

Giới thiệu Tuyệt Thế Phàm Nhân

Một câu chuyện bình thường xoay quanh một nhân vật tầm thường. Đó chính là ta là một con người bình thường tư chất lại không quá thông minh, càng không có bối cảnh cường đại, và cũng không có thân thể trời sinh đã cường đại, không có huyết mạch tôn quý.

Ta chẳng có gì cả ngoài mạng sống này tất cả những ta có được đều dùng mạng để đổi lấy.

Ta không muốn mình thua kém các người để tùy ý các người chà đạp vậy nên cái thế giới cường giả này ta cũng muốn chen vào một chân cùng các người luận đạo....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tai họa ập đến

Sinh La Đế quốc Trong Lục Man thôn..

Lục Man thôn qua bao nhiêu thế hệ nay đều là nơi yên bình thanh tĩnh, mọi người trong thôn đều thật thà chất phát dựa vào đôi bàn tay của mình làm ra lương thực hoa màu kiếm sống. Họ không biết cái gì là tu cái gì là cường giả, đối với họ cuộc sống thanh thanh đạm đạm như vậy là đủ rồi.

Thế nhưng lẽ đời vẫn luôn khốc liệt, cuộc sống an bình bấy lâu bị khuấy động, bầu trời sấm chớp lập loè giáng xuống nhà cửa tan nát bốc cháy, mặt đất chấn động nứt vỡ tạo thành những khe vực sâu hút, cuộn phong gào thét cuốn qua tất cả, gió đi đến đâu thì nơi đó trống trơn tiêu điều. Tiếng gào khóc tiếng cầu cứu vang lên trong thôn, sấm chớp "đình đoàn" liên tục trút xuống như thác đổ.

Giữa muôn vàng tiếng ai oán đau thương đó chỉ có một thiếu niên chừng 14 tuổi, hần đứng đầu cổng lối vào thôn, tên hần là Tôn Dương. Lúc này hần kinh hoàng đứng nhìn bao quát toàn bộ trần cảnh trong thôn, trên tay hần sách một con thỏ trắng, rung rẩy xiết chặt như đang áp chế đau đớn trong lòng. Mà điều đáng kinh ngạc con thỏ trên tay hần bị hần xiết như vậy mà không một chút phản ứng dây dụa, trong đôi mắt nó cũng lóng lánh như chứa nhiều cảm xúc.

Chỉ mỗi một khắc trước tất cả vẫn còn bình lặng an tĩnh, vậy mà chỉ trong nháy mắt lúc này chính con thỏ này bỏ chạy ra ngoài, Tôn Dương đã vội vàng đuổi theo vì sợ nó ra ngoài bị lạc mất, nhưng không ngờ chính vì vậy lại cứu hần một mạng. Đồng thời lại để hần chứng kiến cảnh tượng thê thảm khiến người tan nát cõi lòng này.

Lão đạo bước từng bước vào trong đồng phế tích tràn ngập khói lửa, Tôn Dương hai mắt dờ dẩn, hai dòng nước mắt vô thức lăn dài trên khuôn mặt đang tái nhợt trắng bệch, đến bây giờ thật sự hần vẫn chưa thể tiếp thu được sự thật này, hần ước đây chỉ là một giấc mơ tỉnh dậy rồi tất cả vẫn sẽ trở về như cũ. Thế nhưng hết thảy đều là sự thật không thể thay đổi.

Tôn Dương cứ như vậy đi về hướng nhà mình, nhưng nơi này bây giờ chẳng còn gì cả ngay cả tro tàn cũng không có tất cả đã bị sấm chớp đánh tan thành tro bụi, rồi bị cuồng phong cuốn đi mất, không một ai chạy thoát không một thứ gì còn nguyên vẹn. Tôn Dương quỳ rạp xuống đất hét lên một tiếng thê lương..

- phụ thânnnnnnnnnnnnnnnnn
- Mẫu thânnnnnnnnnnnnnnnnn
- Vì sao... Vì sao lại thành ra như vậy.?
- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Sau một hồi Tôn Dương cuối cùng cũng tiếp nhận sự thật này, hần dựng ngay vị trí trước đây từng là nhà mình hai năm mộ rồi cúi đầu bái lạy, có lẽ đây là lần cuối cùng hần quỳ trong đời, xong xuôi tất cả Tôn Dương ngồi yên lặng bên hai năm mộ, con thỏ trắng kia vẫn nằm bên cạnh hần, đột nhiên đồng phế tích cách đó không xa phát ra động tĩnh gạch ngói nhúc nhích lộn cộm như có thứ gì đó từ bên dưới sắp chui lên.

Tôn Dương đưa mắt nhìn lại thì thấy ở nơi đó có một bàn tay nhỏ dính đầy vết máu nhô lên đầy từng miếng ngói vụn ra, hần bật người đứng dậy chạy qua cào bới đồng phế tích một cách điên cuồng..

- Đây là người duy nhất còn sống ta phải bảo vệ hần ta còn muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..

Tôn Dương thì thảo lắm bầm, sau một lúc rốt cuộc toàn bộ gạch đá bị bươi ra, bên dưới là một cái xác của một thiếu phụ hai tay đang vòng ôm chặt một đứa bé trong lòng, đưa thân mình lên trên, hiển nhiên là lấy thân mình che chắn cho đứa bé kia cánh tay nhỏ lúc này cũng là của đứa trẻ này nhô lên. Tôn Dương lật người thiếu phụ ra hần giật mình la lên..

- Trương đại thẩm "Nhược Hi".

Hần miệng thì nói nhưng tay cũng không chậm ôm cô bé chừng năm tuổi kia lên lúc này cô bé tên Nhược Hi thấy rõ người đến là Tôn Dương vội vàng

- Trương đại thẩm "Nhược Hi".

- Ngài rộng lượng, ta chỉ xin ngài một phần cho muối muối thôi, tuy ta không có tiền nhưng ta biết làm việc ta có thể giúp ngài làm việc vất vả được mà

- -- Hừ... làm việc... nhìn người lớn lên cũng khỏe mạnh nhưng đáng tiếc người chi là kẻ phạm phu bình thường, ngay cả một chút huyền lực ta cũng không cảm nhận được, việc ở nơi này người làm nổi sao....

Ông chủ quầy hàng hừ lạnh một tiếng tức giận nói.... thế nhưng Tôn Dương vẫn kiên trì nói tiếp...

- Là việc như thế nào ta có thể giúp ngài được chỉ cần.....! thế nhưng hừ còn chưa nói hết đã bị lão chủ cắt ngang lão cười lạnh nói...

- Người có biết thịt này là thịt gì không, là thịt Linh Dương huyền thú cấp một, nếu người hằng ngày có thể vào Vạn Xảo sâm lâm bắt về một con, như vậy hằng ngày ta đều nướng cho người ăn miễn phí....

Nghe chủ quầy nói xong sắc mặt Tôn Dương tái mét Vạn Xảo sâm lâm và huyền thú hừ đã từng nghe nói qua, chỉ biết nơi đó là nơi đầy rẫy thú rừng biết hấp thu linh khí thiên địa tu luyện có sức mạnh phi phạm, là thứ mà những người trần tục như hừ thường gọi là yêu tinh nghìn năm. Cứ nghe đến là sợ hãi vô cùng, thế nhưng bây giờ chủ quầy này lại kêu hừ đi bắt chúng về cho lão khác nào kêu hừ đi chịu chết, mà nếu có bắt được còn cần phải đem về cho lão sao.

Chủ quầy thấy sắc mặt Tôn Dương tái mét như vậy hừ một tiếng khinh bỉ rồi nói....

Thôi thôi người mau đi đi đừng cản trở ta buôn bán

- Ông chủ ta chỉ cần một phần nhỏ thôi, muối muối của ta đói sắp không chịu nổi rồi

-

- Hừ... liên quan gì đến ta, ta bảo người cút...

Thấy Tôn Dương vẫn lì lợm không chịu đi, chủ quầy lại bức bối quát lên... Tôn Dương thấy kiên trì không được, trong đôi mắt hiện lên sự lưỡng lự, do dự như đang quyết định làm một chuyện gì đó khó khăn, cuối cùng hừ đành cắn răng nhân lúc chủ quầy không để ý, chạy nhanh tới chụp lấy một miếng thịt rồi bỏ chạy về phía Nhược Hi, tính ôm nàng bỏ chạy thế nhưng hừ không biết một điều, ở nơi này hừ chỉ là một người bình thường không hơn không kém.

-

Quả nhiên chỉ thấy chủ quầy cười lạnh một tiếng, phi người tốc độ so với Tôn Dương thì cực nhanh, lao tới đập một cước sau lưng hừ lực đạo cực mạnh tác động lên, một người bình thường như hừ làm sao chịu nổi, ăn trọn một cước thân hình Tôn Dương... hự.... Một tiếng rồi như đứt dây, theo thể bay thẳng về phía trước gần bốn mét rồi ngã lăn xuống đất phun ra một búng máu tràn trên khóe miệng, tuy vậy nhưng hừ vẫn cầm chặt miếng thịt kia trên tay, chủ quầy thấy vậy cũng không có ý định buồn tha lại lao qua, liên tiếp đá thẳng thêm mấy cước lên người Tôn Dương khiến hừ liên tục trào máu khuôn mặt tái đi, hai mắt cứng đờ lại gần như sắp không còn chịu nổi nữa thế nhưng trên tay vẫn cầm chặt miếng thịt kia không buông...

- Khốn kiếp ta cho người chết, ta đánh cho người chết tên ăn mày thối tha...

Bên kia Nhược Hi thấy Tôn Dương bị đánh máu me đầy mình như vậy, cô nàng hoảng sợ phản phát cảnh tượng trước kia của mẫu thân lại hiện lên trong đầu, nàng chạy lại khóc lóc la lớn....

- Đừng... xin người đừng đánh Tôn Dương ca ca, đừng đánh nữa ca ca sẽ chết mất...

Tiếng khóc thương tâm của Nhược Hi vang lên khiến những người xung quanh cũng cảm thấy không đành lòng, nhưng không ai đứng ra ngăn cản can thiệp, thế giới này là vậy cá lớn nuốt cá bé người không có thực lực thì sẽ chịu cảnh bị người chà đạp.

Nhược Hi càng gấp gáp nắm lấy ống tay áo của chủ quầy lưng lay khóc lóc cầu xin, thế nhưng lão chẳng buồn để ý tiện chân hất một cái thân hình bé nhỏ của Nhược Hi bay ra ngoài, nhưng vẫn có thể đứng dậy được, do đó có thể thấy lão có ý dùng lực không mạnh, nàng bị hất văng ra ngoài chập vạt đứng dậy cũng không chạy lại ngăn cản nữa, mà lại đứng im một chỗ nhìn người thiếu niên khắp người tràn máu đang nằm trên đất kia, trên tay hừ vẫn nắm khư khư miếng thịt không buông chút nào, những cảnh tượng này, giờ khắc này như khắc sâu vào tâm trí nàng từ bây giờ cho đến sau này...

Tôn Dương hiện tại đã không còn biết gì nữa hừ nằm trên mặt đất thoi thóp, hiện giờ chút ý chí cuối cùng của hừ giữ lại là nhất định không để cho Nhược Hi bị đói, nhất định phải kiên trì đến cùng... Lúc này chủ quầy thấy Tôn Dương không còn phản ứng nữa mới dừng lại, lão hừ một tiếng đang định quay người đi thì lúc này một giọng nói trong trẻo của một nữ nhân vang lên....

- Chỉ là một miếng thịt nhỏ nhỏ có cần phải đánh một phạm phu tục tử đến mức này không...?

Lão chủ quầy nghe xong nhìn mặt lại quay người định quát lên, nhưng lão chưa kịp thốt ra lời thì đã kinh ngạc trước mặt lão là một cô gái trẻ mặt trên người một bộ y phục màu trắng hồng nhân nhật, thanh tao mà nhã nhặn quần áo ôm sát vòng eo mảnh khảnh nhỏ nhắn, trên ngực cũng nhô ra một vòng vừa đủ phối hợp với thân thể tuyệt mỹ kia, đôi chân thon dài phủ sau lớp vải cũng đủ sức dụ hoặc đối với bất cứ nam nhân nào.

Tuy trên mặt nàng đã bị che đi bằng một lớp xa mỏng thế nhưng đôi mắt to tròn đen lánh, lông mày như lá liễu màu đen vừa đủ phối hợp với đôi mắt kia, có thể nghĩ phía sau tấm xa mỏng kia chắc chắn là một đại mỹ nữ tuyệt sắc diễm đảo chúng sinh. Mái tóc đen dài được cài trâm tím lên gọn gàng

trước trán hai lọn tóc mỏng rủ xuống nửa khuôn mặt đóng đũa nhẹ nhàng cho nàng đứng giữa đám đông, tựa như một tiên nữ thoát tục...

Lúc này không riêng gì chủ quầy thịt kia, mà tất cả những người xung quanh đều ngây ngốc, bao gồm cả nữ nhân trong lòng cũng đầy vẻ ganh tị.

Nàng không quan tâm hết thấy những thứ này, đôi mắt chuyển động nhìn thiếu niên người đầy máu me nằm thoi thóp trên đất, từ sâu trong mắt nàng lộ vẻ thương cảm và không đành lòng, bởi vì hắn trở nên như vậy hết thấy cũng hoàn toàn do nàng mà ra. Xong nàng lại dời ánh mắt về phía chủ quầy thịt đang ngây ngốc nhìn mình, trong mắt biến đổi trở nên lạnh lùng sát khí hiện rõ, nàng đưa tay lên không trung vỗ nhẹ một chuông, chủ quầy thịt còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một luồng kinh lực mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, máu cũng không kịp nôn thì đã hôn mê bất tỉnh không biết là còn sống hay đã chết...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đầu mỗi tu luyện

Trong sự kinh dị của mọi người xung quanh, nàng che mặt kia mang theo Tôn Dương người bê bát máu cùng Nhục Hi rời đi...

Một lát sau trong miếu hoang cách ngoài thành không xa ba người vào trong miếu, nữ nhân che mặt đặt Tôn Dương nằm xuống, rồi cầm lấy miếng thịt trong tay hắn đưa cho Nhục Hi...

- Muội cầm lấy ăn trước đi, hắn chính là vì không muốn muội bị đói nên mới vứt bỏ tôn nghiêm của mình liều lĩnh đi cướp đồ của Huyền Linh võ giả...

- Thế nhưng caca.... hắn...

- Không sao muội yên tâm, tên kia cũng biết hắn là người thường nên ra tay không dùng đến huyền khí, chỉ dùng lực đạo nên hắn không có nguy hiểm tính mạng, nhưng thương thế nặng thì cũng không tránh khỏi. Để lát nữa ta giúp hắn trị thương thế bên trong nội thể, còn ngoại thương bên ngoài thì phải để hắn tự khôi phục....

Nhục Hi gật đầu cầm lấy miếng thịt đưa lên miệng bắt đầu ăn, mặt dù miếng thịt này ngon mặt dù đang rất đói, thế nhưng cô bé vẫn ăn rất từ tốn không ngấu nghiến hấp tấp giống như người đang đói...

Nữ nhân che mặt thấy vậy cũng thầm khen ngợi trong lòng đồng thời cũng có chút xót xa áy náy, cái tai họa kia chính là vì nàng mà tới, nàng nợ hai huynh muội này quá nhiều, nếu như ngày đó Tôn Dương không mang nàng từ trong rừng trở về, thì cả thôn cũng sẽ không vì vậy mà trong lúc không hay biết gì bị tru diệt.

Nhưng hôm đó, nếu như Tôn Dương nhẫn tâm vứt nàng lại đó thì có lẽ nàng cũng đã hồn tiêu phách tán, bởi vậy đối với chuyện này nàng vừa cảm kích đối với hắn lại vừa có cảm giác mang tội. Hôm xảy ra tai họa, trước đó nàng đã cảm ứng được những kẻ kia đã tìm đến, biết là không thể cứu vãn được nữa, thế nhưng nàng không đành lòng nhìn ân nhân của mình tàn mạng. Nên đã gây chú ý với Tôn Dương rồi bỏ chạy ra ngoài thật xa cho hắn đuổi theo, chính vì vậy mới cứu thoát được hắn một mạng còn lại toàn bộ Lục Man thôn thì hoá thành tro bụi.

Duy nhất chỉ có một mình Nhục Hi sống sót trong bạo kiếp, đó cũng là một kỳ tích rồi (đến đoạn này chắc các bạn cũng biết được nữ nhân này là ai rồi nhỉ)...

Nàng đỡ thân hình đang hôn mê của Tôn Dương ngồi dậy, quanh thân nàng phát tán ra những luồng khí màu hồng nhạt, bắt đầu bao bọc hai người vào trong, từng luồng khí chui vào trong cơ thể Tôn Dương giúp hắn tẩy rửa các vết bầm dập trong máu thịt và trong nội tạng, giúp hắn điều trị xương cốt rạn nứt dần dần gắn liền lại.

Sau vài canh giờ trôi qua, vết chữa trị hoàn tất, nữ nhân che mặt thu hồi lại huyền khí, trên mặt thoáng hiện lên vẻ do dự đằng sau tấm sa che mặt hàm răng trắng như ngọc cắn chéo môi dưới, cuối cùng hai mắt hiện vẻ kiên định, nàng xoay người Tôn Dương lại thầm nghĩ....

Dù sao cũng là mình nợ hắn, bây giờ cho hắn một chút koi như bù đắp lại phần nào cho hắn....

Nghĩ tới đây khuôn mặt nàng đã nổi lên hai ráng mây hồng, không chút do dự nàng kéo khăn che mặt xuống, áp mặt sát lại gần mặt Tôn Dương mùi hương toả ra từ trên người nàng bay phả vào mặt hắn, khẽ nhích nhích lông mày nhưng cũng chưa có tỉnh lại. Nàng đưa đôi môi hồng tròn bóng ước át, áp lên môi Tôn Dương rồi từ dưới bụng nàng bay lên một khối châu màu hồng, trôi lơ lửng trong miệng nàng, dần dần tách ra thành một viên nhỏ bay qua miệng Tôn Dương, rồi chui thẳng xuống bụng hắn trôi lơ lửng ở vùng đang điền toả ra khí hồng nhàn nhạt phát tán khắp cơ thể.

Tôn Dương đang trong hôn mê cảm nhận được cơ thể bỗng trở nên thanh lương âm áp, mí mắt bắt đầu giật giật mở ra và thứ áp vào mặt hắn khiến hắn kinh ngạc là một đôi mắt to tròn đen long lánh, cũng đang kinh ngạc nhìn hắn mỗi hai người vẫn đang áp vào nhau cảm giác mềm mại khiến cơ thể hai người không tự chủ được run nhẹ lên...

Tôn Dương khôi phục trong chốc lát, đang muốn đẩy nữ nhân trước mặt ra thì nàng đã vội vàng tách ra, kéo khăn che mặt lại, khuôn mặt sau tấm sa mỏng đỏ bừng ánh mắt xấu hổ không dám nhìn thẳng Tôn Dương rồi vội vàng nói...

- Công tử đừng động đây sẽ chạm đến vết thương đây.

Quả nhiên tay hắn vừa nhấc lên được một nửa thì cảm giác toàn thân đau nhức ê ẩm, khiến cho khuôn mặt có phần đơn bạc của hắn trở nên méo mó, hắn kiềm chế đau nhức trong người rồi cất giọng yếu ớt hỏi...

- Cô là ai tại sao chúng ta lại ở chỗ này...

Nói rồi hắn như nhớ ra điều gì đó vội vàng nhìn quanh một vòng khi thấy Nhượng Hi đang ngồi trong góc trên tay vẫn cầm miếng thịt ăn dở, thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều là cô bé này hiện đang mở to hai mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Tôn Dương và tỷ tỷ xinh đẹp kia, rồi thốt lên một câu khiến Tôn Dương xuyt té ngã lăn ra đất, còn nữ nhân kia thì mặt vừa mới khôi phục giờ lại đỏ như táo chín lợi hại...

- A... Ca ca, ca tỉnh rồi ca có sao không, hai người vừa này làm gì vậy có phải làm vậy sau này tỷ tỷ sẽ có em bé hay không...?

- Không... không phải... Là tỷ tỷ này đang trị thương cho ca ca thôi, muội còn nhỏ làm sao lại liên tưởng đến mấy chuyện kia làm gì chứ...

Tôn Dương lúng túng trả lời, hắn dù sao cũng là một thiếu niên 14-15 tuổi rồi làm sao lại không có cảm giác gì, không biết ngượng ngùng cơ chứ...

A... Ra là vậy muội còn tưởng sau này sẽ có tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội chơi với muội nữa chứ....

Nhượng Hi a một tiếng rồi chu cái miệng nhỏ nhắn nói lý nhí một mình, Tôn Dương thì không nghe thấy gì, nữ tử che mặt kia thì ngược lại nghe vanh vách rất rõ ràng mặt dù cô nàng nói rất nhỏ, nàng dờ khóc dờ cười.

- Nha đầu này là năm tuổi hay mười tuổi vậy trong đầu tại sao lại có những suy nghĩ kỳ quái vậy chứ...?

Xong nàng quay qua Tôn Dương nói...

- Công tử, trước cứ dưỡng thương vài ngày cho khỏi đã, sau đó ta sẽ nói cho công tử biết một số chuyện, còn nữa ta tên là Huyền Trân sau này cứ gọi ta như vậy là được rồi...

- Được Huyền Trân tỷ, tỷ cũng đừng gọi ta là công tử nữa, ta tên Tôn Dương kia là muội muội ta Văn Nhượng Hi, tỷ cứ gọi chúng ta là đệ đệ muội muội là được rồi, nếu tỷ đã cứu chúng ta thì chắc cũng không có ác ý, huynh muội chúng ta cũng không có gì để báo đáp tỷ...

Tôn Dương gật đầu đồng ý, cũng nói ra tên của hai người thế nhưng lúc này hắn nhìn vào đôi mắt to tròn của Huyền Trân không hiểu sao trong lòng lại dấy lên cảm giác quen thuộc và gần gũi...

- Không cần báo đáp là ta nợ hai người, để khi nào công tử khỏi rồi ta sẽ nói cho công tử nguyên do...

Được rồi hai người cứ ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ ra ngoài bắt một con thú về nướng thịt cho hai người ăn...

Giọng nói uyển chuyển thanh thoát của Huyền Trân vang lên, nàng vẫn không chịu gọi thẳng tên Tôn Dương mà vẫn gọi hắn là công tử, nói rồi lác mình đứng dậy đi ra khỏi miếu...

Nàng vừa đi Tôn Dương quay qua gọi Nhượng Hi lại gần hỏi...

- Nhượng Hi muội nói cho ca ca biết Huyền Trân tỷ cứu ca ca như thế nào vậy...?

Nhượng Hi đi qua ngồi gần hắn bắt đầu khóc lóc kể lể...

- Ca ca không sao thật chứ, huynh không biết vừa này muội rất sợ, ca ca bị đánh tới ngất đi muội còn tưởng sau này không còn được gặp huynh nữa, may mà lúc đó tỷ tỷ bất ngờ xuất hiện. Muội chỉ thấy tỷ ấy vung tay lên không trúng một cái, bên kia ông chủ quầy thịt đã bị đánh văng đi rồi không động đây nữa không biết là còn sống hay đã chết...

- chỉ vung tay một cái đã đánh văng người ta đi sao? Thật sự người tu luyện có sức mạnh đáng sợ như vậy sao...?

Tôn Dương nghĩ nghĩ rồi chợt trong đầu hắn loé lên một suy nghĩ mà từ trước tới nay hắn chưa bao giờ nghĩ đến... Đó là tu luyện, vì hiện giờ hắn đã không còn chỗ nương tựa, chỉ có thể dựa vào chính mình, còn phải bảo vệ chăm lo cho Nhượng Hi. Hắn không thể giống như hôm nay, yếu ớt để người khác chà đạp được, nhưng hắn không biết làm sao để tu luyện...

Trong lúc hắn đang miên mang suy nghĩ thì ngoài cửa Huyền Trân đã trở lại, trên tay còn xách theo một con thú nhỏ giống như một con mèo... Sau đó đem sẽ thịt rồi bắt đầu đốt lửa nướng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ta phải tu luyện

Ta có thể hỏi Huyền Trân tỷ một câu không...?

Tôn Dương ngồi bên đống lửa nướng thịt hiện giờ hắn đã có thể ngồi dậy, đi lại tuy vẫn còn cảm giác đau đớn nhưng vẫn chịu được, hắn cứ thắc mắc trong lòng tại sao đối với nàng hắn lại có cảm giác quen thuộc tới vậy...

- Ta nhớ hình như ta và tỷ trước giờ chưa từng gặp nhau thì phải thế nhưng tại sao ta lại có cảm giác quen thuộc với tỷ như vậy...?

Nghe Tôn Dương hỏi nàng cũng không bất ngờ, không nhanh không chậm nói...

- Chuyện này có hai nguyên nhân... Nói đến đây nàng dừng lại, quay qua nhìn Nhược Hi thấy cô nàng này cũng đang tò mò đợi nàng trả lời, chỉ thấy nàng quơ tay một cái Nhược Hi đang tỉnh táo tự nhiên ngáp một cái rồi nằm lăn ra ngủ....

- Chuyện này.... Tỷ làm gì vậy..?

Tôn Dương thấy nàng làm vậy kinh nghi hỏi...

- Không biết gì ta chỉ là làm cho nàng ta ngủ một giấc thôi... Những chuyện ta muốn nói với công tử nàng còn nhỏ cũng không thích hợp để nghe...

- Vậy được tỷ cứ nói đi, nói ta nghe thử là chuyện gì mà lại thần thần bí bí như vậy...?

Tôn Dương nhú mày, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác rối loạn...

- Chúng ta không những đã gặp nhau mà còn ở chung một thời gian nữa...

Nói đến đây khuôn mặt nàng bất giác đỏ lên dưới ánh lửa càng thêm kiều diễm xinh đẹp...

- Cái gì? Tỷ có nhầm không ta đây là lần đầu tiên gặp tỷ a, có lẽ nào tỷ nhầm ta với người khác chẳng...

Tôn Dương kinh nghi kêu lên...

- Công tử cứ nghe ta nói hết đã, ta không có nhầm, công tử có còn nhớ con thỏ trắng, đã mang về từ trong rừng hay không...?

- Nhớ ta nuôi nó một thời gian nhưng đã thả nó đi rồi, nhưng nó hình như đâu có liên quan gì đến tỷ, không phải là sủng vật của tỷ bị đi lạc đó chứ...?

Huyền Trân nhướn miệng cười, nụ cười xinh đẹp nhưng tiết lộ bị tấm xa che đi, Tôn Dương không nhìn thấy được...

- Cũng không phải....

Tôn Dương buồn bực, cô nàng này rốt cuộc đang định nói chuyện gì làm sao cứ úp úp mở mở như vậy chứ, hắn thầm nghi...

- Con thỏ có liên quan đến nàng nhưng lại không phải sủng vật của nàng, có khi nào nàng là yêu tinh...

Nghĩ tới đây hắn bỗng trợn to hai mắt quay qua nhìn Huyền Trân rồi thốt lên...

- Tỷ.... Không lẽ tỷ đúng là yêu tinh là con thỏ trắng đó...?

- Ta nhìn không giống sao...?

Huyền Trân vẫn bình đạm nói

.. Tôn Dương thì như hoá đá, hắn ngồi há hốc miệng hai mắt mở lớn hết cỡ...

Trong lòng hắn lúc này hô to..... "Má ơi".... Gặp quỷ rồi thật không ngờ sẽ có ngày ta ngồi đây nói chuyện với yêu tinh...

- Mà tại sao ta lại không có cảm giác sợ hãi như trong truyền thuyết nhỉ...

- Không... Thật sự không giống chút nào ta nghe nói yêu tinh thường có nanh vuốt rất ghê tởm, mà nhìn tỷ đâu có giống, vậy tỷ có thể bỏ khăn che mặt ra cho ta xem không...?

Nói tới đây Tôn Dương bất giác nuốt một ngụm nước bọt... Lạy trời lạy Phật đừng có ghê tởm như lời đồn...

Huyền Trân nở nụ cười gật đầu đồng ý, rồi đưa tay lên gỡ khăn che mặt xuống. Khuôn mặt thon tròn trắng nõn không tỷ vết lộ ra trước mắt Tôn Dương... Hắn vừa khôi phục tinh thần chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thì lúc này mắt lại trợn ngược trở lại trong lòng muôn vàng cảm giác khó tả, có rung động, có kinh diễm, có vui mừng

Rung động là vì tư thái phong tư của nàng, dù là mở miệng nói chuyện cũng có thể cuốn hút người ta say đắm trong đó...

Kinh điểm là vì tổ hợp ngũ quan trên khuôn mặt như ngọc phấn tạc kia, quá mức hoàn hảo cân xứng, còn vui mừng chính là vì nàng không có ghê tởm như người ta vẫn đồn và cũng là vì nụ hôn xử nam đầu tiên của mình...

Đất mẹ của ta ơi... Đây còn là người sao...? À không còn là yêu tinh sao...? Hoá ra nàng che mặt không phải là vì nàng xấu xí ghê tởm, mà là vì nàng quá mức kinh điển, sợ đi giữa đường sẽ mê hoặc chết người không đền mạng....

Thấy Tôn Dương ngây ngốc nhìn mình như vậy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng cũng nổi lên ráng mây hồng ngượng ngùng hỏi...

- Sao vậy đẹp lắm sao...?

- Đẹp... Đẹp đúng là rất đẹp...

Tôn Dương vô thức trả lời...

- Được rồi chúng tôi nói chuyện nghiêm túc đi, chuyện ở Lục Man thôn ta ít nhiều cũng có phần trách nhiệm, nên cũng cần nói cho công tử biết...

- Tôn Dương đang còn ngờ ngẩn si mê, vừa nghe đến đây sắc mặt lập tức biến đổi về si mê trên mặt lập tức biến mất, không còn một mảnh thay vào đó là bộ dáng nghiêm túc lạnh lùng, hần chỉ thốt lên một chữ..." nói..."

Huyền Trân thấy bộ dáng hần như vậy trong lòng không hiểu sao dần lên một cảm giác chua xót mất mát...

Lúc trước khi ta đang ở thời kỳ toàn thịnh, lúc đó ta đang giao chiến với tử địch thì bất ngờ bị người âm toán, nhất thời trở tay không kịp bị đánh tan hơn phân nửa Thần Phách, thân thể trọng thương nặng, rơi xuống khu rừng gần Lục Man thôn, bị đánh về nguyên hình. Cũng may hôm đó có công tử cứu ta mạng về, nếu không ta đã bị chúng diệt sát.

Sau một thời gian ta khôi phục được một chút sức lực, thì lại bị chúng cảm ứng được mà tìm đến, ngày hôm đó ta cũng cảm ứng được họ nhưng ta đang ở trạng thái nguyên hình, không cách nào báo cho các người là tai họa sắp đến, thế nên ta chỉ đành dẫn dụ công tử chạy đi thật xa để tránh thoát một kiếp...

Nói xong trên khuôn mặt nàng cũng đã âm đạm, nào có phong phạm của một cường giả đỉnh phong chứ...

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Tôn Dương khiến nàng cảm thấy kinh ngạc và vui mừng...

- Tỷ không có lỗi, lỗi là ở đám người khốn kiếp kia, coi mạng người như cỏ rác...

Tôn Dương mặt mày âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi nói... Giờ phút này trong thâm tâm hần càng quyết tâm, hần nhất định phải tu luyện hần nhất định phải có sức mạnh phải tìm đám người kia phanh thây sẽ thịt chúng...

Hần hít sâu một hơi thu lại tâm tình về đáng sợ trên mặt quay sang nhìn Huyền Trân trực tiếp hỏi.

- Tỷ có cách nào có thể giúp ta tu luyện không?

- Không có ta không phải là người nên cũng không biết nhiều lắm về cách tu luyện Tâm pháp của nhân loại.

Huyền Trân thấy hần hỏi vậy liền mơ hồ đoán được hần muốn làm gì, nàng cũng không ngăn cản để cho hần tu luyện cũng tốt, có thực lực hần có thể tự bảo vệ mình, nhưng nếu hần muốn đạt đến tầng thứ như nàng trước kia quả thật muôn vàn khó khăn.

- Tôn Dương nghe nàng nói vậy sắc mặt cũng âm đạm nhưng câu nói tiếp theo của nàng lại làm hần dấy lên hi vọng...

- Tuy ta không có Tâm pháp tu luyện của nhân loại nhưng sau này chờ thực lực của ta khôi phục, ta có thể kiếm cho công tử. Hiện tại ta chỉ cho công tử cách thổ nạp vận chuyển kinh mạch cơ bản thông thường, công tử trước cứ tạm thời dùng nó củng cố thần thể bước vào cảnh giới thấp trước đã...

Nói rồi ngón tay thon dài trắng như ngọc vươn ra điểm vào trán Tôn Dương một luồng hồng quang dọc theo ngón tay nàng chui vào trong đầu hần...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chính thức là võ giả

Tiếp những ngày sau đó nhờ có Huyền Trân mà cuộc sống của Tôn Dương và Nhược Hi dễ dàng hơn một chút, nàng kiếm cho hai người hai bộ đồ, rồi ra con suối ngoài thành tắm rửa thay y phục mới, thức ăn cũng là do nàng bắt linh thú mang về...

Tôn Dương những ngày qua cũng đã khôi phục ít nhiều, hần dựa theo thông tin mà Huyền Trân truyền cho bắt đầu vận hành thổ nạp huyền khí theo kiểu thông thường, ban đầu cứ một ngày hần ngồi suốt như vài canh giờ, thổ nạp rồi tập trung ý niệm vào nắm bắt những kinh mạch trong người, để dễ dàng tiếp xúc và dẫn truyền huyền khí thổ nạp từ bên ngoài vào cơ thể theo ý muốn rồi đưa xuống tụ lại ở đan điền.

Vậy mà mấy ngày trôi qua mặt dù Tôn Dương đã rất cố gắng, nhưng mãi vẫn không có kết quả ngược lại mỗi lần do ngồi lâu, nên dẫn đến hai chân tê dại lưng thì nhức, mỏi không chịu được....

Huyền Trân thấy vậy cũng không ngăn cản hần mà còn khích lệ, con đường tu luyện là như vậy nếu không cố gắng kiên trì thì nhất định sẽ bị kẻ khác nuốt chửng...

Cô nàng Nhưộc Hi cũng không hiểu ca ca đang làm gì thấy hần tập trung như vậy nên cũng không quấy rầy.....

Tôn Dương ngày qua ngày cứ như vậy, kiên trì suốt một tháng nhưng vẫn không cảm nhận được gì. Cho đến tối hôm nay khi tắt cả đã tĩnh lặng trong màn đêm, hần nằm trên chiếu rom trắng qua trở lại, không ngủ được, trong đầu cứ lần mò xem những thông tin mà Huyền Trân đưa cho hần, xem mình có bỏ sót chỗ nào không nhưng vẫn không phát hiện thiếu sót chỗ nào. Hần bực bội vùng người dậy ngồi xếp bằng, nhưng cũng không có thổ nạp mà vẫn cứ ngồi như vậy không động đậy.

Cả người hần thả lỏng, tĩnh lặng hoà với sự yên tĩnh của màn đêm, cứ như vậy nửa canh giờ trôi qua cả người Tôn Dương đang nhắm mắt thả lỏng, bỗng hần chú ý đến hai cánh tay của mình, hần vẫn duy trì cảm nhận như vậy không mở mắt ra, chỉ thấy trên hai cánh tay hần như có thứ gì đó đang bò bên trong, chạy dòn dập cùng nhịp với nhịp tim, mới đầu hần chỉ cảm ứng được sơ qua nhưng sau đó hần càng tập trung thì cảm giác càng rõ ràng, rồi dần dần hần bắt giác chìm vào nhập định.

Hiện giờ không chỉ tay, mà hần dường như cảm nhận được quy trình vận hành của toàn thân mình, tay chân, nhịp tim, ngay cả hai mạch hai bên huyết thái dương khó cảm nhận nhất cũng bị hần cảm ứng được, hiện tại hần chìm đắm trong cảm giác lần lần toàn thân, cảm nhận được máu huyết trong cơ thể vận chuyển rõ ràng. Tuy nhiên hần cũng không vui mừng mà vẫn giữ bình tĩnh, bắt đầu áp dụng thổ nạp huyền khí cơ bản, lần này Tôn Dương cảm nhận rõ ràng cứ mỗi lần hần thổ nạp là lại có một cảm giác êm mát nhẹ nhàng chạy xuôi theo huyết mạch trong cơ thể.

Tôn Dương cứ chìm trong nhập định như vậy không biết trải qua bao lâu, thành quả này khiến hần cũng rất vui mừng, tuy nhiên vẫn không giám phân tâm vì hần sợ nếu như hần xuất hiện ý nghĩ lệch lạc thì cảm giác này sẽ biến mất.

Có điều hần vẫn không biết huyền khí hần thổ nạp vào người, toàn bộ tất cả đều bị một viên châu màu hồng nhạt dẫn xuống đan điền hút hết vào trong, sau đó lại phóng ra trở lại theo đường kinh mạch phát tán đi khắp cơ thể hần, cọ rửa cũng cố kinh mạch yếu ớt của hần. Nhưng hết thấy những thứ này hần không thể phát hiện được, hần chỉ mới bắt đầu cảm giác, không có lực cảm ứng cường đại như võ giả chân chính.

Cho đến ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao trên đỉnh đầu. Hai người Huyền Trân và Nhưộc Hi thấy Tôn Dương cứ ngồi im như vậy không nhúc nhích, Nhưộc Hi thì lo lắng, còn Huyền Trân thì ngược lại, nàng lại cảm thấy kinh ngạc và vui mừng bởi vì nàng biết, Tôn Dương như vậy có nghĩa là hần đã bắt đầu nắm bắt được quy trình vận hành kinh mạch của bản thân.

Đúng lúc này Tôn Dương mí mắt giật giật bắt đầu mở ra, nhìn hần bây giờ tinh thần sáng lạng tinh táo, không phát hiện ra có chút gì là mệt mỏi rù rượi do một đêm không ngủ, hay tê chân và đau lưng do ngồi lâu nữa, cảm nhận được sự thay đổi này Tôn Dương cũng rất bất ngờ và vui mừng, thật không ngờ chỉ mới nắm bắt quy trình vận hành trong cơ thể đã có lợi ích lớn như vậy nếu như chính thức bước vào tu luyện thì sẽ như thế nào nữa đây.

Nghĩ như vậy trong lòng Tôn Dương bỗng dâng lên một cỗ nhiệt huyết cùng mong chờ....

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn, trong những ngày sau đó do Nhưộc Hi đã được Huyền Trân chiều cố chăm sóc, nên Tôn Dương đã hoàn toàn yên tâm vui đầu vào điên cuồng tu luyện, vẫn cứ như thể huyền khí hần thu nạp nào cơ thể đều bị viên châu màu hồng kia hút đi, rồi lại xuất ra cứ mỗi ngày như vậy trôi qua màu hồng của viên châu lại nhạt đi một ít, thay vào đó là màu trắng trong, dần dần hình thành lưu chuyển.... Một tháng... Hai tháng... Một năm sau, hai năm sau, hai năm qua Tôn Dương cứ như kẻ điên, điên cuồng thúc thúc hình thức thổ nạp huyền khí phổ thông.

Càng cảm nhận được thành tựu hần càng hăng hái tu luyện không ngừng...

Huyền Trân hai năm qua chứng kiến hần như vậy cũng khiến nàng cảm thấy kinh dị, liên tục trong một năm không ngừng nghỉ, mà dùng phương thức thổ nạp huyền khí phổ thông từ từ tu luyện thân thể như vậy, vậy thì căn cơ kinh mạch của hần đã đeo dai vững chắc đến mức nào, nàng cảm nhận được rõ ràng khí lực của Tôn Dương đang dần mạnh lên, thế nhưng kỳ quái là nàng không hề cảm nhận được một tia huyền lực nào dao động trong cơ thể hần và cả khí chất phẩm nhân của hần, vẫn như vậy không hề thay đổi, nhưng rõ ràng khí lực hiện tại của hần thể hiện ra cho thấy đã sắp tiếp cận cảnh giới đầu tiên nhập đạo của nhân loại Huyền Linh võ giả điều này khiến nàng không tài nào lý giải nổi, nàng trầm nghĩ...

“Hần thật sự là một phẩm nhân tư chất bình thường sao, chỉ dựa vào một công thức thổ nạp bình thường còn chưa được tính là một phần của Tâm pháp, trong vòng hai năm mà đã luyện được như vậy, nếu như theo đà này có công pháp tốt cho hần tu luyện, cộng thêm tài nguyên bồi đắp không biết mười năm sau hần sẽ đạt tới trình tự gì nữa...”

Giữa đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ, bên phía Tôn Dương trong cơ thể hần xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất, hần vẫn đang ngồi thổ nạp vận hành, viên châu màu hồng trong cơ thể lúc này như đã lột sát, từ màu hồng bây giờ đã chuyển hẳn sang trắng suốt, lúc này nó đang toả ra lưu quang cực mạnh như có thứ gì đó bị nén sắp bùng ra.

Tôn Dương cũng đã cảm nhận được kinh mạch của mình như đang tự động vận chuyển, mỗi lúc một nhanh dần mỗi lúc càng thêm căng ra, cho đến khi căng ra đến mức đau nhức khiến khuôn mặt hần méo mó vặn vẹo, hần hoảng sợ không biết chuyện gì đang xảy ra chỉ biết cắn răng chịu đau đớn.

Huyền Trân thấy dị trạng của Tôn Dương như vậy khẽ nhủ mảy...

Nhược Hi thì hoảng sợ lo lắng hỏi...

Huyền Trân tỷ tỷ, ca ca hẳn làm sao vậy tại sao lại đau đớn như vậy...

Huyền Trân không trả lời, đang định tiến lại xem xét Tôn Dương thì lúc này hắn đã đứng bật người dậy, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng quái dị tại vì đau đớn khiến hắn khàn đặc cả cổ họng...

Cùng lúc đó quanh thân Tôn Dương phóng xuất ra một luồng khí trong suốt, kích ra bốn phía khí thể hắn cũng dâng lên một cách mạnh mẽ, Huyền Trân thấy vậy thì kinh ngạc thân thể yếu đuối chớp nhoáng lao qua chắn trước mặt Nhược Hi.

Tôn Dương lúc này kinh khí tan đi, hắn dần bình ổn lại luồng khí trong suốt kia như một ngọn lửa đang đủ động quanh thân hắn, Huyền Trân biết Tôn Dương bây giờ đã không còn yếu ớt nữa, hắn đã vững vàng bước vào tu luyện đạt được Huyền Linh cảnh trung kỳ đỉnh phong thể nhưng khí chất trên người hắn vẫn cứ như vậy không bởi vì thực lực tăng lên mà biến hoá, vẫn như cũ giống như một phạm phu tục tử bình thường không hơn không kém...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc chiến đầu tiên

Kể từ lúc Tôn Dương bắt đầu tu luyện đến nay Huyền Trân vẫn luôn cảm thấy kỳ quái đủ điều và nhất là viên Đang Nguyên nàng tách ra chuyển cho Tôn Dương để bảo vệ hắn lúc nguy cấp, vốn nàng còn cảm ứng rõ ràng với nó nhưng kể từ sau khi Tôn Dương bắt đầu tu luyện cứ mỗi lần hắn kết thúc tu luyện là lực cảm ứng của nàng với Đang Nguyên lại giảm bớt dần, đến khi hắn chính thức đặt chân vào tu luyện thì chặt đứt luôn cả liên hệ không còn cảm ứng được chút gì, nàng buồn bực không hiểu được nguyên do như thế nào, nàng rất muốn đi hỏi Tôn Dương thế nhưng hắn biết sao...

Hắn lúc này đang nắm chặt bàn tay thành quyền cảm nhận sức mạnh lưu chuyển trong đó, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình sẽ sở hữu sức mạnh phi thường mà một thường nhân như hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ đến, bây giờ Tôn Dương tự tin với sức lực hiện tại hắn chỉ cần một cái tát là có thể đập chết hắn của trước kia. Bây giờ hắn mới biết trước kia ông chủ quây tight đánh hắn như vậy đã là nương tay lắm rồi nếu không lão dùng thêm tí sức mạng của hắn chắc đã tiêu...

Viên châu trong cơ thể Tôn Dương lúc này chậm rãi xoay chuyển hiện tại viên châu này đã hoàn toàn đổi sang trong suốt lấp lánh như tinh thể lưu ly toả ra quang mang nhàn nhạt...

Hôm nay Huyền Trân nói là ra ngoài có việc nên đã đi từ sớm. Tôn Dương nhàm chán nên quyết định hôm nay dừng tu luyện mang theo Nhược Hi lại trở trong thành đi dạo, qua một năm cô nàng này lại cao lên một ít càng thêm xinh xắn đáng yêu còn Tôn Dương thì cũng đã ra dáng cao ráo hơn nhiều, trên khuôn mặt thanh tú bình phàm lại nhiều thêm vẻ kiên nghị vững chắc... Nhìn Nhược Hi vui mừng chạy tung tăng đi giữa đường, thỉnh thoảng ghé vào các cửa hàng hiếu kỳ mò mẫm, trong lòng hắn cảm thán, hai năm trước lúc hai người mới bước vào nơi này tình cảnh thế thảm tới mức nào, mà bây giờ đã khác hẳn đã có thể tu luyện, bây giờ dù không có Huyền Trân hắn cũng có thể tự mình vào ngoại vi của Vạn Xảo Sâm Lâm săn bắt huyền thú cấp thấp...

- Các ngươi có biết hai năm trước bên ngoài thành Tây Ninh có một vùng đất bị cao thủ đánh nhau mà vô tình tàn sát không? Trận chiến đó quả thực đáng sợ toàn bộ sinh linh quanh đó đều bị diệt sát hoá thành tro bụi...

- Ý ngươi nói là cái Lục Man thôn rác rưởi chứa toàn phê nhân kia sao...

- Chỉ là một đám cặn bã sâu kiến diệt thì đã sao...

Tôn Dương vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng lúc này hắn vô tình đi ngang qua một quán trà lâu, có vài tiếng bàn luận trong đó vọng ra rơi vào tai Tôn Dương khiến hắn dừng người lại, trong lòng một cỗ lửa giận dâng lên viên châu như cảm nhận được trạng thái của Tôn Dương cấp tốc mạnh mẽ xoay tròn phát ra hào quang cường thịnh...

Hắn dẫn dò Nhược Hi ở ngoài chờ, rồi chuyển bước chân chậm rãi đi vào trà lâu đi về phía ba người đang nghị luận kia, hắn tiện tay bốc lên một ấm trà đang nóng hổi trên một bàn gần đó rồi đi tới phía trước ba người. Một tên là đang ngồi quay lưng về phía hắn hai người còn lại thì đối diện, dưới sự nghi hoặc của hai người kia, còn tên đưa lưng về phía hắn vẫn không hay biết gì vẫn đang hăng hái bàn luận.

Không có bất ngờ Tôn Dương không nói một lời, tay cầm bình trà truyền hết khí lực vào trong đó hung hăng đập tới, lúc này tên đang nói chuyện cũng phát hiện ra dị trạng nhưng chưa kịp phản ứng đã bị đập một phát vào đầu lực đạo mạnh mẽ bộc phát khiến hắn choáng váng tê dại đầu óc, cộng thêm bình trà vỡ ra toàn bộ nước sôi đổ hết lên mặt tên kia khiến cho mặt hắn từng mảng đỏ như tôm luộc. Nhưng cũng không làm hắn bị bỏng bởi vì hắn cũng là võ giả mà lại còn cao hơn Tôn Dương một giai. Đang lúc tên kia choáng váng Tôn Dương lại vận lực bồi thêm tên kia một cước ngã lăn ra đất, mọi người xung quanh thấy vậy thì tròn mắt nhìn hắn...

Ở đâu ra tên tiểu tử càn rỡ như vậy, không nói không rằng đã đem người đập đổ... Còn hai tên ngồi cùng bàn với tên kia lúc này, từ trong kinh ngạc mới phục hồi tinh thần một tên quát lên...

Tiểu tử nguoi là ai tại sao lại vô duyên vô cớ đánh người. Nguoi có biết chúng ta là ai không.?

- Ta không cần biết các nguoi là ai... Tôn Dương không nói nhằm nhiều chỉ trả lời ngắn gọn nhưng khi mọi người xung quanh nghe hần lời xong thì có đủ tư vị thường thức... Tiểu tử này quá càng rồi... Tiểu tử này thật có khí phách... Không dong dài thích đánh thì đánh ta thích...vvv đủ lời bàn tán nhưng hần không để ý tới, còn hai tên kia thì đen mặt lại hừ lạnh một tiếng..

- Tiểu tử đừng quá ngạo mạn kéo dễ chết non đấy...

Lúc này tên nằm dưới đất cũng bỏ dậy loạn choạng quất... “Đừng nói nhiều mau bắt tiểu tử này lại bẻ hết tay chân hần cho ta.. Hừ chỉ là một tên phạm phu tục tử không có một chút huyền lực mà cũng dám đánh lên ta...” Hai tên kia nghe vậy, cùng mọi người xung quanh đồng loạt cảm nhận lại, thật phát hiện trên người Tôn Dương đúng là không có dao động huyền lực, thể chất của hần cũng không có gì khác biệt so với người thường. Nhưng sao hần lại to gan như vậy cứ nhiên giáng đánh lên cả cường giả Huyền Linh cảnh hậu kỳ... Chắc chắc tiểu tử này thật thú vị...

Hai tên kia tra xét xong sắc mặt tối sầm lại đỏ lên... Từ khi nào mà một tên phạm phu rác rưởi cũng có thể nhảy ra hù dọa bọn họ như vậy chứ, hai người tức giận gầm lên huyền lực ngưng tụ trên tay chia ra hai bên lao tới Tôn Dương công kích cho bỏ tức, Tôn Dương thấy vậy cười lạnh một tiếng vận dụng toàn bộ lực lượng hai tên này chỉ ngang cấp với hần nên căn bản không đáng lo, nhảy về phía một tên dành trước tiên cơ không cho hai tên này áp tới cùng lúc, viên châu xoay chuyển phóng ra lực lượn ngưng tụ trên đầu quyền của hần đâm khí trong suốt lượn lờ, không nhìn kĩ sẽ không thấy rõ, hai đầu quyền chạm vào nhau khí lực va chạm vang lên một tiếng trầm muộn, hai người tách ra Tôn Dương bị đẩy lui lại hai bước cánh tay cảm giác hơi tê, nhưng không kịp nghỉ nhiều xoay người lại lực lượn lại ngưng tụ lại, tung ra một quyền vào ngực tên còn lại cả ba người lui ra tạo thể chân vạc cảnh giác nhìn nhau... Lúc này mọi người xung quanh đều kinh dị nhìn một màn vừa rồi... Tiểu tử này khí lực thật lớn thảo nào dám đối cứng như vậy... Ta cảm giác hần vẫn còn bảo trụ lực lượng chưa xuất toàn lực...

Bên này Tôn Dương cánh tay đang rung rẩy do lực phản chấn còn hai tên kia thì một tên ôm cánh tay mặt mày méo mó đau đớn tên còn lại thì ôm ngực thở hồng hộc thoát mồ hôi lạnh cả hai đều kinh hãi... Tiểu tử này thật là một tên phạm phu sao tại sao lại có khí lực lớn như vậy, tên cầm đầu thấy vậy hừ một tiếng lao ra đẩy hai tên kia ra hai bên khuôn mặt dữ tợn nói....

Ranh con đừng tưởng có chút bản lĩnh là có thể tác quái...

Nói xong hần chớp lấy thanh kiếm của một người gần đó không nói hai lời rút kiếm ra chém thẳng về phía Tôn Dương, Tôn Dương là lần đầu đối mặt với binh khí nên nhất thời hoảng loạn không biết làm thế nào đành theo bản năng hần nhất lên một cái ghế bên cạnh giờ lên đỉnh đầu đỡ lưỡi kiếm thế nhưng đường kiếm này là do cường giả Huyền Linh hậu kỳ phát ra la mạnh cỡ nào chỉ trong nháy mắt chém xuống đứt đôi cái ghế cắt thẳng xuống ngực Tôn Dương một đường dài máu bắt đầu điên cuồng chảy ra hần đau đớn nhưng vẫn can đảm chịu đựng nếu không chỉ cần hần phân tâm hần nhất định sẽ chết, Tôn Dương nghĩ lại những lời nói của tên này lúc này tức giận trong lòng lại dâng lên áp đi lý trí, hần ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng viên châu cấp tốc xoay chuyển toả ra quang mang càng thịnh, phóng đi toàn bộ kinh mạch của hần khí thể bộc phát ra chấn bay mọi thứ xung quanh hần, tên cầm đầu thấy vậy hơi kinh nhưng rồi lại cười lạnh một tiếng nâng kiếm đâm tới. Tôn Dương đang bị vây ở trạng thái điên cuồng, thấy mũi kiếm đâm tới cũng không tránh né mà còn làm ra cái động tác khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ trợn mắt há hốc mồm... Chỉ thấy hần lao tới mũi kiếm đưa tay trái ra đỡ để mũi kiếm đâm xuyên qua lòng bàn tay hần tuốt đến tận chuôi kiếm hần như không biết đau khoé miệng còn nở nụ cười điên dại khiến cho mọi người xung quanh nhìn nụ cười này mà rợn tóc gáy, có ai lại đi đánh nhau kiểu này bao giờ chứ, còn tên cầm đầu lúc này cũng đã thật sự toát mồ hôi lạnh trong lòng chửi rủa...,”Tên điên...tên điên ngày hôm nay ta ăn phải cái gì mà lại gặp phải một tên tiểu tử biến thái như này chứ...” Xong hần chưa kịp nghỉ nhiều đã thấy một đầu quyền mang kinh lực mạnh mẽ đập vào mặt khiến hần bay ngược ra sau, Tôn Dương từ từ rút thanh kiếm trên tay ra khiến mọi người xung quanh cũng phải hít một hơi khí lạnh... Thật không ngờ tiểu tử này lại điên cuồng như vậy...

Chỉ thấy hần cầm theo thanh kiếm đi tới, tên cầm đầu nằm bùm mặt trên mặt đất nhìn có thể thấy hiện tại mặt hần đã bị lõm vào một mảng. Tôn Dương chỉ kiếm vào cổ hần thốt lên một câu khiến mọi người không hiểu đầu đuôi rồi chém xuống...

Nếu nguoi đã coi mạng nguoi như cỏ rác, thì nguoi cũng nên thử làm cỏ rác một lần đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phạm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bị truy sát

Tôn Dương sau khi giết tên cầm đầu xong lại nâng kiếm chỉ về phía một trong hai tên còn lại, tuy đây là lần đầu tiên hần đánh nhau là lần đầu tiên giết người, nhưng hần không có cảm giác gì là rung sợ hay tội lỗi, bởi vì hần làm vậy hoàn toàn là xuất phát từ lòng căm hận, hần hận những kẻ đã diệt sát cả thôn cả cha mẹ hần, hần hận vì những kẻ đó chỉ xem những bình dân như hần chỉ như sâu kiến cỏ rác, muốn giết liền giết, bởi vì hần là người sống sót hần nhất định không cho phép bất kì kẻ nào chà đạp tôn nghiêm của mình và những người đã khuất kia, không cho phép bất kì kẻ nào xem thường mình và những thân nhân bằng hữu của mình bởi vậy hần nhất định phải giết, gặp một tên giết một tên, giết đến khi nào hết hận giết đến khi nào không còn ai dám xem rẽ bọn hần nữa mới thôi...

Hai tên kia thấy Tôn Dương chia kiếm về phía mình chỉ bỏ lại một câu lập tức ôm thương tích bỏ chạy..... Tiểu tử Cầu Lang Bang sẽ không tha cho nguoi...

Thế nhưng Tôn Dương cũng không có ý đuổi theo, bởi vì lúc này hấn thương thể quá nặng không thể áp chế được nữa, vết thương trước ngực bị một kiếm chém xuống tách ra một đường lòi cả xương trắng máu chảy không ngừng khiến sát mặt hấn trở nên trắng bệch cộng thêm vết thương trên tay trái bị một kiếm xuyên qua bây giờ mới cảm giác đau nhức không chịu nổi, sở dĩ Tôn Dương có thể giết tên cầm đầu kia là vì lúc này hấn bị sự tức giận và hận thù sinh ra chấp niệm, áp đi lý trí quên hết thương tích trên người, quên luôn cả việc đối phương cao hơn mình một tầng giai, trong đầu chỉ có một tia ý niệm duy nhất đó là nhất định phải giết chết tên này. Vì vậy mới kích phát sức mạnh toàn thân kích động viên châu kia khiến nó phóng ra một cỗ năng lượng cường đại cung cấp cho Tôn Dương, một khắc khi này hấn cũng rõ ràng cảm nhận được sự khác thường không biết nguồn sức mạnh kia là từ đâu ra, nhưng cũng lập tức dẹp ý nghĩ này qua một bên tập trung vào giảo sát tên kia.

Tôn Dương chống kiếm đỡ lấy thân thể không bị ngã, một chân quỳ dưới đất cố gắng thân hình lung lay đứng dậy đang định bước đi thì từ phía sau vang lên tiếng người... “Tiểu hữu Cầu Lang Bang tuy chỉ là bang phái nhỏ không tính là gì trong thành Tây Ninh nhưng chúng hơn người về số lượng cộng thêm hiện tại ngươi đã bị thương...” Nói tới đây thì âm thanh kia dừng lại một chút như đang suy nghĩ gì đó rồi lại nói tiếp...

- - Đây là ba viên đang được dùng để cầm máu là Ngưng Huyết đan và hai viên Trị Liệu đan có thể tạm thời áp chế thương thể của ngươi, còn tiểu oa nhi kia nữa, ta sẽ giúp ngươi trông chừng nằng để ngươi khỏi vướng víu tay chân sau ba ngày nếu ngươi còn sống sót thì đến miếu hoang ngoài thành tìm ta, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi lợi ích tu luyện...

Nói xong hấn ném cho Tôn Dương ba bình nhỏ rồi như một con gió lướt đi khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc... Địa Tướng cảnh có người kinh ngạc thốt lên... Tôn Dương còn không kịp nhìn theo thì người kia đã mang theo Nhược Hi biến mất, trong lòng hấn kinh hãi Địa Tướng cảnh là cảnh giới nào lại lợi hại như vậy, cũng bởi vì hấn mới chân ước chân ráo tu luyện chưa lâu nên cũng không biết phân chia cảnh giới thế nào chỉ biết ba cảnh giới đầu tiên là Huyền Linh cảnh, Huyền Sĩ cảnh và Huyền Đồ cảnh. Tôn Dương không biết người kia làm vậy là có ý gì tuy nhiên hấn cũng không lo lắng bởi vì hấn biết với thực lực của đối phương nếu muốn hại mình thì không cần phải vòng vo như vậy...

Xong hấn cũng không nghĩ nhiều lập tức cho một viên Ngưng huyết đan và Trị liệu đan vào miệng rồi lao đảo đi ra ngoài đi về phía ngoài thành...

- - Bỏ ta ra.... Bỏ ta ra.... Ngươi là ai tại sao lại bắt ta ta phải đi tìm Tôn Dương ca ca... Nhược Hi bị người kia vác trên vai sợ tái mặt la hét om xòm...

- - Aiii za... Tiểu nữ oa của ta ơi ngươi đừng có la nữa, ca ca của ngươi đang bận hấn nhờ ta chiếu cố ngươi vài ngày...

- - Ngươi cùng ta ra ngoài miếu hoang đợi hấn được chưa nào...? Người kia bắt đất đi rồi...

- - Không.. Không được ta phải tìm ca ca, ngươi là người xấu mau bỏ ta xuống...

Tiểu nữ nhi ngoan ta không có gạc ngươi đâu....! Người kia cười khổ nói... Hấn thầm nghĩ... “Ta khó khăn lắm mới tìm được một hạt giống tốt hi vọng tiểu tử ngươi đừng làm ta thất vọng...”

Bên này Tôn Dương sau khi phục dụng đang được vết thương trước ngực và trên tay từ từ ngưng chảy máu và đóng vảy cảm giác đau nhức cũng bị áp chế xuống bước chân trở nên vững vàng hơn. Lúc Tôn Dương đi tới công thành sắp ra ngoài thì ở phía xa có tiếng người tức giận la lên...

- - Đẳng trước chính là tiểu tử kia, mau chặn hấn lại...

Tôn Dương quay người lại thì giật mình chỉ thấy ở đằng xa có một đám khoảng mười lăm mười sáu người đang đẳng đẳng sát khí chạy về phía mình, hấn liếc mắt liền đổ mồ hôi lạnh chỉ thấy trong đoàn người có tới năm tên Huyền Linh hậu kỳ năm trung kỳ còn lại là sơ kỳ hấn không suy nghĩ nhiều lập tức xoay người nâng kiếm bỏ chạy ra ngoài thành nhằm hướng Vạn Xảo Sâm Lâm mà đi, đám người kia cũng hừ một tiếng nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo... Chạy được một đoạn khá xa thì bên đám người đuổi theo một người mất kiên nhẫn nói...

- - Khốn kiếp bị tiểu tử này chiếm trước tiên cơ rồi, nhiên bỏ chạy nhanh như vậy, đã như vậy ta phải dùng đến viên đang kia thôi...! Khuôn mặt hấn có chút đau lòng lấy từ trong ngực ra một viên đan được là phi tốc đan, có thể giúp võ giả nâng cao gấp ba lần tốc độ trong thời gian một nén nhang, hấn bỏ viên đan vào miệng rồi quay lại nói với đám người....” Ta lên trước cầm chân hấn một lúc...” Nói xong hấn vù một tiếng hai chân phi tốc đề lại khỏi bụi mà phóng đi, chỉ trong chớp mắt hấn đã đuổi tới phía sau Tôn Dương hai bên một chạy một đuổi tới gần bia rừng Vạn Xảo Sâm Lâm thì tên kia phi tốc đề thăng tốc độ cực hạn vọt lên chắn phía trước Tôn Dương đồng thời rút khảm đao sau lưng ra bổ mạnh một đao về phía Tôn Dương, Tôn Dương cũng không giám đỡ chính diện vì tên này cao hơn hấn một giai sức mạnh rất lớn, liền lách mình tránh qua một bên, đồng thời trong nháy mắt ngưng tụ lực lượng vào mũi kiếm vung tay lên chém nhanh xuống một kiếm nhắm thẳng đầu đối phương mà chém. Tên kia cũng không chậm lập tức rút đao chém hụt về giờ ngang đầu đỡ lưỡi kiếm hai bên chạm nhau rồi lập tức tách ra tên kia kinh ngạc nhìn Tôn Dương. “Tiểu tử này đúng là có vài phần bản lĩnh, trong tình huống bị công kích cận chiến trực diện như vậy, lại còn đang trong lúc chạy mất đà mà vẫn có thể né tránh đồng thời phản kích nhanh như vậy thật không đơn giản...” Còn bên Tôn Dương thì đang nóng lòng hấn biết tên này là đang cố cầm chân hấn đợi mấy tên kia đến, hấn không có thời gian trì hoãn nên đành làm liều điều động toàn bộ lực lượng xem nguồn năng lượng kỳ lạ kia có thể xuất hiện nữa hay không, và điều khiến hấn vui mừng đã xảy ra, hấn đánh cuộc đem toàn bộ lực lượng bản rút ra điên cuồng truyền hết vào thanh kiếm, dưới sự tác động liên miên của Tôn Dương viên châu thể bắt đầu xoay tròn tốc độ cực nhanh phóng xuất ra một nguồn năng lượng mạnh mẽ dung nhập vào cơ thể khô kiệt của Tôn Dương, rồi theo điều động của hấn lại bị rút ra truyền vào thanh kiếm, lực lượng truyền vào liên tục khiến thanh kiếm gần như không chịu nổi run lên bần bặt cảm nhận được lực lượng cường đại trên thanh kiếm và trong cơ thể Tôn Dương bắt đầu sinh ra hiệu kỳ, nhưng hấn cũng biết lúc này không rảnh thời gian tìm hiểu.

Tôn Dương nhìn về phía tên kia trên miệng nở nụ cười tà dị, nâng kiếm lên lao về phía hấn, tên kia cũng cảm nhận được năng lượng cực mạnh trên thanh kiếm của Tôn Dương hấn nhú này một cái rồi cũng lao lên cầm đao quét ngang một đao còn Tôn Dương thì phi thân lên mũi kiếm chìa lên trời rồi rơi xuống chém dọc xuống đỉnh đầu đối phương đao kiếm lại va chạm nhau lực lượng trên thanh kiếm mạnh mẽ phát ra đánh bật tên kia lui ngược về sau đao văng khỏi tay, Tôn Dương nhanh như chớp nhân lúc tên kia chưa đứng vững vàng, thân hình hấn vừa chạm xuống đất liền lập tức lao tới mũi kiếm đưa ra chuẩn sát đâm xuyên cổ họng đối phương khiến hấn trợn mắt không thể tin nổi rồi ngã xuống đất, vừa lúc đám người kia cũng kịp chạy tới lập tức tạo thành vòng tròn bao quanh Tôn Dương...

Chương 8: Vây công và phản sát

Một đoàn người vây quanh Tôn Dương chỉ có bốn tên Huyền Linh hậu kỳ là đứng bên ngoài, cả đám nhìn thi thể tên đồng bọn nằm trên mặt đất yết hầu còn đang rỉ máu rồi lại quay qua nhìn Tôn Dương một thân cũng toàn là máu nhưng có vẻ rất bình ổn, tâm tình cả đám người ai nấy đều dậy sóng, ai mà ngờ được một tên tiểu tử mười lăm tuổi trông chừng như vô hại khí chất bình thường đến không thể bình thường hơn lại liên tục giết chết hai Huyền Linh cảnh hậu kỳ trong thời gian ngắn như vậy. Trong vòng vây một tên không nhận được lên tiếng mắng...

- -- Mẹ kiếp không lẽ tiểu tử này tu luyện huyền kỹ cao cấp che giấu khí tức và tu vi giả nai dụ cộp ăn thịt....

Tôn Dương mặt không biểu tình, tay nắm chặt thanh kiếm âm thầm truyền lực lượng vào trong đó, hắn không hiểu vì sao năng lượng mình đem ra sử dụng nhiều như vậy lại không bị khô kiệt, mà mỗi lần dùng hết rồi lại lập tức được bổ sung, đáng ngạc nhiên là cứ mỗi lần bổ sung lần sau năng lượng lại mạnh hơn lần trước một bậc...

- -- Hừ không cần nói nhiều trên người tiểu tử này chắc chắn có bí mật, mau giết hắn đoạt lấy tất cả trên người hắn...! Một trong bốn tên đứng ngoài lên tiếng trong mắt cũng hiện lên vẻ tham lam, những người đang vây quanh Tôn Dương ứng thanh một tiếng tất cả rút binh khí ra vận chuyển huyền lực.

Tôn Dương đứng trong vòng vây tuy bên ngoài mặt hắn vẫn bình tĩnh đạm bạc, nhưng trong lòng hắn cũng đang rất căng thẳng bởi vì nhiều người như vậy vây công một mình hắn dù có ba đầu sáu tay cũng không đỡ hết được, trong lòng hắn thoáng hiện lên một tia tuyệt vọng cùng không cam tâm, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi hắn lại cắn chặt răng trong mắt lộ lên sự cương nghị kiên quyết không cam chịu lùi bước, hắn la lớn một tiếng... “Đến... Đến đây đi hôm nay ta dù chết cũng phải lôi theo các ngươi chôn cùng...”

- -- Hừ...tiểu tử ngông cuồng, chết đến nơi rồi mà còn ảo tưởng. Ném thủ Nhất kích thương pháp của ta...! Nói rồi hắn huy thương xông lên trên mũi thương ngưng tụ huyền lực màu vàng nhạt xé gió đâm tới.

Sơ nhuyễn kiếm kỹ.

Song câu lạc phách kỹ

Bộ tinh kiếm kỹ..

Cùng lúc đó lại có thêm ba người lao lên đều xuất ra huyền kỹ sơ cấp cấp thấp. Tôn Dương đứng đón đầu nhìn bốn người lao lên xuất ra huyền kỹ càng làm cho hắn cố kỵ những huyền kỹ này tuy đều là cấp thấp nhưng đối với người trong tay không có lấy một chiêu thức như hắn cũng là một vấn đề đau đầu lớn, giờ thì hắn mới biết hai kẻ bị hắn giết chỉ là vì họ chủ quan khinh địch nếu như họ xuất ra kỹ năng sớm thì chắc chắn người chết sẽ là hắn. Bốn cỗ kinh lực tới gần mũi thương nhắm giữa ngực Tôn Dương kích mạnh Tôn Dương thấy vậy nhúng người nhảy ra sau tránh né lập tức chỗ hắn vừa đứng mũi thương tuy không trúng mục tiêu nhưng kinh lực bạo toạc ra đập mạnh lên ngực Tôn Dương khiến hắn bay ngược thêm một đoạn miệng phun ra một búng máu, lúc này hắn còn chưa đứng vững lại thì từ phía sau hai lưỡi câu bay vù vù tới mang theo lực lượng cắt xé sắt bén. Tôn Dương luống cuống tay chân rồi liền uống mình ngã xác xuống đất tránh hai lưỡi câu bay sọt ngang qua bụng, nhưng còn chưa kịp dựng người đứng dậy lại gặp một thương hai kiếm cùng phát chiêu đâm và chém xuống, Tôn Dương thấy không có đường tránh né nên làm liều đem mũi kiếm cắm xuống đất uống cong lại rồi mũi kiếm búng mạnh, đất cát hướng vị trí mặt cả ba người mà xoà ra nhân lúc ba tên kia trì trệ trong chốc lát Tôn Dương liền lắc mình xoay một vòng tránh ra phía xa, thế nhưng vai trái của hắn vẫn bị mũi thương kịp thời đâm một nhát, dưới sự vây của bốn người Tôn Dương chặt vật tránh né phải trên mình dính đầy thương tích, bốn người đang vây công và những người xung quanh cũng kinh hãi trong lòng... Tiểu tử này nhìn như chưa có học huyền kỹ thế nhưng thân thể cực kỳ dẻo dai, đầu óc và tay chân phối hợp cực kỳ linh hoạt.

Tôn Dương tuy tránh né chặt vật mà không phản công cũng có lý của hắn, mục đích của hắn chính là dựa vào nguồn năng lượng kỳ lạ kia làm tiêu hao huyền lực của đối phương và bây giờ đã có kết quả uy lực phát chiêu của bốn người đã giảm đi hơn một nửa tiêu hao gần hết huyền lực, Tôn Dương thấy vậy liền nắm lấy cơ hội đem toàn bộ năng lượng trong cơ thể rút ra truyền vào thanh kiếm trên tay lần này lực lượng mạnh gấp đôi lúc này nhưng hắn vẫn cố ép vào dù thanh kiếm đã rung mạnh như muốn nứt ra hắn vẫn điên cuồng rót vào đến khi đạt đến cực hạn thì trên thân kiếm đã hiện vô số vết rạn thân thể hắn cũng suy nhược do tiêu hao nhưng hắn vẫn cố giữ mình đứng vững, khoé miệng dính tia máu khẽ nhích lên nụ cười tà dị nhìn bốn người đang lao tới bốn tên đều là Huyền Linh trung kỳ, lúc bốn người đang hăng máu xông lên chém giết thì cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại đang tập trung vào mình lại nhìn thấy khoé miệng Tôn Dương đang cười tà dị liền có dự cảm không tốt, nhưng đã muộn chỉ thấy Tôn Dương huy kiếm nặng nề kéo theo không gian uống lượn do bị lực lượng cường đại chen ép hắn hét lớn một tiếng... “Chết đi cho ta...” Rồi cầm kiếm quét ngang mặt từ trái sang phải một luồng kiếm khí mang theo lực lượng cường đại phóng ra tạo thành một vòng cung quét ra đồng thời thanh kiếm cũng vỡ vụn giống như mảnh nhỏ lụn đạn phát tán ra theo kiếm khí bay đi.

Bốn tên đang lao tới trúng kích trực diện huyền lực tiêu hao gần hết không chống đỡ được bao nhiêu lập tức bị chấn bay ra ngoài máu cũng không kịp phun đã nằm bất tỉnh không rõ sống chết, nguồn lực kia vẫn không dùng lại mà vẫn quét đi ba tên sơ kỳ đứng trong phạm vi đó cũng kịp tránh né đã bị mảnh kiếm bắn xuyên cổ họng, tim, đầu găm không biết bao nhiêu mảnh rồi bị kiếm khí đánh văng ra rơi xuống chân bốn tên Huyền Linh hậu kỳ đang chặt vật tránh né mảnh vỡ của thanh kiếm ủa tới, trên người bị dính thủng lỗ chỗ máu chảy be bét nhưng không có ai bị trúng chỗ yếu hại, còn lại ba tên thì đứng gần như song song với Tôn Dương thì còn hoàn hảo lành lặn hơn một chút, giờ phút này ba tên này đang đứng chờ người ra vì chấn động, một kẻ dấy dựa suốt nửa ngày trông chừng như cá đã nằm trên thớt, đầu ai ngờ thoáng cái phản công lại đem bảy người bên mình diệt sát.

Tôn Dương lúc này cũng không rảnh đi xem kết quả, hần nhân lúc đối phương loạn lạc chớp lấy thanh đao của tên bị giết trước đó rồi bỏ chạy vào Vạn Xảo Sâm Lâm...

- --- Đáng chết tiểu tử ta thế bầm nguoi thành vạn mãnh...

- -- Các nguoi còn ngây ngốc ra đó làm gì, đuổi theo cho ta...

Tôn Dương chạy vào Vạn Xảo Sâm Lâm không biết bao xa cũng không biết là đang chạy hướng nào, lúc này trời đã tối mùng rượt đuổi vẫn đang diễn ra, Tôn Dương cảm thấy mơ hồ lực lượng trong người đang bạo động dâng lên, cơ hồ như sắp đột phá hần vội dừng bước chân chuyển hướng chạy qua hướng khác vì phía trước hần thấp thoáng thấy được một đôi mắt u lục đang di chuyển về hướng này đây có lẽ là một đầu huyền thú, hần chuyển hướng để cho đầu Huyền thú này đụng phải mấy kẻ kia để cho nó cầm chân họ còn hần tranh thủ thời gian đi tìm chỗ đột phá.

Tôn Dương chạy một đoạn xa liền phát hiện một cây cổ thụ cao lớn chọc trời phía dưới thân cao rộng ruột tạo thành một cái lỗ cỡ bằng một cánh cửa nhỏ, hần do dự một chút rồi chui vào đó vì dù sao nơi này cũng là Vạn Xảo Sâm Lâm nguy hiểm trùng trùng, hần chui vào trong gốc cây cảm giác nơi này khá rộng rãi. Tôn Dương kiếm một chỗ ngồi xuống lúc này các vết thương trên thân thể thay nhau nhứt nhối lên khiến thân hình hần mạnh mẽ run rẩy cả người bốc lên mùi máu tanh hôi hám, hần móc viên trị liệu đang trong người ra tay run rẩy bỏ vào miệng, đang được tan ra lập tức đem thương thể trên người hần áp xuống.

Tôn Dương hít sâu một hơi đè nén lại tất cả, bắt đầu vận dụng công thức thổ nạp huyền khí đột phá. Nhưng rồi điều khiến hần kinh ngạc đã xảy ra chỉ thấy hần vừa vận chuyển công thức thổ nạp thì trong bụng hần một viên châu trong suốt sáng lấp lánh bay ra ngoài xoay tròn lơ lửng trước ngực Tôn Dương, viên châu vừa xuất hiện ánh sáng như thủy tinh lưu ly toả ra chiếu sáng toàn bộ gốc cây, Tôn Dương mở to mắt kinh ngạc hần liền hoài nghi nguồn sức mạnh không rõ kia có phải là do viên châu thể này, quang sát kĩ lại hần càng thêm ngỡ người chỉ thấy phía trên viên châu, lại có một cái bóng người nhàn nhạt ngồi xếp bằng giống như đức bồ đề mà thường ngày mình vẫn hay ngồi thổ nạp tuy cái bóng còn nhạt nhẽo vận vẹo nhưng Tôn Dương mơ hồ có cảm giác giữa mình và nó có mối liên kết nào đó, thế nhưng trong lòng hần chỉ vừa đẩy lên cảm giác này thì viên châu thể kia đã cấp tốc xoay tròn huyền khí xung quanh bắt đầu bạo động cả từ bên ngoài bắt đầu tập kết lại lấy viên châu làm trung tâm giống như một cái lỗ động hút hết tất cả huyền khí vào đó rồi lại phóng ra một đoàn quang tinh bao trùm lấy thân thể Tôn Dương huyền khí bị hút vào được nó đem tịnh lọc rồi truyền vào người hần, dưới tình huống này thương thể trên người hần bắt đầu được quang tinh cọ rửa dùng tốc độ chậm chạp lại, những vết thương nhẹ bắt đầu đóng vảy khô tróc ra để lại một mảng da non đỏ hồng, Tôn Dương tuy kinh ngạc trong lòng đồng thời cũng vui sướng. Nhưng cũng không làm ra động tác gì mà lặng lẽ tập trung hấp thu quang tinh được chuyển thành từ huyền khí dung nạp thân thể tiến hành đột phá...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Diệt sát

Đêm tối đen mờ mịt trong một góc ngoại vi Vạn Xảo sâm lâm vang lên từng tiếng ầm xoàng ầm ỷ, từng luồng huyền lực đủ màu sắc loé lên liên tục, tiếng thú rống giận dữ vang lên làm một mảnh rừng nhộn nhạo. Đám người truy sát Tôn Dương hiện tại đúng như dự tính của hần, họ đang bị một con Thiết Thủ Hắc Hùng nhất giai cao cấp tương đương với Huyền Linh hậu kỳ thân cao hai mét quần lông, cả đám chặt vật tránh trái đỡ phải bởi những cú tát như trời giáng của Hắc Hùng, trước đó đã bị Tôn Dương cho ăn khổ không ít nhưng đối với họ như vậy còn chưa là gì cả thể nhưng hiện tại dưới công kích móng vuốt sắt bén của Hắc Hùng người nào người nấy máu me đầm đìa áo quần rách nát tưa tua không chịu nổi, hiện giờ trong bụng tên chất đầy hỏa khí, hận Tôn Dương đến nghiền răng nghiền lợi tuy nhiên bên phía Hắc Hùng cũng không an lành gì chỉ thấy nó gào lên giận dữ liên tục tát xuống trên thân thể to lớn bị cắt ra nhiều miệng vết thương lớn nhỏ có đủ máu chảy ra càng kích thích hung tính của nó khiến nó càng trở nên cuồng bạo điên cuồng tấn công.

Đám nhân loại ghê tởm này cư nhiên gặp nó chưa đánh đã qeo sang hướng khác bỏ chạy khiến nó cực kỳ buồn bực nên đã lao ra chặn tất cả lại rồi lao vào khua tay múa chân đánh đập tàn nhẫn với đám nhân loại này...

Cứ như vậy hai bên giằng co đánh qua đá lại đến lúc trời gần sáng, cả hai bên đều mệt mỏi rồi thở phì phò, con Hắc Hùng lúc này như đã chơi đủ rồi tính bỏ chạy, thế nhưng đám người kia nghiền răng nghiền lợi như thế nào sau một đêm bị nó hành hạ đến phát điên giờ lại để cho nó chạy cơ chứ, bây giờ người tách ra vây Hắc Hùng lại công kích, sau một lúc đến lúc trời hoàn toàn sáng thì Hắc Hùng đã không còn lực chống cự bị đám người vây lại mổ sẽ...

- -- Hừ súc sinh nguoi nên chết sớm mới phải..

Khi bảy người chặt chém xả giận xong đang định ngồi xuống thở dốc xử lý vết thương thì đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một thiếu niên trên tay cầm một thanh đao màu đỏ trên người hần quần áo rách lỗ chỗ đầy vết máu nhưng kỳ lạ là lại không có một vết thương nào chỉ thấy trước ngực và tay trái của hần có một mảnh da non màu đỏ, trên mặt hần nở nụ cười tà dị, cả đám người trợn mắt há mồm nhìn Tôn Dương không biết tiểu tử này có kỳ trân bảo được gì, mới hôm qua trên người tiểu tử này thương thể cũng không ít hơn bọn hần hiện tại vậy mà chỉ qua một đêm đã hoàn toàn khỏi hần, nghi tới đây cả đám người nào cũng nổi lên tâm tư đều cho rằng tên người Tôn Dương có bảo vật thể nhưng câu nói của Tôn Dương vang lên như tát cho họ một gáo nước lạnh, hôm qua hần không những đột phá mà thương thể trên người cũng bị viên châu thể kia chữa trị sạch sẽ khiến hần kinh dị không nói nên lời...

- -- Nếu đã chơi đùa xong rồi thì bây giờ ta tiễn các nguoi đi..

- -- Hừ tiểu tử khôn kiếp người đừng ngông cuồng...

- -- Chúng ta cùng lên chém giết tiểu tử này, lần này nhất định không được để hắn thoát..

Nói rồi một tên dẫn đầu là một đại hán mặt vuông mắt hổ trên tay hán nắm lang nha bổng lao tới sáu người còn lại cũng phối hợp rút binh khí cùng xông lên, Tôn Dương thấy vậy cười lạnh một tiếng rồi nhất đao lao qua một đao chém mạnh xuống lang nha bổng, tên đại hán kia chân động thân thể cường tráng bị kinh lực chấn cho lão đảo lui về sau kinh ngạc nhìn Tôn Dương, sáu người kia thấy một màn này cũng kinh ngạc không kém nhưng cũng không trì hoãn động tác cùng lao lên tung ra chiêu thức công kích đối phương nhưng Tôn Dương lúc này vẻ mặt như chẳng có gì hai tay ngưng tụ lực lượng truyền vào thanh đao, giờ lên cao rồi mạnh mẽ chém xuống trực diện với sáu người đang lao tới, tình huống bất ngờ không ai ngờ được tên thiếu niên này lại chơi điên cuồng như vậy, một đao chém trực diện sáu người không kịp phòng bị, bị đao khí mãnh mẽ tươi sống bổ chết hai người còn bốn người thì bị văng ra hai bên một bên hai người bị kinh lực chấn cho học máu ngã lăn trên đất, có hai tên đang chuẩn bị lỏm côm bổ dấy thì đã thấy một thanh đao đỏ lỏm xẹt ngang qua cổ họng rồi lại ngã lăn ra đất chết không nhắm mắt, tên đại hán kia thì hiện tại vẫn đứng ngây ra đó không giám hành động vì hắn biết hiện tại hắn đã không thể đánh được thiếu niên này nữa rồi.

Tôn Dương sách đao đi về phía hai tên còn lại không chút do dự tước đi mạng sống của họ như chẳng có chuyện gì rồi lại quay qua đại hán kia, hắn thấy Tôn Dương nhìn mình lúc này mới phát hiện tất cả đã chết, hắn phần nộ hết lên một tiếng để áp chế sự hãi trong lòng..

- -- Tiểu tử đáng chết người còn nhỏ tuổi mà lại độc ác như vậy, một lời cũng không nói đã ra tay giết người của Cửu Lang Bang chúng ta, hừ bang chủ sẽ không tha cho người...

Nói xong hắn vác lang nha bổng quay người bỏ chạy, Tôn Dương kinh ngạc cứ tưởng tên này sẽ liều mạng không ngờ lại quay người bỏ chạy, những rồi cũng không chậm trễ phóng người đuổi theo, tên này nhất định phải chết nếu không để hắn chạy thoát phiền phức sẽ rất lớn, tình cảnh rượt đuổi lại tái diễn nhưng vị trí đã bị hoán đổi, cả hai bên chạy suốt nửa ngày đã sắp đến bia rừng Tôn Dương sốt ruột, cuối cùng hắn cắn răng vút bỏ thanh đao đẩy nhanh tốc độ, hai tay chấp thành trảo đặt ở trước ngực vận chuyển lực lượng rút ra đồ dòn vào giữa hai trảo dần dần hình thành một quả cầu trong suốt nhỏ bằng quả bóng vọt, năng lượng bạo động bên trong mạnh mẽ. Tôn Dương rút ngắn cự ly miệng hô lên một tiếng... “Đi...” Hai tay vung ra quả cầu như tên bắn phóng đi đại hán kia đang chạy trước sắp ra khỏi bia rừng đang muốn vui mừng thì sau lưng chợt đổ mồ hôi lạnh nhưng hắn còn chưa kịp có hành động gì thì đã bị một vật xuyên qua cơ thể rồi bay thẳng về phía ba cái cây lớn trước mặt, hắn khựng người lại trong chốc lát nhưng còn chưa làm gì thì cả người đã nổ tung máu thịt xương cốt không còn một mảnh kèm theo đó là một chuỗi vỡ vụn của những cây lớn bị quả cầu xuyên qua.

Tôn Dương khụy gối xuống đất thờ dốc sắc mặt trắng bệch một chiêu vừa rồi là hắn cố tình ép viên châu thể kia phóng ra năng lượng cực mạnh cộng thêm toàn bộ lực lượng của bản thân mà tạo thành, hắn cũng không ngờ uy lực lại đáng sợ như vậy, trước là không một tiếng động sau là oanh động....

Xong xuôi tất cả Tôn Dương kéo thân thể mệt mỏi đi ra khỏi bia rừng, hướng về phía miếu hoang mà đi.... Nửa ngày sau Tôn Dương đi về trước miếu hoang, bên trong lập tức có một bóng đen lao ra cười sang sảng nói....

- -- Ha ha.... Tiểu hữu thật không tệ a, đã xong hết rồi sao...

- -- Xong hết rồi, mười lăm người đã giết toàn bộ bây giờ nói chuyện của người được chưa.... Người là ai.... Vì sao muốn giúp ta..?

Tôn Dương hồ hững nói...

- -- Ha ha... Tiểu hữu không cần phải đề phòng ta như vậy... Ta là trưởng lão ngoại môn của Nhân môn.... Vô Chính...

Người đội mũ đen trả lời.

- -- Nhân môn là cái gì vậy? Chưa từng nghe nói qua...

“Nhân môn là môn phái chuyên thu nạp những đệ tử giống như người hay nói cách khác là chuyên thu nạp những bình dân tư chất yếu kém nhưng vẫn có thể tu luyện một loại lực lượng khác huyền lực đó chính là tạo hoá lực, loại lực lượng này nếu một khi đã luyện thành uy lực sẽ không thua gì huyền lực nếu may mắn luyện được tạo hoá lực tinh khiết uy lực cũng sẽ tăng lên mạnh hơn nhiều so với huyền lực...”

- -- Àiiii... Tuy nhiên số người có thể luyện ra được tạo hoá lực ít đến thương cảm... Nhân môn là môn phái thực lực mạnh trong top năm môn phái mạnh nhất trong Sinh La đại lục này thế nhưng nhân số chỉ có không quá năm trăm người ít hơn các môn phái khác đến gấp bốn lần nhưng không ai dám coi thường chúng ta cả, bởi vì mỗi một người của Nhân môn một khi thực lực đã trưởng thành sẽ đều là cường giả mà ít người muốn chọc đến...

Người áo đen thờ dài giải thích...

Tôn Dương nghe hắn nói xong thì tròn mắt, giờ thì hắn đã biết nguồn năng lượng kia gọi là gì.... Tạo hoá lực là lực lượng từ nhiên của tạo hoá, thế nhưng còn viên châu thể kia là gì? Còn có môn phái Nhân môn biến thái kia nữa nhân số không quá năm trăm người mà có thể lọt vào hàng ngũ top năm thực lực mạnh nhất đại lục đủ thấy nó kinh khủng đến mức nào thành viên trong môn phái mỗi một người phải xếp vào hàng quái vật mới làm được a....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Xác định mục tiêu

Tôn Dương nhìn lướt qua trong miếu thấy cô nàng Nhục Hi đang nằm ngủ say trên chiếu rom hần khẽ nhủ mày...

- -- Nàng làm sao...?

- -- Tiểu hữu yên tâm cô tiểu nữ này hai ngày qua chờ ngươi không chịu ngủ còn chọc phá ta đủ điều, đến sáng hôm nay không chịu nổi nữa nên mới lăn ra ngủ say như vậy....

Võ Chính chậm rãi giải thích...

- -- Tiền bối cũng đừng gọi ta là tiểu hữu nữa cứ ta là Tôn Dương, cảm tạ tiền bối đã cho ta mấy viên đang cầm cố vết thương...

Tôn Dương cảm kích nói...

Nghe Tôn Dương nói xong lúc này Võ Chính mới giật đầu đồng ý nhưng rồi lại giật mình lúc này hần mới chú ý trên người Tôn Dương lúc trước có mấy vết thương rất nặng, cộng thêm đợt truy sát vừa rồi tuy hần nói là giết toàn bộ đối phương nhưng cái giá phải trả hần không nhỏ, thế nhưng hết lần này tới lần khác tên tiểu tử này trên người từ trên xuống dưới đều hoàn hảo không chút tí vết ngoại trừ vết máu và áo quần rách tả tơi ra còn lại không có chút dấu hiệu nào da tróc thịt bong, chỉ trong thời gian hai ngày hần làm sao hồi phục được như vậy, trừ khi hần có đan dược trị thương ngũ phẩm trở lên, nhưng mà hần có sao...

- -- Tôn Dương thương thế của ngươi khỏi rồi sao... Mặt dù y đã nhìn ngay trước mắt nhưng y vẫn tò mò hỏi Tôn Dương để xác nhận xem hần nói thế nào...

- -- Khỏi rồi hai ngày trước ta mới phát hiện tạo hoá lực của ta có khả năng tự chữa trị vết thương, mà ta cũng chỉ mới tu luyện còn chưa tìm hiểu rõ ràng về giới tu luyện nên cũng không biết tạo hoá lực tồn tại ở dạng hình dạng nào trong cơ thể cũng không biết phân chia đẳng cấp cảnh giới như thế nào...

Tôn Dương đương sẽ không nói ra viên châu thể trong người nên đồ hết toàn bộ lên cái gọi là tạo hoá lực kia nhân tiện hần cũng muốn dò hỏi xem tạo hoá lực sau khi chuyển hoá vào cơ thể sẽ tồn tại ở hình dáng như thế nào có phải là viên châu kia không...

- -- Cái gì...? Tạo hoá lực của ngươi có đặc tính tự chữa trị thương thế còn mạnh đến biến thái như vậy sao... Ngươi tu luyện Tâm pháp như thế nào lại đáng sợ như vậy chứ...?... Võ Chính nghe Tôn Dương nói xong thì vô cùng kinh ngạc nên cũng không để ý thất thố hỏi Tâm pháp mà Tôn Dương tu luyện, đâu chính là điều cấm kỵ, nhưng mà Tôn Dương thấy cũng chẳng có gì nên nhún nhún vai tiện mồm phun ra một câu khiến Võ Chính càng chết đứng hai mắt tròn tròn...

- -- Không có gì đáng nói cả chỉ là được người khác chỉ cho Công thức thổ nạp thông thường tu luyện còn chưa tính là Tâm pháp...

- -- Quái vật con mẹ nó, lần này mang về cho Nhân môn thêm một tên biến thái rồi... Mấy tiểu quái vật trong môn lần này gặp đã kích chết rồi ha ha... Đây là những gì lúc này y đang nghĩ trong đầu, chưa nói đến tạo hoá lực chữa thương bá đạo kia chỉ riêng việc hần vận dụng công thức thổ nạp thông thường mà có thể vững vàng bước vào tu luyện, mà còn luyện đến cả giới Huyền Linh hậu kỳ có thể thấy sự kiên trì và nhẫn nại của hần kinh khủng đến mức nào, còn nữa hần chậm rãi thổ nạp tinh thuần lâu như vậy căn cơ và độ dẻo dai trong cơ thể hần đã vững chắc như thế nào... Thật đáng sợ người như vậy nếu có đủ tài nguyên cho hần tu luyện tin chắc thời gian không lâu trên đại lục sẽ có thêm một cường giả mạnh mẽ xuất thế... Nghĩ vậy trong lòng y càng thêm kiên quyết nhất định dù phải lừa gạt hay bắt cóc cũng phải mang tên tiểu quái vật này về Nhân môn...

- -- Tôn Dương đến đây ta cũng không ngại nói thẳng, một mình ngươi lang bạc ở ngoài tu luyện tài nguyên thiếu thốn còn phải chiều cổ cho tiểu cô nương kia trăm bề bất tiện, chỉ bằng hai huynh muội ngươi theo ta về Nhân môn, trước đó ta đã nói sẽ cho ngươi lợi ích tu luyện thì sẽ không nuốt lời, Nhân môn nhất định sẽ bồi tạo ngươi trở thành một cường nhân chân chính và cũng chỉ có Nhân môn mới phù hợp với những người như ngươi... Võ Chính bắt đầu rót mật cho ông nói...

- -- Theo ngươi, tại sao ta nhất định phải gia nhập các ngươi mới có thể tu luyện... Tôn Dương bình thản đáp, hần thật ra cũng đồng ý với quan điểm của Võ Chính một mình hần mang theo Nhục Hi lang bạc cũng thiệt thòi cho nàng với lại bây giờ hần còn phải dành thời gian để tu luyện còn phải chiều cổ thêm cho Nhục Hi quả thật có bề khó khăn, và hần còn phải báo thù hần cần thời gian để tìm kiếm tung tích những kẻ đã sát hại cả thôn trang của hần, suốt thời gian qua hần đã nhiều lần muốn hỏi Huyền Trân nhưng toàn bị nàng bác bỏ không lộ nửa điểm, nàng nói với thực lực hiện tại của hần không nên biết sớm sẽ tốt hơn, tránh cho ôm hận mà sinh ra tâm ma. Trong tu luyện lúc ở những cảnh giới như vậy về sau thực lực để thăng sẽ bị ma hoá mà trở nên cuồng sát khát máu, đợi khi thực lực của hần đạt đến trình độ nhất định thì hần tự nhiên sẽ biết những kẻ kia là ai, nhưng Tôn Dương vẫn thật sự không cam tâm, vậy nên hần nhất định phải đi tìm phải thúc đẩy mình mau chóng trưởng thành...

Thấy Tôn Dương có ý không tình nguyện như vậy Võ Chính cũng không vội vàng chỉ nói...

- -- Ngươi cứ từ suy nghĩ đừng vội cự tuyệt, bây giờ ta phải ra ngoài xem xét thôn trang bình dân bị thảm sát như thế nào xem có còn ai sống sót không và còn phải tìm tung tích của một vị đại nhân vật nữa, ngươi cứ ở đây suy nghĩ đợi ta xong viết quay lại rồi hãy trả lời ta cũng không muộn..." Ngươi... Ngươi làm sao vậy...?"

Võ Chính nói chưa dứt lời đã thấy sắc mặt Tôn Dương biến hoá dữ dội hai tay nắm chặt toàn thân run rẩy dần dần bộc lộ sát ý, y vội vàng hỏi. Thế nhưng Tôn Dương vẫn như trước trực tiếp hỏi thẳng một câu băng lãnh...

- -- Nói... Có phải có liên quan đến ngươi...?

- -- Không hề liên quang đến ta, ta chỉ phục mệnh môn chủ đi xem xét tình hình. Nhưng mà kẻ gây ra chuyện này thì ta biết, người mau kiếm chế sát khí lại ta sẽ nói cho người rõ... Nếu người đã phản ứng mạnh như vậy đã nói rõ thôn trang kia có liên quang đến người hoặc có thể nói người là người sống sót trong tai kiếp... Àiii.... Nếu là vậy ta cũng không cần tốn sức đi xem xét nữa... Cực khổ người rồi...! Y cũng không phải kẻ ngốc nhìn biểu hiện của Tôn Dương như vậy làm sao hắn không nhìn ra được mấu chốt khiến hắn tức giận như vậy chứ...

Tôn Dương nghe y nói vậy sát khí cũng dịu xuống nhưng sắc mặt vẫn âm trầm như vậy hắn vẫn lạnh lùng hỏi..

- -- Nếu đã vậy xin thứ lỗi vừa nãy vẫn bối rối mất lễ... Xin tiền bối chỉ điểm cừu nhân là người phương nào vì sao phải diệt cả thôn mấy trăm mạng người chúng ta?

- -- Hiện tại ta chỉ có thể cho người biết sơ bộ về họ còn lại đợi sau này thực lực của người tăng lên rồi tự người hãy đi tìm hiểu...! Võ Chính chậm rãi nói..

- -- Vậy cũng đủ rồi đa tạ tiền bối trước...

- -- Người cũng không cần đa tạ trong này tính đúng ra Nhân môn cũng có một phần lỗi lúc đó môn chủ đã không thể xuất quang kịp thời để ngăn cản trận chiến đó cho nên mới dẫn ra tai họa... Hơn một năm trước tại rừng U Minh ở phía tây trung bộ có một trong hai vị Vương giả đỉnh cấp của huyền thú là Ngọc Linh Thổ tiên tử Huyền Trân đang trong lúc quang trọng đột phá Thánh cấp huyền thú ngang hàng với Thánh giả của nhân loại như lạ bất ngờ bị tử địch là bát vĩ Yêu Hồ Diễm Mị ở trong tầng sâu nhất của Hải Vân sơn cấu kết với ba đại môn phái cũng là cừu nhân với Nhân môn là Tà Long giáo giáo chủ Ngao Long, Diệt Nhân môn môn chủ Diệt Thiên Chính và Yêu Tiên cung Tiên Cơ yêu nữ cùng nhau đến phá đám Linh Thổ tiên tử không dễ dàng tấn cấp vì vậy Diễm Mị thực lực tuy kém Huyền Trân tiên tử một đầu nhưng vẫn là mạnh nhất trong bốn người nên nàng tự thân ra đón đầu khiêu chiến Huyền Trân tiên tử còn lại một vị Vương Giả khác của U Minh thì bị Ngao Long cầm chân, chủ Điện của Lôi Thần Điện là Lôi Bá chạy đến giúp cũng bị Diệt Chính Thiên chặn lại lúc đó môn chủ của chúng ta cũng đang thời kỳ ngộ đạo đột phá Thánh giả nhất thời không xuất quan kịp nên để cho Yêu Cơ có cơ hội đánh lên Huyền Trân tiên tử khiến nàng trở tay không kịp bị lọt vào công kích của Diễm Mị và Yêu Cơ bị đánh trọng thương rồi mất tích, một thời gian sau nàng lại bị cừu nhân phát hiện và truy sát cho nên mới dẫn đến kết cục của những sinh linh vô tội kia...

Võ Chính kể lại ngọn nguồn sự việc trong mắt y cũng thoáng hiện vẻ kinh sợ...

Tôn Dương nghe xong đầu tiên là kinh ngạc sau đó lại chuyển thành tức giận rồi lại bình thần buông lỏng nắm tay ánh mắt kiên định nói...

- -- Cảm tạ.... Ta đã biết... Nếu chúng đã coi mạng người như cỏ rác tùy ý chém giết. Vậy thì chúng cũng không cần thiết phải sống nữa... Đợi ngày ta trưởng thành ta sẽ tự mình đến thăm các người thu hồi sinh mạng..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chia xa

Võ Chính nhìn thấy Tôn Dương liên tục biến hoá sắc thái như vậy rồi cuối cùng lại trở nên bình tĩnh nói lời kiên định như vậy y cũng thầm kinh ngạc nhưng cũng không cho là Tôn Dương nói lời ngông cuồng bởi vì y tin tưởng với tiềm lực của hắn hiện tại chỉ cần cho hắn đủ thời gian tu luyện nhất định sẽ có một ngày hắn đứng trên đỉnh cao cùng đám người kia đòi nợ... Y suy nghĩ một hồi lại ngừng đầu nói với Tôn Dương..

Người gia nhập Nhân môn đi, môn Chủ và Nhân môn sẽ bồi tạo người chống lưng cho người để người sớm ngày báo thù...

Vậy các người có cách nào có thể giúp Nhược Hi tu luyện không?.... Tôn Dương như đưa ra điều kiện hỏi...

Cách thì có nhưng còn phải xem ý chí của tiểu cô nương này có đủ mạnh và kiên trì hay không đã, bởi vì thật sự một phạm nhân muốn tu luyện so với một tu sĩ có tư chất và căn cơ thiên bẩm sẽ gian khổ và khắc khe hơn nhiều lắm..

Ta có thể chịu được, thúc thúc hãy chỉ ta nên tu luyện như thế nào... Khi Võ Chính vừa nói dứt câu thì phía sau cửa miếu giọng nói non nớt của Nhược Hi vang lên làm cho Tôn Dương và Võ Chính kinh ngạc quay lại nhìn nàng, Nhược Hi thật ra đã thức dậy đúng vào lúc Võ Chính kể cho Tôn Dương nghe chuyện như thế nào thôn trang bị diệt mẹ nàng phải chết rồi nhìn thấy Tôn Dương gồng mình tức giận cô nàng đã xuyết khóc lên thành tiếng thề nhưng đã kiềm chế lại, đến khi nghe Võ Chính nói có thể tu luyện thì lòng tin và hi vọng trời dậy vội vàng lên tiếng, nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết bây giờ ca ca mang nàng theo cũng chính là gánh nặng cho hắn chỉ khi nàng có đủ sức tự bảo vệ mình thì hắn mới có thể yên tâm tu luyện rồi báo thù như lời hắn nói lúc này...

- -- Nhược Hi muội tỉnh từ lúc nào, muội nghe thấy hết rồi sao?... Tôn Dương trong lòng cũng tràn đầy lo lắng Nhược Hi còn nhỏ như vậy nếu nghe được những chuyện này tư tưởng nhất định sẽ bị ảnh hưởng về sau sợ là tính cách sẽ thay đổi rất lớn...

- -- Vâng... Muội vừa mới dậy Ca ca không sao chứ?

Nhược Hi long lắng hỏi lại...

- -- Ta không sao... Nhược Hi ca ca xin lỗi, sau này phải để muội tự lo cho mình rồi ca ca không muốn nhưng tình thế hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, vài ngày nữa muội hãy theo tiền bối về Nhân môn. Ở đó ít ra muội cũng không cần lo cái ăn cái mặc còn có trên dưới Nhân môn bảo vệ muội, ở đó nếu có thể thì hãy an tâm tu luyện sau này ca ca sẽ đến đó tìm muội có được không...? Tôn Dương tiến lại gần vuốt vuốt tóc Nhược Hi về mặt chiều chuộng nói...

- -- Tôn Dương người nói vậy ý người là không đi cùng chúng ta sao?... Võ Chính lo lắng hỏi Tôn Dương tuyệt đối là nhân tài nếu không thể chiêu nạp thì thật là đáng tiếc..

- -- Ca ca tại sao ca ca không đi, có phải ca ca muốn đi báo thù không... Nhược Hi cũng xụ mặt hỏi..

- -- Nha đầu ngọc hiện tại Ca còn chưa có bản lĩnh lớn đến vậy đi chỉ là nộ mạng... Tôn Dương cốc nhẹ đầu Nhược Hi mỉm cười nói...

- -- Tiền bối cô gái nhỏ này sau này phải nhờ người chiếu cố rồi, còn phần ta tiền bối có thể coi ta như là một ký danh đệ tử của Nhân môn là được, coi như một đệ tử như ta ở bên ngoài lần lộn lăm tìm kiếm cơ duyên, có thời gian nhất định sẽ về Nhân môn một chuyến nếu như trong môn có chuyện cần văn bối thì tiền bối có thể thông báo cho ta biết ta nhất định sẽ đến... Tôn Dương kính trọng nhờ cậy nói...

- -- Àiii... Nếu người đã nói vậy thì ta cũng không ép người nữa dù sao ký danh cũng đã được tính vào hàng ngũ đệ tử tông môn rồi chỉ có điều đặc quyền dành cho ký danh đệ tử không nhiều, trở về ta sẽ nói chuyện của người cho môn chủ biết để ngài chiếu cố người một chút, ta hiện tại sẽ xuất phát người cầm lấy căn khôn trạc này đây là chiếc vòng tay trừ vật bên trong có một ít Tiên linh thạch làm lộ phí còn có ba cuốn trung cấp huyền kỹ và một ít đang được dân dụng phòng ngừa lúc gặp chuyện, còn có một lệnh bài đại biểu cho đệ tử nhân môn ở trong môn có rất nhiều tác dụng còn có thể truyền âm sau này có chuyện cần ta sẽ thông qua nó báo cho người biết...

Trong ba cuốn huyền kỹ đưa cho người có một cuốn là tàn quyền mà ta vô tình nhặt được ở trong một bí cảnh không gian trong Hạ Long Cốc hồi còn trẻ ta cũng không rõ tàn quyền này có gì đặc biệt ta đã từng xem qua nhiều lần nhưng vẫn không phát hiện được gì toàn bộ đều là cách luyện thân thể nhiều lắm cũng chỉ ngang hàng với kỹ năng luyện thể trung cấp nhưng đây mới là tàn quyền nếu có thêm nữa quyền sau chắc cũng đạt đến kỹ năng cao cấp.

Bây giờ ta sẽ truyền thêm cho người một bộ pháp quyết đặc thù của Nhân môn bất cứ một đệ tử nào của Nhân môn đều phải học." pháp tắc không gian" môn kỹ năng này là thiên về tốc độ, chỉ cần là đệ tử trong môn đều có thể học nhưng phát huy đạt đến mức nào thì phải xem ngộ tính của từng người lý giải được bao nhiêu quy tắc trong đó, được rồi người chuẩn bị ta truyền cho người...

Võ Chính đưa cho Tôn Dương một số thứ cần thiết rồi giảng giải cho hắn, bắt đầu truyền kỹ năng cho Tôn Dương chỉ thấy y chích từ đầu ngón tay ra một giọt máu đọng lại lơ lửng giữa không trung đem toàn bộ thông tin về Pháp tắc không gian thông qua thần niệm truyền vào đó sau đó búng mạnh giọt máu bay thẳng vào giữa ấn đường của Tôn Dương rồi biến mất... Tôn Dương chỉ thấy mắt hoa lên đầu mơ hồ choáng váng rồi một số thông tin nào đó dung nhập làm một với ý thức của hắn, Tôn Dương đọc lướt qua một mớ lộn xộn rồi lại phục hồi tinh thần đem những thứ kia thu vào..

- -- Đa tạ tiền bối vậy sau này gặp lại ta nhất định không phụ lòng kỳ vọng... Tôn Dương kiên định nói...

- -- Vậy được rồi người bảo trọng ta trở về trước hi vọng đến lúc gặp lại người đã ở độ cao mới...

- -- Ca ca huynh không đi cùng thật sao, muội không muốn xa ca ca...! Nhược Hi thấy sắp đi quay qua nhìn Tôn Dương mếu máo như muốn khóc...

- -- Nhược Hi ngoan muội trước tiên theo Võ Tiền bối về trước đợi ca ca tăng lên thực lực có thể bảo vệ muội an toàn đến lúc đó ca ca sẽ mang muội bên mình mà không sợ bất cứ kẻ nào nữa... Tôn Dương sợ cô nàng này lại oà lên mà khóc nên khuyên nhủ hứa hẹn, quả nhiên cô nàng nghe xong sắc mặt liền thay đổi kiên định nói...

- -- Ca ca hứa rồi đấy nhé sau này không cho phép ca ca nuốt lời để Nhược Hi một mình đau đấy...

- -- Được ta hứa với muội... Bảo trọng... Tôn Dương gật đầu đáp ứng nàng, từ sâu trong mắt hắn hiện lên vẻ cô độc cùng bất đắc dĩ...

- -- Người cũng bảo trọng... Nhân môn cũng có vài đệ tử đặc biệt đang lịch luyện bên ngoài, sau này người hành tẩu có gặp bọn họ thì nên chiếu cố lẫn nhau một chút, quy củ của tông môn là nghiêm cấm nội đấu nên người phải chú ý...! Nói xong y lật tay trong tay xuất hiện một khối thạch màu xám rồi ném ra không gian trước mặt y lấy viên đá làm trung tâm mở ra một khe hở rồi lớn dần như một cái hố đen xoáy tròn, y bế lấy Nhược Hi về mặt vẫn đang không tình nguyện bước vào trong đó và biến mất khe hở khép lại rồi tiêu tán đi...

Tôn Dương phiền muộn thở hắt một hơi quay người bước vào trong miếu tìm một chỗ ngồi xuống ổn định lại tâm tình rồi lấy những thứ mà Võ Chính đưa cho hắn ra xem, có một số lộn lăm khoảng năm trăm Tiên Linh thạch nhưng hắn cũng không quá chú ý chỉ lướt qua rồi lại chuyển sang mười bình đang được là những giống lúc trước mà Võ chính đưa cho hắn Trị liệu đan và Ngưng huyết đan còn có hai bình Hồi khí đan Tôn Dương lật qua lật lại xem một hồi lại lấy ra ba quyển huyền kỹ trung cấp xem quyển đầu tiên là Nhất Chúy Toái Diệp là kỹ năng trung cấp thuộc tính công phá cực mạnh, quyển thứ hai là tàn quyền Tinh Cang Biến không có ghi rõ phẩm cấp dùng để tôi luyện thân thể hắn nhìn kỹ thấy phía cuối tàn quyền có ghi một dòng chữ rất nhỏ trên đó ghi "Tinh Cang Bát Tử Thân Diệt Biến Sinh" Cỗ"

Tôn Dương đọc lầm nhảm rồi khẽ nhủ mầy bởi vì hắn vừa cảm nhận được vừa rồi đọc dòng chữ nhỏ đó huyết mạch trong người hắn mơ hồ có dấu hiệu nhộn nhạo sôi sục, điều này không khỏi làm hắn kỳ quái hắn lướt qua xem cách tu luyện tàn quyền này chỉ thấy trên đó không yêu cầu đẳng cấp người luyện và cần một số thảo dược hỗ trợ về gân cốt huyết mạch cũng không ghi rõ là loại nào ngoài ra mỗi lần luyện còn cần mười viên Đan nguyên của huyền thú chuyên về phòng ngự cũng không ghi rõ là phẩm giai nào Tôn Dương càng đọc càng hoa mắt đau đầu... Tàn quyền này đúng là quái dị nghe tên thì có vẻ rất khiêu khích nhưng chỉ dẫn thì cái gì cũng không ghi rõ thì làm sao mà luyện đây, thảo nào Võ tiền bối dữ nó lâu như vậy mà không có tu

luyện...

Tôn Dương thì thảo lăm bầm rồi thờ dài để tàn quyền sang một bên lại lật xem quyển thứ ba kỹ năng trung cấp Vô Quyền là kỹ năng công kích cừ ly gần luyện đến đại thành quyền pháp biến ảo một quyền phân ra nhiều tàn ảnh đồng loạt công kích...

“Không hổ là tông môn lớn tuy chỉ là kỹ năng trung cấp nhưng uy lực có lẽ vượt xa kỹ năng trung cấp bình thường...”

Tôn Dương đem những thứ khác cất lại cả tàn quyền kia hẳn xem không hiểu nên tạm thời cũng cất đi chỉ để lại Nhất Chỉ Toái Diệp và Vô Quyền để nghiên cứu lĩnh ngộ, bây giờ Huyền Trần vẫn chưa trở lại hẳn ngồi lại đây nhân lúc đợi nàng tiện thể đem hai môn huyền kỹ cùng Pháp tắc không gian ra lĩnh ngộ tu luyện Tôn Dương cứ ngồi như vậy vừa chờ đợi vừa tu luyện đôi thì lại ra ngoài bắt đại một con thú về nướng lên ăn rồi lại tu luyện, suốt một tháng trôi qua Tôn Dương cứ lặp đi lặp lại như vậy chìm đắm trong lĩnh ngộ kỹ năng dần dần cũng quên luôn mình đang đợi cái gì cũng không có cảm giác đói khác hẳn cũng không biết mình ngồi bao lâu, chỉ bất động như một pho tượng trong miếu hoang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ly Châu

Hiện tại Tôn Dương đang kinh ngạc và vui mừng như điên, nguyên bản là hắn đang đau đầu mảy mò từng chút một về quy tắc, thôi diễn của Pháp tắc không gian, đến khi cực nhọc lăm mới lý giải được một chút ít đem chuyển hoá thành kinh nghiệm của bản thân thì viên Châu thể dưới đang điên chọt động xoay chuyển, đem một ít quy tắc mà Tôn Dương vừa lý giải được rút đi dung nhập vào nó làm cho hắn cuốn cuộn cả lên.

Cực lực lăm mới có chút thành tựu vậy mà viên châu này cứ thế kéo đi rồi nuốt chửng, nhưng rồi chuyện xảy ra tiếp theo vừa khiến hắn kinh ngạc vừa vui mừng, chỉ thấy đạo quy tắc kia bị viên châu kéo vào xoay chuyển một vòng rồi lại bị đẩy lên phía cái bóng mờ nhạt đang ngồi xếp bằng lơ lửng phía trên viên châu. Cái bóng mờ mờ động nhấc người đứng dậy dựa theo đạo quy tắc bắt đầu diễn biến bộ pháp bước chân nhịp nhàng yển chuyển thoát ẩn thoát hiện kéo theo tầng ảnh, không những vậy mà cái bóng mờ này dưới tác động của Châu thể còn thôi diễn ra được những đạo quy tắc rườm rà phức tạp ở phía sau mãi cho đến khi vừng vàng thôi diễn hết tầng thứ nhất của Pháp tắc không gian mới dừng lại dường như thôi diễn đã đạt đến cực hạn.

Mà điều kỳ diệu ở đây là hết thấy tất cả cái bóng mờ kia thôi diễn, diễn biến đến đâu thì Tôn Dương mồm mộp thẩu triệt đến đó, cứ như là hắn đang tự mình ngộ diễn biến vậy, làm cho hắn vui đến phát cuồng. Với trình độ hiện tại hẳn có thể tin tưởng dù là cường giả Huyền Đồ cảnh muốn bắt hắn chỉ sợ không có khả năng.

Tôn Dương vui mừng ngây ngốc nửa ngày mới thu lại tâm tình nghiêm túc, tiếp tục vận chuyển lĩnh hội hai môn kỹ năng kia, kết quả vẫn giống như trước bị cái bóng mờ kia đem ra diễn biến một lượt sau đó lý giải thấu triệt thậm chí còn bỏ xung thêm một vài chỗ thiếu sót khiến cho uy lực mỗi chiêu đề thăng thêm không ít...

Bên trong Tôn Dương thì rộn rã náo nhiệt như vậy còn bên ngoài hẳn không hề hay biết gì vẫn ngồi nhắm mắt bất động như vậy, thời gian hẳn ngồi bao lâu cũng không biết, trên người đã bắt đầu bám bụi bặm cùng mạng nhện, vết máu lúc trước quần áo hắn chưa thay bây giờ cũng trở nên đen xì khô cứng.

Cách phía hẳn không xa lúc này có một bóng dáng xinh đẹp thủy mị đang ngồi nhóm lửa thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn trong đôi mắt to long lánh hiện rõ tia tán thưởng cùng một chút ít xi mê. Huyền trần yên lặng trở về trong miếu đã hơn mười ngày nhưng nàng cũng không có đã động Tôn Dương, chỉ là khi nàng nhìn thấy trên người hắn áo quần rách nát dính đầy vết máu cũng không thấy bóng dáng Nhược Hi đâu, tim nàng như nhói lên rồi chuyển sắc lạnh gạn dừ, nhưng lại không biết phát tiết vào đâu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nên đành kiểm chế lại ngồi đợi Tôn Dương tỉnh lại hỏi hắn xem thời gian nàng vắng mặt đã xảy ra chuyện gì?...

Khi Huyền Trần còn đang ngây ngốc nhìn Tôn Dương thì bất chợt thân hình tưởng như hoá đá của hắn chọt động, khí thể phóng ra chấn bay toàn bộ bụi bặm trên người, hắn mở bừng hai mắt ánh sáng như lưu ly trong suốt lưu chuyển trong mắt chớp nhoáng lên rồi biết mất. Tôn Dương tung mình phóng lên cao hất tung mái trần của ngôi miếu, kéo theo một đoàn tầng ảnh từ chỗ hắn ngồi lên đến không trung, thân thể xoay chuyển hoá thành mười đạo tầng ảnh mang theo quyền thể mạnh mẽ ở các góc độ và tư thế khác nhau bạt xuống cây cỏ thụ gần đó, kinh lực đè nén trực tiếp xung kích phá huỷ từ bên trong thân cây rồi bạo toạt ra ngoài khiến nó vỡ vụn rồi ầm ầm ngã xuống đất Tôn Dương vẫn không dừng lại, hắn lật tay kết ấn hai tay chắp thành trảo chính giữa ngưng tụ một đoàn năng lượng hình tròn trong suốt rồi dần dần kéo dài ra xoắn lại như một cái mũi khoan lớn bằng cánh tay, đầu mũi nhọn hoắt huyền khí xung quanh bị kéo lại tập trung vào đầu mũi chủy, càng lúc càng mạnh áp súc không gian xung quanh cho đến khi Tôn Dương cảm giác không chịu nổi nữa hai tay bắt đầu run rẩy thì hắn ngửa mặt quát lớn một tiếng đem mũi chủy phóng đi... Nhất Chủy Toái Diệp "Đi"....

Mũi chủy phóng đi mang theo sức tàn phá kinh khủng toàn bộ những cây cối bị nó lướt qua lập tức đứt đoạn bị nghiền nát, tạo thành một con đường trống rỗng. Mũi chủy bay trong chớp mắt lao ra khoảng phạm vi năm mươi mét thì bạo toái nổ tung, cát bụi bay mù mịt lên cao tạo thành một cột nấm lớn rồi tiêu tán, để lại một cái hố to mười mét, sâu ba bốn mét.

Tôn Dương cả người vô lực xụi lơ rơi xuống đất, hắn ngơ ngác nhìn một con đường dài trống rỗng kéo đến cái hố to kia tìm hắn đập thình thịch, một chiêu vừa rồi đã được cái bóng mờ kia cải thiện bổ xung, mất dù tiêu hao gần như hết sạch tạo hoá lực của hắn, còn có năng lượng thu nạp bên ngoài nhưng uy lực phát ra quả thật rất xứng đáng quá mức khủng bố.

A...hahahaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Tôn Dương ngửa mặt lên trời cười to thỏa mãn...

Mà Huyền Trân chứng kiến từ đầu đến cuối cho dù là một cường giả đỉnh phong như nàng cũng phải trợn mắt tặc lưỡi nàng thầm nghĩ...

“Tên này rốt cuộc đào đâu ra những thứ khủng bố như vậy... Chiêu này nếu như hắn đồng cấp với mình mà phát ra, chắc chắn mình cũng không giám trực diện đón đỡ.. “nàng đi đến bên cạnh Tôn Dương lúc này hắn đang còn ngây ngốc cười, thấy có người đi đến lúc này hắn mới khôi phục tinh thần chú ý...

- - A... Huyền Trân tỷ, tỷ trở lại lúc nào, sao không gọi ta...

- - Ta trở lại hơn mười ngày trước thấy công tử còn đang chuyên chú tu luyện nên không làm phiền...! Huyền Trân âm thanh mềm mại trả lời...

- - À ra là vậy, không biết ta đã ngồi bao lâu rồi nhỉ..?

- - Tính đến hiện tại đã là hơn ba tháng, công tử nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, Nhược Hi muội muội đâu? Tại sao trên người công tử dính nhiều máu như vậy...? Huyền Trân lúc này nhớ ra vấn đề gì liền lo lắng hỏi...

- - A lâu như vậy sao... Lúc trước khi tỷ vừa đi ta đã dẫn Nhược Hi vào thành đi dạo, nhưng gặp phải vài kẻ đáng chết nên ta đã giết chúng cuối cùng là bị bang phái của chúng truy sát, may mắn thoát chết. Còn Nhược Hi ta để muội ấy đến Nhân Môn tu luyện rồi... Tôn Dương nói sơ một lượt rồi cố tình nhấn mạnh hai chữ Nhân Môn, lại nhìn xem sắc mặt nàng như thế nào quả nhiên hắn thấy đôi chân mày của nàng khẽ nhăn lại sau đó lại giãn ra...

- - Nhân Môn nói vậy công tử đã gặp họ cũng đã biết thân phận của ta...? Huyền Trân vẫn đạm nhiên hỏi dù sao nàng cũng không tính dấu hấn bây giờ nếu hắn đã biết thì đành thuận theo vậy...

- - Ủ... Đám người kia cứ để cho chúng sống thêm vài năm nữa, đợi sau này ta sẽ từ từ tìm chúng đòi nợ, cũng sẽ thay nàng báo thù... Tôn Dương nổi giận có chút cảm tức nói...

- - Phiê... Chuyện này hay là để đến lúc đó hãy nói đi. À mà công tử đã đột phá luôn đến Huyền Sĩ hậu kỳ rồi sao?... Nàng thấy bộ dáng Tôn Dương như vậy thì phì cười rồi lãng sang chuyện khác...

Tôn Dương thấy Huyền Trân nở nụ cười duyên dáng câu hồn như vậy thì ngờ ngẩn rồi vô ý thốt lên mắt chữ... “Nàng thật là đẹp...”

- - Gì... Công tử vừa mới nói gì a...! Tuy nàng hỏi vậy nhưng trên mặt đã một mảnh phỉếm hồng, nói đùa câu vừa rồi mặt dù là Tôn Dương lắm bảm nhưng nàng là ai chứ Ngọc Linh Thổ đỉnh cấp, giác quan nhạy bén cỡ nào nếu vậy mà không nghe rõ nữa chắc thế giới bị đảo ngược rồi, nhưng nàng vẫn làm bộ như không nghe thấy lời mờ hỏi lại, trong lòng thì dâng lên cảm giác ngọt ngào mà chính nàng cũng không rõ...

- - A không có gì, ta không có nói gì. Còn tu vi chắc là do trong lúc lĩnh ngộ kỹ năng nên vô tình đột phá...! Tôn Dương sực tỉnh ngộ ngược ngừng gãi đầu lập liếm thắt thổ của mình xong hắn nghĩ ra gì đó vội vàng nghiêm túc lại nói...

- -Nàng cùng ta trở vào trong miếu ta có chuyện muốn nhờ nàng chỉ điểm...

Huyền Trân thấy hắn nghiêm túc như vậy thì gật đầu theo hắn vào trong miếu...

Vừa vào trong Tôn Dương lại xoay ra ngoài quan sát một lần phát không có ai lúc này mới tới trước mặt Huyền Trân phát tay một cái một viên Châu thể trong suốt ánh sáng nhu hòa lấp lánh giống như lưu ly xuất hiện trước mặt hai người, phía trên viên châu còn có một cái bóng người nhàn nhạt ngồi lơ lửng bập bênh, nhắm mắt xếp bằng nhìn có phần tương tự Tôn Dương... Huyền Trân vừa nhìn thấy viên châu này thì đôi mắt đẹp trợn to kinh hãi...

- - Công tử người... Người đã đồng hoá một thể với nó rồi sao? Còn dần sinh ra thần phách rồi...! Nói xong từ trong người nàng cũng bay ra một viên châu màu hồng, phía trên viên châu cũng có một bóng người giống như đúc với nàng trên người khoát hoàng bào, trên đầu đội đế quan, dung nhan tuyệt mỹ và cao quý uy nghiêm vạn phần, hình ảnh chân thật như người thật...

- - Dung hợp ý nàng là sao? Tôn Dương tò mò hỏi ngược lại...

- - Viên châu này vốn là tách ra từ Đàng nguyên của ta lúc trước khi công tử bị tên bán thịt đánh bị thương, ta đã truyền nó vào để bảo vệ công tử nhưng không hiểu sao sau khi công tử bắt đầu tu luyện ta đã mất đi liên hệ với nó, hoá ra là công tử đã dùng thiên địa huyền khí thổ nạp để đồng hoá nó trở thành sở hữu tuy tâm của bản thân...

Huyền Trân cười khổ giải thích...

- - A thì ra là vậy thảo nào sức mạnh nó phát ra lại lớn đến vậy, như vậy phải đa tạ nàng rồi...

- - Không cần đa tạ ta, vốn ta chỉ muốn để nó bảo vệ công tử một thời gian rồi thu hồi, nhưng nếu công tử đã đồng hoá nó rồi thì giờ ta có muốn thu cũng không được vậy thì coi như đó là một phần ta bù đắp cho công tử đi...! Nàng cũng không có tư vị mất mát gì ngược lại còn cảm thấy thầm vui mừng, vì hắn tuy là nhân loại nhưng hắn cũng tu luyện Đàng Nguyên giống mình, hay nói cách khác hắn cũng thuộc một nửa thế giới của nàng như vậy ranh giới của hai người cũng được kéo lại gần hơn...

Tôn Dương nhún nhún vai...

- -- Vậy ta cũng không khách sáo nữa... Từ nay ta sẽ gọi nó là Ly Châu...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chiến Cổ Hoang Nguyên

- -- Được rồi, công tử tu luyện thứ này đừng cho ai biết, còn nữa công năng của nó sẽ mở từ từ theo tu vi của công tử tăng lên. Có nó những cảnh giới thấp công tử sẽ tu luyện rất nhanh.

Huyền Trân không yên tâm dặn dò Tôn Dương, bởi vì thứ này là vật biết bao nhiêu huyền giả và huyền thú thèm khác, nếu như họ biết trên người Tôn Dương có Đàng Nguyên. Nhất định sẽ băm chết hắn để cướp đoạt...

- -- Được rồi, ta sẽ cẩn thận, tỷ cứ yên tâm

Tôn Dương cũng trịnh trọng gật đầu đáp ứng...

- -- À... Còn một chuyện, nửa tháng nữa là đến kỳ khai mở chiến Cổ Hoang Nguyên, là nơi cơ duyên đầy dẫy. Nếu muốn tham dự công tử có thể đến trung Tâm thành Tây Ninh báo danh, nộp phí hai trăm tiền linh thạch là có thể vào truyền tống Trận đến Hoang Nguyên.

- - Ồ.... Chiến Cổ Hoang Nguyên sao, đó là gì vậy Huyền Trân tỷ...?

Tôn Dương tò mò hỏi...

- -- Chiến Cổ Hoang Nguyên là chiến trường đỉnh cấp ở thời thượng cổ. Truyền thuyết lưu lại nói rằng đây là nơi mà cường giả của thế giới chúng ta, giao chiến cùng cường giả thế giới khác ngoại xâm, là chiến trường dành riêng cho cường giả Đệ cấp trở lên.

-

- -- Bên trong đó có vô số cường nhân đỉnh cấp ngã xuống, có Huyền Đế, có thú Đế, yêu Đế, Ma Đế. Có Thánh cấp của Nhân, Thú, Yêu, Ma. Có Hư Thần của, Nhân, Thú, Yêu, Ma. Toàn bộ năng lượng tài nguyên trên người bọn họ sau khi chết đều được lưu lại trong các khe hở không gian.

- -- Nếu may mắn tìm được một toà không gian phù hợp thì truyền thừa trong đó sẽ rất khủng. Tuy nhiên bao nhiêu năm qua số người tìm được khe hở không gian không nhiều lắm, với lại bên trong đó lưu lại rất nhiều chấp niệm của cường giả. Nếu không cẩn thận đụng phải, thì sẽ rất phiền phức... Với lại còn phải đề phòng Long xà hỗn tạp trong đó, nói thì nói vậy chỉ cần người có thực lực đủ mạnh thì có thể chống đỡ được.

- -- Bởi vì nơi này chỉ dành cho những tu sĩ, tính từ Huyền Vương cảnh trở xuống mới có thể vào. Nếu người từ Huyền Quân cảnh trở lên dám bước vào thì nhất định sẽ xúc động năng lượng phát tán trong đó bạo động, tụ lại và xoáy người đó ra thành từng mảnh, đẳng cấp càng cao thì năng lượng bạo động càng mạnh...

- -- Bởi vậy họ chỉ có thể để cho hậu bối của mình đi vào, tìm kiếm cơ duyên...

Huyền Trân một mạch giải thích tường tận, bởi vì trước đây nàng cũng đã từng mở không gian truyền tống, cho đám Huyền thú ở chỗ nàng tiếng vào...

- -- A... Hoá ra là vậy, trong đó nếu đã toàn là cường giả đỉnh cấp thì chắc thử họ lưu lại sẽ rất khủng bố a. Đã như vậy ta nhất định đi thử vận may mới được...

Tôn Dương chà chà sát hai tay, làm ra vẻ hóng hớt tham lam...

- -- Ừ... Với thực lực của công tử hiện tại, tuy còn hơi thấp nhưng cũng có thể miễn cưỡng đi thử, đây chính là cơ duyên đột phá. Nhưng nhớ là Hoang Nguyên chỉ mở trong ba tháng, ba tháng sau nếu không ra kịp thì sẽ bị nhốt trong đó, năm mươi năm, sau khi Hoang Nguyên mở lại lần nữa mới ra được...

Huyền Trân thấy Tôn Dương đồng ý, muốn đi thì lại tiếp tục nhắc nhở. Nếu không để Tôn Dương bị nhốt trong đó, nàng thật không biết năm mươi năm sau hắn còn mạng để ra không...

- -- Chỉ mở ba tháng thôi sao, mà như vậy cũng đủ rồi. Nếu thật sự có duyên thì sẽ tìm được thôi.

Tôn Dương cũng biết nếu dễ tìm như vậy thì bao nhiêu năm qua đã có không biết bao nhiêu cường giả xuất thế rồi, hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn, mục đích của hắn cũng là muốn đi dạo du xem xem những thiên tài được bước vào trong đó mạnh như thế nào...

- -- Được vậy công tử cầm lấy miếng thạch lệnh này, có nó những huyền thú đi vào trong đó sẽ biết điều mà không động đến công tử. Ngược lại còn tận lực bảo vệ...

Nàng đưa cho Tôn Dương miếng thạch lệnh, trên đó có khắc hình một con thỏ sống động, ở vị trí con mắt phát ra hồng quang nhàn nhạt... Tôn Dương cầm lấy, lật qua lật lại nhìn xem rồi cất vào chỉ giới.

- -- Vậy trong thời gian tới, tỷ tính làm gì..?

- -- Ta phải trở về khôi phục thực lực, rồi từ từ tính sổ với đám người kia...

Huyền Trân vừa nói, trong đôi mắt đẹp vừa loé lên sát khí...

- -- A... Vậy nàng nhớ để dành phần cho ta a.... Hi hi...

Tôn Dương cười lên tiếng, như đang sợ Huyền Trân ăn hết phần của mình. Bởi vì cô nàng này quá khủng bố, nếu không nhắc nhở nàng thì sợ là thù này không báo được mất...

- -- Haha... Vậy thì còn phải xem bản lĩnh của công tử, nếu trong vòng một trăm năm công tử có thể mạnh mẽ đứng sánh vai cùng ta, thì ta nhất định sẽ để toàn bộ lại cho công tử xử lý....

Huyền Trân thay đổi sắc mặt nở nụ cười duyên dáng xinh đẹp, rồi đưa ra điều kiện cho Tôn Dương, nhưng câu nói tiếp theo của Tôn Dương làm cho nàng mặt mày đỏ bừng bừng, tim đập thình thịch...

+--- Được ta hứa với nàng, nếu trong vòng một trăm năm ta đạt đến mục tiêu, nàng nhất định phải giữ lời, giao toàn bộ lại cho ta xử lý.--- Bao gồm cả nàng-.... Haha.....

- -- Ách... Chuyện này hay là để đến lúc đó mới nói đi nha....

+ - Vậy ta coi như nàng đồng ý....

Huyền Trân trợn mắt với hắn một cái, sẵn giọng đáp còn Tôn Dương thì vô sỉ đem câu nói như quyết định thay nàng, tự mình hỏi rồi tự mình đồng ý....

- -- Được rồi không đùa nữa, ta phải đi đây. Công tử tự mình vào thành rồi kiểm bộ y phục thay đi...

Nàng thu hồi sắc mặt đạm nhiên, chuẩn bị rời đi Tôn Dương như nhớ ra điều gì đó vội vàng hỏi....

- -- Khoan đã, ta có thể nhờ tỷ một chút không, chỉ là kiểm một ít thảo dược và thú đan hệ phòng ngự...

- -- Thảo dược và thú đan phòng ngự, là những loại và cấp bậc nào, công tử cần những thứ đó làm gì...?

Huyền Trân không biết hắn muốn làm gì nên tò mò hỏi lại...

- -- Hắc hắc.... Ta cần để tu luyện thân thể. Còn loại nào cấp bậc nào ta cũng không biết. Nàng tự mình nhìn xem...

Tôn Dương nói rồi lại gọi Ly Châu ra, hai tay kết ấn, Thần Phách mờ nhạt cũng kết ấn theo, quanh thân Thần Phách bắt đầu tách ra những luồng khí dần dần tạo thành mười viên Đan và mười cây thảo dược trong suốt, nhưng hình dạng cực kỳ thực chất. Tạo thành hai vòng xoay quanh Thần Phách...

Huyền Trân vừa nhìn thấy mấy loại thú Đan và Thảo dược này thì há mồm kinh ngạc...

- -- Trời đất ơi--- rốt cuộc công tử tu luyện công pháp thân thể gì mà lại biến thái, phá sản như vậy. Toàn bộ đều là vật liệu cao cấp khó tìm. Nếu là Đan nguyên thì ta còn miễn cưỡng lấy cho công tử, vì loại Đan này là đẳng cấp lục giai, còn thảo dược thì thật sự quá khó kiếm, sợ là ta lật tung cả rừng U Minh cũng chỉ có thể tìm được chưa đến một nửa...

Tôn Dương nghe xong cũng xuýt nữa té ngã ra đất, Huyền Trân là hạng gì, mà còn nói như vậy. Vậy công pháp này xác định khác nào không thể tu luyện...

- -- Ài... Thôi vậy tạm gác sang một bên đã... Nếu đã đòi hỏi cao như vậy thì chắc chắn không phải là thứ tầm thường rồi, huống chi đây mới chỉ là tàn quyền. Nếu như đủ bộ không phải là muốn lấy luôn cái mạng già của ta sao....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lại giết

Sau khi Huyền Trân rời đi, Tôn Dương một mình lặng lẽ đi vào thành, dùng Tiên Linh Thạch mua vài bộ quần áo, rồi thuê một phòng khách điểm tắm rửa

thay bộ đồ mới.

Hắn tinh thần sáng lạng thư thái sau bao ngày đánh giết, Tôn Dương không nghỉ ngơi mà rời khỏi khách điếm đi tản bộ trong thành. Thời gian mở Hoang Nguyên còn hơn mười ngày nữa, hắn muốn dành thời gian này đi tìm kiếm những tiệm binh khí trong thành, xem có món nào vừa tay thì mua dùng.

Bởi vì trong tay hắn hiện tại không có lấy một món vũ khí, quả thật rất bất tiện. Tôn Dương đi một vòng các tiệm binh khí trong thành, nhưng không có một món nào vừa mắt, hắn dừng lại ở cửa hàng cuối cùng trong thành, kết quả cũng không được gì, đang tính hỏi ông chủ cửa tiệm xem còn nơi nào bán hay không thì nghe ở phía mặt đường phía bên trái vang lên tiếng mắng chửi.

Tôn Dương quay mặt nhìn qua, thấy một đám người đông đúc đang vây lại xem ba người đứng bên trong đang tranh cãi. Trong đó có hai nam nhân đang đứng chặn hai đầu, một nữ nhân đứng giữa, mặt y phục màu đen bó sát người, nhìn dáng dấp mảnh khảnh nhỏ nhắn, phía trước ngực cũng nhô ra một vòng không tính là lớn lắm, dường như là một tiểu cô nương mới lớn toàn thân trên dưới còn đang phát dục, nhưng dù vậy cũng đã đủ hấp dẫn biết bao nhiêu nam nhân bởi khí chất thanh xuân và thuần khiết phát ra từ trên người nàng rất rõ ràng.

Trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng, tóc đen búi cao xoả ra sau lưng, hai hàng chân mày mảnh mai điểm nhẹ màu đen nhạt, đôi mắt đen sáng quắt trong trẻo có phần hoạt bát linh động, sống mũi cao trắng mịn tinh tế, đôi môi hồng không điểm một chút son phấn nào. Hai bên khoé miệng còn lúm vào hai cái đồng tiền nhạt nho nhỏ, khi cười chặc chặc sẽ hiện rõ hơn.

Toàn bộ ngũ quang phối hợp với khuôn mặt trái xoang có phần ngây thơ non nớt của nàng, đều làm cho bao nhiêu người đứng xung quanh phải thần thờ. Kể cả Tôn Dương cũng vậy, hắn ngây ngốc trong chốc lát rồi khôi phục lại, bởi vì thời gian qua hắn nhìn Huyền Trân đã quen, bây giờ cô nàng trước mặt này tuy kinh diễm nhưng tuổi cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu, trên mặt vẫn còn phần nào non nớt nên chung quy vẫn còn kém Huyền Trân vài phần thành thực.

Nhưng mà không thể không nói, cô nàng này nếu như trưởng thành chắc chắn cũng là một đại mỹ nữ khuynh đảo chúng sinh...

- - Ha ha ha... Tiểu cô nương... Bang chủ của chúng ta mời nàng đến tể bang Cầu Lang Bang chơi một chuyến...! Tên nam tử chắn trước mặt cô nàng kia đứng khoanh tay trước ngực ung dung nói...

- -- Hừ... Một đám ngu ngốc... Ta khuyên các ngươi đừng nên đánh chủ ý trên người ta...! Cô nàng kia hừ một tiếng nói...

- - hừ... Long Côn không cần phải nói nhiều với nàng ta... Trực tiếp xông lên bắt nàng ta mang về giao cho bang chủ... Roẹt.... Roẹtttt....! Nói rồi hắn rút kiếm xông lên trước, tên được gọi là Long Côn kia thấy vậy cũng xông lên...

- -- Ngu ngốc... Muốn chết...! Cô nàng kia cười lạnh một tiếng, lật tay trong tay xuất hiện một thanh kiếm màu tím quý dị, nàng cầm kiếm xoay người một vòng vẽ ra một đạo kinh khí màu tím hình tròn, toả ra chặn đứng hai thế công của hai người kia, bắt họ lui về sau.

Trong mắt hai người hiện lên một tia kinh ngạc, tiểu cô nương này vậy mà chỉ mới xoay kiếm một vòng đã phát ra kiếm khí mạnh đến vậy, phải biết cả hai người này đều đã là Huyền Sĩ hậu kỳ, vậy mà cô nàng này mới bao nhiêu tuổi chứ. Mới mười lăm mười sáu tuổi mà đã là Huyền Sĩ hậu kỳ sao...

- -- Có vài phần bản lĩnh thì đã sao... Ta không tin hai người chúng ta hợp lại, không bắt được người...! Tên kia kinh ngạc một chút rồi cười lạnh nói...

Nhưng lúc hắn đang định xông lên tấn công lần nữa, thì bất chợt từ một hướng khác, một cái bóng mờ lao tới với tốc độ cực nhanh, kéo theo một chuỗi tàn ảnh vụt xuyên qua đỉnh đầu mọi người đang vây xem, lúc tới gần liền loé lên một cái một phân thành mười. Đứng ở các góc độ tư thế khác nhau, mang theo quyền ảnh mạnh mẽ đập thẳng vào tên đang chuẩn bị lao lên kia...

Hắn tuy rất bất ngờ, nhưng phản ứng cũng không chậm, lập tức lui về bắt chéo thanh kiếm trước ngực đỡ lấy quyền ảnh đáng sợ kia... Một quyền đập xuống thanh kiếm bị lồm vào một đầu quyền, dư lực tiếp tục đè ép thanh kiếm đập luôn vào ngực hắn làm hắn bay ngược ra ngoài, phun ra một búng máu.

Mọi người vây xem xung quanh đều há mồm kinh ngạc, cả cô nàng kia cũng kinh dị nhìn thiếu niên đang đứng ngao ngễ giữa đám đông.

Tôn Dương không quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, quay người lại nhìn về phía tên còn lại... Hắn đang còn kinh hãi, thấy tên thiếu niên quay mũi nhọn về phía mình thì khôi phục tinh thần la lớn...

- -- Ngươi... Ngươi là ai... Tại sao lại nhắm vào chúng ta...

- - Vì ngươi là người của Cầu Lang Bang...! Tôn Dương nhàn nhạt đáp

Lúc này trong đám đông có người nhận ra Tôn Dương vội hô to... --- Là hắn... Lần trước không phải Cầu Lang Bang phái ra mười mấy cao thủ truy sát hắn rồi sao... Lẽ nào hắn thoát được...

Tên gọi Long Côn kia nghe vậy, lập tức từ kinh hãi chuyển sang tức giận nói...

- -- Hoá ra là tiểu tử ngươi... Nói mau những người truy sát ngươi bây giờ ở nơi nào...

Tôn Dương không trả lời hắn mà dùng một ngón tay giờ ra chỉ chỉ xuống dưới đất... Ý bảo chúng ở dưới âm phủ hết rồi... Xong hắn lại quay qua cô nàng kia, hiện tại nàng ta vẫn đang nhìn chăm chăm hắn nói...

- - - Làm phiền nàng đứng sang một bên, đây là ân oán của ta và đám cầu này...

Cô nàng nghe Tôn Dương nói vậy, nàng cắn chéo môi dưới rồi gật đầu đứng sang một bên...

- - - Nếu đã chơi đủ rồi, bây giờ ta tiễn các người đi một đoạn... Lời Tôn Dương vừa nói ra lọt vào tai đám đông xung quanh, làm người nào người nấy tròn tròn mắt...

- - - Tên tiểu tử này, đúng là tuổi trẻ xung máu... Vừa ra tay là đòi giết người, thật đủ ngoan độc...

Cô nàng đứng một bên kia cũng lại một lần nữa kinh dị nhìn Tôn Dương, cẩn thận đánh giá lại hắn một lượt, nhưng làm nàng buồn bực là cho dù nàng dò xét kiểu gì cũng không tra ra được chút khí tức trên người hắn, ngược lại hắn từ đầu tới cuối khí chất hiện ra chỉ là một bình dân bình thường không hơn không kém...

- - - Hừ... Tiểu tử ngông cuồng, người tưởng đánh lên được một chiêu là có thể vênh vào sao...! Long Côn đen mặt cả giận nói, hắn trước giờ nào chịu qua sỉ nhục như vậy bao giờ chứ...

Tôn Dương cũng không rảnh nói lời dư thừa, hắn đã xác định hai tên này là người chết nên dùng hành động trực tiếp... Cả người hoá thành một chuỗi tàn ảnh lướt đi, lần này Tôn Dương không dùng Vô Quyền mà chỉ ngưng tụ Tạo Hoá lực trên nắm tay đập mạnh tới.

Long Côn cười lạnh một tiếng nâng kiếm lên, trên đầu mũi kiếm ngưng tụ quang mang màu lam, hắn quát to một tiếng rồi chém mạnh xuống..." Côn Linh Nhu Thủy"...

Tôn Dương lao tới khiến cho mọi người xung quanh phải há mồm..." tên này có phải điên không... Hắn nghi thân thể hắn là sắt đá sao... Giám dùng quyền đối thẳng với kiếm... Thế nhưng chuyện xảy ra khiến cho nhiều người tròn mắt, không thể tin được...

.....Đìnhhhh..... Đangggggg.....! Quyền của Tôn Dương va chạm trực diện với kiếm của Long Côn phát ra tiếng kim loại va chạm còn đem Long Côn một quyền oanh lui ra sau mấy bước lao đảo...

- - - Thật biến thái... Đám người vây xem kinh hãi thì thầm.

Đây là hiệu dụng của Tinh Cang Biến... Tôn Dương cũng đồng dạng kinh ngạc, Tinh Cang Biến hắn chưa chính thức tu luyện. Chỉ là do thần Phách đem phân tích linh ngộ ra một ít quy tắc để cho hắn vận dụng, thật không ngờ mới chỉ một chút mà đã biến thái như vậy...

Tôn Dương hơi trì hoãn trong chốc lát... Hai tên kia đã tụ lại một chỗ với nhau, lại nâng kiếm cùng lúc phát ra thế công... Hai mũi kiếm xé gió đâm tới.

Khoé miệng Tôn Dương nhếch lên một nụ cười. Trên tay ngưng tụ lực lượng lại vận chuyển Quy Tắc Không Gian lướt đi, lúc sắp tiếp cận hai mũi kiếm, trên tay trái củ hắn bắn ra một mũi chủy nhỏ như ngỗng tay, phóng thẳng về phía Long Côn làm hắn phải khựng lại đón đỡ. Còn bản thân Tôn Dương một lần nữa loé lên mười đạo tàn ảnh phân ra toàn bộ tập trung vào tên còn lại. Lần này hắn dùng đến chín phần lực lượng dự tính ác độc, một quyền làm thịt đôi phương.

Quả nhiên tên kia dưới quyền ảnh tàn bạo của Tôn Dương cả người bị khí thế khoá chặt, chỉ biết vận chuyển Huyền lực chống đỡ. Một quyền như búa tạ nện xuống ngực hắn, đập nát Huyền Lực phòng ngự, ngực lõm vào một mảng, hắn tròn to mắt bay ra ngoài phun máu rồi nằm im không nhúc nhích

Bên kia Long Côn đỡ lấy một mũi chủy, nhưng mũi chủy này bay như chóng không người, nhẹ nhàng xuyên qua bả vai hắn để lại một cái lỗ máu, rồi bay thẳng ra sau;" Bùm"; một tiếng nổ tung kinh lực lại từ phía sau lưng Long Côn lại đẩy hắn bay nhào về phía trước. Tôn Dương sẵn tiện lướt tới lại tung ra một quyền vào vị trí tim Long Côn chấn nát tim hắn, khiến hắn chết không thể chết hơn được nữa...

Giết cả hai người tất cả chỉ trong nháy mắt, những người xung quanh như hoá đá, hút một hơi khí lạnh. Một số người sau lưng cũng bất giác đổ mồ hôi...Sau khi Huyền Trần rời đi, Tôn Dương một mình lặng lẽ đi vào thành, dùng Tiên Linh Thạch mua vài bộ quần áo, rồi thuê một phòng khách điểm tâm rửa thay bộ đồ mới.

Hắn tinh thần sáng lạng thư thái sau bao ngày đánh giết, Tôn Dương không nghỉ ngơi mà rời khỏi khách điếm đi tản bộ trong thành. Thời gian mờ Hoang Nguyên còn hơn mười ngày nữa, hắn muốn dành thời gian này đi tìm kiếm những tiệm binh khí trong thành, xem có món nào vừa tay thì mua dùng.

Bởi vì trong tay hắn hiện tại không có lấy một món vũ khí, quả thật rất bất tiện. Tôn Dương đi một vòng các tiệm binh khí trong thành, nhưng không có một món nào vừa mắt, hắn dừng lại ở cửa hàng cuối cùng trong thành, kết quả cũng không được gì, đang tính hỏi ông chủ cửa tiệm xem còn nơi nào bán hay không thì nghe ở phía mặt đường phía bên trái vang lên tiếng мэng chửi.

Tôn Dương quay mặt nhìn qua, thấy một đám người đông đúc đang vây lại xem ba người đứng bên trong đang tranh cãi. Trong đó có hai nam nhân đang đứng chặn hai đầu, một nữ nhân đứng giữa, mặt y phục màu đen bó sát người, nhìn dáng dấp mảnh khảnh nhỏ nhắn, phía trước ngực cũng hở ra một vòng không tính là lớn lắm, dường như là một tiểu cô nương mới lớn toàn thân trên dưới còn đang phát dục, nhưng dù vậy cũng đã đủ hấp dẫn biết bao nhiêu nam nhân bởi khí chất thanh xuân và thuần khiết phát ra từ trên người nàng rất rõ ràng.

Trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng, tóc đen búi cao xoả ra sau lưng, hai hàng chân mày mảnh mai điểm nhẹ màu đen nhạt, đôi mắt đen sáng quắt trong trẻo có phần hoạt bát linh động, sống mũi cao trắng mịn tinh tế, đôi môi hồng không điểm một chút son phấn nào. Hai bên khoé miệng còn lúm vào hai cái đồng tiền nhạt nho nhỏ, khi cười chắc chắn sẽ hiện rõ hơn.

Toàn bộ ngũ quang phối hợp với khuôn mặt trái xoang có phần ngây thơ non nớt của nàng, đều làm cho bao nhiêu người đứng xung quanh phải thần thờ.

Kể cả Tôn Dương cũng vậy, hần ngay ngốc trong chốc lát rồi khôi phục lại, bởi vì thời gian qua hần nhìn Huyền Trần đã quen, bây giờ cô nàng trước mặt này tuy kinh diễm nhưng tuổi cũng không lớn hơn hần bao nhiêu, trên mặt vẫn còn phần nào non nớt nên chung quy vẫn còn kém Huyền Trần vài phần thành thực.

Nhưng mà không thể không nói, cô nàng này nếu như thường thành chắc chắn cũng là một đại mỹ nữ khuynh đảo chúng sinh...

- - Hahaha... Tiểu cô nương... Bang chủ của chúng ta mời nàng đến tể bang Cầu Lang Bang chơi một chuyến...! Tên nam tử chắn trước mặt cô nàng kia đứng khoanh tay trước ngực ung dung nói...

- - Hừ... Một đám ngu ngốc... Ta khuyên các ngươi đừng nên đánh chủ ý trên người ta...! Cô nàng kia hừ một tiếng nói...

- - hừ... Long Côn không cần phải nói nhiều với nàng ta... Trực tiếp xông lên bắt nàng ta mang về giao cho bang chủ... Roẹt.... Roẹtttt....! Nói rồi hần rút kiếm xông lên trước, tên được gọi là Long Côn kia thấy vậy cũng xông lên...

- - Ngu ngốc... Muốn chết...! Cô nàng kia cười lạnh một tiếng, lật tay trong tay xuất hiện một thanh kiếm màu tím quý dị, nàng cầm kiếm xoay người một vòng về ra một đạo kinh khí màu tím hình tròn, toả ra chặn đứng hai thể công của hai người kia, bắt họ lui về sau.

Trong mắt hai người hiện lên một tia kinh ngạc, tiểu cô nương này vậy mà chỉ mới xoay kiếm một vòng đã phát ra kiếm khí mạnh đến vậy, phải biết cả hai người này đều đã là Huyền Sĩ hậu kỳ, vậy mà cô nàng này mới bao nhiêu tuổi chứ. Mới mười lăm mười sáu tuổi mà đã là Huyền Sĩ hậu kỳ sao...

- - Có vài phần bản lĩnh thì đã sao... Ta không tin hai người chúng ta hợp lại, không bắt được người...! Tên kia kinh ngạc một chút rồi cười lạnh nói...

Nhưng lúc hần đang định xông lên tấn công lần nữa, thì bất chợt từ một hướng khác, một cái bóng mờ lao tới với tốc độ cực nhanh, kéo theo một chuỗi tàn ảnh vụt xuyên qua đỉnh đầu mọi người đang vây xem, lúc tới gần liền loé lên một cái một phân thành mười. Đứng ở các góc độ tư thế khác nhau, mang theo quyền ảnh mạnh mẽ đập thẳng vào tên đang chuẩn bị lao lên kia...

Hần tuy rất bất ngờ, nhưng phản ứng cũng không chậm, lập tức lui về bắt chéo thanh kiếm trước ngực đỡ lấy quyền ảnh đáng sợ kia... Một quyền đập xuống thanh kiếm bị lồm vào một đầu quyền, dư lực tiếp tục đè ép thanh kiếm đập luôn vào ngực hần làm hần bay ngược ra ngoài, phun ra một búng máu.

Mọi người vây xem xung quanh đều há mồm kinh ngạc, cả cô nàng kia cũng kinh dị nhìn thiếu niên đang đứng ngao ngễ giữa đám đông.

Tôn Dương không quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, quay người lại nhìn về phía tên còn lại... Hần đang còn kinh hãi, thấy tên thiếu niên quay mũi nhọn về phía mình thì khôi phục tinh thần la lớn...

- - Người... Người là ai... Tại sao lại nhắm vào chúng ta...

- - Vì người là người của Cầu Lang Bang...! Tôn Dương nhận nhặt đáp

Lúc này trong đám đông có người nhận ra Tôn Dương vội hô to... --- Là hần... Lần trước không phải Cầu Lang Bang phái ra mười mấy cao thủ truy sát hần rồi sao... Lẽ nào hần thoát được...

Tên gọi Long Côn kia nghe vậy, lập tức từ kinh hãi chuyển sang tức giận nói...

- - Hoá ra là tiểu tử người... Nói mau những người truy sát người bây giờ ở nơi nào...

Tôn Dương không trả lời hần mà dùng một ngón tay gí ra chỉ chỉ xuống dưới đất... Ý bảo chúng ở dưới âm phủ hết rồi... Xong hần lại quay qua cô nàng kia, hiện tại nàng ta vẫn đang nhìn chăm chăm hần nói...

- - Làm phiền nàng đứng sang một bên, đây là ân oán của ta và đám cẩu này...

Cô nàng nghe Tôn Dương nói vậy, nàng cắn chéo môi dưới rồi gạt đầu đứng sang một bên...

- - Nếu đã chơi đủ rồi, bây giờ ta tiễn các ngươi đi một đoạn... Lời Tôn Dương vừa nói ra lọt vào tai đám đông xung quanh, làm người nào người nấy tròn tròn mắt...

- - Tên tiểu tử này, đúng là tuổi trẻ xung máu... Vừa ra tay là đòi giết người, thật đủ ngoan độc...

Cô nàng đứng một bên kia cũng lại một lần nữa kinh dị nhìn Tôn Dương, cẩn thận đánh giá lại hần một lượt, nhưng làm nàng buồn bực là cho dù nàng dò xét kiểu gì cũng không tra ra được chút khí tức trên người hần, ngược lại hần từ đầu tới cuối khi chất hiện ra chỉ là một bình dân bình thường không hơn không kém...

- - Hừ... Tiểu tử ngông cuồng, người tưởng đánh lên được một chiêu là có thể vênh váo sao...! Long Côn đen mặt cả giận nói, hần trước giờ nào chịu qua sỉ nhục như vậy bao giờ chứ...

Tôn Dương cũng không rảnh nói lời dư thừa, hần đã xác định hai tên này là người chết nên dùng hành động trực tiếp... Cả người hoá thành một chuỗi tàn ảnh lướt đi, lần này Tôn Dương không dùng Vô Quyền mà chỉ ngưng tụ Tạo Hoá lực trên nắm tay đập mạnh tới.

Long Côn cười lạnh một tiếng nâng kiếm lên, trên đầu mũi kiếm ngưng tụ quang mang màu lam, hấn quát to một tiếng rồi chém mạnh xuống..." Côn Linh Nhu Thủy"...

Tôn Dương lao tới khiến cho mọi người xung quanh phải há mồm..." tên này có phải điên không. Hấn nghi thần thể hấn là sắt đá sao... Giám dùng quyền đối thẳng với kiếm... Thế nhưng chuyện xảy ra khiến cho nhiều người trợn mắt, không thể tin được...

.....Đìnhhhh..... Đanggggg.....! Quyền của Tôn Dương va chạm trực diện với kiếm của Long Côn phát ra tiếng kim loại va chạm còn đem Long Côn một quyền oanh lui ra đau mấy bước lão đảo...

- -- Thật biến thái... Đám người vây xem kinh hãi thì thầm.

Đây là hiệu dụng của Tinh Cang Biến... Tôn Dương cũng đồng dạng kinh ngạc, Tinh Cang Biến hấn chưa chính thức tu luyện. Chỉ là do thần Phách đem phân tích linh ngộ ra một ít quy tắc để cho hấn vận dụng, thật không ngờ mới chỉ một chút mà đã biến thái như vậy...

Tôn Dương hơi trì hoãn trong chốc lát... Hai tên kia đã tụ lại một chỗ với nhau, lại nâng kiếm cùng lúc phát ra thế công... Hai mũi kiếm xé gió đâm tới.

Khoé miệng Tôn Dương nhếch lên một nụ cười. Trên tay ngưng tụ lực lượng lại vận chuyển Quy Tắc Không Gian lướt đi, lúc sắp tiếp cận hai mũi kiếm, trên tay trái củ hấn bắn ra một mũi chủy nhỏ như ngón tay, phóng thẳng về phía Long Côn làm hấn phải khựng lại đón đỡ. Còn bả thân Tôn Dương một lần nữa loé lên mười đạo tàn ảnh phân ra toàn bộ tập trung vào tên còn lại. Lần này hấn dùng đến chín phần lực lượng dự tính ác độc, một quyền làm thịt đối phương.

Quả nhiên tên kia dưới quyền ảnh tàn bạo của Tôn Dương cả người bị khí thế khoá chặt, chỉ biết vận chuyển Huyền lực chống đỡ. Một quyền như búa tạ nện xuống ngực hấn, đập nát Huyền Lực phòng ngự, ngực lõm vào một mảng, hấn trợn to mắt bay ra ngoài phun máu rồi nằm im không nhúc nhích

Bên kia Long Côn đỡ lấy một mũi chủy, nhưng mũi chủy này bay như chống không người, nhẹ nhàng xuyên qua bả vai hấn để lại một cái lỗ máu, rồi bay thẳng ra sau;" Bùm!"; một tiếng nổ tung kinh lực lại từ phía sau lưng Long Côn lại đẩy hấn bay nhào về phía trước. Tôn Dương sẵn tiện lướt tới lại tung ra một quyền vào vị trí tim Long Côn chấn nát tim hấn, khiến hấn chết không thể chết hơn được nữa...

Giết cả hai người tất cả chỉ trong nháy mắt, những người xung quanh như hoá đá, hút một hơi khí lạnh. Một số người sau lưng cũng bắt giắc đỏ mồ hôi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giết Cầu Lang

Tôn Dương vốn dĩ cũng không định nhúng tay vào những chuyện thị phi như thế này, nhưng khi nghe đối phương xưng là người của Cầu Lang Bang. Hấn lại thay đổi chủ ý, từ sâu trong lòng hấn giẫy lên cảm giác chán ghét, dù sao cũng đã gây thù giết nhiều người của đối phương. Bây giờ giết thêm hai người nữa cũng chẳng sao cả...

Thế nên hấn đã không do dự mà ra tay, còn về phần cô nàng kia hấn đã quan sát và phát hiện, riêng về thực lực nàng đã dư sức đối phó hai người kia. Nhưng lúc này nàng phản chiếu, vẫn chưa từng vận dụng đến huyền lực, mà sức mạnh phát ra hoàn toàn là nhờ vào thanh kiếm màu tím kia.

Một món binh khí có thể phát ra lực lượng mãnh mẽ như vậy, mà lại nằm trong tay một tiểu cô nương nắm giữ, điều này chứng tỏ nàng là người có thân thể... Chi tiết mấy tên kia đều là nào tàn, không chịu quan sát...

- -- hi hi... Thật thú vị... Thật không ngờ ta vừa xuất môn đã gặp phải một tên... Hổ già già mèo bệnh...

- -- Ta là Đỗ Cẩm Linh... Ngươi tên gì vậy..? Đỗ Cẩm Linh cười hi hi chạy lại gần Tôn Dương hỏi...

- -- Dừng... Dừng đứng yên ở đó, đừng có qua đây... Ta gọi là Tôn Dương... Lát nữa sẽ lại có người tìm đến, nàng tốt nhất không nên lại gần ta, nếu không bị vạ lây ta không chịu trách nhiệm đâu a...! Tôn Dương xoè tay làm ra tư thế buộc dừng lại, rồi giải thích nói...

- -- Hừ.... Tới thì lại giết, sợ chúng sao...! Đỗ Cẩm Linh dừng lại mất hứng, chu cái miệng xinh xắn, hời hợt nói...

Đám người xung quanh nghe vậy, đầu cũng đầy mồ hôi--- con mẹ nó... một tên tiểu tử biến thái đã đủ rồi. Giờ lại mọc thêm bà nương xinh đẹp này nữa, nàng ta tưởng người ta là heo gà nói giết là giết sao...

- -- Giết... Ai giết... Ta chỉ là một phàm phu bình thường, không chịu nổi cảnh máu tanh đâu a...! Tôn Dương nhún nhún vai ra vẻ trong sáng thuần khiết nói...

- -- Phiiiiii...(Phiiii)....! Đỗ Cẩm Linh và những người xung quanh nghe hấn nói lời ghê tởm nhin không được " phi " một tiếng khinh bỉ...

- -- Ha ha... Ta là nữ nhân yếu đuối, chân yếu tay mềm, người không giết họ bảo vệ ta thì ai làm... Không lẽ người không biết cái gọi là anh hùng cứu mỹ

nhân sao....! Đỗ Cẩm Linh cười ha ha, rồi giọng điệu lại nũng nịu nói với Tôn Dương...

Khán giả lại một lần nữa, một trận khinh bỉ... Nếu không phải hai người này vừa mới giới thiệu tên tuổi, sợ là tất cả sẽ nghĩ hai người này là một cặp ăn ý, ghé tòm giống nhau...

- - - Ách... Anh hùng cứu mỹ nhân... Ta sao...?! Tôn Dương đứng đực người ra, tự chỉ ngón tay vào mặt mình hỏi ngược lại như một tên ngốc...

- - - Này người là ngốc thật hay là giả vờ ngốc vậy... Nãy giờ là ta đang nói chuyện với người, người nghĩ ta đang nói với ai hả...?... Hừ tức chết ta mất...! Đỗ Cẩm Linh tay chống nạnh thờ phỉ phỉ nói...

Tôn Dương cảm thấy choáng váng---"cô nàng này đầu óc có vấn đề sao...?" tự dưng không có chuyện gì lại đi soạn ra trò Anh hùng cứu mỹ nhân, rồi kêu hần giúp nàng giết người. Trong khi đó nàng chẳng có dính dáng gì, mục tiêu của đối phương vẫn là hần cơ mà.

- - - À... Mấy chuyện này hay là để đến lúc chúng ta phát dục xong rồi hãy diễn đi có được không...! Tôn Dương ngây ngô vuốt vuốt mũi nói, rồi định quay người rời đi...

- - - Người... Người... Đồ sắc lang...! Cô nàng nghe Tôn Dương nói vậy nhất thời cứng họng... Mặt đỏ bừng dậm chân tức giận quay mặt qua chỗ khác nói...

Tôn Dương nhún vai xoay người đi, vừa đi được hai bước thì lập tức cảm nhận được một cổ khí thế tập trung trên người mình. Kèm theo đó là một chuỗi âm thanh vang lên từ xa...

- - - Hừ... Tiểu tử khôn kiếp... Giết người cù ta xong còn nhôn nhơ như vậy...

Tôn Dương nhíu mày, xoay người lại chỉ thấy phía trước một người trung niên khoát áo choàng đỏ, lơ lửng trên không trung nhắm hướng Tôn Dương bay tới...

Chỉ vài nhịp hô hấp, y đã bay tới trước mặt Tôn Dương vững vàng hạ xuống. Những người xung quanh vừa nhìn thấy trung niên này, tất cả đều kinh ngạc hô lên." bang chủ Cầu Lang Bang... Cầu Lang." hần vừa lặn không phi hành, không lẽ hần đã đột phá Tam Linh cảnh rồi sao...?

- - - Tên Tôn Dương này lần này thâm rồi...! Có người thì thầm bàn tán với nhau.

- - - Hừ hừ... Tiểu tử giết người trong bang chúng ta, ta cứ tưởng là nhân vật tiếng tăm nào lợi hại--- hoá ra cũng chỉ là một tên phạm nhân nho nhỏ, có chút khí lực...! Cầu Lang cười lạnh khinh miệt nói...

- - - Hừ... Tam Linh cảnh thì đáng sợ lắm sao...! Tôn Dương còn chưa lên tiếng thì Đỗ Cẩm Linh đã cướp lời nói...

Bên này Tôn Dương thì xầm mặt xuống." bà nương này tại sao lại thích náo loạn như vậy chứ..." Lần này là cường giả Tam Linh cảnh a...

- - - Cẩm Linh cô nương, ta đã nói chuyện này là chuyện của ta, nàng xen vào làm gì...! Tôn Dương trấn định nghiêm túc nói...

- - - Việc của người thì người cứ làm... Còn ta gây sự với hần là việc của ta liên quan đến người sao... Cùng lắm thì lát nữa phần người đánh, phần ta ta đánh...! Đỗ Cẩm Linh ngang bướng nói." hừ... Tên ngốc này cao thủ Tam Linh cảnh người tưởng là hạng yếu ớt như hai tên lúc nãy sao..." nàng thăm nghĩ.

;"... Xột... Xoạt...! Đỗ Dương người muốn làm gì... Trong một góc tối, có hai người đang ẩn núp quang sát tình hình bên ngoài";

..." Để ta ra giúp tiểu thư xử lý tên rác rưởi kia". một người trung niên tính khí nóng nảy nói.

..." Tình thế vẫn chưa đến mức đó, chúng ta không thể lộ diện..." Cứ yên lặng xem thế nào đã.. Ta cảm giác tên tiểu tử kia rất cổ quái...! Người trung niên còn lại nói...

.... Vậy được, đến lúc đó nếu thật sự hai người không đối phó được, ta sẽ ra tay...! Người trung niên nóng nảy kia nói...

Tôn Dương lắc đầu cười khổ, hần nghe ý tứ cũng biết cô nàng này là muốn gánh một phần cho hần. Hần cũng không biết làm gì hơn, dù sao đối phương cũng là cao thủ, hơn mình tới một cảnh giới sức mạnh không thể đo lường được...

- - - Nếu đã vậy, vậy thì tùy ý nàng... Tôn Dương nói...

- - - Hừ... Tiểu nương tử, ta đã đối đãi với người đủ khách khí lắm rồi... Nếu người đã không biết điều vậy thì đừng trách ta...! Cầu Lang nghiêng răng tức giận nói...

- - - Hừ... Người có bản lĩnh đó sao...? Đờ kiếm... Lăng Hoa Từ Kiếm...! Vừa dứt lời nàng lấy ra thanh kiếm màu tím rồi phát chiêu đâm tới. Trên thân kiếm của nàng phát ra từng sợi tử quang quấn quanh thân kiếm, hoá thành tàn ảnh những cánh hoa màu tím lao nhanh về phía Cầu Lang...

Hần hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một cây Đỉnh Thương kích phát ra quang mang màu lam nhàn nhạt, dài bằng một cánh tay. Hần cầm trường kích trực diện đâm tới...

.... Keengggg.....! Kích và kiếm va chạm nhau, lực lượng bùng nổ, lực xung kích toả ra càn quét xung quanh. Cẩm Linh bị chấn lão đảo lui về sau mấy bước, cánh tay cầm kiếm run lên, còn Cầu Lang chỉ nhích lui một bước nhưng chỉ trong tích tắc đó hắn còn chưa kịp ổn định thì lại thấy một cái bóng đen lao tới cực nhanh tung ra một quyền nhắm vào ngực hắn.

Tôn Dương nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác, nhưng dù sao cảnh giới cũng chênh lệch quá lớn. Cầu Lang mặt dù là ở thế không bị, nhưng vẫn nhanh tay tung ra một quyền đón đỡ... Lực lượn mạnh mẽ va chạm, lần này Cầu Lang bị chấn lui về sau ba bước còn Tôn Dương thì lui về bảy tám bước đứng song song với Cẩm Linh.

Cánh tay hắn run rẩy, truyền lại cảm giác đau đớn tê nhứt..." khôn kiếp sức mạnh chênh lệch quá lớn... Tôn Dương thì thầm..

- -- Người không sao chứ...? Cẩm Linh hỏi

- -- không sao, chỉ là hơi nhứt một chút...

Bên này Cầu Lang cũng thầm kinh ngạc, vừa rồi va chạm một quyền với Tôn Dương. Hắn cũng cảm giác được cánh tay tê dại, mặt dù bị đẩy lui ba bước, nhưng cái này đã đại biểu cho sức mạnh của một cường giả thua hắn tới một cảnh giới vượt cấp chiến đấu... Mạnh hơn cô nàng kia rất nhiều...

Trong trường hợp này, nếu như là một Huyền Sĩ hậu kỳ bình thường, đừng nói là đẩy lui ba bước, cho dù muốn nhích một cường giả Tam Linh cảnh đi một tí cũng không có khả năng...

Những người xung quanh, hiện tại cũng kinh ngạc.... Tiểu tử này không ngờ lực lượn lại lớn như vậy...

- -- Hừ... Coi như các người cũng có chút bản lĩnh... Bây giờ sẽ đến phiên ta công kích... Tam Xà Truy Kích....! Cầu Lang hét lớn một tiếng kéo trường Kích về sau, lấy đà rồi kích tới. Huyền lực phóng ra hoá thành ba con cự xà lao đi.

..... Từ Thiên Bản Hà...! Cẩm Linh cũng hét lớn một tiếng. Không gian xung quanh nàng nhiệt độ hạ thấp xuống, huyền lực phóng ra rồi ngưng kết lại thành những mảnh băng nhọn hoặc nhắm một con rắn lớn mà bắn đi như mưa...

Bên này Tôn Dương cắn răng điên cuồng vận chuyển Ly Châu truyền ra năng lượng, ngưng tụ trên tay. Hắn cũng hét lớn một tiếng.... Vô Quyền.... Toàn thân Tạo hoá lực cũng phóng ra rồi lướt đi, có thêm Ly Châu cung cấp lực lượng Vô Quyền tách ra thành mười bốn đạo tàn ảnh, quyền kinh mãnh mẽ đập lên đầu xà.

Hai nguồn năng lượng cực đại mạnh mẽ xé nát hai con Xà... Cả Cẩm Linh và Tôn Dương đều chưa kịp thở dốc thì lại bị một con Xà còn lại lật đuôi quét qua. Đem cả hai người đập ngã ra đất khoé miệng rỉ máu.

- -- Ta sẽ chặn hắn, nàng mau đi trước....! Tôn Dương nói

- -- Ha ha.... Chạy.... Các người nghĩ chạy thoát sao....! Cầu Lang cười Ha ha nói... Xong hắn lại điều khiển con Xà còn lại bỏ nhào về phía Cẩm Linh...

Cẩm Linh muốn chống người đứng dậy, tránh né nhưng đã không còn kịp. Mặt nàng trắng bệch ra, nhưng lúc này đột nhiên lại có một loạt bóng mờ lao tới, đứng chắn trước mặt nàng. Ngay nhiên trực diện đối kháng với con Xà kia.

Tôn Dương nén lại dai đón trong người, sử dụng tốc độ nhanh nhất lao tới đứng chắn trước mặt Cẩm Linh. Lại sử dụng Vô Quyền nhắm vào đầu con Xà oanh xuống, cùng lúc đó hắn cũng đã nhanh tay, dùng tay trái phóng ra một mũi chủy nhỏ.

Cầu Lang vì chặn mũi chủy này mà phân tâm, làm cho con Xà mất kiểm soát hơi trì trệ lại. Tôn Dương thẳng đã oanh nát con Xà, rồi vô lực khuỵ xuống trước mặt Cẩm Linh. Khuôn mặt tái nhợt...

- -- Tôn Dương người không sao chứ...? Cẩm Linh Lo lắng hỏi..

- -- ta không sao... Chỉ là bị tiêu hao quá thôi....! Tôn Dương trả lời...

Bên kia Cầu Lang dùng Điểm Thương kích chắn ngang người, mũi chủy đâm trúng thanh Kích lập tức nổ tung ra. Lực bạo nổ nát áo phía trước ngực hắn, xé ra một mảng thịt, máu chảy đầm đìa nhìn ghê rợn...

Người vây xem xung quanh chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm giác như sắp phát điên... Tên tiểu tử kia rốt cuộc tung ra cái gì mà lại khủng bố vậy chứ...

Hai người núp trong góc tối cũng thầm giật mình...

- -- Tiểu tử khôn kiếp ta phải giết người... Bạo kích.....! Cầu Lang điên cuồng gầm thét lên... Hắn phóng ra huyền lực bao trùm cây trường kích, bay lơ lững trước mặt. Huyền lực tuôn ra rót hết vào trong đó lực lượn càng lúc càng cuộn bạo, mũi kích chìa thẳng về phía Tôn Dương và Cẩm Linh.

- - Cẩm Linh nàng trước cứ tránh sang một bên đi...! Tôn Dương chống người đứng dậy nói...

- -- không... Không được, người điên rồi sao.... Hắn đang cuồng bạo....! Cẩm Linh lo lắng nói...

- -- không sao đâu cứ tin ta, đứng sang một bên đi... Không phải nàng muốn ta diễn cho nàng vở kịch Anh hùng cứu mỹ nhân sao... Bây giờ ta diễn cho nàng xem...! Tôn Dương cười cười nói...

Vốn Cẩm Linh đang còn muốn từ chối, nhưng khi nàng nhìn vào ánh mắt hắn. Thấy vẻ cố chấp kiên định trong đó, nàng chỉ đành gật đầu lui ra...

Tôn Dương hít vào một hơi thật sâu, hai tay bắt đầu kết ấn. Tạo hoá lực trào ra ngưng tụ lại thành quả cầu trong suốt... Không ai biết hắn đang làm gì, chỉ thấy viên cầu kia to dần bằng nắm tay thì bắt đầu kéo ra thành mũi nhọn rồi xoắn lại như một cái mũi khoan sắt bén. Bắt đầu dẫn động huyền khí xung quanh hút vào trong đó.

Lúc này mọi người xung quanh bắt đầu kinh dị, ai nấy cũng cảm nhận rõ ràng mũi chủy kia đang cuồng bạo tăng lên, sức mạnh đè ép không gian vụn vỡ....

Cầu Lang hét lớn một tiếng hai tay phóng ra....." đi chết đi.".... Thanh trường kích phóng đi cực nhanh, mang theo năng lượng cuồng bạo...

Tôn Dương cũng hét lớn một tiếng... "Đi"... Mũi chủy sắt nhọn lao đi, sức mạnh cuộn cuộn xói tung đất đá thành một cái đường rãnh lao tới đâm thẳng vào mũi kích kia...

.... Âm... Âm... Âm..... Năng lượng va chạm kích phát tiếng nổ cuồng bạo cuộn lên một đồng khối bụi, thế nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn của mọi người là mũi chủy kia bay xuyên qua khối bụi lao thẳng về phía Cầu Lang. Hắn trợn mắt không thể tin được, cũng không kịp phản ứng gì đã bị mũi chủy cắm vào người, lập tức nổ tung ra. Cầu Lang máu thịt xương cốt không còn một mảnh, chỉ để lại nơi đó một cái hố to và đất đá ngổn ngang... Dưới ánh mắt kinh dị và sợ hãi của mọi người....

... Khủng bố.... Tên này đúng là khủng bố...! Hiện tại đây là suy nghĩ chung của tất cả mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Yêu Huyền Linh Chu

Tôn Dương vô lực khụy xuống đất, mặt mày trắng bệch ra... Sức mạnh của Nhất Chủy Toái Diệp hắn đã thử qua, nên hoàn toàn tự tin có thể diệt sát đối phương.

Nhưng đây cũng là mạo hiểm rất lớn, Nhất Chủy Toái Diệp tiêu hao quá lớn. Nếu lỡ như đối phương có đồng người hoặc mạnh hơn hắn gấp nhiều lần... Một Chủy xuất ra nếu đối phương không chết thì người chết tất nhiên sẽ là hắn.

- - Tôn Dương ngơ ngác không sao chứ...? Cẩm Linh chạy đến đỡ lấy Tôn Dương lo lắng hỏi... Một chiêu vừa rồi của hắn cũng làm nàng kinh ngạc không ít, tuy rằng nàng cũng có hậu chiêu cường đại chưa sử dụng. Nhưng nếu đem ra so với một chủy vừa rồi của Tôn Dương thì quả thật còn kém một phần..

- - Ta không sao... Chỉ là hiện tại trong người không còn chút lực lượng nào... Bây giờ phải nhờ nàng bảo vệ ta rồi...! Tôn Dương cười khổ nói.

- - Được rồi, ta mang ngươi đi tìm chỗ dưỡng thương trước đã...! Nàng nói rồi đỡ Tôn Dương dậy, tiện tay nhặt thanh Điểm Thương Kích kia lên rồi rời đi..

Đám người xung quanh thấy vậy, tự động tách ra hai bên thành một lối đi cho hai người.

- - Chắc chắn.... Đối thủ niên này không biết là thế gia tông môn nào bồi dưỡng ra... Tuổi còn trẻ mà lực chiến đã cường hãn như vậy...! Có người nhin không được cảm thán nói...

Cẩm Linh thuê lấy một khách điểm cho Tôn Dương nghỉ ngơi... Nàng phân phó mấy tên phục vụ, chú ý chiếu cố cho hắn rồi ra khỏi khách điểm, đi vòng vòng rồi chạy vào con hẻm nhỏ....

- - Dương thúc thúc... Quý thúc thúc... Hai người mau ra đi...! Cẩm Linh nhìn quanh một vòng nói..

Lời nói của nàng vừa dứt, ở cuối con hẻm có hai trung niên, vẻ mặt cười khổ đi ra... Nhìn hai người này khí tức nội liễm, bước chân trầm ổn hiển nhiên là cao thủ không tầm thường..

- - Tiểu thư... Làm sao phát hiện chúng ta... Vừa nãy tiểu thư không sao chứ...! Người trung niên tên Đổ Quý hỏi..

- - Ta không sao, chỉ hơi khó chịu một chút thôi...! Cẩm Linh nhìn hắn trả lời..

- - Hắc hắc... Tiểu thư nha... Vừa ra ngoài đã gặp được anh hùng.. Vận khí thật không tệ a...(không phải nàng muốn Anh hùng cứu mỹ nhân sao... Ta sẽ làm cho nàng xem.)... Đổ Dương cười hắc hắc trêu chọc nhái lại lời của Tôn Dương..

- - Ai nha... Dương thúc... Thúc nói cái gì vậy... Ta và hắn chỉ mới gặp nhau mà...! Cẩm Linh nghe vậy, mặt hồng dậm chân ngưng ngưng nói..

- -- Đỗ Dương đứng chọc tiểu thư nữa...

- -- Tiểu thư, là gia chủ biết tiểu thư lén trốn ra ngoài nên kêu chúng ta đi theo bảo vệ...! Đỗ Quỳnh mừng rỡ với Đỗ Dương rồi quay sang Cẩm Linh nói...

- -- Hức... Ta biết mà... Cha ta vẫn coi ta là trẻ con... Lần nào cũng phái hai người ra làm cái đuôi cho ta, phiền chết được...! Cẩm Linh phồng má chu miệng nói...

Nghe nàng nói hai người, chỉ biết cười khỏ. Tính khí bà đại tiểu thư này họ biết rất rõ, nàng tính tình hoạt bát lanh lợi, lại rất xinh đẹp nữa... Hay nhảy nhót lung tung, nghịch phá đủ chuyện... Ở trong gia môn đã bị nàng quấy cho đến nhàm chán, nên mới trốn ra ngoài chơi, ai ngờ vừa đặt chân tới đây đã thu hút đám côn trùng kia gây chuyện...

- -- À... Tiểu thư... Tên tiểu tử kia là thế nào vậy...? Đỗ Quỳnh nhớ tới Tôn Dương vội vàng hỏi...

- -- Ta cũng không biết, chỉ biết là hắn có thù với đám người kia... Nhưng mà ta thấy hắn cũng rất kỳ quái, ta đã thử dò xét hắn mấy lần mà không dò ra được tu vi của hắn... Còn nữa không biết hắn tu luyện loại công pháp gì mà đem giấu hết toàn bộ khí chất trên người, nhìn chỉ như một phạm nhân không có căn cơ gì... Nhưng lại là Hồ giả mèo bệnh... Hừ... Thật đáng ghét...! Cẩm Linh chu miệng có chút bực bội nói...

- -- A... Là như vậy sao... Tiểu thư nói có chính xác không...? Nghe Cẩm Linh nói Đỗ Quỳnh kinh ngạc rồi nhớ tới chuyện gì đó, lại hỏi nàng xác nhận lại...

- -- Hừ... Thúc không tin ta sao...! Cẩm Linh cau mặt trả lời...

- -- Ha ha... Không phải là không tin tiểu thư... Mà là ta muốn xác nhận thôi... Nếu đúng thật như tiểu thư nói thì tiểu tử này chỉ có thể kết giao... Không thể kết thù...! Đỗ Quỳnh cười ha ha ánh mắt thâm thúy nói...

- -- A... Quý thúc.. Tại sao lại nói vậy...! Cẩm Linh ngạc nhiên hỏi...

- -- Đỗ Quỳnh ngơ ngời nói vậy, không lẽ là hắn liên quan đến Tông môn khủng bố kia...! Đỗ Dương cũng nhớ tới điều gì đó kinh dị hỏi...

- -- Ủ... Có lẽ vậy, tiểu tử kia không phải là ẩn dấu, mà là khí chất của hắn vốn là như vậy... Hắn đúng là một phạm nhân hàng thật giá thật... Chỉ có điều mỗi người như hắn, một khi đã có thể tu luyện thì tất cả không ai không phải là thiên tài hoặc quái vật biến thái... Và cũng chỉ có cái Tông môn độc quyền khủng bố kia là chuyên đào tạo những người như vậy...

Đỗ Quỳnh trong mắt loé lên một tia kiêu kỳ và kính nể nói...

- -- Quý thúc người nói cái gì vậy... Cái gì mà phạm nhân, biến thái và khủng bố...! Cẩm Linh nghe chẳng hiểu gì cả, tròn mắt hỏi...

- -- Ài... Chuyện này về sau có thực lực rồi tiểu thư sẽ rõ... Hiện tại tiểu thư chỉ cần biết, không nên đối nghịch với tiểu tử kia... Cố gắng tạo quang hệ tốt với hắn là được...! Đỗ Quỳnh không tiện giải thích nói... Đối với Tông môn kia tuy mạnh mẽ nhưng rất ít người biết đến, chỉ có những thế gia và môn phái cùng đẳng cấp với họ mới có thể biết được sự tồn tại của đám Hồ chuyên giả mèo bệnh này...

- -- Hừ... Không nói thì thôi, có gì mà thần bí vậy chứ...! Cẩm Linh bực bội nói...

- -- Đúng rồi tiểu thư... Ta nghe nói còn hơn mười ngày nữa nơi này sẽ mở cổng vào Chiến Cổ Hoang Nguyên... Tiểu thư có tính tham gia không...! Đỗ Dương lên tiếng chuyển chủ đề hỏi...

- -- Đi... Nhất định phải đi, nơi vui như vậy sao lại thiếu ta được chứ...! Quả nhiên nghe đến Chiến Cổ Hoang Nguyên cô nàng hai mắt sáng lên, lâu lâu nói...

- -- Gia chủ đã nói, nếu tiểu thư muốn đi, cũng có thể cho tiểu thư đi... Chỉ có điều phải cẩn dặn tiểu thư cần hết sức cẩn thận... Hoang nguyên mở lần này sẽ nguy hiểm vạn phần... Bởi vì lần này không chỉ mở ở thế giới chúng ta, mà còn có hai thế giới khác nữa. Nhân sĩ ở thế giới khác không tu luyện huyền lực như chúng ta, cho nên nếu giao chiến sẽ rất khó nắm bắt đối phương...! Đỗ Quỳnh cẩn thận căn dặn và giải thích...

- -- Oa... Vui vậy sao... Ta cũng muốn xem thử tu sĩ ở thế giới khác trông như thế nào...! Cẩm Linh như nước đổ lá môn không quan tâm Đỗ Quỳnh căn dặn mà hưng phấn nói...

- -- Tiểu thư xin đứng đắn một chút đi... Lần này gia chủ còn có nhiệm vụ giao cho tiểu thư đây... Đỗ gia chúng ta ở thời cổ cũng đã từng có một vị lão tổ Thánh Hoàng cảnh tham gia Chiến Trường cổ... Lão gia muốn tiểu thư vào trong đó thử vận may, tìm kiếm truyền thừa của lão tổ...

Đỗ Quỳnh lúc này nghiêm mặt nói...

- -- Được ta biết rồi Quý thúc, ta sẽ cố gắng...! Cẩm Linh cũng nghiêm túc nói... Nàng tuy lâu lâu thích đùa nhưng không phải không biết phân biệt nặng nhẹ...

Hai Ngày Sau...

Tôn Dương và Cẩm Linh ở suốt trong khách điểm hồi phục hai ngày, cũng đã khôi phục được bảy tám phần thực lực. Thương thế cũng được điều trị ổn định...

Cả hai đều không biết hai ngày qua, chuyện hai người liên thủ giết Cầu Lang Bang Chủ đã truyền đi khắp trong thành. Các quán rượu quán trà đều bàn tán chuyện này sôi nổi rất náo nhiệt...

Tôn Dương và Cẩm Linh rời khỏi khách điểm tính đi kiếm chút gì đó ăn, nhưng không ngờ hai người đi tới đâu cũng nghe có người nhắc tên mình. Làm cho cả hai cảm thấy dị ứng không chịu nổi...

- --- Này người có nghe nói không... Đồi nam nữ thiếu niên kia là tình nhân trốn nhà đi tìm nhau đấy...

- -- Ủ... Ta có nghe nói... Cơ mà còn trẻ như vậy đã biết cùng nhau xx coi bộ đúng là người trẻ tuổi tài cao a.... Ha ha...

Hai người Tôn Dương nghe xong mặt đen như đất nồi... Cẩm Linh lau lau đang muốn xắn tay Áo, xông vào đánh mấy tên kia một trận thì trên đỉnh đầu chợt có mấy bóng người nổi đuôi nhau lẳng không lao đi cực nhanh.

- -- A... Yêu Huyền Linh Chu xuất hiện rồi...! Có người thấy những người kia bay đi về phía Vạn Xảo Sâm Lâm thì vội la lên.

Tôn Dương và Cẩm Linh thấy mọi người rục rịch nổi đuôi nhau chạy đi, thì chẳng hiểu gì cả vội chặn một người lại hỏi...

- -- Vị đại ca này mọi người đang làm gì vậy...?

- -- Làm gì... Người là người nơi khác tới sao..? Ngay cả Yêu Huyền Linh Chu mà cũng không biết... Ai nha ta không có thời gian giải thích với người, ta phải đi tranh phần đây... Người chỉ cần biết Yêu Huyền Linh Chu không phải là Yêu thú cũng không phải Huyền thú là được...! Nam tử kia gấp gấp nói rồi chạy đi.

- -- A... Không lẽ là sinh vật kia sao...? Cẩm Linh a lên một tiếng như nhớ tới gì đó.

- -- Nàng biết được gì sao..? Tôn Dương mờ mịt hỏi.

- -- Đì... Chúng ta cũng đi tranh phần nhanh lên... Vừa đi ta sẽ vừa giải thích cho người...! Cẩm Linh hai mắt sáng trưng lên hưng phấn nói...

Yêu Huyền Linh Chu... Đây là sinh vật đặc biệt, không phải yêu thú cũng không phải là huyền thú... Nó là được hình thành từ linh khí thiên địa phối hợp với địa mạch đặc thù ở nơi đó mà tạo thành... Toàn thân của những sinh vật này tất cả đều là bảo vật hiếm có a... Còn có nguồn năng lượng hình thành cứng nữa, nếu có thể đạt được có thể giúp tu vi đề thăng rất nhanh, mà không sợ ảnh hưởng căn cơ... Tuy nhiên mỗi sinh vật này tỉ lệ xuất hiện cực ít, mà nếu có thể xuất hiện thì đa phần đều là boss khủng, lực chiến mạnh gấp nhiều lần nhân loại cùng cấp... Nhưng mà chúng có điểm yếu, đó chính là viên năng lượng của chúng, chỉ cần nắm bắt được vị trí nó cất dấu rồi công kích vào đó... Nhất định sẽ làm suy giảm sức mạnh của nó và còn một điều nữa đó là những thứ thực sự có giá trị trên người nó, chỉ có người giết được nó cuối cùng mới có thể lấy. Còn những người khác sẽ vô duyên không cầm nổi...

Cẩm Linh vừa chạy liên miết giải thích... Nhưng lời vừa dứt thì đã cảm giác thân thể nhẹ bẫng, bị người nhấc lên...

Tôn Dương nghe nàng nói hai mắt cũng sáng rực lên... Con mẹ nó... Đồ tốt như vậy nhất định phải ăn hôi mới được.. Hắc hắc... Hắc hắc bầm rồi lại nhìn sang Cẩm Linh bất giác thấy nàng quá chậm chạp. Nên ôm luôn nàng nhấc lên, hoá thành một dãy tàn ảnh lao đi như tên bắn. Vượt qua toàn bộ người chạy phía trước, làm cho tất cả đều há hốc mồm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cự Thế Mà Cướp

- -- Buông ta xuống... Buông ta xuống nhanh... Đồ lưu manh... Người không buông ta cần chết người...! Cẩm Linh bị Tôn Dương kẹp nách lao đi... Nàng xấu hổ đỏ bừng mặt giận giữ hét chói tai... “Hừ... Nam nhân này đúng là cực phẩm, vừa nghe tới bảo vật thì sáng mắt. Ngay cả mỹ nhân cũng có thể kẹp nách mang đi bán...”! Nàng lăm bầm thì thầm...

- -- Xuyttt.... Yên lặng đi... Đến nơi rồi....! Tôn Dương đột ngột dừng lại sau một cái cây lớn, rồi đưa tay bịt miệng bà cô này lại ra dấu yên lặng, rồi chỉ tay về phía một bãi đất trống.

Cẩm Linh thấy vậy cũng yên lặng trừng mắt với Tôn Dương một cái, sau đó theo tay hắn nhìn lại. Chỉ thấy phía trước bãi đất trống có năm lão già tóc bạc trắng, khí thế trên người phát ra cường đại. Năm người đang vây quanh một con nhện to lớn, cỡ bằng bốn người trưởng thành gộp lại. Toàn thân nó lấp lánh màu lam tím.

Đỏ mắt to như đầu người phát ra hào quang lam tím nhàn nhạt, nhìn rất huyền bí và yêu dị. Tám cái chân như tám mũi trường mâu nhọn hoắt sắt bén đang cắm xuống đất, chống đỡ thân thể to lớn đủ động...

P phía trước miệng nó, hai chiếc càng cong như lưỡi câu, dày đặc răng cưa đang khua động kẹp vào mở ra như hai gọng kim sắc lẹm...

Hai người Tôn Dương thấy cảnh này, nhất thời há to mồm cứng họng...." hiiii...con mẹ nó... Con Yêu Huyền Linh Chu này là ngũ phẩm. Còn có năm lão già kia nữa, đều là cường giả đã vượt Tam Linh cảnh đạt đến Địa Tướng..."...! Tôn Dương kinh dị thốt lên....!!!

- -- Hừ... Ta thấy ngươi gan cũng lớn... Ngay cả cường giả Tam Linh cảnh cũng có thể giết... Hay là lần này tiện tay làm thịt mấy lão già này đi mà cướp đồ...!

Cầm Linh móc méo nói... Nàng vẫn còn buồn bực chuyện lúc nãy nên muốn đã kích hấn một trận..

- -- Ấc... Nàng tưởng ta là mọi rợ, ngu ngốc sao... Nhưng mà ý kiến cũng không tệ a, nếu có cơ hội cũng phải thử mới được... Hắc hắc...! Tôn Dương tròn mắt, sau đó dùng hai ngón tay xoa xoa cằm nghiền ngẫm cười âm tà nói..

- -- Thôi xong... Ta chỉ tiện mồm nói chơi, không phải hấn nghi rồi làm thật đó chứ... Tức chết cái tên ngốc này...! Cầm Linh nhăn mặt trầm nghĩ.. Nhưng ngoài miệng thì nói..

- -- Hừ.... Vậy thì ta chống mắt lên xem..

Tôn Dương cười cười nhưng không trả lời, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước. Lời hấn vừa nói nhất định là không phải nói chơi, quả thật nếu có cơ hội hấn cũng sẽ không ngần ngại mà cướp lấy.... Mục tiêu của hấn chính là báo thù, muốn báo thù thì cần có thực lực, hấn khát khao lớn mạnh. Vì vậy nếu có cơ hội hấn nhất định phải nắm bắt bằng mọi giá...

Lúc này những người chạy phía sau đã tới đủ, họ đứng dày đặc vây quanh bãi đất trống, nhìn dị thú và năm lão già phía trong không ai nói một lời..

- -- Các vị, chúng ta vẫn quy cũ, cùng nhau công kích toàn lực... Ai giết được thì vật giá trị sẽ là của người đó, những thứ còn lại bốn người khác chia nhau...!

Đang lúc yên tĩnh thì một trong năm lão già mặt một bộ y phục màu xám lên tiếng..

- -- Được... Vậy thì cứ theo quy cũ.. Lên.. Huyền kỹ sơ cấp." Bạt Miên Đào pháp"...! Một lão già khác ứng thanh rồi cầm một thanh Dao phát ra lam quang nhàn nhạt, xuất chiêu phóng lên. Khí thế mạnh mẽ cuồn cuộn lên một lớp đất bụi..

Hai đạo Dao ánh to lớn đang chéo nhau ừng ừng lao về phía con Nhện... Cùng lúc đó bốn người khác cũng phát chiêu..

- -- Huyền kỹ sơ cấp Tâm Lôi Chưởng..

- -- Huyền kỹ sơ cấp Độc Lang Thương..

- -- Huyền kỹ sơ cấp Phách Tuyệt Quyền..

- -- Huyền kỹ sơ cấp Thuần Dương Kiếm Pháp...

Năm người đồng thời phát động công kích vào năm vị trí khác nhau trên thân thể Linh Chu, nhằm kiểm tra điểm yếu của nó..

Linh Chu sau bụng pháp phòng, không tránh không né. Huy động tám cái chân di chuyển qua lại, thay phiên nhau trực diện đón đỡ toàn bộ công kích của năm lão già.... Phát ra tiếng leeng keeng như kim loại va chạm..

Năm người công kích đều bị chặn, lại tiếp tục thay đổi vị trí xuất chiêu. Lần này huyền lực phát ra còn mạnh và hung hiểm hơn lần trước, hiển nhiên chiêu đầu chỉ là thăm dò.

Mỗi một thế công sắc bén và mạnh mẽ phát ra, Linh Chu lần này cảm nhận được uy hiếp.... Giác quan nhạy bén lập tức phát huy, nó linh hoạt nhún nhảy tránh né rất kịp thời và đúng lúc.... Kết kết kết.... Hai cái cẳng trước miệng khua động phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Thế công của năm người càng lúc càng mạnh, càng lúc càng dày đặc, Linh Chu tránh trái đỡ phải, sau hơn ba mươi chiêu rốt cuộc rộ ra chút sơ hở. Bị hai lão già một Thương một Quyền kích trúng, phần thắt nhỏ nằm chính giữa thân trên và sau bụng..

Nó rít lên một tiếng chói tai, thân hình run mạnh, trong đôi mắt to bắt đầu lưu chuyển từ lam quang yếu dị. Nó nhìn năm nhân loại xung quanh đang lại phát động công kích tới... Nhưng lần này không giống trước nữa, toàn bộ công kích đều nhắm vào phần eo thắt của nó..

- -- Mọi người tấn công phần eo thắt của nó...! Lão già cảm thương lên tiếng

Năm người này hiển nhiên đã phát hiện ra nơi cất dấu cầu năng lượng của nó là nằm ở vị trí chính giữ phần eo, nối tiếp giữa đầu và bụng nó...

Thế nhưng lúc này, mọi công kích của năm người này ở trong mắt Linh Chu đã trở nên hết sức chậm chạp.... Nó lách mình nhanh như chớp, tám chân huy động mạnh mẽ, chớp nhoáng va chạm làm lệch hết quỹ tích chiêu thức của năm lão già.

Theo đó từ trong miệng nó đồng thời phóng ra một sợi Tầm Ti màu lam tím, quán vào một lão già đang huy kiếm. Tầm Ti vừa bám vào người liền dính chặt lão, Linh Chu giựt mạnh đem lão già kia lôi về phía miệng nó..

- -- Trần Lão..! Một lão giả khác thấy vậy lo lắng la lên

Trần Lão cả kinh, hai tay huy động rút ra huyền lực rút hết vào trong thanh kiếm màu lam trên tay. Lực lượng mạnh mẽ bùng phát, Linh Chu cảm nhận thấy nguy hiểm, lập tức buông lão ra thu Tâm Tỉ về. Nhưng đã chậm nữa nhịp vì hai bên đã tiếp cận nhau quá gần...

Chỉ thấy lão vung hai tay, thanh kiếm ầm ầm phóng đi... Phập... Keeng.....! Thanh kiếm mang theo sức mạnh kéo theo không gian vặn vẹo, cắm thẳng vào miệng Linh Chu được một đoạn, liền bị hai chiếc còng sắt bên của nó chặn lại bắn ngược trở ra.

Linh Chu đau đớn quay cuồng, tám cái chân loạn động đánh loạn lui về phía sau. Nhưng nó vừa lui được một đoạn lập tức phía bên trái có một Dao ảnh lớn chém qua,... Keeng... Linh Chu nhất chân trước đón đỡ...

..

Trong tích tắc nó đỡ Dao ảnh đó, thì từ trên trời lại bất ngờ giáng xuống một thủ chưởng to lớn, huyền lực bạo động nặng nề đập mạnh vào phần eo của nó..... Ầmmmm..... Một kích toàn lực của cường giả Địa Tướng làm cho Linh Chu lồm người ép sát xuống mặt đất.... Kinh khí toả ra tràn ngập, xối lên một lớp đất đá bay tứ tung, tạo thành cái hố lớn....

Mọi người xung quanh thấy một mảng này... Ai nấy cũng lạnh sống lưng.... Có cường giả Địa Tướng ở đây... Chúng ta còn có khả năng tranh phần sao...? Có vài người kinh dị lắm lắm...

Bên này Tôn Dương và Cẩm Linh núp sau cái cây lớn cũng biến sắc....." đây là sức mạnh của cường giả Địa Tướng cảnh đây sao... Thật đáng sợ...! Tôn Dương trong mắt hưng hực tia khát vọng lắm lắm...

..

- -- Hi hi... Xem ngươi còn có tâm cướp đồ hay không...! Cẩm Linh vẫn không quên đã kích nói...

Bên trong vòng chiến, Linh Chu nằm yên trong trung tâm cái hố không nhúc nhích... Tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi, hiển nhiên không ai ngu ngốc cho rằng nó đã chết.

Linh Chu là dị thú thiên địa tạo thành hơn nữa còn là ngũ phẩm, nếu như chỉ mới xuất ra nhiều đó bản lĩnh mà đã chết thì thế giới này chắc bị đảo ngược rồi... Năm lão giả yên lặng chờ đợi, chỉ có bọn họ đã kinh lịch qua vài lần mới biết. Lúc Yêu Huyền Linh chu đứng lên trở lại mới thật sự là lúc ác chiến, quyết định...

Quả nhiên sau một lúc, lớp đất đá dưới hố có động tĩnh... Rột rột... Bùmmmm...! Đất đá nhộn nhạo nhúc nhích rồi nổ tung lên, bắn tung toé lên trời...

Một con Nhện toàn thân chuyển sang hoàn toàn màu tím yêu dị, phóng thẳng lên không trung, khí thế chấn nát toàn bộ đất đá thành bụi bặm...

Mọi người vây xem thấy cảnh này thì run sợ... Trạng thái của Linh Chu hiện tại mới chân chính là Linh Chu...

Linh Chu từ trên không trung, há mồm phun ra một đoàn Tâm Tỉ tím, tạo thành một cái mạng nhện to lớn, bao trùm toàn bộ năm lão giả vào trong...

- -- Các vị cẩn thận, đừng để Tâm Tỉ dính vào...! Trần lão đã trúng một lần, biết sự lợi hại của tâm tỉ nên nhắc nhở...

Năm người tung mình tránh ra phạm vi bao phủ của mạng nhện, phóng lên không trung... Linh Chu rơi xuống đập trên mạng nhện phản ứng cực nhanh, liền phóng ra một sợi Tâm Tỉ quấn vào chân lão giả cầm Dao rồi lập tức giật mạnh xuống...

- --Lý lão... Đừng sợ dùng đao chém trực diện nó... Chúng ta sẽ đến tiếp ứng...!! Trần lão la lên...

- - Lý lão nghe lời cầm Dao rút huyền lực vào, chém mạnh xuống đầu Linh Chu. Thế nhưng lần này lại không như lần trước, Linh Chu tung người vòng ra sau lưng Lý lão, hai chân trước sắt nhọn chuẩn sát đâm xuyên qua lồng ngực Lý Lão....

- -- Lý lão.....(Lý lão) cả bốn người đồng thanh la lên...

Lý lão trợn to mắt không thể tin được, rồi cả người lẫn đao rù rụi rơi xuống đất thoi thóp, lão gian nan lấy ít đan dược bỏ vào miệng...

Tất cả mọi người trở mắt, đều loại cảm giác sợ hãi. Chỉ trong tích tắc một cường giả Địa Tướng gần như bị diệt sát..

Linh Chu lại rơi xuống đất, từng bước chậm chậm đi về phía Lý lão, lúc nó gần đi tới thì mặt đất ầm ầm chấn động..." Sơn Nguyên Địa Chấn..."... Phạm lão cảm mạnh trường thương xuống đất, mặt đất nứt ra trời lên từng ngọn đá sắt nhọn, tốc độ cực nhanh kéo thành một dãy lao tới găm lên người Linh Chu vài mũi. Chấn nó bay ngược lên trời, rít lên đau đớn...

- --Lão Trần....! Phạm Lão la lớn..

- -- Được ta đến đây...! Lão Trần kết ấn ném thanh kiếm lên cao, thanh kiếm từ trên không trung biến lớn ra, đem thiên địa huyền khí cực nhanh hút vào rồi nhắm phần eo của Linh Chu ầm ầm cắm xuống..... Ầmmmm... Ầmmmm..." rittttt... Kétttt kétttt "...

Linh Chu đau đớn rú lên... Từ trên không trung rơi xuống...

- -- Lão Văn tới lượt ngươi...! Trần lão từ trên không trung hô lớn...

- -- Vậy thì để ta... Độn Quyền Toái! Văn Lão đã chờ sẵn phía dưới, hét lớn một tiếng. Quyền kinh xé rách hư không từ phía dưới xốc ngược lên phần eo của Linh Chu. Nó bay ngược trở lên, ở phần eo của nó bắt đầu xuất hiện vết rạn, bên trong những vết rạn loé ra những tử quang thuần túy...

Linh Chu đang bay lên lại bị người đập một chưởng, toàn thân như đạn pháo bay xuống đất, cuộn lên một đống khói bụi. Nó vô lực muốn chống người đứng lên nhưng lại rũ rượi ngã xuống...

Mấy người Trần Lão hạ xuống đất, thấy Linh Chu đã kiệt sức, lúc này mỗi người bắt đầu sinh dị tâm. Bốn người về mặt tiêu tuy liếc mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng lao lên. Muốn là người đầu tiên kết thúc Linh Chu.

Nhưng đời thường không như mơ, bốn người lao lên gần Linh Chu thì đột nhiên nó chồm người dậy, trong miệng phóng ra một đoàn Tầm Tì, hoá thành cái mạng nhện. Gọn ghẽ gói cả bốn người vào trong quán chặt lại, dừng lại ngay trước mặt Linh Chu chỉ cách một gan tay.

Nó lại vô lực ngã xuống đất rồi nằm im.

Tất cả mọi người xung quanh mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, cảm thấy đầu óc choáng váng, không hiểu chuyện gì xảy ra...

Thế nhưng lúc mọi người đang ngây ngẩn, chợt phía sau gốc cây to có một loạt tàn ảnh kéo dài ra tốc độ cực nhanh lao thẳng lên không trung, lộn một vòng rồi tự do rơi xuống. Trong tay hấn cầm một thanh kích màu lam phát ra lực lượng mạnh mẽ, giáng mạnh xuống phần eo của Linh Chu. Khiến nó hoàn toàn nứt ra.

Hai quả cầu màu tím bay ra ngoài, nhập vào người hấn. Cùng lúc đó hai con mắt của Linh Chu cũng nhuyền ra hoá thành một đoàn tử quang chui vào đầu hấn... Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt... Tên thiếu niên này mau gọn lẹ gom hết đồ tốt, cứ thế mà nghiêng ngang cướp đồ trước miệng cộp, rồi lại nghiêng ngang rồi, đi biến mất cực nhanh...

Để lại bốn lão già và cả đám người ngây ra như phỗng... Lúc họ sực tỉnh lại thì người đã biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Yêu Huyền Ma Đồng

- -- Tiểu đạo chích khốn kiếpppppp..... Ta phải giết ngươiiiiiii.....! Tôn Dương đã chạy mất tăm mất tích... Lúc này tất cả mọi người mới phản ứng lại, bốn người Trần lão tức nghẹn đỏ cả mặt, đem toàn bộ huyền lực còn sót lại phát ra, chắn cho Tầm Tì nơi lòng ra rồi thoát ra ngoài. Bạo nộ ngửa mặt lên trời hét lớn....

Chỉ trong khoảnh khắc lúc này, cả bốn người bị vây trong Tầm Tì, trơ mắt nhìn người ngay trước mặt mình ngang nhiên hái đi công lao mà họ vất vả nữa ngày trời. Sống chết đánh lên bờ xuống ruộng...

Họ cảm giác như mình bỗng chốc biến thành con lừa ngu ngốc...

- -- Mẹ kiếp... Nhất định phải tìm cho ra tiểu tử kia, đem hấn về trời lại, ngày ngày cho uống Xuân Dược rồi cho nữ nhân đứng trước mặt hấn coi trường ra... Cho hấn ghen mà chết... Hừ...!!! Phạm lão hung tàn nói.

Ba người còn lại nghe lão nói vậy, bất giác rung mình một cái... "Tiểu tử kia mà bị bắt thì coi như hấn xui xẻo... Trên đời này còn cái cực hình nào khó chịu hơn việc, nữ nhân trần truồng ngay trước mặt mà chỉ được nhìn mà không được ăn cơ chứ...!!

Những người xung quanh đang muốn rục rịch lên cất xé xác Linh Chu, thấy bốn lão già này bỗng chốc bạo nộ liền lập tức im lìm...

Bên này Tôn Dương lại kẹp theo Cẩm Linh lao vút đi như điên.... Hấn lúc này cười toe toét không ngấm mồm lại được...." con mẹ nó... Ca ăn ở quá tốt, vận khí luôn rơi trúng đầu... Ha ha..."

Tôn Dương dừng lại ở trong một hạp cốc, nơi này bốn bề toàn là cây cối dày đặc mọc chen chúc nhau... Hấn buông Cẩm Linh xuống hai người không biết mình chạy được bao xa, nhưng với tốc độ của Tôn Dương chạy suốt nửa ngày. Nghi hấn là đủ an toàn rồi, hướng chỉ trên người hấn không có chút khí tức nào để cho người khác đánh hơi cả...

Hấn mặt dù tiếc nuối xác Linh Chu, nhưng hấn không ngốc, thứ tốt nhất đã lấy được rồi... Xác Linh Chu tuy quý hiếm, nhưng phải có mạng mà xài, vậy nên hấn mới dứt khoát bỏ nó lại làm mồi nhử, giữ chân đám người kia... Để hấn có thời gian chạy trốn chết.

- -- Hừ... Đồ lưu manh, ngươi thấy người ta xinh đẹp nên muốn lợi dụng mà ôm sao....? Cẩm Linh mặt đỏ bừng lại xấu hổ nói..." tên cực phẩm này lần trước cũng là vì bảo vật mà ôm mình chạy đến... Lần này lại là vì bảo vật mà ôm mình bỏ chạy... Thật đáng ghét....!

- -- Ách... Chuyện này..... Hi hi... Ta là người có nghĩa khí, tuyệt đối sẽ không có chuyện bỏ rơi đồng đạo lại chịu tội một mình đâu.... Vậy nên nàng cứ yên tâm đi ha....! Tôn Dương vỗ ngực hào hùng nói...

- -- Con lạy thánh... Thánh gan lớn như vậy mà đầu bị lừa đá sao.... Người đi trộm đồ của họ thì có liên quang gì tới ta... Ta có xuất hiện cùng người sao, còn mặt dày nói nghĩa khí... Hừ tức chết mất...! Cẩm Linh nghe hần nói lời ghê tởm, nhát thời gân xanh nổi lên...

- -- Ác... Ta... Là ta sợ bỏ nàng lại một mình sẽ bị lang sói nhòm ngó, cho nên mới tốt bụng kẹp theo nàng bỏ chạy... Nàng nên cảm ơn ta mới phải a, nếu không cả rừng người kia mỗi người đem nàng chia một miếng không phải là hại chết nàng s..... Ui za nàng làm gì vậy.... Dừng.... Dừng.... Đau a...

Tôn Dương mặt dày bao biện, ba hoa mồm mép... Nhưng còn chưa nói hết câu thì bên hông đã truyền lại cảm giác đau đớn, vội la lên...

Cẩm Linh bị hần nói cho đến xấu hổ quá hoá giận.... "Cá gì mà rừng người cái gì mà sẽ chia... Ghê tởm đúng là ghê tởm..." Nàng dùng hai ngón tay kẹp vào hông hần, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhéo...

- -- Hừ... Cho người trừa... Mồm mép như vậy sau này không biết có bao nhiêu nữ nhân sẽ bị người lừa gạt....! Cẩm Linh răng nghiêng trêu trọc nói...

- -- A... Có thể thương lượng mà, nàng mau buông tay đi.... A.... Ta bảo là buông tay nếu không đừng trách ta..... A.... Được rồi đại tiểu thư yêu quý xin nàng buông tay đi.... Ta nói cho nàng biết một bí mật....! Tôn Dương đau nhăn mặt, hông uống qua éo lại, mở lời thương lượng... Uy hiếp... Cầu xin... Đều không được, cuối cùng hần tung ra bí kíp. Đó chính là khơi dậy sự tò mò của nữ nhân và nó đã có hiệu quả...

- -- Được rồi bí mật gì nói mau...! Cẩm Linh buông ra ngăm mặt tra hỏi...

- -- Bí mật của ta chính là.... Hông của ta chỉ có nữ nhân của mới nhéo được..... Hahahaaaaa.....! Tôn Dương thần thần bí bí ghé sát tai nàng nói nhỏ một tràng, rồi nhanh chân bỏ chạy vào cái động khẩu gần đó, vọng lại một tràng cười haha...

- -- Ê tiệnnnnn... Ta nhéo chết người.... A nhầm ta cắn chết người.... Tên cực phẩm nàyyyy.....! Cẩm Linh bị gạt, mặt đỏ bừng nóng ran lên... Tức giận dậm chân la lớn...

Tôn Dương vào trong động tối đen, cái động này cũng không lớn lắm. Hần lật tay phóng ra một đoàn Tảo hoá lực trong suốt, phát ra ánh sáng nhàn nhạt đủ để chiếu sáng trong động... Tôn Dương kiếm một chỗ ngồi xuống...

- -- Cẩm Linh nàng qua đây...! Hần đưa tay vẫy Cẩm Linh gọi.

- -- Người... Người muốn làm gì....! Cô nàng nghe hần gọi, bất chợt theo bản năng đưa tay lên bắt chéo trên ngực. Cảnh giác hỏi...

Tôn Dương cười khỏ không trả lời... Hai tay kết ấn, từ trong cơ thể bay ra một viên cầu năng lượng màu tím, to bằng nắm tay treo lơ lửng trước mặt hần. Phát ra từng đoàn năng lượng thuần túy...

Hần phóng ra Tảo Hoá lực, đem bao vây viên cầu lại, rồi ép xuống tách nó ra làm hai... Tôn Dương phát tay, một viên cầu bay đến trước mặt Cẩm Linh nói...

- -- Cho nàng... Dùng nó mà tấn cấp đi...!

- -- Cho ta... Người không dùng hết sao...? Cẩm Linh kinh ngạc hỏi...

- -- Hi hi... Thật ra ta cũng rất tốt bụng... Ta.....!

- -- Dừng.... Dừng..... Dừng nói nữa....! Nàng thấy Tôn Dương lại bắt đầu ba hoa mồm mép, nên không đợi hần nói xong thì đã cắt ngang...

Tôn Dương vẽ mặt điềm nhiên, cười vuốt vuốt mũi không nói nữa.... Hần thu nửa viên cầu còn lại vào người, bắt đầu điều động Ly Châu phân tách năng lượng luyện hoá...

Cẩm Linh thấy vậy cũng không nói gì nữa, nàng nhìn viên cầu trước mặt, lại nhìn Tôn Dương trong lòng vô vàn dấu chấm hỏi... Nàng nhìn thân hình thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi của hần, tuy vẫn là thiếu niên nhưng thân hình đã phát triển gần như một thanh niên trưởng thành.

Trên khuôn mặt hần tuy không tính là hoàn mỹ như mỹ nam nhân, nhưng cũng có thể coi là anh tuấn đủ để làm động lòng nữ nhân. Từ trong đôi mắt đen sáng quắt kia, tuy hần vẫn hay nói cười, nhưng nàng vẫn mơ hồ nhìn thấy được một sự bi thương cùng cô độc trong đó...

Mấy ngày qua đi chung với hần, tuy nhiều lần hần làm nàng xấu hổ đỏ mặt. Nhưng kỳ lạ là nàng ngoài miệng thì hăm he, nhưng từ sâu trong lòng nàng lại không có cảm giác giận hận hần....

Cẩm Linh càng nghĩ mặt càng nóng ran lên, nàng đưa hai tay bụm má, lắc lắc đầu cho quên đi suy nghĩ vừa rồi. Sau đó cũng ngồi xuống, bắt đầu luyện hoá năng lượng của Linh Chu...

Tôn Dương chìm tĩnh tâm vào thân thể quan sát Ly Châu, lúc này Ly Châu đang bắt đầu vận chuyển, đem món thực phẩm mới đưa vào này chế biến. Nó phóng ra từng đoàn tinh quang bao trùm cầu năng lượng, từng đoàn năng lượng tách ra bị nó hút vào. Tinh lọc toàn bộ rồi lại phun ra một nữa cho Tôn Dương, còn một nữa thì bị thần phách hút đi.

Hắn nhìn cảnh này thì kinh ngạc.... Thần Phách còn có thể hút năng lượng tấn cấp sao..?

Tôn Dương một bên quang sát, một bên thì duy trì năng lượng chuyển hoá thành Tạo Hoá lực để tấn cấp...

Lúc này Thần Phách hút vào những đoàn năng lượng tím kia, thân hình mờ ảo vặn vẹo của nó trở nên ngưng thực hơn.... Trước mặt nó trôi lơ lửng hai vật, một cái là kén Tầm Ti của Linh Chu, một cái là đoàn tử quang do mắt của Linh Chu chuyển hoá thành...

Trên Kén Tầm Ti cuốn đầy những sợi tơ mỏng uống lượng như súc tu.... Thần Phách há mồm đem cái Kén này hút vào, ép nó xuống bụng hai tay mờ ảo huy động, đem năng lượng do Ly Châu truyền lên kia tập trung lại. Hoá thành một dòng xoáy ập mạnh vào trung tâm cái Kén...

Dưới tác động của Tạo Hoá lực, cái Kén màu tím đậm bắt đầu dần dần chuyển thành tím trong suốt như pha lê.... Những sợi tơ nhỏ lúc này cũng trong suốt như sợi cước... Tôn Dương mơ hồ cảm ứng được giữa mình và cái kén kia đã hình thành mối liên hệ.

Hắn cảm giác hiện tại chỉ cần hắn động một ý niệm, thì lập tức có thể phóng ra Tầm Ti như Linh Chu. Điều này không khỏi làm hắn vui mừng.... Tiếp theo đó Thần Phách lại chuyển đến đoàn tử quan phía trước kia, lần này không có hút nó vào mà là phóng ra Tạo Hoá lực đem tử quang gom lại.... Bắt đầu tách ra làm hai phần mà nhào nặng...

Cứ như vậy, mỗi ngày nó cứ nhào nặng, thỉnh thoảng lại phóng một ít Tạo Hoá lực hoà vào trong đó...

Tôn Dương như bức tượng ngồi im như vậy trong động...

Một ngày này, trong thành Tây Ninh đã chật cứng người... Chỉ còn vài tiếng đồng hồ, Trận pháp sẽ khởi động mở ra lối vào Chiến Cổ Hoang Nguyên... Từ vài ngày trước, những tu sĩ xung quanh đều tập trung về nơi này mua Lệnh bài vào Hoang Nguyên...

Khắp thành một mảnh đông đảo náo nhiệt, khách điểm, trà lâu, quán rượu. Đâu đâu cũng có người...

Vạn Xảo Sâm Lâm.

Trong một hạp cốc cây cối dày đặc, trước một cửa động có một bóng dáng thiếu nữ xinh đẹp đang đi qua đi lại, vẻ mặt nàng đang khẩn trương.... Mười ngày trôi qua, Cẩm Linh từ hai ngày trước đã luyện hoá xong năng lượng của Linh Chu, thành công vượt ngoài sự tưởng tượng của nàng.

Bởi vì huyền lực mà nàng tu luyện, là đồng nhất với năng lượng của Linh Chu nên hiệu quả hấp thu đã được tăng lên... Làm cho nàng từ một Huyền Sĩ hậu kỳ nhảy vọt lên tới Huyền Đồ hậu kỳ đỉnh phong, sắp đạt đến Tam Linh cảnh...

Nàng đang lo lắng hôm nay là ngày mở Chiến Cổ Hoang Nguyên, nếu như không trở về kịp thì lối vào sẽ bị đóng lại... Nàng đang nghi có nên xông vào kéo tinh hãn dậy hay không thì đột nhiên từ trong động, một trận kinh khí mạnh mẽ đẩy ra, cuốn theo một loạt đất đá và bụi bặm.

Tôn Dương từ trong động đi ra, vẻ mặt hắn tái nhợt đi, trên đôi mắt chảy xuống hai dòng máu tươi, thoáng lướt qua một tia Tử quang yêu dị...

- -- Tôn Dương ngươi làm sao vậy....?.. Cẩm Linh thấy hắn như vậy, không hiểu sao lòng lại lo lắng lên tiếng hỏi.

- -- Ta không sao, chỉ là ở thời khắc đột phá gặp trục trặc một chút mà thôi...! Tôn Dương cười khổ nói.... Tất cả đều là do tác phẩm mà Thần Phách nhào nặng mười ngày qua...

Nó nặng ra một đôi Yêu Huyền Ma Đồng, rồi chọn đúng lúc Tôn Dương đang đột phá Huyền Đồ trung kỳ mà kéo Ma Đồng sát nhập vào mắt nó... Kết quả khiến Tôn Dương đau đớn muốn nổ mắt, hãn cần răng vừa chịu đựng vừa duy trì tấn cấp vừa chịu sự dày vò như kim đâm từ đôi mắt...

- -- Nhưng mà.....! Cẩm Linh vẫn lo lắng muốn hỏi lại nhưng lại bị Tôn Dương cắt ngang.

- -- Không sao, chỉ chảy chút máu mà thôi... So với lợi ích thu được thì không đáng kể...! Tôn Dương cắt ngang nói...

- -- Đi... Chúng ta trở về thôi, hôm nay có lẽ đến ngày mở Chiến Cổ Hoang Nguyên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thiên Ân...

Tôn Dương và Cẩm Linh một đường dùng tốc độ nhanh nhất lao xuyên qua Vạn Xảo Sâm Lâm.... Sau vài giờ đồng hồ, rốt cuộc đến ngoại vi thành Tây Ninh....

Lúc này trên bầu trời thành Tây Ninh đang hình thành một dòng xoáy lớn, dòng xoáy này mang màu vàng cổ, khiến cho người nhìn sinh ra cảm giác được

sự tang thương trong đó...

Trung tâm dòng xoáy đang dần tách ra một lỗ hồng không gian cực lớn... Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi, Hoang Nguyên này cứ cách năm mười năm mới mở một lần... Mỗi lần mở ra cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ bỏ mạng trong đó...

Nhưng sức dự hoặc của bảo vật vẫn là trên hết, dù biết là thập tử nhất sinh nhưng cũng không ai lui bước. Vẫn muốn tiến vào thử vận may...

Hai người Tôn Dương kịp thời đi vào trong thành, tiến thẳng đến chỗ bán lệnh bài... Lúc này trước quầy đang đứng một mảnh người đông đúc, vậy lại xem một tên nam tử mi thanh mục tú đang nói đạo lý với chủ quầy...

- -- Ai za... Ông chủ à... Ông nói gì kỳ vậy... Tiền của ta cũng là tiền tại sao lại không mua được chứ...? Người nam tử kia đưa co nói...

- -- Hừ... Khốn kiếp... Ngươi ở quê nào mới lên vậy.... Lại đi dùng tiền Xu của bình dân đi mua lệnh bài, ngươi có bị ngốc không...? Chủ quầy hừ lạnh nói

- -- Ông chủ à... Ta có nói quê của ta ở đâu thì ngài cũng không biết đâu, tiền Xu này ngài cứ nhận lấy, sẽ mua được rất nhiều thứ a... Hi hi...! Nam tử kia vẫn không nản chí cười hi hi nói.

- -- Cút ngay cho ta... Đằng sau vẫn còn rất nhiều người đang chờ, ta không rảnh mà cãi nhai với ngươi...! Chủ quầy mất kiên nhẫn giận dữ quát lên...

- -- Đứng đó tiểu tử, ngươi đừng có mà câu giờ nữa.... Hoang Nguyên sắp mở rồi, nếu ngươi còn không tránh ra, chúng ta sẽ xé xác ngươi a...! Trong đám người xung quanh có người bức bối la lên.

- -- Hắc hắc... Các vị đừng nóng đừng nóng... Đợi một chút nữa thôi...! Nam tử kia vẫn không chút phật lòng nói...

- -- Mẹ kiếp... Muốn chơi chúng ta sao...? Mọi người cùng ta đập tiểu tử này một trận rồi quăng ra ngoài đi.... Không có thời gian nữa rồi...! Người kia nổi nóng nói...

- -- khoan đã... Lệnh bài của hần ta trả tiền... Đưa cho hần đi...! Lúc những người kia thật sự sắp xông lên, Tôn Dương đột nhiên lên tiếng... Hần lúc này đã kiếm một cái áo choàng có đầu bông trùm kín đầu mặc lên, đây là hần phòng ngừa có người nhận ra hần mà sinh chuyện không cần thiết trong lúc này..

- -- Cẩm Linh nàng có đủ Tiên Linh thạch để mua lệnh bài chứ...! Tôn Dương quay qua Cẩm Linh hỏi... Những ngày qua đi chung với nàng hần chưa từng hỏi qua thân phận của nàng, nhưng hần biết nàng nhất định không đơn giản.

Nhìn cách ăn mặc và Huyền kỹ mà nàng tu luyện còn cả thanh kiếm màu tím kia nữa... Tất cả không phải thứ mà người bình thường có thể mang bên người, chưa nói đến việc nàng còn có người âm thầm bảo vệ...

Tôn Dương đã mơ hồ cảm giác luôn có người đi theo, nhưng không giám xác định... Cho đến khi hần dung hợp Yêu Huyền Ma Đòng, tất cả giác quan của hần đã trở nên linh mẫn và nhạy bén... Hần đã có thể xác định rõ ràng có hai cỗ khí tức cường đại luôn theo phía sau, mặt dù họ đã thu liễm tối đa...

Bởi vậy Tôn Dương chỉ hỏi cho có lệ, chứ hần biết một chút Tiên Linh thạch đó chắc hần nàng có thể đưa ra được...

- -- Yên Tâm một chút Tiên Linh thạch đó không là gì với ta cả...! Cẩm Linh tự tin nói.

Mọi người nghe có người lên tiếng mua lệnh bài cho nam tử kia thì quay sang nhìn... Lập tức cả đám ngậy người, Tôn Dương thì không ai thèm ngó tới, còn Cẩm Linh thì nhất thời thu hút toàn bộ sự chú ý xung quanh, cả nam tử kia cũng vậy...

Trong lòng mỗi người lúc này cũng chỉ có hai từ để diễn tả thiếu nữ này.. "Kinh diễm" chính là kinh diễm..

- -- Trên đời này còn có nữ nhân, như hoa như ngọc thuần khiết tuyệt trần như vậy sao...! Có người nhin không được si mê nói...

Cẩm Linh bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, ánh mắt tham lam... Nhất thời làm cho nàng ngượng ngùng, nhưng lúc này bỗng có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng kéo đi về phía quầy bán lệnh bài...

Cẩm Linh mở to mắt kinh ngạc, nhưng cũng không có giẫy ra, để mặt cho Tôn Dương nắm tay mình lôi đi.... Trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào...

- -- Ông chủ... Mang cho chúng ta ba lệnh bài...! Tôn Dương không muốn dây dưa nhiều, lập tức tung ra Tiên Linh thạch... Chủ quầy giao ra ba lệnh bài, hần nhận lấy rồi lập tức rời đi...

Hần không muốn ngây ngốc ở chỗ này lâu, nếu không sẽ sinh chuyện... Lần trước hần và Cẩm Linh giết Cầu Lang đã không ít người biết đến, bây giờ Hoang Nguyên đã sắp mở ra hoàn toàn. Hần không muốn ở lúc mấu chốt lại sinh chuyện...

- -- Này này huynh đệ, đợi ta.... Đa tạ đã mua giúp ta lệnh bài... Ta nhất định sẽ báo đáp... Ai za... Ngươi sao đi nhanh như vậy... Đợi ta với... Huynh đệ ngươi tên gì vậy.... Thật là hào hiệp nghĩa khí nha... Lại còn lừa được tiểu muội xinh đẹp như vậy nữa... Hắc hắc... Có phải là đã làm cái kia rồi không.... Thật là c.....

- -- Này ngươi nói đủ chưa.... Mẹ ngươi là sinh cái mồm ngươi ra trước hay sao vậy...? Hay là do ngươi học nhầm công pháp m Ba Công... Con mẹ

nó... Nói nhiều vậy không mệt sao..?

Nam tử kia chạy theo sau Tôn Dương, nói nguyên một tràn không nghỉ... Khiến cho Tôn Dương cũng phải nhăn mặt cắt ngang...

- - Hi hi.... Đây là bẩm sinh của ta thật ngại quá... À đúng rồi ta tên là Thiên n, hai vị bằng hữu xưng hô thế nào vậy...? Thiên n vẽ mặt ngượng ngùng nói...

- - Thiên n sao.... Cái tên không tệ... Cực phẩm trời ban... Rất hợp với người a.... Ta gọi là Tôn Dương.... Nàng là Đỗ Cẩm Linh...! Tôn Dương ra vẻ nghiêm nghiêm nói...

- - hahahaha...! Cẩm Linh nghe Tôn Dương nói nhin không được phá lên cười...

Thiên n mặt thì như trái mướp đắng la lên....!" không phải là cực phẩm... Mà là thiên phúc trời ban... Là Thiên phúc a....!!

- - n... Có lẽ lúc ban phúc cho người lão thiên đã hơi quá tay, cho thêm chút gia vị.... Cái này ta hiểu được mà....! Tôn Dương phân tích khẳng khái nói...

- - Mẹ kiếp... Tên hỗn đăng, tên của ta đẹp như mơ vậy mà bị người nói thành cái dạng gì rồi..... Hừ... Bây giờ ta đã được kiến thức thêm một điều..." thẳng nói nhiều không bằng kẻ lẻo mép a"....

- - - Hahahaaaaaaa...! Cẩm Linh nghe hai tên cực phẩm đầu mồm với nhau mà cười nghiêng ngả...

- - Được rồi... Lệnh bài của người đây...! Tôn Dương thu hồi về mặt đùa cợt đưa lệnh bài cho Thiên n...

- - Đa tạ.... Ta nhất định sẽ báo đáp...! Thiên n cũng nghiêm túc nói...

- - Không cần báo đáp.... Ta chỉ là tiện tay giúp mà thôi...! Tôn Dương từ chối nói...

- - Cần nhất định sẽ cần.... Đợi vào trong Hoang Nguyên ta sẽ giúp hai người tính toán, sẽ có lợi ích rất lớn a...! Thiên n kiên trì nói.

- - Nay người còn muốn theo chúng ta vào Hoang Nguyên... Người không thấy phiền sao...! Cẩm Linh lúc này thấy bức bối lên tiếng...

- - Hắc hắc.... Tiểu muội muội... Ta đã bói cho muội một quẻ... Có hai tin, một tốt một xấu... Muội có muốn biết không...! Thiên n chai mặt nhìn Cẩm Linh nói

- - Hừ... Nếu người biết thì cứ nói ra nghe thử xem...

- - Vậy được... Vậy ta nói tin tốt trước, kẻ đang đứng cạnh muội, muội có biết hắn là ai không.....? Hắn là người mà sau này đứng trên đỉnh của Lục Địa thế giới này, là cường giả vì Tôn vang danh khắp các thế giới, là người có thể đạp lên Thần vị.... Còn một điều nữa đó là hắn chính là Nam Nhân sau này của muội... Hắc hắc...

- - Ta chỉ có thể nói như vậy, còn lại đều là thiên cơ..... Tin xấu chính là lần này vào Hoang Nguyên, muội nhất định phải cẩn thận, ta nhìn thấy sinh mệnh lực của muội đang bị che đi. Tất sẽ có tai kiếp... Mà tai kiếp này cũng sẽ là vì hắn mà đến... Tuy nhiên nếu muội thoát khỏi tai kiếp, sẽ có cơ duyên rất lớn tìm đến...

Thiên n vẽ mặt nghiêm túc, nói đến cong lưỡi, cũng không ai biết là hắn đang nói thật hay giả...

- - Hừ hừ hừ.... Người nói xuôi chèo bát mái quá nhỉ... Người tưởng mình là truyền nhân của Thần Toán Điện sao....?! Cẩm Linh nghe xong cười lạnh nói

- - Ách nói cả nửa ngày, hoá ra là gặp phải tên thầy bói lừa bịp à.... Thảo nào trên người có nhiều tiền Xu như vậy, chắc là đã lừa gạt không ít...! Tôn Dương đứng nghe Thiên n nói xong cũng buồn bực nói...

- - A ta kh.....!

..... Ràmmm..... Ràmmm..... Ràmmm.....

Thiên n còn nói chưa dứt câu thì trên bầu trời âm âm chấn động... Hoang Nguyên đã mở ra hoàn toàn, từ trong vòng xoáy cực lớn bắn ra hàng nghìn vạn ánh hào quang, chiếu xuống những người có lệnh bài trong tay...

Tất cả những người bị chiếu vào đều hoá thành một đạo hào quang, bay thẳng vào trong vòng xoáy rồi biến mất...

Ba người Tôn Dương cũng vậy, ánh sáng chiếu vào làm ba người ánh mắt hoa lên mờ mịt.... Lúc nhìn rõ lại thì đã ở trong một thế giới khác.

Nơi này đất đai tiêu điều.... Trên trời có đủ màu sắc vàng đỏ hồng cam tím xanh đen pha lẫn nhau trông rất kỳ dị, mang đậm nét tang thương hoang phế cổ xưa. Dưới đất thì khô cằn hoang sơ, khắp nơi không có chỗ nào lành lặn.

Mặt đất bị đào lên từng cái hố sâu rộng giống như bị bom nổ, có chỗ thì nứt ra từng cái khe lớn nhỏ sâu thăm thẳm. Khói đen từ dưới đất bốc lên, lốc

xoáy hình thành liên miên, ở phía xa còn có thể trông thấy vách đá cao vút nằm sắp xếp bừa bãi ngổ ngang... Thịnh thoảng còn có sấm chớp tùy tiện giáng xuống, đánh nổ tung những khối đá kia...

Lúc này người tiến vào đã dày đặc một mảnh, đông như kiến bò.... Còn đông gấp trăm lần lúc ở ngoài thành, chắc hẳn là từ các thành trì khác tiến vào..... Tuy nhiên Chiến Cổ Hoang Nguyên chính là một thế giới bị bỏ hoang, rất rộng lớn người tiến vào tuy đông nhưng vẫn chưa tính là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: HaHa...Có Bí Cảnh

- -- Đi thôi... Chúng ta đến Sa Mạc Hoang Nguyên, nơi đó là trung tâm chiến loạn.... Ở đó có lẽ có thứ đang đợi người đến lấy...! Ba người đứng quan sát một lúc... Thiên n nhìn Tôn Dương lên tiếng nói.

- -- Đợi ta... Là thứ gì, người nói cứ như người biết trước rồi ấy nhỉ...! Tôn Dương ngờ vực hỏi.

- -- Hừ... Người đừng nghe hắn nói bậy... Nhìn bộ dáng hắn đề hèn như vậy, ai biết hắn nói là thật hay giả...! Cẩm Linh cau mặt chen miệng nói..

- --Ặc.... Ta nhìn không đáng tin vậy sao... Ta nói rồi, ta chỉ biết là có thứ gì đó... Còn là thứ gì thì ta không nhìn thấy được...! Thiên n về mặt cười khổ nói... Hắn đường đường là truyền nhân kiệt xuất của Thần Toán điện, nhưng không thể khoe khoang, điều này làm cho nhiều người cứ tưởng hắn là Thần Côn lừa gạt kiếm tiền...

- -- Được cứ cho điều người nói là thật... Vậy còn bí cảnh thì sao...? Tôn Dương thấy Thiên n nói vậy hắn cuối cùng cũng gật đầu đồng ý... Dù sao cũng đã vào đây rồi, cứ quanh lui quẩn tới thì cũng vậy, chỉ bằng nghe hắn một lần xem sao...

- -- Bí cảnh thì tùy duyên, không phải cái nào cũng vớ được đâu a...! Thiên n đạm nhiên đáp..

- -- Được vậy thì đi thôi, dù sao cũng chỉ vào thử vận may, nếu may mắn gặp được thì tốt...!

- -- Được rồi... Từ đây đến trung tâm có lẽ phải mất một tháng... Chúng ta cứ đi từ từ tới đó là được...! Thiên n nói.

Ba người đi trong thế giới rộng lớn, xuyên qua các khe vực khỏi bụi..... Đi đến đâu cũng thấy từng tốp người quanh quẩn lục lọi, tìm bảo vật và bí cảnh.

Suốt năm ngày trôi qua, mọi sự đều an tĩnh yên ản. Tôn Dương nhàm chán ủ rũ...." nơi này cô quạnh khô khan như vậy, nào có nguy hiểm thập tử nhất sinh như trong lời đồn cơ chứ..."

- -- Moá... Tôn Dương an tĩnh người không muốn... Người thích náo nhiệt lắm sao...? Thiên n nghe hắn than thở, nhất thời tức giận nói...

- -- A.... Người ăn ở cũng thật tốt, vừa nhắc náo nhiệt liền có náo nhiệt kia... Ha ha...! Thiên n vừa dứt lời, Cẩm Linh đã chỉ tay về phía trước nói.

Hai người theo tay nàng nhìn lại, thấy phía trước có một tốp người khoả hai mươi người đang bao vây một nhóm ba người vào trong..

Ba người này là hai nam một nữ... Trông cũng bình thường không có gì đặc biệt, chỉ là tu vi của ba người này đều đã đạt đến Huyền Đồ cảnh. Nhưng không hiểu tại sao lại bị bao vây, chỉ nghe tên cầm đầu trong tốp người kia nói...

- -- Hừ... Các người biết điều thì mau giao toàn bộ Huyền Khí đang và chìa khoá bí cảnh ra đây..... Chúng ta sẽ thả các người đi, nếu không đừng trách chúng ta...

- -- Huyền Khí đang thì có thể giao cho các người.... Còn chìa khoá gì đó chúng ta không có...! Nữ nhân trong ba người kia lên tiếng trả lời..

- -- Các người còn giả bộ sao... Đã vậy thì giết hết các người rồi lấy cũng không muộn...! Tên cầm đầu kia nghiêng răng nói...

Ở phí xa những người xung quanh thấy tốp người đang giằng co, vội kéo nhau bu lại về phía này làm khán giả xem, náo nhiệt... Mấy ngày qua những chuyện vây người đánh cướp như vậy rất nhiều.

- -- Chìa khoá Bí cảnh... Ha ha... Rốt cuộc có manh mối rồi... Con mẹ nó... Phải động tay động chân cho đỡ buồn chán mới được..... Nhưng mà còn cái Huyền Khí đan kia là gì nhỉ...!

Tôn Dương nghe đám người kia nói chuyện, nhắc tới Bí Cảnh nhất thời hai mắt sáng lên, vẻ nhàm chán ủ rũ biến mất không còn một mảnh...

Cẩm Linh thì như đã quen thấy hắn như vậy, nên cũng chỉ biết thay hắn mà xấu hổ..." hỗn đăng này cứ nghe đến bảo vật là sáng mắt, còn hơn cả thấy mỹ nhân.."

Thiên n thì trợn mắt... Tên khốn kiếp này cơ mặt rèn luyện thật tốt, đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục rồi a...! Xong hấn vẫn mở miệng giải thích...

- -- Huyền Khí đan là năng lượng của cương giả sau khi chết tiêu tán trong không trung, bị những oán linh chấp niệm của họ dẫn tụ lại hấp thu để duy trì chấp niệm, năng lượng trong Huyền Khí đan rất thuần túy, có thể trực tiếp hấp thu hoặc luyện chế thành đan mà phục dụng... Nếu gặp chỉ cần đánh tan được Oán Linh kia thì có thể lấy Huyền Khí đan... Nhưng cũng tùy loại và cấp bậc mà ra tay, nếu gặp Oán Linh cấp thấp thì không sao, còn xui xẻo gặp phải Oán Linh cao cấp nếu như sơ xảy sẽ bị nó cắn nuốt hồn phách mà đoạt thân thể...

- -- Woà.... Đáng sợ vậy sao..? Hắc hắc.... Vậy cũng tốt, phen này phải đánh cướp cho đã tay mới được...! Tôn Dương không nản chí mà là hưng phấn chà chà sát hai tay về mặt hèn mọn nói...

- -- Vậy có phải nên cứu những người kia hay không...? Cẩm Linh lên tiếng hỏi...

- -- Cứu.... Nhất định phải cứu, chìa khoá Bí cảnh đang trong tay họ a...! Tôn Dương miệng thì nói chưa dứt câu, chân thì đã chạy xa ba mét.... Khiến cho Cẩm Linh và Thiên n trợn mắt dờ khóc dờ cười...

Bên này tên cầm đầu tốp người là một trung niên, tu vi cũng đã là Tam Linh cảnh... Giữa lúc hấn đang tức giận muốn xông lên cường thế ép người thì một bàn tay trắng trẻo đặt lên vai hấn giữ lại...

- -- Vị đại ca này, tiểu đệ khó khăn lắm mới nghe ngóng được Bí cảnh.... Ca không nên cạy thế ép người a...! Tôn Dương mặt mày hớn hở như bắt vai bằng hữu nói.

- -- Đệt... Tiểu tử nguoi từ chỗ nào chui ra thế... Nói nghe hay quá nhỉ... Từ lúc nào mà một tên phàm nhân bình thường cũng có thể tiến vào Hoang Nguyên vậy nhỉ...? Lý quái nhìn Tôn Dương nói

- -- Hahaha.... Lần này thú vị rồi a.... Đây chẳng phải là tên Tôn Dương ở Tây Ninh thành hay sao... Cách đây không lâu, ở trong thành hấn đã giết một cường giả Tam Linh cảnh... Ngay cả xương cốt cũng không còn a....! Một vài người đứng ngoài nhận ra Tôn Dương nên rì rầm nghị luận...

- -- Lợi hại vậy sao..? Nhìn hấn tuổi cũng không lớn.... Thật sự có bản lĩnh vậy sao...! Những người khác là người nơi khác tới không tin nên hỏi.

- -- Các nguoi cứ chờ xem sẽ biết....

(--- Hahaha.... Ba vị ta giúp các nguoi giải quyết đám ruồi nhặng này, Bí cảnh mở chung ai lấy được thứ gì thì của người đó... Thế nào...?) Tôn Dương không trả lời Lý Quái mà nhìn ba người kia nói thẳng vào chuyện chính...

- -- Được... Nếu nguoi có thể dọn hết bọn họ, chúng ta sẽ chia Bí cảnh...! Nữ nhân kia cắn chéo môi rồi quyết định nói... Dù sao chia một nửa vẫn còn hơn là mất trắng và mất mạng... Nên nàng đánh cược gạt đầu đồng ý...

- -- Hừ... tiểu tử mạnh mẽ quá nhỉ... Để ta xem nguoi có bản lĩnh gì...? Nói rồi hấn tung ra một quyền vào ngực Tôn Dương.

- -- khà khà... Làm gì mà nóng giận vậy chứ...! Tôn Dương nhanh như chớp hoá thành đạo tàn ảnh lui về phía sau.... Năm ngón tay mở ra, từ trên đầu ngón tay bắn ra năm sợi Tầm Ti trong như sợi cước mang màu tím nhạt...

Tầm Ti lao vút đi, như những mũi kim sắt nhọn đâm xuyên qua thân thể mười mấy người.... Tôn Dương cười lạnh một tiếng, năm ngón tay xiết chặt lại, kéo căng Tầm Ti ra... Thân thể mười mấy người đang chuẩn bị lao lên bỗng cứng đờ lại, tay chân đầu và mình toàn bộ đứt lìa rơi vãi trên đất... Máu me be bét nhuộm đỏ đất...

Tràng cảnh chỉ xảy ra trong chớp mắt, khiến cho tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, bất giác run rẩy đổ mồ hôi... Còn có cảm giác muốn nôn mửa..." chỉ trong nháy mắt đem mười mấy cường giả Huyền Linh Huyền sĩ còn có vài Huyền Đồ, toàn bộ cắt ra thành từng mảnh.... Đây còn là người sao...? Trong lòng mọi người bất giác sinh ra ý nghi chung như vậy...

Ba người nhóm nữ nhân kia, mặt cũng trắng bệch..." tên thiếu niên này còn đáng sợ hơn cả đám người kia, giết nhiều người như vậy mà mặt cũng không nháy một cái... Miệng còn treo nụ cười như không có chuyện gì... Thật quá ác..."

Hai người Cẩm Linh và Thiên n cũng trợn tròn mắt, "cảnh giới của hấn đã đạt đến tầng nào rồi, sao mạnh như vậy chứ... Ra tay cũng quá ngoan độc..."

- -- Thăng này ngu...! Thiên n nói

Mà người kinh dị nhất vẫn là Lý Quái, nếu vừ nãy không phải hấn phản ứng nhanh thì đã bị xuyên qua rồi..." Moá... Tên ma quỷ này từ đâu chui ra vậy chứ... Rõ ràng trên người hấn không có năng lượng giao động..."

- -- Hừ... Nguoi đừng đắc ý... Có bản lĩnh thì đấu trực diện với ta... Nếu nguoi thắng ta sẽ lập tức rút lui...! Lý Quái vào đường cùng, đưa ra hạ sách nói.

- -- Hắc hắc... Nguoi muốn đấu trực diện sao.... Vậy thì đấu...(Vô Quyền)

Tôn Dương nói xong thân thể phân ra thành mười đạo tàn ảnh lướt đi... Từng đạo từng đạo xông vào từ các góc độ khác nhau, tung Quyền làm cho Lý Quái đón trái đỡ phải, tránh trước né sau có chút ăn không tiêu... Hấn vừa đỡ hết Quyền ảnh thì trước ngực lại cảm giác nặng nề đè xuống...

Lý Quái còn chưa kịp nhai rõ thì ngực đã bị nện một Quyền như búa tạ đập xuống... Rắc... Rắc....Tiếng xương gãy vỡ vang lên... Hắn bay ngược ra sau miệng tràn máu, hai mắt trợn ngược lên, vô lực nằm im đó...

Những người lúc đầu nghi ngờ thực lực của Tôn Dương lúc này mặt cũng đã sợ đến trắng bệch ra...

- - Quá yếu... Chỉ một quyền mà đã không dậy nổi...! Tôn Dương bày ra bộ mặt thất vọng lắm lắm... Làm cho tất cả mọi người nghe như muốn phát điên phát mộng...

- - Ba vị bây giờ chúng ta đi mở bí cảnh được chưa...?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bí Cảnh Ngải Đế

Sáu người Tôn Dương đi tới một khe vực thẳm, lúc đầu đáng lẽ đám người xem chiến kia cũng muốn bám theo đi đến. Nhưng khi nghe Tôn Dương hỏi họ nói một câu làm cả đám lập tức bỏ đi tâm tư với bí cảnh..." các vị nếu muốn đến Bí cảnh giúp lão đệ một tay tâm bảo thì cứ tự nhiên.... Đừng khách sáo nha..."

Hắn nói lời này, có kẻ ngốc mới không hiểu ý tứ trong đó.... Vào Bí cảnh bảo vật tìm không được thì thôi, còn nếu tìm được sẽ đồng nghĩa với mất mạng.... Không có mạng mà xài thì tìm thấy cũng vô dụng.

Nói đùa.... Cảnh tượng vừa rồi, đã khiến không ít người run sợ, điều đó có nghĩa Tôn Dương đủ tư cách để nói những lời đó với họ..... Đủ thực lực để lấy mạng bất cứ người nào trong số họ..

Bởi vậy mới bỏ đi tâm tư, rút lui... Nhưng vẫn có một số người gan lớn, không chống nổi sức dụ hoặc của Bí Cảnh mà bám theo....

Theo đó tin tức Tôn Dương tích tắc giết gần hai mươi người và một quyền phế đi cường giả Tam Linh cảnh đã truyền đi xa.... Tôn Dương cũng không hề hay biết chuyện này, nhưng nếu biết thì hắn cũng chẳng ngạc nhiên....

- - Uy lực của Tâm Ti hắn đã chứng kiến qua... Ngay cả cường giả Địa Tượng cảnh cũng có thể rần rần chắc chắn mà gói lại như đòn bánh tét, muốn cựa cũng không cựa nổi huống chi là đám tu sĩ cấp thấp kia...

Sáu người dừng lại trước một cái khe vực sâu đen ngòm, Phan Kim Huệ lấy từ trong chi giới ra một vật nhìn giống như cây thánh giá, trên thân có hoa văn chẳng chỉ, ở phía trung tâm mắc nổi dấu cộng có một viên bảo thạch màu đen đang loé ánh sáng chớp chớp...

- - Ta có chìa khoá nhưng không biết cách sử dụng...! Phan Kim Huệ cười khổ nói.

- - Đúng đó Tôn huynh đệ chúng ta là vô tình nhặt được nó lúc truy giết một đầu Oán Linh.... Nhưng không biết sử dụng nó thế nào, chỉ biết viên hắc thạch phía trên sẽ phát sáng nếu đi đúng hướng...! Nguyễn Kinh cũng chen miệng nói... Ba người bọn họ là người đồng môn, người còn lại là một thanh niên gây ồm tên là Đinh Hữu Tự...

- - Ách... Có mà không biết cách dùng thì chẳng phải cũng vô dụng sao..? Tôn Dương trắng mắt nói...

- - Ài... Vậy để ta ra tay... Các người mau lui ra, đưa chìa khoá cho ta....! Đang lúc mọi người chán nản thì Thiên Ân đột nhiên lên tiếng...

Mọi người nghe hắn nói thì kinh ngạc, năm đôi mắt quay sang chăm chăm nhìn hắn...

- - A... Thầy bói.(thầy bói) người đang tính giờ trò lừa bịp nữa sao..? Tôn Dương và Cẩm Linh đồng thời lên tiếng...

- - Khốn kiếp... Hai người các người, coi thường ta sao... Hừ.... Nếu các người không muốn mở thì thôi, ta đây cũng không rảnh...! Thiên Ân gân cổ nổi lên, tức giận dùng dùng nói.

- - Hihi.... Thiên lão ca, chúng ta chỉ đùa thôi mà... Ca là người lớn không nên đùa co với hài tử a... Nếu Thiên Lão ca có cách vậy thì mời lão ca ra tay nha...! Tôn Dương lập tức thay đổi sắc mặt, cười hihi rồi buông lời ghê tởm nói...

Mọi người được một lần nữa chứng kiến công phu luyện cơ mặt của Tôn Dương quá mức cường đại...

Thiên Ân hừ một tiếng rồi giật lấy cái chìa khoá, đi đến bên sát bờ vực thẳm. Tay hắn đặt lên trên viên hắc thạch, miệng niệm lẩm nhẩm cái gì đó, bỗng chốc viên hắc thạch sáng rực lên. Bay ra khỏi tay Thiên Ân phần đuôi chìa khoá nghiêng lại, chỉ về phía không gian giữa khe vực, Thiên Ân thấy thế tay lập tức vung ra năm viên ngọc tròn chia ra năm góc xoay tròn quanh chìa khoá.

Năm viên ngọc bắn ra ánh sáng chiếu vào chìa khoá, viên hắc thạch quang mang đại thịnh truyền đi những hoa văn trên chìa khoá loé sáng lên như giun

bò, rồi chạy dọc xuống tụ lại ở phần đuôi đang chỉ vào hư không.

Một luồng ánh sáng đen tuyền bắn ra, rọi thẳng vào hư không toả ra mở ra một không gian kỳ dị u ám.... Mọi người nhìn thấy một màn này, ai nấy cũng đều vui mừng và kinh ngạc.... "Bản lĩnh của tên Thầy bói này cũng không tệ a.."

- -- Các ngươi chớ vui mừng quá sớm.... Bí Cảnh này không dễ nuốt đâu... Đây là Bí Cảnh của Ngải Sư một trong những chức nghiệp sử dụng bùa chú từ Ngải độc tà ác nhất và hiểm hoi nhất... Các ngươi cũng thật xui xẻo, vừa vào đã đụng phải cái bí cảnh này...! Thiên Ân nhìn Bí Cảnh u ám nói...

- -- Ngải Sư... (Ngải Sư...) là chức nghiệp sử dụng Côn Trùng và các loại Thực Vật có độc đem nuôi cấy tế luyện, rồi dùng chúng vô thanh vô thức đem yểm lên người kẻ địch từ khoảng cách xa vạn dặm trong truyền thuyết kia sao...?

Cầm Linh và ba huynh muội Phan Kim Huệ đồng thời kinh hô lên, khuôn mặt trở nên xanh lét.

Tôn Dương thì đứng trơ trơ ra đó như một giống đực ngậy ngốc, chẳng hiểu mô tê gì cả..." Này các ngươi đang nói cái gì vậy... Ngải Sư là cái gì..."

- -- Hừ.... Tên ngốc này, ngươi còn mơ mộng Bí Cảnh sao... Ngươi không muốn mạng nữa sao...? Cầm Linh nghe Tôn Dương nói liền nhăn mặt, nhéo vào hông một cái tức giận nói...

- -- Các vị Bí Cảnh này, có muốn vào hay không thì suy nghĩ cho kỹ.... Bí Cảnh của Ngải Sư so với Độc Sư còn nguy hiểm hơn vài phần, huống chi đây còn là Bí Cảnh của Ngải Đế.... Tuy Ngải Sư đã chết nhưng bên trong chắc chắn con Ngải Đế hấn nuôi còn tồn tại để canh giữ Bí Cảnh...

Thiên Ân nghiêm túc nói.... Ở trong điện phủ, hấn đã từng đọc qua rất nhiều thông tin về Ngải Sư, nên hiện tại hấn không muốn những người này vì một chút lòng tham mà liều mạng... Huống hồ đồ do Ngải Sư để lại cũng không tốt lành gì...

Giữa lúc mọi người đang do dự.... Bỗng nhiên từ phía sau ba bóng người lao vút lên, bay thẳng vào trong không gian Bí Cảnh..... Aaaaaaaaaaaaa... (Aaaaaaaaaa).... Đám người Cầm Linh còn chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng hét thê thảm vang lên... Ba bóng người vừa bay vào đều bị bắn ngược ra lại..

Ba người nằm lăn trên đất rên la đau đớn, khắp người dính đầy dòi bọ chui rúc, máu thịt bị rút đi nhanh chóng, lộ ra từng mảng từng mảng lầy loét. Nhìn trần cảnh ghê rợn gai ốc... Chỉ trong chốc lát vài nhịp thở, tiếng la hét im bặt, trên mặt đất chỉ còn lại ba bộ xương mục nát, đám dòi bọ cũng hoá thành một đoàn ám vụ bay trở lại Bí Cảnh...

Cả đám người trợn mắt, sắc mặt trắng bệch khiếp sợ... Trong đầu lập tức xuất hiện ý nghĩ buông tha cái Bí Cảnh đáng sợ này...

Tất cả đều mang ý định từ bỏ, quay qua Tôn Dương định hỏi xem ý hấn thế nào thì phát hiện, hấn lúc này đứng im như pho tượng mắt cũng không nháy một cái, không ai hiểu hấn đang bị gì, cứ như một cái xác không hồn...

Tôn Dương lúc này đang dung nhập tinh thần vào xem Ly Châu.... Mới vừa nãy lúc Bí Cảnh vừa mở ra, hấn đã cảm nhận được Ly Châu và Thần Phách đều có phản ứng.... Tôn Dương dung nhập tinh thần quang sát, thấy Ly Châu đang run lên từng đợt, toả ra tinh quang đậm đặc như đang hưng phấn chuyện gì đó...

Còn Thần Phách bình thường vẫn ngồi xếp bằng phía trên Ly Châu cũng đứng dậy... Quanh người hiện lên hư ảnh mười loại Linh Thảo. Đây là mười loại Linh Thảo cần để tu luyện Tinh Cang Biến... Kỳ lạ là trong đó hiện đang có một cây sáng nhấp nháy....

Tôn Dương cảm thấy kỳ lạ thầm nghĩ..." bên trong Bí Cảnh không lẽ có có thứ gì đó... Có lợi cho Ly Châu và Thần Phách sao..?

Tôn Dương suy tư trong chốc lát, tinh thần quay trở lại thân thể.... Lập tức nhìn thấy ba bộ xương trước mặt, hấn kỳ quái hỏi...

- -- Đây là chuyện gì.? Ba bộ xương này là sao....?

- -- Ngươi tại sao lại đứng im bất động như vậy..? Vừa nãy xảy ra chuyện gì ngươi cũng không biết sao.... Ba bộ xương này là ba người vừa nãy xông vào bí cảnh, bị cơ quan trong đó ăn hết....! Cầm Linh lo lắng nắm lấy ống tay áo Tôn Dương nói...

- -- A... Là do trong đó sao...? Mọi người lui lại phía sau đi...! Tôn Dương nhìn vào hư không phía trước nói...

- -- Tôn Dương... Ngươi muốn làm gì.... Không được, ta không cho ngươi đi...! Cầm Linh cả kinh, níu chặt tay hấn ôm sát vào ngực mình la lên...

- -- Tôn Huỳnh đệ... Bí Cảnh của Ngải Đế không dễ lấy, ta thấy hay là thôi đi....! Thiên Ân cũng lên tiếng khuyên can..

Tôn Dương cảm nhận được từ cánh tay truyền lại cảm giác co giãn mềm mềm, hấn ho khan một tiếng rồi nhìn nhìn cánh tay.... Cầm Linh.. A... Lên một tiếng, lập tức buông tay hấn ra mặt đỏ bừng lên xấu hổ....

Mọi người xung quanh cũng làm ngơ như không thấy....

- -- Các ngươi yên tâm.... Tuy ta không biết Ngải Sư đáng sợ như thế nào, nhưng ta làm việc cũng biết tính toán suy nghĩ... Ta chỉ muốn dò xét thử thôi...! Tôn Dương lên tiếng nói...

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu... Lui lại tò mò không biết hấn định dò xét bằng cách nào...

Tôn Dương đứng thẳng người... Đôi mắt thâm thúy nhìn vào không gian Bí Cảnh, ánh mắt dần dần toả ra quang mang màu tím phủ lên.... Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Yêu Huyền Ma Đồng, từ quang trong mắt lượn lờ.

Tôn Dương nhìn xuyên qua ám vụ phía trước... Chứng kiến bên trong ám vụ, một đoàn chằng chịt vật nhỏ li ti đang nhộn nhạo. Hắn lại nhìn tiếp vào bên trong trên mặt đất trồng đầy các loại cây có hình dạng cổ quái, trong đó còn có một ít sâu bọ đủ màu sắc đang bò qua bò lại nhấp nháy...

Tôn Dương quét qua toàn bộ không gian không có phát hiện gì.... Lúc hắn định thu hồi Ma Đồng thì chợt phát hiện một cái động phủ đầy rác lấp ló, nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện...

Hắn tập trung Ma Đồng nhìn sâu vào trong động tới tấp, khiến hắn buồn bực là mất một khoản thời gian vẫn không nhìn được tới cuối... Tôn Dương nhìn càng vào sâu, hắn cảm giác tầm nhìn càng bị thu ngắn lại. Như bị thứ gì đó ở phía trước hạn chế lại.

Bên ngoài toàn thân hắn ước đẫm, lấm tấm mồ hôi... Đám người Thiên Ân cũng kỳ quái nhìn Tôn Dương, không hiểu hắn làm gì? Tại sao chỉ đứng đó mà lại ra nhiều mồ hôi như vậy...

Tôn Dương bị thu hẹp tầm nhìn đến mức từ vài ngàn mét chỉ còn lại còn chưa tới hai mươi mét, vẫn còn tiếp tục thu lại.... Chứng tỏ vật trong kia có lực cản đáng sợ như thế nào, hắn cố sức gấn từng chút một, tập trung Yêu Huyền Ma Đồng nhìn tới tiếp...

Cuối cùng đến lúc tầm nhìn của hắn bị thu lại còn vài mét, thì phía trước xuất hiện ánh sáng... Tôn Dương nhìn vào đó, nơi này là một khu vực rộng rãi ở phía cuối động, khắp nơi đều là rễ cây bò ngang bò dọc đang xen chằng chịt...

Hắn nhìn quanh một vòng cuối cùng dừng lại ở một gốc cây kỳ dị, thân cây giống như giấy leo to bằng thân hình người... Có bốn năm gốc quấn xiết lại với nhau theo hình xoắn ốc, mà vươn lên cao.

Phía dưới gốc cây có một bộ xương trắng toả ra yêu vụ màu xanh lục ngời xấp bằng... Tôn Dương lại nhìn sang bên cạnh, hắn bất ngờ phát hiện một cây nhỏ màu vàng đang phát sáng, khác hẳn với mọi thứ ở trong này...

Cùng lúc đó thần phách trong cơ thể hắn cũng phản ứng, cộng Linh Thảo đang nhấp nháy kia bỗng sáng trưng lên. Định hình lại trông giống y hệt cây Linh Thảo màu vàng trong động.

Tôn Dương cuối cùng đã hiểu, hoá ra là dấu hiệu báo trước, khi có một trong mười loại Linh Thảo xuất hiện ở lân cận.

Hắn nhìn quanh dưới đất một lúc, rồi lại men theo thân cây kia dò xét lên cao... Khi hắn vừa nhìn lên đến đỉnh, tầm mắt chỉ kịp lướt qua một vật gì đó màu đen, thì lập tức rễ cây xúc động cuộn tròn lại quanh vật kia... Tầm nhìn của Tôn Dương cũng lập tức bị chặn đứt, giống như kẻ mù không nhìn được gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lực Định Trụ

Tôn Dương thu hồi Yêu Huyền Ma Đồng, cả người bị đẩy lui về sau mấy bước.... Đôi mắt đau nhức chảy xuống hai dòng máu đỏ tươi.

Cảnh tượng vừa rồi, hắn vẫn chưa kịp nhìn rõ là vật gì cả đã bị cản trở, nếu không phải hắn kịp thời thu Ma Đồng lại sợ là mắt của hắn đã nổ tung rồi....

- - Tôn Dương ngơai không sao chứ..? Cẩm Linh chạy đến lo lắng hỏi..

- - Ta không sao... Nàng yên tâm...!

- - Tôn huynh đệ... Nếu như nguy hiểm quá thì thôi, chúng ta buông tay đi...! Đinh Hữu Tự cũng đi đến cạnh Tôn Dương nói..

- - Tôn Dương vừa nãy ngơai nhìn thấy gì, tại sao lại thành ra như vậy...! Thiên Ân cũng cất tiếng hỏi...

- - Các ngơai không cần lo lắng, ta không sao... Ở trong đó có một thứ mà ta cần, ta nhất định phải lấy cho bằng được...! Tôn Dương nhin đau, kiên định nói..

- - Ngơai nói cho ta nghe, những gì ngơai nhìn thấy trong đó... Có khi ta còn có thể nghĩ cách giúp ngơai...! Thiên Ân lại lần nữa hỏi.

- - Được.... Vậy trước tiên ngơai xem giúp ta loại Linh Thảo này là gì, tại sao lại mọc trong đó...? Tôn Dương nói rồi lật tay, phóng ra Tào Hoá lờ huyền hoá thành một cây Linh Thảo giống như cây trong động kia..... Bây giờ, hắn đã phần nào tin tưởng tên thầy bói này, cảm thấy hắn càng lúc càng thần bí.

Những người khác thì không có phản ứng gì, còn Thiên Ân vừa nhìn thấy cây Linh Thảo này thì trố mắt kinh ngạc..." mẹ ời Cương Tinh Thảo.... Đây là một trong một trăm loại Linh Thảo cá biệt trên toàn Lục Địa giới, có thể thông Linh và sinh ra trí tuệ là loại cực kỳ quý hiếm..... Cương Tinh Thảo cây giống như tên, cứng như Tinh Cương có tác dụng cải biến thể chất và cường hoá thân thể cực lớn..... Nhưng tại sao nó lại mọc trong đó?."

- - - Cương Tinh Thảo sao...? Nghe tên cũng biết đúng là hệ phòng ngự rồi...! Tôn Dương lẩm nhẩm.

- - - Vậy được... Ta sẽ nói cho người nghe tình cảnh bên trong...! Tôn Dương đem toàn bộ tình hình kể lại cho mọi người nghe một lượt.... Sau khi nghe xong cả đám mặt xanh như tàu lá chuối, Thiên Ân thì suy ngẫm một hồi nói.

- - - Nếu quả thực giống như người nói thì có lẽ có chút phiền phức... Bởi vì lúc này là người dùng thủ đoạn dò xét nên không có xúc động chứng... Còn nếu như người thật chân chính bước vào thì sẽ lập tức biến thành bộ xương trắng giống ba người kia... Bởi vì đặc tính của Ngải độc là rất mẫn cảm với năng lượng và Huyền lực, chỉ cần Ngải Độc cảm nhận được thì sẽ lập tức điều khiển đám Ngải độc vây lại công kích...!

..." Trừ khi..." Thiên Ân nói đến đây thì dừng lại...

- - - Trừ khi cái gì...? Người nói thì nói cho hết... Đừng có úp úp mở mở như vậy... Ta có bệnh tim a không nên để ta hồi hộp...! Tôn Dương đưa tay quệt vết máu trên mặt, làm ra vẻ nôn nóng nói.

..." Xiiii..." (Xiiii).... Cả đám nghe hắn nói mà khinh bỉ Xi một tiếng... Kẻ giết người mà mắt không nháy một cái... Lại bảo là có bệnh tim thì đúng là lão thiên cũng nên đập đầu xuống đất tự sát đi là vừa...

- - - Ta nói cho người biết cũng không sao...? Vì những chuyện này hoàn toàn là không có khả năng..... Ngải Sur chính là từ một binh dân nhờ vào việc học bữa chú và luyện Ngải, rồi mượn sức mạnh tà ác của chúng mà có thể đối kháng và đứng ngang hàng với các cường giả đỉnh cấp..... Bởi vậy sau khi Ngải Sur chết con Ngải hắn nuôi vẫn sẽ tồn tại để tìm chủ nhân mới...

..." Ngải khi không có chủ nhân điều khiển, sẽ rất mẫn cảm với các nguồn năng lượng giao động và Huyền lực..."... Chính vì thế Bí Cảnh do Ngải Sur để lại chỉ có ba loại người có thể vào được..." một là cường giả phải có cảnh giới cao hơn so với Ngải Sur.." hai chính là Ngải Sur.." ba là người trong Tông môn nuôi toàn phế vật thành quái vật kia.... Họ cũng đều là xuất thân từ Phạm Nhân tu luyện cũng không phải là Huyền lực, nên rất có thể sẽ không bị Ngải cảm ứng mà công kích...!!!

Thiên Ân uống lười giải thích nguyên một tràn, nhưng ngoài Tôn Dương và Cẩm Linh ra, còn lại ba huynh muội Phan Kim Huệ thì nghe chỉ hiểu đoạn đầu, còn đoạn sau thì mờ mịt không hiểu gì cả... Bởi vì những chuyện kia đều là nằm ngoài nhận biết của họ...

..... A.... Hahahaaaaaaaaa..... Đúng là trời giúp ta rồi..... Ca ăn ở quá tốt, vận khí luôn rơi trúng Ca.... Haha....! Tôn Dương đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, nói lẩm nhẩm...

- - - Đây người đang nói nhảm cái gì vậy...? Còn tính vào trong đó sao...? Thiên Ân nhìn Tôn Dương kỳ quái hỏi...

- - - Vào.... Nhất định phải vào... Con mẹ nó.... Hừ Ca xuất nữa đột quy mà chết... Cái Bí Cảnh này Ca phải kiên trì đi hết....! Tôn Dương hưng phấn làm bộ ngiên rã nhưng vẫn lộ ra dáng cười nói...

- - - Hừ được mẽ phách lối... Người kiên trì Bí Cảnh ra đây thì cũng phải chia đều cho chúng ta...! Cẩm Linh nhìn vẻ mặt đắc ý của Tôn Dương thì hừ một tiếng nói.... Nếu đúng như lời Thiên Ân nói thì nàng cũng không cần lo lắng nữa, bởi vì nàng biết Tôn Dương là thuộc loại người nào...

Bốn người Thiên Ân nghe nàng nói xong.... Cảm giác như đầu mình hình như không đủ dùng, chỉ mới vừa lúc này còn nặng nề đòi giữ Tôn Dương lại không cho đi. Vậy mà bây giờ lại dong hai tay ủng hộ, còn bắt hắn đi lấy bảo vật ra chia nữa.." cả cặp này đi với nhau đúng là ăn ý.... Cả suy nghĩ cũng đều quái dị như nhau...

- - - Tôn Dương.... Người muốn đi vào thật sao...? Không lẽ người....! Thiên Ân kinh ngạc nói.

- - - Vừa này người thấy ta dùng Huyền Lực ngưng tụ ra Cương Tinh Thảo sao...? Tôn Dương nhẹ nhàng đáp...

..." A.... Tại sao lại không chú ý điểm này nhỉ.... Vừa này đúng năng lượng tinh thuần, nhưng không phải là Huyền lực...." nói như vậy thì hắn.." Ngải Sur người là Ngải Sur.... Moá đáng hận a....! Thiên Ân cứ lẩm thà lẩm thảm, rồi cuối cùng chốt lại một câu, khiến cho Tôn Dương đang nở nụ cười mà hắn cho là đẹp nhất để đắc ý.... Bỗng mặt xạm lại té ngã ra đất, miệng co quắp dật dật...

..." Mẹ kiếp Thầy bói.... Ta đã đánh giá người quá cao rồi... Người có thông minh cũng không nên thông minh đến mức đã kích người như vậy chứ...! Tôn Dương trợn mắt cả giận nói...

- - - Hắc hắc.... Quá khen quá khen....!! Thiên Ân vẫn chai mặt trả lời... Thật ra hắn đã đoán ra được rồi, chỉ là ngoài miệng muốn trêu Tôn Dương một chút mà thôi...

- - - Được rồi... Các người cứ ở đây đợi ta... Ta vào lấy một ít xương ra chia cho các người...! Tôn Dương nói xong, đem toàn bộ khí tức thu liễm lại rồi đi tới gần không gian bí cảnh.

Hắn đưa tay thử chạm nhẹ vào đoàn âm vụ, nhưng mọi thứ vẫn bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả.... Điều này làm cho hắn cực kỳ hưng phấn.

Đám người phía sau nhìn cũng âm thầm tắc lưỡi..." tên này vận khí thật tốt.... Tiếc mồm tấp bậy mà vẫn tấp trúng Bí Cảnh... Thật là Cường đại a...."

Tôn Dương thấy thật sự không có vấn đề gì, hấn nhấn người đi xuyên qua đoàn ám vụ, bước vào bên trong động.... Ấp vào mặt hấn là một cảnh không gian mờ mịt ám vụ lượn lờ dày đặc che mắt tầm nhìn, do lúc đầu là hấn sử dụng Yêu Huyền Ma Đồng dò xét nên có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ.... Còn bây giờ khi chính thức đi vào hấn không giám mở ra Ma Đồng vì sợ Ngải Đế cảm ứng được thì sẽ rất phiền phức...

Tôn Dương lần mò, đập trái đập phải cố gắng định vị phương hướng cửa động, lại còn phải cẩn thận tránh né đám sâu bọ và những cái cây cổ quái kia....

Hấn nhớ rõ cửa động là nằm ở góc trái từ bên ngoài vào, hấn cẩn thận đi từng bước trong ám vụ... Giữa lúc chỉ còn cách cửa động vài mét, Tôn Dương bỗng khựng người lại. Vì lúc này trên chân hấn đang có một vật nhỏ bám vào loi ngoi lóc góc, cắn vào góc giày của hấn..

Tôn Dương đưa mắt nhìn lại, liền thấy trên giày có một con Sâu nhỏ màu Xanh lục, nó đang cố gắng ngấu nghiến giày của hấn..... Tôn Dương đưa tay định búng nó đi thì đột nhiên cả người cứng đờ lại, hấn cảm nhận có một nguồn lực định trụ cực lớn ập tới đè nặng lên thân thể...

Hấn cảm giác toàn bộ thân thể như bị trời xiết chặt lại, tư thế cúi người đưa tay ra kia cũng giữ nguyên, không xê xích nổi.. Hấn kinh hãi trợn trừng mắt, cố gắng gồng người thẳng dậy nhưng không nhúc nhích được một tí nào.

"Lực định trụ kia quá mức cường đại, có lẽ là do thứ phía trong động kia phát ra.... "Mạnh mẽ như vậy có lẽ là Ngải Đế rồi...." chết tiệt thật... Nếu không có cách thoát ra, chắc sẽ bị đình ở đây mà chết khô mất.." Tôn Dương thì thảo lẩm bầm..

Nhưng lúc Tôn Dương đang đau đầu không biết làm thế nào thì trong cơ thể, Ly Châu xoay chuyển phóng ra một đoàn tinh quang, đem hấn bao phủ lại..... Tôn Dương lập tức nhận thấy định lực giảm xuống, toàn thân nhẹ nhõm hoạt động bình thường trở lại..

Hấn đưa tay búng văng con Sâu ra, rồi bước nhanh vào trong động... Trước mặt lập tức tối sầm lại một mảnh đen kịt, đoàn tinh quang vẫn lưu chuyển nhẹ nhàng trên thân.... Tôn Dương men theo vách động từng bước đi tới..

Tôn Dương kinh hãi.... Hấn càng đi sâu vào trong động, càng có cảm giác thân thể bắt đầu nặng nề dần, bước chân càng lúc càng chậm chạp lại..... Có thể thấy lực định trụ ở trong này và ngoài động là mạnh mẽ khác nhau như thế nào, lúc này ở bên ngoài không có tinh quang bảo vệ đã khiến hấn không cử động nổi... Lúc này nếu không có tinh quang bảo vệ, có thể nghĩ hấn sẽ lập tức bị ép thành một đồng bùn nhão.

Hấn nặng nề nhấc từng bước chân càng lúc càng nặng trĩu như đeo chì.... Cả người bắt đầu liên tục thoát mồ hôi ước đẫm, hấn căng răng bấu tay vào vách động níu thân thể bước lên từng chút một..... Tinh quang cũng liên tục trào ra làm giảm định lực, nhưng vẫn theo không kịp vì định lực thật sự quá mạnh.

Tôn Dương chậm chạp đi sâu vào trong, lúc này toàn thân hấn đã ướt giống như tắm.. Hai chân đã có dấu hiệu run rẩy muốn khụy xuống, nắm đầu ngón tay bấu trên vách động cũng bắt đầu bong tróc ra chảy máu.

..." Đáng sợ thật.... Nếu không phải có tinh quang liên tục giảm bớt lực định trụ.... Có lẽ ta đã thành tương tươi rồi cũng nên.... Thật đã quá coi thường sức mạnh của Ngải Đế rồi...." Tôn Dương trong lòng thầm nhủ..

Hai tay đau rát vẫn bấu chặt, kéo lấy thân thể đang tàn tạ của hấn.... Theo suy tính có lẽ cũng đã sắp tới cuối cùng rồi, nhưng hiện tại hấn đã gần như không chống đỡ nổi nữa..... Khuôn mặt hấn tái nhợt, toàn thân da thịt đã bị ép căng phồng như muốn nứt ra, cảm giác đau đớn như bị xé da cắt thịt khiến cho Tôn Dương kêu lên thành tiếng.

Đôi mắt trong bóng tối đỏ ngầu, đến lúc này tay hấn rốt cuộc gờ ra không chạm vào vách động nữa... Mà là một khoảng không rộng lớn, nhưng cũng đồng thời hấn như đã kiệt lực, cả người cứng đờ lại không nhấc thêm được chút nào nữa....

Da dẻ bắt đầu nứt ra, máu tươi rỉ ra bắt đầu nhuộm đỏ cả người..... Tôn Dương hai mắt mở lớn dữ tợn hét lên một tiếng." Ta không cam tâm... Ta nhất định phải đạt được, ta nhất định phải báo thù.... Ta không thể bỏ mạng bởi một kẻ đã chết được..... Đi cho ta..."

Hấn hét lớn một tiếng, đã đến nước này hấn cũng không ngại nữa, đem Yêu Huyền Ma Đồng mở ra lập tức tìm kiếm vị trí của Cương Tinh Thảo... Đồng thời cũng phóng ra Tầm Ti quán vào nó muốn nhò đi..

Tầm Ti cũng chậm chạp bay đến chỗ Cương Tinh Thảo, lúc gần chạm đến thì lại xảy ra dị biến.... Chỉ thấy cộng linh thảo này hai cái lá đột nhiên rũ xuống, cuốn vào hai cái rễ đang nửa lòi lên trên nửa cắm xuống đất kia kéo lên khỏi mặt đất. Rồi dùng hai cộng rễ giống như hai cái chân cong cò bỏ chạy....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ly Châu Tấn Cấp

..." Hồn đãng đã thông linh thật sao?.... Mau đứng lại cho Ca... Ca vì nguoi mà chịu giày dể vào đây.... Bây giờ nguoi nò bỏ Ca mà chạy sao?.....

Tôn Dương nhìn cảnh này cũng nhìn không được, nén lại đau đớn trong người mà la lên một tiếng... Năm ngón tay cũng đồng thời bắn ra năm sợi Tầm Ti bay uốn lượn, đuổi sát Cương Tinh Thảo.

Hai bên một chạy một đuổi, vòng lui vòng tới đảo quanh trong động.... Tôn Dương hiện tại không cử động được, chỉ có thể đứng yên một chỗ, điều động Ly Châu chống đỡ định lực lại vừa chữa trị thương thế.

Hắn không giám ngần đầu nhìn vật đen phía trên kia, hiện tại hắn đã có thể đoán ra được Ngải Đế rất có thể là vật đen đó.... Hắn cũng không tưởng tượng được bây giờ mình lại đứng ngay dưới chân của vật khủng bố này, chỉ cần hơi sơ xảy một chút thì sẽ lập tức đi đòi nhà ma ngay...

Phải biết rằng Chiến Cô Hoang Nguyên đã tồn tại hàng trăm vạn năm qua, cũng đồng nghĩa con Ngải này cũng đã tồn tại ở đây hàng trăm vạn năm, vẫn khủng bố như vậy..." Thật đáng sợ.."

Tôn Dương cũng không kịp nghỉ nhiều, viết quang trọng hiện tại là phải bắt cho được Cương Tinh Thảo, kéo dài càng lâu thì sẽ càng nguy hiểm... Lúc này trong động đã giăng đầy Tầm Ti đang qua đang lại, nhưng cộng linh thảo kia vẫn rất linh hoạt mà luồn lách chui lủi tránh né...

..." mẹ kiếp... Đây mà là linh thảo sao.... Chạy nhảy còn nhanh hơn cả chuột...".... Tôn Dương nôn nóng chửi ầm lên một tiếng..

Ngay lúc này Thần Phách trong người Tôn Dương bỗng dưng có dị động, nó đứng dậy hai tay kết ấn.... Kén Tầm Ti từ dưới bụng bay ra ngoài huyền phù trước mặt Tôn Dương, Thần Phách lại kết ấn Kén Tầm Ti run mạnh lên bắn ra vô số sợi tơ nhỏ, đang sen chằng chịt thu nhỏ phạm vi chạy trốn của cộng linh thảo kia lại.

Sau một lúc rút cuộc.... Cương Tinh Thảo rần rần chắc chắn bị Tầm Ti quấn chặt lại như một cái xác ướp, bị kéo dính vào kén Tầm Ti bay nhập vào lại với Thần Phách.

Quanh thân Thần Phách hiện lên mười cộng linh thảo.... Cây Cương Tinh Thảo hư ảnh kia hoá thành một đoàn Tảo Hoá lực phủ xuống, đem cây Cương Tinh Thảo mới thu vào kia bao bọc lại bắt đầu hoà tan.... Cương Tinh Thảo cũng không phải chuyện đùa, dưới sự hoà tan của Tảo hoá lực vẫn có thể chống cự được, tốc độ hoà tan cực kỳ chậm chạp...

Tôn Dương đã đạt được mục đích thấy trong động ngoài bộ xương kia thì cũng chẳng còn thứ gì hấp dẫn nữa.." đúng là một tên Đế cấp nghèo kiếp sát.."... Rồi đang định nghĩ cách làm thế nào để trở ra thì chuyện tiếp theo lại khiến hắn tròn tròn mắt.

Ly Châu đang an phận chống đỡ cho hắn bỗng nhiên bay vút ra, hướng lên phía vật đen kia mà phóng ra một đoàn tinh quang nhanh như chớp.... Vật đen trên cao kia run mạnh cũng phóng ra một đoàn hắc vụ đối kháng, hai nguồn lực xung kích va chạm nhau, đem toàn bộ rễ cây bò ngang bò dọc xung quanh chân cho vỡ nát rơi là tả...

Ly Châu hưng phấn run lên, tinh quang toả ra càng đại thịnh.... Lúc này Tôn Dương đang tròn to mắt kinh ngạc, vừa nãy khi vật đen kia đánh trả Ly Châu thì lực định trụ kia cũng đã nổi lên, làm cho hắn nhẹ nhõm.. Đồng thời số rễ cây bị chấn xuống cũng làm lộ ra vật kia...

Tôn Dương ngờ ngác nhìn một đoá Hắc Liên trên cao đang toả ra yêu vụ kia.... Phía vách động đằng sau Hắc Liên cũng sáng loé lên vài chữ..." Ngải Đế Yêu Liên Toà Định.."....

..." má ơi... Đúng thật là Ngải Đế..... Ly Châu cũng quá ngu đi..... Ngay cả yêu vật này mà cũng dây dưa được...".... Tôn Dương kinh hãi thốt lên.... Nhưng rồi hắn nghĩ lại nguồn gốc của Ly Châu nên cũng chỉ kinh hãi trong chớp lát rồi khôi phục lại.

Ly Châu dù sao cũng là được tách ra từ Đàng Nguyên của Đế thú đỉnh phong sắp đạt đến Thánh thú... Muốn không cường đại cũng không được a...

Hiện tại Hắc Liên và Ly Châu đang ở thế giằng co.... Ly Châu liên tục phóng ra tinh quang như muốn bao phủ nuốt trọn đối phương... Hắc Liên cũng toả ra yêu vụ chống trả..... Tôn Dương thấy vậy hắn cắn răng do dự..." mẹ nó.... Nếu Ly Châu đã nhắm vào nó thì chắc là có chỗ hữu ích.... Vậy đành liều thôi..."

Hắn quyết định xong, hai tay kết ấn... Ngưng tụ ra một mũi Nhất Chuỷ Toái Diệp mạnh mẽ hướng lên Hắc Liên ầm ầm cuốn động mà bắn đi.

.... Ầmmmm.....! Không có bất ngờ gì xảy ra cả, một chuy này lúc đối mặt với cường giả hơn một hai cảnh giới thì vẫn rất mạnh, nhưng hiện tại dùng nó bắn vào đoá Hắc Liên kia thì chỉ như muối bỏ biển... Không lật nổi bao nhiêu sóng gió....

Thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, Ly Châu đã nhân cơ hội lao vút lên đập mạnh vào Hắc Liên khiến nó chao đảo... So với Hắc Liên thì kích thước của Ly Châu nhỏ đến đáng thương, chỉ như một con kiến nhưng sức mạnh nó phát ra quả thật quá đáng sợ...

Tôn Dương thờ phào một hơi, ít ra cũng giúp Ly Châu tranh thủ được cơ hội... Nhưng lúc này hắn còn chưa kịp phòng bị gì đã bị hai đoàn sáng đen trắng, một trước một sau bắn thẳng vào người. Hắn đứng ngây ngốc dung nhập tinh thần vào xem xét liên phát hiện, đoá Hắc Liên và Ly Châu đều đang huyền phù trong đang điên của hắn...

..." hỗn đăng.... Các ngươi xem cơ thể Ca là chiến trường sao.... Cẩn thận a.... Sơ xảy là Ca đi đòi nha...!

Tôn Dương sợ tai bay vạ gió nên muốn giúp Ly Châu một tay, hắn truyền ý niệm qua Thần Phách, kéo nó qua cùng tham chiến.... Thần Phách bay qua lại đứng phía trên Ly Châu, hai tay kết ấn đem Ly Châu ngưng tụ hoá thành một mũi chuy trong suốt rồi bắn mạnh về phía đoá Hắc Liên.... Hắc Liên cũng không yếu thế, toả ra yêu vụ đậm đặc hoá thành bốn năm cánh Sen màu đen bắn đi.

Hai bên năng lượng mạnh mẽ va chạm nhau, năm cánh Sen bị mũi chủy do Ly Châu hoá thành xoắn nát.... Trục diện kích thẳng vào Hắc Liên xuyên qua một cái lỗ.... Hắc Liên mất thăng bằng lảo nhự như sắp rụng, yếu vạ cũng nhạt đi một mặng, khí thể lập tức suy giảm....

- -- Haha.... Đã vào địa bàn của ta mà còn muốn giả thần giả quỷ ma tác quái sao..? Tôn Dương hưng phấn cười haha nói...

Thần Phách nhân cơ hội Hắc Liên đang suy yếu, lại điều khiển Ly Châu bồi thêm một kích, sau đó điều động Tào Hoá lực đem Hắc Liên bao phủ lại... Ly Châu cũng trở lại nguyên dạng, run lên từng đợt hưng phấn, rồi cũng phóng ra một đoàn tinh quang dung hoà với Tào Hoá lực đem Hắc Liên đang còn dây dưa trói chặt lại.

Ly Châu bay đến gần Hắc Liên, bỗng nhiên tan rã ra thành một đoàn chất lỏng trong suốt, toàn bộ rót vào trung tâm xoắn Sen... Bắt đầu phát ra lực đồng hoá cường đại, đem yếu vạ của Hắc Liên chuyển hoá thành tinh quang rồi truyền đi khắp cơ thể Tôn Dương.

Hắn thấy cảnh này liền kinh ngạc thốt lên.." Tán cấp....Ly Châu đang tán cấp sao?...

Hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, liền ngồi xuống bắt đầu tiêu hoá tinh quang do Ly Châu truyền ra...

Ở bên ngoài...

- -- Các ngươi mau giao tất cả đồ trên người ra đây cho bản cô nương.... Có tiền thì giao tiền không có thì giao mạng...! Cẩm Linh đang một tay chống nạnh một tay chia kiếm vào một đám người nói...

- -- Ai za... Các vị bằng hữu, ta đã nói rồi mà, ta nhìn thấy đường tiền tài của các vị bị che lấp mà không tin...! Thiên Ân đứng cạnh nàng cũng bày ra bộ mặt đê tiện nói...

Đám người bị chặn kia khóc không ra nước mắt, mấy ngày nay bọn hắn như một cái máy thu hoạch bị bóc lột... Một ngày không biết bị chặn cướp bao nhiêu lần... Mà lần nào cũng phải ngoan ngoãn giao ra để bảo trụ mạng sống...

Còn ba huynh muội Phan Kim Huệ thì tròn tròn mắt... Mấy ngày nay ba người đi theo Cẩm Linh và Thiên Ân đánh cướp, đã chứng kiến được một mặt khác của hai người mà lúc trước họ cho là nghiêm chỉnh hơn so với Tôn huynh đệ kia...

Hoá ra chỉ là nết mình rình mò, mấy ngày nay hai người này chạy loạn khắp nơi đánh cướp, cứ kẻ uồn lười người múa kiếm... Cướp bóc cho bằng được, ba người bọn họ chỉ đi theo phụ hoạ, vì thực lực của họ đối với ai trong hai người này cũng chẳng đáng là gì cả.

- -- Các vị chúng ta mấy ngày nay liên tục bị đánh cướp, hiện tại chỉ mới thu có vài viên Huyền Khí đang... Các vị xem.....! Một người trong đám người kia nói

- -- Có bao nhiêu thì nộp bấy nhiêu... Ta không phải là người tham lam, dù sao có còn hơn không...! Cẩm Linh chống nạnh bắt chước giọng điệu của kẻ nào đó nói...

Nàng xong đang đưa tay định nhận lấy, Huyền Khí đang thì chợt nghe từ xa phát ra tiếng hú quái dị..... Úuuuuuuuuuuuu..... Úuuuuuuuu..... Đám người ngoảnh mặt nhìn lại, chỉ thấy một đầu Oán Linh to lớn đang bay về hướng này, cả đám liền tròn tròn mắt...

- -- Má ơi.... Oán Linh cao cấp chạy mau...! Nguyễn kinh kinh hãi hô lên, nhưng hắn nhìn quanh chỉ còn lại ba huynh muội bọn hắn và đám người bị cướp kia....

Cẩm Linh và Thiên Ân thì không biết đã tung cò chạy từ bao giờ... Chỉ để lại hai cái lảng bụi bốc lên như hai cái vành lốp xe vừa chạy ngang Sa Mạc...

Cả đám người nhìn trần trời không nói nên lời, chỉ biết lắc đầu cười khò..." đúng là mình ra đời còn chưa lạnh bằng họ..".... Rồi vội tách ra hướng khác mà bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tam Thái Tử Sùng Văn

Ở các nơi sâu trong Hoang Nguyên, bây giờ đã hiện rõ một mảnh đặc sắc.... Người càn đồng đảo hỗn tạp, có Thú hoá hình người, có Yêu tộc, Ma tộc xuất hiện đầy đây.

Tiếng va chạm đánh giết vang lên khắp nơi Huyền lực kích phóng bừa bãi, ngoài ra còn có hai nguồn năng lượng khác mà không phải là Huyền lực cũng xen lẫn vào....

Hai thứ năng lượng này hiển nhiên là đến từ hai thế giới khác..... " Một là Linh lực của Địa Cầu thế giới.." Còn một nguồn khác là Ma Pháp ngũ hành của Ngũ Hành thế giới.."

Người của ba thế giới càng tiếng vào sâu, thì càng chạm mặt đánh đá nhau càng nhiều.... Một mảnh trời dưới sự xung kích của ba nguồn năng lượng khác nhau, bùng nổ đủ màu sắc.

Cầm Linh và Thiên Ân xui xẻo, lúc vừa nghe tiếng hú của Oán Linh thì đã cùng nhau không hẹn mà chạy trước, thế nhưng lại xui xẻo một điều là con Oán Linh này không biết là chấp niệm của vị Dâm Đế Dâm Thánh cường đại nào. Suốt cả chặng đường chỉ đuổi theo Cầm Linh.

Nàng rẽ trái thì nó rẽ trái, nàng rẽ phải thì nó cũng rẽ phải.... Làm cho nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, tăng tốc mà chạy thực mạng.

Kết quả là lúc đầu một đuôi hai, bây giờ thành Oán Linh đuổi sau Cầm Linh, Thiên Ân thì bị vớt lại sau cùng chạy muốn học hỏi....

- -- Bà nó.... Đã chết trăm vạn năm rồi mà vẫn háo sắc như vậy..? Thiên Ân thờ hồng học mắng một tiếng..

..... Úuuuuu..... Úuuuuuu.... Úhuhuuuuu.....!

- -- Cái đồ biến thái này.... Ngay cả tiếng kêu cũng dâm loạn như vậy..? Cầm Linh chạy ở phía trước nghe tiếng hú đằng sau mà nổi cả da gà, mặt đỏ như tía chín...

Nàng cũng không biết mình chạy đã bao xa, con sắc quỷ này đã bám theo nàng suốt ba ngày không ngừng nghỉ. Một mạch dâm đầu chạy thẳng, có lẽ đã cách vị trí của Tôn Dương đã rất xa rồi, sợ là đã lạc mất hẳn rồi.

..." Cùng không biết hẳn có xảy ra chuyện gì không? Tại sao đi lâu như vậy còn chưa trở ra... Đã nửa tháng rồi..." nàng bất chợt nhớ tới Tôn Dương mà lo lắng nhất thời phân tâm, bị Oán Linh kéo gần khoảng cách, định đưa tay chụp lấy nàng..

Cầm Linh sức tỉnh lại, khuôn mặt xanh lét cả kinh... Nàng A lên một tiếng vừa tăng tốc phóng lên, ở đằng trước phía đối diện nàng bỗng dừng lại xuất hiện một cái lăng bụi giống y hệt của nàng, nhưng mà tốc độ thì nhanh hơn nàng đến mấy lần.

Nếu có Tôn Dương ở đây thì may ra còn có thể so với tốc độ này...

" Tránh ra.... Người phía trước mau tránh ra... Bản Thái Tử đang gấp a...." người phía trước tự xưng mình là Thái Tử từ khoảng cách xa đã la lớn cảnh báo.

Khi khoảng cách rút gần lại, Cầm Linh nhìn người thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi bằng nàng đang lao tới kia, tuy là đang vội vã nhưng trên người vẫn toả ra đậm chất nét tôn quý, cộng thêm cách ăn mặc thì vừa nhìn đã biết là Vươn Tôn, Quý Tử rồi.... Khuôn mặt trắng trẻo cực kỳ tuấn mỹ, ánh mắt tà mị dưới đôi chân mày rậm rất thu hút...

Mà điều làm làm Cầm Linh phải trợn mắt chính là thiếu niên kia hiện tại tốc độ đang rất nhanh, nhưng hẳn không có hoạt động tí nào cả, mà là hẳn đang đạp trên lưng một con Rùa vàng lớn phóng đi như tên bắn... Tốc độ đó là do con Rùa này phát ra...

Cầm Linh nhìn một màn này đầu như muốn phát điên.." Có cái loại Rùa quái dị nào mà lại biến thái như vậy chứ... Điên rồi điên rồi..."

" Người phí trước không nghe ta nói sao? Không tránh ra lỡ xảy ra tai nạn bản Thái Tử không chịu trách nhiệm đâu a... Ấy... Là một mỹ nhân..... Woa... Thật xinh đẹp... Chắc chắc thật không thua Linh Cơ chút nào... Mà hình như nàng ta cũng đang bị Tà Linh truy đuổi thì phải..."

Thiếu niên kia lại lên tiếng cảnh báo, nhưng khi nhìn rõ lại Cầm Linh thì cũng kinh dị, hai mắt sáng lên...

Cầm Linh thấy đối phương đã đến gần, lại lên tiếng nhắc nhở... Nàng cũng đang định rẽ đi để tránh đường thì một cái bóng đã xẹt qua, ôm lấy eo nàng mà phóng đi.... Tốc độ cực nhanh, con Oán Linh đuổi theo Cầm Linh thấy mục tiêu của mình đã bị kẻ khác hốt đi, nó nhất thời tức giận ngửa mặt lên trời rú dài một tiếng...

.... Úu.... Vútttt... Ràmmmm...! Nó vừa cất tiếng còn chưa kịp hú thì đã bị con Rùa ị thẳng bay theo một quỹ tích dạng pháo bay ngược về sau... Sọt qua đỉnh đầu Thiên Ân đang chạy phía sau, rồi rầm rầm rơi xuống đất..

Thiên Ân đứng ngơ ngác nhìn theo hướng thiếu niên và con Rùa đã chạy tít mù kia mà lẩm bầm.." Chân mệnh Nghịch Thiên.... Thật đáng sợ.."

Con Oán Linh tội nghiệp từ dưới đất bò dậy, đang định đuổi theo quái thú ghê tởm kia... Nhưng còn chưa kịp chạy thì đã bị một đầu Oán Linh to lớn gấp bốn lần nó phóng qua, đem nó lại dẫm bẹp xuống móp méo cả hình dáng...

Con Siêu cấp Oán Linh này là đang đuổi theo nhân loại ghê tởm đang trước, mấy ngày trước là nhân loại ghê tởm này, đem con quái thú vàng khè kia dụ nó ra khỏi ổ.... Rồi hẳn nhân cơ hội mà hốt trọn nguyên một ổ mấy ngàn viên Huyền Khí đang của nó, còn tham tới nổi một viên nhỏ xíu bị rớt hẳn cũng quay lại nhặt cho bằng được rồi mới chịu đi... Bảo sao nó không nổi trận lôi đình mà truy sát cho được cơ chứ...

Bên này thiếu niên kia ôm lấy Cầm Linh bỏ chạy quanh co qẹo trái qẹo phải...

- -- Bỏ ta xuống.. Bỏ ta xuống.. Người là ai tại sao lại bắt ta...! Cầm Linh dẩy dựa, đưa tay bầu vẻo tay thiếu niên kia... Thiếu niên này mặt dù tuấn mỹ cao quý hơn tên kia, nhưng nàng lại không có một chút cảm giác nào giống như lúc tên kia ôm mình bỏ chạy.... Ngược lại lại hoang mang hoảng sợ...

- -- Vị tiểu thư này nàng an tâm.. Hắc hắc bản Thái Tử không phải là người xấu.... Ta chỉ trộm của cải bảo vật chứ không có trộm sắc.... Ta là muốn

giúp nàng thoát khỏi con Tà Linh kia thôi...! Thiếu niên nghe Nàng đây dựa hoảng sợ, trên mặt hiện lên tia tiếu ý nói...

- -- Tà Linh... Nó là Oán Linh mà...? Ngươi là người của thế giới khác sao? Cẩm Linh nghe thiếu niên kia nói tà tà mỉa mai thời yên lặng lại tò mò hỏi.

- -- A... Nàng cũng là người của thế giới khác sao? Là thế giới nào vậy?... Thiếu niên kia hỏi...

- -- Ta ở Lục Địa thế giới...! Cẩm Linh ngắn gọn đáp...

- -- À... Hoá ra là Lục địa thế giới.... Gần với thế giới của ta... Hắc hắc nàng nhớ cho kỹ, ta là ở Địa Cầu thế giới... Thuộc Đông Phương đại lục là Tam Thái Tử " Sùng Văn của Văn Lang Đế Quốc..(nhân vật này các bạn theo dõi bộ Văn Lang Đại Đế thì sẽ rõ. Rất hiểu động vui tính a..)

- -- Thì mặt kệ ngươi, liên quan gì tới ta...! Cẩm Linh phũ phàng bỏ cho hắn một nắm muối...

- -- Ách... Phần giới thiệu của ta nghe không kêu tí nào sao...? Sùng Văn cứng họng hỏi... Cô nàng này quá thẳng, mỗi câu nói ra đều cụt đầu cụt đuôi như vậy...

- -- Kêu cái gì mà kêu... Bây giờ ngươi mang ta đi đâu vậy..?

- -- Sao nàng muốn đến nơi nào sao...? Sùng Văn thấy có cơ hội liền bắt nhịp hỏi.

- -- Ta dù sao cũng lạt mặt hắn rồi... Vậy ngươi có thể mang ta đến Sa Mạc Hoang Nguyên không? Nàng hiện tại đã mất phương hướng, vậy chỉ đành đến Sa Mạc Hoang Nguyên chờ Tôn Dương, theo lời Thiên Ân nói thì hắn nhất định sẽ đến đó...

- -- Hắn... Hắn là ai vậy? Sùng Văn chợt dạ hỏi.

- -- Hừ... Là ai thì liên quan gì tới ngươi... Ngươi tốt nhất không nên có chủ ý gì với ta, nếu không hắn sẽ không tha cho ngươi...! Cẩm Linh hừ một tiếng rồi dọa dẫm nói...

- -- Hahaha... Vậy tốt... Có thể khiến cho một mỹ nhân ý lại như vậy chắc hẳn cũng không phải hạng tầm thường rồi... Khử khử có dịp phải lĩnh giáo một phen mới được a...! Sùng Văn nghe nàng nói cũng không phật lòng, mà còn hưng phấn nói...

- -- Hắn sẽ bóp chết ngươi...!

- -- Hihi..... Câu này đã có rất nhiều cường giả nói với bản Thái Tử rồi, nhưng chưa có ai làm được a... Ta cũng rất trông chờ đó.... Nào nào để ta đưa nàng đến đó tìm hắn, để hắn bóp chết ta nha... Hihi... Tiểu quy nó đến rồi, tăng tốc lên đi...

Sùng Văn ra lệnh con Rùa vàng lập tức hoá thành một đạo kim quang vút đi... Để lại một làn khói bụi xa xa cho con Siêu Cấp Oán Linh hít ngửi mà rú giận...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngải Đế Lục Hàn(Lăng Mộ Thánh Hoàng)

Dưới bao nhiêu con mắt kinh dị bàn tán, hai người một Rùa băng xuyên qua các dãy dãy sơn lục địa.... Hai ba ngày nay Cẩm Linh đã thật sự bị kinh dị nhiều lần nên cảm giác như thần kinh của mình đang bị tên Tam Thái Tử này làm cho tê liệt...

Những ngày qua nàng cùng Tam Thái Tử này đều ngồi trên mai Rùa như một chiếc xe vui trần mà phóng như điên, cứ lâu lâu nàng lại thấy trong tay hắn xuất ra một tấm phù màu vàng, vẽ đầy văn tự cổ quái đem nó ném ra. Không gian trước mắt lập tức mở ra một khe hở rồi chui vào trong đó.

Chỉ trong nháy mắt thì hai người đã đứng trên một dải đất khác cách xa chỗ trước đó không biết bao nhiêu vạn dặm.... Qua đó nàng có thể thấy bản lĩnh chạy trời chết của tên Sùng Văn thật sự quá biến thái...

Còn có nhiều lần hắn dừng lại, chỉ trong vài cái hô hấp đã đánh cướp dọn sạch của cải của không biết bao nhiêu người. Mà cứ mỗi lần như vậy hắn lại cười toe toét, nàng cũng chưa lần cảm ứng được thực lực của hắn mạnh hay yếu, bởi vì cứ mỗi lần nàng thử phóng tinh thần dò xét là lại bị một luồng tinh thần lực cường đại đánh ngược ra...

- -- Bí Cảnh Thánh cấp sắp xuất hiện rồi... Mọi người mau lên... Lần này phải tranh thủ kiếm đồ tốt a...!

Đang lúc hai người đang băng qua một dải sơn mạch tiêu điều, chợt có tiếng người la lên nhắc tới Bí Cảnh.... Và cái tình huống khiến Cẩm Linh dở khóc dở cười là, còn chưa đợi Sùng Văn ra lệnh thì con Rùa Tiểu Quy này đã hiểu ý, dường như đã thành thói quen, ngoái đầu chạy về hướng của đám cường giả đang lao đi kia, miệng thì há ra nhấp nhấp như hưng phấn cái lưỡi cũng thè ra ngoài vắt qua một bên.." Chủ sùng nhà này đúng là tâm đầu ý hợp..".

Con đường này là chạy dọc ra một vùng biển lớn.

Trên đường đi hai người gặp rất nhiều tu sĩ kì dị của ba thế giới.... Những trận đánh kinh điển vẫn diễn ra liên miên không dứt, nguyên một rừng người ở ạc chạy xóc xáo rất là náo nhiệt... Họ còn nhiều lần cảm ứng được có rất nhiều cổ khí thế cường hãn cũng đều ẩn mình đổ dồn về hướng Bí Cảnh.

- -- hà hà.... Xem ra Bí Cảnh lần này sẽ rất náo nhiệt a...! Sùng Văn khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị lắm lắm.

Khi bên ngoài đang ồn ào náo nhiệt

Trong một không gian Bí cảnh.... Cảnh sắc u ám mờ mịt, một đôi mắt như nhắm lại đã lâu, nay khẽ nhấp nháy hé mở ra.

Tôn Dương lặng yên ngáy giấc trong Bí Cảnh gần một tháng thời gian, đem toàn bộ tinh quang Ly Châu truyền ra hấp thu sạch sẽ... Một mạch đột phá một đại cảnh giới và ba tiểu cảnh giới, từ Huyền Đồ trung kỳ nhảy đến Tam Linh cảnh trung kỳ.

Cứ tưởng là như vậy đã đủ thoả mãn, nhưng không ngờ tiếp theo khi Ly Châu và Thần Phách đồng thời tấn cấp... Lại đem tu vi của hắn một lần nữa đề thăng lên, trực tiếp nhảy lên đến Địa Tướng cảnh... Làm một lần tấn cấp như tên bắn, tăng lên sức mạnh của hắn mạnh đến kinh khủng...

Mặt dù kết quả này khiến hắn đã rất hài lòng... Nhưng nhớ lại cái giá phải trả để có được nó, quả thật khiến hắn lạnh cả sống lưng...

Lúc đầu khi hấp thu tinh quang thì còn hơi nhẹ nhàng một chút... Nhưng sau khi Ly Châu tấn cấp, đã dẫn động ra một lượng lớn tinh quang khổng lồ quá mức chịu đựng của thân thể, khiến hắn gian nan áp súc đến mức từng mảng da căng cứng lên rồi nổ tung ra.

Toàn bộ khắp thân thể hắn da thịt bị triệt tiêu nát bét ra hết, gần như chỉ còn lại nội tạng và bộ xương trắng.... Tình cảnh da thịt phụ hồi rồi lại nổ tung đau đớn, kéo dài không biết bao nhiêu lâu khiến cho Tôn Dương như rơi vào địa ngục, cho đến khi Thần Phách cũng tấn cấp, đem Cường Tinh Thảo mài sạch toàn bộ, lấy kim dịch của nó phủ đi khắp thân thể Tôn Dương. Rồi theo pháp quyết của Tinh Càng Biến "Tinh Càng Bất Từ... Thân Diệt Biến Sinh." mà luyện hoá.

Kim dịch dung nhập vào xương cốt của hắn, dần dần lại bắt đầu diễn sinh. Máu thịt nhộn nhạo mọc trở lại, hắn chịu đựng cơn đau gần như mài mòn đi ý chí đó suốt một thời gian... Cho đến khi Ly Châu hoàn toàn tấn cấp thành công hoá thành một cái búp Sen trong suốt, nó bắt đầu phủ ra tinh quang phối hợp với kim dịch, đem da thịt của Tôn Dương hoàn toàn khôi phục lại, còn cũng cố thêm vô cùng rắn chắc.

Tôn Dương cẩn thận dò xét lại hoá Tinh Liên do Ly Châu hoá thành kia.... Hiện tại nó chỉ là một cái búp Sen chớm nở có hai cánh, nó đang chuyển động xoay tròn toả ra tinh quang nhàn nhạt giống y hệt Ly Châu lúc trước.

Thần Phách thì hiện giờ không những đã định hình rõ ràng, mà còn tăng lên đến Địa Tướng... Nó vẫn ngồi nhắm mắt phía trên đỉnh nhọn của Tinh Liên, trên thân khoát một bộ khải giáp vàng rực, trông rất khí thế và uy nghiêm của một vị Tướng lĩnh sát phạt chiến trường.

Tôn Dương cũng không biết mình đã ngồi bao lâu, cũng không biết tình hình bên ngoài thế nào rồi... Hắn vờn người đứng dậy, rũ đi lớp bụi bám trên người, đôi mắt loé lên từ quang nhìn quanh động một vòng, cuối cùng hắn dừng lại trên bộ xương khô đang toả ra lục vụ kia.

- -- Ai zà.... Tinh hoa công sức cả đời của ngươi dù sao cũng là bị ta huỷ đi mất,.... Làm mời cho Ly Châu của ta tấn cấp rồi..... Bây giờ ta tốt bụng đem ngươi chôn cất cũng coi như tạ tội vậy...!

Tôn Dương nhìn bộ xương khô thờ dài nói.

Hắn đào ra một cái hố, đem bộ xương chôn xuống phía dưới rồi lấp đất lại, đang chuẩn bị xoay người rời đi thì bỗng nghe một tiếng thờ dài...

- -- Ài... Đã bao nhiêu năm rồi... Đa tạ tiểu hữu đã mai táng cho ta...

Tôn Dương cả kinh, vội vàng xoay người nhìn quanh la lên

- -- Là ai... Mau ra đây... Đừng có giả thần giả quỷ.

- -- Haha... Tiểu hữu đừng sợ... Ta chỉ muốn tạ ơn không có ác ý....! Âm thanh kia lại vang lên... Tôn Dương nhìn quanh một vòng, rồi cuối cùng dừng lại trên nấm mộ mới dựng kia.

Lúc này ở trên đó không biết từ khi nào đã có một cái bóng lão giả mờ nhạt. Hắn giật mình kinh ngạc miệng lắp bắp nói..

- -- Đây... Đây ngươi không... Không phải là Oan Hồn của bộ xương kia đó chứ...

- -- Đúng vậy.... Ta là Ngải Sư Lục Hân...! Lão giả Lục Hân về mặt hiền lành nói...

- -- Ngươi chính là một trong những Ngải Sư tà ác trong truyền thuyết sao...? Tôn Dương kinh nghi hỏi.

- -- Haha.... Ta đúng là Ngải Sư... Nhưng ta chưa từng dùng thủ đoạn ám hại người nào cả.... Ngải Sư cũng không phải rất tà ác như ngươi nghĩ... Chúng ta luyện Ngải cũng chỉ là để tự vệ... Không hề có ác ý với bất kỳ ai... Nhưng bởi vì luyện Ngải chính là con đường tà đạo nên mới khiến cho nhiều người sinh ra ác cảm.

Giọng nói kia điềm nhiên không đồng tình với suy nghĩ của Tôn Dương.

- - Ta cũng không biết, đây là nhận định chung của mọi người...! Tôn Dương nói

- - Có thì cũng có... Nhưng tùy người... Nếu như ta là tà ác... Thì đừng nói đến chuyện người có thể vào đây luyện hoá Ngải Đế của ta... Chỉ cần ta thật sự muốn bảo vệ Bí Cảnh thì cũng có thể khiến người ngay từ lúc nắm chìa khoá thì đã hồn lìa khỏi xác rồi..

Lục Hàn chậm rãi nói.

- - Ách.... Khùng bố vậy sao..?? Nếu vậy thì phải đa tạ tiền bối rồi..! Tôn Dương cả kinh nói... Hắn thật sự còn đánh giá quá thấp sự khủng bố của cường giả hàng ngũ Đế cấp

- - Không sao... Ta cố tình nói lỏng chính là để đợi người có cơ duyên... Ài.... thật không ngờ lại đụng phải tiểu tử người.... Nhưng thôi người lấy đi Ngải Đế mà vẫn còn có lương tâm đem hài cốt của ta chôn cất, xem như đã không tệ rồi.... Thoáng cái đã trăm vạn năm trôi qua, ta hận hoài niệm những ngày tháng được cùng lãnh chủ lẽ vai tác chiến...!

Lão giả Lục Hàn ánh mắt mờ mịt xa xăm, như nhớ lại một thời đại đỉnh phong nào đó, ần chứa muôn vàn tiếc nuối nói...

- - Lãnh Chủ... Tiền bối đã là Ngải Đế thực lực mạnh mẽ mà còn phải tôn người khác làm chủ sao....?... Tôn Dương cả kinh hỏi(hắn từ trước tới nay cứ tưởng cường giả Huyền Đế đã đủ kiêu ngạo mà ngẩng đầu... Hôm nay mới biết đối với thực lực tuyệt đối thì Huyền Đế vẫn phải cúi đầu phục tùng)

- - Người hiện tại vẫn còn yếu ta không tiện nói cho người biết nhiều.... Đợi sau này người đạt đến cảnh giới của ta thì người tự nhiên sẽ hiểu... Hiếm tại người chỉ cần biết Lãnh Chủ của ta cũng chỉ là một mảnh Tảng dưới tay người khác là được...!

..." Hiiiiii.... Mẹ ơi.... Có thể làm Lãnh Chủ của một Huyền Đế thì ít nhất cũng phải là một cường giả Thánh Hoàng... Vậy mà vẫn còn có tồn tại đáng sợ hơn nữa vậy thì thực lực phải khủng khiếp như thế nào..."... Tôn Dương nhận không được, trong cổ họng hi lên một tiếng... Đồng thời trong lòng hắn cũng dâng lên một cỗ dục vọng nhiệt huyết về thực lực...

- - Người cũng không cần xem nhẹ mình... Ta cảm giác được sự quen thuộc của Lãnh chủ từ trên người người... Có lẽ người cũng là xuất thân từ một Phàm Nhân như ta và Lãnh chủ... Ta cảm giác lăng mộ của ngài đang mở ra hiện thế... Đây có lẽ cũng sẽ là cơ duyên cho người...! Lục Hàn nói.

- - Lăng mộ đó nằm ở nơi nào..? Ta có thể tới đó sao...? Tôn Dương hai mắt sáng lên hỏi... (đùa gì vậy đó là lăng mộ của Thánh Hoàng a... Bảo vật của Thánh Hoàng chắc hẳn không phải là hàng chợ nhai nhép...)

- - Được rồi... Tia tăng niệm này của ta cũng không còn nhiều thời gian nữa... Người cầm lấy cuốn Huyền ký kia mà lĩnh ngộ... Khi vào lăng mộ nó có thể sẽ giúp ích cho người.... Ta sẽ dùng chút năng lượng cuối cùng mở ra không gian đưa người trực tiếp đến trước cửa... Việc còn lại phải trông chờ vào bản lĩnh của người rồi...!

Lục Hàn thân ảnh mờ nhạt dần, lão chỉ tay về phía gốc cây leo kia bắn ra một đạo lục quang, đem gốc cây mở ra một cái lỗ lớn... Bên trong loé lên một màu vàng kim chói mắt, lão phát tay đoàn kim quang kia bay ra rơi vào tay Tôn Dương hoá thành một cuốn sách màu vàng củ kỳ..." Thánh Cấp Huyền ký... Đập Phá Tinh Vân..." Tôn Dương nhìn mấy dòng chữ lập tức mắt trợn ngược lên...

- - Thánh... Thánh cấp Huyền ký.... Đập Phá Tinh Vân... Moá kỹ năng cao cấp tên cũng thật bá đạo a...! Tôn Dương kích động nói lắp bắp... Xong hắn lấy lại bình tĩnh mở ra Yêu Huyền Ma Đồng rồi lật từng trang sách, đem toàn bộ pháp quyết tu luyện "Đập Phá Tinh Vân" đọc qua một lượt, rồi lại truyền toàn bộ qua ý niệm cho Thần Phách diễn hoá...

Thần Phách tiếp thu pháp quyết, bắt đầu đứng dậy diễn hoá ra một cây búa lớn rồi chậm chạp diễn biến ra từng chiêu thức bạo kích cường hãn, do kỹ năng cấp bậc quá cao nên Thần Phách lĩnh ngộ và diễn hoá rất chậm chạp...

..." Toàn là bạo kích chủ lực.... Lực phá hoại có thể sẽ rất khủng bố a..." Tôn Dương rung động thì thào, Thần Phách chính là đại diện cho sinh mệnh và trí tuệ của hắn, nên những gì hắn biết Thần Phách cũng sẽ biết, những gì Thần Phách hiểu hắn cũng sẽ hiểu...

- - Xong rồi... Bây giờ ta sẽ mở ra không gian đưa người đi... Ta sắp tiêu tán rồi...! Lão giả Lục Hàn có chút gấp gáp nói... Hai tay khẽ động đem không gian trước mặt xé ra thành một cái hố đen.

- - Thịnh tiền bối tạ thế..! Tôn Dương chấp tay cúi người thì lễ với lão một cái, lách người chui vào trong hố đen rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Woa...Đông Vui Vậy Sao?

Một vùng biển xanh biếc nhẹ nhàng, hơi này hoàn toàn khác với những nơi khác trong Hoang Nguyên, mặt đất nơi này từng hạt nhỏ li ti trắng mịn, sóng

biển chấp chớn chạy theo làn gió nhẹ xô vào bờ. Những tán cây tươi tốt mọc trải dài trên bờ, du dương đu đưa theo gió. Khung cảnh cực kỳ thanh tĩnh ưu nhã.

Nhưng hiện tại nơi này, mặt đất đã in đầy giấu dầy, người người đông đảo ngang dọc qua lại thay đổi sự thanh tĩnh thành bầu không khí náo nhiệt, tu sĩ của ba thế giới trao đổi, luận bàn và bàn tán nghị luận các sự kiện vừa qua..

Trong đó có hai cái tên được nhắc đến nhiều nhất, và làm họ nghiêng răng nghiêng lợi nhiều nhất là hai tên Thánh trộm cướp.

Một tên thì luôn miệng xưng mình là bản Thái Tử Sùng Văn gì gì đó, hần suốt ngày cười trên lưng một con Rùa biến thái tốc độ giống như điện xẹt, chạy loạn khắp nơi cướp bóc...

Còn một tên thì gọi là Phan Thanh Xương(đây cũng là nhân vật chính trong bộ truyện Lăng Khách Dị Thế ta đang biên soạn).... Kẻ này đặc biệt quái dị, trên vai hần lúc nào cũng vác một thứ, trông giống như trái Hồ Lô bị cắt đẹp, ở ngay phần chính giữa còn bị khoét một cái lỗ to bằng bàn tay, cuốn Hồ Lô thì thẳng tung thò to dài bảy - tám tấc, trên cuốn còn mọc sáu sợi dây tơ kích thước to nhỏ khác nhau. Điều kỳ lạ là cái Hồ Lô đẹp này có thể phát ra âm thanh trong trẻo du dương, nghe rất êm tai.

Hần một đầu tóc ngắn lôm chôm, áo thì trơn nhẵn, có ống tay dài, không có nút thắt hay đai lưng(áo thun tay dài). Quần thì ngắn ngang đầu gối, được may bằng vải thô cứng(quần cộc). Dưới chân hần cũng không phải mang giày, mà là một đôi găng giống như giày, chỉ có điều thứ này chỉ có mỗi cái đế và một cái mạng che thùng lỗ chỗ ở ngay mu bàn chân(dép tổ ong)

Nhưng khi có người lên tiếng chê bai thì, hần chỉ tức giận nói một câu mà chẳng ai hiểu..." các người có biết cái gì gọi là một Thời Trang không vậy?

Bởi vì những đặc điểm đặc biệt quái dị này mà hần rất dễ bị nhận diện..

Hai tên khốn kiếp này, kẻ nào cũng là hạng tài cao gan lớn, thường ngày đánh cướp của các tu sĩ thực lực thấp hơn thì đã đành đi... Đẳng này hai tên này lòng tham vô tận, ngay cả hang ổ của Siêu Cấp Oán Linh cũng giám nhòm ngó tới, ra tay vơ vét sách sẽ...

Cũng nhờ vậy mà những ngày gần đây hai kẻ này liên tục bị hai ba con Siêu Cấp Oán Linh đuổi theo sau lưng mà chạy trốn chết, nên không có thời gian đánh cướp bọn họ, làm cho họ dễ thở một chút mà kiếm ăn.

Người đến càng lúc càng đông, đang lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi thì, ngoài mặt biển xa bỗng dưng ầm ầm dậy sóng.

Mọi người đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy nơi đó cột nước đội lên cao, hai cái trụ màu trắng to lớn mang theo một tấm bảng trời lên khỏi mặt nước.

Họ nhìn sáu chữ viết to lớn toả ra khí thế cường đại.." Lăng Mộ Thánh Hoàng Tàn Viên.."

- -- Lăng mộ... Là lăng mộ không phải Bí Cảnh...! Có người kinh hô lên.

- -- Lăng mộ được trang bị còn nguy hiểm hơn Bí Cảnh.... Nên trong đó đồ tốt chắc sẽ rất nhiều a...! Đám người xì xào bàn tán.

Lúc này chính giữa hai cái trụ kia đã hình thành một cánh cửa không gian truyền tống.

Không gian hoàn toàn mở ra, nguyên một đám người từ Tam Linh cảnh (Ma Pháp Sư tứ tinh) (Hợp Tam cảnh)trở lên tất cả đều phóng lên trời, lăng không bay về hướng cánh cổng kia.

Nhưng khi cả đám người chỉ mới bay được nửa đường thì cảm giác, phía trước không gian bỗng dưng đông cứng lại, hình thành hàng nghìn mũi kiếm khí chỉ về phía họ, lại có thêm một đám lôi điện chằng chịt chạy xoè xoẹt chắn ngang, buộc họ phải dừng lại... Cùng lúc đó phía đằng sau xa xa vang lên hai giọng nói càn rỡ thách thức...

- -- Hahaha... Đông vui như vậy sao có thể thiếu bản Thái Tử.... Các vị ai muốn ném thứ " Tù Lung Kiếm Pháp" của ta thì cứ thử bước lên thêm một bước.... Các vị cứ tự nhiên đi, đừng ngại... Hoàn toàn miễn phí a....! Sùng Văn mặt mày hớn hờ tươi cười nói...

- -- Nào nào...."Lôi Đình Động Thiên" của ta cũng muốn nhờ các vị kiểm chứng xem uy lực thế nào a... Ta cũng hoàn toàn miễn phí nha... Mong các vị giúp cho... Khả khả! Phan Thanh Xương cũng lăng không bay tới cười cười nói...

Đám người ngoảnh mặt nhìn lại, liền thấy hai thiếu niên đang chậm rãi tiến đến.... Một kẻ thì phong trần tuấn lãng, toàn thân trên dưới đều toả ra đậm đặc khí chất Tôn Quý, bên cạnh hần còn có một mỹ nhân tuyệt sắc, nàng khoát trên mình một bộ váy màu đen ngắn ngang đầu gối, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, váy áo sát sít ôm lấy thân thể thanh xuân nõn nã của nàng, trông rất kiều diễm và hấp dẫn... Hai người chân đạp trên lưng một con Rùa vàng to lớn, nó đang dùng tốc độ truyền thừa bao đời nay của loài rùa mà chậm chạp tiến đến.

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều quảng cho con Rùa này một cái ánh mắt khinh bỉ.." Con bà nó chứ.... Con Rùa biến thái này cũng thật biết diễn kịch a.."

Mọi người lại nhìn lướt qua thiếu niên còn lại, hần một thân trang phục quái dị, chỉ thấy hần đang đứng lơ lửng trên không trung, một tay vất trên cuốn của cái Hồ Lô đẹp, một tay thì xô vào mảnh vải khuyết bên hông quần, vẻ mặt ngênh ngàng cười cười nhìn bọn họ...

- -- Haha.... Tam Thái Tử nghe danh đã lâu... Hôm nay gặp mặt quả nhiên là khí độ phi phàm a...! Phan Thanh Xương mặt kẻ đám người kia, quay sang gật đầu với Sùng Văn, cười haha nói...

- -- Hihi.... Phan đạo hữu cũng không tệ nha... Tai tiếng khắp Hoang Nguyên....! Sùng Văn cũng cười cười đáp lễ nói..

- -- Hắc hắc... Đây là người trong nghề cả mà...! Phan Thanh Xương đáp..

- -- Đạo hữu đánh cướp nhiều như vậy, nếu có cảm thấy nặng không mang nổi thì cứ nói với ta.... Ta rất trọng nghĩa khí, nên nhất định sẽ chia sẽ gánh nặng với đạo hữu...! Sùng Văn nở nụ cười tà dị ẩn ẩn nói..

- -- Ách... Đây thì không cần lắm đâu a.... Ta là đại diện cho chính nghĩa... Chuyên cướp nhà giàu không cướp nhà nghèo... Nên các hạ yên tâm, ta đã chuẩn bị rất đầy đủ... Sẽ không phiền đến các hạ giúp ta chia sẽ gánh nặng đâu.... Hà hà...! Phan Thanh Xương vỗ ngực dong dạt nói to, làm cho một đám người tức ngửa răng..

..."Người nói không cướp nhà nghèo... Vậy bọn ta đều là nhà giàu chất... Phiiii... Ta khinh..."

- -- Thật sự là không cần sao? Ài vậy thì thôi vậy...! Sùng Văn nhún nhún vai ra về tiết núi nói.

Mọi người xung quanh thấy hai tên ghê tởm này ngang nhiên nói chuyện phiếm, có người nhất thời nhịn không được bước ra nói..

- -- Hừ.... Chỉ là một tên Hợp Tam cảnh và một tên Ma Pháp sư tứ tinh mà cũng muốn giả thần giả quỷ...

Đám người trên không trung quan sát này giờ, hiển nhiên là nhìn ra được tu vi của hai tên thiếu niên này chỉ mới là Hợp Tam cảnh và Ma Pháp Sư tứ tinh. Bởi vậy mới can đảm khinh bỉ hai người họ...

Nhưng trong đám người này, hiện đang có mười mấy người là không tỏ thái độ gì, họ chỉ yên lặng quan sát hai thiếu niên kia.... Tuy nhiên họ cũng không ngu ngốc cho rằng hai kẻ này chỉ có nhiều đó thực lực, hai chiêu cường đại đang giăng ra bên kia, không phải kẻ chỉ có bao nhiêu đó thực lực là có thể làm được...

- -- Hai vị đồng đạo... Muốn vào thì cũng có thể vào chung.. Hà có gì phải làm tổn thương hoà khí như vậy..! Lúc này lại có thêm một Ma Pháp Sư ngũ Tinh đứng ra lên tiếng, nhưng hắn cũng là người thông minh, nhìn ra được hai người phía trước không hề đơn giản nên lời nói cũng khiêm nhường rất nhiều...

- -- Chỉ là hai tên nhãi ranh chưa đến mười tám tuổi.... Có được bao nhiêu bản sự... Cần gì phải khách khí với chúng.... Để gia gia lên trước đập nát cái đồng lõa xôn này rồi tính sổ với các người....! Người lúc đầu lên tiếng đã nóng nảy không nhịn được nữa, hắn nói xong thì phóng người lao lên.

Nhưng khi hắn vừa bước vào phạm vi của kiếm khí bao phủ thì lập tức kinh hãi, toàn thân như bị đông cứng lại, không nhúc nhích nổi.. Hắn chỉ biết trợn mắt nhìn một loạt kiếm khí chỉ chít lao tới, chỉ trong vài cái hô hấp đã đem một người lành lặn cắt thành một đồng thịt vụn... Rồi còn chưa kịp rơi xuống nước thì đã bị một con sét quét qua, đem toàn bộ máu thịt xương cốt đánh thành tro bụi, tiêu tán trong không trung.

Toàn thể người dưới đất hay trên không trung, thấy một màn này. Người nào người nấy cảm thấy tâm hồn tê tái, sống lưng lạnh buốt, chỉ trong nháy mắt đem một cường giả Tam Linh cảnh hậu kỳ ra mặt sát hoạn toàn biến mất khỏi thế gian, ngay cả cận vệ cũng không còn..." Mẹ ơi... Hai tên thiếu niên này là quái vật sao? Phát chiêu Khủng Bạo như vậy..?" có người nhịn không được thì thầm lầm bầm.

Trong mười mấy người ẩn mình yên lặng kia, ai nấy cũng thầm giật mình, lông mày nhăn lại.... Họ cảm giác mình vẫn còn đánh giá quá thấp hai kẻ hay cười nói này..... Cuối cùng một người trong đó cũng quyết định đứng ra lên tiếng, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì trong không trung đã vang lên tiếng..... Ràmm... Ràmm..... Con mẹ nó... Không gian nơi này sao cứng vậy..... Hừ... Muốn vậy lão tử trong này sao.... Không có cửa đâu...!

Tất cả mọi người đều nhìn quanh nhìn quất, nhưng không ai biết âm thanh và tiếng nói kia phát ra từ đâu... Duy chỉ có Cẩm Linh đang đứng cạnh Sùng Văn thì tinh thần run lên kích động.

- -- Hừ.... Là hừ.... Hừ cũng đến rồi....! Cẩm Linh vui sướng nở nụ cười rồi lầm bầm.

Sùng Văn thấy nàng cười vui vẻ như vậy thì đứng nhìn ngơ ngẩn, trong lòng thầm hỏi thăm nhà Tôn Dương không biết bao nhiêu đời..." móa... Cực phẩm như vậy lại bị tên kia cuốn mất... Người tốt nhất không nên vô dụng a... Nếu không đừng trách ta cướp luôn cô nàng này... Haha.."

Phan Thanh Xương và Sùng Văn hai mắt nhìn nhau, cả hai từ trong mắt đối phương đều thấy được sự nghiền ngẫm cùng thú vị.... Hai người đưa mắt nhìn về phía không gian đang chấn động, làm cho kiếm khí và lôi điện run lên bần bật kia, lẫn lộn chờ đợi.

..... Ràmm... Ràmmmm... Ràmm..... Rắc.... Rắc..... Xoảng.....!

Một đám người tập trung nhìn về phía không gian đang vang lên từng đợt rầm rầm kia, cuối cùng dưới sự trùng kích cường đại nào đó... Không gian chỗ kiếm khí và lôi điện bao phủ, hiện ra từng vết nứt rồi Xoảng một tiếng như tiếng kính vỡ, đập bay toàn bộ kiếm khí và lôi điện, hiện ra một lỗ hổng không gian.

Từ trong đó một bóng người lao ra, đứng lơ lửng giữa không trung trên tay hắn cầm một cây Búa hư ảnh do năng lượng tạo thành.... Hắn vừa lao ra đã đứng giữa không trung nắm một câu khiến toàn trường phải trợn ngược mắt...

..." Mẹ kiếp.... Huyền Đế cũng lắm cũng chỉ đến thế là cùng.... Mở một cái không gian thôi mà cũng móp méo như vậy...!

Tôn Dương đứng giữa không trung, mẩn to một câu cho sán khoái, rồi lúc này mới chú ý tới điều gì đó... Quay mặt nhìn lại hần nhất thời giật mình...." Woa... Đồng vui vậy sao..?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đạo Của Đạo Tặc

- -- Tôn Dương ngơoi không sao chứ? Ngơoi làm gì trong Bí Cảnh mà lâu như vậy? Tại sao lại xuất hiện trong hư không như vậy chứ?... Cẩm Linh bay đến đứng cạnh Tôn Dương, nắm lấy tay áo hần lật qua lật lại lo lắng hỏi...

- -- Hihi.... Ta không sao.... Nàng cũng đến đây sao? Còn tên Thầy bói đầu..? À nàng cũng đột phá Tam Linh cảnh rồi sao? Tôn Dương kinh ngạc hỏi.

- -- Ủ.... Ta gặp một số chuyện bị lạc mất Thiên Ân.... Cũng may có Tam Thái Tử giúp ta... Cũng là hần đã hỗ trợ ta đột phá...! Cẩm Linh nói rồi chỉ tay về phía Sùng Văn nói..

Tôn Dương theo tay nàng nhìn lại, liền thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn.... Toàn thân tản ra khí chất cao quý bất phàm....

Hai người chạm mặt nhìn nhau, Sùng Văn cười khẽ gật đầu với hần tỏ ý chào hỏi... Tôn Dương cũng gật đầu coi như đáp lại... Tôn Dương nhìn thiếu niên này, hần cảm giác người này thâm sâu khôn lường, ngay cả hần lúc nhìn vào cũng cảm thấy như bị một luồng lực vô hình nào đó chặn lại, không thể dò xét.

Mà cả Sùng Văn và Phan Thanh Xương cũng đồng thời nhìn Tôn Dương bằng ánh mắt kinh dị... Cả hai người kể từ lúc Tôn Dương xuất hiện, cũng đã thử dò xét hần, nhưng kết quả chính là một chút dao động gì cũng không tra ra được. Cũng không nhìn ra được hần đang ở cảnh giới nào...

- -- Là hần... Hần chính là Tôn Dương.... Lần trước chính mắt ta thấy hần chỉ lật tay một cái đã đem gần hai mươi người cắt ra từng khúc..... Còn phé đi một cường giả Tam Linh cảnh...! Trên bờ biển, có người nhận ra Tôn Dương liền la lớn lên.

Woa... Lợi hại vậy sao? Có thật không vậy...?.... Có người hồ nghi nói.

- -- Đúng vậy... Ta cũng nhận ra hần... Các ngơoi đừng nhìn hần trên người không có chút khí tức nào mà bị hần lừa... Lúc hần ra tay thì sẽ rất tàn nhẫn a...! Lại có người nhận ra Tôn Dương và bắt đầu bàn tán...

Một đám người lơ lửng trên không trung, cũng cổ quái nhìn Tôn Dương." kẻ này thật cổ quái.." có người lầm bầm nói.

- --- A..... Lão Phạm.. Ta nhớ ra rồi.. Chính là tiểu tử kia... Tên tiểu Đạo chích đã phồng tay trên trộm đi Yêu Huyền Linh Chu của chúng ta...! Lão Trần nhìn Tôn Dương rồi chột nhớ ra liền la lớn..

- -- Đúng rồi.... Tên tiểu tử khôn kiếp... Ta phải bắt ngơoi trời lại... Ngày ngày cho ngơoi uống xuân Dược... Hành hạ cho ngơoi chết...! Lão Phạm tay run run kích động chỉ vào Tôn Dương nói...

Đằng sau lại có thêm hai lão già bước lên là Văn Lão và Nguyễn Lão, đứng song song với Lão Phạm Và Lão Trần nói...

- -- Hừ... Tiểu tử ngơoi cũng thật có bản lĩnh.... Mau ngoan ngoãn giao ra đồ của Yêu Huyền Linh Chu... Chúng ta sẽ bỏ qua không truy cứu ngơoi.... Nếu không.... Hừ...!

- -- Hahahaaa.... Bốn Lão già nhảy nhót... Các ngơoi già rồi nên bị hỏng mắt đầu sao? Hừ.... Đồ đã nằm trong túi ta, có lý nào lại mang ra trả...! Tôn Dương nhìn bốn lão già này như nhìn bốn tên ngốc... Có ai đã rắp tâm cướp đồ rồi lại vì mấy câu nói mà lại mang ra trả chứ...

- -- Ngơoi....

.....Hahahaaaaaaa.... Ta đã hiểu rồi... Tôn đạo hữu phải không.. Haha... Hoá ra cũng là người trong nghề...! Phan Thanh Xương không đợi Lão Phạm nói hết câu thì đã phá lên cười lảng không bay đến trước mặt Tôn Dương tươi cười chào hỏi.

- -- Hihi... Tôn huynh cũng thật can đảm nha... Lại có thể cướp đồ từ trong tay bốn cường giả Địa Tướng...! Sùng Văn cũng lảng không bay đến, con Rùa vàng lúc này đã biến nhỏ lại đậu trên vai hần mà ngủ gà ngủ gục...

++ A... Vị bằng hữu này là...! Tôn Dương nhìn thiếu niên ăn mặc khác thường trước mặt, hần cũng âm thầm chấn động..." Con mẹ nó.... Lòi đầu ra lắm kẻ biến thái như vậy? Cả tên này ta nhìn cũng không thấu."

- -- Hềhề.... Tại hạ là Phan Thanh Xương đến từ Ngũ Hành Thế Giới.... Mấy ngày nay ý mình có chút bản lĩnh mà làm mưa làm gió nên cũng có chút

tiếng tăm, làm Tôn huynh chê cười rồi...! Phan Thanh Xương cười cười rồi mặt dày... Làm mèo vuốt đuôi mèo nói...

- -- Phan đạo hữu có phải là dùng nhăm từ không nh? Không phải là tiếng tăm mà là tai tiếng mới đúng... Suốt ngày đi vơ vét đánh cướp quả thật như sấm nổ bên tai luôn a...! Sùng Văn liếc xéo Phan Thanh Xương bày ra bộ mặt văn nhã nói.

- -- Ách.... Tam Thái Tử gia ngài cũng chọc phá không ít nh... Hốt trọn ba ổ Siêu Cấp Tà Niệm rất là béo bở, cũng rất can đảm... Hìhì...! Phan Thanh Xương nhún vai cười hìhì nói

- -- Haha... Hai vị hoá ra là Phan đạo hữu và Tam Thái Tử sao... Thật hân hạnh a... Khả khả.... Các vị cứ nói quá... Ta chỉ là những lúc rảnh rỗi tiện tay bóc ít đồ người khác cất dấu không dùng đến... Chứ còn đồ người ta thường xuyên đem ra dùng ta tuyệt đối sẽ không đụng tới a... Cũng không tính là nghề nghiệp gì...

Tôn Dương rất nhanh bắt được nhịp mà cười khả khả nói... Hắn thấy hai người trước mặt này xem bộ cũng là hạn đảm mê trộm cướp... À không là đảm mê tầm bảo giống mình mới đúng...

- -- Những người làm nghề như chúng quang trọng là phải có tầm nhìn, biết phân biệt chất lượng và giá trị hàng hoá mới được a...! Phan Thanh Xương phân tích nói.

- -- Hắc hắc... Tôn đạo hữu cũng thật thích sai đồ bỏ tù của người khác nha.. Vì không muốn lãng phí mà phải đi vào tận nhà nhặt những thứ mà người ta cất chỗ kín đáo không dùng tới, đem về uy khuất mình mà xài giúp họ.... Tôn huynh thật đáng quý a...!

Sùng Văn không tiết ngôn từ mà buông lời ghê tởm mà tăng bốc đồng đạo.... Làm cho một đám người xanh mặt nôn mửa...

- -- Nào có nào có.... Chúng ta làm người... A nhằm làm nghề cũng nên có chút triết lí và đạo đức nhìn nhận để đạt đến cảnh giới cao hơn trong nghề nghiệp.... Để có thể nắm bắt tâm lí của mọi người khi họ quyết định đem một vật gì đó bỏ tù khoá lại mà không dùng đến a.... Lúc đó chính là lúc những người làm nghề có tâm và có đạo đức như chúng ta thể hiện. Mang giúp những thứ kia đi để cho họ khỏi vướng bận.... Hắc hắc...

Tôn Dương thao thao bất tuyệt..

(--- Moá.... Ba thằng này đang nói đến đại đạo thâm sâu gì vậy...? Có người oẹ oẹ chửi rủa nói...

- -- Theo ta thấy chắc là đạo của đạo tặc rồi...!)

- -- Đúng đúng... Ta thấy những người làm nghề trộm cắp... À không... Tầm bảo như chúng ta thật thiệt thòi rất lớn đó.... Ta buồn quá main....! Phan Thanh Xương làm bộ uy khuất nói...

- -- Áy za.... Hai vị đạo hữu, bản lĩnh tài cao cán rộng như vậy, những ngày qua chắc chạy loạn khắp nơi sưu tầm cũng kha khá nh... Có phải nên chia cho kẻ hèn này chút đỉnh kiếm sống không nh... Hắc hắc... Ui za... Đau.....!

Tôn Dương dờ mảnh khoé môi móc nói.... Những ngày qua hắn ở lì trong Bí Cảnh nên không có đánh cướp được cái gì làm hắn buồn rầu muốn chết... Ma hai tên đồng đạo này lại ở ngoài đánh cướp thoả thích như vậy quả thực làm hắn đố kỵ muốn chết a... Nhưng mà mồm còn chưa nói xong thì hông đã bị Cẩm Linh kẹp xoắn lại...

- -- Hức..... Ngươi đúng là vô sỉ... Còn ngại mình cướp chưa đủ, lại đi đố kỵ với người ta sao...?.. Cẩm Linh mặt đỏ bừng nghiêng răng trèo trẹo nói.... Đứng gần nghe ba tên ghê tởm này cùng một ruột mà đàm luận đạo đức nghề nghiệp quả thật làm nàng xấu hổ không chịu nổi.

Hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương nhìn hông của Tôn Dương bị xoắn nhất thời rùng mình một cái, ngậm miệng lại quay mặt sang chỗ khác làm ngơ bỏ mặc tên đồng đạo xấu số kia... Nói chứ cái chiêu bị kẹp chéo này bọn hắn không phải chưa từng nếm qua, nên biết rất rõ uy lực của nó...

Ai za... Nàng mau buông tay đi... Ở đây nhiều người như vậy thật mất phong độ a...! Tôn Dương nhăn nhó mặt mày thò thè nói... Nói đúng ra thân thể hắn bây giờ đã rất cứng cỏi, nên một chút đau này không tính là gì, nhưng hắn vẫn phải nhăn mặt làm bộ...

- -- Hừ.... Chỉ một ổ đạo tặc mà trong miệng các ngươi lại biến thành cao thượng ghê tởm như vậy....? Còn đàm luận cả đạo đức nghề nghiệp nữa... Thật quá dễ tiện...! Phạm Lão tức giận rú lên...

- -- Hừ.... Không cần nói nhiều nữa... Chúng ta nhất định phải bắt tiêu tử kia... Hai người các ngươi không liên quang thì đứng sang một bên....! Lão Nguyễn cũng nổi lửa la lên... Một đám tiêu tử này cư nhiên không để bọn hắn vào mắt, ngang nhiên ngồi chụm lại với nhau mà đàm luận trộm cắp... Phi... Thật quá ghê tởm...

- -- Hắc hắc... Tôn đạo hữu cú này trúng lớn rồi a... Họ có bốn người... Ta và Phan huynh giúp ngươi giải quyết hai người... Còn hai người thì phải giao lại cho nhân vật chính rồi nha...! Sùng Văn cười tà dị điềm nhiên nói...

- -- Vậy thì phiền hai vị đạo hữu rồi... Nếu không một mình ta muốn nuốt trôi bốn người này thì cũng nhỏ máu không ít a...! Tôn Dương không có từ chối, vuốt vuốt mũi nói... Hắn hiện tại tuy cũng đã bước vào Địa Tướng cảnh, nhưng đối phương có tới bốn người, với lại còn cao hơn mình một giai... Nếu muốn thắng thì cũng phải trả cái giá rất lớn... Nhưng hiện tại hắn cần bảo trụ thực lực để vào lãng mộ vậy nên hắn mới không từ chối đề nghị của Sùng Văn.

Mà Sùng Văn cũng chính là nghĩ đến nguyên nhân này nên mới đứng ra giúp cho Tôn Dương.... Phan Thanh Xương cũng hiểu ý gật đầu... Đem đàn

guitar thu vào giới chỉ rồi lại lấy ra một cây pháp Trượng... Trên đầu Trượng đặc biệt khắc hai chữ lớn kỳ lạ..." VIỆT NAM "

Tất cả những người xung quanh thấy hai bên bắt đầu dương cung bạt kiếm thì lập tức tản ra... Đứng xung quanh xem chiến, ba tên thiếu niên chiến bốn Địa Trượng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chiến 1 (Đệ Nhất Hung Khí Dếp Tổ Ong)

Sùng Văn và Phan Thanh Xương tách ra, mỗi người đón đầu một người, là Văn Lão và Trần Lão... Nhưng tình huống bất ngờ lại diễn ra, không biết từ đâu lại nhảy ra thêm một cường giả Hoá Trượng cảnh vây lấy Sùng Văn và một Ma Pháp Sư ngũ Tinh chặn Phan Thanh Xương lại.

Cả hai người này đều còn rất trẻ, Sùng Văn thấy vậy thì nhủ mảy mòi...

- -- Các ngươi là ai... Đến chặn ta là có ý gì...?

- -- Haha... Thái Tử điện hạ cũng thật mau quên.... Ba tháng trước ngươi lên vào Đệ Linh sơn môn của chúng ta, mượn đi Pháp Khí trấn sơn Định Thông Thiên Cỗ... Chơi đủ rồi giờ cũng nên trả lại chủ cũ rồi nhĩ....! Cường giả Hoá Trượng kia giọng điệu mãnh khoẻ nhắc khéo chữ trộm thành chữ mượn nói.

- -- Ách... Nói vậy ngươi là người của Đệ Linh Sơn... Là một trong tứ đại Thánh Tử sao?... Sùng Văn càng nhăn mày chặt hơn hời.

- -- Ta là Diệp Ka Tứ Thánh Tử.....! Diệp Ka tự ngao nói.

- -- Hà... Hà... Nếu có đủ bốn người ở đây thì ta còn một nhọc một chút... Nhưng hiện tại chỉ có mình ngươi ở đây, ngươi nên cẩn thận không ta đem ngươi cân lên bán cho Diêm Vương a....! Sùng Văn liếc mắt nhìn xung quanh một vòng rồi cười lạnh nói với Diệp Ka

- -- Hừ... Ngươi nói thật mạnh miệng... Có bản lĩnh thì cứ đến thử... Ngươi đừng tưởng mình là con trai Vua Hùng Vương là ta sẽ sợ ngươi...! Diệp Ka bị chọc giận hừ một tiếng nói

- -- Ta tự xưng mình là Thái Tử nhưng chưa bao giờ đem chức danh đó ra đàn áp ai cả... Nếu ngươi muốn ta sẽ thanh toán cho ngươi...! Sùng Văn không tức giận mà đậm mặt nói.

Bên này Ma Pháp Sư Ngũ Tinh kia cũng chặn trước mặt Phan Thanh Xương, nhìn chăm chăm vào cây Pháp Trượng trong tay hắn tức giận nói.

- -- Phan thiếu hiệp cũng thật có bản lĩnh... Quanh năm hết trộm cắp rồi lại làm hàng giả... Hừ.... Ngay cả Thánh vật Ma Linh Trượng của Ma Linh Điện của chúng ta mà cũng có thể nhái ra được... Ngươi mau giao nó ra cho ta, Thánh vật của bản điện không thể để kẻ khác tùy tiện ô nhục được...

- --- Giao cho ngươi... Ngươi nói đùa sao? Đồ là do ta làm ra, ta mặc kệ có phải là Thánh vật chó má gì đó của ngươi hay không... Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn ta giao đồ sao...? Không có cửa đâu... Fuck...! Phan Thanh Xương tức cười nói với tên Ma Pháp sư kia.

- -- Nếu đã vậy.... Vậy thì để ta tự mình đến thu hồi nó...! Ma Pháp sư kia vừa nói vừa chỉ một ngón tay vào Pháp Trượng trong tay Phan Thanh Xương.

Nhất thời làm cho ba người Tôn Dương, Sùng Văn và Phan Thanh Xương sáng mắt lên. Cả ba người liếc mắt nhìn vào ngón tay năm người còn lại rồi phá lên cười... " Con mẹ nó... Người ta đã đưa đồ đến tận miệng rồi!"

Ba tên đạo tặc không hèn mà cùng ngồi chụm lại với nhau như bà tám ngoài chợ bàn bạc chuyện gì đó... Làm cho một đám người kỳ quái nhìn nhau, không hiểu ba tên này đang tính làm gì.

- -- Hắc hắc... Sùng huynh Phan huynh... Bọn họ sáu người sáu cái... Chúng ta ba người mỗi người hai cái thế nào...! Tôn Dương cười nham hiểm nói.

- -- Được được... Cứ quyết định vậy đi... Lát nữa ta và Tôn huynh cầm chân bọn họ chốc lát... Phan huynh phục trách đi thu vật phẩm... Khả khả...! Sùng Văn bố trí kế hoạch nói

- -- Được... Cứ như vậy đi...(He he hề hề)...! Phan Thanh Xương ứng thanh một tiếng, ba người cùng cười lên một tiếng quái dị.

Đám người Lão Phạm mắt kiên nhẫn, cau có mặt mày la lên...

- -- Khốn kiếp... Các ngươi giỡn mặt với chúng ta sao?... Hai vị thiếu hiệp, nếu đã có khúc mắc thì chúng ta cùng lên thu thập đám tiê tử này...

- --Được vậy thì cùng lên...! Hai người kia đồng thanh trả lời... Đối với đám người Sùng Văn bọn hắn cũng rất kiên kỳ, hai chiều lúc trước đã cho thấy thực lực của hai người kia không hề kém họ chút nào. Còn Tôn Dương thì chính là người mà bọn hắn phải đề phòng nhiều nhất, bởi vì không ai nhìn ra

được thực lực của hắn như thế nào...

Nhưng lúc bọn họ đang vận lực chuẩn bị công kích thì bỗng cảm giác hư không xung quanh đột nhiên đông cứng lại, khiến cho tốc độ cả sáu người trong nháy mắt giảm xuống như sên bò... Sáu người cả kinh đem hết lực lượng toàn thân phóng ra, đẩy không gian ngưng kết quanh người nói lỏng ra.

Nhưng khi họ còn chưa kịp thở phào thì phía trên đỉnh đầu lại xuất hiện một đạo hư ảnh đoá hoa Sen lớn phủ xuống, nhất thời lại thêm một nguồn lực định trụ cường đại phóng ra kết hợp với không gian ngưng kết, đem sáu người lại dính tại chỗ không nhúc nhích được chút nào...

Sáu người còn chưa kịp ra tay đã bị định trụ cứng đờ người, mồ hôi lạnh ứa ra khiến bọn họ nghẹn khuất tức giận trước nay chưa từng có...

Mà đám người xem chiến xung quanh cũng âm thầm kinh hãi, không gian ngưng kết và lực định trụ cường đại như vậy, nếu đổi thành bọn họ chỉ sợ là cũng không lật nổi bao nhiêu sóng gió.." Ba tên thiếu niên này thật đáng sợ."

Lúc tất cả mọi người đang kinh ngạc thì... Sùng Văn chợt la lên một tiếng...

- -- Phan huynh ra tay..!

- -- Được khả khả...! Phan Thanh Xương đáp một tiếng cười cười... Đưa hai tay lên gần miệng hà ra một ngụm hơi rồi chà sát hai tay với nhau, cười gian trá...

Chỉ thấy hắn co một chân lên gỡ lấy chiếc "Dép Tô Ong" dưới chân lên cầm trên tay hô to rồi ném đi... "Đệ nhất hung khí bằng Dép Tô Ong.".....
Vuuuuu....

- --- Hừ.... Một đám chuột nhắt có gan thì thả bọn ta ra, tay ngang chiến một trận... Đồ.... Vù uuuuu..... Bép.....! Tên Ma Pháp sư kia tức giận mắng to, nhưng còn chưa mắng xong thì đã bị Dép Tô Ong của Phan Thanh Xương đáp thẳng vào mặt, in lại một dấu dép đồ lõm. Khiến cho mặt hắn mếu máo, miệng giật giật ức chế không nói nên lời..

Nguyên một đám người trên trời hay dưới bờ biển, mồm đều há to ra..." Đù moé... Thần khí Dép Tô Ong là cái món đồ chơi gì vậy.. Lại còn xếp đệ nhất bằng..." có người co quắp miệng run run nói.

Nhưng khi một đám người còn ngây ngốc chưa hết kinh ngạc thì lại thấy Phan Thanh Xương đã bay đến gần tên Ma Pháp sư kia, gỡ lấy chiếc dép cầm lên tay nhìn nhìn miệng cười cười nói..

- -- Không hồ là Đệ Nhất Hung Khí, dùng rất tiện tay... May cho ngươi là ta dùng Dép Tô Ong.. Nếu như ngươi gặp đám nữ nhân kia, chỉ cần các nàng lật giày Cao Gót mỗ cho ngươi vài cái tin chắc ngay lập tức đầu ngươi sẽ mọc lên một đám mụn nhọt to nhỏ có đủ a... Haha...

Phan Thanh Xương nói một tràng làm cho nguyên đám người nghe mà thấy mơ mơ hồ hồ chỗ hiểu chỗ không...

- -- Phi... Mụn con mẹ ngươi... Có bản lĩnh thì cùng Lão hủ ta đấu ba trăm hiệp....! Trần Lão bị trối buộc đến đỏ mặt, không chịu nổi nữa nên dùng kế khích tướng nói...

A hahahaaaaa... Tôn huynh, Sùng huynh... Bọn họ muốn ta đấu ba trăm hiệp cùng họ... Hai huynh nhớ gia cố cho chặt chẽ, xem ta sử đẹp bọn họ nha...

- -- Hehe.. Phan huynh cứ an tâm mà ứng chiến, chúng ta sẽ ở đây trợ trận giúp huynh...! Sùng Vãng cười hehe liếc mắt ra dấu với Tôn Dương nói...

Tôn Dương hội ý, khoé miệng cười âm tà, rồi hai người cùng gia thêm lực lượng đem đám người đang gãy dựa khoá cứng lại cho Phan Thanh Xương hành hung... À không là giao chiến...

- -- Khả khả... Hai vị ta chuẩn bị xuất chiêu đây... Tiếp chiêu...!

Phan Thanh Xương miệng nói còn chưa hết câu thì người đã cầm chiếc Dép lao đến.... Bép... Bép... Bép.... Điện cuồng mà nện xuống... Con mẹ nó nện...

..... Aaaaaa.... Tiểu tặc ta nhất định không tha cho ngươi.... Aaaaaa... Ui Zaaaaa..... Bốp.. Bép... "Này thì không tha này... Bép.... Này thì đầu này..."

..... Áaaaaa.....

- --- Hahaha... Không phải các ngươi muốn đấu ba trăm hiệp sao...? Không phải các ngươi muốn lấy Pháp Trượng của ta sao... Kuck... Bốp... Bốp.... Bốp.... Ta đánh... Ta đánh... "con mịa nó đau hết cả tay.."

Phan Thanh Xương lao vào cứ như vậy mà tới tấp cầm dép dấn xuống, và rồi tiếng la hét ý ới vang lên, đập cho tên Ma Pháp sư kia và Lão Trần mặt mày xù húp thành đầu heo. Xụi lơ ngắt ngào.. Khiến cho một đám khán giả trợn mắt, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.. Cịn có người như không thể tin được lấy tay dụi dụi mắt như không thể tin được run giọng lầm bầm...

- --Đây.... Đây.... Đây là giao chiến ba trăm hiệp đây sao...? Sao ta thấy giống như hắn đang hành hung ba trăm hiệp vậy kìa...?

Phan Thanh Xương đánh đến đỏ mặt, ôm cổ tay lắc lắc như rất mệt mỏi, đi đến trước mặt tên Ma Pháp sư và Lão Trần đã hết khí lực kia.... Nâng tay họ lên lộ đi hai cái chi giới, rồi cười khả khả quay sang nói với hai người Tôn Dương..

- -- Đến lượt ta trợ trận... Hai huynh ai lên trước đây... Đại chiến rất sướng tay a.... Haha...

- -- Vậy ta và Phan Huỳnh lại trợ trận, Sùng huynh lên giải quyết nốt Ka gì gì đấy luôn đi nha... Hé hé....! Tôn Dương quay sang Sùng Văn nói...

- -- Vậy được... Đẳng nào cũng xong vậy thì ta lên trước... Hihi....! Sùng Văn ứng một tiếng rồi thả người phóng lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chiến 2 (Phù Linh Biến Thái)

Bây giờ thì mọi người đã biết thì ra ngay từ lúc đầu ba tên thiếu niên này đã không sợ gì 6 người kia, mà ngược lại còn lên kế hoạch hãm he cướp bóc tài sản của họ thật đúng là đạo tặc tâm đầu ý hợp đồng đạo gặp nhau thì nhà ai cũng có thể đem ra bàn luận

Phan Thanh Xương bay trở lại đứng bên cạnh Tôn Dương mặt cười cười hớn hờ....

Lúc đầu bọn hắn chỉ dự định đối phó với bốn người Phạm Lão thì sẽ Đánh nhanh rút gọn rồi tiến vào lăng mộ, nhưng không biết từ đâu lại chui ra thêm hai người nên Bọn hắn đã thay đổi kế hoạch muốn đùa giỡn với đám người này một chút...

- -- Phan huynh mau trợ trận giam cầm bọn họ! Tôn Dương nhìn Phan Thanh Xương nói..

- -- Ha ha.... Được để cho ta..! "Pháp Ấn Định Hồn. "hiện"..! Phan Thanh Xương đáp một tiếng rồi vung tay lên từ trên người hắn một luồng Hồng Quang bắn ra, ngưng kết lại thành một vòng hư ảnh Pháp Ấn to lớn đỏ rực như lửa

Phía trên Pháp Ấn vẽ đầy hoa văn kỳ dị, nối tiếp nhau, liên tục biến ảo theo một quy luật nào đó ẩn chứa năng lượng cường đại..

Mọi người nhìn toà Pháp Ấn này cảm thấy rung động trong lòng, bởi vì từ lúc toà Pháp Ấn này xuất hiện, họ mơ hồ có cảm giác toàn thân có dấu hiệu không tự chủ được. Về linh hồn như bị thứ gì đó trói buộc không thể không thể hoạt động theo ý mình, điều này làm cho họ ánh mắt càng thêm kinh dị nhìn về phía Phan Thanh Xương đây về kiêng kỵ.

Tại sao cả ba tên này, tên nào cũng có kỹ năng không chế đáng sợ như vậy chứ... "Thật là Trâu quá ".....! Có người trong mắt không che giấu được sự hâm mộ cùng cảm thán nói...

Đồng dạng hai người Tôn Dương và Sùng Văn cũng kinh dị nhìn toà Pháp Ấn hư ảnh kia, có thể nói cả ba người họ đều là dùng kỹ năng chế trụ không chế. Nhưng của Sùng Văn là mượn linh khí thiên địa mà hóa thành lồng giam khoá chặt đối thủ, còn Tôn Dương thì là dùng năng lượng của tạo hoá phối hợp với đặc tính Lực Định Trụ của Tinh Liên Toà Định mà phát ra lực đè ép như vạn sơn chồng chất. Đem người chế trụ dính lại tại chỗ. Thế nhưng toà Pháp Ấn này của Phan Thanh Xương thì lại khác, tuy rằng cũng đồng dạng là kỹ năng không chế, nhưng khác ở chỗ là, của hai người Tôn Dương và Sùng Văn là không chế thân thể và lực đạo. Còn của Phan Thanh Xương lại là không chế Linh Hồn và phong toả năng lượng, thế nên một chiêu này của hắn tính ra vẫn là cao hơn hai người Tôn Dương một bậc. Thân thể và sức mạnh cơ bắp bị chế trụ thì vẫn có thể điều động năng lượng chống đỡ, nhưng cũng chỉ là chống đỡ mà thôi không có lật được bao nhiêu sóng gió trừ khi người bị chế trụ có sức mạnh vượt xa bọn hắn thì may ra còn có thể phản kháng... Nhưng nếu như Linh Hồn và năng lượng đồng thời bị phong toả thì cho dù là một cường giả cái thế cũng sẽ biến thành phế vật để mặc cho người chém giết...

- -- Thật không ngờ người đồng đạo mới quen này thực lực cũng mạnh mẽ như vậy...! Tôn Dương thầm nghĩ trong lòng... Bất cứ ai trong hai người này, nếu như giao chiến thì hẳn có thể nắm chắc sẽ không thua họ, nhưng nếu muốn thắng thì tuyệt đối cũng sẽ không có khả năng. Đám người Phạm Lão bị vây bên trong không ngừng kêu khổ, mồ hôi ứa ra lạnh hết cả người. Ai mà ngờ được họ lại đụng phải ba tên quái thai này cơ chứ, cứ hùng hùng hổ hổ đòi dựa vào số đông đánh người, nào ngờ một cộng lông chân của người ta còn chưa kịp động thì đã bị đánh thành đầu heo rồi... Trong lúc này mọi người vẫn còn đang kinh ngạc và tò mò, ko biết mấy người này đã bị chế trụ như vậy rồi Tam Thái Tử này sẽ đánh đám với họ như thế nào đây. Vừa nãy chỉ một tên Phan Thanh Xương cũng đủ đề tiện, dùng hung khí Dệp Tổ Ong gì đó của hắn nhẹ nhàng tàn bạo mà đánh, làm cho nhiều người kiến thức một phen mở mang tầm mắt biết đến cái gì là đề tiện vô sĩ..

Lần này không biết Tam Thái Tử này sẽ lại đem cái món bảo bối quái dị nào ra nữa đây.

- -- Ha ha... Hai vị đạo hữu nói lòng cho họ chút đi, không cần phải trói chặt như vậy, không người ta lại bảo ta ý thế hiếp người thì khổ... Tai tiếng lớn lắm a...! Sùng Văn nhìn hai người Tôn Dương cười cười nói.

- -- A... Được được nếu Sùng huynh đã có nghĩ khí như vậy, vậy thì chúng ta nói lòng cho bọn hắn một chút....! Tôn Dương đáp một tiếng rồi cùng Phan Thanh Xương nói lòng không gian để cho hai người Văn Lão và Diệp Ka giảm bớt áp lực, có thể cử động nhưng cái gọi là có thể cử động này cũng làm cho hai người Văn Lão và Diệp Ka buồn méo mặt

Bởi vì hiện tại hai người bọn họ tuy có thể cử động nhưng chỉ giống như một con robot sắp hết pin trông rất buồn cười, một đám khán giả xung quanh lại một lần nữa được thưởng thức cái gọi là phối hợp ăn ý là như thế nào, ba tên này đúng là tâm đầu ý hợp

Trong lúc này mọi người vẫn đang tò mò không biết vị Tam thái tử này sẽ đùa giỡn với hai người kia như thế nào thì bất chợt lại thấy hắn chỉ bất động không có làm gì cả. Có điều trên tay hắn lại đột nhiên xuất hiện hai tấm phù lục màu vàng kim lam cho một đám người gãi đầu nghi hoặc không hiểu hắn muốn làm gì

Người của hai thế giới là Lục Địa thế giới và ngũ hành thế giới không biết lai lịch của hai tấm phù lục này thì không sao. Kể cả Văn Lão người sắp bị hành hạ cũng chẳng có tò vè gì cả, duy chỉ có người của Địa Cầu thế giới khi nhìn thấy hai tấm phù lục màu vàng kim này thì trợn mắt sợ hãi, nhất là tên Diệp Ka kia lúc này miệng đã lắp bắp run rẩy

Bởi vì hai tấm phù này hắn biết rất rõ, đây chính là bảo vật của luyện khí sư quý giá vô cùng tên gọi là Phù Nện cấp 3 Kim Linh Phù. Nghe cái tên cũng có thể biết tác dụng của nó dùng để làm gì rồi đấy

Nó chính là vật phẩm chuyên dụng để rèn vũ khí có phẩm chất cao và khó Luyện nhất, chính là thứ trọng yếu để tạo ra hình dáng của Vũ Khí hay nói một cách đơn thuần chính là nó giống như một cái búa để rèn sắt lúc mới đem ra từ lò nung

Bây giờ tên Tam Thái Tử này lại mang cái thứ đáng sợ này ra đây, có thể biết ý định của hắn là dùng nó để làm gì rồi. Diệp Ka hiện tại đã một thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng như tắm, loại phù lục này nếu như là Lam Linh phẩm chất nện vào thân thể của cường giả Hoá Tướng cảnh như hắn thì may ra hắn còn có thể chịu đựng được

Nhưng mà hiện tại tên Tam Thái Tử này lại chơi sang chảnh, trực tiếp bỏ qua phù Nện Tử Linh phẩm, lấy ra loại phẩm chất cao nhất là Kim Linh phẩm để nện bọn hắn. Đối với loại phù Nện này đừng nói là Cường giả mới bước vào Hoá Tướng cảnh như hắn, cho dù là Cường giả Hóa Vương Cảnh ở nơi này đứng yên cho nó Nện thì cho dù không chết cũng sẽ bong da bầm thịt chứ đừng có đùa

- -- Ai dà... Vị Tam Thái Tử này cũng thật là chịu chơi a... Ngay cả thứ quý giá như vậy mà cũng có thể đem ra chơi đùa được... Đã vậy mắt lại không nhắm một cái

Trong đám người của địa cầu thế giới có người nhìn không được thâm buông lời tán thán...

Dưới sự chú mục của bao nhiêu người Sùng Văn cầm Phù Nện trong tay ném ra, hai tấm phù bay đến trên đỉnh đầu hai người Văn Lão và Diệp Ka... Nó phát ra kim quang cường thịnh làm cho mọi người nhìn chói mắt.

Đến khi kim quang tiêu tán hết thì giữa không trung hai cái búa lớn màu vàng kim rực rỡ hiện ra, phía trên đó toả ra nguồn năng lượng tinh khiết cường đại...

- -- Đợi đã Tam... Tam Thái Tử... Ta... Ta sai rồi xin ngài tha cho ta đi...! Ngay lúc Sùng Văn đang chuẩn bị đập xuống thì Diệp Ka bất chợt la lên xin tha thứ...

- -- A... Cái này chắc là không tiện lắm đâu... Chúng ta còn chưa dao chiến mà...! Sùng Văn bày ra bộ mặc mo làm ra vẻ quân tử giữ chữ tín nói...

- -- A không... Tam Thái Tử trận này không cần chiến nữa cũng được... Ta nhận thua là được rồi...! Diệp Ka thấy không ổn nên lại lần nữa tự mình xuống nước...

- -- Chuyện này sao có thể được... Có phải ngươi xem thường ta nên không thèm đánh với ta đúng không...?

- -- Không... Không phải v... Bốp.... Rắc... Ục.... Hự....! Diệp Ka lại tiếp tục nài nỉ nhưng hắn còn nói xong câu thì đã bị nện một búa vào mồm và theo đó là tiếng răng gãy vang lên...

Diệp Ka bị đục một phát đau đớn nhưng không thể nào la lên được, trên miệng hắn in một cái vành đỏ lôm trông rất buồn cười...

- -- Ai Za.... Ta xin lỗi... Tại vừa nãy ta quên kiểm soát năng lượng... Ôi trời ơi... Chắc chắc... Trúng chỗ nào không trúng tại sao lại trúng ngay cái mặt tiền vậy chứ..? Sùng Văn vừa nện xong một búa rồi lại buông lời vô sỉ nói...

Văn Lão ngay bên cạnh Diệp Ka lúc này cũng cảm như hén, không dám nói lời nào... Nhưng Sùng Văn đâu thể nào cho hai người nhẹ nhẽu nhàng an ổn vậy chứ, chỉ thấy hắn khoé miệng cười tà mị đưa ngón tay ra búng một cái...

Tức thì hai cái búa từ trên đỉnh đầu hai người lao xuống... Bụp bụp... Bốp bốp.... Ứ.... A.... Hự..... (Aaaaaa)

- -- Ha ha hai vị cứ từ từ mà thưởng thức nha...! Sùng Văn đứng bên ngoài đắc ý nói...

.... Bốp... Bốp.... Bụp... Bụp.... Áaaaaaaa.... Ai zù... y Za.... A... A... Đau quá....

Nhất thời lại vang lên tiếng rên la, vang vọng trên không trung... Hai người bị hai cái búa điên cuồng đập, mà họ thì lại giống như hai con Ốc Sên bị đánh còn tàn bạo hơn cả hai người Trần Lão và tên Ma Pháp sư lúc nãy nữa...

Mà hai người đó lúc này cũng đang mặt xum mảy húp, mắt thì con tí con mờ nhìn hai người đang bị đánh rên la kia mà thảm hô may mắn, dù sao cái Dép Tổ Ong kia nện vào người thì vẫn còn dễ chịu hơn là hai cái món đồ chơi này...

Nếu lúc này Phan Thanh Xương mà biết trong bụng hai người vừa bị hắn đại chiến xong đang nghĩ gì thì chắc hắn cười không nhạt được mồm mắt...

Có ai đã bị đánh cho xưng híp thành đầu heo rồi mà lại còn hô may mắn chứ...

Sau một tiếng thời gian, cuối cùng năng lượng trên hai cái búa đã tiêu tán hết, nhưng mà thân trạng của hai người Văn Lão và Diệp Ka lúc này thì chỉ có hai từ để diễn tả.. “te tua. “... Hai người bị đánh đến nỗi trên người không còn chỗ nào lành lặn mềm như hai cọng bún và cuối cùng... Tùm Tùm... Cả hai cùng rú rượt lần lượt nổi đuôi nhau rơi xuống nước...

Sùng Văn phóng ra một đạo năng lượng cuốn lấy hai cái chi giới trên tay hai người rồi rút đi...

- - Ha ha... Tái sản của Thánh Từ chắc hẳn cũng không tệ đâu a...! Sùng Văn Đắc ý nói...

Và lúc này thì toàn bộ đám người xung quanh đã hết chỗ nói rồi... Con mẹ nó... Cứ như vậy nhẹ nhàng chỉ búng tay một cái thì đã đập cho hai cường giả ngang cấp mềm như cọng bún rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chiến 3 (Tôn Dương Bá Đạo)

Cuối cùng cuộc chiến nghiêng về một phía cũng đã đến hồi cuối. Tôn Dương bay lên phía trên đối diện với hai người Lão Phạm và Lão Nguyễn, nói tính ra thì hẳn cũng không có thâm thù đại hận gì với hai người này, chỉ là lần trước ăn hối được con boss cho nên mới chọc tức bọn họ...

Vì vậy Tôn Dương cũng không muốn phải ra tay tàn bạo giống như hai người Sùng Văn nên hẳn chỉ nhẹ nhàng nói một câu khiến cho mọi người phải ngoác mồm...

- - Hai vị hai người đã lớn tuổi rồi... Ta không nỡ động thủ... Hay là thế này nhé... Ta chỉ đập hai vị mỗi người một cái rồi hai vị dao chỉ giới cho ta... Xong đường ai nấy đi nhẹ nhàng mà đơn giản hai vị thấy thế nào...!

.... Ách... Cái mẹ gì vậy chứ... Hẳn là đang đàm phán hay là đang muốn đánh nhau vậy...! Có người buồn bực mắng một câu... Hai trận trước đã rất đặc sắc rồi, cứ ngờ trận này cũng rất thú vị, nào ngờ tên này vừa mở mồm lại là thương lượng chứ...

Sùng Văn và Phan Thanh Xương cũng nhìn nhau rồi lắc đầu, tỏ ý cứ để tùy ý hắn...

- - Hừ... Cút đi đồ gian tặc... Muốn cuỗm đồ của lão tử sao ngươi đừng có mơ...! Lão Phạm tức giận cương cổ lên nói

- - Đúng vậy... Hừ tiểu tử ngươi mà cũng học đòi muốn dùng nhu cương hỗn hợp để dụ bọn ta sao...? Ngươi còn non lắm...! Lão Nguyễn cũng không chịu nhượng bộ thẳng miệng mà nói...

- - Hai vị hà cớ gì mà phải chấp mê bất ngộ như vậy chứ... Cái gì buông tay được thì cứ buông tay... Không buông tay được thì ta đến cầm giúp cho... Lúc đó hai vị có thể an tâm mà buông tay... Hi hi... Để ta đọc cho hai vị nghe một bài giản về đạo mềm thì nấn rần thì buông nhé

Một thân tài sản không lồ

Mang chi cho nặng nên làm thiện tâm

Kiểm người đáng cậy mà cho

Đồ quý vừa mềm lại to

Người cảm thấy sướng đưa là lấy ngay

Ta cầm ta nấn cả ngày..

Giữ gìn cẩn thận kéo sợ đồ hư

Muốn đưa cũng phải lựa người

Nam mềm Nữ cứng mới vui đôi đường

Hàng mềm thì cứ đưa ta

Loại cứng thì cắt từ từ mà dùng

Đồ ngon nhưng cầm người già

Vô tâm bất lực cứ đưa ta dùng

Tôn Dương như một lão cao tăng đắc đạo đứng giữa trời xanh lăm lăm bầm lúi tới mấy các bài đạo Đức và giáo dục nói đến muốn méo mồm, mà độ hoá cho hai người trước mặt này, cái gì mà kinh đạo Pháp thiên thu không làm mà cũng có thể giàu, cái gì mà bỏ công cảm giúp cũng mệt tằm thân, mấy bộ kinh văn đạo Pháp này chỉ có hần và hai tên đồng đạo kia hiểu với nhau còn có một số người đọc có thể ngộ ra được tình túy trong đó thì cũng có thể hiểu...

Hần cứ lải nhải làm cho người nghe mà ức chế muốn xịt khói đầu...

- - - Cái quái gì vậy chứ... Hần đang nhân cơ hội khai đàn giản Pháp sao... Thất hại não quá...!

- - - Đúng vậy... So với ra tay đánh người thì việc cứ trối người ta rồi ngồi một bên mà lải nhải như vậy chỉ sợ là không chịu được xui bọt mếp mà chết mất...!

- - - Mà cái bài này sao ta cứ thấy quái quái vậy nhỉ...

Đám người xung quanh bực bội bàn tán với nhau...

Bên này cô nàng Cẩm Linh nghe hần đọc mà khuôn mặt đỏ bừng bừng như gấc chín, xấu hổ không chịu nổi... Cái gì mà muốn đưa cũng phải lựa người... Nam mềm Nữ cứng mới vui đôi Đường chứ... Hồn đang này học đầu ra mấy cái này vậy chứ...?

Mà hai người nạn nhân là Lão Phạm và Lão Nguyễn cũng như muốn phát điên hai tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà hần vẫn chưa có chịu dừng lại, cứ nói đến nỗi cho hai người đầu óc bắt đầu quay cuồng choáng váng...

Lại thêm hai giờ trôi qua lúc này Lão Phạm người có tính tình nóng nảy nhất đã bắt đầu có dấu hiệu hai mắt trợn ngược, còn Lão Nguyễn thì râu tóc dựng ngược lên miệng xì bọt trắng...

Thế mà Tôn Dương vẫn không có dừng lại, hần vẫn cứ nhai lúi nhai tới cái câu mềm nắn rần buồng kia...

Đến lúc này thì đừng nói là hai nạn nhân đang nghe trực tiếp mấy cái bài giản hại não kia của hần, mà những người xung quanh nghe cũng như muốn xù tóc, người trên không thì lão đảo muốn rụng, người dưới đất thì lung lay muốn ngã. Thật không chịu nổi cái tên nham hiểm này, cái này còn thâm độc hơn cả trực tiếp đánh người nữa... xa

- - - Được... Được... Được rồi người mau dừng lại đi đừng đọc nữa ta ta sắp không chịu nổi rồi... Cho người muốn lấy gì thì lấy rồi đi nhanh đi, ta sợ người quá rồi...! Lão Phạm cười cùng không chịu nổi nên lên tiếng trước đầu hàng.

- - - Ta... Cả ta cũng vậy... Người muốn lấy thì cứ lấy đi, mau tha cho chúng ta đi... Đáng sợ quá...! Lão Nguyễn cũng không chịu nổi nữa lập tức theo bước Lão Phạm hai tay dang dõ cho Tôn Dương.

- - - Ách... Hai vị làm vậy sợ là không tiện lắm đâu, như này thì giống như là ta đang ép buộc bóc lột hai vị quá, thôi hay là để ta giản lại một lần nữa...! Tôn Dương ra vẻ đạo mạo kiên quyết không ăn hối lộ nói.

- - - Tiện tiện rất tiện... Bọn ta là cam tâm tình nguyện mà... Người mau lấy đồ rồi đi đi ta xin người đấy...!

Phen này thì tất cả mọi người đều giật mình há hốc mồm... Con mẹ nó... Có chuyện quái gì vậy chứ... Hai tay dang dõ còn cầu xin hần lấy đi nữa... Đúng là gặp quỷ rồi mà...!

- - - không lẽ hai người kia nghe hần giản đã ngộ được đạo rồi chẳng, vậy nên mới dâng lên lễ vật để tạ ơn hần..!

Lại một trận bàn tán rì rào vang lên, chuyện Tôn Dương dùng miệng nói cho hai cường giả Địa Tướng đến thất điên bát đảo đã bắt đầu truyền đi đến những nơi khác trong Hoang Nguyên... Cùng theo đó là tiếng tăm của Sùng Văn và Phan Thanh Xương cũng bay đi xa.

Tôn Dương cười hi hi đem hai cái chỉ giới của hai người thu vào tay, rồi quay sang hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương nói.

- - - Hai vị đạo hữu xong việc rồi, mau thu hồi lực lượng đi.

Hai người gật đầu, thì lại lực lượng lập tức Tùm... Tùm... Tùm... Tùm... Bốn tiếng rơi xuống nước, bốn người nổi lênh bênh trên nước vô lực mà dấy gựa...

Hai người bị đánh ất đi sức lực thì mọi người còn chấp nhận và lý giải được, nhưng còn hai người bị Tôn Dương nói cho thành ra như vậy thì thật không ai hiểu nổi...

Nhưng trong chuyện này hết thấy đều không qua được mắt hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương... Bởi vì lúc này bọn rõ ràng cảm nhận được có một nguồn tinh Thần lực cường đại xâm nhập phá hủy đi tinh thần của hai người kia, khiến cho họ suy sụp mất đi tinh thần chiến đấu, còn vì sao họ lại sợ hãi như vậy thì chỉ có một mình Tôn Dương mới biết.

Trong ba không thể nghi ngờ Sùng Văn chính là người có tinh thần lực mạnh nhất.. Vậy mà cũng không nhìn ra được thủ đoạn phía sau của Tôn Dương.

Đó là bởi vì lúc này Tôn Dương luôn miệng liên tục nói để đánh lạc hướng bọn họ, rồi sai đó dùng Yêu Huyền Ma Đồng tạo ra huyền cảnh đưa họ vào trong đó. Tạo dựng nên vô vàng tình huống sâu bi thảm khốc thể nên mới khiến cho họ sợ hãi như vậy..

- -- Được rồi hai vị đạo hữu, chúng ta vào Lăng Mộ thôi... Chơi đùa vậy cũng có lời rồi... Ha ha..! Tôn Dương nhìn hai người Sùng Văn nói

- -- Hề hề... Tôn huynh cũng thật bá đạo nha... Dùng miệng cũng có thể nói chết cường giả...! Sùng Văn cười hề hề nói...

- -- Đúng vậy... Đúng vậy... Hai người bọn ta thì đánh đến đỏ mắt, tổn sức tổn lực... Còn Tôn huynh thì chỉ tốn nước bọt... Ai zà thật là gan tị a...! Phan Thanh Xương nói

- -- Theo ta thấy thì chỉ có mình ngươi là phải vận động tay chân chứ mấy... Ta thấy hấn cũng chỉ ném ra hai tờ giấy rách chưa đâu có làm gì đâu...! Cẩm Linh đứng bên cạnh Tôn Dương cũng chen miệng vào nói.

Làm cho Phan Thanh Xương thì ức chế hậm hực còn Sùng Văn thì thiếu chút nữa ngã tòm xuống nước...

Cô nàng này cũng thật biết đã kích người, hai tấm phù Nện cấp 3 hấn cực lực lắm mới vẽ ra được còn là phẩm chất cao nhất Kim Linh Phẩm vậy mà từ trong miệng nàng ta lại biến thành hai tờ giấy rách...!(Sùng Văn ức chế)

- -- Được rồi bây giờ chúng ta vào thôi...! Tôn Dương lại lần nữa đề nghị

Xong xuôi đoàn người Tôn Dương Bốn người lần lượt xuyên qua cửa không gian rồi biến mất, theo đó một đám người phía sau cũng ồ ạt xô nhau tiếng vào, bầu không khí náo nhiệt lúc này bây giờ trở nên tĩnh lặng lại, đám người ở trên bờ biển không thể tiến vào cũng bắt đầu kéo nhau rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Làm Bè Vượt Biển

Tất cả mọi người đã nối đuôi nhau vào bên trong Lăng Mộ, cảnh vật bên ngoài lại trở nên yên tĩnh, cánh cửa không gian truyền tống kia đang dần khép lại. Nhưng ngay lúc này, đột nhiên lại có bốn cái bóng mờ quý dị, dùng tốc độ cực nhanh lao vào bên trong trước khi không Gian đóng lại.

Bốn người Tôn Dương xuyên qua không gian mờ mịt, đến khi thấy lại ánh sáng thì đã đứng ở một nơi khác. Nơi này nhìn qua thì thấy có vẻ cực thanh tao ưu nhã, giống như một danh lam thắng cảnh yên tĩnh chứ không hề có chút gì nhìn ra đây lại chính là một Lăng Mộ cả.

Nơi bọn họ đứng là một bờ cát vàng, sau lưng bọn họ đổ lúi là một rừng trúc xanh um tươi tốt, không khí nơi này hoà với gió nhẹ làm cho người hít vào cảm giác tinh thần rất sảng khoái và thoải mái. Trước mặt bọn họ thì là một biển nước trong vắt màu xanh lá cây, bên ngoài biển, có những ngọn tiêu son từ dưới nước trồi thẳng lên dựng đứng.

Những ngọn tiêu son này kích cỡ lớn nhỏ có đủ, cao thấp không đồng đều (Đại khái như là vịnh Hạ Long a) và dường như vị trí sắp xếp của chúng cũng không phải là do người cố ý tạo ra, mà có vẻ giống như tự nhiên mà hình thành hơn.

Bốn người quan sát quanh khung cảnh nơi này, ai nấy cũng đều tặc lưỡi cảm thán về đẹp của thiên nhiên nơi này thật quá hoàn hảo. Nhất là Phan Thanh Xương hấn nhìn quanh khắp mọi nơi rồi trong miệng lẩm bẩm “Thật không thua Vịnh Hạ Long tí nào “

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, phía xa tít bên ngoài đầm nước có thể thấy các toà Thiên Môn bay lơ lững trên không trung xếp thành một vòng tròn quanh một ngọn núi lớn, tất cả Tổng cộng 18 cái mỗi cái đều giống nhau như đúc. Bốn người nhìn lại kĩ càng thì thấy, vị trí các toà Thiên Môn này liên tục biến ảo, hoàn đổi vị trí cho nhau.

Tôn Dương là người có ít kinh nghiệm nhất, bởi vì từ khi xuất đạo đến nay. Hấn luôn gặp đủ mọi phiền phức, nên không có thời gian rảnh rỗi nào để nghiên cứu về những thứ như là trận Pháp này, vì vậy hấn quan sát một hồi rồi là người đầu tiên đưa ra câu hỏi.

- -- Những thứ này rốt cuộc là gì đây? Được bày bố như vậy nhìn có vẻ giống như một loại trận Pháp a...!

- --- Đúng vậy, ta cũng thấy vậy... Nên cẩn thận một chút, những thứ trong Lăng Mộ này tuy đẹp đẽ nhưng có thể sẽ ẩn chứa nguy cơ trùng trùng... Vì vậy chúng ta cứ ở đây quan sát, đợi xem những tên kia leo lên đó xem thế nào đã...! Sùng Văn ánh mắt thâm thúy nhìn lên những toà Thiên Môn kia nói.

- -- n, ta cũng không am hiểu về trận Pháp cho lắm... Vậy thì cứ xem thế nào đã...! Phan Thanh Xương cũng lên tiếng nói.

Cẩm Linh đứng cạnh Tôn Dương cũng bùi môi, nàng không biết là vô tình hay cố ý, dùng dụng lại mở miệng nói một câu “đây lẽ nào là Thiên Môn Trận “Nàng đối với những thứ này cũng hoàn toàn mờ mịt không biết gì chỉ là lúc ở trong gia tộc dường như là đã có nghe qua.

- -- Thiên Môn Trận... Nàng biết loại trận pháp này sao? Tôn Dương nghe Cẩm Linh nói thì kinh ngạc hỏi.

- -- Ta không biết, chỉ là có nghe qua thôi... Loại trận pháp này rất đặc biệt, tác dụng lớn nhất là dùng để đánh lạc hướng và che đậy một thứ gì đó, mà người sử dụng muốn đầu... Ngoài ra còn có thể tự tập luyện khí thiên địa, tạo ra dị thú bảo hộ, đứng canh trên các toà Thiên Môn...! Cẩm Linh nghiêng đầu như vừa suy nghĩ vừa nói.

- -- Ách, lợi hại vậy sao? Vậy làm cách nào để phá giải? Sùng Văn nghe cô nàng này nói thì cũng kinh ngạc, rồi hỏi lại.

- -- Ta không biết làm cách nào phá giải... Ta chỉ nghe nói vậy thôi...! Cẩm Linh lắc đầu nói

Trong lúc này, bốn người đều đã yên lặng chờ đợi quan sát đám người đang tiến ra xa kia, thì bất chợt từ trong đám người có ba người đang bay dẫn đầu “tùm tùm tùm” lần lượt nối đuôi nhau rơi xuống nước. Từ dưới nước lại quỷ dị đột nhiên âm âm dậy sóng, năm cái mồm to lớn hàm răng sắt nhọn ngoi lên tranh nhau tấp thẳng vào ba người đang rơi xuống kia, không gian phía trước lại hiện ra một tầng kết giới, hình thành ba chữ to lớn “Cầm Phi Hành”

Đám người còn lại, thấy một màn này thì mặt mày tái nhợt, vội vàng giảm tốc độ tối đa, như một chiếc máy bay đang bay với tốc độ cao, thì đột nhiên giảm tốc thẳng lại đột ngột, làm thân hình lia đi đến gần sát với tầng kết giới trong gan tấc. Nhưng vẫn còn chưa chạm vào, nguyên một đám thờ phào một hơi rồi bay trở lại vào bờ.

Đám người Tôn Dương thấy cảnh này thì cũng liếc mắt nhìn nhau, nhưng cũng không ai lên tiếng vẫn tiếp tục quan sát, có một đám ngu ngốc này đi trước tiên phong bọn hắn phải tranh thủ nhìn để tìm ra cách phá Trận.

Nguyên một đám người đứng trên bờ cát nhìn lại, tầng kết giới kia lại biến mất “Lăng Mộ quả thật không đơn giản” có người sợ hãi kêu lên.

- -- Nếu không được phi hành thì làm cách nào để đến được bên kia nhỉ...?

- -- Chắc chắn phải có cách nào đó...!

Một đám người bắt đầu ùng ùng bàn tán với nhau, đang lúc tất cả còn đang cố gắng suy nghĩ tìm cách băng qua biển để ra đến chân ngọn núi lớn nhất kia. Bỗng dưng không gian trước mặt biến trở nên vắng vẻ, giống như bắt đầu tạo ra ảo cảnh, mọi người hoa mắt choáng váng trong chớp lát thì định thần lại. Liên thấy trước mặt có một nam tử anh tuấn phi phàm, trên người mặc một bộ y phục trắng tinh khôi, dáng người như một thư sinh, chân đang đạp trên một chiếc bè trúc, tiêu diêu tự tại du ngoạn sơn thủy, hưởng thụ phong cảnh hữu tình ở nơi này.

Nam tử cứ như vậy đứng trên chiếc bè lướt đi trên mặt biển, rồi đột nhiên chiếc bè lặng im dừng lại. Bạch y nam tử kia nhìn lướt qua toàn bộ người đứng trên bờ cát, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Tôn Dương, hắn mỉm cười gật đầu có vẻ như rất hài lòng “tiểu bối không tệ, ta ở chủ điện đợi ngươi” nói rồi thân ảnh hắn biến mất, không gian lại trở về như cũ.

Tôn Dương đứng ngẩn người, hắn nhớ lại lời nói của nam tử lúc nãy rồi quay sang hỏi mấy người Sùng Văn “vừa nãy các ngươi cũng thấy có phải không? Có phải hắn cũng nói như vậy với các ngươi không?”

- -- Ách... Tôn huynh, ngươi cũng phát hiện ra sao? Sùng Văn nói

- -- Cái thân ảnh lúc nãy rõ ràng là cố tình ám chỉ cho chúng ta cách băng qua biển, tất cả hết thảy đều có liên quan đến đám trúc đằng sau này... Hehe...! Phan Thanh Xương nghe vậy cũng sẵn miệng nói.

- -- Ờ, ta cũng nghĩ vậy? Tôn Dương cảm thấy kì quái, hai người này không có nghe được lời nói của nam tử kia.

Trong lúc đám người Tôn Dương đang bàn bạc thì, phía bên rừng trúc đã loạn lên một mảnh rì rào. Nguyên một đám người thi nhau chặt trúc, nhưng sự thật luôn không dễ dàng như họ tưởng, cả một khu rừng trúc này, cây nào cây nấy đều cứng như cương thiết. Những thanh đao binh thường chặt vào không tạo cho chúng lấy được một vết xước, mà ngược lại còn chấn cho đao kiếm sức cui mẻ cọng.

Ai nấy nhìn cảnh này cũng đều buồn bực, cuối cùng đành phải lòi ra những binh khí mà họ cất dấu, thường ngày không nỡ đem ra sử dụng nay đem ra làm tiêu phu chặt trúc khiến cho một đám hận đến ngứa răng.

- -- Chúng ta cũng đi chặt trúc kết bè thôi...! Cẩm Linh cũng lấy ra thanh Tử kiếm đang chuẩn bị lao vào chặt trúc thì Sùng Văn lên tiếng.

- -- Không cần phải vội như vậy, chúng ta không cần bè cũng có thể qua được mà... Cứ để cho đám người kia tiên phong đi mở đường đi...!

- -- A, ngươi có cách sao? Cẩm Linh kinh ngạc hỏi.

- -- Cứ nghe ta là được...!

Sau nửa ngày, một đám người gian nan từ trong rừng trúc bò ra. Người nào người nấy đều mang thảm trạng te tua, Áo quần trên người đều rách tung toé không chịu nổi, trên lưng còn vằn bó lớn bó nhỏ trúc xanh. Trong vài giờ đồng hồ, trên bờ biển vui như trải hội, đám người dù nam hay nữ cũng đều ngồi bành chân chàng hân mà kết bè, nhìn bộ dáng giống như một đám thiếu nữ đang ngồi dệt vải, dũa neo, trông buồn cười không chịu nổi.

Ba tên nam nhân như bọn Tôn Dương nhìn cảnh này cũng chỉ biết há to mồm “Con mẹ nó... Ta cũng thật nể cái vị Thánh Hoàng Tàn Viễn này... Cả cái trò quái đản này mà cũng có thể ép một đám cường giả, cam tâm tình nguyện ngồi chăm chú mà làm được” Phan Thanh Xương không nhịn được cảm thán khen ngợi một tiếng.

Vài giờ sau, trên bờ biển, những chiếc bè được kết xong xuôi, nhưng mà do vấn đề nghề nghiệp, hay còn gọi là không chuyên. Những sản phẩm của đám cường giả này làm ra cũng chỉ có thể gói gọn trong vài chữ để diễn tả “tệ đến không thể tệ hơn được nữa” “có cái thì xiên qua xẹo về” “loại” “độ chắc chắn không cao... Có cái thì lỗ hổng như thuyền thủng đáy” “loại” “độ an toàn phiêu quá... Có cái thì ông ọ lay qua lắc lại như răng rụng” “loại” “hàng kém chất lượng, không đủ tiêu chuẩn... Vv có rất nhiều rất nhiều và đa dạng, nhưng chỉ có không đến ba mươi cái là miễn cưỡng tạm dùng được và bắt đầu ra khơi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhân Ngư Chiến Cá Sấu

Đến chương này rồi các bạn đọc cho xin cái ý kiến chó có động lực và kinh nghiệm nha...

Gần năm mươi chiếc bè thi nhau chèo luồn lách dưới chân các ngọn tiểu sơn, tại một góc không ai để ý, hơn mười người từ đầu đến giờ vẫn im hơi lặng tiếng bấy giờ cũng bắt đầu động. Mười hai người đồng loạt ra tay, nhắm vào sáu chiếc bè đạt chuẩn nhất mà xông lên đánh cướp.

Chủ nhân của năm chiếc bè rất nhanh đã bị đánh văng xuống nước, còn lại một chiếc thì hai người kia vẫn đang dây dưa với chủ nhân của chiếc bè này. Hai người đến cướp là hai người nam tử chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, một người thì thân hình cao to để mình trần, chỉ mặc một cái quần thô có đai lưng quấn lại. Người còn lại thì thấp bé gầy nhom.

Chủ nhân của chiếc bè kia thì lại còn rất trẻ, trên gương mặt không tính là anh tuấn, nói chung là dễ nhìn, nhìn chung người này một lượt từ trên xuống dưới, nhất là khuôn mặt của hắn rất dễ nhận thấy phần nào sự kiêu cường và có pha thêm chút bản tính hiếu chiến hoang dã. Đặc biệt là đôi mắt đồng tử màu vàng kia lại càng thể hiện rõ sự sát bén, bị đôi mắt này nhìn vào tạo cho người mọt. Cảm giác như bị một con mãnh hổ nhìn chăm chăm mà sợ hãi.

- - Khốn kiếp, gặp trúng cao thủ rồi...! Tên gầy nhom thấy dây dưa một hồi mà vẫn không có cách nào đuổi được tên thanh niên này xuống, hắn buồn bực mẩn lên một tiếng.

- - Các ngươi tự mình cút xuống hay đợi ta mời xuống...! Người thanh niên kia cũng không thèm quan tâm tới hai người này, hắn chỉ hờ hững lạnh lùng nói một câu nghe như là trực tiếp đuổi khách không cần cần câu lệ.

- - Hừ... Tiểu tử, chiếc bè này Mạc gia đã nhìn trúng, ngươi biết điều thì nhường chỗ, xuống nước mà bơi đi...! Tên to con nghe thanh niên kia nói, hắn liền hừ lạnh một tiếng rồi làm như ra lệnh nói.

- - À là vậy sao?..... Bép bép... Các ngươi bơi vui vẻ... Hừ... Chỉ là hai tên nhân loại Địa Tướng hậu kỳ mà cũng muốn đứng trước mặt Hồ gia kêu gào...! Thanh niên kia cười lạnh một tiếng, không nói hai lời lập tức bang xuống hai cái tác như trời giáng, đập bay hai tên kia xuống nước.

- - Thủ lĩnh cứu chúng ta, tên kia là cường giả trên Thiên Tướng cảnh, chúng ta không thể cướp được...! Hai người còn đang vênh vào đòi cướp bè thì đột nhiên lại bị người tát cho hai cái lên mặt, cảm giác như muốn nổi đom đóm. Tên gầy nhom vùng vẫy dưới nước kêu lên.

- - A tứ, kéo họ lên...! Người gọi là thủ lĩnh kia điềm nhiên ra lệnh, anh mắt hắn ý vị thâm thúy nhìn thanh niên đang đứng trên bè phía trước. Từ trong đôi mắt hắn thể hiện ra sự trầm ổn và cơ trí, trên khuôn mặt hắn vẫn điềm nhiên như vậy, không nhìn ra nửa điểm vui buồn nào cả.

Mà hiện tại trên bờ cũng còn sót lại rất nhiều người, những người này vẫn đang cố gắng sửa lại bè của mình để chèo ra thiên môn kia. Trong đám người này dĩ nhiên là bao gồm cả bốn người Tôn Dương, bọn hắn từ đầu tới cuối vẫn không hề có hành động gì, chỉ đứng ở phía bờ quan sát. Tình huống lúc này cũng đã được bọn hắn thu vào trong mắt, cả bốn người ai nấy cũng đều ngạc nhiên, không ngờ là trong tốp người ở đây lại còn có cả cường giả Thiên Tướng cảnh chưa lộ diện.

Chỉ một cái tác đã đập bay hai cường giả Địa Tướng hậu kỳ, với thực lực này đủ thấy người này sức mạnh có thể không chỉ nằm ở mức Thiên Tướng bình thường rồi.

- - Chắc chắn... Ta tự hỏi, có phải lúc trước chúng ta đã làm trò hề rồi không? Phan Thanh Xương nhìn phía trước tặc lưỡi nói.

- - Hắc hắc... Phan huynh sao lại đánh giá thấp mình vậy chứ, theo ta thấy lúc này Phan huynh xuất ra còn chưa tới một thành lực lượng a...! Tôn Dương cười cười nói.

- - Hai vị đạo hữu, cái cường giả kia mạnh thì đúng là mạnh thật đấy, lát nữa nếu có tranh chấp thì cùng lắm là ba chúng ta phá lệ vây công hắn, đem hắn cân lên bán cho Diêm Vương là được rồi... Khà khà...! Sùng Văn cũng vỗ ngực tự tin không chớp mắt nói.

- - Hà hà... (được được) vậy cứ theo lời Sùng huynh...! Hai người Tôn Dương và Phan Thanh Xương đồng thời đáp ứng vô sỉ hô lên.

- - Hừ... Các ngươi ba người ba thể giới mà sao ngay cả đề tiện và vô sỉ đều giống như một lò đúc ra vậy chứ...! Cẩm Linh đứng nghe ba tên biến thái này nói chuyện mà ngứa răng, muốn cắn cho ba kẻ này mỗi người một cái. Nản cũng chỉ đứng với ba tên này chưa đến nửa ngày mà nghe cách nói

chuyện của bọn hấn thôi, cũng đủ khiến cho khuôn mặt nàng biến đổi đủ mọi sắc thái. Có buồn cười... Có giận dữ... Có xấu hổ..

Cả ba người nghe cô nàng nói như vậy thì miệng cảm như hén, ngoảnh mặt sang chỗ khác giả bộ làm ngơ.

Trên mặt biển nước màu xanh lục, lúc này đã bị những chiếc bè trôi dạt cuốn động lên những con sóng nhỏ, một đám người thi nhai chèo chống lướt ra phía những toà Thiên Môn kia. Bởi vì trong suy nghĩ của họ, phía trong những toà Thiên Môn đó chính là kho báu chứ nào có ai nghĩ đến những thứ đó lại là một toà trận Pháp đồ sộ, có liên kết chặt chẽ với nhau.

Trừ như người có am hiểu đôi chút về trận Pháp thì may ra còn có thể nhìn ra chút ít, nhưng tỉ lệ này có thể sẽ rất ít. Vì vậy nguyên một đám mới liều mạng thi nhau chèo đi.

Chèo chống suốt nửa ngày, rốt cuộc đã có một vài chiếc bè tốc độ nhanh nhất đã đi được một nửa chặn đường. Cách xa bờ đã hơn 10km, đi đến nơi mà lúc trước ba người kia lắng không phi hành đã bị tầng kết giới chặn lại.

Vài người đi trước đến ngang đoạn này thì dừng lại, lưỡng lự trong chốc lát rồi rốt cuộc cũng không tránh khỏi sức dụ hoặc của bảo vật, đành cắn răng làm liều, chống sào đẩy bè lướt qua. Và cái kết bất ngờ xảy đến là tất cả vẫn yên bình chẳng có xảy ra chuyện đáng sợ gì cả.

Vì vậy đã có một người tiên phong thì cả rùng người theo đuôi, tất cả đều đẩy nhanh tốc độ lướt qua. Xong sự bình an trong chốc lát cũng không kéo dài được bao lâu, khi chiếc bè cuối cùng vượt qua tầng kết giới thì mặt biển đột nhiên sóng cồn chấn động như có thứ gì đó từ dưới đáy biển đang ngoi lên.

Nguyên một đám người sợ hãi không biết là đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một cái đuôi nhọn xù xì đầy gai góc nhô lên cao, cao đến sáu, bảy chục mét gần bằng một ngọn tiểu sơn kia. Nó chia thẳng lên trời rồi dưới ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người, cái đuôi hướng những chiếc bè nhỏ bé kia mà Âm Âm quát xuống.

Bên dưới những chiếc bè một số cường giả tu vi hơi yếu, bị khí thế đang bạt xuống kia dọa cho sợ vỡ mật, mặt trắng bệch không còn chút máu. Nhưng vốn cứ tưởng là lần này toàn quân sẽ bị diệt, ngay cả người thanh niên và người gọi là thủ lĩnh kia cũng đã cam chịu đón nhận một kích này.

Ngay lúc cái đuôi kia đang quát xuống kẻ sát trong gan tất, bất chợt từ dưới nước lại ngoi lên một bàn tay to lớn phủ đầy rong rêu, đem cái đuôi dài kia bắt lại nắm chặt trong tay. Cùng lúc đó một toà tiểu sơn gần đó cũng rầm rầm rung động trôi lên khỏi mặt nước, một đám người vừa mới từ trong cảnh tử vong thoát chết lúc này lại trọn mất sợ hãi thêm một lần nữa.

Có người nhanh trí mặt kệ vật phía trước là gì, cứ cầm đầu chống bè mà chạy trước đã” một đám ngu ngốc, kinh ngạc cái gì chứ, muốn xem thì chạy cho xa rồi xem không phải là tốt hiện sao? Cứ đứng đó mà há mồm chờ mất mạng. “

Dưới sự chú mục của bao nhiêu con mắt, ngọn tiểu sơn kia cuối cùng đã hoàn toàn trôi lên khỏi mặt nước. Mọi người nhìn lại, ai nấy đều kinh hãi không nói nên lời, lúc này ngọn tiểu sơn kia đang được đội trên đầu của một sinh vật to lớn. Nói thẳng ra là đang bị một cái đầu Trâu đội lên.

Hai cái sừng trông như gỗ mục cuốn đầy rong rêu uốn ngược về phía trước, đôi mắt to xanh lè kì dị, trên mũi nó đeo một cái khuyên lớn sâu qua. Toàn thân lực lưỡng, đứng thẳng như người, cơ bắp cuộn cuộn hai cánh tay to lớn nhất lên khỏi mặt nước, nắm theo cái đuôi dài kia kéo lên. Con vật dưới nước vùng vẫy, từng đợt nước bắn tung toé, sóng gầm dữ dội.

Lúc này đám người nhỏ bé mới ý thức được nguy hiểm đang đến gần, vì vậy tất cả đều thi nhau chèo chống bỏ chạy. Vừa chạy được một đoạn, thì từ phía sau từng đợt sóng năng lượng kích phát âm âm lan ra cuốn nước biển tạo thành những con sóng cao đến hai ba chục mét, con vật bị nắm đuôi kia bất ngờ trôi lên khỏi mặt nước, cái miệng dài cứng cáp mọc đầy những cái răng sắt nhọn, lớn nhỏ không đồng đều.

Một con cá sấu màu đen da dề sần xù há cái mồm to như chậu máu tấp lên đỉnh đầu nhân Ngưu kia, con cá sấu này tuy không to lớn như Nhân Ngưu, nhưng cũng không phải là nhỏ. Thân hình đầy gai góc tính từ đầu đến đuôi cũng phải kéo dài gần ba trăm mét.

Nhân Ngưu buông cái đuôi nó ra, hai tay trực tiếp bắt lấy hai cái hàm cá sấu, mạnh mẽ banh ra như muốn xé toạc nó ra vậy. Nhưng mà con cá sấu này có vẻ như không có hoảng loạn, nó níu người lại bốn cái bàn chân toàn móng vuốt sắt nhọn đâm xuyên qua lớp da dày của Nhân Ngưu mà bấu chặt lại, hai chân trước thì bấu vào hai bên hông, hai chân sau thì bấu vào hai bắp đùi của nhân Ngưu làm máu chảy nhuộm đỏ một vùng biển.

Nhân Ngưu đau đớn gầm lên dữ dội, trên tay tăng thêm lực lượng như bạo nộ, đem mồm cá sấu khép lại rồi một tay kẹp bóp lấy giữ chặt cái miệng nó lại. Còn một tay lại luồn xuống bóp lấy cổ nó mạnh mẽ đẩy ra, bốn bộ móng vuốt cá sấu từ từ bị đẩy ra kéo theo từng mảng da thịt cùng máu huyết của nhân Ngưu, xé ra thảng từng cái lằn như đao cắt máu thịt trộn lẫn nhìn ghê rợn.

Nhân Ngưu hoàn toàn đẩy cá sấu ra ngoài, trên người cũng be bét máu, nó giận dữ gầm thét, đôi mắt cũng chuyển thành màu đỏ. Nó bạo nộ ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, đem đầu cá sấu bóp chặt rồi đập mạnh xuống nước ba lần, khiến cho mặt biển sóng cồn nổi lên liên miên không dứt, nhân Ngưu hai tay đè đầu cá sấu dưới nước, hai chân như hai cái cột chống trời điên cuồng mà dẫm xuống, dẫm cho gai góc trên người cá sấu gãy lìa trầy da tróc vảy nổi lên bành đầy trên mặt nước.

Cá sấu bị nhân Ngưu điên cuồng phát tiết, cả người bị đè chặt không thể làm gì, chỉ biết cong đuôi đập loạn trên mặt biển, thỉnh thoảng còn ăn hên nện lên người nhân Ngưu vài cái. Nhưng mỗi lần như vậy thì cái kết của nó lại càng thảm hơn, nhân Ngưu điên cuồng mà nện chủ lực vào cái mồm dài của nó làm cho những cái răng sắt nhọn yêu quý mà ngày nào nó cũng ngời dĩa chăm chút, bị rơi ra đầy đất, gãy không biết bao nhiêu cái.

Nhân Ngưu cuồng nộ phát tiết một hồi, thấy cá sấu đã rù rụi nằm yên như một con chó nhỏ, lúc này nó mới dừng lại buông con cá sấu ra. Đưa chân sút thêm cho nó vài cước, nhưng mà trên đời này mấy thằng lì lợm luôn sống dai cho đến phút cuối, nhân Ngưu tưởng là đã xong việc nên buông lỏng cảnh

giác, nào ngờ cái con cá sấu này vừa được thả ra lại vẫn còn hăng máu. Nó lại há mồm ngoi lên, không biết xấu hổ mà há cái hàm răng sún ra tấp về phía nhân Nguru.

Cách tay nhân Nguru bị găm trúng, nhưng lúc này ngoài cảm giác nhồn nhột ra nó lại không cảm thấy đau tí nào cả. Nó để cho con cá sấu cắn nát trên tay mình một hồi cho thoải mái con thèm, rồi thẳng chân tông một cước vào bụng cá sấu như một vị đại gia đập thẳng ăn mày bay ra ngoài vậy.

Nhân Nguru lại rú lên một tiếng, bắt lấy đuôi cá sấu kéo lại, nhấc lên bắt đầu quay vòng tròn trên đỉnh đầu rồi ném đi như ném một cục tạ. Xong xuôi mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc, đám người ở phía xa cũng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng dị biến hết lần này tới lần khác nối đuôi nhau phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Trận Chiến Kinh Thiên

Từ dưới nước lại mọc lên tám cái xúc tu to lớn quấn chặt lấy thân hình nhân Nguru, do vừa nãy nhân Nguru ra sức nện con cá sấu trên thân thể bị nó cào bới tứ tung da thịt rách nát te tua máu chảy đầm đìa, nên hiện tại sức lực còn lại cũng chẳng bao nhiêu. Bây giờ bị tám cái xúc tu như tám cái vòi bạch tuộc này quấn lấy nhất thời không có cách nào thoát ra được.

Đúng lúc này từ một hướng khác ở phía xa lại vang lên một tiếng gầm chấn động nước biển, một con Tinh Tinh to lớn đang dùng tốc độ cực nhanh bay nhảy trên những ngọn tiêu son phóng về hướng này. Chỉ trong chốc lát thân hình to lớn của nó đã đáp xuống mặt biển, trực tiếp đáp ngay vị trí mà con vật kia đang ẩn nấp dưới nước.

Lại một trận sóng dữ giãy lên, đám người kia lúc này đã không còn đứng yên ở khu vực này nữa. Tất cả đã chuyển hướng chạy về lại phần bên kia của kết giới, và điều kỳ lạ là sau khi qua khỏi phần kết giới bên này họ vẫn có thể quan sát cuộc chiến kia, nhưng lại không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi sóng biển và kinh lực dữ dội kia nữa.

Tất cả những việc xảy ra này từ đầu tới cuối bốn người Tôn Dương đều đã chứng kiến tất cả, bọn hắn bay lên không trung trên cao, tầm mắt đủ để quan sát tất cả, nhưng không hề vượt ra ngoài phạm vi mặt biển mà chỉ đứng nguyên tại chỗ quan sát ở phía xa kia.

Cả bốn người đều kinh hãi nhìn trận chiến của những con thú phía xa kia, Phan Thanh Xương không nhịn được kêu lên một tiếng.

- -- Đám thú này là gì vậy chứ, thật biến thái sức mạnh quá thực khủng bố hết chỗ nói...!

- -- Có lẽ là Linh Thú thú hộ lăng mộ của Thánh Hoàng...! Sùng Văn suy ngẫm nói.

- -- Ủ... Cũng có lẽ là vậy... Theo nguồn sức mạnh này thì có lẽ chắc cũng đã vượt qua đẳng cấp lục giai rồi... Có lẽ đã đạt đến thất giai trở lên, ngang tầm với Thiên Vương hoặc Thiên Quân của nhân loại...! Tôn Dương nhìn ba con thú đang quấn lấy nhau ở phía xa, hắn ước lượng sức mạnh rồi đánh giá nói.

Bởi vì thực lực do mấy đầu thú này thể hiện ra tuy mạnh, nhưng Tôn Dương là người đã từng chứng kiến sức mạnh của Đế cấp, không nói đi đâu xa Ngải Đế Lục Hân và Yêu Liên Toà Định chính là ví dụ tốt nhất cả hai đều là thuộc hàng Đế cấp sức mạnh cực kì khủng bố, thực lực của mấy đầu thú này rất mạnh mẽ nhưng còn chưa làm cho Tôn Dương có cảm giác sợ hãi như Đế cấp, vì vậy hắn có thể dựa vào đó khẳng định chúng chỉ có thể từ ngang cấp Thiên Quân trở xuống.

- -- Nếu theo Tôn huynh nói vậy thì chúng cách thực lực của chúng ta bao nhiêu cấp bậc...! Phan Thanh Xương nghe Tôn Dương nói vậy thì hiếu kỳ hỏi lại, hiện tại hắn chỉ biết mấy đầu thú khổng lồ này bọn hắn không thể trêu vào nổi, chứ không hề biết cách phân chia cảnh giới của Lục Địa thế giới của Tôn Dương.

- -- Là cách ba đại cảnh giới và mười hai tiểu cảnh giới, “Địa Tướng” “Thiên Tướng” “Thiên Vương” “Thiên Quân”...! Phan Thanh Xương vừa hỏi xong Tôn Dương còn chưa kịp trả lời thì Cẩm Linh đã chen mồm lên tiếng.

- -- Ách, ba đại cảnh giới và mười hai tiểu cảnh giới, vậy thì ta nghĩ chúng ta nên ở yên đây thì hơn... Có đám thú này thú hộ thì chúng ta mơ tưởng sờ được đến bảo vật nơi này...! Sùng Văn nghe xong thì dứt khoát nói, bởi vì hắn biết cảnh giới một khi đã lên cao thì sức mạnh tăng lên chênh lệch càng lớn, muốn vượt cấp khiêu chiến cũng sẽ khó khăn gấp vạn lần, vì vậy muốn từ trong miệng đám thú này cướp đồ là chuyện gian toàn không có khả năng.

- -- Vậy trước tiên cứ quan sát tình hình đã...! Tôn Dương nói.

OoO

Trận chiến bên trong càng lúc càng dữ dội, con Tinh Tinh to lớn ôm lấy hai cái xúc tu kẹp vào hai bên nách của mình mà dữ chặt. Hai chân cắm dưới mặt biển còn đập thêm hai cái xúc tu nhún sâu xuống đất cát, con Bạch Tuộc bị nắm giữ nó điên cuồng bạo động liên tục giãy giụa, bốn cái xúc tu còn lại điên cuồng quắc loạn đập tung nước biển. Nhân Nguru chớp lấy cơ hội phối hợp với Tinh Tinh dùng quả đấm lớn với sức tàn phá cực mạnh điên cuồng đập vào đỉnh đầu của con Bạch Tuộc.

Dưới sự phối hợp của Nhân Ngư và Tinh Tinh con Bạch Tuộc liên tục nếm chịu đau khổ, sức lực bị giảm đi nhanh chóng. Những cái xúc tu vẫn liên tục khuỵu xuống nhưng không còn mạnh mẽ như trước nữa, giữa lúc trận chiến kinh thiên động địa dường như đã đến hồi kết thì cái nhân vật bị quăng đi xa lại một lần nữa quay trở lại, con cá Sấu lúc này hai mắt đỏ rực trên người lại mọc ra thêm nhiều gai góc sắc nhọn, bộ dáng có vẻ như sức mạnh đã được tăng lên khí thế toả ra còn cuồng bạo hơn trước rất nhiều. Cái đuôi đầy gai của nó mạnh mẽ quết ngang đem Tinh Tinh chắn trước mặt nó một đòn đập bay ra ngoài một đoạn rồi ngã xuống nước, nhưng đâu ai ngờ được bản chất con Tinh Tinh này vốn đã lì lợm, nó mặc dù thân hình bị quết bay đi chịu đau đớn nhưng bốn cái xúc tu của con Bạch Tuộc vẫn bị nó ôm chặt không buông vì thế lúc nó bay đi cũng đã kéo bừa theo con Bạch Tuộc ra một đoạn trên biển.

Nhân Ngư ở đầu bên này được thế cũng tiện tay vớ lấy hai cái xúc tu kéo lại, nhất thời tạo ra tình huống con Bạch Tuộc lúc này như một sợi dây bị hai đầu giữ lại kéo căng ra như muốn xé nó thành hai nửa, con Cá Sấu lại một lần nữa tấn công lần này mục tiêu của nó là Nhân Ngư, bởi vì nguyên nhân rằng của nó đã bị Nhân Ngư đập gãy hết cho nên lúc này nó chỉ có thể dùng đuôi của mình và bốn cái móng vuốt để công kích, cái đuôi lại một lần nữa mạnh mẽ từ vượn thẳng lên trời quắc xuống đỉnh đầu Nhân Ngư, Nhân Ngư thấy vậy cũng không hoảng loạn nó gầm lên một tiếng dùng sức kéo lấy xúc tu của Bạch Tuộc ra thêm một đoạn lách người sang một bên, đuôi cá Sấu bổ xuống ngay vị trí Nhân Ngư vừa đứng nhưng ở đó lúc này là xúc tu của Bạch Tuộc đang chắn ngang, còn Nhân Ngư thì đã đứng một hướng khác, cái đuôi đập mạnh xuống sức mạnh khổng lồ mạnh mẽ cắt ngang hai cái xúc tu một đoạn khiến chúng đứt rời ra.

Bạch Tuộc bị chặt đứt xúc tu cảm giác đau đớn khiến nó điên cuồng bạo động sức mạnh trong phút chốc điên cuồng tăng lên, bốn cái xúc tu đang bị Tinh Tinh ôm lấy lúc này trở nên mạnh mẽ nhất hồng lên cao kéo theo thân thể to lớn của con Tinh Tinh lên trời rồi vùng mạnh đem nó hất bay ra xa, không còn trở ngại con Bạch Tuộc như phát điên bỏ qua Nhân Ngư mà lao về phía cá Sấu đem xúc tu quấn chặt nó lại, bên dưới cái đầu lớn một cái miệng đầy răng nhọn há ra phun ra một thứ chất dịch màu đen thui có sức ăn mòn cực mạnh phun lên đỉnh đầu cá Sấu, những cái gai nhọn trên đầu nó rất nhanh bị chất dịch đen này hoá đi ăn mòn từ từ rồi biến mất nó vẫn tiếp tục phát tán ăn qua lớp vây dày cộm kia bắt đầu lòi ra máu thịt nhuộm đỏ nước biển, tình trạng khủng khiếp như vậy diễn ra, Nhân Ngư và Tinh Tinh mỗi bên một đường né ra thật xa.

Tinh Tinh trèo lên đỉnh một ngọn tiểu sơn nhìn về bên này liên tục gầm rú nhưng không có hành động nào cả, Nhân Ngư cũng rất thông minh nó ôm lấy một ngọn tiểu sơn chắn trước mặt mình ngăn lại chất dịch màu đen kia đang lan tới trong nước, nó cũng đập chân lên đó nhìn về một vùng nước biển đỏ rực bên này trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ nhẹ nhàng.

Giữa lúc cá Sấu dường như sinh mệnh sắp kết thúc, từ trong một toà Thiên Môn trên ngọn đại Sơn kia bắn ra một chùm sáng chiếu thẳng vào người cá Sấu thân thể đang yếu ớt vì bị ăn mòn của nó lập tức cũng hoá thành chùm sáng phóng lên trời rồi hướng toà Thiên Môn kia mà bay đi nhập vào trong đó rồi biến mất. Theo đó từ ba toà Thiên Môn khác cũng phóng ra ba chùm sáng lần lượt chiếu vào Nhân Ngư, Tinh Tinh và Bạch Tuộc đều hoá thành ba luồng sáng bay đi nhập vào trong đó. Không gian lại trở nên yên tĩnh, mặt biển cũng trở lại tĩnh lặng, nhưng không có một ai dám bước vào khu vực đó nữa, bởi vì tất cả đều thấy rõ mọi thứ tuy đã kết thúc nhưng thứ chất dịch màu đen của con Bạch Tuộc nhả ra kia vẫn còn lan tràn quanh đó. Bọn đều đã được chứng kiến uy lực ăn mòn khủng khiếp của nó, đối với con cá Sấu kia thực lực khủng bố như vậy còn không chịu nổi bọn họ mà dính và thì chỉ có nước tiêu tán trong chớp mắt ngay.

Sự việc vừa xảy ra khiến bọn họ đều hiểu, sự đáng sợ của một Thánh Hoàng là như thế nào, chỉ riêng Linh Thú thủ hộ đã khủng khiếp như vậy nếu gặp phải những cơ quan do chính ông ta tạo ra thì sẽ khủng bố như thế nào đây, quả thật muốn đột nhập lăng mộ một Thánh Hoàng tầm bảo đúng là không phải chuyện dễ dàng gì, vậy nên tiếp tục đi tiếp để có bảo vật hay nên rút lui để bảo toàn tính mạng đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đến Thiên Môn

Bốn bề trở lại tĩnh lặng yên ắng, mặt nước biển lặng lẽ gợn những con sóng nhỏ, vũng nước đục màu đen cũng dần dần hoà vào biển lớn mênh mông mà tan đi rồi biến mất, mọi sự trở về như cũ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Lúc này đây sự yên tĩnh này lại khơi dậy tham vọng trong đám người để họ lại bắt đầu rục rịch tiến tới, giữa những con sóng tràn từng chiếc bè nhỏ lại bắt đầu nối đuôi nhau chậm chạp tiến về phía trước, vừa đi vừa cẩn thận đề phòng những tình huống bất ngờ tương tự như lúc nãy xảy ra.

Bốn người Tôn Dương vẫn đứng ở nơi đó nhìn qua, họ muốn quan sát xem sẽ có diễn biến nào xảy ra nữa không rồi mới hành động, đợi cho đến khi nhìn đám người phía trước đã có người tiến đến gần toà Thiên Môn thứ nhất mà không có xảy ra biến cố gì. Phan Thanh Xương thấy vậy mặt mày hớn hở, hẳn liền vui vẻ kêu lên.

-- Quả nhiên qua được rồi, vậy bây giờ chúng ta có thể yên tâm rồi ha ha..!

-- Ách nhưng mà chúng ta qua bằng cách nào bây giờ, chúng ta không có bè ở nơi này cũng không thể phi hành..! Cẩm Linh nghe vậy cô nàng liền xụ mặt lại hỏi.

Tôn Dương cũng bất đắc dĩ, hần lắc đầu cười khổ, hai tay kết ấn gọi ra Tinh Liên đang trong trạng thái búp sen nhưng đây chỉ là hư ảnh, búp sen ban đầu chỉ nhỏ bằng một bàn tay rồi dần dần biến lớn lên nở ra thành một đóa hoa sen tinh khiết trong suốt, đủ cho bốn người đứng trên đó. Hần đặt chân lên trước rồi quay sang nhìn ba người đang kinh ngạc mà ra hiệu nói “ Các ngươi còn nhìn gì nữa mau đi thôi..!

Cầm Linh sau khi ngạc nhiên cô nàng liền vui vẻ tung người nhảy lên đứng bên cạnh Tôn Dương, còn lại hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương đứng nhìn nhau cười cười như muốn tạo cho hai người Tôn Dương chút riêng tư. Vì thế Sùng Văn vẫn về mặt đạm nhiên lắc đầu nói “ Hai người cứ từ từ thông thả mà trò chuyện với nhau, ta và Phan Huỳnh qua đó trước ngăn chân đám người kia trước.. “

Trong sự kinh ngạc của Tôn Dương và Cầm Linh, Sùng Văn đưa tay bắt lấy tiểu Quy đang ngủ gà ngủ gật ở trên vai hất xuống ném ra ngoài nước biển mà hô lớn “ tiểu Quy đừng ngủ nữa có trò hay chơi rồi đây. ...! “ Con Rùa vàng nhỏ đang trong mộng đẹp lại bị người ném vào nước làm nó choàng tỉnh lại, vừa nghe Sùng Văn nói là có trò chơi thì hai mắt lim dim của nó mở bừng ra như vui vẻ “ Vút “ một cái liền hóa thành một đoàn sáng tốc độ cực nhanh lao trở về dưới chân Sùng Văn, cái đầu nhỏ cọ cọ vào chân hất như một con chó nhỏ bộ dáng làm cho Phan Thanh Xương đứng bên cạnh há hốc mồm “ Con Rùa biến thái này cũng thật biết nịnh bợ “

Sùng Văn cười cười rồi nhìn tiểu Quy chỉ ra đám người đang xa xa ngoài biển dụ dỗ “ Mau đưa chúng ta qua bên đó đi, nếu chậm trễ thì bảo vật sẽ bị người lấy hết đó “ Không ngờ con Rùa nhỏ vừa nghe xong mặt đang hớn hờ bỗng nhiên bày ra bộ dáng đành lại và gấp gấp, nó lao ra một đoạn cả thân hình bé nhỏ đột nhiên lay động lóe lên kim quang chói mắt ánh sáng rực rỡ, khi kim quang thu lại mấy người ngạc nhiên nhìn phía trước, lúc này là một con Rùa vàng khổng lồ với cái mai to lớn rắn chắc.

Sùng Văn thân thể nhẹ nhàng bay lên đứng trên lưng tiểu Quy rồi nhàn nhã gọi “ Phan huynh còn chờ gì nữa? Lên đi “ Phan Thanh Xương đang há hốc miệng nghe Sùng Văn gọi thì sực tỉnh, hất tung người bay lên đứng bên cạnh Sùng Văn miệng cười cười nói “ Có một con Linh thú thật là tốt nha, đặc biệt là loại biến thái như vậy, sau này ta cũng phải kiếm một con mới được.. “

Sùng Văn chỉ cười gật đầu không nói, hất dầm nhẹ chân lên mai rùa một cái ra hiệu cho tiểu Quy bắt đầu đi, tiểu Quy nhận lệnh liền lập tức hoá thành một đoàn sáng giống như điện chớp mà lao đi, kèm theo đó là một tiếng hú dài sáng khoải của Phan Thanh Xương. Tiểu Quy một đường lao đi kéo theo những làn sóng âm âm tách ra hai bên, nháy mắt đã băng kết giới lao lên sát phía sau đám người kia. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, bỏ lại Tôn Dương và Cầm Linh vẫn còn đang trân trời há hốc miệng tại chỗ “ Vị Tam Thái Tử này quả thật không đơn giản “

Đoá Tinh Liên trong suốt bắt đầu bay lên tà tà trời dạt trên mặt nước biển, Tôn Dương lúc này đứng trên đó đón gió biển, Áo bào theo chiều gió bay tà tà phát phới toát lên một vẻ tiêu sái tự nhiên làm cho Cầm Linh đứng bên cạnh nhìn mà ngẩn người. Tôn Dương như trầm ngâm có vẻ do dự gì đó nhưng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi “ Nàng hiểu được bao nhiêu về Thập Bát Thiên Môn Trận “ đây là điều mà hần bản khoản muốn làm rõ để phòng khi xông vào trận còn biết mà ứng phó.

Cầm Linh suy tư chốc lát rồi khuôn mặt xinh đẹp giãn ra nghiêm túc nói “ Ta cũng không hiểu nhiều lắm, cũng chỉ là đại khái sơ lược thôi “

- - - Mười tám toà Thiên Môn này lúc khởi động hợp trận thì sẽ vận hành rất kỳ lạ, chúng không tách ra mà là hợp lại làm một thể thành một toà mê cung. ... Lấy Thiên Môn làm chủ lực để duy trì trận, bất cứ ai tiến vào trong mê cung này nếu chỉ cần am hiểu tìm ra vị trí ẩn giấu của Thiên Môn trong mê cung và phá hủy nó, lần lượt cho đủ mười tám cái thì coi như phá được trận, nhưng nói thì dễ muốn làm chưa chắc đã được... Bởi vì khó khăn trong đó sẽ cực kỳ nguy hiểm, tìm được Thiên Môn là một chuyện còn làm thế nào để phá được nó lại là chuyện khác, nghe nói mỗi một toà Thiên Môn được ẩn giấu nếu muốn phá nó thì trước tiên phải tiêu diệt chương ngại đang thủ hộ nó và những thứ thủ hộ này có thể là... Như ngươi đã từng thấy rồi đấy..!

Tôn Dương nghe mà kinh ngạc và lạnh cả sống lưng, nếu đúng thật như vậy thì quả là quá khó khăn rồi, sức mạnh của đám thú kia đáng sợ như vậy nếu thật sự phải đối đầu thì chỉ sợ là nuốt không trôi chúng rồi. Tôn Dương lại im lặng trầm suy tính trong đầu một chút rồi lại quay sang hỏi tiếp “ Chỉ như vậy thôi sao? Còn có thông tin nào nữa không? “

- - - Không có, ta chỉ biết có vậy thôi... Tại lúc còn ở nhà ta rất lười đọc sách cho nên không biết gì nhiều..! Cầm Linh gãi gãi đầu ngượng ngùng trả lời.

- - - Vậy thì để đến đó rồi tính, nếu như thật sự không được thì rút lui thôi..!

Lại nói phía trước một đám người đang tà tà lướt đi, nhìn ai nấy mặt mày hớn hờ vì đã đến sát dưới chân ngọn đại sơn sắp tiếp cận một toà Thiên Môn thứ nhất nằm thấp nhất. Bỗng dưng lúc này tất cả đều dừng người đồng tai nghe ngóng, phía sau họ một chuỗi âm thanh hú dài khoải chỉ giống như có người đang chơi một trò chơi mang cảm giác mạnh mà hứng thú hú lên, nguyên đám người nhìn lại ánh mắt đều trợn trừng sợ hãi nhìn chòm sáng phía sau đang bắn lại gần với tốc độ kinh hoàng.

Những người có thực lực vừa đủ để nhìn rõ vật phía sau, nhưng cũng chỉ là loáng thoáng nhìn thấy hình bóng một con Rùa vàng to lớn cồng hai tên thiếu niên trên lưng mà lao tới “ Là mấy tiểu tử kia “ có người lầm nhảm.

Rất nhanh dưới ánh mắt sắc soi kinh ngạc của mọi người, con Rùa vàng cứ như thể lướt vào chốn không người, ngang nhiên đâm thẳng vào những chiếc bè xui xẻo nằm trên đường đi của nó, những chiếc bè này bị nó đâm vào hất tung lên rồi tan tành nát bét mà rơi là tà trên mặt nước. Một tràng cười dài thú vị vang lên từ kẻ đứng trên mai Rùa làm cho những người bị đâm trúng nghe mà bức bối phát ghét, ai nấy đều tức giận răng nghiến lợi nhưng lại không làm gì được.

Tiểu Quy một đường phóng nhanh rồi đáp nhanh, nháy mắt nó đã mang Sùng Văn và Phan Thanh Xương đến trước cổng Thiên Môn đứng trên một mặt sân rộng, phía trước là hai cái cột đá ngọc thạch cao hút, tiểu Quy ngửa đầu nhìn Toà Thiên Môn trước mặt, trong mắt nó đầy vẻ tham lam nó thè lưỡi liến quanh miệng một vòng để thể hiện sự thèm thuồng của mình, ngay sau đó lại quay lại cảnh giác nhìn đám người phía sau vừa mới bò lên kia với ánh mắt cảnh cáo và đề phòng như muốn nói “ Nơi này là ta đến trước bảo vật phải thuộc về chúng ta “

Hai người Sùng Văn phóng tinh thần lực cảm nhận dò xét những người đến sau kia, lập tức cả hai đều nhướng mày mà kinh ngạc bởi vì bọn hần phát hiện trong số những người này, có rất nhiều người cùng cảnh giới và trên cảnh giới của bọn hần và còn có mấy người thực lực cực mạnh đã dùng tinh thần lực phản kháng lại. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi vẫn yên lặng đứng đó tiếp tục quan sát, bất chợt hai hàng chân mày của Phan Thanh Xương nhú lại hần truyền âm nói với Sùng Văn “ Sùng huynh ở trong đám người này có vài người đã bị đoạt xá, ta cảm nhận trong linh hồn của bọn hần tà khí rất nặng “

Sùng Văn cũng khẽ gật đầu “ Ta cũng có chút cảm giác, nhưng không rõ ràng nên không thể xác định được... Trước mắt cứ yên lặng xem mục đích của chúng đã, chờ Tôn huynh đến rồi tính tiếp...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Khởi Động Thiên Môn

Chỉ trong một khoản thời gian, từng người lần lượt đi lên đứng thành từng tốp trên mặt sân rộng của Thiên Môn, ai cũng đều ngơ ngác ngược nhìn đánh giá sự cầu kỳ của toà Thiên Môn này. Hai cái cột đá cao vút có vẽ đầy các đoạn hoa văn uốn lượn kỳ dị, còn cả mặt sân nơi họ đang đứng cũng có đầy những đường nét gấp khúc đan xen nhau như một bức đồ án nào đó, cực kỳ phức tạp và khó hiểu. Đặc biệt nổi bật là ngay chính giữa vùng trung tâm của khuôn sân lại có một bức tượng khắc một người nam tử trẻ tuổi, phiêu dật tiêu sái nhưng lại không thiếu phần bá khí đứng trên thiên địa, mọi người khi nhìn vào bức tượng này trong lòng ai nấy đều tự giác sinh ra một loại cảm giác muốn lễ bái, kính ngưỡng cùng sợ hãi.

Qua thêm một khoản thời gian, cuối cùng Tôn Dương và Cẩm Linh cũng lên đến nơi, dưới sự chú mục của mọi người, hai người chậm rãi bước đến chỗ của Sùng Văn và Phan Thanh Xương. Tôn Dương hỏi “ Hai huynh vẫn chưa tiến vào sao? ”

Phan Thanh Xương nhún nhún vai bất lực trả lời “ Còn có cách sao, hai người chúng ta đã lên được một lúc rồi nhưng lại không thấy truyền tống hay cửa vào đâu cả...”

Sùng Văn thì xoa xoa cằm đứng trầm ngâm, ánh mắt gắt gao nhìn vào các đường gạch nối loạn xạ trên mặt sân, cuối cùng hắn đưa ra một kết luận nói “ theo ta nghĩ muốn vào được nơi này ắt hẳn là phải có trận Pháp để khởi động... Các người nhìn những gạch nối trên sân kia đi, tất cả chúng tuy đan xen có vẻ rất lộn xộn, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể nhận thấy toàn bộ đều được vạch ra rất có quy luật móc nối lẫn nhau... Và điểm quan trọng là ở bức tượng kia, những vạch nối lộn xộn này dù đan xen như thế nào nhưng cuối cùng vẫn tập trung lại liên kết với bức tượng kia...”

- - - Người nói không sai, đó chính là trận Pháp duy nhất để khởi động toàn bộ 18 tầng Thiên Môn Trận...! Đồ Cẩm Linh rất kinh ngạc về ánh mắt quang tinh tường của Sùng Văn, hắn nói không sai trong mười tám toà Thiên Môn trận thì trận Pháp khởi động luôn được đặt ở toà thứ nhất, chỉ cần người đủ năng lực khởi động thì cả mười tám toà sẽ bắt đầu vận hành. Cô nàng đối với loại trận này cũng lý giải được chút ít nên gật đầu xác nhận.

Lúc này những người xung quanh ai cũng đều nghe thấy bốn người nói chuyện, trong đó một người đơn độc gầy gầy nhưng khí thế trên người vẫn tự nhiên toả ra như một Vương giả đã quen ngạo thị, ánh mắt hắn vàng rực sắc bén như mắt hổ, hẳn là người có thực lực được cho là trên Thiên Tướng cảnh, lúc trước chính hắn là người đã dùng một cái tát, tát bay hai cường giả Địa Tướng cảnh trung kỳ rớt xuống nước một cách nhẹ nhàng.

Hắn chậm rãi bước lên hai bước đảo mắt nhìn qua bốn người một lượt rồi cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tôn Dương đánh giá hắn từ trên xuống dưới sau đó mới cất giọng có vẻ khiêm nhường hỏi Đồ Cẩm Linh... “ Vậy theo vị cô nương này nếu muốn khởi Trận thì phải làm thế nào? ”

Đây cũng là câu hỏi mà tất cả những người ở đây đều muốn hỏi lúc này, vì vậy cho nên mọi ánh mắt lúc này đều đổ dồn lên người cô gái trẻ xinh đẹp động nhân tâm này chờ đợi câu trả lời.

Cẩm Linh hơi ngạc nhiên xoay người nhìn nam tử cao gầy bên kia, nàng do dự một lát rồi ánh mắt lại hướng về Tôn Dương như muốn hỏi ý kiến của hắn, kỳ thật chuyện này hoàn toàn có thể do nàng tự quyết, thế nhưng không hiểu tại sao lại cứ giống như một thói quen hay trung cầu ý kiến của hắn. Tôn Dương cũng không có phản ứng gì mà chỉ nhẹ gật đầu với nàng ý bảo “ Cứ nói ra cách khởi Trận đi ”

Cẩm Linh cũng nhẹ gật đầu sau đó chỉ vào mười tám cái vòng tròn xung quanh bức tượng nói “ Các người có thấy mười tám cái vòng tròn kia không? Chỉ cần chọn ra mười tám người có Nguyên Khí mạnh nhất ở đây đứng vào đó truyền lực lượng vào bức tượng kia thì trận Pháp sẽ được khởi động...! ”

- - - Ô dễ vậy thôi sao, ta còn tưởng là thế nào ghê gớm lắm? Một người trong đám người vừa nghe Cẩm Linh nói xong liền ra vẻ khinh thường nói. Nhưng Cẩm Linh cũng chẳng thèm để ý đến lời nói của hắn mà vẫn tiếp tục nói tiếp...

- - - Ta còn chưa nói xong... Mười tám người dám đứng vào chỗ này đòi hỏi tất yếu nhất chính là Nguyên Lực phải cực thịnh hoặc là chuyên tu về Nguyên Lực dồi dào để duy trì cho đến khi trận Pháp hoàn toàn khởi động, nếu có một trong mười tám người không đủ Nguyên Lực, bị hút khô kiệt trước khi trận Pháp khởi động thì sẽ bị mười tám nguồn lực còn lại cộng dồn cản trở. Nhất định sẽ bị bạo thể mà chết tan xương nát thịt, mười bảy người còn lại cũng sẽ bị phản lực mà chấn thương nặng... Ta hy vọng là Trận Pháp này cấp bậc không quá cao, như vậy sẽ dễ dàng hơn một chút...! Còn về vấn đề sợ bị người khác lợi dụng thời cơ lúc các người đang suy yếu thì các người yên tâm, một khi trận Pháp đã khởi động thì tất cả sẽ đều bị đơn độc truyền đi vào từng chỗ khác nhau, dù cho có truyền vào chung một chỗ thì các người cũng sẽ không thể nào nhìn thấy nhau, chỉ có đơn độc một mình.

Một mảnh im lặng nhất thời bao trùm lên tất cả mọi người, tất cả đều yên tĩnh đến lạ thường, theo như cô nàng này nói thì muốn trận Pháp khởi động thì nhất định phải trả giá, phải đánh cược. Mức độ nguy hiểm quá lớn, không ai dám tự tin bước vào những cái vòng tròn kia, bởi vì không ai biết mức độ năng lượng cần để khởi động trận Pháp kia là nhiều đến mức nào, chỉ cần sơ sẩy một chút thì sẽ lập tức bỏ mình ở trong lăng mộ này ngay. Bởi vậy lúc này tất cả đều đang bắt đầu lâm vào trầm mặc.

Không gian yên tĩnh không được bao lâu, rốt cuộc đã có động tĩnh, mọi người kinh dị nhìn người đầu tiên bước vào vòng tròn thứ nhất, người này không

ai khác chính là Sùng Văn. Ánh mắt ai cũng quắc dị nhìn hần như nhìn một tên điên, rõ ràng thực mới chỉ là một Hoá Tướng cảnh, ngang hàng với Địa Tướng cảnh ở thế giới này và Pháp Sư lục phẩm của Ngũ Hành thế giới, vậy mà lại dám tự tin bước vào đó rõ ràng là muốn chết, mà không chính là kéo cả đám chết lây theo hần, như vậy ai mà dám bước vào tiếp theo chứ...

Tôn Dương và Phan Thanh Xương cũng liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu một cái rồi cũng thẳng chân bước luôn vào hai vòng tròn gần đó. Chỉ để lại cô nàng Cẩm Linh và một đám người tròn mắt sững sờ “Lại là ba tên biến thái này tiên phong... Can đảm cmn thật là can đảm”

Đội đến một lúc vẫn chỉ có ba người đứng trong đó, cuối cùng Tôn Dương như muốn ảo não, hần xoa xoa trán ra vẻ ngao ngán khiêu khích nói “Này các vị, đã vào đến đây rồi không thể cứ đứng nhìn như vậy chứ... Toàn là cường giả bậc nhất trong lớp trẻ mà thiếu tự tin về bản thân như thế thì làm sao mà đánh đám với người khác được đây?”

-- Ha ha ha... Hay lắm, nói hay lắm... Thật không hổ là người mà chủ nhân coi trọng, rất có cốt khí... Được, vậy thì ta lấy trước một chỗ cùng các người chơi..! Nam tử gầy kia đứng khoanh tay trước ngực cười ha ha thú vị, nói một tràn rồi nhảy vào ô tròn tiếp theo đứng bên cạnh Tôn Dương.

Đã có một cường giả Thiên Tướng bước vào tiên phong, lại cộng thêm lời khiêu khích của Tôn Dương, trong đám người còn lại rốt cuộc cũng có người tiếp theo bước ra đi thẳng vào vòng tròn rồi đứng lặng yên không nói lời nào, người này chính là nam tử cầm đầu tốp người đông nhất ở đây, có thể sai khiến cường giả Địa Tướng cảnh trung kỳ ắt thức lực của hần cũng không phải dạng tầm thường, với lại hần dám bước vào một phần cũng là vì hần muốn nhìn xem rốt cuộc bản lĩnh thật sự của ba người Tôn Dương rốt cuộc là ở mức độ nào. Chỉ dựa vào thực lực Địa Tướng sơ kỳ mà dám tự tin bước vào trận Pháp này cũng không phải là chuyện đùa. Một phần hần cũng tự tin về thực lực của mình.

Lần lượt từng người từng người thực lực ẩn dấu cũng bắt đầu lộ ra, bước vào các vòng tròn còn lại cho đến vòng thứ mười tám. Cũng chỉ khi lúc này đám người còn lại mới thật sự hoảng sợ, thật không ngờ trong đám người bọn hần lại có nhiều cường giả trên Thiên Tướng như vậy..

Mười tám vòng tròn bắt đầu loé sáng, lúc này Cẩm Linh vội vàng chạy đến từ trên đầu ngón tay trích ra một ít máu đem chấm vào cổ của ba người Tôn Dương sau đó lại lui về. Ba người cũng không hiểu năng ta làm vậy là có ý gì, nhưng cũng mặt kệ, dù sao vẫn biết là năng sẽ không hại mình. Trận pháp bắt đầu sáng lên, mười tám người lập tức vận chuyển lực lượng của mình truyền vào bức tượng chính giữa, năng lượng bắt đầu tỏa ra lan đi như giun bò lồm cồm trên các đường kẻ uốn lượn đủ kiểu kia bằng một tốc độ chậm chạp. Cả mười tám người bắt đầu cảm giác được như có một lực hút vô hình đang nhanh chóng rút đi lực lượng của mình một cách càng lúc càng nhanh chóng, lúc này bọn hần mới biết hiện tại muốn rút lui cũng không có cách nào rút được nữa, mà ngược lại còn phải dốc sức toàn lực vận chuyển lực lượng để truyền đi cung ứng cho Trận Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Yêu Nghiệt

Thời gian lặng lẽ trôi qua mấy canh giờ, lúc này toàn bộ đám người trên Thiên Môn bắt đầu người nào cũng đang ngậy người há hốc miệng. Tất cả đều chăm chú nhìn vào mười tám người giữa sân mà sững sờ chết lặng cùng khiếp sợ, đã mấy canh giờ trôi qua, nguyên lực liên tục bị rút đi, vậy mà mười tám đạo thân ảnh kia vẫn đứng sừng sững vững như bàn thạch, mặc cho trận pháp kinh khủng kia rút đi nguyên lực của mình. Mà bọn hần về mặt hầu như là chẳng thêm để tâm, vẫn như cũ điều động nguyên lực thuận theo trận pháp mà truyền đi.

Điều này thật khiến cho đám người xung quanh trong lòng giấy lên báo điều suy nghĩ, phảng phất họ tưởng tượng như mấy bóng người kia là một cái vỏ chứa nguyên lực, liên tục truyền đi liên miên bất tuyệt mãi vẫn như không bao giờ khô cạn. Mà cái trận pháp khủng bố kia cũng giống như một cái động không đáy, dù cho bao nhiêu nguyên lực tràn vào nó đều có thể nuốt hết, mãi vẫn không bao giờ đủ.

Lúc này họ mới ý thức được sự đáng sợ của toàn trận pháp khởi động Thiên Môn kia là ở mức độ nào, là thứ mà bọn hần căn bản không bao giờ dám chạm vào, và cũng đồng thời bọn hần khiếp sợ thực lực của đám người kia, tu vi và nguyên lực của bọn hần quá mức cường hần. Thiết nghĩ nếu đổi lại là bọn hần chỉ sợ là đã bị cái trận pháp kinh khủng kia hút khô từ lâu rồi, tuyệt đối không có khả năng chống chọi qua mấy canh giờ như đám người biến thái kia.

Mà hiện tại trong số những người đang đứng xem này, có một người sắc mặt hần đang lúc xanh lúc trắng, mồ hôi vã ra đầy đầu. Hần chính là kẻ mà lúc trước đã ngắt lời của Cẩm Linh xem thường trận pháp kia, hiện tại hần đứng xem một màn này mà sợ hãi đến run người, hần dù sao cũng là người có thực lực Địa Tướng cảnh, làm sao lại nhìn không ra cái lực hút khủng bố đang phát ra từ trận pháp kia chứ “Quả thật quá đáng sợ” trong lòng hần khẽ run rẩy thâm thâm một tiếng.

Lúc này cũng đồng dạng không chỉ có tên Địa Tướng kia, mà trong đám người đang xem lộn xộn cũng có bốn thân ảnh cũng đang hít mắt nhìn về phía mười tám người giữa sân. Trong đôi mắt của bọn hần đều loé lên một tia yếu dị khác thường rồi lập tức biến mất.

Tuy nói hết thấy cả mười tám người này đều mang cho họ một sự khiếp sợ mãnh liệt, nhưng chung quy tiêu điểm của bọn họ vẫn là ba tên thiếu niên mười bảy mười tám tuổi kia, trong đầu bọn hần lúc này tất cả chỉ có hai từ dễ diễn tả ba tên này “Biến Thái” đúng vậy là biến thái. Có người nổi lên sự ghen tỵ đến đỏ mắt, ông trời làm sao lại bất công như vậy, ba tên kia cũng đồng dạng là có cảnh giới ngang với mình, đều là cảnh giới Địa Tướng cảnh trung kỳ, mà vì sao thực lực lại cách xa nhau quá lớn như vậy? Bọn hần có thể nhìn ngang đứng đó mà trút đi nguyên lực đồng dạng với mấy tên Thiên Tướng cảnh khủng bố kia nhưng từ đầu đến cuối mặt lại không nhăn lấy một cái.

Ở phía bên này, đến giờ phút này Cẩm Linh cũng đồng dạng là đang trợn trừng mắt, trong đầu nàng quay cuồng mang theo một đống dấu chấm hỏi. Nàng thật sự không tài nào hiểu được ba tên quái thai kia là được sinh ra như thế nào, là tu luyện như thế nào mà lại khiến người ghen tị đỏ mắt như vậy? Bọn hắn chỉ mới ở cạnh giới này mà nguyên lực tu luyện được đã khủng khiếp như vậy rồi, nếu như sau này bọn hắn tiến vào cảnh giới Thiên Quân hoặc Thiên Đền thì sẽ như thế nào đây. Huống hồ không nói đến nguyên lực, ngay cả lực chiến của bọn hắn đã rất ư biến thái tùy thời đều có thể chiến đấu vượt cấp, nàng càng nhìn bọn hắn trong lòng càng cảm thấy tự ti với bản thân mình, với thiên phú của nàng trong các tông môn đại phái và thế lực gia tộc thì không thể nghĩ ngờ là được xếp vào hàng thiên tài hiếm có rồi, thế nhưng hiện tại mấy tên trẻ tuổi đồng lứa với nàng kia lại cho nàng đã kích quá lớn.

Đôi bàn tay bé nhỏ trắng nõn của nàng khẽ nắm chặt, trong đôi mắt xinh đẹp chợt hiện lên một tia kiên cường nàng thầm nói “ Ta nhất định phải bước theo các người, dù cho có không bằng thì cũng sẽ không để các người bỏ ta quá xa “

Thế nhưng chuyện gì cũng có hai mặt của nó, lúc này trong số mười tám người đang truyền nguyên lực đã có một vài người nội tâm đã bắt đầu sinh ra khiếp đảm, tuy ngoài mặt bọn hắn vẫn dửng dưng về bình tĩnh như thường, nhưng đầu ai biết được trong lòng bọn hắn lúc này có khổ mà không dám kêu lên, chỉ biết cắn răng kiên trì, trong lòng không ngừng dấy dựa cũng cầu khẩn, cầu cho trận pháp mau mau khởi động nếu không bọn hắn sẽ thật sự không chống đỡ nổi nữa ak.

Trận này quá mức khủng khiếp, chỉ mới là trận khởi động mà đã cường hãn thế này rồi, nếu như khởi động xong thì mức độ khủng bố của nó sẽ như thế nào đây?

Mỗi người vẫn mang vẻ mặt lãnh đạm bình tĩnh như không có chuyện gì nhưng kỳ thực tâm đã gọn sóng, duy nhất chỉ có năm tử mất hồ lúc này là vẫn bảo trụ tốt nhất, trên khuôn mặt của hắn không những không có vẻ suy yếu mà khoẻ miệng hắn còn lộ ra một nụ cười như đang chơi một trò chơi đầy hứng thú cùng kích thích. Thấy vậy năm tử cầm đầu kia đang đứng đối diện hắn trong lòng thầm kinh ngạc, tuy nói y hiện tại cũng giống như đối phương vẫn có đủ sức để duy trì, nhưng y thật không ngờ tu vi thực lực của năm tử gây cơn kia lại mạnh như vậy, chỉ ít là cũng tương đồng với y đều là mang cảnh giới Thiên Tướng Hậu kỳ. Nhưng mà đối với y nam tử gây cơn kia cũng không phải là điều làm cho y ngạc nhiên nhất, điều làm y ngạc nhiên nhất chính là ba tên thiếu niên sâu không thấy đáy kia. Khỏe miệng y khẽ giật giật quái dị nhìn ba người Tôn Dương, y hoài nghi liệu có phải ba tên trẻ tuổi này là đang tận lực che giấu thực lực hay không?

Rõ ràng là cảnh giới bọn hắn thể hiện ra đều chỉ là cảnh giới Địa Tướng trung kỳ, thế như thế quái nào bọn hắn lại có nguyên lực yêu nghiệt như vậy, có thể dây dưa kéo dài cho đến tận bây giờ, trong lòng y chấn động nhưng về ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh nhạt như thường, giờ phút này y đã thật sự xem trọng ba tên thiếu niên này hơn vài phần. Không vì nguyên nhân gì khác, mà là vì trong lòng y đã đưa ra kết luận “ Che giấu thực lực “ đúng thế là bọn hắn đang che giấu thực lực, nếu không y không còn cách nào khác để lý giải được nguồn nguyên lực khủng bố kia là từ đâu ra.

Kỳ thật thì không ai biết ba người Tôn Dương đích xác là sử dụng nguyên lực của bản thân “ Sùng Văn là kẻ chuyên đi vẽ phù văn, mà chức nghiệp này là đòi hỏi phù sư phải là người thiên tu về tinh thần lực cường đại, còn có Linh lực không những phải dồi dào bất tuyệt mà còn là phải thật tinh thuần cường hãn, vì thế cho nên có thể nói một phần sở trường của hắn chính là Linh lực (Nguyên lực) nhưng dù vậy thì tình cảnh của hắn lúc này cũng không khác những người kia là mấy, tùy hắn thiên từ Linh lực nhưng dù sao cảnh giới của hắn vẫn còn thấp, miễn cưỡng có thể trụ được đến lúc này tuy vẫn còn chống đỡ được nhưng cũng sắp chạm đến cực hạn rồi.

Còn Phan Thanh Xương thì cũng đồng dạng là vì hắn có hai cái Pháp Ấn tách rời tu luyện, cho nên Ma Pháp (Nguyên lực) của chính là dựa vào hai toà Pháp Ấn này hợp lại liên tục vận chuyển mà cũng ứng cho hắn sử dụng.

Còn về phía Tôn Dương thì lại chính là nhờ vào đoá Tinh Liên trong cơ thể hắn, đến lúc này hắn cũng thật sự kinh hãi đối với lực hút đáng sợ của trận pháp này, đồng thời cũng kinh hãi đối với đoá Tinh Liên trong khí hải của mình, cho đến tận bây giờ bản thân hắn vẫn cứ điên cuồng mà truyền đi nguyên lực, vậy mà bản thân hắn lại chỉ có một chút cảm giác suy nhược ngoài ra thì vẫn có dư sức để truyền đi nguyên lực, hắn nói thì quang sát Đoá Tinh Liên còn chưa nở hết kia, chỉ thấy từ trên thân hoa sen liên tục trào ra vô số sương trắng mờ mịt rải ra theo kinh mạch của hắn mà truyền đi liên miên không dứt. Điều này làm cho Tôn Dương kinh sợ không khỏi thán thở một tiếng “ Không hổ là nguyên Đan được tách ra từ Bán Thánh Thú, dù chỉ là một phần nhỏ mà đã cường đại như vậy, nếu như là nguyên Đan hoàn chỉnh thì sẽ khủng bố đến tình trạng nào đây “ nghĩ đến đây hắn không khỏi rung mình một cái, trong đầu không khỏi hiện ra thân ảnh xinh đẹp đầy chết chóc kia, hắn thật không hiểu lúc trước là mình lấy đúng khí từ đâu ra mà lại có thể nói chuyện tùy ý với cô nàng khủng bố kia như vậy.

Nhưng có một điều mà Tôn Dương không nghĩ tới đó chính là một phần nhỏ nguyên Đan ngày nào mà Huyền Trân đưa vào thân thể hắn sớm đã bị hắn đồng hoá, biến thành vật thuộc về riêng mình hoàn toàn chặt đứt liên hệ với Huyền Trân rồi. Đoá Tinh Liên ngày hôm nay chính là do Tôn Dương đã dùng sự kiên trì cùng liều mạng mà đổi lấy, để cho một viên Nguyên Đan nhỏ nhỏ liu liu mấy mẩu thôn phệ được Ngải Đế Yêu Liên mà lột xác hoá thành Tinh Liên cường đại thánh khiết có uy lực kinh người như vậy.

Trong dòng miên mang suy nghĩ của tất cả mọi người, trở lại với thực tại. Thời gian trôi qua rất lâu, dưới sự chú mục của mọi người, lúc này trong trận đã có vài người gần như đã đạt đến cực hạn, sắc mặt bọn hắn đang dần chuyển thành màu trắng bệch, tưởng chừng như đã không còn lực để tiếp tục đang định nhận mệnh mà buông tay thì lúc này ngay chính giữa trận pháp bức tượng năm tử ngạo thế kia vậy mà như có sinh mệnh, bắt đầu chuyển động. Ngay khi bức tượng chuyển động thì lực hút trên người mười tám người trong trận cũng lập tức tiêu thất triệt để biến mất không còn bóng dáng, làm cho một đám người như trút được gánh nặng hai tay buông xuống chống trên đầu gối của mình mà thở hồng hộc như trâu khác nược, mồ hôi lạnh đầy đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mê Cung

Dưới ánh mắt chăm chú cùng kinh ngạc của đám người, bức tượng nam tử kia như lại có được sinh mệnh bắt đầu chuyển động, hai cánh tay bằng cốt thạch cứng đờ lúc này nhưng lại đột nhiên hoạt động chân thật như người thường. Chỉ thấy trên đôi tay đó loé lên kim quang, thạch thủ liên tục kết thành những ấn pháp kỳ lạ, theo mỗi ấn pháp của nam tử, toàn bộ không gian bắt đầu bị dẫn động, trên đỉnh đầu của mọi người bắt đầu hiện ra từng đoàn hoa văn to lớn, từ trên hóa văn phóng ra từng tia sáng bắn lên người của tất cả mọi người. Giống y hệt như lúc họ được truyền vào Hoang Nguyên, không gian bắt đầu vận vẹo uốn lượn lên rồi tất cả đều biến mất, toàn bộ đều biến mất, không chỉ là người mà ngay cả mười tám toà Thiên Môn cũng đồng dạng biến mất trong hư không, chỉ còn lại đó một ngọn đại sơn đứng sừng sững.

Lúc họ xuất hiện trở lại thì liền phát hiện không gian trước mặt đã thay đổi, khắp nơi đều là vách tường và lối đi ngoằn ngoèo, đưa mắt nhìn quanh thì phát hiện ở trong không gian này tất cả mọi nơi hoàn toàn không có gì khác biệt, mà trái lại còn chỉ có một điểm chung duy nhất đó là tất cả mọi thứ, tất cả đều như một khuôn mẫu làm ra, hoàn toàn giống nhau như đúc, bây giờ đứng yên một chỗ thì không sao nhưng trong lòng mỗi người bọn họ dấm dấp, chỉ cần bọn họ nhấc chân bước ra khỏi nơi khởi điểm này thì sẽ không có cách để phân biệt được phương hướng. Bởi vì nơi này sau khi quan sát bọn họ đã nhận định phiến không gian này chắc chắn là một toà Mê Cung, mà còn là một toà Mê Cung vô cùng rộng lớn.

Bốn người Tôn Dương sau khi mở mắt ra thì vô cùng kinh ngạc nhìn nhau, bởi vì bọn họ lúc này đều đang xuất hiện cùng một chỗ, hoàn toàn khác với những người khác đã bị tách ra và truyền vào không gian riêng. Ba người thiếu niên kỳ quái không hiểu, lúc trước bọn họ còn nhớ là Đỗ Cẩm Linh đã từng nói “Sau khi Thiên Môn khởi động thì tất cả đều sẽ bị tách ra rồi truyền đi” thế nhưng hiện tại đây là chuyện gì, vì sao bọn họ vẫn còn có thể đứng chung một chỗ với nhau. Nhưng không đợi bọn họ bàn khoăn lâu, một câu nói của Cẩm Linh vang lên làm cho ba người liền hiểu ra, đưa tay sờ sờ vết máu trên cổ mình mà cười khẽ... “Các không cần phải thấy lạ, tất cả là vì ta đã dùng máu của mình khắc lên người các ngươi để tạo đội, không bị ảnh hưởng bởi truyền tống của trận pháp”

-- Ồ còn có thể ăn gian như vậy nữa sao... Hắc hắc...! Phan Thanh Xương nghe vậy thì cười tiếu ý nói.

-- Ta sẽ không giải thích nhiều, đợi đến lúc tìm được Thiên Môn thì các ngươi tự nhiên sẽ biết...! Cẩm Linh lơ đãng một bộ vẻ giải thích, nàng cũng không cần để ý đến mấy tên kia, trực tiếp bước ra đi thẳng về phía trước,, nàng vừa đi vừa đưa sờ nhẹ trên vách tường, ánh mắt chuyên chú như muốn tìm kiếm chút gì đó dị thường khác biệt ở nơi này.

Cả ba tên nam tử cũng yên lặng tiến lên đi theo Cẩm Linh, trong ánh mắt của ba người lúc này đều lộ ra từng sắc thái khác nhau, Phan Thanh Xương thì biết đây là một toà mê cung tất cả mọi nơi đều giống nhau như đúc, cho nên để đề phòng bị lạc hướng hắn đưa ngón tay thon dài có bao bọc ma pháp ý định muốn khắc lên trên vách tường một dấu để làm ký hiệu, nhưng hắn lại không ngờ sau khi khắc xong một chữ trong tên của mình, hắn liền bày ra vẻ mặt tận hưởng đắc ý, kiểu như “Các ngươi thấy ta có nhanh trí không?”

“Haizz” thế nhưng một tiếng thở dài của Cẩm Linh liền lập tức như xối cho hắn một gáo nước lạnh, mới làm cho hắn giảm bớt cái vẻ tự sướng kia lại một chút, thật không chịu nổi.

Phan Thanh Xương thì hí nheo mắt nhìn theo cánh tay đang chỉ chỗ của Cẩm Linh, hắn lập tức tròn to mắt nhìn trên các vách tường xung quanh, nơi nào cũng có đầy đầy cái ký hiệu mà hắn vừa mới khắc lên kia. Trong lòng hắn thầm rủa “Bà mẹ nhà nó, chơi gì kỳ vậy? Chơi vậy sao chơi?”

Sùng Văn mỉm cười nhìn Phan Thanh Xương lắc đầu, sau đó hắn lại như không để ý, tiếp tục quan sát xung quanh đôi mày nhíu lại như đang suy nghĩ tính toán gì đó.

Về phần Tôn Dương, hắn cũng bắt đầu tập trung tinh thần cảm ứng những dao động vận chuyển ở phiến không gian này, hắn chỉ là một người chỉ mới bước vào tu luyện chưa được bao lâu, đối với các loại như trận pháp này hắn thật giống như với một tờ giấy trắng không khác nhau chút nào.

Hiện tại hắn cảm ứng cũng là thông qua Thần Phách ở trong thân thể mà cảm ứng, chứ không phải là dùng thần niệm. Bởi vì mới lúc vừa rồi, hắn đã thử phát ra thần niệm để dò xét, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ở trong phiến không gian này thần niệm của mình phát ra như đã bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó mạnh mẽ ép trở về mà không thể phản kháng. Nói như vậy thì mấu chốt chính là nằm ở đó, rất có thể thần niệm chính là mấu chốt để tìm Thiên Môn ẩn dấu, vì vậy vị Thánh Hoàng kia đã cố tình bày ra cấm chế, chế trụ không cho người tiến vào Trận có cơ hội sử dụng Thần Niệm.

Thời gian ước chừng gần một ngày trôi qua, cả bốn người liên tục băng qua xuyên lại trong toà Mê Cung căn bản không có lối thoát này, cả bốn người đều dùng đủ mọi cách để tra xét và tìm kiếm vị trí của Thiên Môn. Nhưng khiến cho cả đám buồn bức là dù cho bọn họ có dùng thủ đoạn như thế nào thì bốn bức tường vẫn đứng vững như vậy, không hề có nửa điểm lay động hay biến hoá dị thường nào cả, làm cho cả đám chạy loạn muốn choáng váng cả đầu óc.

Tôn Dương ngay cả Yêu Huyền Ma Đồng cũng mở ra rồi, nhưng chung quy vẫn không thể như thường lệ có thể, mỗi khi mở ra đều có thể nhìn thấu mọi vật ẩn dấu hay khí tức dao động. Nhưng ngay lúc này lại không thể nào phát huy được nửa điểm uy lực, Tôn Dương vô đầu bứt tóc như muốn phát điên, cả đám đã ngày ngốc trong này đã gần một ngày rồi cứ chạy qua chạy lại cũng chỉ giống như là đang đứng một chỗ, điều này làm cho hắn hết sức là buồn bức. Hắn nóng nảy liền nhấc tay dùng lực đâm mạnh một cái vào vách tường để phát tiết, nhưng nào ngờ một quả đấm này ngay khi hắn đâm ra thì trên vách tường vẫn như cũ không hề có gì run chuyển, duy chỉ có là Thần Phách đang ngồi lơ lửng trên đóa Tinh Liên trong khí Hải của hắn lúc này lại đột nhiên mở trừng mắt, vương người đứng dậy Tướng giáp trên người tỏa ra hào quang lấp lánh, khí phách vạn trượng, trải qua lần Ly Châu dị biến thành Tinh Liên Thần Phách cũng theo đó mà lột xác trở nên ngưng thực và có khí chất hơn nhiều, từ trong đôi mắt tím yêu lộ lên như có thể thông thấu thu hết tất cả hết thấy mọi thứ vào trong mắt.

Tôn Dương kinh dị, lúc này thông qua ánh mắt của Thần Phách hắn rõ ràng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ mà lúc này mình không thể nhìn thấy, từ trong đáy lòng hắn lúc này đột nhiên dâng lên một mảnh khiếp sợ nhìn trần cảnh trước mắt và khắp nơi trong Mê Cung. Xương trắng chông chênh khắp mọi nơi, có bộ tử thi thì ngồi dựa vào vách tường kiểu như trước lúc chết đã vô cùng tịch mịch và tuyệt vọng, có bộ thì như là điên cuồng trước lúc chết

tư thế nằm sấp trên đường đi nhưng vẫn cố nhòm người dậy dùng hay tay cố bò trườn thân thể kiểu như không hề cảm tâm. Rất nhiều rất nhiều bộ dáng thể hiện đủ loại bị ai tuyệt vọng, Tôn Dương nhìn trần cảnh này không khỏi một trận mồ hôi lạnh đầy đầu, hắn thầm nghĩ “Thật đáng sợ, đây có lẽ là thì thể của các cường giả cũng xông vào tìm bảo vật giống như mình, nhưng không tìm được lối ra cho nên bị mắc kẹt chết ngay trong trận pháp này, với lại số lượng người đã được tích lũy hàng trăm vạn năm qua cho nên mới có tình trạng xương trắng chồng chất khắp nơi như thế này, chỉ là do được trận pháp dẫn đi cho nên đám người mình mới không thể phát hiện.

Ba người còn lại vốn vẫn như trước vẫn đang vất óc suy nghĩ và không ngừng tìm kiếm vị trí của Thiên Môn, không hề hay biết những nơi mà họ đi qua đã dẫm lên vô số xương trắng, nhưng bất chợt lúc này chỉ nghe Sùng Văn đột nhiên hô lên một tiếng vang dội “Tìm ra rồi, là ở bên kia “

Mọi người nhìn lại theo hướng mà Sùng Văn chỉ, nhất thời hai người Phan Thanh Xương và Cẩm Linh đều ngơ ngác nhìn qua, rồi sau đó nở nụ cười cổ quái nhìn Sùng Văn, trong lòng thầm nghĩ “Liệu vị Tam Thái Tử này có phải chạy loạn trong Mê Cung một ngày mà đầu óc đã choáng váng đến ảo tưởng rồi hãy không? Làm gì có thứ gì ở đó đâu chứ? ”

- -- Đúng là tìm thấy rồi, cmn ả đầu thế này lại còn không cho sử dụng Thần Niệm thì làm sao mà kiếm. . .! Tôn Dương đưa mắt nhìn lại hư không cách chỗ bọn hắn không xa, chỉ thấy nơi đó có một cái bóng mờ giống như một cánh cửa trong suốt đang trôi nổi lơ lửng gần như hoà nhập với không khí kia, trong lòng hắn không khỏi tắc lưỡi, ngày cả khi hắn dùng đến Yêu Huyền Ma Động mà cũng không thể nhìn thấy được nó, hiện tại dưới sự xuyên thấu của Thần Phách lại may ra chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mờ mờ nhạt nhạt.

Đây chính là kết quả mà Sùng Văn ngay từ đầu đã tận lực nghiên cứu, hắn đối với trận pháp cũng có tạo nghệ không nhỏ dù sao cũng là một Phù sư, muốn vẽ được Phù thì cũng phải am hiểu trận pháp, nhưng dù sao đối với loại Trận Pháp như Thập Bát Thiên Môn Trận này cấp bậc quá cao, lý giải cũng rất khó, đáng lẽ ra Sùng Văn cũng cực kỳ rối rắm, tích cực suy diễn nhưng mãi vẫn không cách nào tính ra được quy luật vận hành của Trận. Hắn gần như thoái chí từ bỏ ý định tìm Thiên Môn, nhưng rồi ánh mắt hắn lại chợt loé lên, trong đầu hắn nhớ lại từng vị trí của từng toà Thiên Môn lúc trước khi còn ở trên ngọn đại sơn kia, rồi lại nhớ lại những hoa văn đan xen chằng chịt trên mặt sân kia, tuy những hoa văn kia nhìn qua thì giống như móc nối liên mạch với nhau, nhưng thực chất chúng đã bị tách ra thành mười tám ô riêng biệt và ứng với mỗi vòng tròn trong mỗi ô. Lúc này vòng tròn chính là ứng với thiên môn, bức tượng nam tử kia chính là đại sơn nằm chính giữa, không thể nghĩ ngờ những hoa văn chạy lộn xộn kia chính là ứng với tầng tầng Mê Cung này, hay nói một cách chính xác thì nó chính là một tấm bản đồ để di chuyển trong Mê Cung, tất cả đều được hiện lại trong đầu Sùng Văn cũng may lúc trước hắn đã có quan sát qua hoa văn trên Trận Pháp. Hắn đem mọi thứ liên kết lại với nhau rồi sau đó tính toán chuẩn xác ra vị trí mà Thiên Môn đang ẩn dấu, tuy không thể nhìn thấy nhưng vẫn có thể chỉ rõ vị trí.

Cả bốn người dưới sự chỉ dẫn của Sùng Văn liền lập rất dễ dàng thông qua các ngõ ngách đi đến trước toà thiên môn đầu tiên này mà không còn bị chặn vật chạy loạn như trước nữa, cả đám người thờ phào một hơi như trút được gánh nặng, nếu đã nắm được mấu chốt của Trận Pháp rồi thì những tầng sau có thể sẽ dễ thở hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Người Xác Định Muốn Đạp

Đứng ngay bên dưới toà Thiên Môn, lúc này Phan Thanh Xương đang buồn bực rầu rĩ cùng mang theo sự nghi hoặc, hắn ngó trái nhìn phải quay trước nhìn sau, nhưng chung quy lại không hề nhìn thấy cái Thiên Môn chết chóc đầy đó đâu cả. Với lại trong lòng hắn thầm nghĩ “Đây vốn là một trận pháp, không có lý nào lại gây ngốc trong này gần cả ngày mà không có chuyện gì, ngoài việc tìm cái Thiên Môn kia hơi khó khăn một chút ra thì còn lại không hề có sự hung hiểm nào cả, thật dễ dàng như vậy sao? “

Vì vậy hắn mang theo vẻ mặt hồ nghi hỏi. . . “Ta nói này, các người có làm không? Dù sao đây cũng là trận pháp nhưng vì sao ta lại thấy nó yên ắng lạ thường đến như vậy? Còn cả cái Thiên Môn này cứ như vậy mà tìm ra rồi đập phá là xong sao? “

Tôn Dương nghe hắn hỏi như vậy liền nhún nhún vai về mặt lãnh đạm nhìn lại đồng xương trắng khắp nơi kia rồi rùng mình một cái nói. . . “Người nha, nên an phận một chút đi, không có hung hiểm là tốt lắm rồi ak. . . Những gì mà người nhìn thấy chưa chắc đã là thật đâu nha..”

“Người nói vậy là sao? Ta ngây ngốc trong này cả ngày nào thấy có cái nào nguy hiểm như trong truyền thuyết đâu.” Phan Thanh Xương nghe vậy thì lập tức nhảy dựng lên phản bác.

Tôn Dương cười lạnh một tiếng “Ồ vậy sao, vậy người có muốn xem mà thương thức một chút không? “

“Xem, xem cái gì? Phan Thanh Xương hồ nghi hỏi. Nhưng lời hắn vừa dứt thì Tôn Dương đã dùng một ngón tay ấn lên huyệt thái dương của hắn nói “nhìn rõ chưa?”

Nhất thời Phan Thanh Xương đang tự ngạo hai mặt bỗng trợn trừng lên như mắt ếch, tóc gáy dựng ngược lên, cái miệng há ra thật lớn lắp bắp nói “Má ơi... Đây, đây, đây là cái gì. . . làm sao lại có nhiều xương trắng như vậy chứ?”

Tôn Dương liếc xéo hắn một cái rồi thu tay lại, nhẹ nhàng nâng cằm của Phan Thanh Xương lên cho hắn khép cái miệng đáng há lớn lại tiều ý nói “Người có thể khép miệng lại bớt lời nhai đi được rồi chứ? “

“Không ta không nói nữa “ Phan Thanh Xương hùng hăng nuốt một ngụm nước bọt, vừa chột dạ trả lời. Nhưng rồi hắn vẫn nhịn không được lại lên tiếng hỏi tiếp “ Nhưng mà như thế nào lại có nhiều người chết ở đây như vậy?”

Tôn Dương thấy hắn vẫn còn lên tiếng hỏi thì không khỏi trừng mắt lên ý bảo “ Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ “ rồi sau đó hắn như nhớ ra vội nhìn về phía Cẩm Linh hỏi “ Nàng chắc là nhận thức được “

Cẩm Linh thấy Tôn Dương hướng mình hỏi, nàng đại khái cũng gật đầu mang chút ít kiến thức ít đến thương cảm của mình ra giải cho hai tên nhân sĩ như tờ giấy trắng này nghe “ Đúng vậy thật ra Thập Bát Thiên Môn Trận là trận pháp thiên về vây khốn địch nhân, nhốt địch vào bên trong rồi dùng thời gian từ từ mà mài chết hắn, loại trận này nói hung hiểm thì cũng không tính là hung hiểm, mà nói không hung hiểm thì cũng không phải... Ví dụ như chúng ta bây giờ đây, nếu cứ bị nhốt ở trong Mê Cung này ngoài việc chạy loạn ra thì vẫn bình an vô sự, nhưng cái bình an này nó cũng sẽ kéo dài đến mười năm, một trăm năm, hay thậm chí là ngàn năm bởi vì chung quy Mê Cung này không có lối ra, phá cũng không được. Chỉ có một cách duy nhất để thoát khỏi chính là tìm ra những toà Thiên Môn máu chốt rồi phá bỏ nó, nhưng mà người ta đã sắp tầm bảy trận thì sẽ dễ dàng để người tìm thấy thế sao? Vì vậy phạm là người lọt vào nơi này nếu như không tìm được Thiên Môn thì hi hi nhận mệnh đi... “ Cẩm Linh giải thích một tràn rồi cười hi hi tinh nghịch.

“ Ách vậy thì phá, ở đâu, cái Thiên Môn chết bầm kia ở đâu, để bản thiếu gia đập nó “ Phan Thanh Xương nghe Cẩm Linh nói xong thì hai mắt sáng trưng lên, hắn liền vỗ ngực hùng hổ, cao bồi mấy vách tường xung quanh là lên.

“ Ngươi xác định muốn đập “ Sùng Văn đứng nãy giờ lại đột nhiên lên tiếng, bởi vì hắn biết nào có dễ dàng như vậy, loại trận pháp này hắn cảm thấy tuy quái dị nhưng chúng quy chuyện trên đời này cái gì cũng có hai mặt của nó, trong nhu tất sẽ có cương, đây chính là quy luật. Trận pháp cũng vậy, không có ai khi không lại đi bày trận êm xuôi chỉ để nhốt người mà không có hậu đài để công kích. Bởi vậy khi nghe Phan Thanh Xương hỏi thì khoé miệng hắn khẽ nhếch lên tà mị hỏi lại, bởi vì hắn dám chắc hậu đài của toà trận pháp này chính là đằng sau cánh Thiên Môn này. Nếu như để ý một chút thì cũng có thể nghĩ ra lúc trước một đám Linh Thú cường đại kia chính là bị thu vào trong Thiên Môn này, nhưng mà bọn hắn vào đây đã gần một ngày rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của chúng, đó vậy có thể khẳng định sống sẽ chính thức ập đến ngay khi bọn hắn mở ra cánh cửa này.

“ Chỉ là đập một cánh cửa thôi có gì to tác đâu chứ “ Phan Thanh Xương tự tin nói.

“ Vậy được, ta cho ngươi đập “ Sùng Văn đáp một tiếng rồi hai tay bắt đầu điều động Linh lực phóng ra trước mặt và chạm vào thứ gì đó rồi bị chặn lại bắt đầu lan toả ra, dần dần một cánh cửa hiện ra trước mặt mọi người, cánh cửa cao chừng bốn mét rộng hai mét mang theo màu sắc lam sẫm cổ xưa, toả ra khí tức tăng thượng nhân nhạ dường như nó đã tồn tại rất lâu rồi.

Tôn Dương nhìn một màn này trong lòng hắn thầm kinh ngạc, vốn cứ tưởng ở đây chỉ có một mình mình là có thể mơ hồ nhìn thấy, nhưng thật không ngờ vị Tam Thái Tử này năng lực cũng mạnh như vậy, chỉ dựa vào đầu óc tính toán suy diễn mà cũng có thể tính ra vị trí chính xác như vậy, thiên phú thật đáng sợ.

“ Mời Phan huynh “ Sùng Văn trên mặt vẫn treo nụ cười tà mị, hắn nhích người đứng sang một bên hơi không người làm ra thủ thế xin mời.

Phan Thanh Xương đối với trận pháp không có chút nhận thức nào, cho nên hắn chỉ nghĩ đơn giản chỉ là một cánh cửa trực tiếp đập nát là xong, vì vậy cho nên hắn cũng không nói hai lời, trực tiếp đi tới Ma pháp Lôi điện quán lập loè trên tay, hắn dùng hết sức tung ra một quyền thật mạnh, Lôi điện loè loẹt phóng ra bừa bãi, mang theo lực ám kinh khủng bỏ mạnh mẽ kích mạnh vào Thiên Môn. Mọi người kinh ngạc nhìn một quyền này của hắn trong lòng không hẹn mà cùng có một suy nghĩ “ Thật mạnh “ theo một quyền này đánh ra, Thiên Môn đang chớp nhoáng bất định bỗng run lên kịch liệt, không gian xung quanh mọi người cũng lập tức thay đổi biến thành một khoảng không gian khác, bốn người đưa mắt nhìn lại nơi này là một khoảng sân rộng rãi thông thoáng, phía trước là một toà đại điện to lớn uy nghiêm mà cao ngất có mây trắng lượn lờ trên đỉnh nóc.

Mà phía trước bọn cũng phải nói là trước đại điện, có mười tám bức tượng Linh thú khổng lồ đứng sừng sững, mỗi một con đều là khí tức cuồng dã toả ra hung mãnh vô cùng, mười tám cái cầu được chia ra rõ ràng từ dưới chân những bức tượng kéo dài ra ngoài, bốn người nhìn những cái cầu khác xung quanh quả nhiên trên mỗi cái đều có một con Linh Thú, hai bên cầu chính là trống không, bên dưới là vực thẳm sâu hút không thấy đáy, chỉ có khối trắng phủ dày đặc, họ nhìn lại bức tượng nơi cây cầu mà mình đang đứng trên đó thì không khỏi kinh dị, bởi vì bức tượng nằm trên cái cầu này bọn hắn cũng không xa lạ gì, đây chính là con Nhân Ngưu trâu chó đáng sợ lúc ở ngoài biển đã đâm rụng hết răng của con cá Sấu kia rồi quăng ra một bên.

“ Không xui xẻo như vậy chứ? “ Cẩm Linh nhìn bức tượng sợ hãi than.

“ Làm sao vậy? “ Tôn Dương nghe Cẩm Linh than vãn thì nghi hoặc hỏi.

Cẩm Linh nheo mắt cười khổ. “ Ngươi nhìn đi, chúng ta đang đứng trên cái cầu này, toà Thiên Môn mà chúng ta phá kia chính là do nó thủ hộ, hiện tại muốn vào trong Điện kia thì phải đi trên cái cầu này, thế nhưng nó đang ở đó, chúng ta có khả năng vào được sao? “

Tôn Dương và Phan Thanh Xương lập tức hiểu ra, trong lòng kinh hãi, đúng vậy thực lực của Nhân Ngưu kia bọn hắn đã từng chứng kiến qua, thật sự là quá mức hung hãn có thể là đã ở cấp bậc thú Quân trở lên, nếu như mấy tên Địa Tướng như bọn hắn dám vọng động mạnh mẽ xông vào thì không thể nghi ngờ là sẽ bị nó chụp cho một cái tát tát cả sẽ thành cận bã. Đừng nhìn nó hiện tại là một bức tượng mà khinh thường chỉ cần dám tiến vào một phạm vi nhất định thì sẽ lọt vào công kích của nó.

Cả bốn người đều không dám vọng động, khắp người đều là mồ hôi lạnh, quả thật tiến vào lăng mộ của một Thánh Hoàng lấy bảo vật thật không phải dễ dàng chút nào, tuy nhiên bọn hắn cũng không dễ từ bỏ, đã vào đến đây rồi chỉ còn một bước cuối cùng này nữa thôi, bảo vật còn chưa lấy được mà kêu bọn hắn bỏ ngang là chuyện không có khả năng. Không vào được cũng phải tìm cách mà vào, chính diện đi không được thì chui ngõ nhỏ nói tóm lại là nhất định phải vào.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, hiện tại bọn hắn cũng không dám vọng động, cái đồ chơi kia là Thú Quân a, không phải chuyện đùa đâu, nhưng số phận thường trớ trêu, cả đám người Tôn Dương chỉ mãi nhìn trước nhìn sau nhìn trên nhìn dưới mà lại không để ý dưới chân mình, trên cây cầu sát với chỗ bọn

họ đang đứng có một cái vạch nhỏ màu vàng nhạt đang loé lên, chuyện bắt đầu cho đến khi hai người Tôn Dương và Phan Thanh Xương vô tình nhấc chân bước qua khỏi vạch nhỏ này một bước, lập tức một luồng ánh sáng màu vàng nhạt chạy dài trên thân cầu kéo thẳng đến chỗ bức tượng của Nhân Ngưu, khẽ lay động từ trên bức tượng từng mảng từng mảng thạch bì tróc ra loé lên màu vàng, đồng thời nó cũng bắt đầu cử động.

“Ô ô ô ô ô” nó ngửa mặt lên trời hống một tiếng kinh thiên động địa, chấn văng toàn bộ thạch bì trên người, thân hình to lớn, cái đầu khổng lồ với hai chiếc sừng cong ngược về phía trước, nó mở ra đôi mắt vàng rực rỡ như trâu đực nhìn chăm chăm bốn người Tôn Dương, khoe mũi nó khi khè phun ra những đoàn bạch vụ cường đại làm cho cả bốn người trong nháy mắt trắng không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Công Kích Nhân Ngưu

Nhân Ngưu liên tục rống to mấy tiếng, ánh mắt như nam châm gắn chặt lên người của bốn người Tôn Dương mang theo chiến ý mãnh liệt tùy thời đều có thể xông lên, cái chân phải của nó cứ sào sào dưới đất phát ra tiếng “xạt xạt”.

Nhưng lúc này bốn người Tôn Dương như nhận ra điều gì đó, ánh mắt Sùng Văn loé lên nhìn Nhân Ngưu trước mặt, hần lên tiếng nói “Có gì đó không đúng, hình như khí tức này có chút không thích hợp...”

“Không sai, Nhân Ngưu này vốn không có mạnh mẽ giống như lúc trước... Xem khí tức của nó hiện tại dường như chỉ mạnh hơn chúng ta một chút...” Tôn Dương cũng gật đầu đáp một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vẻ kỳ quái khó hiểu.

Phan Thanh Xương thấy vậy cũng cười to “Hahaha, đây đúng là chuyện tốt, xem ra lần này chúng ta có cơ hội lấy bảo vật rồi.

“Đây có lẽ là thủ đoạn của vị Thánh Hoàng tiền bối kia, có lẽ ngài đã cố tình dùng phương pháp nào đó để áp chế thực lực của Linh Thú khiến cho nó tăng lên hoặc giảm xuống tùy theo thực lực của người tiến vào Lăng Mộ. “Cầm Linh cũng gật đầu đem suy luận của mình nói ra.

Tôn Dương cũng gật đầu đồng ý với cách nói này của Cầm Linh, đây hoàn toàn là xác thực, bởi vì Chiến Cổ Hoang Nguyên này vốn không cho phép cường giả có thực lực vượt quá Vương cấp tiến vào. Mà lực lượng của Linh Thú thủ hộ thì lại quá mạnh, nếu Thánh Hoàng không muốn tuyệt học cả đời của mình bị thất lạc thì tất nhiên ngài buộc phải giảm sức mạnh của Linh Thú thủ hộ xuống vừa tầm với người khiêu chiến, còn có vượt qua được hay không thì còn phải xem vào bản lĩnh của người khiêu chiến.

“Một khi đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng lên... Trói con trâu này bỏ sang một bên, tốc chiến tốc thắng nếu không đợi những người khác tiến vào thì sẽ rất phiền phức a...” Tôn Dương ánh mắt sáng lên, giọng nói bá đạo như lúc trước, giống như đã chắc chắn là Nhân Ngưu nhất định sẽ bị trói lại quảng sang một bên vậy. Mà hần nghĩ như vậy cũng không có gì sai cả, với thực lực của hần và Phan Thanh Xương, còn có Sùng Văn cộng thêm cả Đỗ Cầm Linh thì muốn trói con trâu này lại là chuyện rất dễ dàng, bởi vì hiện tại Nhân Ngưu nhiều lắm thì thực lực cũng chỉ ngang với một cường giả Thiên Tướng cảnh trung kỳ, là hơn bọn hần một cảnh giới và ba tiểu cảnh giới, nhưng như vậy lẽ nào bọn hần lại sợ nó sao, đó là chuyện không có khả năng.

Nghe Tôn Dương nói, ba người còn lại gật đầu đồng ý “Vậy thì chiến thôi. “Dứt lời cả bốn người đồng thời phóng ra lực lượng của bản thân, chia ra bốn hướng mà lao đi. Nhân Ngưu bên này thấy bốn người động thân muốn công kích nó, nó tức giận gầm lên một tiếng rồi thân thể to lớn cũng lao lên hướng chỗ của Cầm Linh mà công kích tới. Trong bốn người hiện tại thì thực lực của nàng là yếu nhất, chỉ có tu vi là Tam Linh cảnh sơ kỳ, còn chưa bước vào Địa Tướng cảnh nữa, Nhân Ngưu đương nhiên cũng nhận ra điểm này vì thế cho nên lựa chọn công kích đầu tiên của nó chính là nàng.

Hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương thấy Nhân Ngưu trực tiếp bỏ qua mình mà đi công kích Cầm Linh thì sắc mặt đại biến, lập tức chuyển hướng muốn lao qua giúp nàng. Duy chỉ có Tôn Dương là vẫn đứng đưng không hề lo lắng cũng không hề có ý định giúp nàng, bởi vì hần biết đó không phải là thực lực chân chính của Đỗ Cầm Linh, tuy nàng chưa từng động thủ bày ra hết thực lực, nhưng Tôn Dương biết người như nàng nhất định có lá bài tẩy làm hậu đài, với lại lúc trước hần mơ hồ cảm giác được từ trên người nàng như có như không một nguồn lực lượng giống như đang bị áp súc mà bành trướng vậy. Bây giờ nhân cơ hội này Tôn Dương cũng muốn xem xem nàng có thể bày ra thực lực chân chính hay không, vì thế hần vẫn chỉ đứng ở vị trí của mình mà phát công kích hỗ trợ.

Quả nhiên, đối mặt với Nhân Ngưu tuy thực lực đã bị phong tỏa ở cảnh giới Thiên Tướng, nhưng dù sao vẫn là rất mạnh mẽ nàng không dám lơ là, trong khi hai người Sùng Văn đang lao qua thì bất chợt dừng lại giữa chừng, chỉ thấy khí thể trên người Cầm Linh trong nháy mắt tăng vọt, không ngừng kéo lên mạnh mẽ, trên tay nàng xuất ra một trường kiếm màu tím rồi hừ lạnh một tiếng khẽ quát “Hừ, ngươi tưởng ta dễ bị bắt nạt lắm sao “ “Lăng Hoa Từ Kiếm “ “Đi “ trường kiếm run lên, đâm thẳng tới đầu quyền to lớn đang âm ỉ đánh tới của Nhân Ngưu, chỉ thấy trên thân kiếm nguyên lực màu tím lượn lờ quanh, hoá thành những cánh hoa màu tím trông nhẹ nhàng mà sắc bén đến đáng sợ.

Tôn Dương nhìn một màn này nhin không được mà chột dạ “Quả nhiên nàng ta ản giấu thực lực, một chiêu này so với lúc trước khi đối phó với Cầu Lang thì hoàn mỹ sắc bén và mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. “

Một quyền một kiếm va chạm nhau, năng lượng bùng nổ ầm ầm chấn động hư không, Nhân Ngưu hơi run cánh tay, nắm tay to lớn lắc qua lắc lại rồi yên lặng nhìn Cầm Linh vừa bị kinh lực đẩy lùi kia, hiển nhiên là sau va chạm nó đã biết nhân loại nhỏ bé xinh đẹp này cũng không phải dễ dàng để nó bắt nạt. “Ô ô ô ô ô” nó lại hống lên một tiếng, vẫn tiếp tục phát động công kích nhằm hướng của Cầm Linh mà đến.

Nhưng lần này có lẽ nó sẽ không được như ý, lần này khi nó còn chưa lao đến thì đã bị một thân ảnh vọt đến phía trước, tung người lên cao rồi mượn lực cầm cây búa lớn trên tay đập mạnh xuống trực diện đầu quyền “Bang” một tiếng sấm kinh lực lần ra bốn phía chân cho hư không uốn lượn phát ra tiếng “Vù Vù” lần này Nhân Ngưu bị một búa đập xuống mạnh mẽ bức nó lùi lại phía sau. Tôn Dương đứng phía trước người Cẩm Linh cánh tay hơi run lên, hư ảnh chiến chùy trong tay cũng tiêu tán làm hấn lắc đầu cười khổ “Quả nhiên không chịu nổi lực lượn quá mạnh, dù sao cũng là do năng lượng cấu thành, không thể phát huy hết lực lượng được.”

Nhân Ngưu bị đẩy lùi trong nháy mắt lại nộ hồng mà vọt lên, căn bản là không cho Tôn Dương phòng bị, lại một quyền bạo phát, uy lực còn mạnh hơn nhiều lần so với trước, đương nhiên là nó muốn một đòn làm rụng Tôn Dương. Nhưng mà nó sẽ được như ý sao? Phan Thanh Xương từ bên góc trái phát động, một quyền kéo theo dây dây lôi điện âm âm phủ xuống đỉnh đầu của Nhân Ngưu. Sức mạnh tàn bạo tàn phá không gian, Nhân Ngưu cảm nhận được sự nguy hiểm trong một quyền này, nó lập tức trở mình nắm đầm cuồng bạo điên cuồng hướng về phía Phan Thanh Xương mà oánh đến, lại một lần nữa và chạm chân động Nhân Ngưu lần này lại bị đẩy lùi về đồng thời trên thân thể nó bị Lôi điện bạo ngược cắt xé lộ ra các đường máu tí tách nhỏ xuống.

Nhân Ngưu nhìn huyết nhục trên người mình rơi xuống, thú tính cuồng dã lại một lần nữa kích phát điên cuồng, nó vừa nộ hồng một tiếng chấn động, cái chân to lớn một bước dẫm ra, nền cầu lập tức chấn động mà run chuyển dữ dội. Ánh mắt vàng màu cổ đồng của nó phát ra quang mạng dữ dội, hai chân thủ thế ý định đang muốn lao lên tiếp tục công kích thì thân hình nó chợt khựng lại, cả thân thể to lớn bất giác cứng đờ dữ nguyên tư thế đứng im tại chỗ không cách nào nhúc nhích được.

“Kết thúc nó nhanh lên” Ngay tại thời điểm Nhân Ngưu đang tiếp tục cuồng bạo, Sùng Văn đã nhận ra được dựa theo lực chiến của bọn hấn thể hiện ra thì thực lực của Nhân Ngưu này cũng không ngừng tăng lên, mỗi đòn về sau đều mạnh hơn đòn trước rất nhiều cực kỳ nguy hiểm. Vì vậy mà hấn đã không dó dự mà thi triển ra Tù Lung Kiếm Pháp tạm thời chân Nhân Ngưu, đem nó đông cứng lại trong giây lát rồi ra hiệu cho mấy người Tôn Dương đồng thời công kích nó. Tuy nói bọn hấn có thể nắm chắc phần thắng, nhưng cũng không phải vì vậy mà lơ là, đây là vì bọn hấn dưới trường hợp phối hợp với nhau mới có thể thắng, nếu đơn độc trực diện mà đánh thì dù có thắng thì bọn hấn cũng phải trả một cái giá thảm trọng. Lúc này trong lòng cả ba người đều đã hiểu lý do vì sao lúc trước Cẩm Linh dùng máu của mình khắc lên người họ để tạo đội, đó là bởi vì nàng đã biết trước những trường hợp này cho nên mới cố tình làm vậy, cô nàng thật ra cũng không hề đơn giản như vẻ hồ nháo hoạt bát mà bọn hấn từng nhìn thấy, ngược lại nếu như đúng việc thì tâm tư của nàng lại vô cùng cẩn thận và kín đáo.

Nghe Sùng Văn hô lên cả ba người cũng không chậm trễ, chỉ thấy từ kiếm quang trong tay Cẩm Linh loé lên bay vút lên cao, toàn thân nàng trào ra huyền khí màu tím lạnh lẽo dày đặc làm cho nhiệt độ xung quanh hạ thấp xuống có xu thế muốn đông kết thành băng, theo tiếng hô của nàng “Tử Cực Băng Phòng” Thanh kiếm từ trên không trung dùng tốc độ quý dị cực nhanh đâm thẳng xuống phối hợp với hàng khí màu tím trên người nàng, mũi kiếm mạnh mẽ cắm xuống mặt nền đá trên cầu tạo ra chấn động run rẩy kịch liệt, theo mũi kiếm cắm xuống một trận hàng băng lan toả ra xung quanh, dùng tốc độ cực nhanh một đường băng với hàng loạt mũi băng phong nhọn hoắt từ dưới đất trời lên “Ầm Ầm” lao thẳng về phía Nhân Ngưu mà kích tới, uy thế cực kỳ đáng sợ.

Bên này hai người Tôn Dương và Phan Thanh Xương cũng không chậm trễ, Phan Thanh Xương tung người bay lên cao quanh thân hấn lôi điện quán quanh chớp loé, cánh tay vung lên khê quát “Vũ Thiên Lôi Động” “Sát cho ta” nhất thời trong không gian cũng không ngừng vang lên tiếng sấm chớp “Rầm Rầm” từng tia Lôi quang dày đặc thay nhau rũ xuống nhắm hướng Nhân Ngưu mà oanh kích, lực bạo toạc mạnh mẽ phá hủy không gian xung quanh vang lên từng tiếng lách cách nghe rất chói tai.

Tôn Dương cũng tung người nhảy lên cao, trên tay cũng lại huyền hoá ra một cây Búa lớn hướng thẳng lên trời, ánh mắt Tôn Dương cũng trở nên sắc lạnh, khắp người cũng mơ hồ tỏa ra một luồng bá khí như đang ngao thị thiên hạ, âm thanh hấn trầm ổn hạ xuống “Đạp Phá Tinh Vân thức thứ nhất Toái Phá Thiên Hạ” khí thế ngao thị phủ xuống tập trung lên người Nhân Ngưu đang dựa dụa kia, cả ba nguồn công kích mạnh mẽ ập đến, một búa này của Tôn Dương đáng xuống thiên địa như biển sặc, không gian run chuyển làm cho người sinh ra cảm giác như có đại nạn sắp lâm đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tàn Hồn Thánh Hoàng

“Ầm Ầm Ầm” Nhân Ngưu hứng trọn công kích, liên tục gào rú dữ tợn cả thân hình to lớn như quả núi bị lực lượng mạnh mẽ đào ra một cái hố chôn ngay tại chỗ. Bốn người hạ xuống tụ lại với nhau đứng nhìn Nhân Ngưu đang nằm dưới hố, ánh mắt bốn người ngưng trọng đứng đó chờ đợi, quả nhiên một lát sau, từ bên dưới cái hố truyền lại tiếng đất đá rơi lách cách. Nhân Ngưu từ bên dưới lồm cồm bò dậy, nó ngửa mặt lên trời “Ồ ô... ồm ồm” hồng một tiếng rống giận, nhưng tiếng rống của nó vừa cất lên liền lập tức như bị người nắm lấy mồm bịt lại phát ra tiếng ồm ồm nghe rất buồn cười.

Đây là bởi vì Tôn Dương ngay lúc Nhân Ngưu vừa bò lên, cảm nhận được khí lực của nó đã cực kỳ suy yếu, tuy miễn cưỡng có thể chống đỡ thân thể đứng dậy nhưng muốn tiếp tục chiến đấu thì sợ là không có khả năng. Nhân Ngưu Là Linh Thú có thực chân chính là Thú Quân tuy thực lực bị phong toả giảm xuống, nhưng thân thể cường đại thì vẫn còn đó, mấy đòn công kích vừa rồi nếu đổi lại là nhân sĩ nhân loại cũng có tu vi thực lực đó thì sớm đã bị mạt sát ngay cả cận bã cũng không rồi chứ đừng nói là đứng dậy.

Bởi vậy khi Nhân Ngưu đang muốn rống lên một tiếng chói tai thì Năm ngón tay của Tôn Dương lập tức xòe ra, từ trên đầu ngón tay hấn Yêu Huyền Tầm Ti phóng ra dày đặc lao đến trong nháy mắt đến quán lên người Nhân Ngưu biến nó thành một cái xác ướp màu tím. Chân chân chính chính đem con trâu này trời lại rồi đẩy sang một bên, cả bốn người thân nhiên rào bước qua cầu, Cẩm Linh khôi phục vẻ hoạt bát, nàng lúc đi ngang qua Nhân Ngưu đang bị tơ nhện trời chặt, cánh tay nhỏ nhắn của nàng nhìn không được mà dừng lại, ngón tay mảnh khảnh ấn ấn vào chỗ đầu sống mũi mềm mềm

của nó mà cười hi hi nghịch ngợm.

Ngay lúc bọn họ vừa bước qua cầu đến bên phần sân bên kia của đại điện thì chiếc cầu và cả Nhân Ngưu đều lập tức biến mất, để lại nơi đó trống không với vực sâu vô tận, điều này làm cho bốn người nhất thời kinh ngạc, liếc mắt nhìn những chiếc cầu còn lại thì thấy chúng và Linh Thú thủ hộ trên đó vẫn còn nguyên, điều này chứng tỏ rằng chỉ cần là người muốn tiến vào thì nhất định phải qua cửa của Linh Thú thủ hộ thì mới có thể tiến vào.

Ngay lúc này khi bốn người Tôn Dương đang định đi chuyển ánh mắt hướng lên bậc thang bước lên chủ điện thì bất chợt ánh mắt lóe lên, bọn họ nhìn thấy từ nơi những cây cầu còn lại có từng bóng người hiện ra, hiển nhiên là những người này cũng đã dùng thủ đoạn nào đó tìm được Thiên Môn rồi thông qua được nơi này. Nhưng chỉ có chín chiếc cầu là có người, còn những chiếc cầu còn lại thì trống không, những người tìm được Thiên Môn bước đến nơi này hiển nhiên không có ai là kẻ tâm thường, trong chín người này mấy người Tôn Dương vừa nhìn thì lập tức nhận ra hai người trong đó, đó chính là nam tử gây gây nhưng có đôi mắt như Hồ kia, người còn lại là nam tử cầm đầu của đám người lúc trước.

Sùng Văn nhìn đảo qua đám người, rút cuộc đôi mắt của hắn nheo lại, ánh mắt dừng lại trên thân ba người tà dị mà lúc trước ở trước cổng Thiên Môn hắn đã từng chú ý, ba người này nhìn bề ngoài trông rất ư là bình thường, nhưng không hiểu sao khí tức từ trên người bọn họ tạo ra cho Sùng Văn một cảm giác hơi kỳ quái. Nhưng hắn lại không biết là kỳ quái ở chỗ nào. Ngay sau đó lập tức có từng đạo âm thanh tiếng Linh Thú gầm rống vang lên, hiển nhiên Linh Thú thủ hộ đã được bọn họ kích động lên bắt đầu chiến đấu, đám người này đương nhiên cũng có thể nhận ra khí tức trên người Linh Thú đã không còn mạnh mẽ như lúc trước nữa, cho cũng không ngăn ngại mà xúc động chúng.

Chỉ đứng nhìn trong chốc lát, cả bốn người cũng không muốn chậm trễ, lập tức quay người bước lên bậc thang đi lên trước cửa chính điện, nhưng ngay khi bọn họ vừa lên đến nơi thì lập tức phát hiện phía trước đại điện lại có một tầng kết giới ngăn cản họ lại ở bên ngoài, cả đám nheo mắt nhìn tầng kết giới này, hoa văn lập loè ẩn hiện, trên đó có ba vòng xoáy màu xanh đen u tối, trông giống như ba chiếc công truyền tông trận, nhưng điều kỳ lạ ở đây là trong ba chiếc công này thì chỉ có hai chiếc công là có thể đi, cũng không biết là nó sẽ chuyển đi đến nơi nào. Còn lại một cái thì bị quấn đầy những sợi dây xích màu đen phát ra khí vụ yêu dị, dường như bên trong đang giam cầm một thứ gì đó rất đáng sợ.

“Hai cái truyền tông này chắc hẳn là truyền vào các tầng bên trong điện, bây giờ chúng ta chia nhau ra, ta và Cẩm Linh sẽ đi vào công chính giữa, Phan Huỳnh và Tam Thái Tử hai người đi công còn lại. Hiện tại chúng ta đã vào đến đây rồi bảo vật thì tùy vào duyên của mỗi người mà đạt được, mọi người thấy thế nào?” Tôn Dương đứng trầm ngâm nhìn hai cánh cổng truyền tông, trong đầu hắn xoay chuyển nhớ lại lời của nam tử bạch y phong trần tuần lãng kia ở lúc ở ngoài bờ biển “Ta chờ ngươi ở chủ điện” câu nói đó lúc này lại vang lên trong đầu của hắn.

“Được (được) quyết định vậy đi” cả hai người Sùng Văn cùng Phan Thanh Xương lên tiếng đáp một tiếng rồi lần lượt sải chân một trước một sau bước vào truyền tông ở bên tay trái rồi biến mất.

“Chúng ta cũng đi thôi” thấy hai người đã rời đi, Tôn Dương cũng mỉm cười nhìn Cẩm Linh nói một tiếng rồi cất bước đi vào công truyền tông còn lại, Cẩm Linh cũng ừ một tiếng rồi bước theo sau. Không gian trong giây lát tối sầm lại, lúc mọi thứ hiện ra trở lại thì hai người đã ở một nơi khác, hai người đưa mắt quan sát nơi này, nơi này là một sảnh điện vô cùng rộng lớn, không xung quanh có bốn cây cột đá màu đỏ to lớn dựng thẳng đứng, ánh lửa xung quanh bập bùng cháy le lói, phảng phất như đã cháy từ rất lâu và vĩnh viễn không bao giờ tắt, tại thảm đỏ chính giữa nơi hai người đang đứng. Tôn Dương quay người đánh giá những bức tượng trắng ngời đang đứng thẳng tắp thành hàng tại hai bên, mỗi một bức tượng đều mơ hồ toả ra khí tức cường thế vô tận, đây chắc hẳn là những cường giả đỉnh cấp một thời lúc còn tại thế, cho đến tận bây giờ tuy họ chỉ là một bức tượng nhưng vẫn khiến cho người cảm giác được khí thế áp bức toả ra vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng điểm chung của những bức tượng kia lúc này chính là toàn bộ đều hướng về một hướng bên trên chính điện.

Phía trên đài chỗ cao nhất của chính điện, tại nơi đó có một bức tượng khắc hình dáng của một người nam tử phong trần tuần lãng, trên thân thể người nam tử này đơn bạc không hề có nửa điểm khí tức nào toả ra giống như những bức tượng bên dưới, mà thay vào đó là mơ hồ tạo ra cảm giác bá khí ngạo thị thiên hạ. Hai người Tôn Dương khi nhìn vào bức tượng nam tử này vậy mà bất giác có ý nghĩ cung kính muốn quỳ bái, thế nhưng Tôn Dương lại dứt khoát giữ vững mình không quỳ mà chỉ khom người hành lễ với bức tượng, bởi vì bức tượng nam tử này không phải ai khác mà chính là người mà Tôn Dương đã từng nhìn thấy ở gần bờ biển lúc còn ở bên ngoài.

Tôn Dương hơi khom mình giọng nói bình thản cất lên “Tiền bối, tiểu tử vô tình mạo phạm xông vào nơi an nghỉ của ngài mong ngài thứ tội” nói xong hắn đang muốn xoay người đi xem xét xung quanh thì bất chợt một tiếng thở dài vang lên, vang vọng quanh quẩn trong đại điện “Haizz năm tháng trôi qua, cuối cùng cũng có người đến được nơi này”

Tôn Dương và Cẩm Linh kinh ngạc đưa mắt nhìn quanh đại điện nhưng vẫn không thấy bóng dáng người nào cả, Tôn Dương bình tĩnh, lại tiếp tục lên tiếng hỏi “Tiền bối có phải là ngài, là ngài bảo ta đến đây”

“Đúng vậy là ta, ta biết ngươi nhất định có thể đến” m thanh kia lại một lần nữa vang lên, kèm theo đó từ trên mi tâm của bức tượng nam tử chợt lóe lên, một đoàn khí vụ màu trắng nhạt tràn ra rồi tụ lại thành một bóng người nam tử trẻ tuổi giống y hệt như bức tượng kia, bóng trắng trôi nổi trên không nhẹ nhàng lướt đến gần hai người Tôn Dương đánh giá hai người từ trên xuống dưới một lượt nói tiếp “Tốt, hậu bối tốt, tiểu ni tử này vậy mà lại là hậu nhân của nàng kia, được thừa kế huyết mạch Tử Thánh Hồn của nàng... n trong thân thể vậy mà còn có ba tầng phong ấn cường đại... Xem ra nàng đã tính toán cho hậu bối của mình từ trước, sớm đem những thứ cần thiết phong ấn vào huyết mạch để lưu truyền lại...”

Tôn Dương nghe Thánh Hoàn nói về Cẩm Linh thì cả kinh hoảng sợ nhìn nàng, hắn thật không ngờ bối cảnh của nàng cường đại như vậy, còn có huyết mạch lực còn đang bị phong ấn trong người, cô nàng này thật sự còn khủng bố hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Cẩm Linh nghe Thánh Hoàn nhắc đến thân thể của mình thì trong lòng thầm vui mừng “Có lẽ nếu ngài biết nàng thì có thể sẽ biết hiện tại nàng đang ẩn vị ở nơi nào?” “Vị vậy nàng cần môi do dự sau đó cũng lên tiếng hỏi “Tiền bối, nếu ngài đã biết đến lão tổ tiên của ta thì tất hẳn ngài sẽ biết hiện tại nàng đang ẩn vị ở nơi nào đúng không... Tiểu bối mạo muội...”

“Ngươi không cần hỏi, ta biết ngươi muốn hỏi gì... Hiện tại ta không còn nhiều thời gian nên cũng không thể nói rõ cho ngươi, nhưng mà ngươi yên

tâm... Ngươi mang huyết mạch của nàng tiến vào đây chắc hẳn nàng cũng đã cảm nhận được mà thức tỉnh, rồi tự nàng sẽ chỉ dẫn cho ngươi đến đó...” Tàn hồn của Thánh Hoàng khẽ cười cất ngang lời của Cẩm Linh rồi nói cho nàng hiểu, sau đó y lại quay sang nhìn Tôn Dương gật đầu hỏi “Tiểu tử ngươi tên gì?”

“Vẫn bối gọi là Tôn Dương” Tôn Dương nhẹ đáp một tiếng rồi im lặng.

“Tôn Dương rất tốt, ngươi và ta đều là cùng một dạng người, hôm nay ngươi vào được đây thì cũng là một cái nhân duyên... Đã trăm vạn năm rồi, hôm nay ta sẽ đem một số thứ cần thiết trao lại cho ngươi, hy vọng về sau ngươi có thể vắn đĩnh thiên hạ, đứng trên tất cả... Đến lúc đó ta chỉ hy vọng ngươi làm cho ta một việc...”

“Tiền bối có việc thì xin cứ dặn dò, chỉ cần là việc vẫn bối có thể làm thì nhất định sẽ tận lực...” “Tôn Dương ánh mắt kiên định nói.

Thánh Hoàng hơi trầm ngâm sáu đó lại lên tiếng nói “Ta cũng không chắc liệu ngươi có thể đi đến bước nào, nhưng nếu thật sự có một ngày ngươi vắn đĩnh thế gian thì ta mong ngươi hãy tận lực không để cho trần hạ kiếp giống như trăm vạn năm trước tái diễn...”

Tôn Dương vừa nghe đến đây thì khiếp đảm, hạo kiếp của trăm vạn năm trước, vị Thánh Hoàng này vậy mà kêu hắn chống chế không cho trần hạ kiếp giống như trăm vạn năm trước diễn ra, Tôn Dương tự nhủ “Mình có thể làm được sao” nhưng rồi hắn lại đột nhiên nổi lên hiếu kỳ về chuyện của trăm vạn năm trước cho nên liền cất tiếng hỏi “Tiền bối trăm vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại biến nơi này trở thành tang hoang như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hắc Cẩm Quỷ Di

Thần sắc mờ ảo của Thánh Hoàng đang lơ lửng trôi nổi trên không bỗng lộ ra một chút bi ai cùng tiết hận, từ trong đôi mắt y lộ rõ sự phiền muộn cùng không cảm lòng, từ trong ánh mắt mờ ảo dường như đang nhớ về chuyện đã xảy ra từ rất lâu kia, sau một hồi y mới chậm rãi thở dài lên tiếng “Ài iiii... Chuyện này nói ra thì rất dài, phải kể từ lúc tranh đấu của hơn trăm vạn năm trước, ở thời kỳ đó nhân sĩ hùng mạnh nhiều vô số kể, mà hầu như ở mỗi phương thế giới đều xuất hiện một vài người có thực lực mạnh nắm giữ toàn bộ một thế giới, quyền năng vô hạn. Những người này đều là những nhân vật đỉnh cấp truyền kỳ sức mạnh mà họ nắm giữ gần như là đã sắp phá vỡ cực hạn mà một tiểu thế giới có thể thừa nhận, đã sắp bước vào cảnh giới đột phá Thần Linh phi thăng đến Cửu Thiên Thần Giới.”

“Mỗi người bọn họ đều có thực lực gần như ngang nhau cho nên đã tạo thành cục diện, mỗi bên đều tự mình nắm giữ thế giới của mình không cho ngoại nhân xâm phạm tạo thành thế kim hãm lẫn nhau. Ở Lục Địa Thế Giới của chúng ta cũng vậy, sáu đại lực đã từng xuất hiện sáu vị Bán Thần đỉnh phong trấn giữ sáu phương đại lục, cho đến một ngày sự cân bằng này bị phá vỡ khi ba đại Ma đầu của Ma giới và một đại cự đầu của Yêu giới đã dẫn trước đột phá, bước vào cảnh giới Ma Thần và Yêu Thần, đây chính là một hồi thảm họa máu tanh ập đến.”

Ba vị Ma Thần và Yêu Thần ở trước lúc phi thăng Cửu Thiên Thần Giới đã dẫn dắt con dân của mình xâm lấn vào một thế giới cường thịnh nhất, dường như là muốn chiếm đoạt để thực hiện mưu đồ nào đó, nhưng chính ma khác biệt, những vị bá chủ kia nào có để cho chúng chiếm đoạt dễ dàng như vậy, vì vậy tất cả các vị đầu lĩnh của các thế giới đã tụ lại một chỗ cùng nhau đối kháng. Nhưng nào ai biết đến thực lực của mấy vị Ma Thần và Yêu Thần kia đã siêu việt nhân gian trở nên khủng bố như vậy, các vị đầu lĩnh thất thủ không ai có thể cản Ma Thần xuất thế, cuộc đồ sát bắt đầu nghiêng về một phía, Hoàng Nguyên Giới dưới sự tàn phá của các trận chiến quy mô lớn gần như sụp đổ vì không chịu nổi các nguồn lực lượng cực đại. Thế nhưng trong lúc lâm đầu, thế cục dường như đã định Hoàng Nguyên Giới sẽ bị Ma Tộc chiếm lĩnh, lúc này lại từ một phương thế giới khác mà sau này người ta mới biết đến nơi đó gọi là Địa Cầu thế giới, từ nơi đó đã đi ra hai vị cường giả trẻ tuổi, nói đúng hơn là một đôi phu thê, hai vị cường giả này tu vi cực kỳ đáng sợ, trong lúc họ đi diễu hành tại nhân gian của các thế giới để phá bỏ tâm cảnh muốn thoát khỏi ràng buộc của nhân gian mà phi thăng thành Thần. Lúc đó cả hai người này vừa lúc đi ngang qua thăm địa Hoàng Nguyên sắp tàn vỡ này, chứng kiến sinh linh bị tàn sát bởi Ma Thần đàn áp.

Một trong hai vị kia hiệu là Lạc Long Chân Quân đã cực xúc trực tiếp bày ra thực lực khủng bố đem ba vị Ma Thần đồ sát tại chỗ còn Yêu Thần kia thì đã nhanh chân bỏ trốn trực tiếp phi thăng Cửu Thiên Thế Giới, nhưng mà dù hắn có trốn được lên trời nhưng vẫn bị chém chết, là bị Tiên Mẩu u Cơ vợ của người kia giết chết, nàng cường thế truy sát lên tận trời giết chết Yêu Thần rồi lại thần nhiên quay trở về. Sau khi giết chết Ma Thần và Yêu Thần hai người họ cũng không lưu lại lâu liền đã rời đi, để lại thế cục nơi này cân bằng trở lại hai bên vẫn tàn nhẫn chém giết cho đến khi lưỡng bại câu thương, cùng nhau chôn thây lại nơi này, biến nơi này thành tử địa của thế gian chỉ có thể để cho hậu bối đi vào tham ngộ cùng lịch luyện.

Tôn Dương và Cẩm Linh nghe xong mà cả người như cứng đờ ra, không ai nghĩ tới chuyện của trăm vạn năm trước lại kinh biến như vậy, trần cảnh toàn bộ một thế giới bị đồ sát là kinh khủng bậc nào đây “Thật đáng sợ” trong lòng hai người khẽ run lên một cái. Mà Tôn Dương lúc này trong mắt hắn dường như cũng có lửa nóng, hắn nghe những tồn tại ở thời đại kia đều là cường giả đỉnh cấp đứng đầu một thế giới, sức mạnh có thể chạm đến cực hạn của một thế giới có thể thừa nhận là kinh khủng đến bậc nào chứ?

Thánh Hoàng nhìn hai người trẻ tuổi đang ngây ra há hốc miệng thì lắc đầu khẽ cười “Các ngươi kinh ngạc cũng không có gì lạ, đợi đến sau này nếu các ngươi có năng lực nắm giữ loại sức mạnh đó thì tự cảm ngươi đi cảm nhận tự vị... Được rồi ta chỉ cho các ngươi biết đến thế thôi, thời gian của ta đã sắp hết rồi, tiểu tử bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi một số thứ đây” nói rồi cánh tay Thánh Hoàng vung lên, một đoàn sáng như bạch bay ra chui thẳng vào đầu Tôn Dương, hắn chỉ cảm thấy đầu mình bất chợt run lên dữ dội và đau nhức, sau một hồi cơn đau qua đi hắn thành tỉnh trở lại thì trong đầu đã có thêm một số ký ức, nhưng mà hắn cũng không rảnh để xem qua liền lập tức khôi phục lại tinh thần rồi chấp tay khom người hành lễ với Thánh Hoàng “Tạ ơn tiền bối đã truyền thừa”

Thánh Hoàng nhìn thấy Tôn Dương như vậy thì kinh ngạc sau đó lại cười hài lòng gật đầu, người trẻ tuổi này định lực rất tốt. Nếu đổi lại là người khác nếu được truyền thừa nhiều thứ vào đầu như vậy nhất định sẽ không tránh khỏi việc đứng yên một lát để xem xét những thứ đó có quý giá hay không, mà tiểu tử này lại trực tiếp bỏ qua không nhìn lấy một cái chỉ vì lễ nghĩa, hẳn không quên hành lễ tạ ơn với y mặc dù không biết thứ y truyền cho hẳn là gì. “Tốt, rất có cốt khí... Được rồi, bây giờ còn một vật này nữa đưa cho ngươi đây” Nói rồi y lại phát tay một cái, nhất thời không gian trên đỉnh đầu lập tức nhộn nhạo vận vạo, sau đó từ nơi đó có một vật đen ngòm đang dần lộ ra chậm rãi, kèm theo đó là những chuỗi âm thanh leng keng không ngừng vang lên, một cỗ khí tức không phục tùng mà thô bạo mang theo chiến ý vô tận theo vật này hiện ra mà bắn ra bốn phía, lan toả đè ép không gian xung quanh trầm xuống trở nên ngột ngạt.

Tôn Dương kinh hãi nhìn vật đang chậm chậm hiện ra trước mắt, chỉ thấy vật này một thân đen ngòm đang không ngừng tỏa ra những làn khí vụ màu đen tuyền điên cuồng bốc lên mang theo hơi thở thô bạo cùng chiến ý ngút trời mà lại không có nửa điểm tà ác, hẳn hít vào một hơi khí lạnh đợi chờ đến khi vật này hoàn toàn hiện ra trước mắt, khi hắn nhìn thì nhận ra đây là một cây Hắc Cầm xung quanh bị quấn đầy những sợi xích sắc cùng cùng một màu đen, dường như là muốn cầm cố nó lại, Hắc Cầm này dài chừng 1m3 hình dáng cực kỳ quái dị, toàn thân hoa văn uốn lượn chạy quanh như một bức đồ án ngôn ngữ quý dị, một đầu là có hình hoa văn một ngọn lửa như đang bốc cháy bao phủ lên một vầng mặt trăng khuyết, đầu còn lại thì được gắn lên bốn viên ngọc cũng màu đen, ở phần này có những loại văn tự kỳ lạ trôi nổi liên tục, khí vụ cũng tỏa ra từ nơi này là nhiều nhất cũng là nơi bị dây xích quấn chặt nhất. Dây đàn màu đen nhìn thì rất mảnh nhưng lại hàm chứa sự dẻo dai cùng sắc bén cực kỳ đáng sợ, nhìn chung lại toàn thân thanh Hắc Cầm này tạo cho người cảm giác khoai dậy ý chí chiến đấu rất mãnh liệt, cực kỳ quý dị.

Tôn Dương và Cẩm Linh ngây ngốc nhìn Hắc Cầm này mơ hồ máu huyết trong người như muốn sôi trào, chiến ý dâng lên mãnh liệt như sắp bạo phát mà đánh nhau. Nhìn cảnh này Thánh Hoàng khẽ ho lên một tiếng, cánh tay vung lên lập tức hắc khí vụ tan biến, hai người Tôn Dương lập tức thanh tỉnh lại, từ trong ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Tôn Dương nuốt một ngụm nước bọt nhìn không được lên tiếng hỏi “Tiền bối Hắc Cầm này là...”

Thánh Hoàng cười khổ “Ta cũng không biết lai lịch của nó như thế nào, nó là do ta một lần ngẫu nhiên lấy được từ một hang động ở Tử Vong Mộ Địa... Ngươi yên tâm vật này nhìn thì hơi quái dị nhưng lại không có tà ác, cho nên ngươi có thể mang theo trên người không có vấn đề gì cả, còn có một bộ công pháp về cầm kỳ ta cũng đã truyền cho ngươi, lúc rảnh thì tự ngươi nghiên cứu qua một chút đi”

“Đa tạ tiền bối” Tôn Dương thu vào Hắc Cầm lại khom người hành lễ, trong mắt hiện thêm sự kính trọng. Hắn đang định nói thêm gì đó thì đột nhiên nghe Thánh Hoàng quát lên rồi phóng ra ngoài. “Không xong rồi có kẻ muốn phá phong ấn”

Hai người Tôn Dương khẽ giật mình, nhìn theo phương hướng Thánh Hoàng, bốn mắt nhìn nhau rồi cùng phóng người đi theo sau.

Tại tầng một của Thánh Điện, lúc này có ba bóng người đang vây quanh một vòng tròn nằm ngay chính giữa sảnh liên tục kết ấn, trên vòng tròn lúc loé lên vô số ánh sáng kim sắc, theo mỗi ánh sáng loé lên khắp đại sảnh liên tục rung động kịch liệt. Dường như từ bên dưới sắp có vật gì đó muốn thoát ra ngoài, từng đoàn khí tức khủng bố tà ác điên cuồng từ bên dưới trào lên, mơ hồ còn có tiếng gào rú ghê rợn phát ra, âm thanh giống như từ Tu La Địa Ngục vang lên vọng lại trong sảnh điện làm lòng người như rơi vào tử địa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ta không phải nam nhân tùy tiện

Mặt đất run chuyển chấn động “Ầm Ầm” trận pháp chính giữa sảnh điện đang điên cuồng vận chuyển, không ngừng loé lên ánh sáng kim sắc pháp phông, pháp phát như tùy thời đều sẽ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, khí tức tà ác từ bên dưới đang càng ngày càng trào ra hung mãnh, bao phủ lên ba người đang đứng xung quanh trận pháp kia, dường như là muốn nuốt chửng lấy thân thể bọn hắn vậy. Trên mặt ba người lúc này đều treo một nụ cười âm u lạnh lẽo, trên đôi đồng tử hiện ra một màu đen kịt không có mang theo một tia cảm xúc nào trong đó.

“Hồn đấng Ma Tộc to gan, dám trà trộn vào nơi này phá phong ấn... Chết cho ta” Lúc này đột nhiên một tiếng quát như sấm rền trời vang lên, kèm theo đó là một đại thủ ấn từ trên hư không đang xuống, một án mạng theo sức mạnh cuồng bạo gào thét mà đánh xuống ba tên Ma Tộc kia làm cho chúng kinh hãi thất sắc. Bàn tay to lớn ngay ngắn đập xuống, ba tên Ma Tộc lập tức bị khí thế khóa chặt không có cách nào tránh né, trực tiếp bị chụp chết tại chỗ cả Ma hồn cũng bị đánh nát. Bóng người Thánh Hoàng hiện ra cách đó không xa, trông có vẻ đã nhợt nhạt vài phần, ánh mắt y ngưng trọng nhìn vào đồ án trận pháp đã sắp vỡ giữa sảnh điện mà trong lòng thầm thở dài “Cuối cùng thì ta cũng đã thua ngươi, không có cách nào hoàn toàn diệt sát ngươi”

Tôn Dương và Cẩm Linh đuổi tới đứng phía sau Thánh Hoàng, cảm nhận được ma khí tà ác kinh khủng kia trong mắt hắn không nhìn được mà hoảng sợ.” Ma khí thật đáng sợ” trong lòng hắn thầm hồ.

Thánh Hoàng thấy hai người Tôn Dương đuổi đến, ánh mắt y chợt nhường lên lập tức nói với Tôn Dương, “tiểu tử ngươi hãy nhớ những gì hôm nay ta nói, chuyện về sau tất cả đều trông cậy vào ngươi rồi” nói xong từ trên người y Tạo Hoá lực dũng mãnh mà phun ra tạo thành một cột xoáy cực lớn đem hai người Tôn Dương cuốn vào trong đó, đồng thời tại trên tầng ba của chủ điện, Phan Thanh Xương và Sùng Văn vẫn còn đang hăng hái thu gom tất cả những thứ có giá trị bỏ vào túi thì bất chợt bị một lực hút vô hình mạnh mẽ cuốn đi, làm cho hai người bọn họ vừa kinh hãi vừa buồn bực không thôi. Ở những chỗ khác có một số người tiến vào sau còn chưa có lấy được thứ gì thì cũng đã bị hút đi mà chẳng hiểu mô tê gì cả...

Ở trong vòng xoáy cuộn cuộn này cả đám người đều nghe thấy từ bên ngoài một giọng nói uy mãnh vọng vào tai bọn họ “Nhớ cho kỹ lúc Hoang

Nguyên mở ra thì hầy lập tức thoát ra ngoài không được đó dự “ Lối nói vừa dứt, ở đây trừ Tôn Dương và Cẩm Linh ra, những người còn lại đều không hiểu gì cả, cũng không biết người lên tiếng là ai. Nhưng xem ý tứ trong lời nói là có vẻ như muốn nhắc nhở bọn hần chuyện gì đó, dường như sắp có chuyện nguy hiểm gì đó đáng xuống đầu.

Con lốc xoáy điên cuồng cuốn đi, ở một khắc cuối cùng khi nhìn lại cả đám người liền hoảng sợ ngây dại ra, chỉ thấy vô tận ma khí đen ngòm phóng ra đầy trời, khí tức tà ác điên cuồng phun trào cuộn cuộn, kèm theo đó là một âm thanh chói tai như ma quỷ ở dưới Địa Ngục giáng thế. Cả đám người nhìn khí tức ma khí khủng bố kia mà lạnh cả sống lưng, không một ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Con lốc vẫn gào thét đem đám người xoáy lên cao tít trên không trung rồi bất chợt nổ tung, mỗi người đều bị đánh bay đi xa tít nơi chân trời, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng, chỉ loé lên thành một đốm sáng rồi biến mất không thấy gì nữa.

Trong Hoàng Nguyên tại một vùng thành trì đồ nát, mà ở bên ngoài cách thành trì khoảng 3km có một dải đất phủ đầy cây xanh, giống như là một cánh rừng nhỏ, bên trong Hoàng Nguyên này, phóng mắt khắp nơi đều là hoàng tàng điều phé lòng trời lở đất, mà hiện tại nơi này lại còn tồn tại một ít sinh cơ cây cối tạo thành cánh rừng nhỏ, thoạt nhìn cũng rất dễ gây chú ý, ở trong cánh rừng này nhìn khắp nơi đều có thể thấy có rất nhiều thân cây khô không lồ đã bị đứt gãy nằm ngổn ngang, sâu bên trong cánh rừng tại một thác nước cao xanh biếc, thác nước từ trên cao trút xuống “ Ầm Ầm “ nước trong hồ trong veo nhưng do phản lại với những cây cối xung quanh mà vô tình tạo nên một màu xanh kỳ diệu tuyệt đẹp.

Lúc này bên bờ hồ có hai thân ảnh nhỏ nhắn uyển chuyển một đang ngồi trên một tảng đá, bày ra hai đôi chân trần mà nhún vào vũng vầy nghịch trong nước, đây hiển nhiên là hai nữ nhân, mà còn là hai nữ nhân trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp nữa, hai nữ nhân này một người thì mặc váy dài màu xanh lam, thân thể uyển chuyển mềm mại động lòng người, trên khuôn mặt nàng chỉ mới chừng mười bảy mười tám tuổi toả ra khí chất đậm nhiên thanh lệ, mi thanh mục tú mặt mũi hồng nhuận sáng sủa có thêm vài phần thủy mị nhẹ nhàng, trông cực kỳ xinh đẹp khiến cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng rất dễ bị xiêu lòng.

Còn nữ nhân còn lại thì mặc một bộ y phục màu vàng toàn thân từ trên xuống dưới đều phát ra khí chất cao quý hài hoà mà không kiêu ngạo, thân thể nàng như nước thánh khiết đẹp tựa như vưu vật tạo hoá của thiên địa, nhưng lại khiến cho người nhìn có cảm giác thương nhớ mà tâm không hề sinh ra nửa điểm dục vọng hay không bạc nàng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ đẹp động lòng người kia đang hé ra một nụ cười thuần khiết rạng rỡ như ánh mặt trời ngày xuân, nếu như có nam nhân nào ở đây mà trông thấy bộ dạng này của nàng thì khẳng định là sẽ bị nàng câu đi hồn phách, trở nên ngơ ngẩn cho xem. Nếu không tận mắt chứng kiến thì thật không thể tin được trên đời này lại có người con gái xinh đẹp hoàn mỹ đến vậy.

Nữ tử áo lam tuy cũng xinh đẹp hơn người, nếu như nàng một thân đứng riêng một chỗ thì khẳng định cũng sẽ là một mỹ nhân thánh khiết động nhân tâm, thế nhưng hiện tại nàng ngồi cạnh cô gái áo vàng này thì thật sự vẻ đẹp phong quang của nàng bị nàng ta che đi không ít. Cô gái áo lam cũng ngồi đung đưa đôi chân ngọc dưới nước, khoe miệng nàng khẽ cười từ tốn một cái rồi cất lên thành âm du dương hỏi cô gái áo vàng... “ Công Chúa người có muốn tắm một chút không, Ta sẽ canh chừng cho Công Chúa... “

“ Tuyệt tỷ tỷ ta đã bảo đừng gọi ta là Công Chúa nữa mà, tỷ cứ gọi ta là Mộng Cẩm là được rồi..” Mộng Cẩm nghe Tuyệt Ngọc Sương gọi mình là Công Chúa thì có vẻ không hài lòng, nàng liền trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Tuyệt Ngọc Sương mà nhẹ nhàng nói. Giọng nói rất ôn nhu hiền diệu không hề có một chút cao ngạo nào của Công Chúa, tiếp đó nàng lại nghĩ nghĩ gì đó rồi hơi ngưng ngừng gật đầu một cái nói “ Tuyệt tỷ tỷ vậy làm phiền tỷ canh giúp ta tắm một lát. “ Biết làm sao được, nữ nhân ưa sạch sẽ đây luôn là bệnh chung của nữ nhân mà, với lại các nàng đã ở trong Hoàng Nguyên này hơn một tháng rồi, khắp nơi đều là khô khốc cằn cỗi, đã làm cho các nàng sớm đã khó chịu rồi, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được một chỗ cảnh đẹp suối mát thì làm sao mà không tận hưởng một phen cho được.

“ Vậy được Mộng Cẩm yên tâm mà tắm đi, lát nữa sẽ đến lượt ta “ Tuyệt Ngọc Sương cũng không phản bác mà cũng thuận theo gọi thẳng tên Mộng Cẩm, nàng mỉm cười một tiếng rồi gật đầu đáp.

Mộng Cẩm nhẹ nhàng vương người đứng dậy, thân hình tuyệt mỹ như rần nước khẽ động, lập tức trên thân nàng tuôn ra nguyên lực tạo thành một màn sương trắng dày đặc bao bọc lấy toàn bộ thân thể nàng, nhất thời toàn thân nàng đều bị che đi khiến cho người nhìn vào đều chỉ thấy được một làn khí vụ dày đặc di động, còn ngoài ra thì cũng chẳng thấy gì nữa, từ trong sương trắng, từng kiện y phục chậm rãi rơi ra nằm xếp lại ngay ngắn trên tảng đá, nàng nhẹ nhàng từng bước nhún thân xuống hồ nước trong mát, theo mỗi bước chân của nàng đi xuống, khí vụ trên người nàng cũng dần tản đi, cho đến khi nàng nhún toàn bộ thân thể xuống nước thì khí vụ cũng hoàn toàn biến mất, chỉ để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, một cái cổ trắng như thiên Nga và một đôi bờ vai mịn màng trắng nõn. Tiếng nước tí tách được nàng dùng tay ngọc khoát lên gột rửa thân thể, cảnh tượng yêu kiều này phảng phất như là mọi vẻ đẹp xung quanh cũng đều bị che đi vì nàng.

Nhưng mà ở đời mà, ở mọi lúc mọi nơi thì nhân vật chính luôn luôn phải xuất hiện đúng lúc đúng thời điểm, sự an tĩnh hưởng thụ của nữ nhân xinh đẹp trong hồ vẫn cứ lặng yên như thế cho đến khi sao chổi từ trên trời xuất hiện. Chỉ nghe một tiếng la lớn từ trên không trung kéo xuống, một bóng người lấy tốc độ cực nhanh nhắm thẳng hướng thác nước mà rơi xuống “ Tùm “ cả thân người hung hăng rớt xuống nước, ve vẩy vài cái dưới nước rồi lập tức trôi lên mà thờ dốc không ngừng, trong miệng còn không ngừng phun ra mấy câu “ Lão nhân gia người muốn đẩy tạ đi cũng không cần làm mạnh thế a... “ Trục tiếp đem ta ném đi cũng không biết là ném đi nơi nào rồi..”

Nam tử kia vừa thờ dốc vừa nói không ngừng, trông vẻ mặt như có vẻ là đang tức giận, bỗng nhiên hắn có cảm giác thấy quái quái quay mặt lại định nhìn xem thì nhất thời hần hồn tròn mắt mà hét lên rồi lấy hai tay che mặt lại ngầy ngầy ngơ ngồ lấp bắp nói “ Aaaaaaaaaa “ “ Cô, cô, cô nương kia nàng tính làm gì? Ta không phải là nam nhân tùy tiện đâu a... ”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nam Nhân Vô Sĩ

Kiều Mộng Cầm gần như chết lặng mở to đôi mắt đẹp mà kinh hoàng không nói nên lời, mang theo khuôn mặt đỏ bừng nhìn chăm chăm tên nam nhân vô lại vừa mới xuất hiện này, cái này còn có đạo lý hay không, rõ ràng nàng là người chịu thiệt mà, đáng lý ra người nên hét toát là nàng mới phải chứ. Lão thiên trên cao, làm sao lại tạo ra tên nam nhân cực phẩm như vậy chứ, Kiều Mộng Cầm vừa thẹn vừa giận xấu hổ, cả khuôn mặt tươi sáng càng thêm đỏ bừng tăng thêm vẻ kiều mị kinh diễm vô cùng, cũng không suy nghĩ nhiều, toàn thân nàng lại tràn ra nguyên lực màu trắng dày đặc bao phủ lấy thân thể mình, sau đó nàng khẽ động, thân ảnh nàng trong nước lập tức biến mất, hiển nhiên cô nàng này không những cực kỳ xinh đẹp mà tu vi cảnh cũng cực cao nữa, khi xuất hiện trở lại thì nàng đã đứng ngay trên tảng đá bên cạnh Tuyết Ngọc Surong, áo quần cũng được mặt lại chỉnh tề. Ánh mắt nàng mang theo vài phần như giận như oán quay lại nhìn về phía Tôn Dương bên trong đầm nước.

Lúc này Tuyết Ngọc Surong cũng nhìn này nhìn về phía Tôn Dương, hiển nhiên là nàng cũng rất bức bối với cái tên vô sĩ mặt dày vừa mới xuất hiện này, nàng đứng là đã làm đúng trách nhiệm của mình, thành thành thật thật đứng trên bờ cảnh giác cao độ, liên tục nhìn trái nhìn phải ngó trước nhìn sau. Nhưng dù là như vậy đi nữa, trăm ngàn lần nàng cũng không ngờ tới là tên nam nhân này lại cư nhiên từ trên trời đáp xuống, còn luôn mồm buông lời vô sỉ khiến cho nàng nghe mà cũng đỏ mặt thay cho hắn.

Mà nhân vật chính của chúng ta lúc này thì vẫn còn đang chết lặng ở trong đầm nước trọn mắt há mồm, hẳn không phải ai khác mà chính là Tôn Dương, hẳn lúc này còn đang ngỡ người nhìn hai nữ nhân trên bờ kia mà thâm nuốt một ngụm nước bọt, nguyên nhân một phần là vì các nàng này thật sự quá mức kinh diễm, một phần còn lại là vì thực lực kinh khủng của cô nàng mới từ dưới nước phóng lên kia, cái loại tốc độ như vậy hẳn thật sự tự nhận mình không bằng, tuy tốc độ của bản thân hắn không tệ, nhưng cũng chưa có đạt đến trình độ trực tiếp biến mất rồi xuất hiện ở chỗ khác như vậy.

“Hừ đồ sắc lang, ngươi nhìn đủ chưa? Tức chết ta mất “ Kiều Mộng Cầm lúc này hơi nóng trên mặt đã hoà hoãn hơn một chút, nhưng nàng thấy Tôn Dương vẫn còn đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt kia, cho dù nàng tính khí rất tốt cũng không chịu nổi mà tức giận, nhưng mà cách mà nàng thể hiện lên sự tức giận của mình càng làm cho Tôn Dương cảm thấy hơi buồn cười. Chỉ thấy nàng giẫm nhẹ chân trên tảng đá, tránh né ánh mắt của hắn có vẻ hơi ngượng ngùng, cách nói thì mang theo hàm ý tức giận, nhưng cũng bởi vì giọng nói của nàng vốn nhẹ nhàng ôn nhu cho nên khi nói ra thì cứ như là tình nhân đang giận dỗi vậy.

“Ách... Ta...” Tôn Dương nhất thời cứng họng không biết nói gì cho phải.

“Ta cái gì mà ta... Ngươi, ngươi, cái đồ nam nhân hư đốn... “ lại thêm thanh âm thanh thúy của Tuyết Ngọc Surong vang lên, lại càng làm cho Tôn Dương thêm một lần nữa kinh ngạc, trong mắt như muốn hiện lên ý cười, trong lòng hắn thầm nghĩ “Hai cô nàng xinh đẹp này tu vi thực lực thì cao, nhưng tại sao tính cách nói chuyện lại đơn thuần thế nhỉ.. “

Mà quả thật Tôn Dương nghĩ như vậy cũng không trách hắn được, bởi vì hai cô nàng này từ nhỏ đã rất ít tiếp xúc với bên ngoài, chỉ chuyên tâm bị tiền bối thúc dục tu luyện, vì vậy cho nên mọi chuyện thế sự bên ngoài các nàng có kinh nghiệm lịch luyện rất ít. Cho nên lúc này gặp phải tình huống này các nàng mới xử lý lúng túng buồn cười như vậy, nếu như là gặp những nữ nhân khác chỉ sợ là các nàng sớm đã làm ầm lên, đòi đánh đòi giết hẳn một trận rồi. Tôn Dương thấy hai nàng như vậy, hẳn cũng không nỡ lòng tiếp tục trêu chọc các nàng, chỉ đành cười gằn một tiếng rồi đưa tay vuốt vuốt chớp mũi nói.

“Hiểu lầm chỉ là hiểu lầm thôi mà, ta cũng là bất đắc dĩ bị người ta đánh bay đến nơi này a...”

“Ngươi, bị đánh, ngươi làm sao người ta lại đánh ngươi... Vì sao chỗ khác không bay lại chọn bay đúng chỗ này như vậy “ Kiều Mộng Cầm khẽ khẽ cắn môi âm thanh ôn nhu nhưng vẫn mang theo một chút u oán cùng hiếu kỳ hỏi.

Tôn Dương cười khò không thôi, cô nàng này hỏi trực tiếp như vậy bảo hắn phải trả lời từ đâu đây “Chuyện này nói ra rất dài, nói tóm lại là ta không có cô ý đến nơi này quấy nhiễu các nàng “ Tôn Dương vừa nói vừa đi lên khỏi mặt nước, quần áo trên người hắn lúc này ướt nhẹp, hắn đưa tay nắm lấy quần áo trên người mình mà không ngừng vắt nước.

Động tác này của hắn rơi vào mắt hai người Kiều Mộng Cầm và Tuyết Ngọc Surong, làm cho hai nàng không khỏi lộ ra ánh mắt kỳ quái, Kiều Mộng Cầm thấy vậy không nhịn được mà nói như nhắc nhở hắn “Này vì sao ngươi không trực tiếp sử dụng Nguyên lực hong khô quần áo “

Tôn Dương nghe nàng nói như vậy khoé miệng hắn hơi lộ ra một nụ cười, rồi trực tiếp phun ra một câu làm cho cả hai cô gái kinh ngạc ngây người “Ta không có Nguyên lực, cũng chưa từng sử dụng qua Nguyên lực “

“Ngươi không có Nguyên lực? Cũng không biết Nguyên lực là cái gì... Ngươi đang đùa ta sao? “ Kiều Mộng Cầm kinh ngạc hô lên lộ vẻ không tin tưởng Tôn Dương. Kỳ thật lời Tôn Dương nói hoàn toàn là sự thật, hắn không có Nguyên lực cũng chưa từng sử dụng qua Nguyên lực. Bởi vì lực lượng mà hắn dùng chính là Tạo Hoá lực, loại lực lượng dành riêng cho phạm nhân không có tư chất thiên sinh như hắn.

Nhưng ngay khi hai nàng thử dò xét Tôn Dương thì ngay lập tức cả kinh, Tôn Dương hoàn toàn không hề có nửa điểm khí tức dao động nào, ngay cả khí chất trên người cũng hoàn toàn bình thường đến không thể bình thường hơn được, không có lấy một chút khí thế nào dù là nhỏ nhất, hoàn toàn đúng chất của một phạm nhân bình thường không hơn không kém. “Làm sao có thể như vậy?” Theo lý mà nói nếu như Tôn Dương có tình che giấu khí tức thì ít ra khí chất của một nhân sĩ tu luyện vẫn phải có chứ.

“Ta lừa các nàng làm gì “

“Thế nhưng mà... “ Kiều Mộng Cầm vẫn không tin, đang còn muốn tra hỏi Tôn Dương thì đột nhiên sắc mặt đại biến, một trận cuồng phong mang theo âm sát khí đột nhiên rít gào xé không mà đến. Từ trong không trung vang vọng lên những tiếng “Ú u u u “ đang hướng nơi này của bọn họ đi qua, Tuyết Ngọc Surong kinh hãi nhìn về phương xa, trong đôi mắt đẹp không giấu được sự sợ hãi, khuôn mặt nàng gần như trắng bệch ra, nàng nhìn Kiều Mộng

Cầm và Tôn Dương lập tức hô lên. “ Công, à không Mộng Cầm chạy mau. ... Còn cả ngươi nữa chạy mau đi “

Hai nàng vừa hô lên thì liền cấp tốc hướng về phía tòa thành trì mà bỏ chạy, nhưng mà vừa mới chạy ra được một đoạn thì bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, hai hơi dừng bước chân quay đầu nhìn lại thì bị dọa cho sút té ngã ra đất. Chỉ thấy Tôn Dương vẫn còn đang ngây ngây ngô ngô đứng đó, còn lộ ra vẻ mặt tò mò mà ngược lên trời muốn nhìn xem cái thứ đang kéo tới kia rốt cuộc là cái gì.

Kiều Mộng Cầm tức giận giậm chân mà mắng Tôn Dương một tiếng “ Cái tên ngốc này, không mau chóng chạy đi còn ở đó mà tò mò “ rồi sau đó nàng lại vọt tới bên cạnh Tôn Dương, không nói hai lời trực tiếp nắm lấy cổ áo của hắn mà sách lên kéo hắn bỏ chạy như bay. Giờ phút này nàng dường như cũng đã tin, cái tên ngốc này là một người bình thường rồi, chỉ có người bình thường không cảm nhận được khí tức nguy hiểm cho nên mới có thái độ nhõn nhõn như vậy thôi, chỉ có điều hơi kỳ quái là người bình thường thì làm sao có thể vào được nơi này. Nhưng mà thật ra lại không như nàng nghĩ, thật ra Tôn Dương cũng có cảm nhận được khí tức âm sát kinh khủng kia, chỉ có điều hắn hơi tò mò muốn nhìn xem rốt cuộc đó là cái gì mà khí âm sát phát ra nặng nề như vậy, cũng không thể trách Tôn Dương được, bởi vì kể từ lúc hắn bước chân vào Hoang Nguyên cho đến nay, hắn còn chưa từng gặp qua Oán Linh bao giờ.

Mà lúc này từng tiếng gió đang thổi vù vù qua tai, Tôn Dương buồn bực nhìn cổ áo của mình đang bị cô nàng xinh đẹp kia kéo đi, làm cho khuôn mặt mộc mạc có phần cương nghị của hắn hơi méo mó, nhưng mà hắn cũng mặt kệ như vậy để cho cô nàng kéo đi, dù sao cũng không tốn sức, cứ an nhàn nằm trên lưng của mỹ nhân mà nhìn lại xem vật phía sau, nhất ánh mắt của hắn như muốn đông cứng lại, chỉ thấy phía sau nơi bọn hắn vừa đứng có một cái bóng mờ to lớn hiện ra, hình dáng có phần dữ tợn, khí tức âm hàn khủng bố phát tán ra xung quanh điên cuồng tàn sát bừa bãi, nó đang liên tục gào rú rồi lại nhìn theo hướng của ba người mà bên này mà đuổi đến.

Tôn Dương thấy vật ghê tởm kia đang nhắm về phía mình thì không khỏi cả kinh “ Mau, mau nữa lên, nó đến gần rồi “ tiếng hô của hắn làm cho hai người Kiêu Mộng Cầm dở khóc dở cười, hai nàng hận không thể đem tên nam nhân cực phẩm vô sỉ này xuống mà đá cho mấy cước, hai nàng mang theo hắn đã phát ra tốc độ như lưu tinh chạy muốn khủng người rồi, vậy mà tên nam nhân này còn không biết xấu hổ la lối om sòm như vậy, để cho vật kinh khủng kia càng thêm hưng phấn mà đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bách Biến Phong Linh

Hai đường bụi mù mịt tung bay trong không trung, hai cô nàng mang theo Tôn Dương cấp tốc lao ra khỏi khu rừng nhỏ, đầu cũng không dám quay lại nhìn cứ thế điên cuồng bỏ chạy, các nàng ở trong Hoang Nguyên này tận hai tháng này, như thế nào lại không rõ về sự khủng bố của con siêu cấp Oán Linh kia chứ. Ở nơi năng lượng tán loạn này, Oán Linh chính là chấp niệm và lòng oán hận của các cường giả mà sinh ra, một đầu Oán Linh bình thường đã có tu vi ngang với một Tam Linh cảnh, Oán Linh trung cấp ngang với Địa Tướng cảnh, Oán Linh cao cấp ngang với Thiên Tướng cảnh, mà Oán Linh siêu cấp thì không thể nghi ngờ là tương đương với một vị Chân Vương cảnh có thực lực khủng bố. Mà hiện tại lại có một đầu Oán Linh siêu cấp đáng sợ như vậy ở đây, bảo các nàng làm sao không kinh hãi mà bỏ chạy cho được.

Thế nhưng hiện tại các nàng có thể chạy thoát được sao, cảnh giới và tốc độ chênh lệch quá lớn, lại thêm hai nàng còn phải mang theo Tôn Dương làm vướng tay vướng chân nữa, dưới tình huống này khi các nàng vừa lao ra khỏi rừng nhỏ thì bất chợt một trận âm sát khí điên cuồng mà ập tới, chỉ thấy trên đỉnh đầu hai nàng đã bị bao phủ bởi một cái bóng mờ to lớn. Sắc mặt các nàng trở nên trắng bệch thảm hô “ không xong “. Tuyệt Ngọc Sương cắn chặt răng như kiên quyết hướng về phía Kiêu Mộng Cầm nói “ Mộng Cầm để ta cản nó chốc lát, ngươi mau nhân cơ hội chạy đi “ nàng biết nếu lúc này mà không có một người cản nó thì cả hai nhất định sẽ chết, nàng nói xong cũng không kịp để cho Kiêu Mộng Cầm phản ứng, liền lập tức lao lên chặn phía trước còn Oán Linh.

“ Không, Tuyệt tỷ tỷ... “ Kiêu Mộng Cầm hét lên, trong thanh âm như muốn đứt quãng, ánh mắt nàng cũng hồng lên như muốn khóc. Nhưng mà đã không còn kịp, Tuyệt Ngọc Sương dường như rất hiểu tính cách của nàng, cho nên cô căn bản không đợi nàng trả lời liền lập tức lao lên muốn phát lực công kích đối với Oán Linh. Thế nhưng nàng đã đánh giá thấp thực lực của một đầu Siêu Cấp Oán Linh, nàng cứ ngỡ là sẽ kịp ra tay đánh trước một kích, nào ngờ thân hình nàng vừa mới lao lên thì đã bị một nguồn lực lượng khủng bố nhanh như chớp, trực tiếp một trào đập lên ngực nàng khiến nàng bay ngược trở về, khoe miệng xinh đẹp còn phun ra một dòng máu tươi.

Tôn Dương cùng Kiêu Mộng Cầm trong nháy mắt thấy cảnh này, cả hai người tròn tròn mắt vừa tức giận vừa sợ hãi, nhưng cả hai người còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một trào tiếp theo chụp tới họ, tốc độ một trào nhanh như chớp mang theo khí tức âm sát nặng nề đánh lên thân thể hai người, cả hai cũng theo đường của Tuyệt Ngọc Sương mà bay đi rồi nằm chung một chỗ với nhau, Tuyệt Ngọc Sương nhìn hai người mà cười khổ, năng lực của Siêu Cấp Oán Linh quả thật quá kinh khủng. Tôn Dương lúc này cũng thấm kinh sợ trong lòng, vật ghê tởm này nhìn bề ngoài thì có vẻ xấu xí nhưng thật không ngờ là thực lực lại kinh khủng như vậy, một kích vừa này, nếu không phải hắn đã kịp thời vận chuyển Tinh Cang Biến để hộ thể thì có lẽ lúc này hắn cũng bị chấn cho hộc máu rồi.

Oán Linh ngửa mặt lên trời gào rú một tiếng, ánh mắt âm u lạnh lẽo của nó lại quét về phía ba người, âm sát khí lại điên cuồng phóng thích ra khiến cho cả ba người đều lạnh cả sống lưng, hít thở không thông. m khí tích tụ lại trên hai đầu trào, nó lại muốn phát động công kích thêm một lần nữa, chỉ thấy phía trên hai trào sắc bén của nó năng lượng điên cuồng gào thét dữ dội, một trào cắt xé hư không mà chụp đến ba người. Thần sắc Tôn Dương khẽ biến đổi, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng, Tinh Liên trong cơ thể bắt đầu vận chuyển một cách điên cuồng, hiển nhiên là hắn đang muốn chống đỡ công kích của Oán Linh. Nói cho cùng thì hai cô nàng này cũng không phải là không có khả năng chạy trốn, mà chỉ là vì hai nàng tính tình đơn thuần lương thiện, cố tình mang theo hắn cùng chạy trốn cho nên mới bị trì trệ tốc độ, bị Oán Linh bắt kịp cho nên mới có tình cảnh lúc này, vốn dĩ Tôn Dương thấy

hai nàng đơn thuần trong sáng, cho nên muốn trêu đùa với hai cô nàng này một lúc, nhưng lại không ngờ cái vật ghê tởm này không biết từ chỗ nào lại chạy ra phá hoại.

m sát khí mạnh mẽ bao trùm lên thân thể ba người, dường như muốn khóa chặt lấy bọn họ lại một chỗ rồi dùng một kích diệt sát, Tôn Dương đang muốn dùng Yêu Huyền Tầm Ti phóng xuất ra mạng nhện ngăn cản Oán Linh, đồng thời cũng phóng xuất ra lực lượng của Thần Phách để truy tìm điểm yếu của nó, thế nhưng lúc này bất chợt có một đạo lưu quang màu trắng không biết từ đâu bay đến chắn ngay trước mặt của Tôn Dương, nó chỉ hơi dừng lại một chút rồi trực tiếp lao thẳng lên hướng một trào kia của Oán Linh mà va chạm, ánh mắt ba người hơi sững lại, nhìn vật nhỏ vừa mới xuất hiện kia, chỉ thấy nó lao đến một trào của Oán Linh cũng không có năng lượng gì bạo phát hay hoa mỹ nào cả, chỉ có điều lại xuất hiện một tình huống quỷ dị, dưới sự tiếp xúc của vật nhỏ kia, năng lượng cuồng bạo cùng khí âm sát đang lan tràn gào thét lại đột nhiên tiêu thất bị cắn nuốt một cách nhanh chóng.

Ba người từ dưới đất đứng dậy nhìn thấy một màn này, ánh mắt đều hiện lên vẻ quái dị khó hiểu, đồng thời còn hiếu kỳ không biết vật nhỏ kia là thứ gì mà lại lợi hại như vậy, ngang nhiên có thể cắn nuốt âm sát khí khủng bố của Oán Linh. Mà điều đáng kinh ngạc hơn là con Oán Linh kia vậy mà khi thấy vật nhỏ này thì lại hơi có vẻ kiên kỵ, chỉ thấy nó hơi dừng lại động tác còn rút lui về lại phía sau một chút có vẻ cảnh giác, còn vật nhỏ kia lại chẳng thêm đề ý đến Oán Linh, nó quay lại nhìn về phía ba người Tôn Dương, rồi sau đó tỏ vẻ như rất hưng phấn mà bay đến chỗ ba người, từ trong miệng nó không ngừng phát ra tiếng kêu “Chi chi chi”

Cả ba người thấy vật nhỏ kia đang bay lại về hướng mình, lúc này mới nhìn rõ hình dáng của nó, vật nhỏ này có một cái đầu tròn trịa, trên đỉnh đầu còn có một chùm xúc tu trông giống như bọm ngựa, đôi mắt đen to tròn xoe lộ rõ sự hiếu động cùng nghịch ngợm. Mũi thì không có chỉ có một cái miệng nhỏ nhắn luôn hiện lên ý cười trông cực kỳ dễ thương, còn lại nửa thân dưới của nó thì lại rất đơn giản, không có tay không có chân gì cả, chỉ là một đoàn giống như dải lụa xoè ra như một chiếc váy mà bay bồng bềnh với hai mảnh nhỏ giống như hai mảnh lụa phía sau lưng đang không ngừng lay động trong gió. Ba người thấy nó đích xác là đang bay về phía mình thì cả kinh, vội vàng lui về phía sau rồi quay người bỏ chạy thực mạng, nói đùa cái đồ chơi này nhỏ vậy mà ngay cả con Oán Linh khủng bố kia cũng phải dè dặt đề phòng nó, ai mà biết được nó kinh khủng đến mức nào, nếu chẳng may nó bạo phát lên đem cả đám hút đi hết thì chẳng phải hỏng hết sao?

Vật nhỏ kia đang bay tới nhưng lại đột nhiên thấy ba người đang quay đầu bỏ chạy thì ánh mắt nó như có vẻ ngạc nhiên, sau đó nó cũng tăng lên tốc độ đuổi theo sát sao ba người, Tôn Dương lúc này trán đầy mồ hôi lạnh, trong lòng hẳn cười khổ không thôi, chỉ vừa mới lộ mặt ra ngoài mà đã gặp ngay cảnh này đúng khổ không nói nên lời, một vật ghê tởm đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ lại lòi ra thêm vật nhỏ khủng bố này nữa, nếu nó công kích thì làm sao mà chống đỡ đây chứ. Nhưng lúc này hẳn lại không để ý, hai cô nàng bên cạnh hẳn lúc này dường như có phần suy tư, về mặt đảm chiêu cứ như là đang muốn nhớ ra cái gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra. Với lại trong lúc này cũng không có thời gian để nghĩ, phải lo chạy trốn trước đã, còn Oán Linh ở phía sau thấy đám người bỏ chạy, nó cũng gầm lên một tiếng như giận dữ rồi lập tức cũng gào thét mà đuổi theo, nhưng lần này nó lại hơi khiêm tốn hơn một chút, mặt dù khí thế thì vẫn rầm rộ như trước nhưng khí tức âm sát thì một chút cũng không dám phóng xuất ra, dường như là nó đang sợ vật nhỏ kia sẽ cảm nhận được mà quay lại đối phó nó.

Ba người vẫn chạy như bay về phía thành trì với tốc độ cực kỳ nhanh, thế nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi vật nhỏ kia, nó vẫn như trước không nhanh không chậm mà bám theo phía sau ba người, từ trong miệng nó vẫn không ngừng phát ra tiếng “Chi chi chi” đầy hưng phấn vui vẻ, một đường chạy một đường đuổi, lúc mọi người sắp chạy đến trước công tòa thành trì đồ nát phía trước, sắp chạy vào trong thành, đột nhiên vật nhỏ phía sau đột ngột dừng lại trên không trung, ánh mắt nó lúc này hơi hiện lên vẻ kỳ quái đảo tròn một vòng rồi lại như nhớ ra gì đó, nó liền quay người lại nhìn về phía Oán Linh phía sau, đôi mắt to tròn long lánh khẽ nhấp lại có vẻ như khó chịu.

Ba người phía trước đã chạy đến cổng thành rồi chạy thẳng vào trong, lúc này trong thành cũng đã có rất nhiều người đang ở lại nơi này nghỉ chân, thấy bên ngoài có biến liền lập tức tập trung lại xem xem có chuyện gì, ai ngờ vừa nhìn thấy con Oán Linh to lớn kia thì sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch ra, trong mắt hiện đầy vẻ hoảng sợ, ba người Tôn Dương lúc này cũng thấy hơi quái quái, cước bộ dừng lại xoay người nhìn lại phía sau thì bỗng nhiên trợn to mắt, chỉ thấy lúc này thân hình vật nhỏ kia đang lay động lóe sáng, vậy mà cái thân hình bé nhỏ kia liền biến lớn ra, mà điều đáng kinh ngạc ở đây là nó lại biến ra giống y hệt với con Oán Linh kia. Nhưng rồi sau đó nó nghiêng đầu đưa một cái móng tay sắc nhọn lên gãi gãi trên cái đầu trọc chỉ có lưa thưa vài cái cọng lông không ra lông tóc không ra tóc kia, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại cảm thấy cái hình dáng này dường như không thích hợp, thân thể lại lóe sáng lên lại biến lớn ra hơn một chút sau đó mới cảm thấy hài lòng, hai tay nó đứng chống nạnh phát ra thanh âm cười quái dị mà nó cho là dễ nghe nhất, sau đó lại gào lên với con Oán Linh đang nhỏ hơn nó một chút kia như muốn nói “Ta lớn hơn ngươi đó nha”. Còn con Oán Linh kia lúc này thì đứng im tại chỗ, nó chỉ dám phát ra tiếng gầm gầm gừ gừ nhẹ nhưng cũng không dám tiến lên, hiển nhiên là nó rất sợ con vật nhỏ kia.

Mà bên trong thành, Tôn Dương và những người khác nhìn thấy cảnh này thì như hoá đá rồi, duy chỉ có hai cô nàng xinh đẹp kia thì hơi khựng người kinh ngạc một chút rồi cùng nhau thốt lên “Đó, đó là Bách Biến Phong Linh... Đúng rồi nhất định là nó, thảo nào lại có cảm giác quen mắt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nói giả làm thật

“Bách Biến Phong Linh, nó là cái gì?” Tôn Dương chăm chú nhìn con Oán Linh do vật nhỏ biến thành kia, ánh mắt hẳn cũng không nhìn về phía Kiều Mộng Cầm mà lên tiếng hỏi, cho đến bây giờ hẳn dù sao cũng chỉ mới bước vào giới tu luyện còn chưa đến ba năm, vì thế cho nên có rất nhiều điều hẳn không hề biết đến trên đại lục này, phải nói là hẳn giống như một tờ giấy trắng không hơn không kém, bởi vậy cho nên hẳn đối với tất cả mọi thứ đều rất cần phải tiếp thu nhiều một chút.

Kiều Mộng Cầm nghe Tôn Dương hỏi như vậy, nàng cũng chỉ liếc mắt nhìn hẳn một cái nhưng vẫn lên tiếng giải thích “Bách Biến Phong Linh này là một

loại Linh vật đặc biệt, là một loại chiến hồn phụ thể mà cường giả Thiên Tướng đại viên mãn rất cần để đột phá bước vào cảnh giới Chân Vương. Bách Biến Phong Linh chính là linh vật của thiên địa, là được sinh ra bởi một loại hồn thể đặc thù trong thiên địa tồn tại độc lập, mỗi một cường giả một khi sắp đột phá đến Vương cấp thì cần phải tích tụ thần niệm để lĩnh ngộ ra ý chí Chiến Hồn, ngoài ra hình dáng và năng lực chiến đấu của Chiến Hồn một phần chính là còn phải nhờ vào mỗi một chủng loại linh vật phù hợp để phụ thể với Chiến Hồn của chủ tu nữa, trên thế giới có rất nhiều chủng loại Linh vật, cũng được chia thành những cấp bậc khác nhau, năng lực mỗi một loại cũng mang tính chất đặc thù khác nhau. Có loại hình dáng bình khí mang tính chất công kích cực mạnh, có loại còn mang hình dáng Linh thú mang theo bản năng của mỗi loại thú tương ứng, còn có những chủng loài đặc biệt mang theo hệ ngũ hành, hoặc kim, hoặc hỏa, mộc, thủy, thổ, lôi điện, hắc ám, thanh quang, phong và băng, ngoài ra còn có một số có năng lực dị chủng khá đặc thù hiếm thấy, ví như linh vật có khả năng công kích Tinh Thần hắc biến hình giống như con Phong Linh này. Cấp bậc của chúng cũng được chia ra theo màu sắc mà phân biệt, từ cấp thấp nhất chính là màu Trắng, Lục, Lam, Tím, Vàng, Bạch Kim, Đỏ, màu đỏ chính là phẩm chất cao nhất cùng tư chất và năng lực chiến đấu đáng sợ nhất, đa phần những linh vật này đều đã được quy vào cấp truyền thuyết trừ những cường giả đỉnh phong thời thượng cổ ra, đến nay còn chưa nghe ai nói qua là có người có được thứ linh vật cấp bậc này “

Kiều Mộng Cầm nói đến đây nàng hơi dừng một chút, lại nhìn Tôn Dương thấy hắn đang trợn trừng hai mắt nhìn nàng, hiển nhiên là từ trong ánh mắt của hắn có vẻ rất ngạc nhiên cùng kích động, nhưng nàng vẫn không để ý lại tiếp tục nói tiếp. “Người nhìn con Phong Linh kia đi, đừng thấy toàn thân nó màu trắng mà lầm với phẩm chất của nó, trong số các loại Linh vật thì những loài dị chủng như này đều có tiềm chất vô hạn, chúng có thể trưởng thành và tự tăng lên phẩm chất của mình theo lực chiến tăng lên, còn có thể tự dần sinh ra kỹ năng cường đại theo mỗi phẩm chất tăng lên. Con Phong Linh này hiển nhiên là có khả năng thôn phệ, mà Oán Linh lại là được hình thành từ chấp niệm và năng lượng cấu thành, bởi vì vậy nó nổi lên sợ hãi khi gặp phải Phong Linh thì cũng không có gì lạ... Lúc mới đầu nhìn thấy nó ta cũng không nhận ra nó chỉ cảm thấy quen mắt, cho đến khi nó biến dạng thì ta mới nhận ra được.. “

Tôn Dương khiếp sợ, từ trong ánh mắt không hề che giấu được sự kích động, hắn thật không thể nào ngờ đến thể mà cường giả Vương cấp còn có thủ đoạn chiến đấu lợi hại như vậy, hiện tại chỉ cần nhìn sự khủng bố của vật nhỏ kia đã đáng sợ như vậy rồi, nếu như được nhân sĩ lợi dụng phụ thể chiến đấu thì sức mạnh của một Vương cấp sẽ tăng đến mức độ nào chứ? Nghĩ đến đây trong lòng hắn bất giác không tự chủ được mà dâng lên một cổ nhiệt huyết và khao khát mãnh liệt, Tôn Dương chỉ mới bắt đầu tu luyện chưa đến ba năm nhưng những cảnh giới đầu do nhờ vào thủ Đan của Huyền Trần mà đột tiến tăng vọt cực kỳ nhanh chóng, còn có cả những lần kỳ ngộ mới gần đây nữa, hôm nay cảnh giới đã đạt đến một bước này cũng coi như là đã bước một chân vào thế giới cường giả. Với loại tăng lên thực lực này ở trong mắt những người khác có thể nói là một tốc độ khủng bố yêu nghiệt, thế nhưng đối với Tôn Dương hắn vốn còn mang chấp niệm trong lòng cho nên đối với thực hiện nay chung quy vẫn là xa xa còn chưa đủ.

Tuyết Ngọc Sương thấy ánh mắt nóng cháy khao khát đang nhìn chằm chằm vào Bách Biến Phong Linh của Tôn Dương, nàng khẽ lườm hắn một cái rồi lên tiếng giọng nói uyển chuyển cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn “Ta khuyên ngươi đừng nên đánh chủ ý lên nó, nếu không ngươi sẽ rất thâm thảm đó. “

“Hi hi biết đâu được lỡ như vật nhỏ dễ thương kia vừa nhìn thấy ta liền xiêu lòng muốn theo ta thì sao? “ Tôn Dương thấy Tuyết Ngọc Sương bộ dáng diễm dạm dễ thương như vậy hắn không nhịn được mà cười hi hi trên nàng.

“Hức mặt dày, không thèm nói với ngươi nữa “ Tuyết Ngọc Sương thấy tên nam nhân này đang tự mào khen mào dài đuôi thì bực mình quay sang chỗ khác không thèm nhìn hắn nữa.

Tôn Dương vuốt mũi một cái cười cười rồi cũng yên lặng không lên tiếng, ánh mắt lại chuyển ra phía xa bên ngoài nhìn Phong Linh và Oán linh đang bắt đầu động thủ, chỉ thấy khuôn mặt dữ tợn của Phong Linh gầm lên một tiếng, thân hình to lớn của nó tốc độ đột nhiên tăng vọt cực nhanh lao đến trước mặt của Oán Linh, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trong thành, vậy mà trên thân thể của Phong Linh cũng phóng ra một lượng âm sát khí nhàn nhạt bao phủ lên đầu trào sắc bên trào về phía Oán Linh. Mọi người nhìn thấy một màn này ai nấy đều trợn mắt to lên, có người còn nhìn không được mà lâm bầm “ loại vật kia là gì, không những có thể biến ra hình dáng của Oán Linh vậy mà còn có thể giả luôn cả khí tức của nó, thật đáng sợ “

Một trào của Phong Linh cắt qua trên đỉnh đầu Oán Linh, năm móng trào sắc lẹm như muốn cắt xé phần đầu của nó ra vậy, dưới một trào này Oán Linh vậy mà không dám đón đỡ trực diện, trên khuôn mặt xấu xí kia lại lộ ra một vẻ sợ hãi, thân hình nó bạo lui về phía sau bảo trì khoảng cách với Phong Linh. Thật ra nó cũng không phải là sợ một trào này của Phong Linh mà là tại vì nó cảm nhận được một nguồn lực lượng thôn phệ từ trong trào đó vì vậy nó mới sợ hãi không dám đón đỡ.

Phong Linh một trào đánh hụt nó lại gầm lên lại một lần nữa lại đến, lần này vậy mà tốc độ của nó lại được đề thăng lên nhanh đến kinh người, lợi trào sắc bén của nó lần này lại dễ dàng cắm vào giữa ngực của Oán Linh, một lực hút kinh khủng từ trên lợi trào phát ra đem năng lượng cô đọng bên trong thân thể Oán Linh điên cuồng mà hút đi, từng đoàn năng lượng dừng mãnh tiến vào trong thân thể Phong Linh khiến nó cực kỳ thoải mái, ánh mắt lộ rõ vẻ hưởng thụ, mà bên phía Oán Linh lúc này nó đang liên tục dẫy dụa, theo năng lượng bị rút đi thân hình nó cũng dần dần thu nhỏ lại một cách nhanh chóng, trong ánh mắt tà ác mang theo nồng đậm vẻ hoảng sợ. Dưới lực thôn phệ thân hình của Oán Linh rất nhanh chóng bị hút cạn rồi dần dần biến mất không còn một mống, dường như là nó chưa từng tồn tại qua ở đây.

Tất cả mọi thứ đều trở lại tĩnh lặng, đoàn người trong thành lúc này đã sững sờ mang theo ánh mắt khiếp sợ không nói nên lời, ai có thể tin được một con Siêu Cấp Oán Linh cứ như vậy bị hút sạch mà không có chút phản kháng, nhất là ba người Tôn Dương cùng Kiêu Mộng Cầm và Tuyết Ngọc Sương, hai nàng không thể nào ngờ được Linh vật nhỏ bé kia lại đáng sợ hơn các nàng tưởng tượng rất nhiều, mà Tôn Dương thì ánh mắt càng thêm có lửa nóng nhìn chằm chằm Bách Biến Phong Linh đã biến trở lại thân hình nhỏ bé đang đứng giữa không trung kia, trong lòng hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện xa vời, nếu như có thể bắt lấy vật nhỏ kia về tay thì thật là tốt. Nhưng rồi một tiếng quát lớn vang lên lại thức tỉnh Tôn Dương để cho hắn lộ ra ánh mắt khiếp sợ “ Tên ngốc kia còn không chạy mau, nó đang đến kia “ hắn sững người nhìn vật nhỏ Linh động trên mặt vẫn như treo một nụ cười đáng yêu kia, giờ phút này nó đang đi chuyển về hướng mình thông dong mà bay đến từ trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng kêu “ Chi chi chi “ vẫn lộ ra ánh mắt hưng phấn như trước thoạt nhìn không có nửa điểm đáng sợ mà ngược lại còn nhìn như vô hại đáng yêu vô cùng. Thế nhưng mà Tôn Dương cũng không có tâm tình mà đi thưởng thức nó, hắn biết rõ đằng sau bộ mặt tròn trịa đáng yêu kia là một mặt khủng bố chết chóc, hắn biết mình thật sự không có bản lĩnh trên vào.

Ngay lúc Tôn Dương vừa quay người chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy thì ngay lập tức hắn cảm giác có vật gì đó mềm mềm nhẹ nhẹ vừa chui thẳng vào áo trong ngực mình, đưa mắt nhìn lại ánh mắt hắn bỗng trở nên cứng đờ ngây dại ra, trên đỉnh đầu hắn không tự chủ được mà ứa ra mồ

hôi lạnh đứng im một chỗ không dám cử động “ Bà mẹ nó không phải chứ, ta chỉ nói chơi thôi không phải làm thật chứ “

Nguyên một đám người cũng dừng lại cước bộ ở phía xa xa đứng ngầy ngốc nhìn tên thiếu niên xấu số kia, mà người kinh dị nhất lúc này chính là hai cô nàng Kiều Mộng Cầm và Tuyết Ngọc Sương, hai nàng nhìn Phong Linh đang bám dính trong người Tôn Dương mà cũng đổ mồ hôi lạnh thay cho hắn, ai mà biết được vật khủng bố kia lúc nào sẽ bạo phát mà đem tên kia hút cạn cơ chứ. Nhưng mà ngoài dự liệu của mọi người, qua một hồi lâu thời gian mà vẫn không có động tĩnh gì, Tôn Dương vẫn im lặng đứng đó còn Phong Linh thì vẫn cứ an ổn nằm trong ngực hắn ngoáy ngoáy trông vẻ mặt còn hiện lên một tia hưởng thụ lạ thường làm cho không ai hiểu được nó đang muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tuyệt Khúc Khuynh Thành

Tôn Dương lặng lẽ như người vô thức bước đi giữa đường lớn có phần điêu tàn của tòa thành cũ kỹ, tòa thành này nhìn từ bên ngoài thì có vẻ hơi đồ nát nhưng khi chính thức bước vào bên trong mới nhận thấy được tất cả mọi thứ dường như không có tổn hại gì nhiều lắm, chẳng qua là chỉ có dấu hiệu cũ kỹ và bụi bặm do năm tháng dài không có người ở. Hai bên đường trong thành lúc này có đầy những âm thanh huyền ảo nói chuyện, còn có rất nhiều người ngồi xôm bên đường đặt sạp bày biện ra rất nhiều đồ vật để bán, có lẽ những thứ này là do họ lấy được từ bên trong Hoang Nguyên này cảm thấy không cần dùng đến nên bày ra bán, mà thứ dùng để mua những thứ này hiển nhiên lại không phải Huyền thạch hay nguyên thạch mà lại là Huyền đan và Nguyên đan lấy được từ việc chém giết oán linh mà tích góp thành.

Hai người Kiều Mộng Cầm và Tuyết Ngọc Sương vẫn lặng lẽ đi theo phía sau Tôn Dương nhưng hai nàng lại không có ai lên tiếng làm phiền hắn, giờ phút này tinh thần Tôn Dương đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, mới vừa lúc này sau khi Phong Linh bám vào trên người Tôn Dương được một lúc sau đó lại đột nhiên nhòe dậy bay lượn quanh người hắn một vòng, vậy mà dưới sự sợ hãi của Tôn Dương nó lại đột nhiên hóa thành một làn khí vụ màu trắng rồi bay nhập vào thân thể hắn, nó trực tiếp lao thẳng xuống khí hải hướng đến đóa Tinh Liên xông tới, Tôn Dương kinh hãi liền vội vàng điều động Thần Phách trực tiếp tung ra một chưởng ngăn cản, thế nhưng mọi công kích lại không hề chạm được vào Phong Linh, nó cứ như vậy một đường ở trong thân thể Tôn Dương mà ngang nhiên giống như là nhà của mình, đến khi chạm đến với đóa Tinh Liên thì trực tiếp tiến nhập vào bên trong búp sen rồi biến mất không còn tăm hơi, và đáng buồn bức hơn nữa là sau khi Tôn Dương muốn nhìn xem nó ở bên trong Tinh Liên đang muốn làm gì thì lại phát hiện thần niệm của mình chẳng thể nào dò xét vào bên trong Tinh Liên, dường như là có một lực cản nào đó chặn đứng thần niệm ở bên ngoài giống y như là kẻ ở bên trong đang ngủ từ chối tiếp khách vậy.

Đối với loại chuyện này Tôn Dương cũng không biết là phúc hay là họa, bởi vì từ sau khi Phong Linh tiến nhập vào Tinh Liên thì liền lập tức im hơi lặng tiếng không có bất kỳ một động tĩnh nào nữa, phảng phất như là chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy, khề thờ dài một tiếng hắn khôi phục lại tinh thần liền phát hiện có người đang đi theo phía sau mình, quay mặt nhìn lại liền thấy hai cô nàng kia khỏe miệng hắn khề nở ra một nụ cười gượng gạo hỏi “ Hai người vẫn còn đi theo ta sao? “

Nghe hắn hỏi Kiều Mộng Cầm đột nhiên giật mình dừng lại bước chân gặt đầu một cái hỏi lại “ Ừ... Người không sao chứ? “

“ Ta cũng không biết là có sao không nữa, hy vọng là không có chuyện gì? “ Tôn Dương cười khổ trả lời, khi không lại ôm theo một quả bom nổ chậm trên người nhiều thế này nói hắn không thấp thỏm lo sợ mới là lạ. Nghĩ nghĩ đến chuyện gì đó Tôn Dương gãi gãi đầu mỉm cười với hai cô nàng xinh đẹp này chính thức chào hỏi một tiếng, bởi vì từ lúc gặp các nàng đến giờ hắn dường như còn chưa có hỏi qua tên của các nàng “ Nếu như đã gặp thì tất là có duyên, tên ta gọi là Tôn Dương không biết nên xưng hô với các nàng thế nào? “

Hai người Kiều Mộng Cầm liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó lần lượt lên tiếng nói “ Ta tên là Kiều Mộng Cầm “ “ Còn ta gọi là Tuyết Ngọc Sương “ trên khuôn mặt của Kiều Mộng Cầm lúc này đã có một tấm lụa mỏng che mặt lại, với dung mạo của nàng nếu như cứ để vậy mà đi loạn trong thành thì chỉ sợ là sẽ dẫn đến không ít phiền phức a.

Tôn Dương nghe qua tên của các nàng liền gặt đầu mỉm cười, ánh mắt hơi co lại một chút rồi sau đó nhìn vào một tòa phủ đệ phía trước lại nói tiếp “ Phía trước có một tòa phủ đệ chúng ta tùy tiện vào đó nghỉ chân một lát không? “. Hai cô nàng cũng không lên tiếng chỉ gặt đầu một cái xem như đồng ý rồi cả ba người cùng nhau đi đến tòa phủ đệ bỏ hoang phía trước.

Sau khi ba người rời đi từ trong một con hẻm nhỏ gần đó, năm bóng người lập tức đi ra cầm đầu là một nam tử chừng hai mươi tuổi mặc một bộ y phục màu xanh dương, khí chất trên người hắn thể hiện ra một sự điềm tĩnh đến kỳ lạ, từ trong đôi mắt hắn hiện lên dị quang như hai lợi kiếm thẳng tắp không hề có một tia gọn sóng dường như không có chuyện gì có thể lay động được hắn vậy. Thông thường những người mang theo loại khí chất này đều là người có tâm trí cứng cỏi, tâm cơ thâm trầm, người ngoài sẽ rất khó đoán biết được dòng suy nghĩ của những người như thế này. Mà theo sau hắn cũng là bốn người trẻ tuổi sắp síp hán, cả năm người đi cùng nhau nhìn thì có vẻ như là cùng một nhóm nhưng thật ra là mỗi người đều mang tâm tư khác nhau nhưng lại có chung một mục đích.

Chỉ thấy tên nam tử áo xanh đứng đầu kia giọng nói lạnh nhạt lên tiếng “ Thật không nghĩ ra ở nơi này vậy mà lại xuất hiện Linh vật dị chủng “

“ Ta thắc mắc không hiểu tại sao nó lại ẩn vào thân thể tiểu tử kia, vừa nãy ta đã thử dò xét trên người hắn xác thực là không có lấy một điểm khí lực nào cả, điều này thật kỳ quái..” Một tên nam tử mặc áo bào màu đen cũng nhíu mày lên tiếng.

“ Ha ha kẻ này đích xác cũng có chút thú vị, ngay cả nhị công tử Võ Lăng Thiên của Võ gia mà cũng không nhìn ra được tu vị của hắn “ Một người khác

cũng cười ha hả dường như có hứng thú với Tôn Dương nói.

Tên nam tử áo xanh nhăn đôi chân mày lại, trong mắt phóng ra một tia tinh quang lợi hại, dường như rất xem thường những người kia khoe miệng hãnh nhếch lên một ý cười nhạt, hãnh lạnh lùng lên tiếng ngạo khí nói “ Hừ các ngươi cứ hết đi cũng tốt, đừng có học đòi cướp bóc thêm vương tay vương chân “

“ Ha ha ha Kiếm Thế, Kiếm công tử ngạo khí cũng thật lớn a, đừng tưởng tu vi ngươi cao hơn chúng ta là có quyền kiêu ngạo tự đắc? “ Một tên nam tử mặc huyết y thấy tên nam tử áo xanh nói chuyện không vừa mắt liền cười to châm chọc lại nói.

“ Hừ ta có bao nhiêu bản lĩnh các ngươi liền đến thử sẽ biết “ Nói xong trên người hắn vô tận kiếm khí bắn ra xung quanh ép về phía bốn người kia làm cho cả bốn người trong nhất thời đều cứng họng không ai lên tiếng. Bởi vì cảnh giới của tên Kiếm Thế này xác thực cao hơn bọn hắn với lại thành tựu kiếm đạo cũng đã tu luyện đến một trình độ nhất định vì vậy lực chiến đấu khẳng định cao hơn bốn người kia rất nhiều, thấy cả bốn người đều im lặng không ai lên tiếng hắn thu lại khí thế trên người lại nói tiếp “ Ta khuyên các ngươi cũng đừng nên đánh chủ ý đến Linh vật kia, nhưng mà nếu các ngươi muốn thử vận khí thì cũng có thể liều mạng thử xem ta nhất định sẽ không can thiệp vào “

Cả bốn người kia vẫn trầm mặc im lặng, trên khuôn mặt của họ đều mang tâm tình âm u bất định, hiển nhiên là rất có hận ý cùng kiên kỵ đối tên Kiếm Thế kia.

Ba người Tôn Dương lúc này đi đến trước tòa phủ đệ ngửa mặt nhìn tấm biển to lớn đang rỉ sét kia, chỉ thấy trên đó còn lơ mờ ghi mấy chữ “ Thống Phủ “ gần như không rõ ràng, ba người đẩy cửa bước vào bên trong đằng sau đại môn là một khoảng sân rộng, tòa phủ đệ này cực kỳ rộng lớn hơn phân nửa kiến trúc sâu bên trong phủ đã bị sụp đổ, nhìn hiện trạng dường như là bị người dùng một chương đánh sụp, còn lại một nửa trước của phủ đệ có một số gian phòng gần như vẫn còn hoàn hảo, nhìn những kiến trúc đồ sộ trong phủ đệ này và sự rộng lớn bao la của nó thì có thể thấy thời kỳ còn phồn thịnh tòa phủ đệ này là hùng mạnh đến mức nào, vậy mà vẫn bị tranh đấu ở cấp độ cao kia phá hủy diệt sát toàn bộ.

Thở dài một hơi thể hiện sự tiết tưởi, Tôn Dương chậm rãi đi chuyển bước chân bước vào bên trong tùy tiện tìm một gian phòng rồi mở cửa bước vào bên trong, hắn quay lại nhìn hai người Kiều Mộng Cầm và Tuyết Ngọc Sương nói “ Ta cần yên tĩnh vài canh giờ để xem xét thân thể... Các nàng cũng tự mình tìm lấy một gian phòng nghỉ ngơi một lát đi. “. Hai cô nàng cũng gật đầu đồng ý rồi cũng tự mình tìm lấy hai gian phòng gần với chỗ của Tôn Dương rồi đẩy cửa đi vào.

Tôn Dương ngồi ở trong phòng đánh giá không gian trong phòng một lượt rồi tùy tiện phát tay, một đám bụi bặm trên giường bay tán loạn hắn di chuyển bước chân đi đến chiếc giường rồi ngồi xuống xếp bằng lại, hắn hít sâu một hơi sau đó thả lỏng từ trong miệng phun ra một ngụm khí, tinh thần bắt đầu chìm vào bên trong thân thể, Thần Phách đang ngồi khép hờ hai mắt phía trên Tinh Liên bỗng mờ bùng mất, đôi mắt lưu chuyển màu tím yếu dị nhìn chăm chăm vào đóa Tinh Liên nhưng khiến hắn buồn bực là dù cho có mở ra Yêu Huyền Ma Đồng mà vẫn không có cách nào nhìn vào được bên trong, cứ thử đi thử lại vài lần vẫn không có kết quả, cuối cùng hắn đành buông tha cho việc này, tinh thần lại tập trung vào những đoạn trí nhớ do Thánh Hoàng truyền vào trong đầu kia, hắn thật muốn biết những thứ đó trân quý đến mức nào, ý thức vừa mới chạm vào hắn liền nhận biết được những thứ trong đó, đầu tiên là một bộ tuyệt kỹ hoàn chỉnh mang tính công kích cực mạnh “ Đạp Phá Tinh Vân “ đây là một bộ hoàn chỉnh, loại tuyệt kỹ này cực kỳ uy mãnh hắn chỉ mới học được một thức mà đã phát ra được uy lực cực kỳ khủng bố rồi, còn hai thức sau khẳng định là phá thiên triệt địa. Thế theo là mấy loại công pháp Thánh phẩm và các loại trận pháp cường đại, những thứ còn lại thì đều là kinh nghiệm tu luyện và lịch lãm mà Thánh Hoàng đã từng trải qua “ Di văn còn “ Tôn Dương đảo qua ý thức liền dừng lại ở một bộ công pháp và tuyệt kỹ có cái tên kỳ lạ thu hút, công pháp không rõ cấp bậc có tên là “ Vũ Luyện Cầm Sát “ tu luyện chủ yếu là nâng cao ý chí thần niệm và linh hồn một cách tối cường, tích tụ ra ý chí sát phạt mạnh mẽ công kích vô hình, người tu luyện có thể dựa vào công pháp luyện ra một thân ý chí sát phạt cường hãn tạo ra uy áp có tác dụng ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn và tinh thần ý chí của địch nhân khi chiến đấu đồng thời nâng cao khí thế của bản thân.

Tiên âm tuyệt mỹ

Vũ Luyện thể gian

Khuấy đảo nhân thế

Cầm Sát Thần Ma.

Tôn Dương đọc qua bộ công pháp hắn không khỏi trợn to mắt mà than thở “ Công pháp thật bá đạo, lại có thể trực tiếp công kích vô hình vào linh hồn và ý chí của kẻ địch “ kích động xong hắn thu lại tâm tình kích động quả nhiên đồ vật do cường giả cấp Thánh Hoàng để lại không có cái nào đơn giản, lại đọc qua cái tên của bộ tuyệt kỹ còn lại dường như hai bộ công pháp và tuyệt kỹ cầm đạo này là đi kèm với nhau, Tôn Dương không khỏi sửng sốt nhìn bốn chữ đơn giản mà ẩn chứa đầy sát khí bá đạo kia “ Tuyệt Khúc Khuynh Thành “ chỉ bốn chữ này đã nói rõ lên ý nghĩa của môn tuyệt kỹ này, Tuyệt Khúc ẩn chứa vô vàng sát khí hủy diệt tuyệt sát hết thảy vô cùng vô tận mà Khuynh Thành thì lại hoàn toàn trái ngược lại hai chữ này hàm chứa ý vị giai nhân tuyệt sắc thể gian khuynh quốc khuynh thành duy ngã độc tôn bao hàm chúng sinh. Một khúc đánh ra phá diệt vạn vật vô sâu vô lo vô dục vô cầu tùy tâm mà diệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Sát Khí Ngập Trời

Trong một gian phòng bên trong một tòa phủ đệ cũ nát có một thân ảnh thiếu niên đơn bạc đang nhắm hai mắt ngồi trên xếp bằng trên giường, trên khuôn mặt thanh tú lãnh tính của hắn lúc này như ẩn như hiện tầng tầng những làn khí vụ màu đen nhàn nhạt, người thiếu niên này tự nhiên chính là Tôn Dương, quanh thân thể hắn lúc này có vô vàn sợi hắc khí lơ lửng theo sát khí mãnh liệt phát tán giữa không gian, sát khí mơ hồ mỗi lúc một dâng lên cuộn tròn bao quanh thân thể Tôn Dương có xu thế như muốn tạo thành một dòng xoáy, bên trong vòng xoáy sát khí này còn mơ hồ ẩn chứa một loại ý chí cường đại tràn ngập khí tức hủy diệt khuếch tán khắp gian phòng làm cho gian phòng cũ kỹ lâu năm này dường như sắp không chịu nổi loại khí tức này mà kịch liệt run chuyển dữ dội, cơ hồ như là muốn phá tan đỉnh nóc nhà mà xông ra ngoài vậy.

Đương nhiên tình huống lúc này ở trong phòng Tôn Dương không hề hay biết, lúc này hắn vẫn đang một mực tập trung vào thân thể để quan sát Thần Phách đang ngồi phía trên đóa Tinh Liên không ngừng suy diễn và lĩnh ngộ công pháp “Vũ Luyện Cẩm Sát Quyết” và tuyệt kỹ “Tuyệt Khúc Khuyết Thành”. Thế nhưng khó khăn hiện tại là hai loại công pháp và tuyệt kỹ này không biết là ở giai vị và cấp bậc nào, cư nhiên dưới tay Thần Phách phát huy toàn lực suy diễn và lĩnh ngộ vậy mà miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể suy diễn ra được một chút tinh túy bên trong rồi đem phân giải ra từ từ mà lĩnh ngộ từng chút một. Tôn Dương cũng thật khủng hoảng trong lòng lần trước khi hắn lĩnh ngộ một chiêu “Đạp Phá Tinh Vân” kia tuy cũng là tuyệt kỹ cao cấp nhưng cũng không đến nỗi như lần này, hắn đã ngồi suốt mấy canh giờ nhưng cũng chỉ lĩnh ngộ ra được một chút, đối với năng lực suy diễn và lĩnh ngộ mạnh mẽ của Thần Phách Tôn Dương tuyệt đối luôn có tự tin rất lớn, thế nhưng đối với tình huống hiện tại hắn chỉ còn một cách giải thích duy nhất đó là cấp bậc của công pháp tu luyện đã cao vượt quá giới hạn có thể suy diễn.

Loại lĩnh ngộ vượt quá giới hạn này đúng là tiêu hao hồn lực của Thần Phách quá lớn, hầu như là sắp không chịu nổi kim quang quanh thân tiêu hao đã nhật đi rất nhiều, thế nhưng ý chí của Tôn Dương vẫn rất kiên cường vẫn không chịu dừng lại, hiện tại hắn muốn nhân cơ hội này để thử xem cực hạn của Thần Phách là có thể đi đến bước nào. Thần Phách vẫn điềm nhiên ngồi xếp bằng, tướng giáp trên thân tuy đã nhật ít đi kim quang nhưng đôi tay vẫn rất linh động không ngừng di chuyển trên một cây đàn do năng lượng huyền hóa ra, từng đạo từng đạo ngũ âm quấn quanh thân không ngừng diễn biến ra từng đạo thân ảnh, mỗi một đạo thân ảnh đều giống y hệt Thần Phách đều có một cây kim cầm trước mặt cánh tay không ngừng gảy lên dây đàn, mỗi một chiêu thức do từng đạo thân ảnh diễn luyện ra một cách chậm chạp, mỗi một chiêu thức đều du dương nhẹ nhàng, sóng âm lan tỏa như nước giống như một mặt hồ phẳng lặng đột nhiên bị một viên đá nhỏ rơi xuống khuấy động làm lan tràn ra những gợn sóng, từng lớp nối tiếp từng lớp chồng chất lên nhau liên miên không dứt, trong những làn sóng âm này tuy lan tràn chậm chạp nhưng bên trong nó lại dường như ẩn chứa một loại lực lượng đè nén cực đại chồng chất lên nhau tràn ngập khí tức hủy diệt cùng sát khí phổ thiên cái địa, tùy thời đều có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc này trời đã gần xế chiều ánh tà dương đã bắt đầu khuất bóng, những tia sáng cuối ngày còn đọng lại chiếu vào trong một tòa phủ đệ lộ ra một vẻ u buồn tang thương khiến cho lòng người sinh ra cảm giác cô độc cùng chứa đựng đầy tâm tư mà không thể nói với người, lúc này phía trước khoảng sân trước một gian phòng có hai thân ảnh nữ nhân uyển chuyển nhẹ nhàng thảnh thơi đang đứng ở đó nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng phía trước, trên khuôn mặt xinh đẹp của các nàng lúc này đều đang liên tục biến hóa các loại biểu cảm, có kinh ngạc, có khiếp sợ, có hiếu kỳ và tò mò. Hai nữ nhân này không phải ai khác mà chính là hai người Kiều Mộng Cẩm và Tuyết Ngọc Surong, hơn một canh giờ trước các nàng vẫn còn đang ở bên trong gian phòng của mình ngồi nhắm mắt đã toạ lại đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi thở chứa đầy khí tức hủy diệt cuồng bạo và sát khí mãnh liệt trong không trung, tiếp đến là một trận trần nhà rung lắc dữ dội như bị những luồng sát khí ngập trời kia chèn ép cho muốn nổ tung ra, các nàng hoảng sợ liền vội vàng chạy ra ngoài thấy cảnh tượng bên ngoài thì lập tức cả kinh trợn trừng mắt, mặc dù tu vi của các nàng không phải thấp nhưng khi nhìn cảnh tượng sát khí phổ thiên cái địa đang không ngừng oanh kích hư không kia, trong lòng các nàng cũng không tự chủ được mà sinh ra một tia rét lạnh làm cho thân thể không tự chủ được mà run rẩy. Đối với loại sát khí cường đại và khí tức hủy diệt tràn ngập khắp không gian này các nàng còn chưa từng thấy qua lần nào, cảnh tượng này quá mức rung động, cả hai nàng đứng trước gian phòng bảo trì một khoảng cách nhất định đối với gian phòng. Nhất là Kiều Mộng Cẩm đôi chân mày xinh đẹp của nàng lúc này đang hơi nhíu lại, cũng không biết nguyên nhân do đâu nàng từ trong khí tức khủng bố kia mơ hồ có một cảm giác quen thuộc, đồng thời cũng cực kỳ tò mò không biết kẻ đó bên trong đang tu luyện công pháp gì mà lại có thể gây ra động tĩnh kinh khủng như vậy?

Tôn Dương ngồi trong phòng lúc này trán nổi đầy gân xanh và mồ hôi lạnh, hai hàm răng không ngừng cắn chặt lại với nhau, khắp nơi trong phòng đã bao phủ đầy đặc sát khí đang điên cuồng gào thét tàn phá, tình huống trên người hắn lúc này lại còn muốn khủng khiếp hơn, chỉ thấy thân thể hắn đã hoàn toàn chìm vào trong hắc vụ sát khí đen ngòm tạo nên một tầng xoáy đen đậm đặc, dường như là nó đang bị một luồng ý chí tận lực áp chế lại không cho khuếch tán ra ngoài. Tôn Dương lúc này cũng đang vô cùng kinh sợ, tuy là tinh thần của hắn vẫn đang chìm bên trong thân thể nhưng cho đến lúc này hắn không cần nhìn cũng có thể đoán được tình hình bên ngoài như thế nào, tại vì ngay lúc này bên trong thân thể hắn cũng đang không ngừng gắt gao áp chế, thế nhưng sát khí từ công pháp mà hắn vừa mới lĩnh ngộ được đang không ngừng bốc lên như thủy triều thay nhau trào ra bên ngoài bây giờ Tôn Dương hẳn mới ý thức được sự đáng sợ của môn công pháp này, không những tối luyện thần trí nâng cao hồn lực, hoá ra nó nương theo chấp niệm trong lòng mình không ngừng đánh thức sự thù hận của mình để cho bản thân từ đó không ngừng sinh ra chấp niệm hóa thành sát khí đi tu bổ công pháp, thế nhưng mà dưới tình huống hiện tại hắn cũng không thể dừng lại được, bởi vì hắn nhìn thấy “Tuyệt Khúc Khuyết Thành” đang được Thần Phách diễn luyện sau khi được sát khí của mình dung nhập vào thì tốc độ Thần Phách suy diễn chiêu thức càng nhanh càng rõ ràng hơn, uy lực càng lúc càng mạnh hơn, vì vậy hắn đành cắn răng kiên trì mặt dù biết trên thân thể mình và công pháp tu luyện đang không ngừng dần sinh ra sát khí dung nhập vào nhau rồi tràn ra ngoài, dưới loại tình huống như thế này Tôn Dương đương nhiên hiểu được sát khí khủng bố này sẽ gây động tĩnh lớn cỡ nào, hắn là bởi vì không muốn làm cho những kẻ đang ở bên trong thành chú ý cho nên mới cố tình áp chế sát khí không cho phóng thích ra ngoài, tuy nhiên mặc dù là dưới tình huống đã bị áp chế nhưng căn phòng lúc này gần như đã không còn chịu nổi, trần nhà bắt đầu có gạch ngói và bụi bặm đã bắt đầu có dấu hiệu nứt vỡ rơi xuống.

Lại thêm hai canh giờ trôi qua lúc này trời đã tối đen như mực, một mảnh mờ mịt nuốt chửng thiên địa, lúc này xung quanh tòa phủ đệ ngoại trừ hai cô nàng đang chính diện đứng ở bên trong ra còn lại xung quanh đều đã có không biết bao nhiêu đạo thân ảnh đang ẩn nấp nhìn vào bên trong này, tất cả những người này lúc đến đây là đều có chung một mục đích đó chính là chém giết Tôn Dương đoạt lấy Linh vật Bách Biến Phong Linh, tuy nhiên dưới tình huống hiện tại lại không có một ai dám động thủ, tất cả vẫn một mực im lặng giấu mình trong bóng tối mà nhìn về một gian phòng bên trong phủ đệ kia, trong ánh mắt họ không hề che giấu được sự khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, mỗi một người trong bọn hắn lúc này đều đang cảm thấy nội tâm mình phát ra từng trận lạnh lẽo run sợ, một đám người ôm tư tâm đến nơi này nhưng khi đến nơi lại chứng kiến trần cảnh sát khí hủy diệt đang tràn ngập cắt xé khắp thiên địa kia, bất giác thâm tâm đã bị sự sợ hãi cực độ đàn áp mà quên đi mất mục đích mình đến nơi này làm gì luôn rồi.

Từ trong bóng đêm, một nhóm người nhìn vô tận sát khí kia mà mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trong đó một người không nhìn được giọng run rẩy nói “Ta, ta bỏ không cướp nữa... Mẹ kiếp kẻ ở trong kia khủng bố như vậy chúng ta có nhiều người hơn nữa cũng không đủ cho hắn giết a”

“Ta cũng không có tâm tư đi cướp nữa, nhìn sát khí đáng sợ như vậy đừng nói là hấn ra tay, riêng phần khí thế thôi cũng đủ để chết ta rồi” Một tên khác cũng khô khan nuốt một ngụm nước bọt phụ họa theo.

“Cũng được vậy thì chúng ta ngồi một bên quang hồ đấu, dù sao ở nơi này cũng không phải chỉ có chúng ta là có ý đồ với tên kia... Chắc hẳn những kẻ có thực lực siêu cường đang toạ lạc trong thành cũng đang có mặt ở đây, sức dụ hoặc của Linh Vật dị chủng không phải là nhỏ đâu a” Một tên khác cũng lóe lên ánh mắt khôn khéo, khoé miệng hẳn khẽ nhếch lên nụ cười quái dị rồi lại im lặng chìm vào trong bóng tối.

Tội nghiệp cho Tôn Dương lúc này lại không hay biết gì, chỉ vì bị Phong Linh bám dính lên người mà lúc này được nhiều cường giả nhớ thương như vậy, còn đến tận nơi để đang chuẩn bị hỏi thăm cái mạng nhỏ của hắn. Nhưng mà hết thấy những người này không biết kẻ mà bọn hắn hiện tại đang làm le lại sắp biến thành một tên sát tinh đòi mạng, đem bọn hắn ra làm nhân hình di động để luyện chiêu, mang đến một hồi chém giết gần như máu nhuộm khắp thành trì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tập Kích

Bóng tối bao la mờ mịt, trời không trăng nhưng lại có mây đen cuốn động một mảnh trong đêm tối khiến cho không gian càng thêm quỷ dị, đầu đó giữa không gian như vang lên tiếng đàn, nghe tiếng đàn ai cũng có thể cảm giác được dường như người đánh đàn muốn dùng tiếng đàn này nói cho thế gian biết hắn rất cô độc, hẳn rất tịch mịch phảng phất như trong thiên địa chỉ có một mình hắn, một người đứng ở chỗ cao nhất cùng với tiếng đàn ngày ngày bầu bạn. Hấn hấn, hấn hấn vì sao thế giới bao la lại chỉ có một mình hắn, hấn vì sao những kẻ kia lại không thể bằng hắn để cho hắn có một bằng hữu hay một cừu nhân cùng hắn đấu đá cho qua năm tháng, hấn vì sao những kẻ đó lại không đủ tài nghệ lại dễ dàng chết trong tay hắn. Thế giới trên đỉnh đầu hẳn rất hoàn mỹ rất tươi đẹp như tiên thiên chính lộ nhưng mặt đất ở dưới chân hắn lại dầm dầy sương trắng lằng lể như luyện ngục.

Tiếng đàn không ngừng vang lên âm thanh trầm thấp cũng từ từ hạ xuống thiên địa vẫn một mảnh mờ mịt, sát khí ngút trời cũng đột nhiên thu liễm lại, trong căn phòng nhỏ trong nháy mắt lại đột nhiên an tĩnh đến khó hiểu, không có tiếng động chỉ thấy trong đêm tối phía xa xa ba đạo hàng quang đột ngột xuất hiện giữa thời không mang theo uy thế cường ngạnh cùng chém về căn phòng nhỏ, ba đạo hàng quang này một là đại thủ ấn to lớn màu vàng kim trên thủ ấn còn lưu chuyển vô số văn tự kỳ dị như ấn chứa một loại lực lượng phong ấn uy thế cường đại âm âm giáng xuống. Hướng khác là một đạo hồng sắc bán nguyệt như liềm như đao lướt đi nhẹ nhàng, nhìn như nhẹ nhàng không có uy thế mạnh mẽ như thủ ấn kia nhưng lại mang theo ý chí đao đao sắc bén khôn cùng, một đạo này chém ra thiên địa như được gói gọn trong một đao thôn thiên triệt địa. Một hướng còn lại thì là một đoàn yêu vụ màu đen tuyền, yêu vụ bay giữa không trung như ăn mòn thiên địa nó bay tới đâu thì nơi đó không ngừng vang lên từng tiếng lách tách trong không khí, bên trong yêu vụ như ẩn như hiện một đôi mắt màu đỏ rực, đôi mắt như mắt của độc xà dữ tợn không ngừng lao về phía căn phòng nhỏ.

Kiều Mộng Cầm đứng trong sân cảm giác được uy thế ngập trời đang hướng về phía căn phòng nhỏ hiển nhiên là muốn nhân cơ hội công kích Tôn Dương, nàng biết ở lúc này là thời khắc mấu chốt của Tôn Dương, sát khí thu lại chính là lúc hắn yếu nhất là thời khắc mấu chốt để lĩnh ngộ võ đạo, nếu như lúc này để cho đám người kia công kích thì chắc chắn hắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nàng tuy là chỉ mới gặp Tôn Dương không quá một ngày nhưng theo bản tính thiên sinh của nữ nhân, nàng vẫn có thể cảm giác được Tôn Dương là người có phẩm chất tốt, tuy hơi lang băm tùy tiện một chút nhưng cũng không giống như là kẻ tiểu nhân thừa cơ có hội, nếu không với lực lượng mà hắn thể hiện ra kia lúc ở bên đầm nước nếu hắn muốn nhân cơ hội làm nhục nàng thì nàng tuyệt không có lực để phản kháng.

Nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, tình hình lúc này tuyệt đối không cho phép nàng nghĩ nhiều như vậy, ý niệm xoay chuyển nàng quyết định thật nhanh, thân hình mềm mại khẽ động, thân ảnh nàng liền biến mất tại chỗ sau đó lại xuất hiện trên không trung đứng thẳng không đổi diện với ba đạo công kích mạnh mẽ kia, y phục màu vàng kim giữa trời phiêu động, mái tóc dài phiêu nhiên đón gió tung bay, toàn thân nàng từ trên xuống dưới đều phát ra một loại khí chất cao quý mỹ lệ, nhưng trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng lại không hề có lấy một điểm ngạo khí tự ngạo nào, mà ngược lại khoé môi hồng nhuận lại nhẹ mỉm cười điềm đạm ôn nhu, ánh mắt đen nhánh trong suốt không nhiễm gió sương bụi trần, tuy rằng lúc này nàng đang đối mặt với công kích cường đại nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình hoà thản nhiên, cánh tay nàng trắng nõn nhẹ vung lên về một vòng trên không trung, tư thế nhẹ nhàng vũ động lập tức từ trong không trung xuất hiện ra vô số sợi lông vũ màu kim sắc chói lọi, ánh sáng kim sắc đột ngột xuất hiện giữa trời đêm vô cùng nổi bật, từng sợi lông vũ to như một cánh tay người trưởng thành dài đến bảy tám tấc, số lượng rất nhiều nhìn từ xa phảng phất giống như một cơn mưa màu vàng kim, mỗi một cái lông vũ bay trong không trung nhìn như nhẹ nhàng vô lực nhưng lại mơ hồ cho người cảm giác ớn lạnh bởi vì sự sắc bén của chúng, với số lượng nhiều như thế khẳng định nếu như toàn bộ cất vào một người thì cam đoan người đó lập tức sẽ biến thành một bãi thịt không còn một mảnh.

Kim quang ngập trời một đường hướng thẳng ba đạo công kích kia mà đón đỡ, hai bên va chạm nhau bốn nguồn năng lượng bộc phát uy thế kinh thiên động địa, dư lực tàn phá hư không bắn xuyên ra bốn phương tám hướng rồi tiêu tán trong thiên địa, chỉ nghe ở đầu đó trong bóng đêm vang lên một tiếng hừ lạnh lẽo, ba bóng người từ trong đêm tối xuất hiện hiên ngang lơ lửng giữa không trung đứng ở ba vị trí khác nhau.

Kiều Mộng Cầm bị chấn lùi về phía sau một đoạn thân thể hơi chao đảo một chút, nàng cố ổn định lại thân hình mái tóc có chút bay loạn đôi chân mày xinh đẹp hơi nhăn lại, nhưng không đợi nàng kịp phản ứng thì từ một nơi khác một đạo kiếm quang sáng rực phóng thẳng lên trời, kiếm quang vừa to vừa dài đến mấy chục thước, kiếm khí bao phủ khắp một vùng không gian, một kiếm cực đại như bao hàm thiên địa muốn chém sông đoạn núi uy thế hung hãn âm âm hướng bóng hình xinh đẹp kia mà chém xuống không chút lưu tình. Kiêu Mộng Cầm trừng to đôi mắt đẹp như không thể tin được, hiển nhiên nàng không thể ngờ ở trong tối lại có kẻ vô sỉ nhân cơ hội đi đánh lên mình, nhưng không thể không thừa nhận một kiếm này đủ mạnh đủ độc ác, ba người vừa mới xuất hiện kia nhìn một kiếm này ánh mắt cũng khẽ nhướng lên nhưng cũng không có biểu hiện nào, trái lại bọn hắn còn muốn xem cô nàng xinh đẹp kia sẽ làm như thế nào đón đỡ một chiêu này.

Kiều Mộng Cầm đứng nguyên tại chỗ hoàn toàn không có một ý định tránh né nào, đôi mắt nàng hơi nhắm lại, hai bàn tay trắng mềm mại đưa lên trước ngực bắt đầu kết ấn, ngay lúc cự kiếm chém xuống thì tất cả mọi người đều cho rằng nàng nhất định là hương tiêu ngọc vấn, nhưng cũng chính lúc này lại một đạo kim quang chợt lóe lên mọi người chỉ nghe thấy một tiếng chim khiêu minh vang lên trong thiên địa, quanh thân Kiêu Mộng Cầm lóe lên kim quang chói mắt chỉ thấy một đôi cánh chim màu kim sắc to lớn giống như cánh Phượng Hoàng mở ra, cánh chim lay động tản ra hào quang vô tận rồi đột nhiên cuộn tròn lại bao trọn lấy thân thể nàng vào bên trong, kiếm quang vừa chém xuống trên bề mặt cánh chim vang lên từng tiếng ông ông, hư không rung lên từng trận mãnh liệt kiếm khí vẫn còn cắt xé tứ tung, đôi cánh mạnh mẽ rung động mở tung ra đem toàn bộ kiếm khí chấn nát tiêu tán, cả đám người trong tối lẫn ngoài sáng đều giật mình kinh hãi thật không ngờ nữ nhân xinh đẹp kia thực lực lại cường hãn như vậy, cư nhiên lấy sức một người đi chống đỡ bốn đòn công kích mạnh như vậy, mà hết thấy đều làm rất nhẹ nhàng.

Ở phía xa một nam tử trong ba người kia đột nhiên cười lạnh một tiếng khuôn mặt biến thành âm trầm nói “ Các vị cùng nhau ra tay trấn áp nữ nhân này, nếu kéo dài thời gian để kẻ kia đi ra thì sẽ phiền toái rất lớn.. “ lời của hắn vừa dứt, lập tức từ trong hư không có vô số bóng người hiện ra đứng giữa không trung, nhìn những đôi mắt lóe lên tinh mang kia thì cũng có thể suy đoán số lượng cao thủ có mặt ở nơi này tối thiểu phải có gần hai chục người, toàn bộ đều mang khí tức cường đại hiển nhiên đều là cao thủ có tu vi từ Địa Tướng cảnh trở lên.

Thấy trần cảnh này trên khuôn mặt xinh đẹp của Kiêu Mộng Cầm cũng biến thành trắng bệch ra, đây đương nhiên là vì nàng chưa bao giờ đối mặt cùng lúc với nhiều cường giả vậy công như vậy, dù sao nàng từ nhỏ cũng lớn lên trong hoàng cung tuy thực lực đích xác có mạnh mẽ hơn người nhưng kinh nghiệm thực chiến căn bản lại quá ít, vì vậy cho nên lúc này nàng dường như có chút luống cuống. Tuyết Ngọc Surong lúc này cũng từ bên dưới bay lên đứng ở bên cạnh nàng khuôn mặt cũng lộ vẻ sợ hãi nhưng nàng ta vẫn dứt khoát cắn răng áp chế xuống lấy ra một thanh trường kiếm màu lam nằm trong tay hoành ngang trước ngực, khắp người như có một tầng sương mỏng nhàn nhạt lưu chuyển.

Nguyên một đám cao thủ đều mang tâm tư đến cướp đồ tự nhiên là không cần gián nhiễu đạo lý, mặt dù là hai cô nàng kia trông cực kỳ xinh đẹp nhưng dù sao thứ có thể mang lại sức mạnh to lớn như Bách Biến Phong Linh vẫn có sức dụ hoặc đối với nhân sĩ tu luyện lớn hơn rất nhiều, mà tình huống lúc này với khí thế Tôn Dương bày ra kia bọn hắn biết nếu không nhanh chóng giải quyết các nàng rồi giết Tôn Dương thì đợi đến lúc hắn đi ra nhất định sẽ có một hồi giết chóc đầm máu, đánh nhau ở thế giới này tự nhiên là sẽ có người chết, nhưng không ai hi vọng kẻ chết đó sẽ là mình cả, mà bảo vật thì vẫn muốn lấy, như vậy tự nhiên bọn hắn sẽ không ngu ngốc mà đi đơn kích một mình, vì vậy trong lúc này nhất thời không gian nổi lên một mảnh sáng rực đầy màu sắc, từng đạo từng đạo lưu quang mang theo lực lượng cường đại hướng về hai nữ nhân và căn phòng nhỏ kia cuồng bạo mà không chút thương tiếc oanh kích xuống. Nói công là công, sắc mặt của hai nữ nhân không khỏi đổi sang một mảnh tái nhợt, Kiêu Mộng Cầm cắn chặt hàm răng trắng lại với nhau, nàng thật không ngờ là sẽ rơi vào tình cảnh này, ánh mắt không ngừng lóe lên quang mang ẩn hiện như đang do dự chuyện gì đó cuối cùng nàng thờ dãi một hơi đưa tay nhẹ kéo Tuyết Ngọc Surong về sau lưng mình nhẹ nhàng nói “ Tuyệt tỷ tỷ đứng ở sau lưng ta “ Tuyết Ngọc Surong thấy nàng biểu tình như vậy thì lập tức hoảng hốt “ Công chúa không phải người định... “ Nàng vừa nói được một nửa rồi lại nhìn phong mang đầy trời đang áp tới kia, ánh mắt nàng cũng vô lực rũ xuống buồn bã cúi đầu đứng im lặng sau lưng Kiêu Mộng Cầm.

Thiên địa biến sắc, có nguyên lực có ma pháp có linh lực, cảnh tượng rung động chiếu sáng bầu trời, Kiêu Mộng Cầm không lựa chọn trốn tránh mà vẫn trực tiếp đón đỡ làm cho những kẻ kia đều cười lạnh thầm nói “ Nữ nhân ngu ngốc “. Ngay khi Kiêu Mộng Cầm đang muốn mở từ cái vòng trên cổ tay lấy ra thứ gì đó thì ánh mắt lại một lần nữa mở trừng lên, cái cảm giác rét lạnh sơn tóc gáy kia lại một lần nữa bùng phát, sát khí lăng lệ kia lại một lần nữa mạnh mẽ lên, một cái lốc xoáy đen ngòm chứa vô tận sát khí hủy thiên diệt địa phá tan căn phòng kia xông thẳng lên trời, kèm theo đó là một làn âm thanh như vui như buồn cô độc chấn nhân gian vang lên, một nguồn lực lượng vô hình bá đạo mạnh mẽ xông thẳng về hướng quang mang đầy trời kia mà va chạm, sóng kinh bùng nổ từng đợt từng đợt sóng năng lượng lan tràn theo thứ âm thanh kia mà ra oanh kích đối kháng với mấy chục đạo công kích, sóng sau dồn lên sóng trước năng lượng đè ép bầu trời đêm như cuộn động biển cả, sau một tiếng nổ bùng kinh thiên động địa, dư lực khuếch tán về phía sau đem một đám người có tu vi yếu nhất quét bay đi, giữa không trung không ngừng phun máu tươi bầu trời rơi đầy một mảnh huyết vụ.

Một đám cường giả trọn trường mắt không thể tin được, sau khi năng lượng hết thấy tiêu tán đi, đám người đưa mắt nhìn lại cột xoáy sát khí ngập trời kia chỉ thấy được một thân ảnh đơn bạc khinh đạm đang ngồi xếp bằng giữa không trung trên cao, ngồi ngay giữa trung tâm vòng xoáy sát khí như hoá thành thức chất đang không ngừng cắt xé không gian, thể mà thân hình kia vẫn ngồi lẳng lẳng ở đó tư thế phong vân tạo nhả, ngón tay không ngừng di động trên một thanh Hắc Cầm đen ngòm quý dị, trên đỉnh đầu hắn còn treo lơ lửng hai vầng trăng khuyết cũng là màu đen tuyền đang không ngừng tỏa ra khí vụ theo tiếng đàn của hắn, bên cạnh hai vầng trăng khuyết còn lơ lửng có một cái hồ đen, chính giữa hồ đen lại có một điểm sáng cũng là màu đen tuyền nhàn nhạt, dường như cũng là một vầng trăng khuyết đang sắp hình thành. Cả đám người ngơ ngác nhìn một cảnh này, nhìn bóng hình trên cao như đang cô độc giữa thiên địa kia mà thấy tâm mình như rơi vào hầm băng rét lạnh, khoảnh khắc này số mệnh của họ như đã được định trước là sẽ không thể nào nhìn thấy được ánh dương quang của ngày mai nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngạo Khí

Từ trên không trung từng đoàn huyết vụ như mưa máu theo thân người rơi xuống, Tôn Dương ngồi ở trên cao nhìn xuống sắc mặt hắn lúc này có phần hơi trắng bệch, nhưng đôi con ngươi vẫn lưu chuyển một màu tím yêu dị, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn đám người phía dưới, gần hai mươi cao thủ toàn bộ đều là từ Địa Tướng cảnh trở lên, trong đó còn có gần phân nửa là cường giả có tu vi cảnh giới cao hơn chính mình, nhưng mà đây cũng không phải là mối lo của hắn, thứ mà hắn lo lắng nhất là mấy cỗ khí tức cường đại vẫn còn đang ẩn mình chưa lộ diện kia, vừa rồi lúc đám người cùng nhau phát động công kích Kiêu Mộng Cầm là lúc máu chốt hắn đang lĩnh ngộ ra Tam Nguyệt trong Hà Giang Cửu Nguyệt Khúc của Tuyệt Khúc Khuyết Thành, mặc dù lúc đó hắn đang trong thời gian lĩnh ngộ nhưng tất cả mọi chuyện bên ngoài hắn đều thấy rất rõ, đây chính là chỗ biến thái của Tôn Dương, nếu như là người khác đối với việc đang trong thời kỳ lĩnh ngộ thì sẽ không bao giờ biết được chuyện bên ngoài bởi vì tinh thần toàn bộ đều đã tập trung bên trong

thân thể, dưới tình huống này nếu như có người ngoài tới tập kích thì kẻ đó nhất định chỉ có con đường chết, nhưng mà Tôn Dương thì không như vậy, bởi vì nguyên nhân tu luyện của hắn có chút đặc thù hay có thể nói là cách mà hắn tu luyện không giống với nhân sĩ bình thường, có lực lượng sử dụng nhưng không phải là nguyên lực, có Nguyên đan của yêu thú nhưng lại không phải yêu thú.

Bởi chính vì như vậy cho nên thứ mà hắn tu luyện ra không phải là hồn lực phiêu động hư ảnh mà là Thần Phách có hình dáng thực chất giống hệt với bản thể, mà Thần Phách và Thần niệm của hắn tuy cùng chung một chủ tu nhưng lại phân biệt tồn tại độc lập, vì lý do này cho nên khi Thần Phách của Tôn Dương đang tập trung suy diễn công pháp thì Thần niệm của hắn vẫn có thể phóng thích ra ngoài để dò xét. Mới đầu hắn cũng thấy rất đáng kinh ngạc vì thực lực của Kiều Mộng Cầm đồng thời cũng rất tức giận vì đám người khốn kiếp kia thay nhau tập kích nàng, nhưng vì thấy nàng vẫn còn ứng phó được cho nên hắn cũng đành cần rảnh tiếp tục kiên trì lĩnh ngộ ra đạo mặt trăng thứ ba, đâu ai ngờ tới mấy tên khốn kiếp kia lại làm ra sự tình triệt để chọc hắn hoá giận, một đám ô hợp cư nhiên vô si như vậy hùa nhau ức hiếp một nữ tử. Chuyện đến nước này hắn cũng không thể có tâm tư ngồi yên sau lưng một nữ nhân mà tu luyện nữa, lửa giận bùng phát sát khí bị ép xuống lúc này hắn cũng không đè nén nữa, toàn bộ đều phóng thích ra ngoài phá tan gian phòng mà xông thẳng lên trời, Tôn Dương bạo phát không nói hai lời liền trực tiếp lấy Hắc Cầm quỹ dị ra sử dụng thức Hà Giang Cửu Nguyệt Khúc trong Tuyệt Khúc Khuynh Thành đem một đám người chấn đến thần hồn điên đảo, trực tiếp phun máu trên không trung, nhưng hắn cũng thật không ngờ một chiêu này tuy là chỉ mới lĩnh ngộ đến tiểu thành ngưng tụ ra hai đạo bán nguyệt, nhưng khi phát động công kích gần như rút đi toàn bộ Thần niệm và Tạo hoá lực của hắn khiến hắn suy yếu chút nữa không chịu nổi mà rụng từ trên không trung xuống.

Một chiêu này của hắn cũng bởi vì đồng thời công kích nhiều người cùng lúc cho nên lực lượng bị phân tán chia nhỏ ra không ít, nếu như đối tượng công kích là khoảng chừng năm cao thủ cùng giai Tôn Dương dám tự tin bằng vào một chiêu này đủ để diệt sát hết thảy cả năm người. Sự rung động lúc này ngoài trừ hắn ra thì không ai có thể hiểu rõ, Tuyệt Khúc Khuynh Thành một bộ tuyệt kỹ mà hắn chỉ vừa mới lĩnh ngộ ra được một góc của toà bằng sơn mà đã khủng bố như vậy rồi, hắn tin tưởng nếu như có một ngày hắn đem toàn bộ tinh hoa của môn tuyệt kỹ này lý giải thấu triệt thì khả năng lật trời đảo đất tuyệt đối không thành vấn đề, huống chi đây là dưới tình huống hắn không có am hiểu gì về cảm nghệ, chỉ là theo diễn luyện của Thần Phách mà đánh ra một khúc mà thôi. Lại nói đến bộ công pháp Vũ Luyện Cẩm Sát Quyết kia cũng biến thái không kém, lúc thi triển ra lại có thể tăng lên cường độ linh hồn ở một mức nhất định, gia trì thêm mười phần trăm công kích chủ công vào chiêu thức, cộng thêm uy lực của Hắc Cầm, toàn bộ đều cộng hưởng với nhau rất hoàn mỹ.

Sắc mặt của đám người lúc này lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là bị một kích vừa rồi của Tôn Dương chấn cho bị thương không nhẹ, ngay cả mấy tên lúc đầu cùng nhau công kích Kiều Mộng Cầm dưới một chiêu này cũng cảm thấy linh hồn trong thân thể như bị đao cắt đau đớn khó tả, lực phủ ngũ tạng cũng bị chấn cho như muốn nứt ra thành từng mảnh mà rỉ máu. Bọn hắn cũng không phải kẻ ngu tự nhiên biết một chiêu này của Tôn Dương là bởi vì đã bị phân tán lực lượng cho nên mới có kết quả như vậy, nếu như một chiêu đó mà đơn độc công kích một người bất cứ ai ở đây thì không thể nghĩ ngờ là chỉ có một kết cục chết rất thảm, giờ phút này trong lòng bọn hắn tuy kinh hãi nhưng cũng không có ai có ý định thoái lui, trong số bọn hắn đều là người trẻ tuổi của các đại gia tộc và tông môn đại phái có ai không phải là thiên tài, chỉ là chẳng qua tài không bằng Tôn Dương mà thôi, bọn hắn cũng ý thức được một chiêu vừa rồi của Tôn Dương mạnh mẽ như vậy chắc chắn là đã tiêu hao không ít lực lượng, vì vậy suy đoán được tình trạng của Tôn Dương lúc này lực lượng trên người hắn chắc chắn còn dư lại không nhiều.

Mà người kinh ngạc nhất không phải ai khác mà là Kiều Mộng Cầm, nguyên lai nàng cũng là một người tu luyện cảm đạo, cũng có một thành tựu nhất định thảo nào khi mới bắt đầu nàng nhìn khí tức mà Tôn Dương phát ra lại có cảm giác quen thuộc như vậy, nhưng mà một chiêu vừa rồi kia thật sự để lại cho nàng quá mức rung động, rung động một cách mãnh liệt nàng tuy là có công pháp cấp bậc cao và tạo nghệ cảm đạo cường đại nhưng cũng không có đến mức bá đạo biến thái như Tôn Dương, nàng dám khẳng định chắc chắn tuyệt kỹ của mà Tôn Dương sử dụng cấp bậc chắc chắn cao hơn khả năng nhận biết của mình rất nhiều. Giờ phút này Tôn Dương đã thu liễm lại sát khí hạ xuống đứng bên cạnh Kiều Mộng Cầm, thanh Hắc Cầm quỹ dị kia cũng đang bay lơ lửng bên cạnh tay trái của hắn toả ra hắc vụ nhàn nhạt bốc lên, những ký tự văn ngữ trên mặc Hắc Cầm đang không ngừng lưu chuyển kỳ dị, nàng kinh hãi hết nhìn chằm chằm bóng lưng của Tôn Dương sau đó lại nhìn vào thanh Hắc Cầm bên cạnh hắn, trái tim nàng bất giác rung lên từng trận dữ dội, nàng rõ ràng cảm nhận được khi đứng trước thanh Hắc Cầm này Phượng Vũ Cầm bên trong căn khôn trạch của nàng liên tục run lên như cực kỳ sợ hãi, Phượng Vũ Cầm của nàng cấp bậc cũng đã là Thánh khí vậy mà đứng trước cây đàn màu đen quý dị này lại có dấu hiệu sợ hãi cực độ, từ đó có thể thấy cấp bậc của thanh Hắc Cầm này tuyệt đối đã ở cấp bậc bán Thần Khí trở lên.

“Các nàng không có vấn đề gì chứ?” Tôn Dương ngữ khí lạnh nhạt hỏi hai người Kiều Mộng Cầm.

Kiều Mộng Cầm khẽ cắn môi làm như u oán sau đó nhoen miệng cười dịu dàng lắc đầu “Không có việc gì, chỉ là bị nhiều người vây công như vậy hơi có ủy khuất một chút..”

Tôn Dương gật đầu một cái không có nhìn nàng, đôi mắt màu tím lạnh lùng quét nhìn đám người phía trước tiếp tục nói “Tốt, đa tạ hai người đã giúp ta, việc còn lại giao cho ta..”. Hai nàng gật đầu đáp ứng một cái liền cùng nhau hạ xuống mặt đất, Tôn Dương quét nhìn đám người lại cười lạnh một tiếng giọng nói mang theo sóng âm vang vọng lên rơi vào trong tai đám người “Hừ hừ, Ta và các ngươi nước sông không phạm nước giếng, nếu như các ngươi đã vô cớ giết tới cửa thì ta cũng thể không đáp lễ... Tất cả các ngươi hôm nay một người cũng đừng hòng mơ tưởng còn sống..” Ngữ khí băng lãnh ngông cuồng của hắn vừa dứt xung quanh ngoài những người đã bị trọng thương ra còn lại đều là cười lạnh, ngay cả những người đến xem náo nhiệt ở phía ngoài xa cũng cảm thấy tên thiếu niên này quá ngông nghênh tự đại, đứng trước nhiều cao thủ như vậy mà hắn dám lớn tiếng phản tử cho tất cả những cao thủ kia, này có phải là quá kiêu ngạo rồi không.

“Hừ ngạo khí cũng thật lớn, ta khuyên ngươi tốt nhất là nên sớm nhả con Phong Linh kia ra cho ta, có như vậy mới ra còn có một con đường sống... Nếu không hừ hừ..” Tên nam tử lúc trước đã tung ra đại thủ ấn kia nghe Tôn Dương dùng ngữ khí kiêu ngạo nói chuyện, hắn cũng vốn là người tâm cao khí ngạo làm sao chịu được liền lập tức đáp trả. Hắn chính là Kim Lịch là đệ tử tông môn Phong Cẩm tông ở Chung Ly đại lục là đại lục gần với Sinh La đại lục của Tôn Dương, hắn một lời nói ra liền bày tỏ toàn bộ tâm tư của những người ở đây, cả đám người lập tức đồng tình phóng ra khí thế trên người hướng Tôn Dương mà ép tới. Hắn khẽ hừ lạnh một tiếng sát khí trên người lại bốc lên như thủy triều hung hăng đối chọi gay gắt “Hoá ra các ngươi là vì vật nhỏ kia mà đến, nếu đã như vậy thì bắt đầu từ ngươi trước đi..” nói dứt lời Tôn Dương lập tức thi triển thần pháp tốc độ nhanh như yêu mị lướt đi trong bóng tối, vin trí góc độ biến ảo bất định thay đổi liên tục, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Kim Lịch, bàn tay mở ra thủ chương âm âm hướng đỉnh đầu hắn mà phóng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Giết Toàn Bộ

“Ngươi muốn chết...” “Kim Lịch cả giận gầm lên một tiếng thủ chương cũng tung ra đón lấy một chương của Tôn Dương, nhưng lại bất ngờ chỉ nghe Kim Lịch hét thảm một tiếng cả người như bị sét đánh bắn ngược ra sau, mà cánh tay hắn đưa ra đón chương thì lại không thấy đầu nữa, chỉ thấy nơi đó là một cái bả vai nhuộm đầy máu, hiển nhiên là một cánh tay đó đã bị Tôn Dương dùng một chương nhẹ nhàng đánh nát. Toàn bộ mọi người đều yên lặng mà trợn to mắt, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ thấy hai thủ chương va chạm nhau bất cứ ai nhìn vào cũng đều biết đây chỉ là hai chiêu thăm dò thực lực của đối phương, thế nhưng chỉ là chiêu thăm dò thôi, có cần phải biến thái như thế không, vừa chạm vào liền phế đi một cánh tay của người ta.

Tôn Dương đắc thủ liền giống như u linh vô thanh vô thức trở lại vị trí cũ, trên khoé miệng còn treo một nụ cười lạnh gang thép, chỉ một cái chớp mắt va chạm vừa nãy không ai hay biết lúc thủ chương của Tôn Dương sắp va chạm với một chương của Kim Lịch bàn tay của hắn trong nháy mắt đã biến chương thành chỉ, đầu ngón tay trở của hắn ngưng tụ ra một mũi Nhất Chủy Toái Diệp trực tiếp bắn xuyên qua lòng bàn tay của Kim Lịch sau đó lại nháy mắt bàn tay hoá thành chương ẩn và chạm với chương của Kim Lịch. Mà uy lực của Nhất Chủy Toái Diệp thì khỏi phải bàn, đây chính là một lá bài tẩy cường đại nhất của Tôn Dương kể từ lúc hắn mới bắt đầu tu luyện cho đến nay, vừa nãy là hắn cố tình ngưng tụ ra một phần nhỏ lực lượng của Nhất Chủy Thông Thiên chính vì vậy cho nên lực lượng chỉ vừa đủ để xoắn nát một cánh tay của Kim Lịch, còn nếu như một kích kia mà hoàn toàn bạo phát ra thì thứ bị xoắn nát sẽ không đơn giản chỉ là một cánh tay mà chính là cái mạng nhỏ của Kim Lịch, thông qua một kích vừa rồi Tôn Dương cũng đã biết được thực lực của tên gia hỏa này là một Địa Tướng hậu kỳ, cao hơn hắn một tiểu cảnh giới thế nhưng điều này cũng chẳng nói lên ý nghĩa gì đối với hắn cả, chỉ là Tôn Dương hắn cơ linh xảo trá hơn mà thôi.

Kim Lịch đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn nhìn cánh tay đã bị phế của mình từ trong ánh mắt không hề che giấu vẻ oán độc, hắn vận lực cảm máu sau đó từ trong miệng không ngừng niệm ra những đoạn khẩu quyết kỳ lạ, quanh thân hắn bốc lên kim quang vô số văn tự xoay chuyển quanh thân thể hắn giống như một cái chuông, ánh mắt hắn âm độc chột lóe lên nhìn về phía Tôn Dương sau đó toàn bộ văn tự và kim quang đột nhiên biến mất, khoé miệng hắn lại lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Khoảnh khắc kim quang kia biến mất Tôn Dương đột nhiên có cảm giác không ổn, không gian xung quanh mình dường như bị cô đọng lại sau đó từng đoàn văn tự kim sắc kỳ lạ từ trong hư không hiện ra đem thân thể hắn bao lấy vào bên trong, dưới sự ảnh hưởng của những văn tự Kim sắc này Tôn Dương như cảm thấy toàn thân lực lượng của mình bắt đầu có dấu hiệu bị phong tỏa, ngay cả Thần Phách cũng đang bị những đoạn văn tự kỳ lạ vây chặt như muốn đem nó nhốt lại. Tôn Dương khê thốt lên một tiếng kinh ngạc “Lực lượng có phong ấn... Mẹ nó còn có loại công phu này nữa sao?...”. Nhưng còn không kịp đợi hắn phản ứng thì ngay trước mặt đã ập tới một trận kinh phong rít gào, khuôn mặt tái xanh của Kim Lịch đang hiện lên một nụ cười dữ tợn, tay trái của hắn còn nâng lên một đại chương ẩn to lớn, lực lượng như muốn kéo theo không gian sụp đổ đem Tôn Dương hoàn toàn phong ấn trong một chương này.

Chương phong lăng không đến gần, vẽ mặt Tôn Dương vẫn cực kỳ bình tĩnh trên miệng hắn còn treo lên một nụ cười nhạt như muốn nhân cơ hội chọc giận Kim Lịch nói “Lực lượng phong ấn quả thật rất lợi hại... Chỉ tiếc là ngươi học chưa có tới, với chút bản lĩnh này của ngươi có thể nói là trời gà không chặt a..”

“Hừ đợi ngươi chết rồi lời nói khoác này ta coi như không nghe thấy...” Kim Lịch cười lạnh một tiếng thủ chương cần tăng thêm tốc độ hung hăng giáng xuống.

Tôn Dương cười như không cười mặc cho những văn tự kia đang không ngừng xâm nhập vào kinh mạch của mình đem lực lượng của mình phong ấn lại, màu tím trên đôi mắt hắn lưu chuyển càng thêm đậm đặc yêu dị, toàn bộ không gian lập tức biến đổi, tất cả những người đến đây vây giết Tôn Dương đều cảm thấy bản thân trong nháy mắt mình như bị đưa vào một không gian khác, nơi này tràn ngập tử khí, hoàn toàn không có một chút sinh cơ nào, khắp nơi đều là máu tanh và sương trắng, bầu trời đỏ rực mặt đất cũng đỏ rực, đại môn đồ nát cây cối khô cằn nghiêng ngã nửa chìm nửa nổi trên mặt đất, âm sát khí như cuồng phong điên cuồng quét qua. Nguyên một đám người tâm như lặng xuống đáy vực, chỉ nghe vang vọng đâu đó một giọng nói như vang lên từ Tu La Địa Ngục “Ta đã nói tất cả các ngươi đều phải chết thì nhất định sẽ không để cho kẻ nào thoát... Đi chết hết đi”

“Huyền cảnh, đây là huyền cảnh” có người sợ hãi thốt lên, nhưng lời của hắn vừa dứt thì cổ họng của hắn chợt có cảm giác vừa mát vừa ướt, một dòng máu tươi từ dưới cổ chảy xuống tiếp theo là cái đầu của tên đó trực tiếp rời khỏi cổ lăn xuống đất chết trợn mắt. Tiếp đó những tình huống tương tự như vậy cũng liên tục xảy ra, không ai nhìn thấy người ra tay như thế nào, chỉ thấy trong hư không bay đầy những sợi tơ nhỏ lông lánh màu tím, nhìn những sợi tơ chỉ mảnh khảnh trong suốt nhỏ như sợi chỉ kia mà tâm tình bọn hắn rét lạnh, gần hai mươi cao thủ trong vài cái hô hấp chỉ còn lại năm người, tất cả những người còn lại thân thể đều đã chia năm sẻ bảy rơi rớt lộn xộn trên mặt đất, những sợi tơ nhỏ kia thật sự quá đáng sợ bất cứ người nào bị chúng quấn vào thân thể liền đứt đoạn, năm người còn sống này chẳng qua là do tu vi cảnh giới của bọn hắn cao hơn những người kia cho nên vẫn miễn cưỡng chống đỡ được, năm người này tự nhiên là Kim Lịch và hai tên đã xuất thủ cùng hắn, hai người còn lại một người chính là tên Kiếm Thế đã đánh lén Kiều Mộng Cầm kia tên còn lại thì hình hài đen đúa áo quần rách nát như cái bang mặt mũi thô kệch dữ tợn, hiện tại bọn hắn đang chặt vật tránh né những sợi tơ đáng sợ kia, Kim Lịch tâm thần run rẩy nhìn bộ phận cơ thể người rơi đầy đất kia trong lòng đã sợ hãi đến cực độ, để đề ép che giấu đi sợ hãi trong lòng hắn như điên cuồng hét lên “Đồ khốn kiếp, ngươi có bản lĩnh thì ra đây đấu với ta một trận...”

“Ha ha ha đấu một trận, ngươi có tư cách đó sao? Không phải các ngươi muốn lấy Bách Biến Phong Linh sao? Hiện tại ta cho các ngươi cơ hội sống sót, nếu không vượt qua được thì chịu chết đi (chịu chết đi) (chịu chết đi)” m thanh của Tôn Dương vang vọng trong hư không rơi vào tai của đám người lúc này lại giống như một lời phán từ hình. Tiếp đó không trung phía trên đỉnh đầu của năm người đột nhiên xuất hiện hư ảnh một đoá Tinh Liên trong suốt cực đại đem năm người dính tại chỗ, lực lượng định trụ từ Tinh Liên tỏa ra đè ép lên năm người khiến cho bọn hắn có cảm giác như bị hàng

vạn toà đại son đề lên người không cách nào cử động được, thế nhưng còn chưa kịp đợi bọn hắc nỏ lên phản ứng sợ hãi thì lại thêm một cỗ khí tức hủy diệt tàn bạo ập đến làm cho lông tóc của bọn hắc nỏ không tự chủ được mà dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng ánh mắt mang theo sự tuyệt vọng cùng không cảm lòng. Từ trong hư không một cái mũi khoan lớn bằng một thân người mang theo lực lượng phá hủy cuồng bạo phóng ra, đầu mũi khoan nhọn hoắt sắc lẹm điên cuồng xoay tròn với tốc độ cực nhanh, kèm theo đó là một chuỗi âm thanh trào phúng của Tôn Dương vang lên “Thứ xoắn nát tay ngươi chỉ là một phần nhỏ... Còn bây giờ các ngươi hãy thử một chút uy lực chân chính của Nhất Chủy Thông Thiên của ta đi”

“Bùng” một tiếng nổ rung trời chuyển đất, không có cát đá bầy tán loạn như trong tưởng tượng, chỉ có huyết vụ và thịt nát bay đầy trời, huyền cảnh biến mất gần hai mươi cao thủ cũng biến mất, chỉ còn lại nơi đó một bóng người đứng lẳng lặng trong đêm tối trên hư không, mái tóc hắc tùy ý để gió thổi bay tán loạn, quần áo đón gió phát ra tiếng kêu phàn phật, đôi mắt trở lại một màu đen thâm thúy nhìn vào bãi huyết vụ đang rơi trên hư không, trong mắt hắc không lộ ra một chút biểu tình nào. Điều này làm cho một đám người thích xem náo nhiệt xung quanh không khỏi than thở, khiếp sợ, cùng ngưỡng mộ, đây chính là uy phong của cường giả chỉ cần người đủ mạnh thì lời nói của người chính là từ cục của kẻ khác.

Ở bên dưới sân của phủ đệ, Kiều Mộng Cầm đang đưa tay che lấy cái miệng nhỏ xinh đẹp mà kinh ngạc không nói thành lời, nàng nhìn tên thiếu niên có thân hình đơn bạc không chút khí tức kia, cái thân ảnh đó nhìn như yếu nhược bình thường nhưng không ngờ rằng bên trong đó lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ như vậy, gần hai mươi cao thủ có cùng giai vị với nàng cứ như vậy mà bị hắc nỏ sát trong nháy mắt, tựa như đám người kia trong mắt hắc căn bản đều là cây cỏ đều là kiến hôi, nói giết là giết không chừa một mống.

Mà trong lúc này khi tâm tình của đám người vẫn còn đang chìm trong rung động thì lại đột nhiên nghe từ miệng Tôn Dương bình thản thốt lên một câu “Các vị nếu đã xem kịch đủ rồi thì xin mời hiện thân đi”

“Hà vẫn còn có người muốn giết tên sát tinh này sao?” “Có người như không thể tin được kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đỡ Một Chiêu

“Ha ha ha tiêu tử quả nhiên không tầm thường.” Tiếng cười trong bóng tối lại vang lên, lại có sáu bóng người hiện ra, lúc sáu người này vừa xuất hiện thì ngay lập tức không gian bóng tối xung quanh bọn hắc nỏ được chiếu sáng, trên thân mỗi người bọn hắc nỏ đều có một tầng ánh sáng lưu chuyển quanh thân, đây rõ ràng là bọn hắc nỏ đang phóng thích năng lượng bao bọc thân thể. Tôn Dương vẫn bình thản đứng trên không trung đối diện với sáu người vừa mới xuất hiện này, ánh mắt hắc nheo lại lướt qua cả sáu người đánh giá bọn họ một lượt rồi khẽ ồ lên một tiếng nói “Hmm Còn có người của hai thế giới khác...” hắc nhìn bốn người trong đó đang phóng ra năng lượng kỳ lạ vừa nhìn là có thể nhận ra đó không phải là Nguyên lực mà là Linh lực của Địa Cầu thế giới và Ma Pháp của Ngũ Hành thế giới, trên thân bốn người này một người thì đang thiêu đốt hỏa diễm hùng lực, một người thì trên thân tỏa ra ánh sáng xanh lục, còn mơ hồ nhìn thấy một ít lá cây và xúc tu giống như rễ cây ẩn hiện, hai người còn lại thì hào quang một đỏ một màu đồng giống y như một pho tượng cổ. Còn hai người kia thì chính là dùng nguyên lực lưu chuyển quanh thân, chính vì như vậy cho nên khi bọn hắc nỏ vừa xuất hiện liền lập tức thu hút ánh mắt của đám đông. Bởi vì phạm là người có mặt ở đây đều biết những hào quang kia là đại biểu cho thứ gì, đó chính là thực lực, là lực lượng ngoại phóng hộ thân, mà người có thể làm được điều này thì đều là cường giả có thực lực từ Thiên Tướng cảnh trở lên mới có thể làm được, tuy nói những chuyện này cường giả cấp thấp cũng có thể làm được nhưng không thể giữ lâu được bởi vì năng lượng tiêu hao rất lớn, chỉ khi đạt đến Thiên Tướng cảnh linh ngộ ra được lực lượng ngoại phóng mới có thể phóng thích năng lượng ra ngoài rồi mượn lấy linh khí thiên địa để hỗ trợ duy trì mới có thể giữ lâu được lực lượng trong lúc chiến đấu.

“Má ơi, tên thiếu niên kia lần này chết chắc rồi, đây là cao thủ Thiên giai a... Sáu cao thủ Thiên Tướng, trời a...” Trong đám người có người không nhịn được thốt lên, hiển nhiên là hắc cho rằng lần này Tôn Dương sẽ không thể nào thoát được.

Trong sáu người này có một người trên thân khoát một bộ áo choàng đội mũ trùm đầu nhìn không ra tướng mạo, năm người còn lại thì có ba người trung niên, còn lại hai người sử dụng Ma pháp kia lại là hai lão già, ngay trong lúc mọi người còn đang xì xào bàn tán, Tôn Dương cùng quang sát sáu người kia thì đột nhiên người mặc áo choàng kia khẽ động, thân ảnh đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện phía trước cách Tôn Dương năm mét, thanh âm hắc trầm thấp rơi vào tai Tôn Dương “Tiểu hữu, ta đến đây cũng không có ý tốt gì, nhìn ngươi còn trẻ mà thực lực đã đạt đến một bước này thiên phú có thể nói là kỳ tài ngút trời, thế nhưng ở trước mặt ta thì nhieu đây thực lực của ngươi thì vẫn chưa đủ, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Một là giao Bách Biến Phong Linh ra đây cho ta, ta sẽ lập tức rời đi, hai là nếu như ngươi đỡ được một chiêu của ta, ta cũng sẽ lập tức rời đi. Ý ngươi thế nào?”

Tôn Dương nghe người trước mặt nói xong những lời này hắc cũng rất kinh ngạc, bởi vì hắc cũng nhìn ra được thực lực của đối phương quá sâu ngay cả mình cũng không thể nhìn thấu đối phương, nhưng nếu đối phương đã nói như vậy đây cũng là thể hiện rõ người này không thích phiền toái, chuyện gì cần làm đều rất dứt khoát. Tuy nhiên dù là như vậy muốn hắc giao ra Bách Biến Phong Linh là chuyện không có khả năng, đừng nói là không thể giao ra, cho dù có muốn giao thì hắc cũng vô phương không có cách nào lấy nó ra cả. Vì vậy hắc cũng chỉ đành cười nhạt một tiếng đáp “Nếu đã vậy thì mời xuất chiêu...”

“Ha ha tốt tốt, rất dứt khoát... Vậy thì ta xuất chiêu đây...” “hắc vừa dứt lời ống tay áo liền vung lên, năm viên cầu nhỏ ánh sáng màu lam bay lên nhập vào hư không rồi biến mất.

Ngay lúc này Tôn Dương chỉ cảm thấy không gian xung quanh mình bắt đầu trở nên rét lạnh, không gian liền hồi rung lên bất ngờ xung quanh hắc có tám thanh kiếm màu lam băng hiện ra đem hắc vây lại chính giữa, trên thân kiếm đang không ngừng tỏa ra khí hàn băng lạnh lẽo lợi hại, dưới chân và trên đỉnh đầu xuất hiện hai vòng tròn đồ án màu lam kỳ dị, từ bên trong đó khí hàn băng phát ra càng thêm lợi hại. Tôn Dương nhìn cảnh này trong lòng hắc

không khỏi kêu lên một tiếng “ Đây là Trận pháp, người này cư nhiên lại bày ra Trận pháp lợi hại như vậy “. Nhìn không gian xung quanh đang bị khí hàn băng cường đại bao phủ, dường như là muốn đông kết không gian lại thành thực chất, sương trắng tỏa ra càng ngày càng dày đặc đem tầm nhìn của Tôn Dương ở bên trong bao phủ lại, sương trắng lan ra sau đó lại tập kết thành một vòng tròn màu trắng giam hãm vào bên trong chính giữa trận pháp, hai vòng đồ án và tám thanh kiếm bắt đầu chuyển động xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh hàn khí càng lúc càng mạnh.

Lúc này người khoác áo choàng kia miệng khẽ nhếch lên, trong miệng lẩm bẩm bắt đầu niệm chú ngữ gì đó, nhất thời trận pháp run mạnh một cái tám thanh kiếm đột nhiên chĩa mũi về phía quả cầu đang giam Tôn Dương bên trong, hàn khí từng đợt phun ra rét lạnh vô tận. Tám thanh kiếm phân ra thành hàng ngàn thanh kiếm thay nhau hướng về phía Tôn Dương công kích xuống cắm vào quả cầu trắng kia liên miên không dứt. Mà người đang chống đỡ là Tôn Dương ở bên trong thì có phần hơi chật vật, vừa ngăn cản hàn khí nhập thể vừa né tránh những thanh kiếm khủng bố đang xuyên qua tầng băng điện cuồng công kích mình, mỗi một kiếm đều mang theo sức công phá cường đại, hàn vốn đã không hiểu gì về Trận pháp, vốn đã có được truyền thừa của Thánh Hoàng về phương diện này nhưng vẫn chưa có thời gian lĩnh ngộ, trong lòng hắn không ngừng than khổ tại sao lại gặp ngay một tên tinh thông Trận Pháp thế chứ? Nhưng mà than thì than thế thôi chứ hiện tại vì cái mạng nhỏ, không hiểu thì cũng phải đánh dùng đầu không được thì cường ngạnh mà phá.

Ý niệm vừa động trong tay hắn năng lượng cầu thành một cây búa lớn, lực lượng điên cuồng bạo động tụ lại trên thân búa, Tinh Liên bên trong khí hải cấp tốc xoay chuyển từng đoàn năng lượng thuần túy ồ ạt trào ra như thủy triều nhập vào trong thân búa cộng hưởng với Tạo hoá lực phát ra lực lượng mạnh mẽ như muốn thôn thiên triệt địa. Đồi mắt hắn lưu chuyển từ quan, sát khí khốc liệt trên thân thể bốc lên từ trong miệng Tôn Dương phát ra một tiếng gầm “ Đạp Phá Tinh Vân thức thứ nhất Toái Phá Thiên Hạ, một búa trong tay mạnh mẽ oanh kích mà ra chỉ là một chiêu này so với lúc oanh kích Nhân Ngưu còn cường bạo hơn không biết bao nhiêu lần. Lực lượng mạnh mẽ bộc phát đem màn chắn băng sương đánh đến run lên, những thanh kiếm vừa mới đâm vào bên trong cũng bị một đòn này đánh nát, nhưng thủy chung vẫn không thể đánh vỡ được màn chắn, nhiều lắm chỉ làm nó nứt ra vài vết rạn còn lại thì không có hao tổn gì cả. Tôn Dương thâm kinh hải nhìn những vết rạn kia, một kích này hắn tin tưởng có thể trực tiếp phế đi một cường giả Thiên Tướng cảnh bình thường, vậy mà đánh lên trên tầng băng này như thế nào lại chỉ gây ra vài vết rạn “ Mẹ kiếp cái thứ đồ chơi này như thế nào lại cứng như vậy “

Mà ở bên ngoài người mặc áo đen đang nhàn nhã điều khiển trận pháp, bỗng cảm nhận được lực lượng áp bức cường đại từ bên trong trận áp ra sau đó trận pháp run lên kịch liệt rắc rắc hiện ra vài vết rạn, hắn kinh ngạc hô lên “ Lực lượng thật mạnh, tiểu tử này thật ngoan cường, mỗi chiêu tung ra không có chiêu nào là yếu cả? “ nói xong hắn lại hướng vào bên trong trận làm như vô tình như cố ý nói tiếp “ Tiểu hữu, trận pháp này của ta là Băng Cương Vạn Kiếm trận là trận pháp Thiên cấp cấp ba người càng cường ngạnh thì lực phòng ngự càng gia cố, trừ khi lực lượng của người vượt xa trận pháp nếu không đừng mơ tưởng dùng lực phá được. “ Nhưng khi hắn vừa dứt lời từ bên trong trận tiếng của Tôn Dương đã vọng ra “ Ồ vậy sao? “ Sau đó một một trận âm thanh rung trời lại bộc phát như muốn phá hủy thiên địa, một tiếng nổ kinh thiên vang lên kèm theo vô số mảnh vỡ như thủy tinh rơi là tả, dư lực bắn ra bốn phía khiến cho người đứng xem vô cùng hoảng sợ mà thối lui ra xa, sợ bị kinh lực và mảnh vỡ thủy tinh bắn trúng không chết thì cũng trọng thương.

“ Tên thiếu niên này quả thật quá đáng sợ..” kinh phong đi qua lúc này người xung quanh lại bắt đầu xì xào bàn tán.

Còn người mặc áo choàng kia dường như đã đạt được mục đích hắn cười như cao hứng san san nói “ Tốt thật không ngoài dự liệu của ta cư nhiên người còn giàu lực lượng mạnh như vậy.. “ Nói xong hắn lại liếc mắt nhìn năm người còn lại rồi lại làm như vô tình như cố ý muốn giúp Tôn Dương bỏ thêm một câu “ Một chiêu vừa rồi của người ta tin chắc có dư sức để nát sát một cường giả Thiên Tướng sơ kỳ, đồng thời ta cũng tin đó còn chưa phải là thực lực chân chính của người. . . Được rồi người đã đỡ được của ta một chiêu vậy thì việc này ta không nhún tay vào nữa, ta đi trước..” Nói xong hắn ném về phía Tôn Dương một vật gì đó sau đó thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Cả đám người nghe người áo đen kia nói như vậy tâm thần nhất thời không nhận được mà hít hà một hơi, cảm thấy đầu óc tê dại không chịu nổi, tên thiếu niên kia mới bao nhiêu tuổi chứ, nhìn bộ dạng hắn hầu như là chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi thôi a, làm sao lại có khả năng tu luyện nắm giữ lực lượng biến thái như vậy, một thiếu niên mười bảy tuổi có lực lượng đủ để giết cường giả Thiên giai đã vậy còn chưa phát huy hết thực lực, ông trời ơi tin được không? Thật biết đã kích người quá.

Tôn Dương nhìn người kia rồi đi hắn thầm thở dài một hơi, nếu như lúc này không phải có Tinh Liên điên cuồng hỗ trợ để hắn sử dụng ra thức thứ hai của Đạp Phá Tinh Vân là Bạo Phá Thiên Địa thì chỉ sợ là hiện tại hắn vẫn còn bị nhốt trong trận pháp a. Một chiêu đó với thực lực hiện tại của hắn là không thể tùy tiện dùng, chẳng qua có Tinh Liên liên tục dung nạp năng lượng cho nên mới miễn cưỡng xuất ra. Hiện tại việc hắn cần nhất chính là thời gian, trải qua hai trận chiến vì muốn rút khoát hạ sát thủ nhanh nhất mà hắn đã tiêu hao không ít, hiện giờ Tinh Liên đang bắt đầu phóng thích năng lượng tu bổ lại cho thân thể, nếu như bây giờ năm người kia mà nhân cơ hội tập kích thì chỉ sợ là không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Tuyệt Kỹ

Tôn Dương vẫn hiên ngang đứng tại chỗ trên không trung, trên tay hắn nắm chặt chiếc búa lớn do năng lượng cầu thành, trên thân búa không ngừng lưu chuyển ánh sáng lập loè bất định, phản phát như tùy thời đều sẽ tan vỡ, giờ phút này hình tượng của Tôn Dương hiện trong mắt mọi người thật cao lớn uy vũ như một cự chiến thần toàn thân đều phóng ra một loại bá khí đỉnh thiên lập địa, một minh hiên ngang giữa thiên địa không hề có kỵ. Hắn vẫn đứng nơi đó đôi mắt khép hờ nhìn từ xa thì có vẻ như là đang đối chọi so bì khí thế với năm người kia, nhưng kỳ thật là hắn đang tranh thủ thời gian tiếp thu năng lượng của Tinh Liên để khôi phục, vì sợ đám người kia chú ý cho nên hắn không dám trực tiếp ngồi xuống hấp thu lực lượng cho nên vẫn đứng như thế mà vẫn chuyển lực lượng khôi phục, hắn còn cố ý phát ra khí thế để cầm chân mấy người trong chốc lát. Thế nhưng nào có dễ vậy sao, năm người

kia dù sao cũng là người đã có niên kỷ được xếp vào chủng loại cáo già có kinh nghiệm đầy mình, làm sao lại nhìn không ra ý đồ của Tôn Dương chỉ với nguồn lực lượng bạo phát vừa nảy cũng đủ để làm cho bọn hán giết mình tâm đã sinh ra vạn lần cổ kỵ rồi, lúc này như thể nào lại có khả năng để cho Tôn Dương an ổn khôi phục, vì vậy ngay lúc này hai lão già Ma pháp sư dẫn đầu gầm lên một tiếng xông lên “ Hừ gia hỏa nguoi cũng thật giáo hoạt, để lão già ta đến xem bản lĩnh của tu sĩ Lục Địa thế giới. “ Theo âm thanh của lão vang lên, giữa trời đêm sáng bùng lên một mảnh, một cột hỏa diễm to lớn như cái vòng xoáy vờn rỗng phóng lên cao, nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng vọt trở nên nóng bức đến lợi hại, vòng xoáy hỏa diễm như gió lốc điên cuồng thiêu đốt như muốn đốt cháy không gian, nhiệt độ xung quanh khiến cho không khí không ngừng vẩn vơ vang lên từng tiếng lách tách. Lão già khi thể hừng hực nóng bức, lão hét lớn một tiếng “ Ma pháp hỏa hệ Bạo Vũ Cuồng Phong Hỏa “ rồi lão vung pháp trượng trong tay lên, cột hỏa diễm giống như điên phong thiêu đốt cuồng bạo âm âm hướng Tôn Dương mà xoắn đi, mọi nơi nó đi qua đều bị đốt rụi thành tro trong nháy mắt, lực lượng cường đại kéo theo âm phong xô sát trên khuôn mặt lãnh tĩnh của Tôn Dương khiến cho áo bào và mái tóc của hắn không yên ổn ngược chiều gió mà tung bay. Tôn Dương vẫn như cũ đứng ngay tại đó hấp thu năng lượng khổng lồ động thân, để mặc cho hỏa diễm kia áp đến sát người mình, ngay khi mọi người tưởng hắn đã hết sức chiến đấu đứng đó để tùy ý hỏa diễm kia nuốt chửng thì bất ngờ một đoàn kim sắc quang mang chợt lóe lên, mọi người chỉ kịp thấy một đôi cánh kim sắc lao đến trước mặt Tôn Dương, đôi cánh vũ động uốn đến phía trước hợp lại với nhau thành giống như một cái Khiên kiên cố, đem vờn rỗng hỏa diễm kia chặn lại ở bên ngoài không tiến lên thêm được nữa xích, đôi cánh vùng mạnh mở tung ra, một cỗ lực lượng cường đại ngành kháng đem cột hỏa diễm chân cho tiêu tán thành những đốm lửa nhỏ bay khắp bầu trời giống như pháo hoa, từng ngọn lửa nhỏ rơi xuống chiếu sáng lên người của hai thiếu niên một nam một nữ, nam thì Thanh tú tuấn lãng bá khí ngạo nghễ, nữ thì xinh đẹp như tiên Liên cao quý mỹ lệ, mà nữ nhân này không phải là ai khác đương nhiên nàng chính là Kiều Mộng Cầm, dưới khung cảnh hữu ý vô tình này khiến cho người xem cũng thoảng ngảy người, phảng phất như là họ đang không phải xem chiến mà là đang ngắm mỹ cảnh của một đôi tình lữ vậy, mà người góp phần công lao tạo ra hình nền pháo hoa hỏa diễm đẹp như vậy hẳn là phải nói đến lão già hiện mặt mày đang đen như đất nòi kia rồi.

Nhưng rồi chuyện cũng không phải đi đến đây là kết thúc, chính bởi vì mọi người đang ngây ngốc nhìn khung cảnh trước mắt mà quên đi chuyện phía sau còn có một người cũng đã phát động công kích, chính là lão già còn lại, chỉ thấy bàn tay của lão xòe ra những ngón tay khô gầy như que củi, năng lượng màu xanh nhạt quần quanh như ẩn chứa đầy sinh cơ, theo ngón tay lão chỉ ra “ Đi “ vô số lá cây và dây leo từ trong hư không mọc ra lao thẳng đến chỗ Kiều Mộng Cầm và Tôn Dương, từng ngọn lá bắn đi với tốc độ cực nhanh vừa sắc bén như cương tinh, vừa âm hiểm như ám khí, mỗi một chiếc lá đều cắt xé gió mà đi, những sợi dây leo nhìn thì dẻo dai hữu lực nhưng lại cứng rắn như ngọc thạch, dây leo giống như những con mềng xà nhìn thì uốn lượn dẻo dai nhưng khi đề cho chúng quần vào thì sẽ bị siết chặt đến xương cốt nứt vỡ, máu huyết bị hút cạn. Kiều Mộng Cầm nhìn cảnh này nhất thời trợn trừng mắt đẹp, nói thì chậm nhưng diễn biến thì cực nhanh, nàng vừa mới phá một chiêu hỏa diễm kia xong còn chưa đến hai cái hô hấp thì một chiêu này lại ập tới, thật sự quá nhanh, nhanh đến nỗi nàng trở tay phản ứng không kịp, cứ ngỡ là một chiêu này mình đã không tránh thoát được cho nên nàng đành nhắm mắt nhắm mũi chịu đựng, chỉ nghe âm một tiếng vang lên Kiều Mộng Cầm thấp thỏm trong lòng một tiếng “ Ta xong rồi “ thế nhưng nàng lại cảm thấy kỳ quái, lực lượng đã bạo phát rồi tại sao thân thể mình lại không có phản ứng, không có chút đau đớn nào vậy nhỉ? Cảm thấy có gì đó không đúng nàng lém lỉnh mở hé đôi mắt ra muốn nhìn xem là đã xảy ra chuyện gì, nhất thời ánh mắt nàng bỗng trừng lên kinh ngạc, nàng nhìn cô gái đang đứng quay mặt về phía mình mà cười hi hi không tự chủ được há to miệng “ Trời đất ơi, thiên địa tạo ra biết bao nhiêu mỹ nhân nhưng tại sao lại có thể tạo ra một người vượt trên vạn người thế này “ Cô gái trước mắt này quả thật xinh đẹp quá mức rung động lòng người, một khuôn mặt tươi sáng có làn da trơn mịn như ngọc tạc, mái tóc dài như thác đổ hơi có màu hồng như tía ra quang mang nhàn nhạt phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn có chiếc cằm nhọn trông cực kỳ yêu mị, ngũ quan hoàn hảo vô bì, ánh mắt cũng hơi có màu hồng mà mị câu hồn, sống mũi cao bóng nhẵn thẳng tắp, vành môi mỏng hồng nhuận pha thêm chút giống màu cam, giống như màu cánh hoa sen tịnh khiết thanh lệ tằm mình trong ánh nắng ban trưa, đặc biệt trên đôi môi xinh đẹp ấy cũng không đóng chặt như vẽ lạnh hay lãnh đạm mà là nở một nụ cười tươi như đón gió xuân khiến cho người hoa dung thất sắc, thân hình nàng đặc biệt nhỏ nhắn mềm mại như rắn nước, khoác trên mình một bộ y phục màu hồng nhạt bó sát chiếc eo nhỏ, váy ngắn chỉ che đến nửa bắp đùi, một nửa còn lại được phô bày ra đôi chân dài miên man trắng nõn không chút tí vết, cánh tay ngọc mảnh khảnh của nàng lúc này đưa lên vuốt vuốt mái tóc, ánh mắt nhìn Kiều Mộng Cầm đến hít lại mà cười vui vẻ trong sáng.

Kiều Mộng Cầm nàng vốn đã là tuyệt sắc của hoa trong hoa rồi, nhưng khi đứng trước cô gái này nhìn nét vũ mị huyền ảo mà lại có phần trong sáng kia này tự nhận mình không bằng, nàng không có loại khí chất này, cô gái trẻ này có thể nói là đã được nghiên cứu và tạo hình rất kỹ lưỡng để tạo ra a. Một nữ nhân không những xinh đẹp đến yêu mị, mà thực lực còn rất cường đại nữa, không gian lúc này dường như cũng vì sự xuất hiện của nàng ta mà trở nên yên lặng đến kỳ lạ, tất cả mọi người đều ngốc trệ nhìn vu vật giống như thiên tiên kia, có người còn mơ hồ mũi đã chảy ra máu cam từ lúc nào không hay, lúc này không ai còn chú ý đến đánh nhau hay không đánh nhau nữa, trực tiếp đem hai lão già kia không biết vút đến nơi nào rồi. Còn có người thì nổi lên lòng dố kỵ với Tôn Dương đến độ cả mắt, hận không thể nắm đầu hắn mà ném đến tận đông hạ cho hắn chơi với cá, vì cái gì mà cả hai nàng mỹ nữ tuyệt sắc như vậy lại vây quanh hắn, lại nói đến Kiều Mộng Cầm lúc này đang đứng chung một chỗ với cô nàng kia nhìn thân hình cả hai nàng đều sần sần như nhau, chẳng qua là trên mặt Kiều Mộng Cầm đã dùng khăn che mặt, nếu không để cho đám người ở đây mà nhìn thấy thêm diện mạo của nàng khẳng định đám người kia chỉ sợ là sẽ phát cuồng mà tìm Tôn Dương liều mạng.

Kiều Mộng Cầm hít vào một hơi lương khí, khoé miệng sau tấm紗 che mặt cũng khẽ nở nụ cười ôn nhu dịu dàng gật đầu với cô gái một cái xem như chào hỏi rồi nói “ Cảm tạ vị tỷ ty đã ra tay giúp chúng ta “ Cô gái kia nhìn cũng chỉ ngang bằng tuổi nàng nhưng vì lễ nghĩa cho nên nàng vẫn rất tự nhiên mà gọi nàng ta một tiếng tỷ ty, nhưng mà nào ngờ sau khi nghe Kiều Mộng Cầm gọi mình như vậy cô nàng lại đột nhiên bạo môi chu miệng như không vừa ý nói “ Tỷ làm sao lại gọi người ta là tỷ ty, người ta còn rất nhỏ a, ta không làm tỷ ty đâu “

“ Hà “ Kiều Mộng Cầm ngạc nhiên hé lên một tiếng sau đó liền hiểu ra, nàng che miệng cười nhẹ nhàng nói “ Ta hiểu rồi vậy thì gọi là muội muội đi, không biết phải xưng hô với muội như thế nào a “ Nàng tự nhiên hiểu đây là tâm lý chung của nữ nhân mà, có cô gái trẻ nào lại muốn mình làm lớn, muốn người ta gọi mình là tỷ ty đâu chứ, xong nàng lại nghĩ cô gái này nếu đã ra tay giúp mình thì chắc hẳn là người quen của Tôn Dương cho nên nàng cũng không e ngại mà hoà ái cởi mở nói chuyện với cô nàng xinh đẹp này.

“ Ta tên Tuyết Kỳ tỷ cứ gọi ta là tiểu Kỳ là được rồi “ Tuyết Kỳ nhoèn miệng tươi cười đáp.

“ n còn ta tên là Kiều Mộng Cầm “ Kiều Mộng Cầm cũng gật đầu nói ra tên mình.

“ À Mộng Cầm tỷ ty hi hi “ Tuyết Kỳ cười như mật ngọt gọi Kiều Mộng Cầm một tiếng sau đó ánh mắt nhìn về phía Tôn Dương ở phía sau nàng, đôi chân tình nghịch hưng phấn vọt qua chạy đến bên người Tôn Dương mà tỉ mỉ quan sát hắn từ trên xuống, chiếc mũi xinh đẹp không ngừng khịt khịt ngửi ngửi trên người hắn, sau đó lại mặt mày rạng rỡ vui mừng như tìm được báu vật môi hồng không ngừng hô lên “ Ta tìm được rồi, ta tìm được Tôn ca ca rồi ha ha... Ta đã nói mà tỷ ty làm sao giấu được ta. “

Chương 53: Sự Đáng Sợ Của Tôn Dương

“Đám nữ nhân phiền toái đều hết cho ta” Một tiếng quát như sấm vang lên làm cắt đứt đi hết tâm tư của đám người, người vừa lên tiếng rõ ràng là lão già Ma Pháp sư dùng hỏa diễm kia, vốn dĩ Tôn Dương đã rất khó chơi rồi, bây giờ lại nhảy ra thêm hai cô nàng này nữa thì chỉ sợ khó càng thêm khó, một phần là vì mấy tên thiếu niên này cư nhiên không để lão vào trong mắt, vừa xuất hiện là nói nói cười cười hoàn toàn coi lão là không khí.

Ba người còn lại ở một bên cũng neho mắt đánh giá hai người Kiều Mộng Cẩm và Tuyệt Kỳ, ba tên nam nhân này dù sao cũng là đang ở tuổi trung niên huyết khí mười phần, khi nhìn thấy hai thân hình yếu điệu kinh nhân kia cũng không tránh khỏi một trận thất thần tâm tình rung động. Nhưng cũng chỉ là trong chớp lát sau đó bọn hắn khôi phục rất nhanh, địch nhân dù sao cũng là địch nhân có đẹp hơn nữa thì cũng phải ra tay, các nàng không chết thì người chết sẽ là bọn hắn. Nghĩ đến đây ba tên trung niên kia cũng biết tình huống đã có chút bất ổn vì vậy cho nên không hẹn mà đồng thời cùng lao lên, Bách Biến Phong Linh là đại biểu cho thực lực tăng vọt, lúc này ở ngay trước mặt lại xuất hiện một con, bảo bọn hắn buông tay bỏ đi là chuyện không có khả năng, ở độ tuổi của bọn hắn mà mới chỉ đạt đến một bước này muốn tăng lên thêm một bước nữa là chuyện rất khó khăn, nhưng nếu như bọn hắn cướp được Bách Biến Phong Linh thì sẽ khác thực lực nhất định sẽ tăng vọt, thậm chí có thể nhất cử đột phá Vương giai, vì thế cho nên bọn hắn nhất định phải cướp.

Một tên trung niên Áo bào xám kiếm quang trong tay khê động, một dải kiếm quang kéo ra thành kiếm ảnh xếp chồng chất vào nhau như một cái quạt, một đạo kiếm quang dài hơn mười mét chém ra kéo theo vô số tàn ảnh uy thế kinh người hướng ba người Tôn Dương mà bạt xuống, sát khí rét lạnh phủ đến như muốn đem cả ba người khóa chặt lại rồi một kiếm miểu sát tại chỗ. Kiếm chưa chém đến kiếm khí đã đè ép xuống, hai cô nàng đang muốn cường ngạnh phá kiếm thì đột nhiên cả vai bị người đỡ lại, quay mặt nhìn lại thì thấy Tôn Dương đang nhìn các nàng nở nụ cười đậm bạc nhẹ phun ra một câu “Đề cho ta” nói xong trên cánh tay hắn lại hiện ra cây búa lớn, thân ảnh chớp lên liền vọt tới một búa mạnh mẽ đập ra cường hoành đối cứng với kiếm quang, hai bên va chạm nhau một búa của Tôn Dương không có sử dụng chiêu thức không có hoa mỹ, chỉ là một búa bình thường liền đem kiếm quang lạng lẹ kia đánh cho tiêu tán, thân hình hắn lui về chỗ cũ ánh mắt không lạnh cũng không uy nhìn về phía năm người phía trước, chỉ là một ánh mắt đậm bạc bình thường nhưng lại khiến cho cả năm người kia tâm đều bất giác sinh ra một tia không ổn, giọng nói của hắn cũng bình thản phun ra một câu như cũ “Các ngươi đã cất công đến đây giết ta, vậy thì đề mạng lại đây đi, một tên cũng đừng hòng trốn” thanh âm của hắn bình thản như thể ngữ khí nhẹ nhàng như thế, nhưng mà vì sao người nghe lại chói tai như thể mỗi một câu đều như có hàng loạt những thanh chùy nhỏ đâm vào nội tâm bọn hắn khó chịu vô cùng.

Mà Kiều Mộng Cẩm như cũng nhận ra sự biến hoá của Tôn Dương, hắn hiện tại và lúc trước đều khác nhau rất nhiều, phảng phất như là hai người khác nhau vậy, Tôn Dương trước đó rất là ngạo khí tính tình bốc đồng nói đánh là đánh vô cùng cường ngạnh, thế nhưng hiện tại hắn lại có phần nội liễm trầm ổn hơn rất nhiều cũng không bốc đồng tùy tiện ra tay lao vào chém giết nữa, nàng nghĩ nghĩ có lẽ là bởi vì vừa nãy hắn đã có cảm ngộ, nếu không phải lúc nãy hắn truyền âm cho nàng nhờ nàng lên cảnh đám người kia giúp hắn kéo dài thời gian thì nàng cũng không biết là hắn đã tiêu hao gần hết lực lượng, bởi vì đối với Tôn Dương nàng căn bản không nhìn ra bất cứ một điểm gì trên người hắn, cũng không biết thức lực của hắn là ở mức độ nào, đây chính là điều làm cho nàng kỳ quái ngay từ khi gặp Tôn Dương cho đến giờ.

Tôn Dương vừa mới trở lại vị trí đứng bên cạnh hai cô gái, đang định lên tiếng cảm tạ các nàng thì Tuyệt Kỳ đã vội vàng ôm lấy cánh tay hắn một bộ như sợ hắn lại chạy mất, trên miệng còn cười hi hi khiến cho Tôn Dương nhìn mà xém rớt tim ra ngoài “Tôn Dương ca ca thật là lợi hại nha” Một câu nói của nàng làm cho Tôn Dương ngờ ngợ ngẩn ngẩn chẳng hiểu chuyện gì cả, hắn quay sang Kiều Mộng Cẩm nhìn nàng ý hỏi cô nàng này là bằng hữu của nàng há? Nhưng mà đáp lại hắn chỉ là một cái trừng mắt lắc đầu. Tôn Dương đầu to như cái đầu, hắn nhìn cánh tay mình đang bị cô nàng quấn lấy mà ôm như bảo bối không khỏi có chút dở khóc dở cười thầm rửa trong lòng “Bà mẹ nó, tự nhiên lại nhảy đầu ra bà nương đẹp đến yêu nghiệt này gọi ta ca ca thân mật như thế chứ... Ta nhớ hai chữ ca ca này trước giờ chỉ có Nhượng Hi gọi ta thôi mà” hắn không khỏi buồn bực không nhịn được liền dứt khoát nhìn cô nàng này hỏi “Nói ta biết, giữa ta và nàng có quan hệ gì? Vì sao biết tên ta, vì sao gọi ta là ca ca”

Tuyệt Kỳ nghe Tôn Dương hỏi như vậy nàng cũng thoáng hơi đỏ mặt xấu hổ, sau đó liền rất nhanh ném bộ mặt đó đi lại nở nụ cười hi hi ghé sát vào tai Tôn Dương nói nhỏ một câu “Tỷ tỷ của ta là Chúa Tể của rừng rậm U Minh” chỉ một câu này Tôn Dương liền hiểu ra tất cả, chúa tể của rừng rậm U Minh ngoại trừ cô nàng khủng bố Huyền Trân ra thì còn có thể là ai, mà cô gái này đã tự nhận là muội muội của nàng thì chuyện nàng biết hắn cũng không có gì kỳ quái, bởi vì lúc trước Huyền Trân đã có nói qua là sau khi vào Chiến Cổ Hoang Nguyên nàng sẽ đặc biệt cần đến thủ hạ của mình phải tận lực bảo hộ hắn. Nói như vậy cô nàng xinh đẹp này hẳn cũng là Linh thú hóa hình đi, thảo nào vẻ đẹp cũng yêu mị giống hệt như Huyền Trân vậy.

Tôn Dương gật đầu cũng không có gì nghi vấn nàng nữa nếu nàng đã nhận biết Huyền Trân thì chắc chắn không đã, hắn thu lại tâm tình quét mắt nhìn về phía đám người rồi lại quay sang nhìn hai cô nàng hỏi “Các nàng có thể giúp ta giữ chân hai tên kia một lát không?”

Kiều Mộng Cẩm nghe thấy hắn hỏi như vậy thì kỳ quái không hiểu hắn định làm gì, các nàng cảm chân hai người nhưng vẫn còn lại ba người không lẽ hắn muốn tự mình đi đối phó cả ba người kia sao, nhưng nàng cũng không có nghĩ nhiều liền gật đầu “Ta không có vấn đề gì” “Muội cũng không có vấn đề gì” Tuyệt Kỳ cũng hưng phấn nói.

“Vậy được” Tôn Dương nói xong cả người giống như đạn pháo bắn ra ngoài thành, năm người kia cho là Tôn Dương đang muốn chạy trốn liền cười lạnh một tiếng lập tức phóng người đuổi theo, thế nhưng phóng đi chỉ có ba người, còn hai lão già Ma Pháp sư kia vừa muốn đi liền đã bị hai cô nàng xinh đẹp chặn lại trước mặt buộc phải đứng lại chỗ cũ cảm hận mà nhìn các nàng.

Tôn Dương thi triển Pháp Tắc Không Gian thân ảnh lúc ẩn lúc hiện lướt đi, mỗi vị trí biến mất và xuất hiện đều kỳ dị vô cùng biến ảo bất định làm cho đám người đuổi theo phía sau cũng dị thường kinh ngạc, hần một đường lao ra bên ngoài thành thẳng đến cách xa một đoạn rồi mới dừng lại đứng lơ lửng giữa không trung nhìn ba người đối diện. Tên trung niên Áo bào xám cảm kiếm thấy Tôn Dương dừng lại không tiếp tục chạy, ánh mắt hần như lợi kiếm nhìn chằm chằm Tôn Dương cười lạnh nói “Không nghĩ tới ngươi như vậy mà bỏ lại hai nữ nhân xinh đẹp kia một mình chạy trốn, ngươi muốn trốn cũng trốn không thoát đâu “

“Trốn... Ai nói với các ngươi là ta muốn trốn “ Tôn Dương ngữ khí như lửa được khi đáp.

“Tiểu thí chủ dễ kết thiện duyên ta khuyên ngươi hay là nên buông tha cho vật kia đi.. “ Lúc này người lên tiếng là một tên đầu trọc bóng loáng có màu da cổ đồng, thấy hần lên tiếng lúc này Tôn Dương mới đề ý thì ra tên này là hòa thượng, một tên hòa thượng không có đạo tâm đầy hiển nhiên là khiến hần càng thêm khinh bỉ không khỏi mắng một tiếng “ Mặt dày vô sỉ “ Tên hòa thượng kia lắc đầu không cho là đúng, liền như cao tăng đắc đạo trực tiếp ra tay đầu tiên, bàn tay hần về lên không trung tức thì một đạo chưởng ẩn màu kim sắc to lớn nặng nề giáng xuống, trên chưởng ẩn còn có một hình chữ thập đặc biệt chói mắt, một chưởng như cuồng động hư không mang theo vô số âm thanh tụng niệm kỳ dị hướng Tôn Dương mà phách đi.

Nhưng điều đáng sợ là khi một chưởng to lớn uy thế kia còn chưa kịp rơi xuống thì Tôn Dương đã lập tức cảm nhận được sát cơ nồng đậm ập tới, một sát na không biết từ lúc nào tên Áo bào xám kia đã một kiếm từ trên đỉnh đầu hần chém xuống rồi lập tức biến mất, trong một tích tắc khi Tôn Dương theo bản muốn đỡ lấy một kiếm đó thì kiếm quan lại biến mất, lúc này hần mới nhận ra là mình đã mắc lừa trong một khoảnh khắc trì hoãn đó chưởng Ân đã đè xuống đỉnh đầu, không còn cách nào khác một chưởng này hần đã vô phương tránh né vì vậy đành cắn răng dứt khoát cường ngạnh chống đỡ, Thần Phách đang ngồi lơ lửng trên đóa Tinh Liên bỗng mờ mất, ánh sáng màu tím trong mắt lưu chuyển quỷ dị, theo điều động của Tôn Dương Thần Phách rừ người đứng dậy trên tay năng lượng cầu thành cây búa lớn cầm trên tay, đầu đội tướng khôi, Áo giáp trên người càng phát ra quang mang cường thịnh, một bước bước ra liền trực tiếp bước ra ngoài lý khai thân thể, một búa trên tay mạnh mẽ oanh kích đối cứng với chưởng ẩn sau đó lao thẳng đến không nói hai lời liền quán lấy tên hòa thượng không buông, Thần Phách đã ngưng thành thức chất hơn nữa còn đạt đến Thiên Tướng cảnh, muốn đầu với tên hòa thượng này tự nhiên là có lực chiến một trận, mà Tôn Dương lúc này thì thân hình lui về phía sau ánh mắt quét qua tên trung niên còn lại vẫn chưa lên tiếng kia.

Pháp Tắc Không Gian thi triển hần quỷ dị trực tiếp bỏ qua trung niên Áo bào xám lao đến tiếp cận tên này, chỉ là lúc này trên tay Tôn Dương có nhiều ra một đóa Tinh Liên chưa nở, đây là hình ảnh thức chất của Tinh Liên không phải là hư ảnh, đây là Tôn Dương tự nhiên quyết đoán toàn lực phóng thích Tinh Liên ra ngoài áp chế tên này trước, lực định trụ của Tinh Liên hần hoàn toàn tin tưởng một khi thi triển toàn lực thì đừng nói là cường giả Thiên giai, cho dù là Vương giai đỉnh phong cũng dư sức để áp chế, bản chất của Tinh Liên vốn là một đóa hoa sen của Ngải Sư ngài Đế Yêu Liên Tòa Định là thuộc hàng Đế giai tự nhiên là lực lượng cường đại có thể áp chế tất cả dưới Đế giai, ngày đó Tôn Dương hần cũng thật điên cuồng lắm mới dám đem Ly Châu đi thôn phệ đóa Yêu Liên này, may mắn thành công thôn phệ được cho nên mới lột xác trở thành đóa Tinh Liên như bây giờ, thử nghĩ mà xem một phần Nội Đan của bán Thánh thú dung hợp với Yêu Liên Đế giai thì uy lực sẽ cường hần đến mức nào, thậm chí từ lúc đó tới giờ hần còn chưa từng chân chính sử dụng ra Tinh Liên chân chính, chỉ là tạo ra hư ảnh thôi mà lực áp bức đã vô cùng cường đại rồi.

Không ngoài dự liệu Tôn Dương vừa mới phóng thích Tinh Liên ngay lập tức tên trung niên kia đã bị lực định trụ dính ngay tại chỗ, cơ hồ muốn ép hần thành thịt vụn, Tôn Dương cũng không thêm quan tâm trực tiếp xoay người đứng đối diện với tên Áo bào xám khoe miệng nói lên tiểu ý “ Thế nào bây giờ chỉ còn ngươi và ta chiến công bằng rồi nhỉ? “

Trung niên Áo xám một trận mồ hôi lạnh đầy đầu, hần có nằm mơ cũng không nghĩ tới tên thiếu niên chỉ mới mười bảy tuổi này lại đáng sợ như vậy thật sự quá đáng sợ, giờ phút này hần đã thật sự sợ hãi người trẻ tuổi đứng trước mắt này rồi, nhưng chung quy trên đời này không có bán thuốc hối hận cho hần dùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tế Đàn Và Thần Huyết

Không gian bên ngoài thành thỉnh thoảng vang lên từng tiếng trầm đục, thỉnh thoảng lại vang lên từng tiếng kêu đau đớn như xé da cắt thịt, giữa không trung đêm tối có một thân ảnh đang điên cuồng huy động thân Pháp chạt vật né trái tránh phải, nếu có người tới đây mà nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ cho rằng người này đã tu luyện đến tâu hỏa nhập ma, điên điên khùng khùng ở trên không trung mà nhảy lui nhảy tới một bộ như đang đánh nhau với cường địch chạt vật tránh né, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nhưng nếu không phải hiện tại Áo bào trên người hần thỉnh thoảng bị cắt nát vết máu loang lổ thì người ta sẽ thật sự cho là hần đang bị điên rồi tự sướng vô đạo. Thế nhưng tình hình hiện tại chỉ có người này là hiểu rõ nhất, hần chính là tên trung niên Áo bào xám đang bị Tôn Dương hành hạ, giờ phút này hần đã sợ hãi cực độ tâm như đã chết không còn dũng khí chiến đấu, trong đầu hần bây giờ đều cho rằng tên thiếu niên kia chính là ma quỷ là một tên ma quỷ chân chính, ban đầu thì hần vẫn có thể áp chế rung động trong lòng xuống mà chiến với Tôn Dương vài hiệp, nhưng sau vài hiệp đó hần liền tục bị Tôn Dương cầm búa điên cuồng đập, khi thì chưởng khi thì quyền liên tục ập xuống, sau vài lần va chạm hần cuối cùng lại phát hiện ra một sự thật đáng hận, nguyên lai bản thân hần không hề nhìn thấu thực lực của Tôn Dương, nhưng dựa theo lực lượng va chạm hần có thể ước lượng được thực lực của Tôn Dương nhiều lắm cũng chỉ là Địa Tướng trung kỳ đỉnh phong, còn thua bản thân mình cả một đại cảnh giới và mấy tiểu cảnh giới. Nhưng hần trăm ngàn lần nghĩ cũng không nghĩ ra tại sao tên thiếu niên này cảnh giới thấp hơn mình mà lực lượng lại đáng sợ như vậy.

Hiện tại giữa không trung có vô số sợi tầm ti đang không ngừng đâm qua xuyên lại khắp nơi, mà tên trung niên lúc này hề cứ nhìn thấy những sợi tầm ti nhỏ xíu này thì lại nhảy dựng lên chạt vật tránh càng xa càng tốt, giống như đang nhìn thấy bùa đòi mạng vậy, từng sợi Yêu Huyền Tầm Ti vừa mỏng vừa nhỏ hoà lẫn vào bóng tối giăng ra dày đặc chẳng khác gì những tia laser bảo hộ bên trong các viện bảo tàng lớn, bất cứ thứ gì chạm vào nó đều sẽ trực

tiếp bị cắt đứt thành từng mảnh, tên trung niên lúc này chính là đang bị rơi vào tình cảnh như vậy, Áo bào trên người hắn đã bị cắt nát te tua không chịu nổi, da thịt còn mơ hồ hiện ra từng cái vạch máu nhỏ như sợi chỉ khiến hắn không ngừng đau đớn rên rỉ, đối với sự sắc bén của những sợi dây quý dị này hắn tin tưởng nếu như mình sơ ý chạm vào thì bất cứ bộ phận nào trên cơ thể đều sẽ bị cắt đứt không thể nghi ngờ, lực lượng ngoại phóng phòng hộ thân thể sớm đã bị Tôn Dương đánh nát rồi bây giờ hắn không có gì để chống đỡ, chỉ biết chặt vật tránh né ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Lại nói đến Tôn Dương lúc này ánh mắt đang chăm chú nhìn tên trung niên đang bị Tầm Ti hành hạ kia, ánh mắt hắn không có chút gợn sóng không có biểu tình gì, hắn chính là cố tình không giết cố tình hành hạ tên kia để tôi luyện kỹ năng khống chế Yêu Huyền Tầm Ti, chờ cho đến khi một khoản thời gian trôi qua hắn chợt nhớ đến Kiều Mộng Cẩm và Tuyết Kỳ vẫn còn đang cầm chân hai lão già ở trong thành, ý niệm khẽ động từng sợi tâm ti cuốn lại thành một vòng tròn lấy tên trung niên kia làm trung tâm điên cuồng xoáy tròn và thu nhỏ lại, tên trung niên thấy vậy hắn liền hoảng sợ căng thẳng lên, nếu như để cho những thứ này xiết vào thì chắc chắn hắn sẽ bị phanh thây thành cặn bã không thể nghi ngờ. Nhưng mặc cho hắn gầy gù như thế nào từ cục của hắn đã định, ánh mắt hắn lộ vẻ tuyệt vọng cuối cùng toàn thân đều bị cắt nát từ đầu đến chân giống như thịt sảy rơi là tả trên mặt đất.

Tôn Dương bình thần khẽ thở dài một hơi thì thầm lầm bầm “ Vẫn chưa đủ để ta xuất toàn lực... Rốt cuộc cực hạn của ta là ở mức nào? “hắn thu lại toàn bộ tâm tư vào cơ thể ánh mắt lại chuyển về phía tên còn lại đang bị Tinh Liên định trụ mà kinh ngạc, chỉ thấy tên này lúc này toàn thân đều là tơ máu, hai chân đã bị ép nát mà quỳ trên mặt đất, thất khiếu không ngừng trào ra máu tươi, nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ làm cho Tôn Dương có phần hơi ngạc nhiên, tuy Tinh Liên lúc này vẫn còn đang ở trạng thái búp sen chỉ mới nở ra ba cánh, nhưng dù là vậy thì lực lượng phóng ra không phải là một Thiên Tướng cảnh có thể kháng cự được, vậy mà tên này lại có thể chống đỡ được đến bây giờ quả thật là ngoài dự liệu của hắn, điều này chứng tỏ tên này là một tên luyện thể tu, độ cứng rắn của thân thể đã đạt đến một mức độ nhất định rồi, khó trách có thể kháng cự được đến bây giờ có thể thấy công Pháp mà hắn tu luyện phẩm cấp cũng không hề thấp.

Tên trung niên kia thấy Tôn Dương đến gần ánh mắt đầu tiên là lộ vẻ hoảng sợ, sau đó lại lộ ra vẻ cầu xin khoe miệng hắn tràn ra tia máu khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, Tôn Dương nhíu mày một cái nghĩ nghĩ rồi hạ xuống đất, cũng không vội giết hắn liền giải khai lực định trụ ở phần đầu cho hắn rồi lạnh lùng hỏi “ Ngươi có gì muốn nói sao? “. Tên kia thấy đỉnh đầu mình vừa được giải khai liền thở hồng hộc như trâu chết, hắn cố nén lại đau đớn trong người không dám chậm trễ liền lập tức mở miệng cầu xin “ Tha, tha cho ta một mạng... Ta, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi.. “

Tôn Dương nhíu mày cười lạnh một tiếng, nói như không có ý định buông tha cho hắn “ Tha cho ngươi, ngươi nói xem một kẻ như ngươi còn có thứ gì đáng giá hơn cái mạng của ngươi để báo đáp ta sao? “

“ Có có có... Ta, ta biết một bí mật có liên quan đến Thần Linh.. “ Tên kia thất Tôn Dương thủ thế như muốn ra tay hắn liền gấp gáp nói.

“ Ô bí mật có liên quan đến Thần Linh “ Tôn Dương vừa nghe đến liền bán tín bán nghi đồng thời cũng có chút hứng thú hỏi, đối với một kẻ sắp bị hắn đem lên cân để bán cho diêm vương nói ra những lời này hắn cũng có phần tin tưởng đi, không có kẻ ngốc nào nguyện ý dùng kéo cắt đứt sợi tóc đang treo cái mạng nhỏ của mình đâu a.

“ Đúng vậy, là ta đã vô tình biết được một huyết động bí mật ở Phi Thiên thành, ở bên trong huyết động có một toà tế đàn dùng để dẫn Thần hồn lực của Thần Linh hạ phạm, dường như là trên Thần Giới đang xảy ra chuyện gì đó cho nên những Thần Linh này đã thông qua tế đàn đưa một tia Thần hồn lực hạ phạm để tìm những thiên tài ở nhân gian bồi dưỡng nhanh chóng thành Thần để phi thăng.. “. Tên trung niên kia vừa nhìn sắc mặt của Tôn Dương vừa nói ra.

“ Hừ ngươi cũng có tài bịa chuyện nhỉ, ngươi tưởng ta là trẻ lên ba sao?... Thần Linh hạ phạm sao, bọn hắn đã phi thăng thành thần vĩnh viễn không cho phép trở lại nhân gian, mà nếu bọn hắn có thật sự dám xuống còn không sợ Lôi kiếp đánh cho nát móng sao? “ Tôn Dương cau có bày ra bộ mặt âm trầm tức giận như muốn tán cho tên trung niên này mấy cái bạt tai.

“ Á đừng đừng, nếu ngươi không tin thì ta có thể chứng minh.. “ tên trung niên thấy Tôn Dương muốn động thủ thì hoảng sợ kêu lên, ánh mắt còn lộ vẻ đau như cắt nhưng vẫn cắn răng nói.

“ Ngươi có thứ để chứng minh sao? Còn không mau lấy ra.. “ Tôn Dương thoáng kinh ngạc nhưng sau đó lại làm ra vẻ buồn bực không kiên nhẫn hỏi.

Tên trung niên vẻ mặt như nhỏ máu, hắn khẽ động ý niệm lập tức có một cái bình ngọc nhỏ bằng ngón tay út bay đến trước mặt Tôn Dương, trên bình ngọc nhỏ này có khí vụ như sương khói lượn lờ bốc lên, toàn thân bình còn tỏa ra quan vạng bạch lực nhân nhật nhìn rất tinh khiết và cao quý, giống như cái bình nhỏ này vốn không phải là vật thuộc về nhân gian vậy. Tôn Dương nhìn thấy cái bình nhỏ này tâm tình cũng thoáng rung động, khoảnh khắc bình nhỏ này vừa xuất hiện hắn liền cảm giác được huyết dịch trong cơ thể mình như muốn sôi trào lên tự động chạy tán loạn không yên, hắn kinh hãi vận lực áp chế xuống yên ổn trở lại lúc này mới nhìn tên trung niên kia hỏi “ Bên trong là chứa thứ gì? Vì sao còn cách một lớp bình ngọc mà lại ảnh hưởng đến huyết mạch của ta lợi hại như vậy? “

Tên trung niên nghe vậy liền lộ ra một nụ cười khổ đáng chất nói “ là một giọt Thần Huyết “ một câu ngắn gọn này của hắn làm cho Tôn Dương giật mình tim đập mạnh một cái, nhưng mặc kệ Tôn Dương đang há mồm ngây ngốc tên kia lại nói tiếp “ Thân thể của ta chính là nhờ phục dụng thần huyết này mà được cải biến trở nên cứng cỏi cường đại như bây giờ, vốn cứ tưởng là dư sức cướp đồ của ngươi, nhưng lại không ngờ ngươi lại biến thái như vậy, ta còn chưa kịp động thủ liền bị ngươi nhốt ở đây, bây giờ vì cái mạng nhỏ thần huyết tuy trân quý nhưng không có mạng dùng thì giữ cũng vô ích.. “

“ A, thì ra là vậy thảo nào có thể chống đỡ được Tinh Liên của ta... Nhưng mà loại bảo vật này làm sao ngươi lại có được.. “ Tôn Dương sau một hồi kinh ngạc liền rất tự nhiên đem bình nhỏ thu vào giống như là đồ của mình, làm cho tên trung niên kia nhìn mà đau lòng không thôi nhưng vẫn lên tiếng trả lời Tôn Dương “ Là ta trộm được trong tế đàn, lúc ta phát hiện ra huyết động này ta đã bỏ ra thời gian hai năm để theo dõi, cứ cách nửa năm là những Thần Linh kia lại hạ phạm một lần mỗi lần còn mang theo một số thứ gì đó rất trân quý, thần huyết này là một trong số đó, nhưng công dụng của nó chủ yếu là làm vật tế dẫn Thần Hồn lực của Thần Linh. Thông thường cứ đến lúc thì lại có một nhóm người thần bí tiến đến làm nghi lễ xong thì lập tức rời đi, sau vài canh giờ vị Thần Linh kia sẽ tự động giáng xuống mà đi tìm bọn họ, ta vẫn luôn một mực trốn ở một góc trong động theo dõi họ, lâu dần lá gan cũng lớn hơn hôm đó sau khi đám người kia làm hiến tế xong rời đi, ta bạo gan tiến lại gần những bức tượng Thần kia nhìn thấy Thần huyết đang không ngừng lưu chuyển, lòng tham không nín được liền dứt khoát chộp lấy một cái bình ngọc thu lấy một ít rồi chạy trốn.. “

Tôn Dương há hốc mồm nhìn tên trung niên này “ Con mẹ nó đồng đạo a... Nhưng mà đồ trên đầu thái tuế cũng dám trộm cũng thật là quá Ngưu đi.. “ Hắn trợn mắt kinh hô một tiếng, sau đó lại thần nhiên hỏi tiếp “Được ta tạm thời tin ngươi, thêm một việc cuối cùng ngươi nói cho ta biết Tế Đàn kia là ở đâu ta sẽ lập tức phóng thích ngươi, tha cho ngươi một mạng. “

Tên trung niên cắn răng trầm ngâm một lát sau đó ngẩng đầu nhìn Tôn Dương nói “ Ta không thể nói, ngươi hãy trực tiếp vào xem trí nhớ của ta đi “

Tôn Dương thập phần kinh ngạc, thật không ngờ tên này lại lớn gan như vậy dám để cho người tiến vào xem ký ức của mình, Tôn Dương cũng không do dự mà gạt đầu một cái rồi đưa Thần niệm của mình tiến vào mi tâm của tên trung niên, hắn cũng không lo lắng tên này sẽ giờ trò với mình, bởi vì hắn là kẻ quái thai hồn lực và thần niệm đều tách biệt cho nên nếu có bị công kích thì cũng không có ảnh hưởng với nhau, với lại hắn tin chắc tên này cũng không đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đánh Đến Phát Nghiện

Chỉ sau một lát Thần niệm của Tôn Dương thu về, hắn đại khái đã biết được vị trí của mặt động kia, mấy Thần Linh kia cũng thật biết chọn nơi chiêu mộ thiên tài, trực tiếp nhắm vào Phi Thiên thành, Phi Thiên thành chính là toàn thành trung tâm lớn nhất ở lục địa thế giới, là nơi phồn thịnh tụ tập đồng đạo cường giả nhất, sáu đại lục bao quanh đều lệ thuộc vào tòa thành trì này quân hạt mà sinh tồn, thông qua trí nhớ của Long Nha (là tên của trung niên kia) hắn còn biết được ở Phi Thiên thành này các tông môn đại phái hoặc là đại gia tộc hầu như đều có cường giả Hư Thần trấn giữ, thế lực cường hãn vô cùng.

Khi xem được đến những tin tức này trái Tim trong ngực của Tôn Dương liên tục nhảy lên liên hồi, hắn có thể thông qua trí nhớ của Long Nha mà nhìn thấy được cảnh tượng của toà thành nguy nga hùng vĩ đó, quả thật quá mức rung động. Nhưng hắn biết với thực lực của mình hiện tại căn bản là không thể đi được đến đó, còn về bản thân Long Nha hắn vốn là người ở đó cũng là từ truyền tông ở đó đi vào nơi này, chỉ có điều không may cho hắn là đại đột đi cướp nhằm phải Tôn Dương cho nên phải nhận quả đắng. Tôn Dương thấy hắn cũng đã thành thật có lòng như vậy, sát khí cũng thu liễm lại thu lại Tinh Liên phóng thích hắn ra ngoài, Tôn Dương đương nhiên cũng không sợ tên này giờ trò gì, bởi vì toàn thân Long Nha cơ hồ đã bị Tinh Liên ép khô, xương hai chân vỡ nát nếu không mất một khoảng thời gian thì nhất định sẽ không thể hồi phục, làm sao còn sức để mà ra tay với mình.

Tôn Dương thả hắn ra đang định đi qua hỗ trợ Thần Phách của mình giải quyết tên hoà thượng, nhưng rồi nghĩ nghĩ gì đó lại quay lại lấy từ trong giới chỉ ra hai Viên đan dược, là Trị liệu đan ngũ phẩm và bổ huyết đan không chút do dự liền ném vào miệng của Long Nha chỉ bỏ lại một câu “ Nể tình đồng đạo ta bỏ qua cho ngươi một lần, lại cứu ngươi thêm một mạng “ Sau đó hắn tung người bay lên không trung, chỉ để lại Long Nha ngơ ngác ngồi đó sau một lúc lại cười khò, hắn lấy ra thêm mấy Viên đan dược ném vào miệng rồi bắt đầu vận lực tiêu hoá dược lực tiến hành trị liệu, tự nhiên hai chữ đồng đạo kia hắn sẽ không thể nào hiểu được, nhưng Tôn Dương nói cứu hắn một mạng là xác thực, với tình trạng của hắn hiện tại nếu như Tôn Dương không cho hắn đan dược trị liệu ngũ phẩm thì hắn nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ, một là máu huyết trên người hắn sẽ dẫn đến Oán Linh đến lúc đó hắn phải chết không thể nghi ngờ, hai là những tên nhân sĩ khác nếu như bắt gặp hắn trong tình trạng này thì sẽ không do dự một đao chém chết hắn để cướp đồ.

Trên không trung Thần Phách của Tôn Dương và tên hoà thượng vẫn đang giao tranh ác liệt, nói cho cùng Thần Phách chính là hồn lực của Tôn Dương tuy đã dẫn trước tấn cấp Thiên giai nhưng Hồn lực dù sao vẫn không thể phát huy toàn bộ lực lượng giống như bản thể được, có thể đánh ngang tay với một cường giả Thiên Tướng chân chính cũng đã là vô cùng mạnh mẽ rồi, lại nói việc tu luyện Hồn lực ngưng thực có thể độc lập cùng bản thể tác chiến thì cũng chỉ có hai kẻ biến thái như Tôn Dương và Huyền Trân mới có thể làm được thôi, nếu đổi lại là tu sĩ khác căn bản là không bao giờ dám ở trước mặt địch nhân xuất ra hồn lực, nếu không cẩn thận bị người đánh cho tổn hại thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện và tấn cấp về sau.

Sau một hồi kịch chiến dây dưa, cuối cùng tên hoà thượng cũng bắt đầu thấy có điểm không đúng, hắn bị Thần Phách nện cho mấy búa bị chấn cho lần nào cũng học máu tươi, đồng dạng hắn cũng ăn miếng trả miếng, thế nhưng công kích của hắn đánh lên người gia hỏa này lại chẳng mấy may thương tổn, cũng không thấy máu tươi như trong tưởng tượng, chỉ là hào quang trên thân Thần Phách bị nhạt đi một ít mà thôi ngoài ra không có việc gì cả. Bây giờ hắn mới chú ý nguyên lai kẻ đang cùng mình chiến đấu này nhìn kỹ lại thì bộ dáng hoàn toàn giống hệt với Tôn Dương như đúc, chỉ là toàn thân kẻ này từ trên xuống dưới đều mặc khôi giáp khí chất tôn quý uy nghiêm, có điều đôi mắt kia lại mang một màu tím đậm đặc yêu dị nhìn không ra cảm xúc. Hai bên quần lại đối nhau một chưởng sau đó lại tách ra, tên hoà thượng không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi “ Các hạ là ai, cùng với tiểu tử kia có quan hệ gì vì sao lại xả thân giúp hắn.. “

Không có tiếng hồi đáp, Thần Phách vẫn là một bộ mặt không đổi sắc vẫn đứng ở đó chỉ cần hoà thượng động thủ nó liền động thủ... “ Ngươi sẽ sớm biết ngay thôi “ Bầu không khí đang lúc trầm mặc, đột nhiên từ xa xa giọng nói của Tôn Dương vang lên, chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện đứng bên cạnh Thần Phách, bàn tay hắn khẽ vung lên thân thể Thần Phách bắt đầu nhật dần rồi nhập vào làm một với Tôn Dương trở lại khi hai người xếp bằng phía trên Tinh Liên hai mắt khép hờ lại. Tên hoà thượng nhìn một màn này hai mắt nhất thời trợn to đến không thể to hơn được nữa, giống như là hắn đang chứng kiến một chuyện kinh thiên động địa nào đó.

Tôn Dương thì nháy nháy mắt nhìn tên hoà thượng như nhìn động vật quý hiếm, hắn vận lung vận cổ làm ra vẻ lười biếng nhàn nhạt nói “ Ngươi không cần phải ngạc nhiên như vậy, để ta tiễn ngươi một đoạn về với phật tổ a, ngài sẽ giải thích cho ngươi nghe.. “ dứt lời hắn cũng không đợi tên hoà thượng có phản ứng thân hình lập tức bắn tới Vô Quyền thân ảnh từ trên không trung một phân thành mười, mười đạo thân ảnh chia ra các góc độ và vị trí khác nhau đồng thời công kích xuống nhắm vào mười vị trí yếu hại của hoà thượng mà oanh kích.

“Hừ già thần già quỷ” hòa thượng hừ lạnh một tiếng hai tay hợp lại thành chữ thập trong miệng lẩm bầm gì đó, cả người hân phát ra kim quang chói mắt, sau đó thân ảnh hân như mờ ảo diễn luyện ra vô số đạo tàn ảnh, mỗi một đạo đều mang theo những thủ thế chiêu thức khác nhau, có chương có ẩn có quyền có chảo có chi vv... Mỗi một chiêu đều vừa vặn đón lấy một quyền của Tôn Dương mà phá giải nhẹ nhàng.

Tôn Dương kinh ngạc nhìn một chiêu của mình bị đối phương dễ dàng đón đỡ, hân thầm đánh giá lại tên hòa thượng này một lần, tu vi của hân là Thiên Tướng đại Viên mãn thảo nào lại có vẻ mạnh hơn hai tên kia. Trong tay Tôn Dương lại huyền hoá ra cây búa lớn cầm trong tay, quang mang chớp động hân lại một lần nữa lao lên Không Gian Pháp Tắc thi triển thân ảnh chớp động liên xuất hiện sau lưng hòa thượng một búa hung hân nện xuống đỉnh đầu hân, lực bạo kích trùng trùng dồn xuống như muốn oanh nát đỉnh đầu của hoà thượng. Hòa thượng cũng không phải ăn chay ngồi không ăn đòn, chỉ thấy hân ngay cả người cũng không quay lại hai tay lại hợp chữ thập trước ngực trên thân kim quang đại thịnh, một hư ảnh tôn đại phật hiện lên sau lưng hân “Bang” một búa của Tôn Dương đánh lên thân của hư ảnh đại phật chỉ nghe vang lên một tiếng trầm muộn hư ảnh đại phật chỉ hơi run lên một cái rồi lại vững vàng như cũ không hề mấy may thương tổn nào cả, ngay lúc này tôn đại phật đột nhiên lật tay phản kích, một chương đập ra trực tiếp nện lên ngực của Tôn Dương khiến hân phun ra một ngụm máu bay ngược về sau.

Tôn Dương trong lòng chấn kinh thật không ngờ tên hòa thượng này lại khó chơi như vậy, nhìn hư ảnh đại phật kia Tôn Dương chợt có cảm giác như tôn phật đã đó vô cùng cao lớn hùng vĩ, thân thể cứng rắn như kim cương. Hân lau vết máu trên khoe miệng ánh mắt hiện lên chiến ý, lại nắm chắc cây búa trong tay nâng lên hô lớn một tiếng “Ta lại đến đây... Toái Phá Thiên Hạ” Một búa nâng lên năng lượng lại bắt đầu bạo động, lực bạo kích gia tăng lên gấp mười lần, hư không từng đoàn kinh khí phát tán chen ép trở nên ngột ngạt. Một búa mang theo năng lượng cuốn động ầm ầm hướng tôn phật đã nện xuống.

Phật đã đưa tay ra lại một chương đón đỡ, nhưng lần này trên chương ẩn hiện đầy kim quang vẫn tự nhiên cùng một kích của Tôn Dương đối kháng ầm ầm hai bên va chạm bùng nổ năng lượng can quét bữa bãi, dư lực nặng nề tàn phá hư không, Tôn Dương bị chấn cho lao đảo lui về phía sau cánh tay run lên bần bật, còn hoà thượng thì bị một kích đã thương, cánh tay của tôn phật bắt đầu hiện ra vết rạn nứt bản thân hân cũng trào ra tia máu, trong lòng hân chấn kinh nhìn Tôn Dương nhưng nhất thời hân lại trợn ngược mắt lên nhìn Tôn Dương như một tên ôn thần đang điên cuồng lao đến, trong mắt hân hưng hực chiến ý mãnh liệt “Tên già hỏa này phát bệnh rồi sao, như thế nào vừa bị đẩy lui bây giờ lại lao lên rồi”

“Đến chiến sáng khoái đi hoà thượng ha ha” Tôn Dương vọt như bay vừa lao đến vừa hưng phấn la lối om xòm, lại một búa nện xuống va chạm với đại phật rồi lại bay ra, hoà thượng tưởng chừng như đã có thời gian thở dốc thì lại nghe tiếng hô của Tôn Dương vang lên, lại thấy hân lao đến làm cho y hận đến ngứa răng nhưng vẫn phải đón đỡ, một búa lại một búa liên tục nện bang bang đối ứng với đại phật, mà tên hòa thượng cứ sau mỗi lần va chạm thì lại học máu bị đánh lui về phía sau, bang bang bang bang liên tục không dứt Tôn Dương cứ lui về rồi lại xông lên cứ như kẻ điên cầm búa đập loạn như muốn phá cho được kim thân đại phật kia mới thôi, đánh đến nổi tên hòa thượng mặt mày trắng bệch ra vì học máu quá nhiều, nhưng mà Tôn Dương nào có quan tâm nhiều như vậy cứ mỗi búa lực lượng đều như nhau không hơn không kém, một hồi sau tên hòa thượng mặt đã trắng như cương thi cứ mỗi lần hân nghe giọng của Tôn Dương là lên là hân lại như muốn rút tim ra ngoài, hư ảnh đại phật sau lưng hân bây giờ đã như đồ sứ chẳng chịu vết rạn tùy thời đều có thể vỡ tung bất cứ lúc nào, cứ nhìn thấy cái thân ảnh tên thiếu niên ghê tởm kia cầm búa liếm môi chạy đến rồi lại bay lui học máu sau đó lại lao đến cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến hân nhìn riết rồi như bị ám ảnh cứ thấy tên kia cầm búa chạy tới là hân lại có ý nghĩ cong chân bỏ chạy hân thâm rủa trong lòng “Hôm nay đúng là đụng phải một tên cuồng chiến rồi, tên này nhìn thấy đại phật kim thân của ta liền muốn đánh đến nguyền rồi... Haizz tội lỗi tội lỗi a, có lẽ ta nên trốn đi đâu đó một thời gian a”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chiến Đấu Của Thiên Giai

“Ta nói con mẹ ngươi hoà thượng khôn kiếp, tốt nhất lần sau ngươi đừng nên gặp lại ta a, nếu không tiểu gia sẽ nhổ trọc ngươi” Tôn Dương vừa lết theo đường cũ trở về thành vừa bực bội, trong miệng lời thô tục không ngừng chửi ầm lên, nguyên bản cũng là vì lúc này hân khó khăn lắm mới tìm được một tên khó chơi như hoà thượng, vốn cứ ngỡ là sẽ được đánh một trận sáng khoái nào ngờ tên kia đang đánh nửa chừng lại dùng bí Pháp bỏ chạy làm cho hân hận đến ngứa răng, chỗ phát tiết đột nhiên biến mất cho nên hiện tại hân liền cấp tốc quay về tìm hai cái lão già xui xẻo kia để phát nộ khí.

Lại nói bên trong thành lúc này đã lộn xộn thành một đồng, mấy toàn kiến trúc cũ nát bên trong thành đều bị quét bay mất tằm mất tích, khắp nơi đều là hỏa diễm cháy hừng hực đang xen với lá cây bay tán loạn cùng dây leo giăng đầy không gian, thỉnh thoảng còn có bốn đạo thân ảnh chớp động dưới ánh lửa va chạm nhau làm bùng nổ từng đạo sóng kinh can quét khắp nơi, bốn đạo thân ảnh này tự nhiên là Kiều Mộng Cẩm và Tuyệt kỹ đang giao tranh cùng hai lão già Ma Pháp sư, qua một hồi chiến đấu kịch liệt rốt cuộc các nàng đã phát hiện ra điểm yếu của hai lão già này. Hai lão Ma Pháp sư này tuy có kỹ năng không chế và công kích cực mạnh, nhưng về mặt phòng ngự và tốc độ thì lại rất yếu, các nàng đã chú ý đến điểm này vì vậy cho nên đã cố tình thi triển tốc độ và kỹ năng cận chiến mạnh nhất để áp sát hai lão, nhưng nào ngờ hai lão già này không hổ là chôn sống lâu thành cáo, hai lão đã biết điểm yếu của mình đã bị các nàng nắm được cho nên cự ly các đòn công kích bắt đầu rút ngắn lại, thân ảnh cũng liên tục đổi vị trí không cho các nàng cơ hội tiếp cận.

“Hừ hai lão già này đúng thật là ranh ma... Để ta xem các ngươi tránh một chiêu này của ta như thế nào?” Tuyệt Kỹ nghiêng răng hàm hực, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ khó chịu cùng buồn bực sau đó nàng vẫy tay lên không trung ngay lập tức một đóa hồng liên tuyệt đẹp hiện ra bay lơ lửng trước mặt nàng, đóa hoa sen này phát ra ánh sáng mờ ảo nhàn nhạt, mang đậm vẻ thần bí nhưng lại khiến cho người nhìn liên cảm giác được sự thánh khiết kỳ ảo, lại mơ hồ tàn mát ra khí tức nguy hiểm giống như đang đối mặt với Đế Vương. Khi đóa hoa sen này vừa xuất hiện nét mặt tươi cười của Tuyệt Kỹ cũng trở nên nghiêm túc hân lên có vẻ rất cung kính, hai cánh tay nàng thon dài trắng mịn nhẹ nhàng nâng đóa hồng liên lên khẽ hô “Tịnh Đế Tiên Liên, Vạn Liên Quy Nhất Tâm, Vạn Tâm Quy Nhất Thể” theo tiếng hô của nàng đóa hồng liên bay đến trên đỉnh đầu nàng xoay tròn, một người một liên như hợp lại thành

một toà ra hồng sắc thêm đậm đặc, xung quanh thân thể nàng hoá ra ngàn vạn cánh hoa sen bay lượn, không gian cũng bắt đầu bạo khởi cuồng phong và cánh hoa như dung hoà vào thiên địa điên cuồng chuyển động lấy nàng làm trung tâm mà xoay tròn.

Những người đứng xem nhìn cái vòng xoáy được tạo nên bằng cánh sen to lớn kia ánh mắt ai nấy đều không kim được về rung động, đương nhiên những người ở đây không ai ngu ngốc cho rằng những cánh sen mềm mỏng kia chỉ là để làm màu cho đẹp, mỗi một cánh sen đó nếu luận về độ sắc bén thì tin chắc cũng không thua gì một thanh bảo kiếm Tam phẩm thậm chí là Địa phẩm. Mà hai lão già hiện tại đang đối mặt với một chiêu này sắc mặt cũng trở nên biến đổi trở nên khó coi, hiển nhiên một chiêu này đã có đủ lực uy hiếp đến sinh mệnh của các lão, lão già áp chế rung động trong lòng gầm lên một tiếng, quanh thân lão lục quang gia tăng cường thịnh, vô số dây leo từ bốn phương tám hướng cũng vọt ra lao thẳng đến chỗ của Tuyết Kỳ, dây leo giống như độc xà bay lượn một mảnh dày đặc gần như che kín không trung. Đồng thời hướng bên này lão già còn lại cũng nộ hỏa trùng thiên, chỉ thấy Ma thạch trên đầu quyền trượng của lão cũng phát ra hỏa diễm đỏ rực phóng thẳng lên trời, ngay lập tức trong nháy mắt đã đem bầu trời đốt thành một mảnh đỏ rực, ngay cả những đám mây cũng bị biến thành hỏa diễm thiêu đốt trên bầu trời, mọi cảnh vật trong bóng đêm dưới một màn này đều được chiếu sáng, để cho những người đứng xem đều nhìn rõ diện mục của bốn người đồng thời cũng cấp tốc rút lui ra càng thêm xa tránh tai bay vạ gió.

Kiều Mộng Cầm nhìn ba người đã phát thế công cường mãnh như vậy trong lòng cũng thoáng rung động, nàng nhìn ba chiêu thức đang ngưng tụ cuồng bạo kia tự nhiên cũng nhìn ra được sức hủy diệt của chúng khi phát ra sẽ khủng bố đến mức nào, trong lòng nàng thoáng do dự chốc lát ngay sau đó ánh mắt cũng loé lên sự kiên định, ngay lập tức ngồi khoanh chân tại chỗ trên không trung cách phía trước nàng lại nhiều ra thêm một thanh Phượng Vũ Kim Cầm tinh xảo tản mát ra khí tức cường đại, mười ngón tay ngọc lướt trên dây đàn khẽ động nhất thời trong thiên địa vang lên những chuỗi âm thanh trầm thấp lắng đọng, nhất thời thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng theo dòng âm thanh kia mà cuốn động lại, từng đoàn năng lượng màu kim sắc theo mỗi tiếng đàn vang lên cũng tụ lại trong hư không như đang thai nghén ra một vật gì đó cực kỳ khủng bố đáng sợ, chỉ trong vài nhịp thở giữa không gian phía trước Kiêu Mộng Cầm một kim cầu to lớn đã hình thành, khí tức khủng bố từ bên trong phát ra khiến cho người người không khỏi một trận mồ hôi rét lạnh, nàng lúc này như dung hoà vào thiên địa nhìn qua thì chỉ giống như một nữ hài đang nhàn nhã đánh đàn, hết thấy những thứ lực lượng đáng sợ kia đều không hề liên quan đến nàng, thế nhưng rõ ràng theo từng tiếng đàn của nàng vang lên thì khí thế trên kim cầu kia càng tăng lên đáng sợ, cuối cùng chỉ nghe một âm thanh êm dịu từ trong miệng nàng phát ra “Phượng Vũ Hoá Tam Sinh” “Đi” “theo âm thanh của nàng vừa dứt không gian cũng trở nên lác lác rung động, kim cầu giống như mặt trời đêm phát ra kim quang càng thêm chói mắt, một cỗ khí tức thượng cổ mà cao quý bắt đầu tán ra uy áp cường đại đè nén xuống.

Ngay lúc này mọi người chỉ thấy một đôi cánh chim to lớn mở ra từ bên trong kim cầu sau đó lại loé lên hiện ra trước mắt mọi người là hư ảnh một đầu Kim sắc Phượng Hoàng mang trên mình khí tức thượng cổ và uy áp cường đại, đầu Phượng Hoàng vừa ra liền lập tức theo âm thanh của Kiêu Mộng Cầm hướng hai lão già mà bay đi, kéo theo một chuỗi ánh sáng kim sắc xẹt ngang qua bầu trời. “Đi” “Đi” “Đi” “Kèm theo đó ba âm thanh cũng đồng thời vang lên, không gian cũng theo đó mà điên cuồng bạo động, cuồng phong gào thét không gian bị thiêu đốt bốc cháy, cát đá bị cuốn bay lên tận trời cao. Cánh hoa sen từ trong vòng xoáy tách ra thành từng đoàn âm âm phóng đi hung mãnh như những con giao long điên cuồng trùng kích trực diện với vô số dây leo phát ra từng trận năng lượng trùng kích cán quét bừa bãi, chính lúc này ở phía trên bầu trời đang rực cháy cũng bắt đầu phát sinh dị biến, những đám mây đang bốc cháy đột nhiên cuốn lại hoá thành một vòng xoáy đỏ rực càng thêm âm chứa khí tức thiêu đốt hủy diệt cuồng bạo, từ trung tâm vòng xoáy hình thành vô số quả cầu lửa điên cuồng rơi xuống bùng nổ tàn phá mọi thứ, mà đa phần chúng đều là hướng về phía Kiêu Mộng Cầm mà oanh kích xuống.

Kim Phượng ngửa đầu tề mình, nó mở ra đôi cánh to lớn phóng thẳng lên cao, cả thân hình giống như một mũi tên nhọn trực tiếp xuyên qua những quả cầu khí thể khuyếch trương càng thêm hung mãnh, một đường hướng trung tâm vòng xoáy mà đâm tới, lão già dùng hoá diễm thấy vậy thì kinh hãi thét lên thế nhưng đã không còn kịp, chỉ nghe từ trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, thương khung rung động kịch liệt như muốn sụp đổ, lão già hét thảm một tiếng từ trong miệng phun ra đầy máu tươi, ánh mắt lộ vẻ không cam lòng thế nhưng cam lòng hay không lão cũng không còn cơ hội, ngay lúc lão vẫn còn ngửa mặt lên trời gào thét thì cổ họng đã bị người đâm xuyên một kích lập tức chết không nhắm mắt, người vừa mới xuất hiện này chính là Tôn Dương, ngay lúc vòng xoáy hỏa diễm kia bị phá thì hắn cũng đồng thời về kịp, hắn thấy Kiêu Mộng Cầm bị sóng kinh phản chấn cho bay xuống đất khoe miệng chảy máu thì ngay lập tức giận dữ, không nói hai lời trực lấy ra thanh Diêm Thương Kích dùng một kích đâm xuyên qua cổ họng lão.

Giết lão già này xong hắn cũng không dừng lại, cả người trực tiếp nhảy vào bên trong khu vực hai người đang chiến đấu đứng chặn phía trước người Tuyết Kỳ, hai tay hắn huy động năng lượng cực nhanh ngay lập tức hư không phía trước ngực hắn hiện ra một mũi khoan lớn đang điên cuồng bạo động, mũi khoan xoáy tròn với tốc độ cực nhanh phát ra từng trận âm thanh như máy móc, khí tức hủy diệt tàn phá phóng thích ra khiến cho người lòng tóc dựng đứng “Đi” “Một tiếng quát của hắn vang lên mũi chủy âm âm phóng đi cuốn theo không gian như sóng thần bộc phát trực tiếp xoắn nát toàn bộ dây leo rồi lao thẳng đến phía lão già đang trốn mất Âm Âm một tiếng năng lượng bộc phát trực tiếp thổi bay mấy toà kiến trúc ở gần đó, khi mọi thứ qua đi sự rung động của mọi người càng là thêm cứng đờ, chỉ thấy nói đó bây giờ chỉ còn lại một bãi bình địa bằng phẳng, ánh mắt khiếp sợ không thể tả khi nhìn về Tôn Dương, không ai biết hắn là ai chỉ biết hắn là một thiếu niên vô danh mới mười bảy tuổi nhưng lại nắm giữ thực lực khủng bố có thể hủy diệt cả cường giả Thiên Tướng cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Viên Đá Màu Đen

“n Địa Tướng trung kỳ đỉnh phong, vậy mà lại không thể đột phá” Tại một mật đạo nào đó bên trong tòa thành trì, Tôn Dương từ trong tu luyện tỉnh lại ánh mắt có phần kinh ngạc khi kiểm tra tu vi của chính mình, hắn thâm cảm thán một tiếng đúng là tu vi càng lên cao thì càng khó đột phá. Đã ba ngày trôi qua, sau trận chiến tối hôm đó hắn không có rời đi mà vẫn chọn ở lại tòa thành này để tăng lên cảnh giới tuy nhiên hắn đã tiêu hao hết một lượng lớn Nguyên Đan linh và Nguyên thạch mà vẫn không thể đột phá cảnh giới, làm cho hắn không khỏi than thở, đồng thời hắn cũng thử nghiên cứu sơ qua về một số trận Pháp trong trí nhớ xem như thế nào. Trải qua trận chiến với hôm trước khi đối diện với trận Pháp của người kia, hắn cảm thấy bản thân mình

vẫn còn quá xem thường sự cường đại về phương diện này, một trận hóm đó nếu như không phải người thần bí kia nương tay thì có lẽ mình đã không thể an ổn như vậy rồi, một trận Pháp mà người kia tùy ý vung tay liền bố trí ra đã phải khiến bản thân mình phải cố sức như vậy, nếu không phải hấn điên cuồng ép xuất thức thứ hai của Đạp Pháp Tinh Vân thì sẽ không bao giờ thoát ra được trận Pháp đó.

Thở dài một hơi hấn liền đuổi người đứng đây, ánh hấn hữu thần chuyển động liền không phát hiện thấy mấy nữ nhân kia, không biết là các nàng đã đi đâu rồi, ba ngày trước trước khi hấn tiến vào trạng thái nhập định tu luyện đã có nói qua với các nàng một tiếng tin chắc là các nàng cũng không thể cứ như vậy mà rời đi, đang lúc hấn vừa đi ra khỏi mật đạo vừa lăm bầm, ánh sáng mặt trời vừa chiếu vào chói mắt thì cũng là lúc này một giọng nói thánh thót trong veo mang theo sự vui mừng vang lên bên tai Tôn Dương, sau đó hấn có cảm giác cánh tay của mình bị ôm lấy ép vào chỗ nào đó vừa mềm mềm có cảm giác đàn hồi rất là thoải mái “Tôn Dương ca ca huynh tỉnh lại rồi” giọng nói này không phải của ai khác mà chính là cô nàng Tuyết Kỳ, nàng vốn là một tiểu cô nương rất hiếu động lanh lợi thích nhảy nhót lung tung, tự nhiên là kiểu người không an phận ngồi một chỗ, thế nhưng trong ba ngày này nàng như biến thành một người khác, Kiều Mộng Cẩm rủ nàng đi đâu nàng cũng nhất quyết không chịu đi, cứ ngồi ru rú ngáy giấc bên cạnh Tôn Dương suốt ba ngày vừa nhìn hấn vừa cười tòn tòn cũng không biết là nàng đang nghĩ cái gì.

“Ừ... Chỉ có mình nàng ở chỗ này sao? Còn hai cô nàng kia đi đâu rồi?” Tôn Dương mặt không đỏ tím không đập vẫn lơ đãng trên mặt lại treo một nụ cười thân thiện, hấn xoa xoa cái đầu nhỏ của Tuyết Kỳ không nhanh không chậm hỏi.

Tuyết Kỳ như cũng ý thức được điều gì đó không đúng, cảm thấy như ngực của mình đang bị ép lệch qua một bên vội vàng nhìn lại nàng liền “A” lên một tiếng cả khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên lập tức buông tay của Tôn Dương ra ngượng ngùng nói “Mộng Cẩm tỷ tỷ đã ra ngoài thành được một lúc rồi, chắc cũng sắp quay trở lại rồi” “Ừ vậy thì chúng ta cũng ra ngoài đi, ta cũng nên rời đi rồi” Tôn Dương đáp một tiếng rồi dẫn đầu đi trước ra bên ngoài, hiện tại hấn cũng đang muốn nhanh chóng đi đến vùng trung tâm Sa Mạc Hoang Nguyên, thời gian đi vào đây cũng đã hơn hai tháng trời qua rồi, chỉ còn chưa đến một tháng thì Hoang Nguyên thí luyện sẽ kết thúc, với lại hấn vẫn còn một mối bận tâm là cô nàng Đỗ Cẩm Linh kia, hiện tại cũng không biết nàng đã bị ném đến nơi nào rồi.

“Tôn Dương ca ca huynh là muốn đi nơi nào?” Tuyết Kỳ nghi hoặc ngược lên khuôn mặt kiều diễm ướt át nhìn Tôn Dương tò mò hỏi.

Nhìn cái bộ dạng này của Tuyết Kỳ, Tôn Dương quả thật dù đã có sức miễn dịch với mỹ nhân do thời gian dài ở với Cẩm Linh, thế nhưng vẫn không tránh khỏi sự rung động khi nhìn vào cô nàng đẹp đến yêu nghiệt giống hồ ly tinh này, hấn cố trấn định lại tinh thần ánh mắt di chuyển về phía trước không dám lại nhìn thẳng vào cô nàng này nữa, hấn sợ mình chịu không nổi chỉ đành cười khổ một tiếng nói “Ta đang muốn đi đến Sa Mạc Hoang Nguyên, nghe nói nơi đó là trung tâm chiến đấu cuối cùng của các cường giả đỉnh phong”

“A vậy mang muội đi cùng” Tuyết Kỳ vui mừng kêu lên một tiếng sau đó lại bất giác giống như một thói quen lại ôm lấy cánh tay của Tôn Dương, hai người cứ như thế đã đi ra ngoài thành. Tôn Dương rảo bước đi trên đường thành nơi này vẫn một mảnh mưa bán náo nhiệt, khi hấn vừa xuất hiện thì lại càng mang đến một trận càng huyền ảo hơn, những người đã từng chứng kiến qua trận chiến của ba ngày trước lúc này nhìn thấy Tôn Dương thì thập phần sợ hãi, nguyên một đám người không tự chủ được mà tránh ra xa giống như là gặp quỷ. Còn có rất nhiều người trong ba ngày nay cũng đã đi đến nơi này, bọn họ không hiểu vì sao đám người ở đây ai nhìn thấy Tôn Dương cũng đều sợ hãi như vậy, bất quá có một vài kẻ thông minh vừa nhìn cũng hiểu được một người mà có thể khiến nhiều người vừa nhìn thấy đã sợ hãi như vậy, đây tự nhiên là thực lực của người kia đã chấn nhiếp bọn họ, thế nhưng bên cạnh đó vẫn luôn có một số kẻ không an phận thích tìm phiền toái, có rất nhiều ánh mắt đố kỵ ganh ghét đổ kỵ hoặc trực tiếp bỏ qua Tôn Dương mà nhìn chằm chằm vào cô nàng xinh đẹp bên cạnh hấn ánh mắt lộ rõ sự thèm thuồng dâm tà không hề che dấu.

Tuyết Kỳ nhăn cái mũi nhỏ nhắn khẽ hừ một tiếng, trong mắt đẹp lướt qua một tia lãnh quang ý định muốn xông lên tấn cho mấy tên dê hèn khốn kiếp kia một trận, hiển nhiên là nàng rất chán ghét những ánh mắt đầy dục vọng của bọn chúng, nhưng mà nàng còn chưa kịp lao lên thì cánh tay đã bị Tôn Dương nắm lại khẽ vỗ vỗ vào bàn tay nhỏ của nàng mà lắc đầu ý bảo mặc kệ bọn chúng, xong hấn lại làm như không có chuyện gì, tùy tiện kéo tay Tuyết Kỳ đi lướt qua đám người rồi ngồi xuống một cái sạp bày bán gần đó nhìn một nam tử ăn mặc rách rưới đang ngồi cúi gằm mặt bộ dáng như đang ngủ gật. Tôn Dương nhìn lướt qua người này trông có vẻ như lười thối rách nát, tuy không thấy rõ khuôn mặt nhưng hấn mơ hồ cảm giác được một loại khí chất trầm ổn rất bình tĩnh từ trên thân người này phát ra, ánh mắt hấn thâm đánh giá nam tử một hồi rồi thu lại chuyển xuống nhìn một khối đá màu đen to cỡ nắm tay đang nằm lộn xộn với những Viên đá khác, Tôn Dương nhất tay cầm Viên đá lên đưa đến trước mặt nam tử hỏi “Viên đá màu đen này bán thế nào?”

“Ba nghìn nguyên đan linh hoặc ba mươi nghìn huyền đan linh không trả giá. “ Nam tử kia vẫn cúi gằm mặt không thèm nhìn vật trên tay Tôn Dương là gì trực tiếp đưa ra một cái giá rồi bỏ thêm một câu chốt cứng lại không cho Tôn Dương có cơ hội trả giá.

Một đám người xung quanh nghe tên nam tử kia hô ra một cái giá trên trời cho một cục đá đen thui kia thì lập tức trợn mắt, họ cho rằng tên này rõ ràng là muốn chém người thất cổ, ba nghìn nguyên đan linh để kiếm vậy sao, lại nói đến ba mươi nghìn huyền đan linh tuy phẩm chất thấp hơn nguyên đan linh một chút, nhưng mà muốn thu gom đủ ba mươi nghìn Viên thì biết giết Oán linh đến bao giờ mới đủ. Nhưng ngoài dự liệu của bọn hấn là Tôn Dương rất nhẹ nhàng đáp một tiếng “Được thành giao” nghe lời này tên nam tử đang có bộ dạng lười nhác kia ánh mắt cũng chợt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, hấn chậm rãi nâng đầu ánh mắt có thần nhìn lướt Tôn Dương một cái trong lòng lại càng thêm kinh ngạc, sau đó hấn lại làm bộ cúi lưng ưỡ ẹo rồi gấp một cái không nặn không nhặt phun ra hai chữ “Thanh toán”

Tôn Dương làm việc cũng rất mau chóng, ngón tay phát lên một cái liền xuất hiện một cái gói chỉ ném cho nam tử kia mắt cũng không nháy lấy một cái, làm cho nguyên một đám người phải há mồm than thở với tên nhà giàu mà bị ngốc này “Mẹ nó bỏ ba nghìn nguyên đan linh mua lấy một cục đá đen như cục than không biết để làm gì, không lẽ cái thứ đồ chơi đó là bảo vật thượng cơ sao?” Nguyên một đám người xì xào nghị luận, nhưng mà Tôn Dương may mắn vẫn không thèm để ý, một đồng nguyên đan linh kia dù sao cũng không phải của bản thân mình, ném đi cũng không tiếc, sợ dĩ hấn có nhiều nguyên đan linh như vậy là vì một trận chém giết kia hấn đã thu lấy toàn bộ chỉ gói của bọn họ coi như cũng thu được một khối tài phú không nhỏ. Lại nói đến Viên đá màu đen này tuy nhìn thì rất bình thường, thoạt nhìn chỉ giống như một cục than trông không có vẻ gì đặc biệt cả, thế nhưng lúc trước khi hấn đứng gần với Viên đá này thì đột nhiên một trong những tầng phong ấn mà Thánh Hoàng đã phong ấn bên trong trí nhớ của hấn mơ hồ rung lên dữ dội, kiểu như muốn phá vỡ phong ấn để thoát ra vậy.

Còn một điểm nữa đó là bên trong Thần Phách cũng đột nhiên có dị động, một hiện tượng làm cho Tôn Dương vui mừng đó là xung quanh thân Thần Phách lúc này lại hiện lên hư ảnh những loại linh thảo và thú đan đang chậm rãi xoay chuyển, mà hư ảnh mười gốc linh thảo kia thì hiện tại lại có một gốc

nhấp nháy lóe sáng, đã có kinh nghiệm lần trước cho nên lần này nhìn thấy hiện tượng này thì hẳn chắc chắn ở xung quanh đây đang có cây linh thảo trân quý này xuất hiện, chính là Tẩy Huyết Mạch thảo một trong mười loại thảo dược cần để tu luyện thân thể công pháp Tinh Cang Biến. Những loại linh thảo này Huyền Trân cũng đã từng nói qua, chúng trân quý đến nỗi một chúa Tể của rừng rậm U Minh như nàng có lật tung cả U Minh lên cũng tìm không ra được vài gốc, thế nhưng hiện tại ở gần đây lại xuất hiện một gốc hẳn nhất định phải tìm kiếm không thể bỏ qua, Tinh Cang Biến là công Pháp luyện Pháp Thân cực kỳ biến thái, tuy nhiên điều kiện tu luyện lại quá hà khắc, Tôn Dương mới chỉ luyện ra được một chút da lông mà đã đòi hỏi cần phải có thiên tài địa bảo bậc này rồi, nếu như chính thức tu luyện thì sẽ cần tài nguyên khủng bố đến mức nào nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đừng Nên Làm Hồng Đại Sự

Trong biển người qua qua lại lại Tôn Dương vẫn bình thản dưới những nghị luận xì xào của những người xung quanh, hẳn khinh thường để ý đến những kẻ chỉ có mồm mép bàn tán vì vậy hẳn cũng không cần nói nhiều lời vô nghĩa, nếu như đến lúc cần thiết thì trực tiếp ra tay vụn cổ hết cả đám là xong, chỉ có người có thực lực mới có quyền phán xét người khác. Giao dịch đã xong, sau khi nam tử kia kiểm tra số lượng Nguyên Đan linh đã đầy đủ liền gật đầu xác nhận, Tôn Dương cũng không nói nhiều lời liền cầm lấy Viên đá màu đen đứng dậy rồi đi, nhưng chính ngay lúc này từ một hướng từ bên ngoài công thành vọng vào một giọng nói cao ngạo xuyên qua đám người rơi vào trong tai Tôn Dương.

“Đứng lại, Viên đá màu đen kia bản thiếu gia muốn... Ngay lập tức để xuống cho ta. “ m thanh cuồng ngạo vừa vang lên, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, theo âm thanh nhìn ra hướng công thành liền thấy một tốp người khoảng chừng gần hai mươi người tất cả đều là thanh thiếu niên nam nữ trẻ tuổi, đi đầu nhóm người là một tên thiếu niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, trên thân hắn mặc một bộ y phục màu xám thân hình tương đối, trên khuôn mặt cũng được coi là Anh tuấn đang nhếch miệng cười, như khinh thường tất cả mọi người không thèm để ai vào trong mắt, nhìn cái bộ dáng này không cần đoán cũng biết người này là thế gia công tử quen ăn bám, bản chất cao ngạo mắt luôn đề trên đỉnh đầu nhìn người. Giọng nói kia không phải của ai khác mà chính là từ miệng hắn phát ra, mấy tên thiếu niên khác đứng hai bên hắn nghe những lời này kẻ nào cũng đều rầm rập khen ngợi hắn uy vũ oai phong, khiến cho người nhìn vào không khỏi một trận khinh bỉ.

Tôn Dương và tên nam tử liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại cùng nhìn về hướng tên thiếu niên kia một đánh giá hẳn một lượt từ trên xuống dưới, nhất thời trong mắt cả hai người đều hiện lên vẻ kinh ngạc, tên thiếu niên này vậy mà có thực lực Thiên Tướng cảnh sơ kỳ, quả nhiên hẳn có vốn liếng để kiêu ngạo, thế nhưng tên này cũng thật quá ngông nghênh đi, khí tức trên người hắn vậy mà lại cố tình phóng ra để cho người nhìn không hề có kỵ, này cũng không biết nên nói tên này là ngu ngốc hay là tự cao tự đại nữa. Tôn Dương rất nhanh nhìn lướt qua sau đó lại không thèm để ý, đang tính quay người rồi đi thì ánh mắt lại chợt lóe lên, hẳn lại dừng bước xoay người lại nhìn chằm chằm vào tên thiếu niên ngạo mạn kia, trong ánh mắt mang theo một tia lửa nóng cùng thềm thưởng, khoé miệng Tôn Dương đột nhiên hiện lên một nụ cười quý dị cộng thêm một cái liếm môi của hắn làm cho những người xung quanh không khỏi rung mình một cái toàn thân nổi gai ốc.

“Mẹ kiếp cái ánh mắt đó, cái liếm môi đó là sao, không lẽ tên khủng bố này lại có cái sở thích biến thái kia. “

“y da ta thấy cũng có thể lắm chứ, các ngươi không thấy ánh mắt hắn đang nhìn tên kia như đang nhìn một mỹ nhân sao? “ Đám người xung quanh lại thêm một trận bàn tán, nhưng vì kiên kỵ thực lực của Tôn Dương cho nên bọn họ chỉ nói khe khẽ với nhau, nhưng dù là như thế thì làm sao thoát khỏi tai Tôn Dương được, hẳn nghe được những lời này thì xuất chút nữa té ngã chống vó, nguyên lai một đám người này lại liên tưởng hẳn với cái loại sở thích bách hợp biến thái kia, nhưng mà ngẫm lại những hành động của mình vừa rồi cũng khó tránh bọn hắn suy nghĩ như vậy. Tất cả cũng chỉ vì vừa nãy hắn cảm nhận được từ trên người tên kia đang có thứ mà hắn cần vì thế cho nên mới thất thố lộ ra cái bộ dáng tham lam như vậy.

Về phần tên thiếu niên kia, hay còn nói là nguyên một đám người bọn hắn ngay từ đầu ánh mắt đã không đặt trên người Tôn Dương mà vẫn luôn dán chặt trên người Tuyệt Kỳ, bộ dạng nhìn đến ngây ngốc thất thần không quản trời đất, cho đến khi nghe được xung bàn tán nghị luận thì tên thiếu niên kia mới định thần lại, vừa lúc nhìn thấy bộ mặt và ánh mắt của Tôn Dương mặt mày hắn đột nhiên không khỏi một trận xanh lét thập phần muốn ói mửa. Hắn vừa giận dữ vừa xấu hổ hét lên một tiếng “Tên khốn kiếp kia ngươi nhìn bản thiếu gia như vậy là ý gì? Hừ biết điều thì mau để lại Viên đá và nữ nhân kia ngươi lập tức có thể rời đi. “ Hắn nói như thể hắn là bề trên, Tôn Dương nhất định phải nghe theo hẳn không được phép phản kháng vậy, kiểu như Tôn Dương vừa mất của nhưng vẫn phải cảm kích ân huệ vì tên kia đã tha cho mình.

Tôn Dương thu lại vẻ mặt thất thố nhưng vẫn bình thản như không có chuyện gì, hắn nhún nhún vai cười tủn tủn nhìn tên thiếu niên kia nói “Quả nhiên ngươi có nó, ta nhất định phải lấy được thứ đó của ngươi. “

“Oe oe “ Nguyên một đám người làm bộ nôn mửa, ngay cả tên thiếu niên kia cũng là một bộ run rẩy giận muốn điên lên, từ khi nào hắn lại gặp trường hợp bị một tên biến thái nhìn chằm chằm nói lời ghê tởm như thế này.

Tuyệt Kỳ nhìn biểu hiện của đám người, nàng chẳng hiểu gì cả, hết nhìn xung quanh rồi lại nhìn Tôn Dương hỏi “Tôn Dương ca ca, bọn họ như vậy là có ý gì? Tại sao lại đột nhiên lẫn ra buồn nôn như vậy? “ Tôn Dương cười cười tà mị đưa tay lên nhẹ véo lên khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần mềm mại của nàng âm thanh thập phần quái đản nói “Tiểu Kỳ ngoan mặc kệ đám ruồi nhặng kia đi, ta chỉ là muốn mượn của vị thiếu gia kia một món đồ chơi thôi, tại bọn hắn đầu óc đều là nhân tài cho nên suy nghĩ và hành động đều có phần hơi khác với chúng ta một chút, nàng không cần phải để ý. “ Lời của hắn vừa dứt lập tức toàn bộ mọi người xung quanh mặt mày đều đờ đờ sát khí xám xịt như tro, mà tên thiếu niên kia thì cười lạnh nhìn Tôn Dương “Kẻ này vậy mà còn dám đánh chủ ý ngược lại trên người mình, quả thật muốn chết. “hắn đang định lên tiếng thì một tên bên cạnh hắn đã cướp lời trước “Hừ đồ không biết sống chết, ngay cả Thần Lâm thiếu gia mà ngươi cũng dám đánh chủ ý đúng là muốn chết. “ Thần Long nghe tên thuộc hạ của mình tăng bốc như thế thì không khỏi vênh mặt làm bộ đắc ý.

“Thần Lâm thiếu gia, được ta sẽ nhớ kỹ cái tên này để thường ngày thấp nhang khấn vái phù hộ độ trì cho ta a ha ha... Tiểu Kỳ chúng ta đi thôi. “Tôn Dương bình thần phun ra một câu khiến cho đám người kẻ thì ngây ngốc người giận tím mặt sau đó cùng Tuyết Kỳ nghênh ngang rời đi. Để lại một đám người không khỏi há hốc mồm “Tên này mồm miệng ngôn từ cũng không khỏi có phần độc ác quá đi. Hắn muốn vái chết cường giả sao? n nhưng mà cách làm này cũng không tệ a, mặc dù đánh không lại nhưng ngày nào cũng có thể đốt nhang khói ân cần hỏi thăm “

Tôn Dương kéo theo Tuyết Kỳ lách mình đi xuyên qua đám người, vừa đi được vài bước ngay lập tức cảm thấy sau lưng mình truyền đến từng trận nguy hiểm, một cỗ sát khí lăng lệ đang hướng mình đánh tới, thấy vậy khoé miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười giống như gian kế đã thành, sau đó cũng không chậm liên lập tức xoay người tung ra một chưởng, nhưng khiến cho hắn buồn bực là chưởng của mình lại đánh hụt vào khoảng không, bởi vì ngay trước mặt hắn hiện đang có một thân người yếu kiêu là lướt đang đứng, người này chính là Kiều Mộng Cầm không cần nghĩ cũng biết một chưởng vừa rồi là nàng đã đỡ giúp hắn, Tôn Dương không khỏi một trận hận ngứa răng sâu não không thôi “Nàng này tại sao sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, lại đột nhiên lại xuất hiện vào lúc này cơ chứ... Ta đang rắp tâm cướp đồ cho nên ta đang cần một cái lý do a. “Vừa này là hắn đã cố tình nhấn mạnh câu nói cuối cùng để chọc giận Thần Lâm, chỉ cần chọc giận tên gia hỏa này thì tự nhiên sẽ nổi điên mà lao vào đánh mình, mà cái Tôn Dương hắn chờ đợi chính là cái cơ này, hắn thầm nghĩ muốn cướp thì cũng phải có đạo Đức, ít nhiều thì cũng phải cho người ta một cái lý do, mà đối với tên nhị thế tử này thì lý do như vậy là đủ rồi, hắn động thủ thì mình lao vào cướp không cần quảng nhiều.

“Hừ Thần Lâm, ngươi quả thật có gan, đi đến đâu cũng có thể làm loạn “Kiều Mộng Cầm tức giận nhìn Thần Lâm thần sắc u lãnh nói, bình thường nàng đều rất ôn nhu điềm đạm ăn nói nhẹ nhàng, nhưng ngay lúc này lại nhận biết với Thần Lâm trong ngữ khí còn mang vẻ tức giận cùng chán ghét, điều này có thể thấy nàng cũng không ưa gì tên này cũng không cần khách khí với hắn.

Mà đồng dạng khi Thần Lâm nhìn thấy Kiều Mộng Cầm thì không khỏi nhú mày, sau đó lại trở nên kinh ngạc cười tà nói “A nguyên lai là nàng, ta muốn đánh hắn vì sao lại cản ta? “Nói đến câu sau thì ngữ khí của hắn đột nhiên biến đổi trở nên âm trầm.

“Hừ cái thứ ngông nghênh như ngươi, cản ngươi thì cản còn cần phải có lý do sao? “Ngay lúc này lại có một đạo âm thanh khác vang lên, lại có thêm một nam tử phiêu nhiên cũng dẫn theo một đám người đằng sau, vừa đi đến bên cạnh Kiều Mộng Cầm vừa lạnh lùng nói.

“Hoàng Vũ Chi, đồ âm hồn bất tán, ở đây không có việc của ngươi... Cả ngươi nữa Kiều Mộng Cầm nếu như không đứng sang một bên thì đừng có trách ta ra tay tổn hại ngươi “Thần Lâm như muốn phát hỏa chỉ tay vào hai người Kiều Mộng Cầm và Hoàng Vũ Chi mà tức giận lạnh lùng hăm dọa.

“Tôn thương nàng, ngươi có lá gan đó sao? “Hoàng Vũ Chi cười lạnh nói.

“Các ngươi đều im hết cho ta... Người này nếu như ngươi dám động vào hắn ta tin chắc kết cục của ngươi sẽ rất thê thảm “Kiều Mộng Cầm cũng không muốn dài dòng liền chỉ vào Tôn Dương khoé miệng khẽ nhếch lên một nụ cười ý vị sâu xa nói. Thế nhưng Thần Lâm nào hiểu được câu nói của nàng, hắn chỉ cho là nàng đang cố tình bảo vệ cho Tôn Dương cho nên mới nói như vậy để cảnh báo hắn “Hừ hắn dám mạo phạm ta, hôm nay dù ngươi có nhận biết hắn thì cũng bảo vệ không được hắn “Thần Lâm nói ra lời nói lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không xem lời nói của Kiều Mộng Cầm ra gì làm cho Hoàng Vũ Chi tức giận trừng mắt hắn một cái, sau đó lại quay sang ánh mắt bất thiện quét nhìn Tôn Dương, hắn thật muốn biết rốt cuộc tên này có cái gì đặc biệt để công chúa xinh đẹp cao cao tại thượng phải đứng ra bảo vệ hắn.

Thế nhưng mà nhân vật chính lúc này lại đang vô cùng buồn bực, hắn đang suy nghĩ làm cách nào để cho Thần Lâm giận điên lên trực tiếp lao vào đánh mình, “Chửi khéo hắn, hay là chạy đến cho hắn một cái bạt tai rồi lại chạy về chỗ cũ, hay tháo lấy quần hắn treo lên cây điều thị quần chúng “nếu như có người mà biết những ý nghĩ của hắn lúc này thì chắc chắn sẽ nghĩ hắn đã bị điên, chỉ có người điên mới đi tìm cách chọc cho người ta lao vào đánh mình. Suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng Tôn Dương cũng miễn cưỡng phun ra được một câu “Ta nói này các ngươi, ta vất vả lắm mới làm cho hắn tức giận lao vào đánh ta, các ngươi lại tự dưng nhảy ra cản hắn làm gì? đi ra đi ra chỗ khác chơi đi để cho hắn lại đến đánh ta... Đừng nên làm hỏng đại sự a. “Lời vừa nói ra nhất thời toàn trường đều lặng im như tờ, cả đám người đều trợn mắt há mồm không biết nói gì cho hợp hoàn cảnh lúc này, chỉ có mấy chữ “Diên, con mẹ nó diên... Hắn ăn no không có việc gì làm hay sao lại đi chọc giận cường giả Thiên Tướng để bị đánh chơi vậy a. “

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cảm Nhận Chênh Lệch

Qua một hồi thời gian khi tất cả mọi người đều đang chú ý đến Tôn Dương đang nồm năm miệng mười náo loạn, lúc này lại không ai chú ý đến từ bên hướng công thành lại có hai tốp người lần lượt kéo nhau đi vào, hai tốp người này vừa nhìn liền có thể phân biệt được rõ ràng không phải là người cùng một thế giới, một tốp cũng có khoảng hơn hai mươi thanh thiếu niên nam nữ, một bên thì người đều là tóc đen dài búi cao, màu da trắng hồng, y phục trên người cũng là tạo hình giống phong cách cổ trang. Một tốp còn lại thì cả nam lẫn nữ đều là cao hơn tốp người kia đến một cái đầu, mắt xanh mũi cao, chân mày thì nằm gần sát với mắt, đầu tóc thì có đủ màu, có người thì tóc đỏ, có người thì tóc vàng, có người thì tóc nâu vv... Nói chung là rất nhiều màu, cách ăn mặc của họ cũng thập phần khác biệt, cả Áo và quần nam thì rộng thùng thình khoác theo bên ngoài một lớp Áo choàng có mũ trùm đầu, nữ thì ngược lại y phục đều là bó sát lộ ra thân hình nóng bỏng phồng mắt, đặt biệt là trước ngực các nàng đều lộ ra một mảng khe hở trông cực kỳ bắt mắt.

Hai người dẫn đầu của hai đám người này là một nam và một nữ, người nam từ dẫn đầu đoàn người của Địa Cầu thế giới thì nhìn giống như một hiệp khách hắn tên là Luận Kiếm Thiên, bước chân hắn trầm ổn thân hình cao thẳng, y phục cổ trang màu trắng tung bay, mặt mày cũng coi như là Anh tuấn sáng láng đầy hào khí, ánh mắt hắn sáng ngời nhưng lại có phần sắc bén như hai lợi kiếm khiến cho người khi nói chuyện rất ít khi dám nhìn thẳng vào mắt

hắn. Trên lưng hắn còn đeo thêm một chuỗi kiếm cổ hình dạng đặc biệt kỳ lạ.

Mà người nữ bên còn lại thì đương nhiên là người của Ngũ Hành thế giới, nàng tên là Li Li Sa một đầu tóc dài vàng óng phối hợp với một khuôn mặt xinh đẹp lung linh, Áo quần trên người nàng thì lại đặc biệt khác với những cô gái nóng bỏng trong đoàn của mình, nàng mặc một thân váy dài màu lam, bộ váy chỉ ôm sát lấy phần eo và phần ngực nàng làm cho hai nơi này trở nên nổi bật lên, cổ Áo cao che đến phần nửa phần cổ trắng ngần, che đi toàn bộ phần trước ngực không có hở hang giống mấy cô nàng kia, ống tay Áo thì xoè rộng, váy của nửa thân dưới thì dài thẳng xuống che đi cả hai chân, nàng đứng đó váy dài cũng nhẹ nhàng phiêu động mềm mại, trên tay còn nắm lấy một quyền trượng dài gần hai thước, trên đầu trượng còn được gắn một Viên đá màu lam đang toả ra lam quang nhàn nhạt.

Hai đoàn người vào trong thành cổ vừa đi được một đoạn thì liền đứng lại nhìn xem phía trước, chỉ thấy phía trước đang đứng đầy một mảnh người đang chỉ trò bàn tán chuyện gì đó, hai đoàn người cũng không định quan tâm đến những chuyện kia, đang tính đi đường vòng để băng qua thành thì lại chợt thấy hai đám người quen cũng đang đứng ở trong đó, Luận Kiếm Thiên và Li Li Sa liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng không hẹn mà cùng đi đến gần muốn nhìn xem cái tên phách lối suốt đường đi đã luôn khiêu khích bọn họ đang tính ở chỗ này làm gì, nếu như có cơ hội đồ thêm đầu vào lửa thì đương nhiên bọn hắn cũng không ngại mà đồ nhiều nhiều một chút.

Lại nói đến chuyện ý đồ cướp bóc của Tôn Dương, lúc này Thần Lâm mặt mày đã âm trầm đến cực điểm, nguyên lai là mới vừa nãy đã có một tên tu sĩ đã ở trong thành từ ba ngày trước lúc này lại đột nhiên nhảy ra đứng vào hàng ngũ của Thần Lâm, sau đó hắn đem chuyện của đêm hôm đó kể hết lại cho Thần Lâm nghe, sau khi nghe xong đầu tiên là hắn kinh ngạc sau đó lại âm trầm cười lạnh “ Hừ hừ thảo nào lại hống hách như vậy, người chết chắc rồi, ngay cả đệ tử của Phong Cẩm tông mà cũng dám giết. “

Nghe lời Thần Lâm nói Tôn Dương đột nhiên nhún mày cười lạnh “ Ha ha đệ tử Phong Cẩm tông sao? Hắn là tên quỷ nào? Phong Cẩm tông ghê gớm lắm sao? “

“ Hừ đồ không biết sống chết, Phong Cẩm tông là một trong những tông môn lớn mạnh nhất ở Chung Ly Đại Lục mà Kim Lịch lại là một trong những đệ tử có thiên phú nhất của bọn họ... Người nói xem người giết đệ tử ưu tú của bọn họ, bọn hắn có tha cho người không? Huống hồ đệ tử Phong Cẩm tông lần này vào đây những người có thực lực mạnh cũng không ít. “ Một tên thiếu niên đứng bên cạnh thấy Tôn Dương vậy mà phách lối liền hừ lạnh một tiếng chen lời nói.

“ Chung Ly Đại Lục, hoá ra các người là người của Chung Ly Đại Lục... Ha ha nhưng mà rất tiếc ta lại là người ở Sinh La Đại Lục, ta nghĩ cái Phong Cẩm tông gì gì đó chắc hắn cũng không vì một tên đệ tử nho nhỏ mà vượt hơn mấy ngàn vạn dặm chỉ để giết một tên Địa Tướng nho nhỏ như ta a. “ Tôn Dương mặc dù chẳng bận tâm mấy nhưng vẫn làm ra vẻ kinh ngạc, ít ra hắn cũng biết được đám người này là đến từ nơi nào, giết thì cũng đã giết hắn há lại sợ người đến báo thù.

“ Tôn Dương vậy ra người là người ở Sinh La đại lục sao? “ Kiều Mộng Cẩm nghe Tôn Dương nói hắn là người ở Sinh La đại lục thì không biết tại sao trong lòng nàng lại có một tia vui mừng, nàng trực tiếp bỏ qua đám người liền đi đến trước mặt Tôn Dương hỏi lại.

“ Đúng vậy? “ Tôn Dương gật đầu xác nhận, hắn cảm thấy kỳ quái nhìn bộ dáng của nàng, hắn không hiểu vì sao nàng lại biểu hiện quan tâm vấn đề này như vậy?

“ Ha ha ha Sinh La đại lục, hoá ra là một tên nhà quê ở trong cái đại lục rách nát chim không thèm ia đó, là cái đại lục phế vật nhất trong sáu đại lục. “ Thần Lâm đột nhiên cười to, trong giọng nói mang theo ý châm chọc cùng khinh thường nồng đậm.

“ Ha ha ha “ Nguyên một đám a dua nịnh hót cũng trào phúng cười theo.

“ Đại lục rách nát “ Tôn Dương sầm mặt lại, vẻ điềm nhiên trên khuôn mặt đột nhiên biến mất, trong lòng hắn mơ hồ có một ngọn lửa giận bắt đầu cháy lên, đôi mắt phủ lên một tầng sương lạnh nhìn chằm chằm những kẻ đang há miệng cười kia, ánh mắt hắn quét qua đến đâu thì tiếng cười nơi đó im bật, bị ánh mắt của Tôn Dương nhìn vào bọn hắn như có một cảm giác bị một cổ sát khí hoá thành đao phong cắt trên cổ mình, khiến cho ai nấy cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi bất an. Những lời nói của Thần Lâm thật sự đã đâm trúng vào chỗ kiêng kỵ của hắn, Sinh La đại lục dù sao cũng có một nơi mình đã từng sinh ra và lớn lên ở đó, nói theo một cách khác thì nơi đó cũng được coi như là quê hương của mình, mà cái quê hương đó ở trong miệng Thần Lâm lại biến thành sự khinh bỉ để cho hắn tùy tiện ô uế vũ nhục, đối với tính cách của Tôn Dương nếu như nói hắn nhìn xuống chuyện này là tuyệt đối không có khả năng.

“ Hừ người dùng ánh mắt đó nhìn ta làm gì? Muốn giết ta sao? Đồ... “ Thần Lâm hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là hắn cảm thấy rất khó chịu bởi ánh mắt của Tôn Dương, nhưng lời còn chưa nói xong thì lập tức nuốt trở lại, không gian trước mặt hắn năng lượng đột nhiên bạo động, ngẩng mặt nhìn lại chỉ thấy phía trên đỉnh đầu hắn có một cái thủ ấn to lớn đang cường thế đập xuống, Thần Lâm không kịp nghĩ nhiều cũng ngay lập tức một chưởng vung ra đối kháng, hắn có nằm mơ cũng không ngờ Tôn Dương lại quyết đoán như vậy, nói ra tay liền ra tay không cần báo trước.

Thần Lâm bị tập kích bất ngờ làm sao có thể đỡ trọn vẹn được một chưởng của Tôn Dương, hắn bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ nện lên ngực trực tiếp bay ngược về phía sau xô ngã theo bảy tám người lúc này mới dừng lại, hắn lồm cồm bò dậy quệt vết máu trên miệng mình xuống nhìn, Ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn phần nộ quát lên “ Ta phải xé sát người, đồ khốn kiếp “

Nguyên một đám người xung quanh cũng khiếp đảm cấp tốc lui ra xa, không ai ngờ được tên kia vậy mà cường thế như vậy, một lời không hợp liền đánh, ngay cả hắn xuất thủ từ lúc nào cũng không có ai nhìn thấy, thấy vậy trừ những người đã từng chứng kiến Tôn Dương chiến đấu ra thì tất cả những người mới tới đã từng châm chọc hắn cũng đen mặt lại lẫn vào trong đám người mà trốn.

Ngay cả Hoàng Vũ Chi, Luận Kiếm Thiên và Li Li Sa cả ba người đều hít một hơi nhìn một màn phía trước, bọn hắn không ai nhìn ra được thực lực của Tôn Dương, nhưng dựa vào một chiêu vừa rồi cũng đại khái có thể đoán được lực lượng của hắn cũng ngang tầm Thiên Tướng cảnh, bọn hắn không có ai lên tiếng ngăn cản mà ngược lại còn rất chờ mong Tôn Dương sẽ nện cho Thần Lâm một trận. Tên này ngày thường luôn phách lối tự cao tự đại, ý vào

thực lực chuyên đi khiêu khích bọn hắc, cũng không phải là bọn họ sợ Thần Lâm mà là vì đang vội đến vùng trung tâm Sa Mạc Hoang Nguyên cho nên cũng lơ là, để mặc cho hắn tùy ý hung hăng càng quấy.

Thần Lâm tuy cuồng ngạo thế nhưng hắn xác thực có thực lực, chỉ thấy khí thế trên người hắn điên cuồng phóng thích cường đại, trên tay hắn không biết từ bao giờ đã có thêm một cái thiết thủ màu vàng kim đem che phủ đi phân nửa cánh tay của hắn, kim thủ loé lên kim quang chói mắt, phía trên lại mơ hồ có một đầu hung thú uy mãnh đang gầm thét. Thần Lâm cười tàn nhẫn một tiếng trong miệng gầm thét “Thiết Lâm Thủ. Thủ Lâm Trọng Kích... Đi chết đi cho ta” Sức mạnh bạo khởi vang lên trong hư không từng tiếng đùng đoà pha lẫn cùng tiếng gầm thét giận dữ của một đầu hung thú chi vương, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một đoàn kim sắc giống như vệt sáng xẹt qua đánh về phía Tôn Dương tốc độ nhanh đến cực điểm.

Tôn Dương nhìn khí thế một quyền của Thần Lâm, hắn mơ hồ cảm ứng được uy lực của một quyền này hơn phân nửa là phát ra từ cái lạc thủ màu vàng kim kia, tin chắc bản thân Thần Lâm chỉ rót vào đó một bộ phận nguyên lực để kích phát mà thôi, nếu đúng là như vậy thì cái kim thủ đó chắc chắn là một món huyền khí Thiên phẩm trời lên. Nói thì chậm nhưng diễn biến thì nhanh, tất cả mọi ý nghĩ chỉ xẹt qua trong đầu Tôn Dương sau đó hắn cũng không do dự lập tức lật tay một cái, trong tay năng lượng huyền hoá liền xuất hiện một cây búa lớn, một kích đập ra trực tiếp đón đỡ trực diện với một quyền của Thần Lâm, lực bạo toạc bộc phát đem mọi thứ xung quanh gần như quét đi sạch sẽ, bụi đất bốc lên mù mịt mặt đường bị chắn cho rạn nứt vỡ. Trong lớp bụi mù Thần Lâm bị chắn cho lùi lại mấy bước sau đó thân hình lại đứng thẳng, ánh mắt khinh thường nhìn Tôn Dương, mà Tôn Dương thì cả người bị chấn bay ra đến gần mười mét mới miễng cường đứng vững lại được, trong lòng hắn kinh hãi không thôi, hiện tại hắn cảm giác cánh tay mình đang truyền đến từng trận tê rần đau nhức như nứt xương, cánh tay không ngừng run rẩy, ngay cả cây búa do năng lượng cấu thành cũng bị một quyền của Thần Lâm đánh cho tiêu tán triệt để, đây là chuyện mà hắn chưa từng gặp phải kể từ lúc xuất đạo tu luyện đến nay, Tôn Dương cười khổ, lúc này hắn mới chợt nhận ra thì ra mình vẫn còn quá tự cao về bản thân, thế giới bên ngoài quả thật còn có rất nhiều người mạnh mẽ hơn mình, tất cả cũng bởi vì từ trước đến giờ mình tu luyện một đường quá thuận lợi cho nên quên mất điểm mấu chốt này.

Những trận đấu trước đó tuy là có người cùng đồng dạng là Thiên Tướng cảnh giống như Thần Lâm, nhưng lực lượng của những người đó nếu đem ra so sánh với Thần Lâm thì vẫn còn cách biệt quá xa, chỉ ít những người kia nếu tiếp một kích của Tôn Dương thì ít nhiều cũng có phần cổ sức, nhưng hiện tại khi Tôn Dương và Thần Lâm vừa ra chạm thì hắn liền rơi vào thế yếu, lần đầu tiên khiến cho hắn chân chính cảm giác được sự chênh lệch về cảnh giới, tuy nhiên nói thì nói vậy nếu thật sự muốn đánh thì Tôn Dương cũng không phải là không có lực đánh một trận, với lại Tây Huyết Mạch thảo trên người Thần Lâm bằng mọi cách hắn nhất định phải lấy tới tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Ta Muốn Cướp

“Tôn Dương ca ca huynh không sao chứ?” Tuyết Kỳ và Kiều Mộng Cầm đồng thời hô lên, thân ảnh chớp động liền đến bên cạnh Tôn Dương đỡ lấy hắn lo lắng hỏi.

Nguyên một đám người nhìn Tôn Dương trái phải đều có mỹ nhân vì hắn mà lo lắng, nhất thời không khỏi một trận đỏ ửng đến đỏ mắt, hận không thể bay vào đó đập tên gia hỏa kia ra rồi thay thế vào chỗ hắn. Mà ngay cả Thần Lâm lúc này nhìn Tôn Dương cũng hận đến ngứa răng, nhìn hai đại mỹ nhân tuyệt sắc như vậy lại vây quanh Tôn Dương làm cho hắn cực kỳ khó chịu, vì vậy trong lòng hắn càng nổi lên một tia sát khí, thanh âm thâm trầm lạnh lùng nhìn Tôn Dương khiêu khích nói “Hừ vừa nãy không phải còn ngông cuồng lắm sao? Hiện tại thì thế nào, chỉ mới đỡ của ta một quyền mà phải nhờ đến nữ nhân nâng đỡ rồi sao? Hừ ta khuyên ngươi đừng nên đem ta đi so sánh với mấy tên tán tu kia, nếu không ngươi chết sẽ rất thảm.”

“Được rồi ta không sao, hai người tránh ra một bên đi.” Tôn Dương nắm lấy tay Tuyết Kỳ vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay nâng trên mặt nở nụ cười nhếch nhếch nói, bất quá chỉ với một động tác không biết là vô tình hay là cố ý này của Tôn Dương khi rơi vào trong mắt Kiều Mộng Cầm khiến cho trong lòng nàng bất giác sinh ra một tia thất lạc, nhưng nàng vẫn gật đầu “Vậy ngươi nên cẩn thận” xong nàng và Tuyết Kỳ cùng đứng về một bên. Lúc này Tôn Dương mới xoay xoay cổ tay ngẩng đầu nhìn về phía Thần Lâm cười một cách tà mị nói “Đúng là ta đã xem thường ngươi một chút, bất quá ta cũng rất muốn thử cảm giác khiêu chiến vượt cấp, chân chính đem cái gọi là thiên tài thế gia đánh nhả dưới chân xem có tư vị gì?”

“Ngông cuồng, tên này đúng là quá ngông cuồng, rõ ràng là đã nằm ở thế hạ phong mà vẫn còn nói chuyện ngông nghênh như vậy, đúng là không biết sống chết mà.”

“Cái này cũng chưa chắc a... Các ngươi đừng nhìn hắn bình thường như vậy mà coi thường hắn, chuyện của ba ngày trước nếu như ngươi có thể chứng kiến thì ta tin chắc ngươi sẽ không nói như vậy.” Một đám người xung quanh nhìn vào Tôn Dương nhao nhao bàn tán, có người thì tỏ vẻ coi thường, có người thì cười lạnh nhìn hắn như nhìn một tên ngốc, nhất là đối với đám người đi theo Thần Lâm đến đây, trong mắt bọn chúng đều mang theo sự miệt thị cùng trào phúng nồng đậm.

“Tự cao tự đại... Hừ nếu ngươi đã muốn thế thì để ta phế bỏ ngươi trước rồi từ từ hành hạ.” Thần Lâm cười hung ác một tiếng, toàn thân lại một lần nữa loé lên hoá thành một đoàn kim quang bay vút đi hướng Tôn Dương đánh tới “Lạc Thủ Chấn Thiên Quyền” Một quyền như bao hàm thiên địa, mượn thiên địa chi lực đổ dồn hết vào một quyền này, quyền rãnh như xé rách không gian ra thành từng khe hở, lực lượng cường đại bao phủ ra bốn phía như muốn đem phạm vi mấy chục mét xung quanh bao phủ lại, một quyền này so với trước càng thêm uy mãnh hung lệ mạnh hơn gấp mấy lần.

Tôn Dương đối mặt với một chiêu này về mặt cũng hơi ngưng trọng, hắn thầm than trong lòng “Xem ra kỹ năng công kích trực diện của mình vẫn còn thiếu thốn rất nhiều, haiz sau này nhất định phải đến Nhân Môn tìm lấy vài bộ tu luyện mới được.” Trong tay hắn lại một lần nữa ngưng tụ ra hư ảnh một cây búa lớn, hai tay nắm chắc thân búa hắn cũng hét lớn một tiếng “Đệ nhị thức chùy pháp Toái Phá Thiên Hạ” Cả thân thể hắn trực tiếp giống như một

mũi tên rồi cung nhảy mắt phóng đi, búa lớn trong tay nặng lượng điên cuồng hội tụ, lực bạo kích nặng nề phát tán ra đối chọi gay gắt với quyền thể của Thần Lâm, trong một sát na hai cổ lực lượng va chạm, lần này sức tàn phá còn muốn kinh khủng hơn lần trước, không gian nơi va chạm trực tiếp vang lên từng tiếng rầm rắc như kính vỡ, không gian như muốn sụp đổ, bên dưới mặt đất thì trực tiếp bị năng lượng tàn phá ra một cái hố to đến hơn mười mét sâu gần một mét, toàn bộ gạch đá trên con đường lớn của thành trì bị xói tung lên bay tán loạn.

Lần này cả hai người Tôn Dương và Thần Lâm đều bay ngược về sau khoe miệng còn phun máu tươi, thế nhưng không ai ngờ là Thần Lâm vậy mà thân hình hắn vừa mới đứng vững thì lại lập tức biến mất, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người lúc hắn đột ngột xuất hiện trở lại thì một lần nữa đã đến trước mặt Tôn Dương, trên tay Kim thủ sáng chói liên tung ra một quyền thể bá đạo hướng đỉnh đầu Tôn Dương mà oanh kích xuống làm cho Tôn Dương một trận kinh dị không tả nổi, ngay lúc này đây hắn mới thật sự chân chính hiểu được cái gì gọi là thiên tài, cái gì gọi là kinh nghiệm chiến đấu, chỉ vừa mới tách ra ngay lập tức quay trở lại công kích, căn bản không cho người thời gian kịp trở tay thở dốc.

Tôn Dương cũng không dám phân tâm, quả thật đánh một trận ngắn ngủn này cũng đủ để cho hắn hiểu ra rất nhiều điều, những câu nói mà Huyền Trân đã nói với hắn trước lúc bước vào nơi này bây giờ hắn đại khái đã hiểu. Trong một khoảnh khắc khi quyền kinh của Thần Lâm như sắp nện xuống đỉnh đầu Tôn Dương làm cho một đám người không khỏi căng thẳng, còn có người thầm than đáng tiếc cho Tôn Dương, nhưng chính ngay lúc này trong nháy mắt thân ảnh Tôn Dương lại như quỷ dị biến mất tại chỗ, nơi hắn vừa đứng bị một cổ lực lượng mạnh mẽ oanh kích xuống khiến cho mặt đất không ngừng chấn động nứt ra thành một cái hố sâu, Thần Lâm thấy một quyền của mình đánh hụt hắn không khỏi mắng lên một tiếng “ Khốn kiếp “ sau đó hắn bất giác lại cảm thấy phía sau lưng mình nổi lên một trận lạnh buốt, một cổ kinh khí như đang hướng thẳng vào đỉnh đầu mình mà ép xuống, hắn tức tốc quay người thật nhanh đang định tung ra một quyền đón đỡ nhưng đã không kịp, ngay khi cổ kinh lực kia vừa mới ép xuống trong khoảnh khắc hắn xoay người lại kia thì cổ lực lượng đó lại đột nhiên biến mất làm cho hắn vô cùng kinh hãi, ngay sau đó hắn lại cảm giác phía sau lưng mình lại một trận mồ hôi lạnh, đỉnh đầu lại một lần nữa bị cổ lực lượng kia ép xuống sau đầu khiến cho tâm hắn không khỏi rét run lên, tốc độ và kỹ năng khống chế lực lượng của Tôn Dương khiến cho hắn quá mức sợ hãi. Nhưng tiếc thay cho hắn, lần này hắn thật sự trở tay không kịp ngay lập tức sau đầu bị một búa gõ xuống, Thần Lâm chỉ cảm thấy đầu óc một trận quay cuồng sau đó ngã rạp xuống đất, ánh mắt tối sầm lại lập tức hôn mê bất tỉnh. Hắn trăm ngàn lần cũng không thể nào ngờ cách mà mình chớp nhoáng liên kích lại bị đối phương sử dụng đánh ngược lại mình, hơn nữa còn mau lẹ như vậy.

Mọi người xung quanh vẫn mơ mơ màng màng không có nhìn rõ thân ảnh của Tôn Dương, trong chớp mắt trước đó ai cũng cho rằng Tôn Dương nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ, nhưng nào ngờ sự tình lại diễn biến đến khó tin như vậy, chờ đến khi họ định thần lại thì Thần Lâm đã nằm sấp như con cóc ở trên mặt đất mà lâm vào hôn mê. “ Đã, đã xảy ra chuyện gì vậy? “ có người không nhận được nuốt một ngụm nước miếng kinh hãi hô lên.

“ Ngươi, ngươi dám đánh Lâm thiếu gia... Ngươi, ngươi chết chắc rồi... Đợi đến vùng trung tâm Sa Mạc Thần Long thiếu gia nhất định sẽ không tha cho ngươi.. “ mấy tên nhện hót Thần Lâm nhìn hắn hôn mê nằm dưới đất, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi nhìn Tôn Dương lấp bắp thét lên.

Tôn Dương cười lạnh một tiếng không thèm nhìn bọn hắn, trực tiếp đi đến nhấc chân dẫm lên đầu của Thần Lâm, rồi gỡ lấy giới chỉ của hắn Thần niệm quét qua kiểm tra một thoáng, khoe miệng hắn khẽ nở nụ cười rồi đem giới chỉ thu vào, tiện tay Tôn Dương cũng không muốn lãng phí giờ luôn cái Kim thủ trên tay Thần Lâm xuống thu vào, xong xuôi hắn lại nhìn về đám người kia cười như không cười nói một câu làm cho cả đám sợ vỡ mật “ Còn không qua đây nhặt lại cái mạng cho hắn, hay là ta cũng phế luôn các ngươi đi. “ Cả đám người sợ đến nỗi mặt mày trắng không còn chút máu, nhao nhao vội vàng chạy qua ôm lấy Thần Lâm liên chạy đi, “ Khoan đã đứng lại hết cho ta “ nhưng bọn hắn còn chưa đi được vài bước thì đã bị Tôn Dương gọi đứng lại làm cho cả đám không ngừng run rẩy, một tên lúc trước hay nhện hót Thần Lâm căn rằng giọng run run hỏi “ Ngươi ngươi lại muốn làm gì “ nhìn nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt Tôn Dương cả đám liên tâm sinh ra cảm giác không ổn, quả nhiên chỉ nghe hắn chợt lên tiếng âm thanh mười phần đạo tặc nói “ Ta muốn cướp. Các ngươi đi thì đều có thể đi, bất quá toàn bộ chi giới phải để lại hết cho ta... Kê nào kháng cự... Phế... “ Nguyên một đám người trọn mắt hận đến nghiến răng, nhưng cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn tháo xuống chi giới ném cho Tôn Dương, duy chỉ cho một ít nữ tử là vẫn đang chần chừ không chịu đưa, Tôn Dương thấy vậy liền nhướn mày “ Làm sao, các ngươi tưởng ta không dám động các ngươi sao? “

“ Không... Không phải là là ngươi có thể đợi chúng ta một, một lát được không? “ một cô nàng có khuôn mặt dễ thương hơi ngượng ngùng cúi thấp đầu nói.

“ Hừ chỉ là tháo nhẫn rồi ném cho ta thôi, có cần phải khó khăn đến vậy không? “ Tôn Dương làm bộ buồn bực nói, thật ra đối với mấy nữ nhân này hắn cùn chỉ nói cho có lệ chứ cũng không hứng thú đi lấy đồ của các nàng, chẳng qua là hắn thấy cô nàng kia chân chờ ngượng ngùng liền đoán ra là vì chuyện gì cho nên mới cố tình làm ra vẻ để đùa đùa các nàng một lát, đối với chi giới của nữ nhân thì ngoài đồ vật ra những thứ còn lại ngoại trừ quần Áo, nội y và son phấn đồ dùng cá nhân của nữ nhân ra thì còn có thứ gì khác, phải biết những thứ này là sinh mạng của các nàng a.

Quả nhiên thấy vẻ mặt Tôn Dương hơi khó chịu thì mấy cô nàng liền cấp bách lên, trong đó có một người sợ hãi vội vàng nhắm mắt mặt đỏ bừng hô to “ Đề, đề chúng ta lấy, lấy một ít quần Áo cá nhân ra đã.. “. Lời của nàng vừa vang lên làm cho đám người xung quanh tròn mắt, nghe thấy cười.

“ Haiz thôi miễn đi, các ngươi đi đi.. “ Tôn Dương khoát khoát tay từ chối, hắn cũng chỉ là muốn trêu các nàng một chút, cũng không nhẫn tâm đến mức để cho các nàng suốt ngày ôm theo Áo quần, nội y chạy loạn bên trong Hoang Nguyên được, như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sắp có đại sự rồi

Hai mươi ngày sau...

Trên không trung hai bóng người đang dùng tốc độ như thiểm điện xẹt qua không trung làm cho vô số người cũng bay trên không cùng vô cùng kinh ngạc “Tôn Dương ca ca chúng ta đi rồng rã cả hai mươi ngày rồi, cũng may phiên đại lục kia gần với Sa Hóa đại lục này, nếu không chỉ sợ là trước khi Chiến Cỗ Hoang Nguyên kết thúc thì chúng ta vẫn chưa đến được Sa Mạc Hoang Nguyên rồi. “

“Ừ ha ha, việc này có lẽ còn phải cảm tạ mấy con siêu cấp Oán Linh kia, nếu không nhờ có chúng nổi điên đuổi chúng ta chạy trốn chết thì tốc độ cũng không mau đến vậy ha ha.. “Tôn Dương vừa đưa tay vệt đi mồ hôi trên trán vừa cười ha ha hào sảng nói làm Tuyết Kỳ trợn trừng mắt. Hai mươi ngày trước sau khi đánh cho tên Thần Lâm một trận thì Tôn Dương cũng không dừng lại liền trực tiếp rời khỏi thành, vốn dĩ Kiều Mộng Cầm đã có ý mời hẳn cùng đoàn đội của nàng cùng đi thể nhưng hắn đã từ chối, thứ nhất là hắn thích đơn độc để hành sự, thứ hai là hắn nhìn ra được ánh mắt bất thiện của mấy tên nam tử trong đoàn, vì không muốn sinh phiền toái cho nên liền dứt khoát cự tuyệt, chỉ bỏ lại một câu hẹn gặp Kiều Mộng Cầm ở Sa Mạc Hoang Nguyên rồi dẫn theo Tuyết Kỳ rời đi. Trong thời gian hai mươi ngày hắn mặc dù là dốc sức đi đến vùng trung tâm nào ngờ giữa đường lại gặp mấy đầu Oán Linh siêu cấp rượt đuổi làm cho hai người bỏ dép mà chạy thực mạng suốt mấy ngày, tốc độ tăng nhanh gấp đôi bình thường mệt muốn rụng trứng vậy mà tên nam nhân này vẫn còn nhẹ nhàng cười đến biến thái làm cho nàng hận đến ngứa răng.

Nhưng mà thời gian cũng không có bỏ phí, ở bên trong Thần Phách vẫn liên tục dốc sức tu luyện và không ngừng suy diễn lĩnh ngộ tuyệt kỹ của Không Gian Pháp Tắc và công Pháp Vũ Luyện Cầm Sát Quyết, hắn cảm thấy tu luyện bộ công pháp này tuy lợi ích rất nhiều nhưng lại càng lĩnh ngộ sâu lại càng sinh ra sát khí quá nặng, hắn sợ mình sẽ có một ngày bị sát khí tăng lên ăn mòn ý chí cho nên những ngày qua đã thử lợi dụng năng lực Tinh hoá của Tinh Liên xem có thể đem những sát khí kia đồng hoá hay không. Kết quả làm hắn ngoài ý muốn là sát khí không những không thể đồng hoá mà còn khiến nó càng trở nên ngưng thật, sát khí vây quanh Thần Phách hoá thành từng sợi hắc khí nhỏ mà dung nhập vào bên trong thanh Hắc Cầm khiến cho khí tức của nó lại càng thêm thần bí quý dị, lại tăng thêm vài phần lăng lệ khiến nó không ngừng rung lên như đang hưng phấn vì được tẩy rửa, thể nhưng Tôn Dương vẫn không dám để cho tình trạng kéo dài liền dứt khoát ngừng việc đồng hoá sát khí lúc này Hắc Cầm mới an tĩnh trở lại, sau đó Tôn Dương lại để cho Thần Phách phân ra một nửa Hồn lực để tu luyện Tuyệt Khúc Khuynh Thành rồi mới an tâm hướng Sa Hóa thành mà bay đi.

“Càng đến gần Sa Hóa thành thì nhiệt độ càng nóng không chịu nổi, với loại nhiệt độ này mà những tu sĩ từ Tam Linh cảnh trở xuống bước vào lãnh địa của Sa Hóa thành khẳng định là sẽ bị nướng chết a.. “Tuyết Kỳ bay trên không trung trên mặt cũng thấm mấy giọt mồ hôi óng ánh, làn da của nàng vốn rất trắng lúc này cũng đã hiện lên vẻ hơi đỏ hồng trông cực kỳ kiều diễm.

“Ta cũng nghĩ vậy, Sa Hóa thành không hổ là vùng trung tâm của Hoang Nguyên, nơi này khắc nghiệt như vậy rất thích hợp cho việc tu luyện cường độ thân thể. Những cường giả ở đây có lẽ yếu nhất cũng phải là từ Địa Tướng cảnh trở lên, bên trên khẳng định là đã từng có cường giả Bán Thần tọa trấn. “Tôn Dương nhìn cảnh tượng xung quanh lòng hắn không khỏi dâng lên một tiếng thở dài tiếc nuối, nơi này đã từng xảy ra chiến đấu của cường giả cấp bậc Bán Thần đỉnh phong, khắp mọi nơi ở đây đều tàn tạ đổ nát hơn những nơi khác rất nhiều, có nhiều khe nứt sâu hút không thấy đáy kéo dài vô tận giống như bị một kiếm cực kỳ kinh khủng chém đứt đại địa, có nơi thì mặt đất bị lõm xuống đem mọi thứ chôn vùi đến mấy ngàn dặm giống như bị người dùng một chưởng đánh sập, có nơi thì năng lượng vẫn còn ba động hội tụ không ngừng can quét cắt xé không gian trên trời và dưới đất.

Tôn Dương nhìn hết thấy những thứ này càng đến gần Sa Hóa thành thì hắn càng hoảng sợ, những sự tàn phá quy mô rộng gần như đem một toà Đại lục gần bằng một nửa cương thổ của thế giới hoàn toàn phá không còn nguyên vẹn, đây là phải cần thực lực mạnh đến mức nào mới có thể làm được đến một bước này, một chưởng đánh sập đại địa, một kiếm cắt đôi đại lục, thật đáng sợ quá mức tưởng tượng. Tôn Dương thầm nghĩ “nếu như ta có một ngày có thể nắm giữ được loại thực lực này, liệu có phải là sẽ rất dễ dàng đem những kẻ kia ra tùy ý chém giết để báo thù cho tất cả người trong thôn hay không.? “trong lòng hắn bất giác lại sinh ra cảm giác khao khát mãnh liệt, chỉ có không ngừng mạnh lên, không ngừng tăng lên thực lực mới có thể giúp mọi người báo thù, mới có thể đường đường chính chính che chở cho Huyền Trân bảo vệ nàng, đây chính là lời hắn đã hứa.

Tuyết Kỳ cũng đồng dạng rất kinh hãi khi nhìn thấy những vết tích chiến đấu ở bên dưới, bản thân nàng vốn là một Hồng Liên Tiên Hồ được thiên địa dưỡng dục sinh ra từ bên trong một đoá Tinh Đế Hồng Liên, sau đó được Huyền Trân vô tình phát hiện mang nàng về nuôi dưỡng, từ nhỏ nàng lớn lên ở rừng U Minh trong tư tưởng của nàng thì tỷ tỷ vốn chính là người có sức mạnh nhất mà nàng đã từng nhìn thấy rồi, ngay cả khi tỷ tỷ bị người tập kích độ kiếp thất bại thì nàng vẫn luôn giữ vững tín nhiệm này, cho đến hiện tại khi nhìn thấy những vết tích chiến đấu kinh khủng này thì nàng mới biết hoá ra mình vẫn còn quá xem thường thế giới bên ngoài, vẫn là éch ngồi đây giống rồi.

Không riêng gì hai người, kể cả những người từ khắp nơi ở các hướng khác nhau bay đến nơi này cũng đồng dạng có chung một cảm giác như nhau đó chính là rung động, sợ hãi cùng kinh phục. Nhưng hiện tại trong lòng bọn họ cảm giác thì cũng chỉ có thế mà thôi, bởi vì toà thành phía trước mới chân chính là nơi mà bọn họ hướng tới, nơi đó chính là đích đến cuối cùng của lần thí luyện này, trong vài ngày sắp tới tất cả những người đang có mặt trong Hoang Nguyên giới đều sẽ tập trung về nơi này, không vì chuyện gì khác mà chính là vì nơi này sẽ là nơi tiếp theo sẽ xuất hiện dị vật ở đợt thí luyện lần này, do vậy những ngày tới khẳng định là sẽ rất khốc liệt, nơi này sẽ liên tục nổi lên gió tanh mưa máu. Những kẻ có thực lực yếu nếu có ý muốn tham gia tranh đoạt thì khẳng định sẽ bị mật sát không thể nghi ngờ. Một số cự đầu của Tam đại thế giới nhất định là đã có tính toán phái ra hậu bối tinh Anh của mình đi tranh đoạt bảo vật, mà tu sĩ có thực lực tầm hạng trung ở nơi này thì lại chiếm phần lớn số đông, vì vậy cuộc tranh đoạt lần này nhất định sẽ không tránh khỏi một trận chém giết thành biển thây mưa máu, số lượng người của ba thế giới gộp lại không phải là con số nhỏ, trừ số người đã chết ra chỉ ít cũng phải có đến mấy trăm vạn người, với số lượng thế này ai dám nói có đủ thực lực trấn áp.

Giữa lúc hai người Tôn Dương chỉ còn cách Sa Hóa thành chỉ một đoạn muốn giữ nguyên trạng thái bay thẳng vào thành thì đột nhiên sắc mặt hai người đại biến, chỉ cảm thấy hàng trăm đạo khí tức hướng về phía hai người ép xuống, sau đó có liên mấy đạo công kích bất ngờ lao đến đánh trực tiếp khiến hai người phải thả mình hạ xuống đất tránh né, không riêng gì hai người mà tất cả những người khác vừa bay đến cũng bị một màn này dọa cho chân kinh. Sau khi bọn họ vừa chạm đất ổn định lại thân hình thì lại có một đạo âm thanh hừ lạnh cuồng ngạo vang lên “Hừ một lũ ngu xuẩn, không muốn chết thì hạ xuống hết cho ta, kẻ nào dám bay lên... Giết...”

Nguyên một đám người nhao nhao hạ xuống đất đứng trước cổng thành không ngừng nghiêng nhìn lên mấy tốp người bên trên cổng thành, bên tường thành có ba nhóm người ăn mặc khác nhau, ba người dẫn đầu là ba tên nam tử lúc này mặt mày đang lạnh lùng nhìn xuống đám người bên dưới, người vừa lên tiếng là tên nam tử dẫn đầu nhóm người đứng giữa, lúc này ánh mắt hắn đang lạnh lùng quét nhìn tất cả người vừa đến bên dưới khoe miệng không ngừng nổi lên tia cười lạnh khinh thường sau đó hắn lại nói tiếp “Các ngươi nghe ta nói đây, ở đây có ba thế lực đại diện cho nhân sĩ của ba thế giới, trong số các ngươi mỗi người chỉ có ba sự lựa chọn, một người nào thuộc thế giới nào thì có thể chọn lựa gia nhập vào thế lực của thế giới đó mới được vào thành, hai là lập tức rút khỏi nơi này, ba là có thể tùy ý xông vào rồi bị giết.. “

Những người bên dưới nghe vậy thì đều trợn mắt tức giận, những kẻ này là đang muốn lôi kéo thế lực sao, đây rõ ràng là đang ép người quá đáng, bọn chúng dựa vào cái gì chặn cổng thành không cho người ngoài bước vào. Có một vài người hậm hực biết những kẻ trên kia không phải dễ chọc, lại không muốn đầu nhập bọn họ cho nên đang muốn rời đi về hướng cổng thành khác để tiến vào thì một tên nam tử khác liền lên tiếng nói “ Các ngươi không cần đi vòng vô ích, cả bốn mặt cổng thành đều bị người của các thế lực khác canh giữ các ngươi không vào được, nhanh biết điều một chút đi. “

“ Hừ các ngươi dựa vào cái gì lại độc chiếm thành không cho chúng ta vào trong... Khốn kiếp để ông đây đập cửa xông vào xem các ngươi làm gì được ta.. “ Trong đám người rút cuộc có một người nóng nảy lên tiếng, vừa dứt lời hắn liền lách mình lao lên tung ra một đạo chưởng ấn đem mấy tên tu sĩ đang đứng canh bên dưới quét bay sau đó lao thẳng đến âm âm đánh lên cửa thành, bất qua khi tay của hắn còn chưa chạm được đến cửa thì trong hư không đã có một đạo ánh sáng lóe lên trong nháy mắt rồi lập tức biến mất, mà người kia thì lại đứng im tại chỗ hai mắt trợn to lên, từ trên cổ hắn một đường máu nhỏ như sợi tơ đang rỉ ra mỗi lúc một nhiều sau đó điên cuồng phun trào theo thân hình hắn ngã rạp xuống đất.

Một đám người bên này thấy có người đã tiên phong nên bắt đầu rục rịch, hiện tại nhìn được một màn này lại đều cảm như hén, một kiếm vừa này cắt qua thật sự quá nhanh, căn bản là những người ở đây không ai nhìn thấy được, đương nhiên là ngoại trừ hai người Tôn Dương và một số người có thực lực tương đối, từ khi hạ xuống đất thì Tôn Dương vẫn luôn lẳng lặng đứng đó ánh mắt thật sâu quan sát đám người, khoe miệng hắn chỉ hiện lên một tia cười nhạt, những người trên tường thành tuy thực lực đều rất mạnh nhưng dựa vào nhiều đó mà muốn ngăn cản hắn vào thành là chuyện không có khả năng. Sở dĩ Tôn Dương vẫn còn đứng đó là vì hắn đang suy nghĩ thầm khen những kẻ đã lập nên những thế lực chính thể này quả thật là thông minh, bọn hắn tuy có thực lực nhưng biết là không thể chống lại số đông cho nên dứt khoát lập ra một thế lực đem những cá nhân nhỏ yếu kia gom lại một chỗ điều khiển dưới tay mình, như thế đến lúc tranh đoạt bảo vật thì sẽ đem hết đám chốt thì này ném ra cho bọn họ cắn xé với những thế lực khác tạo nên thế cầm chân lẫn nhau, lúc đó mới chính là lúc những kẻ có thực lực đứng đầu như bọn hắn mới rảnh tay đi tranh đoạt bảo vật. Tôn Dương đứng vẫn về cảm càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, khoe miệng hắn càng hiện rõ nụ cười tà mị, vốn mục tiêu ban đầu của hắn là vào nơi này để tập luyện và tranh đấu cùng thiên tài của các nơi khác, mà hiện tại thời khắc đó đã đến sắp có long tranh hổ đấu hắn thầm nghĩ “ Bảo vật tới tay hay không cũng không sao, nhưng đây là cơ hội hiếm có nhất định phải đem mấy cái thiên tài kia quấy một trận gà chó không yên mới được he he “

Tuyệt Kỳ trên mặt đã đeo một tấm sa mỏng che nửa khuôn mặt lại, nàng nhìn những người xung quanh thấy họ đã bắt đầu thi nhau nhao nhao chọn gia nhập thế lực, lại nhìn Tôn Dương lúc này ánh mắt hắn trong suốt thâm thúy lại còn đang vân vân về cảm nỡ ny cười tà mị trong lòng nàng không khỏi thở dài “ Aiz đoán xem kiểu này là sắp có đại sự rồi đây hi hi. “

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Công tử, công tử không xong rồi

Sa Hỏa thành là một toà thành trung tâm của toàn bộ Hoang Nguyên giới, toà thành nguy Nga hoành tráng diện tích rộng lớn bát ngát gần như vô tận, vô số kiến trúc muôn hình vạn trạng mọc lên đối xứng nhau vô tình làm nổi bật lên sự uy thế và cường thịnh một thời của toà thành trì này. Bên trong thành lúc này tuy đã trải qua năm tháng vô số tuế nguyệt, nhưng sự phồn hoa tráng lệ của nó dường vẫn còn, chỉ khác là nơi này đã từng xảy ra giết chóc đầm máu cho nên đã âm ỉ có vài phần lệ khí, với lại đã lâu không có người ở cho nên tăng thêm vài phần hoang phế cô tịch cùng tang thương. Nhưng hiện tại nơi này gần đây đã có vô số người tụ họp, tất cả những lâu đài dinh các hoang phế trước kia lúc này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ hiển nhiên là đã có người tạm thời đến ở, tất cả những quán xá quầy tiệm khắp nơi cũng đều có người dọn dẹp sửa sang lại chút ít rồi đem một số đồ vật ra trưng bày bán cực kỳ náo nhiệt.

Bên trong một tòa lầu các cao ngất ngưởng, ở phía trên tầng cao nhất có một nhóm thanh thiếu niên nam nữ khoảng mười sáu người đang ngồi xếp bằng trên mặt sàn nhà vây quanh một cái bàn tròn lớn thưởng thức trà thơm trước mặt, những người này nhìn qua đều còn rất trẻ, tuổi tác đoán chừng cũng chỉ mới mười bảy đến hai mươi hai tuổi, bọn họ ngồi đó mỗi một người đều là khí khái phong tạo ưu nhã khí chất bất phàm, nam thì mặt mũi sáng lạn Anh tuấn phi phàm, nữ thì khí chất hoa lệ thoát tục cực kỳ xinh đẹp, chỉ cần nhìn qua đều có thể thấy được những người này khẳng định đều có thân phận bất phàm hiển nhiên đều là thiên chi kiêu tử có thân phận cao tăng của Tam đại thế giới. Ngoài ra khí tức trên người bọn hắn đều được bảo dưỡng không chế nội liễm rất tốt nhưng vẫn mơ hồ toả ra uy thế khiến người khác phải cung kính cúi đầu, tuy nhiên ngay lúc này không khí bên trong gian phòng có phần hơi trầm mặc, một lúc sau đột nhiên từ bên trong đám người có một người phá vỡ bầu không khí cười san san lên tiếng “ Ha ha Các vị, những ngày qua tại Hoang Nguyên giới ta đã nghe qua rất nhiều danh tiếng về các vị, quả thật tại hạ rất ngưỡng mộ cho nên hôm nay nhân dịp tụ họp trong thành, Lạc Ký ta có ý mời các vị lộ diện đến gặp mặt kết giao, luận chuyện một phen, chỉ tiếc là nơi này không có rượu chỉ có thể dùng trà để khoản đãi các vị “

“ Ha ha Lạc huynh cũng quá khiêm tốn rồi, theo ta thấy danh tiếng của Lạc huynh cũng không hề kém chúng ta là bao nhiêu, một đường chiếm lấy nhiều tào ngộ bí cảnh và chém giết nhiều Oán Linh cao cấp cấp 5 như thế khẳng định là thiên tài kiệt xuất của Địa Cầu thế giới a.. “ Một tên nam tử khác chừng hai mươi tuổi hai tay khoanh trước ngực lên tiếng ý vị thâm trường nói, trong lời nói của hắn có ý là không hề phủ định về thực lực của mình, hay nói một cách khác là hắn thập phần kiêu ngạo và tự tin về thực lực của mình.

“ Hi hi theo Niên Linh thấy thì cả hai vị ca ca cũng đều là kiệt xuất như nhau nha, ngoài ra tất cả các vị ca ca tỷ tỷ còn lại cũng đều rất lợi hại a... Tiểu muội những ngày qua đối với lực lượng và cách chiến đấu của thế giới các huynh cũng kiếm được không ít hứng thú đây hi hi. “ Niên Linh nhỏ nhắn ngồi che miệng cười duyên đáng nể hứng thú nói, nhìn hình dáng và diện mạo của nàng thì có thể nói nàng chính là người nhỏ nhất trong số những người ở đây, ngoài khuôn mặt hoàn mỹ xinh đẹp giống như loli ra thì nghe cách nói chuyện của nàng cũng rất là cởi mở, trên miệng luôn treo nụ cười làm hiện ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ nằm hai bên khoe miệng trông cực kỳ đáng yêu, thế nhưng những người ngồi ở đây không ai dám khinh thường vì hình dáng bên ngoài của nàng, những ngày qua tất cả mọi người đều biết cô nàng nhỏ này tuy ra tay chưa từng giết một người nào, nhưng một thân tu vi của người bị nàng đánh khẳng định là sẽ trả lại cho thiên địa, đủ thấy thực lực và thủ đoạn của nàng ta là buru hân bức nào.

“Niên tiểu muội cũng không cần nói quá, bản thân chúng ta cũng biết với thiên phú và tuổi tác của muội hiện tại thì không đến vài năm nữa sẽ đem những ca ca tỷ tỷ như chúng ta bỏ lại phía sau a. “ Lạc Kỳ ánh mắt chớp nháy liếc nhìn về mặt từng người xung quanh một cái rồi lại phóng thoáng lên tiếng đáp.

Những người khác vẫn ngồi thưởng thức trà trầm mặc không nói, tại vì bọn hắn biết Lạc Kỳ nguyên bản mời tất cả bọn họ tới đây đều là vì muốn thăm dò thái độ và thực lực của bọn hắn. Mà mỗi người trong bọn họ sở dĩ đáp ứng đến nơi này là đều có tâm tư riêng của mình, bọn hắn cũng muốn nhìn xem những người nổi bật của các đại thế giới có khí khái và thực lực như thế nào.

“Ài chỉ tiếc là hiện tại vẫn còn thiếu ba đại nhân vật còn chưa đến, không biết thực lực chân chính của bọn hắn đã đạt đến mức nào rồi. “Người lên tiếng là một nữ nhân mang Áo bào màu tím, dung nhan đã được một tấm lụa mỏng che lại nhìn không rõ diện mạo, nhưng nhìn từ đôi mắt liền có thể đoán chủ nhân của đôi mắt trong sáng lấp lánh như ánh sao này nhất định nhan sắc sẽ là một đại mỹ nhân lễ hoa tuyết vũ, mỹ mạo thẹn chúng sinh. Nàng ngồi đó yên lặng như chỉ có một mình nàng, những lời nói ra như cũng chỉ là nói một mình, ánh mắt không hề có gợn sóng hay dao động gì.

“Hừ các ngươi cũng không cần phải bày ra những cái bộ mặt đạo mạo đó, lão tử cũng không phải không biết ý đồ của các ngươi, ta khuyên các ngươi vẫn cứ nên theo lệ thường mà làm. Bảo vật xuất hiện chỉ cần các ngươi có đủ thực lực liền có thể mang đi, không cần phải ngồi đây sờ bóng đoán hình. “Lại một nam tử khác về mặt hơi khó chịu lên tiếng, nếu như Tôn Dương có mặt ở đây nhìn thấy người này thì khẳng định là sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì trên thân thể người này từ trên xuống dưới đều giống như một tên dân thường, hoàn toàn không có nửa điểm khí lực của tu sĩ dao động, ngay cả cách nói chuyện và khí chất cuồng ngạo cũng đều tương tự với Tôn Dương như đúc, nhưng từ ý tứ nói chuyện của hắn cũng đủ để chứng tỏ hắn là một người ngay thẳng không thích ám đấu. Thật ra bản thân hắn cũng không muốn đến nơi này, cũng tại vì vài ngày trước hắn gặp phải một tên thần côn trẻ tuổi nói với mình là có một đệ tử trong tông môn bọn hắn sắp xảy ra chuyện cho nên bảo hắn nhất định phải đến nơi này chờ để cứu người. Nhưng xem ra hiện tại hắn không chịu nổi cái loại không khí ngột ngạt này cho nên buồn bực bỏ lại một câu liên chuẩn bị rồi đi.

Ngay chính lúc này từ phía dưới cầu thang nơi tầng lầu đám người đang ngồi đột nhiên vang lên từng trận tiếng bước chân dồn dập gấp gấp kèm theo đó là một chuỗi âm thanh dứt quãng lấp lấp vang lên “Công tử, công tử không xong rồi, có chuyện lớn rồi. “

Lạc Kỳ nhàn nhã buồn nhẹ chén trà trong tay, chân mày hơi nhíu lại nhìn người mới chạy lên hỏi “Đoạn Vũ đã xảy ra chuyện gì khiến ngươi gấp gấp như vậy? “

“Công tử bên ngoài nam thành thuộc khu chiêm mộ của chúng ta đột nhiên lại xuất hiện một tên ngang ngược, hắn không chịu tuân theo quy củ không chịu gia nhập vào thế lực, đuổi cũng không chịu đi, vào thành cũng không chịu vào, hiện tại đang ở ngoài thành trên đầu ba đại thế lực của chúng ta, hoàn toàn đem bọn họ trắng trợn bóc lột, toàn bộ chỉ giới đều bị hắn thu hết còn đem y phục của mấy trăm người bọn họ cũng lột sạch không còn một mảnh, kể cả ba vị đội trưởng cũng không đỡ nổi một chiêu của hắn liền đang bị hắn hành hạ. “Đoạn Vũ run rẩy lau đi mồ hôi trên trán vừa thở hồng hộc nói.

“Cái gì “Ba đạo thanh âm đồng thời hô lên, Lạc Kỳ cùng hai nam tử khác nhìn nhau, hiển nhiên ba nhóm người canh ngoài thành nam kia là thuộc hạ của bọn hắn, sở dĩ bọn hắn kinh ngạc cũng không phải là vì kẻ bên ngoài dám to gan gây rối, mà là bởi vì thực lực của người gây rối kia, những người đứng canh ngoài đó tu vi thấp nhất thì cũng đã là Địa Tướng sơ kỳ Thiên Tướng có cũng không ít, mà ba tên dẫn đội lại là thuộc hàng ngũ Thiên Tướng trung kỳ, vậy mà cả ba người đều không chịu nổi một kích của đối phương.

“Kẻ bên ngoài kia là có thực lực gì? “Một tên nam tử có bộ dáng hơi gầy yếu, hắn bộ dáng như suy nhược yếu ớt hỏi Đoạn Vũ nhưng đôi mắt kia lại cực kỳ thanh minh điềm tĩnh, hoàn toàn khác với bộ dáng suy nhược của hắn làm cho người nhìn vào phát hiện ra điểm không thích hợp.

“Dạ bẩm Khiếu Đồng công tử chuyện này rất cổ quái, bọn ta không ai nhìn ra tu vi của hắn cả, ngay cả lúc hắn phát động công kích bọn ta cũng hoàn toàn không nhận biết được một chút nào dao động của nguyên lực cả. “Đoạn Vũ khom mình sợ hãi nói.

“Ồ không trùng hợp thế chứ “Nghe Đoạn Vũ nói xong một đám người ồ lên, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về Nam tử lúc này đang định rời đi kia.

Khiếu Đồng khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười thú vị nhìn nam tử bình thường kia nói “Nhạn sư huynh việc này huynh xem có phải nên nói với vị sư đệ kia của huynh ta vài lời không? “

Nhạn Kiến Sinh cũng khẽ liếc mắt nhìn Khiếu Đồng ngữ khí bình thản không nhanh không chậm nhàn nhạt nói “Làm sao? Khiếu huynh không lẽ cho rằng người bên ngoài có liên quan đến ta sao. “

“Hi hi xem nhạn ca ca nói đùa kia, theo như cách miêu tả người bên ngoài kia trên toàn bộ Lục Địa thế giới của chúng ta chỉ sợ là không có cái Tông môn thứ hai có thể đào tạo ra người cổ quái như vậy đâu a. “Niên Linh che miệng cười khích khích, nàng không kiêng dè mà nói chuyện với Nhạn Kiến Sinh một cách rất lưu loát giống như là bọn họ rất hiểu nhau vậy.

“Hừ nha đầu lăm lăm chuyện... Ta đi xem hắn. “Nhạn Kiến Sinh trừng mắt với Niên Linh một cái rồi biến mất tại chỗ, Niên Linh cũng không chịu an phận, nàng tò mò muốn biết rốt cuộc là vị ca ca nào của Tông môn khủng bố kia đang hồ nháo lớn như vậy, nàng đứng dậy hơi phui phui quần Áo một cái rồi cũng lách mình biến mất để lại một đám người bên trong lầu các vẫn lặng yên ngồi đó không hề có biểu tình gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Hành hung

Khu vực bên ngoài nam thành...

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Hồn đản mấy vị Minh chủ sẽ không tha cho ngươi. “ Trước cổng thành từng tiếng kêu gào thống khổ vang lên, trên mặt đất lúc này đang có hơn một trăm người đang quỳ trên mặt đất, trên thân bọn họ bây giờ ngoại trừ một cái khổ ra thì không còn bất cứ mảnh vải nào, nguyên một đám người lúc này biểu hiện trên mặt bọn họ toàn bộ đều là những loại biểu cảm đặc sắc hoàn toàn giống nhau, mặt mày người nào cũng mang đầy vẻ giận dữ vừa căm hận vừa căm hờn, nhìn bộ dạng thảm hại chẳng khác nào đầu heo cạo. Mà phía trước bọn họ lúc này một tên thiếu niên đang một tay khoanh trước ngực một tay vịn về cầm ánh mắt nghiền ngẫm nhìn bọn họ, người này không phải ai khác mà chính là Tôn Dương, vốn dĩ hắn đã có thể thông thả mà đi vào thành, nhưng nào ngờ mấy tên gia hỏa này thấy mèo không phát uy lại tưởng là hổ bệnh, nói cái gì mà tuân thủ quy tắc, nửa bước cũng không cho vào, nào ngờ lời của bọn hắn vừa dứt cứ tưởng là đã hù dọa được Tôn Dương, nhưng bọn hắn nào biết tên này lại là kẻ sợ thiên hạ không loạn. Hắn không nói hai lời, chỉ cười tà mị một tiếng sau đó liền trực tiếp động thủ đem nguyên một đám người, từng người một đá xuống cổng thành, trước hành hung một trận lập uy, sau đó là bóc lột tiếp đến là cho nguyên một đám thoát y, đem đám cường giả chân chính lột sạch.

Nguyên một đám người liên tục bị đánh thì kêu đau không ngừng, mà những người đứng xem thì người nào cũng đỏ mặt lạnh sợ hãi thay cho mấy kẻ xấu số kia, cũng không ai biết tên thiếu niên ôn thần này là nhảy từ đâu ra, cứ nhiên lại bá đạo như vậy ngang nhiên đánh cướp xong rồi một cước đạp tung cửa cổng thành mà vào, nguyên một số lượng lớn người cũng nhờ vậy mà được ăn ké đi vào thành, thật vui không ngậm được miệng.

“A mình chủ của các ngươi lợi hại lắm sao? “ Tôn Dương lơ đãng mị mị hai mắt hỏi, thật ra thì hắn không cần hỏi cũng biết mấy tên gọi là mình chủ kia đều là người có thực lực không hề yếu, riêng việc có thể sai khiến hai tên cường giả Thiên Tướng trung kỳ đi canh cổng thành cũng đủ biết thực lực của kẻ đứng đầu ít nhất cũng phải là từ Thiên Tướng hậu kỳ trở lên. Chỉ tiếc là mấy tên canh giữ cổng này tuy có cảnh giới cao nhưng thực lực thì lại quá yếu, không thể nghĩ ngờ là bọn hắn chỉ có được cái vỏ bên ngoài còn bên trong trống rỗng, trường hợp này dùng đầu gối nghĩ cũng biết mấy kẻ này là dùng thủ đoạn nào đó cưỡng ép đột phá dẫn đến mất căn cơ, cũng chính vì vậy mới dễ dàng bị Tôn Dương hắn dùng một chiêu nhẹ nhàng áp chế.

“Hừ đương nhiên lợi hại, nhưng mà đối phó với ngươi cũng không cần phiền hà đến mình chủ, đợi lát nữa mấy vị thủ trưởng đến cũng đủ để diệt ngươi rồi. “ Một trong ba tên nam tử dẫn đội nhìn đau ngắc mặt lên mạnh miệng hăm dọa Tôn Dương, chỉ có điều cái mặt của hắn lúc này trông rất buồn cười, một con mắt bên trái thì bị súng húp lại nhìn không ra hình dạng, còn miệng thì bị súng bên phải phè lên cả khuôn mặt, có chỗ trắng có chỗ đỏ lại có chỗ tím bầm nhìn không ra hình dáng gì cả, nhưng lại khiến cho người nhìn lại không nhìn được mà bật cười đến ôm bụng nghiêng ngã, cười đến cào bờ tường làm cho tên kia ôm một bụng ghen khui.

“Ồ vậy thì trước mắt các ngươi mau cầu nguyện cho bọn hắn ra nhanh nhanh đi, trong thời gian đợi bọn hắn thì chúng ta đánh tiếp... Nào nào đứng lên chúng ta lại chiến ba trăm hiệp, ai nha nhưng mà ta thấy trên người các ngươi không còn chỗ nào để đánh a. “ Tôn Dương chẳng thèm quan tâm đến cái gì mấy tên thủ trưởng kia, hiện tại nói với hắn cũng chỉ như đàn gảy tai trâu, chỉ thấy trên khuôn mặt của hắn lộ ra một nụ cười nham hiểm cực kỳ bỉ ổi khiến cho một đám người càng thêm phát lạnh thậm chí cầu nguyện cho mấy tên thủ trưởng của mình nhanh xuất hiện cứu vớt bọn hắn.

Mà Tuyết Kỳ đứng bên cạnh Tôn Dương từ đầu tới cuối sớm đã cười không ngậm được mồm, nàng sớm đã đoán được là Tôn Dương sẽ không chịu an phận mà đi gây chuyện, những ngày qua nàng cũng đã hiểu được chút ít về hắn, không có gì khác ngoài tính bạo ngược ra thì hắn chỉ thích cướp bóc của người khác, cũng may là Tôn Dương đã ép buộc nàng đeo khăn che mặt lại chứ nếu không để cho một đám người nhìn thấy dung nhan của nàng trong lúc này bọn họ cả đám không đổ kị mà vây công hắn mới là lạ. Cô nàng này tuy là đẹp đến yêu nghiệt thể nhưng tính tình nàng lại rất đơn thuần hiếu động, nàng biết bản thân mình là tai họa của nam nhân, nhưng thủy chung nàng lại chẳng hề quan tâm cứ như vậy mà chạy tung tăng khắp nơi, đã khiến cho không ít kẻ tâm sinh tà niệm muốn chiếm hữu nàng, Tôn Dương cũng vì sợ cái điềm tai họa này cho nên mới dứt khoát ép nàng đeo khăn che mặt, mặc dù nàng không muốn đeo, mà kẻ ra một người có tính cách như nàng cũng thật sự không thích hợp đeo khăn che mặt im lặng thần thần bí bí như những cô nàng băng sương khác.

Trên tay Tôn Dương lại huyền hóa ra cây búa lớn làm cho một đám người nhìn mà không khỏi một trận run rẩy, đối với bọn họ hiện tại bị đánh đến nỗi khi nhìn thấy cây búa này chỉ sợ là đem về nằm ngui cũng mơ thấy ác mộng a. Nhưng mà Tôn Dương là kẻ đang cao hứng hành hung nào có nghĩ được nhiều như vậy. Hắn nhìn nhìn cây búa trong tay trong lòng thầm nghĩ “Thứ này chỉ là do năng lượng cấu thành căn bản không phát huy hết được sức mạnh, đợi sau khi ra ngoài phải kiếm một đại chùy vừa tay mới được “. Dưới sự sợ hãi của đám người Tôn Dương lại nhất chân như sói lao vào bầy cừu từng búa đập xuống cực kỳ thống khoái, từng tiếng kêu la thảm thiết lại một lần nữa vang lên thê thảm khiến cho đám người đứng xem lại một lần nữa phát hoảng mà rung không ngừng.

“Khốn kiếp, là kẻ nào to gan dám đánh người của Kỳ Minh ta.. “ “Còn có người của Minh Hội ta “ “Cả Đồng Minh ta nữa, thật là to gan “. Chính ngay lúc này từ hướng bên trong thành ba đạo tiếng quát như sấm vang lên, âm thanh có chứa nguyên lực cường đại chấn vào màng nhĩ của tất cả mọi người khiến họ lão đảo nhao nhao lui về phía sau mấy bước về mặt hiện lên sự hoảng sợ. Chỉ thấy từ bên trong thành có mấy chục đạo thân ảnh đang lăng không cấp tốc hướng bên này bay đến, chỉ trong vài cái hô hấp nhân số khoảng ba mươi người cùng nhau hạ xuống đất cũng chia ra làm ba nhóm phân biệt mà đứng, những người này từ trên thân mỗi người đều toát ra một loại khí tức cường đại, nhất là có mấy nam tử đứng đầu khí thế trên người phát ra càng thêm mạnh mẽ lợi hại, ánh mắt bọn hắn lạnh lùng nhìn một đám người đang chờ bị đánh trên mặt đất sau đó lại rơi sự chú ý lên người Tôn Dương, khí thế phát ra càng thêm âm trầm nghiền ép về phía hắn nói “Hừ bản lĩnh cũng thật không nhỏ, lại dám ra tay hành hạ người của bọn ta thành thế này, ngươi quả thật muốn chết “.

Tôn Dương cũng dừng lại động tác nheo mắt nhìn đám người vừa mới tới, trong lòng hắn thầm chấn động bởi vì những người vừa mới đến này đều là người có thực lực mạnh, vậy mà toàn bộ không có một ai yếu hơn hắn, người có tu vi thấp nhất cũng là Địa Tướng trung kỳ đỉnh phong, cao nhất cũng đã là Thiên Tướng hậu kỳ, trong lòng hắn thầm cười khổ “Con mẹ nó lần này có vẻ chơi hơi lờ lờ, thật không ngờ mấy cái thế lực tạm thời này vậy mà cũng lợi hại như vậy, tùy tiện chạy ra cũng chạy ra được mấy tên Thiên Tướng hậu kỳ. Nơi này quả nhiên là nơi tụ tập của thiên tài a “ Nhưng mà nếu như thật sự phải đánh thì Tôn Dương hắn cũng không ngại mạo hiểm chơi kích thích một lần, dù sao nơi này cũng đã là đích đến cuối cùng rồi cũng không thể chưa đánh mà bỏ chạy được.

Tôn Dương hít sâu một hơi, khoe miệng cười cười đang định mở miệng nói thì bất chợt Tuyết Kỳ ở bên cạnh hắn đột nhiên đứng ra nhủu mày cướp lời ngữ khí thấp phần khó chịu nói “ Hoà Long thì ra là người, hừ hóa ra là người ở chỗ này tác quái, người cũng quá coi trọng bản thân rồi nhĩ. “

Nam tử tên Hòa Long thấy có người nhận ra mình, hắn đầu tiên là kinh ngạc sau đó lại hí hửng quan sát Tuyết Kỳ, nhưng bởi vì nàng đã che mặt không nhìn ra diện mạo cho nên hắn hạ thấp ngữ khí lên tiếng hỏi “ Người là ai, tại sao lại biết ta? ”

Tôn Dương thăm kinh ngạc và hiếu kỳ, thật không nghĩ đến Tuyết Kỳ vậy mà nhận biết được những người này, nhưng mà nghe ngữ khí của nàng xem ra nàng cũng cực kỳ chán ghét cái tên Hòa Long này “ Tuyết Kỳ nàng quen biết với bọn họ sao? Bọn họ là ai vậy? “ Tôn Dương rốt cuộc nhìn không được liền tò mò hỏi.

Tuyết Kỳ cũng không thêm nhìn Hoà Long, nàng cắn môi mở miệng định trả lời Tôn Dương nhưng chợt nhớ tới lời căn dặn của tỷ tỷ lúc trước lại nhất thời do dự không biết làm thế nào, đương nhiên đối với những biến hoá này của nàng căn bản không qua được mắt Tôn Dương, nhìn biểu hiện này của nàng hắn càng thêm kỳ quái, biết nàng có chuyện đang giấu mình hắn đôi chân mày không khỏi nhíu lại hỏi “ Nàng làm sao? Có chuyện gì khó nói sao? Bọn hắn có liên quan gì đến ta à? “

Nghe Tôn Dương hỏi dồn làm cho Tuyết Kỳ nhất thời càng thêm căng thẳng, hai tay nàng bầu lại với nhau ánh mắt lại hiện lên sự mâu thuẫn, trầm ngâm trong chốc lát cuối cùng ánh mắt nàng lóe lên sự kiên định như đã lấy hết dũng khí mở miệng hỏi trước Tôn Dương một câu “ Tôn Dương ca, huynh phải hứa với ta, nếu như ta nói ra thân phận của bọn hắn thì huynh nhất định không được kích động. “

Tôn Dương càng thêm ngưng trọng, hắn biết nếu như nàng đã nói như vậy thì chắc hẳn là những người này đặc biệt có liên quan đến mình, thế nhưng nàng lại đặc biệt bắc mình phải hứa là không được kích động vậy thì chắc hẳn là những người này có ân cừu với mình rồi, Tôn Dương im lặng trong chốc lát hắn cũng không có vội đáp ứng nàng, mà là di chuyển ánh mắt nhìn về phía đám người Hòa Long lúc này hắn mới để ý, trong nhóm của tên Hòa Long kia ngoại trừ hai người mặc y phục màu xanh nhạt giống nhau ra thì tất cả những người khác đều là mặc y phục đồng bộ, Áo bào màu đen có chạy viền màu đỏ giống như màu dung nham phía trên ngực trái của Áo bào mỗi người đều có thêu hình ảnh một con hắc long. Tôn Dương đắm chiêu như đang muốn nghĩ đến chuyện gì đó nhưng lại không nghĩ ra được, cuối cùng hắn đành lắc đầu lại hướng Tuyết Kỳ nói “ Được có chuyện gì nàng cứ việc nói đi, chỉ cần ta tiếp thu được thì ta nhất định sẽ bảo trụ mình thanh tịnh. “

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Đệ tử Nhân Môn khủng bố

Tuyết Kỳ ngưng ngừng trong chốc lát ánh mắt đảo qua đám người Hòa Long thăm nghĩ “ Với tính cách của Tôn Dương ca ca nếu như hắn biết cừu nhân của mình đang ở ngay trước mắt thì chắc chắn hắn sẽ bắt chấp mọi giá để giết họ, thế nhưng hiện tại với tu vi của Hòa Long chỉ sợ Tôn Dương sẽ không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà hiện tại dù sao cũng đang ở thế đối đầu có nói hay không cũng chẳng sao cả, với tính cách của Hòa Long thì hắn chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho Tôn Dương. “ Nghĩ vậy nàng cũng không do dự nữa, nàng cẩn thận nhìn sắc mặt của Tôn Dương rồi sau đó nghiêm túc nói “ Tôn Dương ca ca huynh có còn nhớ chuyện cả Thôn trang của huynh bị diệt ở mấy năm trước không? “

Thân hình Tôn Dương khẽ rung lên, hai nắm tay hắn đột nhiên nắm chặt lại vẻ mặt cũng có chút biến hoá trở nên trầm xuống, hắn đột nhiên bắt lấy cánh tay của Tuyết Kỳ, ánh mắt hắn bỗng chốc trở nên sắc bén lợi hại, trong giọng nói có vẻ âm lãnh mang theo vài tia cừu hận hỏi “ Người hỏi vậy là có ý gì nói mau? “

Tuyết Kỳ nhìn bộ dáng của Tôn Dương nàng cũng thăm giật mình, mặt dù nàng đã từng nghe tỷ tỷ nói nếu như có một ngày Tôn Dương gặp được người của những tông môn kia thì có khả năng là hắn sẽ bắt chấp tất cả để giết họ, thế nhưng nàng không nghĩ tới mình chỉ vừa mới nhắc đến chuyện của Thôn trang thôi mà phản ứng của hắn lại mạnh như vậy, điều này chứng tỏ cừu hận của hắn vốn chưa bao giờ nguôi đi chút nào cả “ Bọn hắn chính là người của Tà Long giáo, chuyện của năm đó cũng chính là có một tay của tông môn bọn hắn nhúng vào làm loạn. “ Nàng liếc nhìn về hướng của đám người Hòa Long, trong giọng nói của nàng cũng mang theo vài phần lãnh ý cùng tức giận, nếu không phải vì đám người kia thì tỷ tỷ của nàng cũng sẽ không bị trọng thương cũng không độ kiếp Thánh thú thất bại.

“ Hừ các người vẫn còn tâm trạng nói chuyện phiếm sao, các người xem bọn ta là không khí sao? “ Một tên tóc vàng nhìn thấy hai người Tôn Dương vậy mà không để bọn họ vào trong mắt ngang nhiên ở trước mặt bọn hắn thì thăm to nhỏ với nhau, lời của hắn vừa dứt đồng thời cũng rút lấy thanh kiếm sau lưng ra một chân đạp xuống đất cả người như một mũi tên lao thẳng về phía Tôn Dương, trên mũi kiếm ngưng tụ Đẩu khí màu kim sắc, một kiếm uy mãnh chém xuống làm cho không gian run rẩy.

Đám người xung quanh nhìn một kiếm này khí thế phát ra làm cho bọn họ cảm giác được khắp toàn thân đều bị bao phủ một tầng khí lạnh lẽo như sắp bị cắt da tróc thịt, người này là một Kiếm Sư đỉnh phong tương đương với một Địa Tướng cảnh đỉnh phong, khí thế sắc bén vô cùng, dưới một kiếm này tất cả mọi người đều cho rằng tên thiếu niên kia lần này đã chọc trúng tổ ong rồi, đối phương tùy tiện nhả ra một người như vậy mà đã có thực lực cường đại như thế, để xem xem hắn làm sao mà đỡ một kiếm này.

Mà ngay lúc này, ở phía trên đỉnh của tháp canh bên trên tường thành có hai đạo thân ảnh đang đứng trên đó đưa mắt nhìn xuống bên dưới cổng thành, hai người này tự nhiên là Nhận Kiến Sinh và Niên Linh. Nhận Kiến Sinh lúc này đang đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt hắn bình thản mà quan sát tình hình ở bên dưới, nhìn tên thiếu niên dưới một kiếm uy mãnh như vậy mà vẫn đứng yên bất động, hắn khẽ hí hửng cảm giác như có chuyện gì đó

không đúng, đối với người khác thì có lẽ sẽ không ai nhìn ra được tu vi của thiếu niên kia, nhưng hắn thì lại khác bởi vì bản thân hắn và tên thiếu niên đó là cùng một loại tu luyện giống nhau, vì vậy hắn tự nhiên sẽ có thủ đoạn để tra xét tu vi của thiếu niên kia, rõ ràng tu vi của hắn chỉ mới là Địa Tướng cảnh hậu kỳ, so với tên kia vẫn còn kém một tiểu cảnh giới nhưng mà từ trên người tên thiếu niên đồng môn này lại mơ hồ tạo cho hắn một cảm giác nguy hiểm, dường như từ bên trong cái thân thể đơn bạc đó đang phát sinh biến hoá, có một cỗ khí tức như ẩn như hiện đang sắp bộc phát ra ngoài.

Mà Niên Linh cũng đồng dạng mơ hồ cảm ứng được, chỉ là nàng chớp chớp đôi mắt to nhìn xuống thiếu niên kia trên mặt vẫn là một bộ rất hứng thú “Nhạ ca ca huynh không định ra tay giúp hắn sao?. Niên Linh đưa tay kéo kéo cánh tay Nhạ Kiến Sinh hỏi.

Nhạ Kiến Sinh vẫn đứng yên bất động, trên mặt khẽ cười nhạt khoát tay nói “Nha đầu đừng loạn, có ta ở đây thì không ai có thể tổn thương hắn... Người của Nhân môn cũng không phải là ăn chay để cho người dễ bắt nạt, yên tâm đi nếu như hắn thật sự không ứng phó được thì ta tự nhiên sẽ ra tay. “Ngữ khí của Nhạ Kiến Sinh nghe thì thấy bình thường nhưng ý tứ thì thập phần bá đạo, còn lộ rõ sự bao che cho người mình, theo ý của hắn bất kể Tôn Dương làm đúng hay sai, nếu như không ứng phó được thì hắn nhất định sẽ ra tay bảo trụ mạng sống cho người của mình trước rồi tính những chuyện khác sau.

Niên Linh nghe hắn nói vậy thì bĩu môi “Nhân môn các huynh đúng là một đám bao che khuyết điểm, bá đạo không cần lý lẽ.

Nhạ Kiến Sinh cũng chỉ nhếch miệng cười, trên mặt vẫn là một bộ lơ đãng không để ý, giống như Niên Linh nói, Nhân Môn vốn là một tông môn bá đạo, tuy nhân số ít ỏi nhưng tuyệt đối không ai dám coi thường, đó là bởi vì người của Nhân Môn hầu hết đều bao che đùm bọc lẫn nhau, rất khi xảy ra mâu thuẫn nội bộ mà ngược lại còn tận lực hỗ trợ lẫn nhau cường đại lên nếu như có cơ hội. Đây cũng là nguyên do Nhân Môn trở thành một trong những tông môn cường hãn nhất, mặt dù nhân số ít hơn các tông môn khác đến gấp mấy chục lần, nhưng tuyệt đối không ai dám coi thường cái tông môn khủng bố cường giả đều xuất phát từ phạm nhân tầng lớp thấp nhất này, cũng bởi chính vì như vậy cho nên người đời đều gọi Nhân Môn là một nơi chuyên đào tạo phế vật thành quái vật.

Lại nói đến tình hình phía bên dưới của Tôn Dương, lúc này một kiếm đã kề sát đỉnh đầu, ai cũng cho rằng hắn chính là vì quá sợ hãi mà không có lực phản kháng, duy chỉ có Tuyệt Kỳ ở bên cạnh hắn là đang cực kỳ lo lắng và sợ hãi, ngay lúc này nàng đã rõ ràng cảm ứng được từ sâu bên trong ánh mắt của Tôn Dương có một màu tím yêu dị pha lẫn với sát khí lạnh lẽo đang dần ngưng tụ, quanh thân hắn đã bắt đầu có những cỗ sát bèn tách ra làm cho nàng vừa khó hiểu vừa sợ hãi, nàng không biết chuyện gì đang diễn ra, hiện tại chỉ biết nếu như mình còn đứng gần hắn thì khẳng định là thân thể sẽ bị cắt thành từng mảnh, vì vậy nàng vừa cấp tốc lui ra sau trong miệng vừa hô lên để Tôn Dương tỉnh lại “Tôn Dương huynh mau bình tĩnh lại, đừng để cừu hận áp mất ý chí. “

Mọi người xung quanh toàn trường vừa lo lắng vừa hô lên, mặt dù bọn hắn không hiểu nhưng cũng chỉ là cười lạnh cho là hai người đang diễn trò. Nhưng cũng chính lúc này, ngay khi bọn hắn vừa dứt lời, nhất thời trong hư không lập tức có một cỗ sát khí cuồng bạo phóng thẳng lên trời, sát khí lấy Tôn Dương làm trung tâm bắn ra bốn phía bao phủ khắp không gian, nhìn cảnh tượng này khiến cho tâm một đám người trong nháy mắt phát lạnh, chỉ thấy thân hình Tôn Dương bắt đầu động, hắn bước lên một bước khí thế đột ngột tăng vọt sát khí cắt phá hư không, cánh tay hắn không nhanh không chậm hướng về phía mũi kiếm đang lao tới kia, năm ngón tay mở xoè ra từ trên đầu ngón tay có vô số ánh sáng màu tím chi chít bắn ra dâng đầy một mảnh không gian phía trước mặt, chỉ trong nháy mắt đã hình thành nên tầng tầng lớp lớp mạng nhện chắn phía trước, con ngươi màu tím u lãnh của Tôn Dương chợt loé lên một tia hung ác, đợi cho một kiếm kia lọt vào phạm vi bao trùm của mạng nhện thì năm ngón tay của hắn bỗng nắm lại thành quyền, những mạng nhện phía trước như nhận được mệnh lệnh lập tức xiết chặt lại, dưới con mắt kinh dị của mọi người chỉ thấy phía trước cách Tôn Dương vừa vịn bằng nửa cánh tay có từng mảnh huyết nhục tách tách rơi xuống đất, một cường giả mới vừa nãy khí thế còn cường hãn uy mãnh chỉ trong một cái chớp mắt liền biến thành một bãi thịt vụn, chết đến không còn từ để tả.

Không ai ngờ tới, một tên thiếu niên này lúc nãy đánh đám người kia tuy là hung mãnh nhưng trên mặt hắn vẫn là ý vui đùa hoàn toàn không có sát tâm, không có ý giết bọn họ, nhưng đầu ai ngờ đám người sau vừa đến hắn lại đột ngột biến đổi lớn như vậy, chỉ riêng cỗ sát khí ngập trời kia cũng đủ làm biết bao nhiêu người kinh khủng rồi, vậy mà chỉ một cái nhất tay liền giết một cường giả ngang hàng với Địa Tướng đỉnh phong.

P phía trên đỉnh tháp canh Nhạ Kiến Sinh nhìn một màn vừa rồi ánh mắt hắn cũng lộ vẻ chấn kinh, tâm tình cũng thập phần rung động trầm nghĩ “Vị sư đệ này là đệ tử của lão đầu nào trong Nhân Môn, nhìn chỉ mới mười bảy tuổi mà đã có lực chiến cường hãn như vậy, với lại thủ đoạn ra tay cũng cực kỳ ngoan độc. Xem ra ta một thời gian dài ra ngoài lịch luyện, trong tông môn lại đào tạo ra thêm không ít tiểu quái vật rồi, đợi thí luyện kết thúc ta nhất định phải trở về tông môn một chuyến mới được. “

Mà Niên Linh ở bên cạnh Nhạ Kiến Sinh thì sắc mặt nàng không được tốt như vậy, trên khuôn mặt sinh đẹp là một bộ muốn nôn mửa cùng tái nhợt, nàng chưa từng thấy ai giết người mà lại hạ thủ ngoan độc như vậy, ngay cả chính bản thân nàng tuy đã từng giết người nhưng cũng không có đến mức băm thây người thành từng mảnh như vậy, số người bại dưới tay nàng đa phần là bị nàng đánh tàn phế hoặc là phế bỏ tu vi chứ hoàn toàn không có lấy mạng họ, hiện tại xem ra nàng mới nhận thức được thêm cái gì gọi là đệ tử Nhân Môn khủng bố cùng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thủ đoạn ngoan cường

Nhìn đồng thệ nát trước mắt, Tôn Dương sắc mặt không hề biến đổi còn tiện nhất chân phóng ra Tạo Hoá lực đâm một cước, lập tức toàn bộ máu thịt trước mặt hướng về phía trước bắn đi, tựa hồ trong mắt hắn đó chỉ là một đồng bùn nhão bước qua thên bản chân còn không bằng ném đi cho khuất mắt. Một hành động này của hắn cơ hồ khiến cho tâm người càng thêm phát lạnh, lúc này họ mới ý thức được tên thiếu niên này đích sát là đang thật sự

nổi giận.

Tôn Dương hai mắt màu tím có sát khí lượng lờ lờ chuyển, hắn quét nhìn một đám người phía trước bao gồm cả hơn một trăm người bị hắn đánh trước đó đang yếu ớt nằm trên đất, ngữ khí băng lãnh thốt ra từng chữ “Ngoại trừ người của Tà Long giáo, tất cả còn lại đều cút hoặc chết.”

Hơn một trăm người dưới đất nghe vậy thì như được đại xá, lập tứ tứ dưới đất vùng dậy nhao nhao hướng vào cổng thành mà bỏ chạy, lúc này chỉ còn lại đám người tới cứu viện kia là không thêm đề ý đến lời của Tôn Dương, mà ngược lại trong mắt còn lóe lên sát ý nồng đậm.

Phía sau Tôn Dương lúc này là một mảnh người đông nghịt, những người này hầu hết đều là người bị chặn ở bên ngoài cổng thành, còn có vô số người từ xa bay đến nhìn thấy nơi này đang náo nhiệt nên cũng gia nhập hàng ngũ để xem chiến, lúc này cũng có ba nhóm người ừng ực kéo nhau bay đến, người dẫn đầu trong ba nhóm người này nếu như Tôn Dương nhìn thấy hẳn sẽ nhận ra bọn họ, chính là mấy người Kiều Mộng Cầm đang dẫn người của mình bay đến, bay trên không trung từ xa nhìn vào đám đông náo động đã nhận ra được Tôn Dương, nhất thời trong lòng không khỏi một trận lo lắng, nàng mặc kệ người của mình ở phía sau, thân hình lập tức hoá thành một đoàn kim quang bay đến hạ xuống bên cạnh Tuyết Kỳ, đang tính mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì thì thấy vẻ mặt Tuyết Kỳ ngưng trọng hơi lắc đầu ý bảo nàng đừng lên tiếng, thấy vậy Mộng Cầm cũng chỉ đành ôm nghĩ hoặc cùng lo lắng đứng bên cạnh mà nhìn Tôn Dương cả người đang chìm trong sát khí kia.

Đúng lúc này một đạo thanh âm vang lên “Hừ tu sĩ của Lục Địa thế giới các ngươi cho rằng người của Ngũ Hành thế giới ta dễ bắt nạt thế sao? “Người lên tiếng chính là thủ trưởng của nhóm người Ngũ Hành thế giới, hắn thân là người cầm đầu vậy mà trở mặt nhìn Tôn Dương lật tay liền giết đi một cường giả Kiếm Sư đỉnh phong của mình như thế nào không khiến hắn tức giận cho được, hắn lấy ra Pháp trượng cầm trên tay, đám người phía sau hắn cũng nhao nhao xuất ra khí thể đang chuẩn bị xuất thủ, nhưng chính ngay lúc này lại có một đạo âm thanh vang lên “Cơ Lạp dẫn người trở về, chuyện này Minh Hội chúng ta không can dự vào.” m thanh vang vọng đâu đó từ xa xôi bên trong thành vọng ra, làm cho một đám người Minh Hội vừa nghe được liền không do dự lập tức thu lại khí thể rút lui vào trong thành, chỉ là trước khi xoay người rời đi ánh mắt Cơ Lan rơi vào trên người Tôn Dương giọng nói âm trầm “Ta đã chú ý ngươi, chuyện này vẫn chưa xong đâu.”

Tôn Dương chỉ khẽ mỉm cười lạnh một tiếng không trả lời, trong lúc hắn đang nghĩ hoặc người vừa lên tiếng kia là ai thì lại thêm một đạo thanh âm mang đầy vẻ bá khí vang lên “Bản Phổ người của chúng ta không có thương vong, chuyện này bỏ qua đi, nhanh trở về.” Lúc này đám người xung quanh lại một trận kinh ngạc, hai thế lực kia vậy mà trực tiếp bỏ qua cho Tôn Dương không hề truy cứu, điều này làm cho một đám người thật khó hiểu.

Ngay cả Tôn Dương nghĩ mãi cũng không ra những người kia vì sao không truy cứu hắn, nghĩ không ra hắn cũng lười không suy nghĩ nữa, nếu đối phương đã cho hắn mặt mũi tự động rút lui thì tất nhiên hắn cũng không cưỡng ép tự nguyện mà khiêu khích bọn họ, dù sao những thủ trưởng đứng đầu đám người đó cũng đều là cường giả Thiên Tướng hậu kỳ thực lực mạnh mẽ, nếu như hắn cưỡng ép chỉ sợ cũng không chống đỡ nổi, vì vậy để cho họ rút đi ngược lại cũng là chuyện tốt. Chỉ trong chốc lát hắn trầm tư lúc này lại một đạo thanh âm vang lên “Hỏa Long dẫn người lui cả đi, nhường đường cho hắn vào thành.” Trên mặt Hỏa Long là một bộ tức giận nhưng lại không thể không rút lui, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Tôn Dương như muốn nhớ kỹ khuôn mặt hắn, đang muốn dẫn người rời đi thì chợt một đạo âm thanh băng lãnh ngang ngược của Tôn Dương vang lên. “Đi, ta cho các ngươi rời đi sao? Hai người các ngươi cút... Không cút thì ở lại chết chung với bọn hắn.”

Tôn Dương vẻ mặt âm trầm lời nói ngang ngược chỉ tay vào hai tên nam tử Áo bào màu trắng nhạt không kiêng nể nói. Đám người Hỏa Long dừng lại bước chân trong lòng hắn thầm cười lạnh “Tên ngông cuồng ta còn lo không có cơ để giết ngươi, nếu ngươi đã không biết điều thì đừng trách ta độc ác. “Mà hai tên nam tử Áo trắng nhạt kia cũng là một bộ tức giận, bọn hắn nào nghĩ tên thiếu niên này lại can rở như vậy, cư nhiên không đặt bọn hắn vào trong mắt.

“Ngươi đừng có mà không biết tốt xấu, hừ ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? “Hỏa Long nổi giận ngữ khí lạnh lùng nhìn Tôn Dương nói, trong con ngươi hắn lóe lên một đạo sát mang lẫm liệt như có hỏa diễm thiêu đốt hùng hực.

“Cho dù ngươi không giết ta thì ta cũng sẽ giết ngươi, ngươi không cần phải lái nhai nhiều như vậy.” Tôn Dương cũng không yếu thế, sát cơ trên người lộ ra không hề che giấu. Chuyện đến nước này mọi người cơ hồ cũng đã hiểu rõ, thì ra mục tiêu của Tôn Dương ngay từ đầu là đã nhắm vào nhóm người này, nhìn sát cơ mãnh liệt như vậy khẳng định là cừu hận của hắn đối với đám người kia hẳn là không nhỏ.

Mà Hỏa Long tự nhiên cũng hiểu nguyên lai là tên thiếu niên này từ đầu tới cuối đều nhắm vào mình, thấy Tôn Dương đối với mình không hề che giấu sát cơ trong người hắn cũng là một cỗ lửa giận xông lên đỉnh đầu, người như hắn từ trước đến giờ chỉ có hắn đi áp chế người khác nào có nghĩ tới vậy mà có người dám động sát tâm với mình thậm chí đến kiêu ngạo của hắn, bảo hắn như thế nào không nổi giận đây, nghĩ vậy ánh mắt hắn đột nhiên băng lãnh trở nên dữ tợn từ trên người bốc lên một cỗ hỏa diễm bao quanh thân thể, ngón tay mọc thành lợi đao sắc bén bao phủ hỏa diễm tốc độ nhanh như thiểm điện hướng về phía cổ họng Tôn Dương mà mọc tới, lực lượng đáng sợ phong tỏa ra đốt trong không gian trở nên nóng bức hùng hực, nhiệt độ hư không cũng trở nên vặn vẹo.

Tôn Dương cảm nhận được cỗ áp bức đáng sợ này, hắn mơ hồ cảm giác da thịt trên thân thể mình một trận bỏng rát, toàn thân như bị một cỗ nhiệt hoá đáng sợ bao phủ áp chế đi lực lượng của mình, chỉ dựa vào một kích này hắn biết mình không thể trực diện đón đỡ, căn bản là thực lực cách nhau quá lớn, thế nhưng để cho đám người này rời đi thì hắn lại không cam lòng. Nhìn một trảo sắc bén đỏ rực đang cấp tốc lao về phía mình, Tôn Dương mặt dù đang giận nhưng vẫn còn lý trí, ngay lập tức như nhớ tới chuyện gì đó, ý nghĩ trong đầu lóe lên, thì triển Pháp Tắc Không Gian mà gần đây hắn mới có được lĩnh ngộ mới, khoé miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười âm tàn, tại trong hư không một ngón tay điểm ra tức thì không gian trước mặt hắn một cái lỗ đen vòng xoáy từ từ mở ra, đồng thời trong lúc vô thanh vô thức từ phía sau lưng đám người của Tà Long giáo cũng lặng lẽ hiện ra một cái vòng xoáy màu đen. Một trảo của Hỏa Long căn bản là quá nhanh xuyên qua vào bên trong cái lỗ đen trước ngực Tôn Dương, ngay lập tức giữa không gian vang lên một tiếng hét thảm, nguyên một đám người thờ dài tưởng chừng như kết cục của Tôn Dương đã định, nhưng khi bọn họ định thân lại thì ngay lập tức chỗ Tôn Dương vừa đứng thân ảnh hắn tại trước mắt mọi người dần dần tan biến, hoá ra Tôn Dương sớm đã biến mất tốc độ nhanh đến kinh khủng chỉ để lại nơi đó một đạo tàn ảnh đang dần dần tan biến, mà tại nơi phát ra tiếng hét thảm kia khi bọn họ nhìn lại thì ai nấy đều lộ ra một vẻ hoảng sợ nồng đậm.

Sắc mặt của Hỏa Long cũng đột biến trở nên tái nhợt cùng giận dữ không nói nên lời, hắn nhìn thân thể của mình đang đứng gần vị trí của Tôn Dương lúc nãy một kích này đáng lý ra phải xuyên qua thân thể Tôn Dương mới đúng, lại nhìn một trảo của mình hiện tại đang từ một cái lỗ đen phía sau cắm xuyên

qua lồng ngực của sư đệ mình mà không thể nào tin được chuyện này là thật. Hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ biết ngay khi cái lỗ đen kia vừa xuất hiện thì hắn đã có cảm giác không ổn, nhưng vì một trào lức đó đã không thể rút lại vì vậy hắn chỉ đành thuận thể xuyên qua, nhưng nào ngờ một chiêu này của Tôn Dương lại âm hiểm như vậy. Khi hắn định thần lại chợt nhớ tới Tôn Dương thì lại không thấy bóng dáng hắn đâu cả.

Hỏa Long mang theo nộ khí rút cánh tay đang xuyên ở lồng ngực của tên sư đệ mình về, thân thể tên kia lập tức ngay trong sự hoảng sợ của mọi người mà âm âm ngã xuống đất hiển nhiên là đã chết đến không thể chết hơn được nữa “Lâm Sư đệ, Lâm Sư đệ. “mấy đạo thanh âm gào thét vang lên, đám người Tà Long giáo ánh mắt đỏ bừng đảo quanh tìm kiếm thân ảnh của Tôn Dương, bất chợt một cỗ khí tức cuồng bá từ trên đỉnh đầu của một tên đệ tử khác Tà Long giáo đánh úp xuống, tên này ngay lập tức hoảng sợ liền theo bản năng tung ra một kích để ngăn cản “Rắc Rắc “ thanh âm tiếng xương nứt vỡ vang lên kèm theo một tiếng hét thảm thiết đau đớn chói tai trong hư không, lại một người nữa bị đánh văng ra xa thân thể hung hăng đập vào tường thành rồi ngã lăn xuống đất, trên miệng phun đầy máu tươi, cánh tay thì bị đánh nát mềm như cọng bún, ngay cả ngực cũng bị đánh lõm vào một mảng lớn hiển nhiên là xương sườn đều bị đánh gãy, hắn nằm trên mặt đất khó khăn hít thở vài cái rồi trực tiếp lăn ra đất không còn động tĩnh, không biết là còn sống hay là đã chết.

Tôn Dương một kích đắc thủ liền lập tức thi triển Không Gian Pháp Tắc xé ra không gian lập tức chui vào bên trong rồi biến mất, khi hắn xuất hiện trở lại thì đã ở cách xa đám người một khoản, ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng không có tia thương hại nào, đối với thực lực chênh lệch hắn sẽ không ngu ngốc mà đi giao phong chính diện với Hỏa Long, bởi vậy ngay từ đầu hắn đã đưa ra lựa chọn trực tiếp bỏ qua những kẻ có thực lực mạnh, bắt đầu lấy những kẻ yếu nhất làm mục tiêu mà hạ sát trước, dù sao một con kiến nhỏ cũng có thể lay càn của, không bằng giết bớt chương ngại nhỏ trước như vậy áp lực sẽ giảm đi một phần vẫn dễ thở hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Khí thể hung hãn

“Tiểu tạp chủng ta muốn bắt thầy ngươi. “Hỏa Long đôi mắt đỏ ngầu vì giận dữ điên cuồng hét lên, tên khốn kiếp này không những khiến hắn tự tay giết sư đệ của mình đã vậy còn ở trước mặt hắn ra tay giết thêm một người, hắn tự tin dẫn theo mấy sư huynh đệ đồng môn tiến vào Hoang Nguyên thị luyện, hiện tại đều vô có bị giết ở chỗ này khiến hắn mất hết mặt mũi thì không nói, chỉ sợ lúc trở về mấy lão gia hỏa trong giáo môn sẽ lột da hắn.

“Hừ Tà Long giáo các ngươi xứng đáng bị thiên đạo vạn quả, ta đã từng thề đối với Tà Long giáo ta gặp một người sẽ giết một người, gặp hai người giết một cặp. “m thanh Tôn Dương cực rét lạnh, âm thanh tuy không lớn nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ. Bọn họ cũng biết một khi Tôn Dương đã nói như vậy thì chứng tỏ cừu hận của hắn đối với đám người kia đã rơi vào thể không chết không thôi, chỉ có loại cừu hận khác cốt ghi tâm mới khiến cho một người sinh ra ác cảm dạng này.

“Tại sao? Ngươi vô duyên vô cớ giết người của chúng ta ít nhất cũng phải cho chúng ta biết một cái lý do đi. “Một tên đệ tử Tà Long giáo đang run rẩy ôm lấy thi thể của kẻ vừa mới chết kia, về mặt hắn không cam lòng muốn hỏi cho ra lẽ.

Thế nhưng đối với câu hỏi của hắn Tôn Dương chỉ hờ hững lạnh nhạt phun ra một câu “Cái này ngươi không cần phải biết, ngươi chỉ cần biết kẻ lớn làm việc ác thì người nhỏ phải lãnh chịu hậu quả là được rồi. “Vừa dứt lời thân ảnh hắn lại lập tức biến mất, ngay tại vị trí hắn vừa đứng cũng đồng thời có một đạo quyền ảnh bao phủ hoá điểm hừng hực mang theo khí thể nghiền ép đánh xuống làm cho đất đá bị xói lên một mảng lớn, mà người ra tay tự nhiên là Hỏa Long, hắn hiện giờ như phát cuồng ánh mắt như độc xà liên tục đảo loạn tìm kiếm thân ảnh Tôn Dương.

Thân ảnh Tôn Dương từ trong hư không bước ra cách hai tên nam tử Áo bào trắng không xa, năm ngón tay xò ra từ trên đầu ngón tay bắn ra vô số sợi Yêu Huyền tâm ti giăng loạn giữa không trung trực tiếp đem hai tên này khoá lại một chỗ “Hai người các ngươi tốt nhất không nên động, chỉ cần các ngươi dám nhúc nhích, chết. “Tôn Dương chỉ lạnh nhạt bỏ lại một câu liền đem ý nghĩ muốn phản kháng của hai tên này lập tức bóp chết, một chiêu này vừa nãy Tôn Dương thể hiện ra đã cắt một tên tu sĩ thành từng khúc, như vậy đủ để thấy sự đáng sợ của những sợi tơ nhỏ này là kinh khủng đến mức nào, trong hai người bọn hắn một người là Địa Tướng đại Viên mãn, một người là Thiên Tướng sơ kỳ, thế nhưng bọn hắn cũng không dám đánh cuộc sẽ phá được vô số sợi tơ sắc bén này.

“Tiểu tử có giỏi thì đừng chạy, bỏ ra đây tiếp ta một quyền. “Ánh mắt Hỏa Long sắc bén đảo xung quanh, đột nhiên ánh mắt hắn vừa lóe lên không chút do dự liền lập tức tung ra một quyền hung hãn đánh về một hướng hư không gần với sư đệ mình “Phốc “Tôn Dương vừa từ trong khe hở không gian hiện ra ngay lập tức bị đánh trúng một quyền bất ngờ, cả thân hình hắn bị đánh bay đi như đạn pháo đập vào tường thành rồi ngã xuống đất trong miệng cuốn phún máu tươi “Con mẹ nó mạnh thật, chênh lệch cảnh giới quá lớn, hắn còn bắt kịp quỹ tích của ta. “

“Tôn Dương ca ca (Tôn Dương) “hai đạo thanh âm lo lắng cùng lúc vang lên, Tuyệt Kỳ không chút do dự liền nhất chân chạy qua đỡ lấy Tôn Dương từ trong ánh mắt nàng hiện lên một tia không nỡ nhìn thấy hắn bộ dạng này. Kiều Mộng Cầm cũng không do dự phóng qua đứng chắn trước người Tôn Dương ánh mắt cũng cực kỳ lo lắng.

“Ha ha ha hoá ra chỉ là một tên Địa Tướng hậu kỳ, thế nào mới chỉ có một kích mà đã nhờ nữ nhân chạy đến đỡ mới đứng lên được sao? “Hỏa Long trong miệng lúc này đầy trào phúng không tiếc lời khinh thường Tôn Dương.

Trái lại khi đám người xung quanh nghe Hỏa Long nhắc đến tu vi của Tôn Dương thì đều hít một hơi khí lạnh “Mụ nội nó, cái này cũng quá trâu đi. Chỉ là tu vi Địa Tướng hậu kỳ mà nhắc tay giết người như thật. “Có người không nhịn được sợ hãi kêu lên.

“A là hấn, ta nhận ra hấn. Hấn chính là Tôn Dương hai mươi ngày trước ta đã tận mắt thấy hấn một mình giết gần hai mươi cường giả Địa Tướng trung kỳ trở lên, còn có sáu cường giả Thiên Tướng, quả thật rất đáng sợ.”

“Đúng rồi chính là hấn, ta cũng nhận ra hấn. Thật không ngờ hấn vừa mới đến nơi này cũng lại nháo rồi. “ Vô số tiếng nghị luận vang lên, không ít người nhận ra Tôn Dương đứng chỉ chỗ nói ra.

“Ta không sao các ngươi mau tránh ra đi. “ Tôn Dương nén đau vương người đứng dậy, thân người thẳng tắp lộ ra một cổ chi khí không khuất phục đứng tại đó, ánh mắt vẫn sâu lạnh quét nhìn Hòa Long và năm tên còn lại ở phía sau hấn, trừ Hoà Long là Thiên Tướng hậu kỳ ra còn có hai tên Thiên Tướng sơ kỳ mà ba tên còn lại là Địa Tướng đại Viên mãn. “ Các ngươi nên chuẩn bị tốt tinh thần đi chết đi. “ Tôn Dương đột nhiên cười quỷ dị lộ vẻ hung ác nói. Vừa dứt lời từ trong thân thể hấn Kén Tâm Tì bay ra ngoài huyền phù lơ lửng phía trước mặt hấn, phía trên Kén Tâm Tì toả ra từ quang nhàn nhạt, vô số sợi xúc tu như giun trùn ngo ngoáy.

“Yêu Huyền Tâm Tì, Địa Vong Sát. “ Hai tay Tôn Dương tế lên, Tảo Hoá lực từ trong cơ thể trào ra như sóng vỗ chui vào bên trong Kén Tâm Tì khiến nó run lên từng trận mãnh liệt, chỉ trong vài nhịp thở lấy Tôn Dương làm trung tâm trong phạm vi một trăm mét xung quanh đã bị bao phủ dày đặc một mảnh sợi tơ nhỏ, nguyên một đám người nhìn vô số sợi tơ bắn loạn ra không ai dám coi thường liền lập tức cấp tốc thối lui tránh ra xa, mà sáu người Hòa Long là đối tượng bị bao phủ công kích cũng một mặt kinh hãi. Chỉ trong vài cái hô hấp sợ ý mà Áo bào trên người bọn hấn đã bị cắt loạn thành vài vụn, những sợi tơ này sắc bén đến nỗi vật Áo vừa mới chạm nhẹ vào liền cứ như vậy bị đứt ra một mảnh y chang như vậy không kém nửa nhịp.

Hòa Long nào ngờ Tôn Dương lại tung ra một chiêu hung ác như vậy, cả người hấn nộ hoá xông ra đem vô số sợi tơ đốt cháy, còn hai tên Thiên Tướng sơ kỳ cũng rút ra trường kiếm điên cuồng chém xuống, nhưng may mắn lại không thể nào chém đứt được những sợi tơ nhỏ này, ngược lại còn bị tâm tì cắt trúng trên thân liền hiện ra vô số vết máu. Lúc này Tôn Dương cũng không vội đi đối phó với Hòa Long, hấn lấy ra một Viên đan dược trị thương ném vào miệng sau đó lập tức lách mình chui vào hư không biến mất, nháy mắt xuất hiện lại thì hấn đã đứng gần ba tên Địa Tướng đại Viên mãn, khoe miệng hấn nhếch lên một nụ cười tà dị lạnh lẽo làm cho tim cả ba người nhảy lên một cái. Hiện tại bọn hấn ứng phó với vô số tâm tì này đã cực kỳ chật vật rồi, nếu như Tôn Dương nhân cơ hội công kích thì bọn hấn tất phải chết không thể nghi ngờ.

“Hỗn trưởng ta phải giết ngươi “ Hòa Long nộ khí xung thiên gầm lên giận dữ, quanh thân hóa điểm phóng ra tràn ngập một mảnh, thế nhưng khiến hấn cực kỳ buồn bực chính là số tâm tì bị đốt cháy ngay lập tức lại có số khác bắn ra thay thế vào, tốc độ cực nhanh làm cho hấn nhất thời bị vây hãm bên trong, trong lòng lửa giận ngút trời mà không làm gì được. Chính ngay lúc này Phốc Phốc Phốc ba đạo âm thanh rú lên đau đớn thê lương, trên thân thể của ba tên Địa Tướng đại Viên mãn lúc này đã bị một mảnh dày đặc xuyên qua, tay chân thân hình và đầu óc toàn bộ đều bị xuyên thủng, năm ngón tay Tôn Dương khẽ động ngay lập tức máu tươi bắn tung toé, vô số thịt vụn trộn lẫn với máu tươi rơi là tả trên đất.

Một đám người xem chiến nhìn một màn này mà tê dại cả da đầu tâm nhấc lên đến cổ họng, còn có người trực tiếp hướng mặt đất mà không ngừng nôn mửa. “ Ngoan độc, ghê tởm thật quá ghê tởm, giết người kiểu này thật quá là máu lạnh rồi. “

“Tôn Dương ta sẽ không tha cho ngươi. “ Hoà Long hai mắt huyết hồng điên cuồng gầm thét, hai tay hấn điên cuồng kết ấn Pháp, nhất thời một tiếng long ngâm thanh minh vang lên, từ trên thân thể của Hòa Long có một đạo hư ảnh Hoà Long gầm thét xông thẳng chân trời, khí thế mạnh mẽ gầm lên run chuyển hư không, rồi sau đó lấy tốc độ như bôn lỏi xông thẳng về phía Tôn Dương mà công xuống. Một kích này mang theo uy thế ngập trời tốc độ cực nhanh, Tôn Dương căn bản không có đủ thời gian để tránh né, hấn nghiêng rằng tuy là hiện tại mình đang vây hãm đối phương, thế nhưng thực lực chênh lệch vĩnh viễn không thể nào bù đắp được, đối phương tùy ý một kích đánh ra căn bản mình cũng không thể đỡ được. Hai tay hấn cũng điên cuồng kết ấn, tức tốc trước ngực hấn hình thành một mũi khoan lớn, mũi khoan vừa xuất hiện nhất thời mọi người chỉ cảm thấy bốn phía không gian điên cuồng bạo động lên, một cổ khí tức hủy diệt tàn phá bao trùm lên khiến cho đám người không khỏi lạnh run, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

“Nhất Chùy Thông Thiên “ “Đi “ Tôn Dương gầm lên một tiếng mũi chùy giống như lưu tinh ầm ầm hướng Hoà Long mà phóng đi, khí thế nhất lên một mảnh cát đá toàn bộ mặt đất đều bị khí tràn cuộn cuộn xối tung lên kéo dài theo đường bay thẳng tắp của mũi chùy. Hai cổ năng lượng giống như hai đầu hạt nhân tên lửa va chạm nhau, một tiếng nổ vang trời như lôi điện gầm thét vang lên giữa thiên địa, sóng kinh bắn ra tàn phá bừa bãi một mảnh đem toàn bộ mặt đường phía trước công thành điên cuồng xối tung lên một cái lỗ lớn rộng hơn mười mét sâu đến năm sáu mét, bụi mù bốc lên một cột nấm bốc lên cao rồi từ tiêu tán giữa hư không.

Nhiều người đứng xem lúc này đã thật sự không bình tĩnh nổi, ai nấy mắt đều tròn tròn nhìn Tôn Dương như đang nhìn một con quái vật hung hãn, ai có thể ngờ được tên thiếu niên mới chỉ mười bảy tuổi này vậy mà lại có lực chiến đáng sợ như vậy, một kích vừa rồi Hoà Long là vì tu vi Thiên Tướng hậu kỳ thì đã thôi đi hấn phát ra lực lượng mạnh như vậy cũng không có gì lạ cả, thế nhưng mà tên Tôn Dương này chỉ là một Địa Tướng hậu kỳ vậy mà một chiêu của hấn phát ra lại có thể hoàn toàn chặn đứng công kích của Hòa Long, đã vậy còn gây ra sức tàn phá khủng bố như vậy, thật không biết nên gọi hấn là quái thai hay là quái vật nữa “ Khí thế thật hung hãn “

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhận Kiến Sinh cuồng bá

Tôn Dương kéo thân thể suy nhược cố gắng đứng vững thân hình, khoe miệng hấn lộ ra một tia máu tươi hấn vẫn không để ý lại nhất lên một nụ cười tà mị, lẳng lặng nhìn Hòa Long đang bị vây bên trong tâm tì nói “ Đến lúc kết thúc rồi, các ngươi cũng không nên trách ta, có trách thì nên trách những kẻ đầu sỏ trong môn giáo của các ngươi, ta không giết được bọn hấn vậy nên chỉ có thể đem các ngươi ra bồi tội để ta có thể áp chế chấp niệm tâm ma của mình. Vì vậy các ngươi nhất định phải chết. “ Nói xong hấn cũng không đợi Hoà Long đáp lời, cánh tay hấn lập tức nhất lên “ Địa Vong Sát “ hàng vạn

sợi tơ bắt đầu cuộn động tạo thành ba cái vòng xoáy đem nhốt ba người Hỏa Long vào bên trong, một cỗ khí tức tử vong bắt đầu dấy lên khiến cho bọn hắn bắt đầu cảm thấy bất an cùng sợ hãi.

Ba cái vòng xoáy vũ động bắt đầu ép dần thu nhỏ lại, nhìn trần cảnh này một đám người lại một lần nữa không khỏi hít vào mấy hơi khí lạnh mà sợ hãi, hiện tại ai cũng biết ba cái vòng xoáy kia căn bản chính là ba cái cối xay thịt, khẳng định người bị nhốt bên trong sẽ ngay lập tức bị xay thành thịt vụn không còn một mảnh, chết còn thê thảm hơn cả những người lúc này. Không ngoài dự liệu bên trong ba đạo thanh âm thống khổ bắt đầu thét lên đau đớn, ngay chính lúc này từ bên trong thành có ba đạo kiếm quang cắt không mà ra kèm theo một chuỗi âm thanh tức giận “Phá cho ta” “ba đạo kiếm quang gào thét bắn ra cực kỳ sắc bén trực tiếp đâm ba vòng xoáy tâm ti cắt nát lộ ra bên trong ba bóng người máu me đầm đìa chặt vật ngã ra đất, khí lực trên thân hầu như không còn, có chăng chỉ là một khuôn mặt trắng bệch cùng sợ hãi tột cùng, chỉ một khoảnh khắc vừa rồi bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy từng mảng máu thịt trên người mình bị cắt đi nhưng lại vô lực giãy dụa, cảnh tượng đó dường như đã đánh sập đi ý chí của bọn hắn vĩnh viễn lưu lại trong tâm khảm của bọn hắn một cái bóng ma từ thân cường đại không cách nào vượt qua.

Khiếu Đồng tốc độ như lưu tinh phóng ra ngoài đáp xuống bên cạnh ba người Hỏa Long nhưng nhìn bọn hắn lúc này ánh mắt đều đã mờ ảo vô hồn, đây có thể nói là tâm đã hoàn toàn bị đánh nát, bọn hắn từ này về sau mặc dù còn sống nhưng chỉ sợ là thần trí sẽ không còn tỉnh táo mà làm người được nữa Phốc Phốc Phốc ba đạo kiếm quang lên, Khiếu Đồng trực tiếp đem ba người đoạn hầu giết chết, đây có khi là một sự giải thoát cho bọn hắn. Ánh mắt Khiếu Đồng lúc này mới u lãnh lạnh lùng nhìn Tôn Dương sắc mặt đang tái nhợt nói “Bọn hắn mặt dù chỉ là có quan hệ tạm thời với ta, nhưng dù sao hiện tại cũng mang tiếng là thuộc hạ của ta. Người giết bọn hắn vậy thì cũng nên đền mạng đi bồi tiếp bọn hắn đi.”

Khiếu Đồng nâng kiếm trên tay lên, kiếm quang lẳng lẽ vẽ ra một đường hướng Tôn Dương chém xuống, một kiếm rất nhẹ nhàng vô lực nhưng lại ẩn chứa uy lực kinh khủng không cách nào đón đỡ, Tôn Dương kinh hãi nhìn một kiếm cực nhanh này mà không cách nào tránh né, đột nhiên ngay lúc này phía trước mặt hắn không gian đột nhiên vặn vẹo, kiếm quang vừa mới bay đến liền lập tức tiêu tán không có một tiếng động.

“Hừ Ngươi Kiến Sinh ngươi lại muốn bao che cho đồng môn sao?” Khiếu Đồng ánh mắt thẳng tắp nhìn hướng Tôn Dương ngữ khí lạnh lùng nói.

Tôn Dương khó hiểu nhăn mày, nhưng rồi đột ngột mở to hai mắt nhìn phía trước mặt mình, một cái khe hở không gian mở ra, từ bên trong bước ra một nam tử tư thế ung dung tự tại, khắp người đều là một mảnh tĩnh lặng không có khí tức đặc biệt, hắn cũng giống như Tôn Dương ăn mặc rất đơn bạc bình thường nhìn không có gì nổi bật cả. Đôi con ngươi của Tôn Dương co lại, trong miệng hắn khẽ lẩm bẩm “Pháp Tắc Không Gian, người này vậy mà cũng sử dụng Pháp Tắc Không Gian.” Nhưng không đợi Tôn Dương suy nghĩ Nhận Kiến Sinh đã hướng hắn cười híp mắt nói “Tôn sư đệ, ngươi ở nơi này nháo cũng hơi lớn rồi đó nha. Đánh một trận mà làm cho toàn trường xem lác cả mắt, phần khí khái này ngươi ăn đứt sư huynh rồi a ha ha.

Một đám người nghe vậy thì triệt để im lặng trong lòng thầm hô kinh tởm, hai tên này đúng là kẻ xướng người họa vẽ văn thành thơ, ngay cả cảnh giết người máu tanh như vậy mà từ trong miệng hắn lại biến thành khí khái của nam nhi. Tôn Dương cũng đồng dạng một bộ khó hiểu, nhưng mà dựa vào cách mà nam tử này xuất hiện vừa rồi hắn cũng mơ hồ đoán ra được thân phận của người này, bởi vì Pháp Tắc Không Gian chính là pháp quyết độc môn của Nhân Môn cũng chỉ có người của nhân môn mới có thể tu luyện.

Tựa hồ nhìn ra được tâm tư của Tôn Dương, Nhận Kiến Sinh cười cười một tiếng lên tiếng giải thích “Tôn sư đệ ngươi không cần phải thấy kỳ quái, ta tin chắc là ngươi cũng đã nhìn ra được thân phận của ta đi.” Tôn Dương thờ nhẹ một hơi sau đó gật đầu hơi thì lễ nói “Sư đệ Tôn Dương bái kiến sư huynh”

“Ha ha tốt, ta tên là Nhận Kiến Sinh, hiếm lắm mới gặp một đệ tử Nhân Môn. Đi chúng ta đi uống rượu.” Nhận Kiến Sinh một bộ như quên mất ai đó không thèm nhìn, hắn trực tiếp khoác vai Tôn Dương đang chuẩn bị nghiêng ngàng rồi đi nhưng lại bị một âm thanh lạnh lùng níu lại “Nhận Kiến Sinh ngươi có thể đi, bất quá mạng của tiểu tử kia thì nhất định phải lưu lại.” Nhận Kiến Sinh dừng lại bước chân, hắn cau mày liếc nhìn Khiếu Đồng ánh mắt trầm xuống nói “Nếu ta không muốn thì sao?”

“Hừ ngươi muốn cũng phải lưu không muốn cũng phải lưu, dù không đánh lại ngươi thì ta vẫn có cách để giết hắn.” Thanh âm của Khiếu Đồng cực kỳ kiên nghị, một bộ như Nhận Kiến Sinh chỉ cần không đáp ứng thì hắn sẽ lập tức xuất thủ.

“Ồ ta thật là sợ quá... Cút...” Nhận Kiến Sinh nét mặt nửa cười bỗng chốc đánh lại chỉ lạnh lùng phun ra một câu, ngữ khí mười phần bá đạo không đặt nặng Khiếu Đồng xem hắn được bao nhiêu cần.

“Ngươi...”

“Cút hoặc chết.” Không đợi Khiếu Đồng nói hết câu Nhận Kiến Sinh đã cuồng bá cắt ngang, miệng chỉ phun ra mấy chữ nhưng lại chứa uy lực cực nặng đối với Khiếu Đồng và đám người xung quanh.

“Cuồng thật cuồng. Thật bá đạo.” Đám người nhìn khí phách của Nhận Kiến Sinh mà thầm than thở, đây chính là sức nặng do thực lực mang lại, chỉ một câu nói người liền quyết định đi hoặc chết không có lựa chọn, hai tên gia hỏa này một tên sau đối với một tên trước càng thêm cuồng bá.

“Hahaha tốt tốt tốt, Nhân môn các ngươi bá đạo không nói lý lẽ, được hôm nay ta tạm thời không giết hắn, bất quá ngươi bảo vệ không được hắn.” Khiếu Đồng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu một tiếng, sau đó ánh mắt sắc lạnh chỉ kiếm vào Tôn Dương không che giấu sát khí nói.

Nhận Kiến Sinh neho mắt hắn tự nhiên sẽ không cho là Khiếu Đồng sẽ có gan đụng đến Tôn Dương “Ngươi làm nhảm nhiều quá, nói xong rồi thì nhanh cút.” Hắn không một chút khách khí lập tức hạ lệnh trục khách, hoàn toàn không cho Khiếu Đồng tìm được một chút mặt mũi.

“Hừ ngươi cứ chờ đi, mặc dù ta không giết hắn, nhưng đợi đến lúc Hắc Long và Bạch Long trở về thì ngươi sẽ thấy hậu quả.” Khiếu Đồng cũng không ngốc ở lại mất mặt, tung người lập tức rồi đi chỉ để lại trong hư không vang vọng một câu uy hiếp rồi hoàn toàn biến mất.

Nhận Kiến Sinh hơi híp mắt một cái rồi lập tức đem bộ mặt đó ném đi, lại quay sang nở nụ cười sang sảng thân thiện với Tôn Dương một bộ bất cần đời

“Ha ha Đi ta mang người đi uống rượu, cứ mặt kệ một đám tự cho mình là thiên tài kia, ở trong mắt ta thiên tài cũng chỉ bằng nắm tay ha ha. “Tôn Dương thật sâu nhìn bóng lưng của Nhạn Kiến Sinh, người này rất có ngạo khí bản lĩnh hẳn cũng không nhỏ, tính cách hào sảng và bảo thủ bao che cho người mình rất bá đạo.

“Nhạn ca ca muội cũng muốn đi cùng “Đúng lúc này thanh âm của Tuyết Kỳ vang lên làm cho Tôn Dương kinh ngạc không thôi, trong thanh âm của nàng vậy mà có một chút ý tứ làm nũng.

Nhạn Kiến Sinh nhìn thân hình như tơ lụa trước mặt, khoé miệng hẳn khẽ nhếch lên giật giật, sau đó lập tức biến thành một nụ cười triu mến, tuy là Tuyết Kỳ đã che mặt nhưng hẳn vẫn có thể nhận ra nàng, thanh âm của hẳn trên đầu nói “y nha tiểu Kỳ. Nha đầu muội cuối cùng cũng đã lớn rồi nha, rốt cuộc cũng biết được bản thân mình là một Viên minh châu rồi a, cũng may là muội còn biết điều mà che mặt lại nếu không ngay cả ta cũng không dám đứng ra nhận thân với muội a ha ha. “

“Ai nha Nhạn ca ca huynh coi muội là quái vật sao? “Tuyết Kỳ hờn dỗi dậm chân bộ dáng đáng yêu nói.

“E hèm, không phải là quái vật mà là yêu nghiệt... Mấy lần trước cũng chỉ vì muội mang cái khuôn mặt yêu nghiệt đó đứng gần ta, hại ta suốt ngày bị người đồ kỵ, vậy công phải chạy trốn chết muội đã quên rồi sao?. “Nhạn Kiến Sinh ho khan một tiếng bày ra bộ mặt bi ai nghiêm túc nói.

“Ách Con mẹ nó vẫn là mình nhanh trí “Tôn Dương nghe Nhạn Kiến Sinh nói hẳn bất giác khẽ rụt cổ lại cảnh giác nhìn bốn phía thăm hồ may mắn lúc đó ép nàng ta đem mặt che lại, bằng không ha ha thăm rồi, ngay cả Nhạn Kiến Sinh bá đạo như vậy cũng bị người vây công, trái lại là hẳn thì vẫn sẽ bị trúng chiêu như thường a.

“Các người, hai người các người vô lại, bắt nạt ta. “Tuyết Kỳ giậm chân nghiêng răng tức giận, nàng ở trong miệng hai tên nam nhân này cứ như là một quả bom ngầm là một mối tai hoạ vậy.

“Hi hi Tuyết Kỳ ai lại làm một đại mỹ nhân như người tức giận đến vậy. “Ngay lúc này một đạo thanh âm cười hi hi tinh quái vang lên, ngay sau đó một bóng người xinh đẹp đã xuất hiện ngay trước mặt Tuyết Kỳ, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp kia dù là đang cười hi hi nhưng lại là tái nhợt thấy rõ, hiển nhiên là vừa mới trải qua chuyện gì đó rất kinh khủng.

“A Niên Linh người cũng ở đây, a mặt người làm sao trắng bệch như vậy. Người bị thương sao?. “Tuyết Kỳ nhìn Niên Linh kinh ngạc hỏi.

“Khà khà nàng ta chắc là không sao, nhìn mặt trắng như cương thi vậy chắc là đã nôn không ít đồ trong bụng ra ngoài rồi a. “Nhạn Kiến Sinh trêu đùa cười to làm cho Niên Linh một trận xấu hổ đỏ bừng cả mặt, nào có cường giả nào giống như nàng, huênh hoang xem chiến mà đến cuối cùng lại không chịu nổi máu tanh phải nôn thốc nôn tháo đến nỗi mặt trắng không còn chút máu, mất hết cả uy phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Dung hợp và lĩnh ngộ 1

Hai ngày sau.

Trong một gian phòng yên tĩnh của một toà biệt viện cũ kỹ, nơi này chính là nơi ở tạm của Nhạn Kiến Sinh, mặc dù thích độc lai độc vãng nhưng vì muốn bảo hộ Tôn Dương cho nên hẳn không ngần ngại mà mang Tôn Dương và Tuyết Kỳ đến ở cùng, lúc này Tôn Dương ngồi khoanh chân hai mắt khép hờ, quanh thân hẳn tản ra nhân nhật những dòng khí lưu ba động nhẹ nhàng. Trải qua những trận chiến trước đó hẳn đã mơ hồ cảm giác được hiện tại bản thân mình tu luyện vẫn còn chỗ thiếu hụt rất lớn, trong hai ngày qua kể từ lúc Nhạn Kiến Sinh mang hẳn đến nơi này hẳn cũng chỉ có thời gian nửa ngày nói chuyện làm quen với vị sư huynh đồng môn này, ngay sau đó liền bế quan cho đến hiện tại, trong hai ngày này hẳn đã một mực kiểm tra lại toàn bộ lực lượng trên thân thể cho đến kỹ năng chiến đấu, đầu tiên hẳn bắt đầu từ Tinh Liên, đây chính là căn cơ kể từ lúc hẳn mới biết dẫn dắt hấp thụ thiên địa linh khí tu luyện cho đến nay, kể từ sau khi Ly Châu thôn phệ Ngải Đế Yêu Liên lột xác thành Tinh Liên thì vẫn luôn ở trạng thái búp sen chỉ nở ra vèn vèn có bốn cánh, tuy là trong trạng thái này Tinh Liên chỉ có thể phát ra một bộ phận nhỏ sức mạnh, nhưng như dù là như thế thì lực Định Trụ phát ra cũng tương đương có thể nhẹ nhàng áp chế một cường giả Thiên Tướng hậu kỳ rồi.

Sở dĩ hôm trước hẳn không sử dụng đến Tinh Liên là vì thứ này mang tính chất đặc thù, Huyền Trân đã từng nói qua nếu như không phải bắt đắc dĩ hoặc nắm chắc có thể hạ sát địch nhân thì không thể để cho những tu sĩ khác biết bên trong thân thể hẳn đang tu luyện nội đan của linh thú, nếu không hậu quả là sẽ bị người phanh thây bắt đi giải phẫu nghiên cứu, từ cô chí kim chưa từng có một trường hợp nào phát sinh qua là một nhận loại tu sĩ bình thường lại đồng thời tu luyện công Pháp của nhân loại lại đồng thời dưỡng dục được nội đan của linh thú bên trong thân thể, thậm chí ngay cả những tuyệt thế thiên tài thượng cổ là do sự kết hợp giữa cường giả của nhân loại và linh thú cường đại mà sinh thành cũng chưa từng phát sinh ra loại chuyện này, vì vậy trường hợp của Tôn Dương cũng có thể coi là biến dị, một người đồng thời nắm cả hai loại thiên chất tu luyện bao gồm công Pháp hấp thụ linh khí thiên địa và thiên sinh thổ nạp của linh thú, thảo nào lúc trước Huyền Trân đã nói với hẳn chỉ cần hẳn biết duy trì lợi dụng kết hợp hai cái này thì quá trình tu luyện cảnh giới của hẳn sẽ điên cuồng tăng vọt gấp mấy lần người bình thường. Lời này của nàng hiện tại hẳn đã một mực tin tưởng, hẳn hiện tại chỉ mới tu luyện không đến ba năm đã có thể đạt đến một bước này quả thật đối với người bình thường không phải là chuyện dễ.

Ánh mắt của Thần Phách chậm rãi dò xét Tinh Liên muốn dò xét xem Bách Biến Phong Linh đã vào bên trong đó đang muốn làm gì, nhưng vẫn như những lần trước hẳn vẫn không có cách nào nhìn thấu nội tình bên trong, phảng phất như vật nhỏ kia vẫn chưa từng tồn tại vậy, năng lực đồng hoá của

Tinh Liên có tác dụng đồng hoá tất cả các loại lực lượng tuy nhiên vẫn không hề có tác dụng đối với con Phong Linh kia, điều này khiến cho Tôn Dương cũng một trận bất lực rầu rĩ.

Sau khi dò xét Tinh Liên một lượt Tôn Dương lại bắt đầu chuyển động ý niệm đem toàn bộ kỹ năng chiêu thức sơ lược lại một lần, hắn cảm thấy đây mới chính là mấu chốt thiếu hụt của mình lớn nhất. Hiện tại những kỹ năng mà ta nắm giữ mỗi một chiêu đều có uy lực bạo phá cực đại, thế nhưng khi thi triển thì rất tiêu tốn năng lượng, với lại một khi sử dụng thì chắc chắn phải nhất kích tất sát được địch nhân nếu không người chết tất sẽ là bản thân mình. Ví như hôm trước đánh với Hỏa Long, sau khi tung ra một chiêu Nhất Chùy Thông Thiên thì cơ hồ lực lượng của ta đã bị rút hết, nếu không phải trước đó ta đã dùng Địa Sát Vòng vây khốn hãm thì người chết đã không phải là Hỏa Long mà chính là bản thân mình. Hiện tại ngoại trừ kỹ năng công kích cự ly gần là Vô Quyền ra thì còn có Yêu Huyền Tâm Tỉ là hai chiêu được sử dụng tiêu tốn lực lượng trung hoà nhất, nhưng hai chiêu này chỉ có thể đánh trong thời gian ngắn không thể duy trì lâu dài, còn có Yêu Huyền Ma Đồng thì chỉ cần Hồn lực và Thần Niệm đủ cường đại để duy trì là được. Còn những tuyệt kỹ còn lại thì cơ hồ đều không hề yếu hơn Nhất Chùy Thông Thiên chút nào, thậm chí còn khủng bố hơn ví như Đạp Phá Tinh Vân thức thứ hai sức bạo phá cơ hồ đã muốn vượt xa với Nhất Chùy Thông Thiên rồi, vậy nếu như xuất ra thức thứ ba thì sẽ kinh khủng đến mức nào, tuy nhiên giữa Đạp Phá Tinh Vân và Nhất Chùy Thông Thiên đều có một điểm chung biến thái đó là hai đại sát chiêu này theo thực lực của chủ tu tăng lên mà uy lực cũng đồng dạng tăng lên, giống như một mệnh tu độc lập sau khi dung nạp với lực lượng của chủ tu rót vào và đồng thời hút thêm năng lượng của thiên địa để bổ sung trước khi phát chiêu, như vậy sẽ đáng sợ đến mức nào đây.

Về sau khi Tôn Dương phá đạo thành Thần cũng chính là dùng một chiêu Nhất Chùy Thông Thiên này chân chính nhất kích xuyên thủng hàng rào Thần giới bá đạo mà phi thăng, nhưng đó là chuyện của nhiều năm về sau, còn hiện tại Tôn Dương hắn vẫn chưa là cái đỉnh gì trong cái thế giới này cả, tinh thần lại tập trung đến hai bộ công Pháp Vũ Luyện Cầm Sát Quyết và tuyệt kỹ Tuyệt Khúc Khuynh Thành, hai môn tuyệt học này để cho Tôn Dương tu luyện hắn mới thấy cực kỳ đáng sợ, Vũ Luyện Cầm Sát Quyết này mỗi khi Tôn Dương hắn tu luyện đều bị đưa nhập vào trong một huyền cảnh, bên trong huyền cảnh đó lại có tầng tầng lớp lớp quan ải, mỗi một quan ải lại có hàng nghìn hàng vạn thú nhân hình người đầu thú, chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì liên lập tức toàn bộ đều xông về phía hắn mà chém giết như muốn xé xác hắn ra vậy. Nhưng điều kỳ lạ là khi hắn muốn sử dụng lực lượng phản kích thì lại phát hiện toàn bộ kỹ năng của mình đều bị phong bế không cách nào sử dụng được, có chăng chỉ là một thanh hắc cầm và vô số văn tự kỳ lạ màu đen bay lượn vờn quanh thân thể.

Ban đầu khi mới bắt đầu tu luyện hắn còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, sau đó dưới sự tập sát của hàng nghìn hàng vạn thú nhân hắn không thể không phản kháng, tuy không sử dụng được kỹ năng chiêu thức nhưng lực lượng vẫn còn, vì vậy hắn mới lao vào điên cuồng tàn sát, thế nhưng sức của một người lực lượng cũng có hạn, lâu dần cũng bị hao kiệt, nhưng cũng may là thú nhân ở tầng một rất yếu với lại Tôn Dương cũng có thân thể Tinh Cang Biến chống đỡ cho nên miễn cưỡng vượt qua được, đồng thời những văn tự kia cũng hóa thành vô số sợi hắc quang màu đen chui vào trong đầu hắn, lúc này hắn mới biết thì ra Vũ Luyện Cầm Sát Quyết chính là lấy tàn sát mà ma luyện tinh thần cùng hồn lực và nuôi dưỡng sát khí, chỉ cần vượt qua được mỗi ải thì sẽ càng tăng thêm về mọi phương diện và lĩnh ngộ về bộ công Pháp này. Thế nhưng ngay khi hắn vừa đặt chân vào ải thứ hai thì lập tức quay đầu bỏ chạy, dứt khoát từ trong tu luyện tỉnh lại, bởi vì ở tầng thứ hai quả thức quá khủng bố, số lượng thú nhân thì vẫn đông nghịt như cũ, chỉ có điều là lực lượng của mỗi đầu lại tăng lên đến Tam Linh cảnh, hàng nghìn hàng vạn Tam Linh cảnh đừng nói là một Địa Tướng hậu kỳ như hắn, cho dù là một Thiên Tướng xông vào cũng chỉ có nước chôn thân trong đó, thế nhưng ở phiên không gian này lại được một cái ưu thế là về địa hình, có nhiều cột đá to lớn có thể phi hành đứng trên đó để tránh công kích của thú nhân, nhưng mà dù vậy hắn vẫn không dám tùy tiện xông vào, để đợi cho đến khi thức lực tiến thêm một bước rồi lại đến thử.

Cũng tương tự Tuyệt Khúc Khuynh Thành cũng là một chiêu cực kỳ biến thái, một chiêu này được chia thành hai thức chính là Hà Giang Cửu Nguyệt Khúc và Tuyệt Khúc Tiêu Sát. Hà Giang Cửu Nguyệt Khúc thì uy lực lần trước Tôn Dương đã thực nghiệm qua, một khúc đánh ra lực lượng như giang hà cộng dồn chồng chất lên nhau, đồng thời những vầng bán Nguyệt trên đỉnh đầu cũng phản chiếu ra quang mang thần bí giống như trăng soi bóng nước, nhìn thì nhu hoà nhẹ nhàng nhưng sát cơ bên trong lại giống như một làn sóng ngầm nguyên tử lặng lẽ cắn nuốt tất cả mọi thứ, hay nói một cách khác là Hà Giang chông chất lực lượng chỉ là một lớp vỏ ngụy trang bên ngoài, còn uy lực khủng bố chân chính chính là những quang mang tưởng chừng như nhẹ nhàng vô hại kia, ai có thể ngờ được, một thức này nếu luyện đến mức khi Cửu Nguyệt chân chính thành chín vầng trăng tròn thì uy lực sẽ vô hạn lượng không thể đo lường.

Thế nhưng một chiêu này Tôn Dương biết nào có dễ tu luyện như vậy, muốn lĩnh ngộ càng sâu thì độ khó càng tăng lên không biết bao nhiêu lần, cho đến hiện tại dưới sự diễn luyện của Thần Phách mà cũng chỉ có thể lĩnh ngộ ra được ba vầng bán Nguyệt, đến cái thứ tư thì bắt đầu chậm chạp đến đáng sợ. Chỉ một thức này đã đủ đau đầu rồi huống chi vẫn còn một thức phía sau là Tuyệt Khúc Tiêu Sát, cũng chính vì ngay từ đầu đã tu luyện những tuyệt kỹ khủng bố này cho nên chiến lực của Tôn Dương mới được nâng lên ở một mức độ đáng sợ như thế, chẳng qua là hắn thiếu thốn những chiêu thức trung hoà để duy trì tiêu hao trong chiến đấu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Dung hợp và lĩnh ngộ 2

Lại thêm một ngày trời qua, Tôn Dương vẫn một mực chìm đắm bên trong tu luyện, đem toàn bộ kỹ năng và kinh nghiệm của mình cũng cố lại. Sau đó lại bắt đầu lĩnh ngộ Pháp Tắc Không Gian, theo như hắn thấy môn công pháp này của Nhân Môn thật không hề đơn giản chút nào, lúc trước Vô Chính truyền cho hắn môn công pháp này đã từng nói đây là kỹ năng thiên về tốc độ cơ bản nhất của Nhân Môn, bất cứ đệ tử nào của Nhân Môn đều có thể học, chỉ bất quá môn công pháp này ở trong tay mỗi người tu luyện lại có hiệu quả khác nhau. Còn tùy vào năng lực lĩnh ngộ được nhiều hay ít quy tắc không gian bên trong đó, nói đơn giản là Pháp Tắc Không Gian khi ở trong tay của một thiên tài thì nó là tuyệt thế công pháp, nhưng ở trong tay một người bình thường thì nó chỉ là một bộ kỹ năng chuyên tu về tốc độ bình thường mà thôi.

Thành quả chứng minh cho điều này chính là một kích mà Tôn Dương đã khiến cho Hỏa Long tự tay giết sư đệ của mình, Tôn Dương đã vận dụng những quy tắc đại đạo không gian mà mình đã lĩnh ngộ được để mở ra lỗ hổng không gian, từ đó đem một chiêu của Hỏa Long đã đánh vào lỗ hổng đó dịch chuyển ra phía sau lưng của sư đệ Hỏa Long, đối với loại năng lực này đừng nói là những người khác mà ngay cả Tôn Dương lúc mới sử dụng cũng cực kỳ kinh ngạc, loại phương thức công kích kết hợp dịch chuyển không gian này quả thật còn đáng sợ hơn một người am hiểu về tốc độ nhiều.

Tôn Dương từ từ hồi tưởng lại sau đó hít sâu một hơi lấy lại tinh thần “Sau này ta nhất định phải bỏ nhiều thời gian để lĩnh ngộ Pháp Tắc Không Gian mới được “Hắn như nghĩ nghĩ đến chuyện gì đó sau đó nhất thời hai mắt sáng trưng lên “Đúng rồi Vô Quyền tại sao ta lại không nghĩ đến nhỉ, hiện tại cảnh giới đã tăng lên hiệu quả của vô quyền cũng không còn bao nhiêu tác dụng, mà hiện tại không phải là Thần Phách có khả năng dung hợp sao, tại sao ta không thử đem Vô Quyền dung nhập vào Pháp Tắc Không Gian để tăng lên uy lực “Nói là làm ngay, ý niệm vừa động lập tức Thần Phách mở mắt đứng dậy bắt đầu diễn luyện Vô Quyền, một quyền phân thành mười đạo hư ảnh không ngừng từ các phương vị khác nhau mà oanh kích ra, Thần Phách lập tức lấy tay vung lên từ trong thân thể có mười đạo hồn lực bắn ra dung nhập vào bên trong mười đạo tàn ảnh. Mười đạo tàn ảnh đã sắp tiêu tán rồi cuộc đình chỉ ngưng thật lại giống như thực chất, Thần Phách lại khoanh chân ngồi xuống hai tay không ngừng kết ấn, theo mỗi ấn pháp ngưng kết ra mười đạo thân ảnh kia cũng bắt đầu động tác theo quy trình của Vô Quyền mà bắt đầu tự thân diễn luyện.

Đây là Tôn Dương ý đồ muốn đem Vô Quyền diễn luyện độc lập, tự thân mỗi đạo thân ảnh kia sẽ tự giác ngộ những chỗ thiếu hụt mà lúc trước phát động cùng bản thể không hề hay biết sau đó bù đắp vào, mười đạo phân thân này vốn là một chỉnh thể của Vô Quyền, mỗi một đạo lúc phát động đều là công kích ở từng vị trí và góc độ khác nhau, vì vậy hiện tại Tôn Dương cố tình phân tách một chiêu này ra để cho chúng tự thân diễn luyện đến một trình độ hoàn mỹ che đi khuyết điểm nhỏ nhất, thỉnh thoảng hắn còn điều động Thần Phách tách ra vài đạo đại đạo không gian từ từ dung nhập vào bên trong mười đạo thân ảnh, lâu dần những đạo thân ảnh này rồi cuộc cũng trung hoà được những sợi đại đạo không gian kia vào bên trong quyền ý, nhất thời động tác của mỗi một quyền bắt đầu tốc độ tăng lên thấy rõ, quyền ảnh đánh ra bắt đầu phát sinh một chút biến hoá chớp động như có như không, cả thân thể của mỗi đạo phân thân cũng thập phần nhẹ nhàng chập chờn lúc ẩn lúc hiện, thế nhưng quyền thể vẫn được diễn biến rất có quy luật.

Mới lúc đầu cứ cách một khoảng thời gian là Tôn Dương lại dung nhập một ít sợi đại đạo không gian vào bên trong những thân ảnh, về sau khi quyền ý và đại đạo không gian đã có thể thuận lợi trung hòa, hắn liền rút ngắn thời gian và đại đạo không gian truyền vào bên trong quyền ý cũng càng nhiều hơn. Tôn Dương lúc này hoàn toàn mới cảm nhận rõ quyền ảnh từ những đạo phân thân đánh ra mỗi một quyền lúc này cực kỳ tấn mãnh, mỗi một quyền lúc đều ẩn chứa sức mạnh cực lớn đánh ra liền tạo tiếng vang bang bang âm thanh cực kỳ thuần túy, cần vị thế có vị thế, cần tốc độ có tốc độ, cần kỹ xảo có kỹ xảo, mỗi một quyền chính bởi vì có ẩn chứa đại đạo không gian nên khi đánh ra trông cực kỳ phiêu miểu, quyền thể phảng phất như có như không như dung nhập vào thiên địa làm cho người khó lòng phòng bị.

Tôn Dương cứ thế đắm chìm bên trong thân thể điều động Thần Phách dung hợp quyền ý và đại đạo không gian, cứ như thế mà đắm chìm cũng không quản thời gian bên ngoài trôi qua bao lâu, mà ở bên ngoài cùn không ai đến làm phiền hắn.

Cùng lúc đó tại ở ngoại giới, ở tại một phương đại lục xa xôi, ngay chính giữa một thung lũng được đồi núi bao quanh có một bãi đất trống, khắp nơi có vô số cây cột gỗ đổ nghiêng đổ ngã bị đốt cháy đen, nhìn kỹ đất đai nơi này cũng là một màu đen cháy, khắp nơi còn lộ ra vô số khe nứt sâu hút, dường như nơi này đã từng kinh qua một hồi tai kiếp bị tàn phá triệt để, chẳng lẽ đã trải qua một thời gian tuy những vết tích kia vẫn còn nhưng cũng đã có cỏ xanh mọc lên làm vui đi bớt vẻ tang thương cùng đau sót.

Hiện tại ở một góc trong dải đất đó có hai gò đất trồi lên trông như hai nấm mồ, phía trước gò đất đó hiện có hai bóng người, một người trong đó đang ngồi trước hai nấm mồ, đôi tay trắng nõn nhẹ sờ lên mấy dòng chữ được viết bằng máu ở trên hai tấm bia bằng gỗ mà run rẩy. Nếu như có Tôn Dương ở chỗ này thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra nơi này, bởi vì nơi đây chính là nơi mà hắn đã từng sống và lớn lên, cho đến một ngày bị tai kiếp hủy diệt hắn may mắn sống sót, hai cái nấm mồ kia chính là mộ phần mà hắn dựng lên cho cha mẹ hắn, tuy là không có xác của cha mẹ, nhưng hắn vẫn vì họ mà dựng mộ để tận hiếu, còn dùng máu của mình để lập bia.

“Tiểu Dương, con vẫn còn sống, hiện tại con đang ở nơi nào? Con sống có tốt không? “Người trung niên trẻ tuổi kia giọng nói có chút mơ hồ, lắm bầm như đang nói một mình, trong lời nói có ẩn chứa vài phần thương nhớ cùng có chút vui vẻ. “Con yên tâm chỉ cần con còn sống, cho dù có lật tung cả thiên thể giới này ta cũng nhất định tìm được con, cho dù con chỉ mang kiếp số của một thường nhân thì cũng sẽ không có ai dám động đến con. “Người trung niên lắm bầm thì thảo tự nói, trong lời nói lúc này lại có phần xúc động, chỉ là trên người hắn đang mặc Áo choàng cùng đội mũ trùm đầu cho nên không ai nhìn thấy cảm xúc của hắn thôi.

“Chủ Thượng, kia chẳng phải là tên ngài đó sao, còn có Chủ Mẫu nữa. Là kẻ nào to gan dám ở nơi này xây mộ lập bài vị của hai người đặt ở chỗ này. “Phía sau lưng nam trung niên cũng là một người trung niên thân hình cao to lực lưỡng, trên thân để mình trần, chỉ mặc một cái quần cộc ngắn, tay chân đều nổi gân cơ cuộn cuộn như rễ cây, dưới chân thì để chân trần lộ ra bàn chân rắn chắc, một đầu tóc đen dài phủ ngược ra sau, lộ ra một khuôn mặt khô ngô bá khí hung hãn nhưng lại thêm nhiều phần trung hậu, nghe ngữ khí của y thì có vẻ y rất tôn kính người trung niên trước mặt.

“Lạc Bá, hiện tại ta cần ngươi giúp ta tìm một người. “Người trung niên cũng không để ý đến lời nói của Lạc Bá mà trực tiếp đề nghị một câu nói. “n Chủ Thượng, ngài có việc gì xin cứ hạ lệnh, Lạc Bá sẽ tận lực hoàn thành cho ngài. “Lạc Bá nghe vậy vẻ mặt cũng nghiêm túc lên, dáng người thẳng tắp hỏi.

Nam tử trung niên trầm ngâm một chút sau đó cũng lên tiếng nói “Ngươi trở về dẫn theo vài người phân bố ra sau toà đại lục tìm con trai của ta. “

“Hả? Con trai, Chủ Thượng còn có con trai sao? Ha ha tốt, Chủ Thượng ngài an tâm, ta chắc chắn sẽ tìm được thiếu chủ mang hắn trở về gặp ngài. “Lạc Bá nghe nam tử trung niên có con thì vui mừng cười to, hắn vui mừng giống như đó là con của hắn vậy, điều này đủ thấy Lạc Bá là trung thành với người nam tử này như thế nào.

“Được, ngươi nhớ làm lặng lẽ một chút, không nên để cho đám người kia chú ý. Còn nữa nó tên là Tôn Dương năm nay cũng đã mười bảy tuổi, còn hình dáng của nó thì ngươi cứ xem trên mặt ta là được. “Nam tử trung niên khẽ thở dài một hơi ngữ khí trầm thấp nói.

“Được, sau khi trở về ta sẽ lập tức đi làm ngay. “Lạc Bá hào khí đáp.

Nam tử trung niên chỉ gạt đầu không đáp, đôi mắt hần bên trong Áo choàng lộ ra vẻ mờ mịt nhìn về nơi xa trên hư không, trên miệng khẽ nói thầm “Tiểu Chu chờ ta, hiện tại con trai chúng ta vẫn còn sống, ta trước sẽ tìm nó về an bài một chút sau đó sẽ đi đón nàng.” Nói đến đây bên trong đôi mắt mờ mịt đó bỗng trở nên trong suốt, từ trong mắt bắn ra từng đạo hàn mang sắc bén cường đại, giọng nói cũng thay đổi trở nên rét lạnh cùng hận ý vô cùng “Thiên Không vực, ta vì nhìn các ngươi mà cam chịu cùng thê tử rút lui sống cuộc sống của một dân thường, ngay cả con trai của ta lúc vừa mới sinh ra ta cũng đã tự tay phế bỏ căn cơ của nó, không cho nó cơ hội tu luyện. Thế nhưng các ngươi đã không nhìn vào thành ý của ta, hại ta nhà tan cửa nát mỗi người một nơi, nếu đã như vậy thì các ngươi cũng đừng trách ta lại một lần nữa lật tung Thiên Không vực, để cho các ngươi gà chó không yên.” Nói đến câu cuối cùng từ trên thân thể hần phát ra khí thế cường đại khiến cho mặt đất rung chuyển sập xuống từng mảng giống như động đất, không gian xung quanh trong phạm vi mấy trăm mét hư không đều bị chấn cho vỡ vụn như thủy tinh lộ ra không gian tĩnh không một mảnh đen kịt, trên bầu trời còn ẩn ẩn như muốn dẫn động lôi kiếp đánh xuống.

Lạc Bá thấy vậy thì mặt đầy kinh hãi vội vàng trốn ra xa đến hơn một ngàn mét nhìn lại “Khí thế thật đáng sợ, Chủ Thượng rốt cuộc ngài đã sắp chạm đến cực hạn của nhân gian rồi, thế giới này sắp không dung nạp được sức mạnh của ngài nữa rồi. Khí thế chỉ phát ra trong chớp lát sau đó liền tiêu thất không còn một mảnh, mà bóng người đứng đó cũng đã biến mất, chỉ vang vọng lại một tiếng trong hư không” Lạc Bá bảo hộ tốt con ta. “

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phiêu Miểu Vô Tung Quyền

Kể từ lúc tu luyện cho đến nay đã trôi qua bảy ngày, trong bảy ngày này ở bên ngoài Sa Hóa thành đã phi thường náo nhiệt, các trận đánh nhau hầu như ngày nào cũng xảy ở mọi lúc mọi nơi. Mà bên trong khu biệt viện của Nhạn Kiến Sinh lại cực kỳ an tĩnh, dường như cách ly với bầu không khí náo nhiệt bên ngoài, chỉ có điều hiện tại Nhạn Kiến Sinh mặt mày đều đang nhăn nhó, trông có vẻ cực kỳ buồn bực khó chịu, bởi vì hiện tại ở trong biệt viện của hần không chỉ có hai người hần và Tuyệt Kỳ mà còn có thêm bốn người nữa. Năm người này là ba nam một nữ, ba ngày trước đám thiếu niên thiếu nữ này lại đột nhiên chạy tới đây tự xưng là bằng hữu của Tôn Dương, sau đó cũng không đợi Nhạn Kiến Sinh hần mời chào mà tự động đi vào ở li bên trong biệt viện suốt ba ngày nay, mà trong đó có ba tên nam tử mà hần đều nhận ra. Một tên chính là thần côn mà hần đã gặp lúc trước chỉ điểm cho hần đi cứu Tôn Dương, nếu có Tôn Dương ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra hần, chính là cái tên thần côn Thiên n có cái bộ mặt hèn mọn dễ tiện thích lái nhái kia, còn hai người còn lại lần lượt là Tam Thái Tử Sùng Văn và Phan Thanh Xương, gần đây cũng uy chấn trong thành cũng một bộ giống như Tôn Dương, đánh đập bá đạo mà vào thành. Mà nữ nhân kia cũng chính là Kiều Mộng Cẩm.

Hiện tại đám người này cứ ở li bên trong biệt viện, hết nói chuyện phiếm thì lại thấy đôi bụng đốt lửa nướng đồ ăn, ăn xong rồi lại lăn ra ngủ như chết, ngủ dậy rồi lại tiếp tục riu rít nói chuyện, thỉnh thoảng còn cười ầm lên làm cho Nhạn Kiến Sinh hận đến ngứa răng, nếu không phải chưa xác nhận bọn hần là bằng hữu của Tôn Dương thì khẳng định hần đã nổi giận sách cổ từng tên đá ra khỏi cửa rồi. Mà ngược lại với Nhạn Kiến Sinh thì cô gái nhỏ Tuyệt Kỳ lại cực kỳ hứng thú đối với đám bằng hữu này của Tôn Dương, nghe bọn hần nói chuyện khiến nàng không nhịn được mà cười riu rít như chim non.

Đột nhiên, ngay tại lúc này từ bên trong căn phòng yên tĩnh mấy ngày qua chợt có dị động làm gây sự chú ý của đám người, chỉ thấy khí lưu ba động, vô số thiên địa linh khí hội tụ vào bên trong phòng, sau đó từng tiếng ùng ùng nổ vang, một bóng người phá tan nóc nhà phá không xông thẳng lên trời tốc độ như thiểm điện, bóng người bay lên kéo theo từng tiếng nổ vang, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy cứ mỗi tiếng nổ vang lên thì hư không lại có một chỗ bị lõm vào và rạn nứt sau đó rất nhanh liền khôi phục lại, bóng người ở trên không trung thân hình quỷ mị như chớp giật, khi thì xuất hiện khi thì biến mất, mà ở tại mỗi vị trí đều không giống nhau, cũng không có hiệu ứng năng lượng ba động khi hần xuất hiện và biến mất, quả thật quỷ dị đến cực điểm.

Đám người bên dưới ngược lên nhìn một màn này cũng tắc lưỡi không thôi, dựa vào nhãn lực của bọn họ đều có thể nhìn ra đây là một bộ quyền pháp vô cùng quỷ dị cùng xảo trá, quyền pháp bao hàm cả lực lượng cực mạnh và tốc độ, mặt dù đã bị áp chế đi bớt nhưng vẫn dị thường cường hãn, bên trong quyền pháp dường như còn ẩn giấu một cỗ lực lượng kỳ lạ nào đó khiến cho quyền pháp càng thêm phiêu miểu như ẩn như hiện, khi thì xuất hiện khi thì biến mất, làm cho người rất khó nắm bắt.

Tôn Dương dừng lại động tác đứng lơ lửng trên cao, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý nhìn quyền trên tay mình, trải qua mấy ngày rốt cuộc hần cũng đã dung hợp thành công, ở tại một bước cuối cùng sau khi dung hợp mười đạo phân thân lại với nhau thì xém chút nữa thất bại, bởi vì những đạo phân thân này đã tự thân diễn luyện quyền kỹ nắm giữ kỹ xảo và sức mạnh ở một mức nhất định, cho nên khi Tôn Dương đem chúng dung hợp lại với nhau thì lại có dấu hiệu bài xích, may mà sau đó Tôn Dương đã dẫn dắt thêm đại đạo không gian truyền vào làm vật dẫn, đem mười đạo phân thân câu dẫn liên kết lại với nhau lúc này mới thành công dung hợp, chỉ có điều ở ngay tại thời điểm mấu chốt Tinh Liên lại đột nhiên bạo động xoay tròn, đem linh khí thiên địa điên cuồng hút vào trực tiếp để cho Tôn Dương từ Địa Tướng hậu kỳ tăng lên đến đỉnh phong xấp xỉ đột phá đại Viên mãn.

Tôn Dương nhìn hư không chấn động bị đánh lõm vào rạn nứt, mặt dù hần đã khống chế lực đạo áp chế đi một phần ba sức mạnh, vậy mà uy lực phát ra cũng phải để cho hần lau mắt mà nhìn “n Vô Quyền đã lộ xác, từ này một chiều này gọi là Phiêu Miểu Vô Tung Quyền.”

“Ha ha mới một thời gian không gặp, Tôn huynh quả nhiên đã mạnh hơn không ít a.” Sung Văn sắc thái hiện ngang đáp không bay lên đứng đối diện Tôn Dương hào sảng cười cười nói.

“Một quyền thật là ảo nha, ngay cả ta trong nhất thời cũng không thể định vị rõ ràng phương hướng của một quyền này a.” Phan Thanh Xương cũng tà tà bay lên khoe miệng cũng nở nụ cười vui vẻ. Tôn Dương tuy là đã thấy qua bộ dáng quái dị của hần, thế nhưng lúc này nhìn lại trên miệng không khỏi giật giật hai cái có cảm giác cổ nén cười, nhất là khi nhìn vào hai cái bắp chân đầy lông lộ ra ngoài do mặc quần ngắn, cộng thêm bên dưới chân không phải là mang giày, mà là một thứ do Phan Thanh Xương gọi là dép tổ ong gì gì đó, trông cực kỳ buồn cười.

“A hai vị đạo huynh cũng lần đến đây rồi đó sao? À thế còn Cẩm Linh đâu, nàng ta không đi cùng hai người sao?” Tôn Dương hấn giọng một cái lấy lại bình tĩnh, trên mặt cũng treo một nụ cười chào hỏi, sau đó như nhớ đến Cẩm Linh liền vội vàng hỏi.

“Chuyện này chúng ta cũng không biết, khi bị ném ra ngoài bên cạnh ta cũng chỉ có tiểu quy.” Sùng Văn nhún nhún vai lắc đầu.

“Ta cũng là như thế, bất quá với bản lĩnh của cô nàng kia ta tin chắc cũng không có việc gì đi.” Phan Thanh Xương cũng gật đầu nói.

Tôn Dương đứng khoanh tay sờ cằm trầm ngâm trong chốc lát, nhất thời không ai biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, mà ngay cả bản thân hắn cũng không biết là hiện tại bản thân mình đang nghĩ cái gì, hắn chỉ biết là ngay lúc này trong đầu hắn đều là hình dáng linh động hoạt bát của Đồ Cẩm Linh, trong lòng lại mơ hồ có cảm giác không lành. Đúng ngay lúc này lại có một đạo thanh âm nửa vang lên đem Tôn Dương đang trầm ngâm kéo tỉnh “Ta nói này Tôn lão hữu, chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại nhau, ngươi không thể cứ như thế mà lơ đãng ta vậy chứ?.”

Tôn Dương nhíu mày theo thanh âm nhìn lại, ngay lập tức lại giãn ra trở nên thập phần vui vẻ “A thần côn, ngươi vẫn còn sống sao? Thật là tốt quá.” Thiên n vừa nghe Tôn Dương nói một câu thì lập tức mặt đen như com cháy “Mẹ kiếp tên mao tử này vẫn là ăn nói thất đức như vậy, ta thiên tân vạn khổ mới đến được nơi này a, vậy mà từ trong miệng hắn nghe như ta vốn đã chết từ lâu haiz.”

“Hi hi Tôn mao tử, ngươi đã trưởng thành không ít rồi a.? Thiên n tuy là nghĩ trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn cười hi hi phe phẩy chiếc quạt trong tay bộ dáng trường bối nói.

“Cút... Còn dám gọi ta là mao tử ta đem cái cờ hiệu xem bói của ngươi bẻ gãy, để xem ngươi còn có thể đi lừa gạt.” Tôn Dương cười lạnh một tiếng, từ trong miệng phun ra một câu hăm dọa, tuy nhiên mọi người vẫn có thể nghe từ trong lời nói của hắn lại không hề có một tia ác cảm, chỉ là đầu khẩu thông thường.

Thiên n đứng trước hăm dọa của Tôn Dương vẫn không mảy may biến hoá, ngược lại vẫn nở nụ cười mà hắn cho là ôn hoà nhất phối hợp với thần công cái thế mặt dày của thần côn, lưỡi uốn cong ba tấc, hấn nhìn Tôn Dương hơi nhếch miệng cười rồi nhẹ nhàng phun lại một câu “Haiz vốn ta đang muốn giúp ngươi xem một quẻ cho tiểu ni từ tình quái kia, ài xem ra ngươi cũng chẳng còn quan tâm đến nàng. Vậy đành thôi vậy.” tiểu ni từ tình quái ở trong miệng hắn chính là Đồ Cẩm Linh, thời gian trước trong lúc Tôn Dương thâm nhập bí cảnh của Ngải Đế, hắn và Cẩm Linh ở bên ngoài không có việc gì làm liền xúi dục cô nàng nhỏ kia, hai người chạy loạn khắp nơi đánh cướp một trận, về sau mới gặp phải một đầu Oán Linh dâm tà truy sát, mà nói một cách chính xác là chỉ có một mình Cẩm Linh bị truy sát chạy loạn khắp nơi rồi mất tích, hắn cũng một mình khổ sở lắm mới la lét được đến nơi này.

“A Thiên lão ca hi hi, ngươi Anh minh đại lượng cũng không nên chấp nhất tiểu đệ a. Mau tới, giúp ta xem cho nàng một quẻ, xem xem cát hung thế nào.” Quả nhiên Tôn Dương vừa nghe xong thì ngay lập tức đem cái bộ mặt khó chịu kia ném lên chín tầng mây, cảm xúc thay đổi còn nhanh hơn bánh xe đạp, vội vàng lao qua ôm lấy cánh tay của Thiên n bày ra bộ mặt nịnh nọt bị ôi hô lên. Với bản lĩnh của tên thần côn này hắn thập phần tin tưởng, từ lâu Tôn Dương cũng đã nhìn ra đằng sau cái bộ mặt thần côn dễ mến kia của Thiên n là một nhân vật không hề đơn giản, chẳng qua là hắn luôn mang bộ hèn mọn bất cần đời để che giấu đi thân phận mà thôi, một người có thể nhìn ra tướng mệnh, đoán biết tương lai, lại còn tinh thông các loại thủ thuật trận pháp cổ quái há có thể là người đơn giản.

“n chuyện này ngươi không cần lo lắng, chẳng phải lúc chuẩn bị tiến vào Hoang Nguyên ta đã có nói qua với ngươi rồi đó sao? Tai kiếp của nàng ta đã qua rồi hiện tại có lẽ là đang đắc phúc, ngươi cũng không cần lo lắng cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Xảy ra dị biến

Vào những ngày cuối cùng này, kỳ hạn của thí luyện Hoang Nguyên đã sắp kết thúc, không gian bên trong toàn bộ Sa Hóa thành cũng bắt đầu phát sinh dị biến, thiên địa linh khí bao trùm toàn bộ toà thành, từ những ngày trước đã phát sinh biến hoá. Thiên địa linh khí ở khắp mọi nơi bắt đầu tụ tập lại dày đặc hoá thành những dải sương mù bay lượn lơ lửng trong Sa Hóa thành, mà nơi thiên địa linh khí tụ tập chủ yếu nhất chính là ở ngay bên trong một tòa cung điện rộng lớn, những dải sương mù do thiên địa linh khí tập kết ở nơi này dày đặc đến nỗi có thể che đi tầm mắt của cường giả, đưa tay không thấy nắm ngón.

Vốn dĩ dưới tình huống thiên địa linh khí dày đặc này là rất có ích cho toàn bộ cường giả ở đây tu luyện, thế nhưng tâm tình của đám lúc này hoàn toàn không có đặt ở chỗ linh khí này mà là tất cả bọn họ đều đang hướng về phía tòa cung điện với vẻ chờ mong. Thiên địa linh khí cuộn cuộn từ bên trong cung điện trào ra liên miên không dứt, càng ngày càng nồng nặc bao trùm khắp mọi không gian, bầu trời phía trên Sa Hóa thành cũng bắt đầu bị che kín tối sầm lại khiến cho khí tức trong hư không có thêm vài phần quỷ dị.

Thiên n ngẩng đầu nhìn không gian đang lưu chuyển phía trên đỉnh đầu của tòa cung điện, ngón tay hắn không ngừng thi bấm, càng lúc ánh mắt hắn càng nheo híp lại, trong lòng hắn cũng dâng lên một cỗ bất an nồng đậm.” Dường như có thứ gì đó đang muốn nhân cơ hội này mà phục sinh thoát ra ngoài.” Tôn Dương nhìn thấy hiện trạng lo lắng của Thiên n, trên đỉnh đầu y còn không ngừng lăn xuống những giọt mồ hôi, ánh mắt hắn cứng lại trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy bất an, nhin không được hắn lên tiếng hỏi “Thần côn, ngươi nhìn ra điều gì đó hay sao?”

Tuyệt Kỳ và Nhạn Kiến Sinh nghe hắn hỏi vậy thì ánh mắt cũng bắt chợt nhìn về phía Thiên n, bởi vì trong lòng bọn họ cũng đã mơ hồ cảm nhận được

một cỗ bắt an đang dâng lên từ đáy lòng. Về mặt Thiên n hơi cứng lại, hần lác đầu có phần lo lắng nói “ Ta không tính ra được là thứ gì, bởi vì căn cơ tính tú thiên không nơi này đã bị diệt, bản mệnh của thế giới này thì vẫn còn sót lại một ít, nhưng mà có thứ gì đó đã cố tình che nó lại, không có tính tú thiên không và bản mệnh của thế giới, ta không thể nào tính ra được. Chỉ là cảm giác nói cho ta biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ. “

“ Tại sao lại như vậy, không phải nói là sẽ có bảo vật truyền thừa xuất thế sao? “ Tuyết Kỳ cũng cau mày nói nhỏ.

Người ở đây rất đông, từ trong ánh mắt có vẻ như đang chờ mong của họ, có lẽ họ vẫn chưa cảm nhận được cỗ bắt an kia cho nên tâm tình vẫn bình thản như vậy, mà trái lại một số người có thực lực đủ mạnh cũng đã bắt đầu cảm thấy có chỗ không đúng, bởi vì theo lẽ thường mỗi khi bảo vật xuất thế thì đều sẽ dẫn động một lượng lớn thiên địa linh khí để tu bổ trước khi xuất thế. Nhưng mà tình trạng lúc này lại thập phần quỷ dị, thiên địa linh khí vốn không có bị hút từ bên ngoài vào mà là từ sâu bên trong tòa cung điện kia thoát ra, đã vậy còn nhiều đến khác thường lại còn tạo thành dị tượng quỷ dị, mơ hồ tạo cho người ta một cảm giác nguy cơ khó tả.

Đột nhiên từ một phương hướng nào đó có một đạo âm thanh vang lên kéo sự chú ý của mấy người Tôn Dương từ trong suy nghĩ trở về “ Tôn Dương cuối cùng ta cũng tìm thấy ngươi... Cầu xin ngươi hãy đi cứu công chúa, nàng đã bị một nhóm ma nhân bắt đi mất. “ Tôn Dương cau mày nhìn lại người vừa đến là một nam tử thanh tú mặt một bộ y phục màu lam, hần cũng không nhận ra người này, thế nhưng người ta đã đến cầu mình thì ắt hẳn cũng nhận biết mình, hần cũng không vội đáp ứng mà ngược lại nhìn nam tử lam y kia không nhanh không chậm hỏi “ Ngươi là ai? Vì sao đến cầu ta cứu ngươi?. “

Nam tử lam y lúc này gấp như kiến bò, nghe Tôn Dương hỏi thì hần càng thêm nôn nóng, sợ chậm trễ thì sẽ không kịp, vì vậy tâm tình hần cũng gấp rút nói nhanh “ Ta là cận vệ bảo vệ cho Công Chúa. Nể tình ngươi và Công Chúa có chút giao tình, ta xin ngươi hãy ra tay cứu giúp nàng một lần. “ Hần nói nhanh câu từ lộn xộn, nghĩ nghĩ thấy mình vẫn chưa nói trúng vấn đề liền bổ xung thêm “ À ta quên mất Công Chúa danh tự là Kiều Mộng Cầm. “

“ Há? (há?) “ hai tiếng kinh hô vang lên, cả Tôn Dương và Tuyết Kỳ đều kinh ngạc, vốn đã thấy nàng ta khí chất tao nhã cao quý, nhưng thật không ngờ thân phận của nàng lại cao như vậy “ Chuyện này là như thế nào, ngươi mau nói rõ ra xem. “ Tôn Dương lấy lại bình tĩnh, nếu đúng là Kiều Mộng Cầm gặp nạn thì nhất định phải cứu, nhưng trước tiên hần phải làm rõ vấn đề trước mới có thể ra tay cứu người, bởi vì ở cái nơi xa xôi này hần cũng đã đắc tội một số ít người, ai mà biết được sẽ không có người có ý sắp xếp hãm hại mình.

“ Ta chính là một trong những thị vệ đi theo bảo vệ công chúa... Khoảng mấy tiếng trước công chúa vẫn còn đang tu luyện, nhưng sau đó lại có người nào đó cố ý truyền âm nói là ngươi muốn gặp nàng ở bên ngoài thành, vì thế công chúa mới không do dự lập tứ hướng ngoài thành đi đến, nào ngờ lúc nàng vừa mới xuất hiện bên ngoài cửa thành liền bị người tập sát bất ngờ đánh ngất nàng rồi mang đi. Ta và thủ lĩnh Hoàng Vũ Chi vốn đi theo phía sau công chúa không xa, nhưng không ngờ thực lực của nhóm người kia lại rất cường đại, ra tay nhanh chóng rồi mang người dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. “

Tôn Dương cau mày, nào có lý nào lại dễ dàng như vậy, thực lực của Kiều Mộng Cầm ít nhất cũng là Thiên Tướng trung kỳ, một người muốn đánh ngất cường giả Thiên Tướng trung kỳ mang đi thì ít nhất tu vi cũng phải đạt đến Thiên Tướng đại Viên mãn hoặc Chân Vương cảnh thì mới làm được, nhưng mà đâu có dễ dàng như vậy, hần càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái “ Theo như ngươi nói nàng chính là bị người đánh ngất mang đi, vậy ngươi có nhìn rõ người ra tay là ai không, còn nữa vì sao ngươi không tìm đến người khác cứu nàng mà lại tìm đến ta? “

Người kia nghe Tôn Dương hỏi như vậy hần cũng có phần xấu hổ, nhưng vẫn ngẩng đầu thành thật nói tiếp “ Ta không nhìn rõ là ai, chỉ thấy một đám bóng đen rất quỷ dị, ngay lúc công chúa bị mang đi, ta và thủ lĩnh cũng lập tức đuổi theo, chỉ là lúc đó không biết từ đâu lại có thêm hai người trẻ tuổi cũng truy theo đám người kia. Nhìn bộ dáng của bọn họ hình như cũng muốn cứu công chúa thì phải, thủ lĩnh thấy vậy liền nói với ta bảo ta trở về tìm ngươi, nói là chuyện này ít nhiều chắc cũng có liên quan đến ngươi, vì vậy chuyện này dù ngươi có muốn hay không thì vẫn phải giúp một tay. “

Tôn Dương hơi hồ nghi, nếu đúng như lời người này nói thì hần nhất định không thoát khỏi liên quan, bởi vì những người kia chính là đã dùng danh tự của hần để dẫn dụ công chúa, mà nếu đã là như vậy thì chắc chắn mục đích của đám người kia không phải là Kiều Mộng Cầm mà là trực tiếp nhắm vào mình, chẳng qua là mượn tay nàng để dẫn mình đến mà thôi, trầm ngâm một lát cuối cùng hần cũng gật đầu nói “ Bọn chúng đã mang nàng đến nơi nào, ngươi mau dẫn đường đi “

“ Đợi đã, sur đệ ngươi không cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái sao? Chúng ta không thể vì một lời của hần mà đi được. “ Nhạn Kiến Sinh tiến lên dang tay chặn lại đám người, hiển nhiên hần sẽ không tin đến những chuyện này, vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Tôn Dương hơi khựng người lại, sau đó hần dời ánh mắt về phía thần côn muốn nhờ hần tính toán xem hung cát như thế nào “ Thần Côn ngươi có thể tính giúp ta xem một chút không? “ với bản lĩnh của tên thần côn này hần thập phần tin tưởng.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người là Thiên n đã không do dự lập tức gật đầu nói “ Không cần nói ta đã sớm tính qua rồi, chỉ có điều lần này lại có hai điểm hung hiểm, không những là cô nàng kia mà ngay cả ngươi lần này cũng chỉ sợ không lành. “ Tôn Dương hơi nhăn mày nhưng cũng không có nói gì, chỉ hướng nam tử kia nhân nhạ nói “ Đi, ngươi mau dẫn đường đi. “ Nhạn Kiến Sinh và Tuyết Kỳ lúc này cũng không có nói gì, tuy hai người chỉ vừa mới tiếp xúc với Thiên n, nhưng nhìn bộ dáng Tôn Dương thấy hần thập phần tin tưởng người này như vậy thì hai người tất nhiên cũng tin tưởng ánh mắt của hần.

Người kia cũng gật đầu cũng không nói gì thêm, lập tức thả người bay về một hướng ra ngoài thành bay đi, bốn người Tôn Dương cũng lặng lẽ bay theo phía sau nhanh chóng vượt ra bên ngoài thành tiếp tục bay đi, nhưng bọn họ không để ý lúc bọn họ vừa rời đi cũng có vài bóng người mang ánh mắt âm trầm cũng lặng lẽ từ bên trong đám người đồng đức rút lui, hướng theo bọn họ rời đi mà bám theo.

Ngay lúc này ở bên trong tòa cung điện, dưới lớp sương mù che phủ tầm mắt của mọi người, mấy chục cái bóng đen quỷ dị như U Linh đang nhẹ nhàng lướt đi trôi nổi trong hư không, hướng sâu bên trong tòa cung điện đi đến. Nếu có người nhìn thấy một loạt bóng đen này chắc chắn sẽ rất kinh dị, bởi vì những cái bóng đen này lại không có chân, toàn bộ chỉ bay vờ như U Linh mà đi, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười quái dị trong bóng tối làm cho người nói cả tóc gáy. Từng cái bóng đen đi sâu vào cung điện cuối cùng dừng lại ở một mặt thất “ Cách “ một tiếng từ bên dưới lại đột nhiên mở ra một mặt đạo dẫn xuống lòng đất, những bóng đen kia không hề do dự lập tức bay xuống bên dưới rồi biến mất trong bóng tối, linh khí từ bên trong cũng dày đặc xông thẳng hướng ra bên ngoài mà khuếch tán đi.

Chương 72: Bản lĩnh của thần côn

Bên ngoài Sa Hóa thành tại một ngôi miếu phế tích, lúc này nam tử kia dẫn đầu mang theo đám người Tôn Dương đi đến nơi này rồi dừng lại, ở nơi này là một ngôi miếu đồ nát, khi mọi người nhìn lại thì nơi phát hiện nơi này khí tức nóng bức lại có chút quỷ dị khó hiểu, xung quanh cũng có từng sợi linh khí thành hình bay lượn lơ lửng, ngay chính giữa ngôi miếu lại có một miệng lớn chừng bốn mét, nắp hầm vừa bị mở ra không lâu, hiển nhiên là có người vừa mới tiến nhập vào bên trong. Từ bên trong miệng hầm u tối đó, mọi người rõ ràng có thể nhìn thấy một ít linh khí nhàn nhạt từ đầu đó bên trong đang thoát ra ngoài, lúc này nam tử kia nhìn mọi người tay hướng nắp hầm lên tiếng nói “Các vị, những kẻ kia chính là từ hướng này đi vào. Hoàng thủ lĩnh và hai người kia truy đến đây cũng đã truy vào trong đó.”

Tôn Dương neho mắt nhìn miệng hầm tăm tối, hắc mị hồ cảm nhận được xen lẫn bên trong những tia linh khí nhàn nhạt kia còn có bóng dáng của một ít âm sát khí quen thuộc, bóng tối bên trong đường hầm đó khiến cho mọi người cảm nhận được một tia nguy hiểm. Nhạn Kiến Sinh đứng khoanh tay trước ngực, vẻ mặt cũng có chút trầm xuống nói “Sur đệ, ta cảm giác nơi này không đơn giản, ở bên trong dường như có thứ gì đó rất nguy hiểm đang chờ chúng ta.”

Thiên n cũng gật đầu đồng ý, ngón tay hắc cũng khẽ thi bấm từ trong miệng cũng lăm lăm cái gì đó, sau đó ánh mắt hắc cũng chợt loé lên, khoe miệng hắc khẽ nhếch lên thâm ý như muốn nhìn thấu Tôn Dương nói ra “Ha ha bên trong đúng là có thứ đáng sợ muốn chặn đường chúng ta, bất quá tai kiếp lần này lại được Tôn lão đệ hoá giải nhẹ nhàng... Mọi người không cần phải lo lắng...”

Lời nói của Thiên n khiến cho mọi người kinh ngạc, ngay cả Tôn Dương cũng ngờ ngợ ngẩng ngẩng không hiểu ý của tên thần côn này là gì, bất quá hắc vẫn lựa chọn tin tưởng thần côn, nếu phía trước là một cái bẫy thì tên thần côn này có thể dễ dàng nhìn ra được không có lý sẽ để cho mọi người đi chịu chết, với lại hắc cũng đã nói xác thực hiện tại Kiều Mộng Cầm đúng là đang rơi vào hiểm cảnh, đã như vậy nếu như thứ đáng sợ bên trong thật sự hắc có thể ngăn được thì hắc cũng sẽ không ngần ngại mà ra tay dọn đường. Mọi người trầm mặt trong chốc lát, chỉ nghe Tôn Dương phá vỡ bầu không khí hít sâu một hơi “Được rồi, Kiều Mộng Cầm là bằng hữu của ta, dù cho có hung hiểm thì ta cũng phải đi vào xem thử. Ta không thể cứ thế mà bỏ mặc nàng, mọi người cũng không cần theo ta vào cứ ở nơi này chờ ta là được.” Nói xong hắc trực tiếp hướng miệng hầm, Yêu Huyền Ma Đồng mở ra đôi mắt quang mang màu tím lưu chuyển thông suốt nhìn xuyên qua bóng tối bên trong hầm, cũng không có gì cản trở mọi thứ bên dưới đều được hắc thu vào trong mắt. Miệng hầm này có độ sâu bằng cả một cái giếng, mà bên dưới lại vẫn còn có bậc thang không ngừng đi hướng xuống lòng đất, ngoài ra còn có linh khí tụ tập dày đặc ra thì cũng chẳng có gì cả...

Tôn Dương sau khi kiểm tra thì thả người nhảy xuống, cùng lúc đó ở phía trên cũng có thêm mấy đạo thân ảnh theo hắc mà nhảy xuống, những người này tự nhiên là mấy người Nhạn Kiến Sinh, Tôn Dương khẽ thở dài một cái rồi bắt đầu cẩn thận phóng xuất Thần Niệm toả ra xung quanh dò xét đề phòng. Chỉ trong chốc lát bọn họ đã chạm đến đáy hầm, nơi này chỉ có ba vách tường dựng đứng, còn một vách còn lại thì được người mở ra thành một thông đạo có từng bậc thang hướng đi sâu xuống bên dưới. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái bởi vì nơi này linh khí lượn lơ giống như sương mù rất dày đặc, với lại khí tức bên dưới này còn có phần âm u lạnh lẽo khó nói thành lời.

Tôn Dương đôi mắt vẫn ánh lên màu tím yêu dị cẩn thận dò xét bên dưới bậc thang “Mọi người cẩn thận, đi theo phía sau ta.” Sau khi dò xét phát hiện không có thứ gì nguy hiểm thì Tôn Dương dẫn đầu đi xuống trước, mọi người cũng nối đuôi nhau đi xuống, Thiên n đi sau cùng lên tiếng nói “Đội đã.” mọi người nghỉ hoặc nhìn hắc, cánh tay hắc lục lọi cái gì đó sau đó lấy ra một cái đèn lồng dưới sự hoài nghi của mọi người, chỉ thấy hắc đem đèn lồng đặc xuống đất lại lấy ra một miếng giấy mỏng màu vàng rồi viết tên của Kiều Mộng Cầm lên đó bằng mực đỏ. Mọi người vừa quái dị vừa kinh ngạc không hiểu hắc đang muốn làm gì, lại thấy hắc vậy mà đem miếng giấy kia dán lên chiếc đèn lồng sau đó hai tay hắc bắt đầu thi triển kết ra những ấn pháp kỳ lạ, từ trong miệng còn lăm lăm một đoạn chú ngữ nào đó, một lát sau mọi người chỉ thấy từ phía mi tâm của Thiên n bắn ra một đoàn ánh sáng ngưng tụ thành hình dáng của Kiều Mộng Cầm rồi bay nhập vào bên trong đèn lồng, nhất thời chiếc đèn tự động bốc cháy bay lên cao tỏa ra ánh sáng chiếu rọi bốn hướng bên trong động “Đi” theo âm thanh của Thiên n đèn lồng xoay chuyển một vòng rồi hướng sâu bên trong động mà bay đi.

Nguyên một đám người kinh ngạc với thủ đoạn của Thiên n, tuy bọn hắc không hiểu nhiều lắm, nhưng khi nhìn sơ qua thì đại khái cũng có thể đoán được đó là thủ đoạn tìm chính xác phương hướng của Kiều Mộng Cầm, bọn họ chỉ cần đi theo cái đèn lồng kia là có thể tìm thấy nàng. Hiển nhiên sau đó Thiên n cũng đã có giải thích sơ qua công dụng của Truy Tung Đăng, đây là một trong những thủ đoạn truy tung của tông môn hắc, lúc này những người như Nhạn Kiến Sinh và Tuyệt Kỷ mới hiểu vì sao Tôn Dương lại tin tưởng người này như thế, có thể dò ra thủ đoạn tìm người mà không có một chút manh mối hay khí tức như vậy đủ thấy bản lĩnh phải cao siêu cỡ nào.

Năm người vẫn một đường đi theo chiếc đèn lồng đang bay vật vờ về phía trước, chỉ có điều bọn họ phát hiện càng đi sâu vào bên trong thì ánh sáng đèn lồng càng cường thịnh, sau đó nghe thần côn giải thích thì bọn họ mới hiểu, hoá ra chiếc đèn lồng này càng bay đến gần Kiều Mộng Cầm thì sẽ càng tỏa sáng. Chỉ có điều bọn họ không hiểu, vì sao càng đi sâu vào bên trong thì linh khí lại càng dày đặc đến đáng sợ, cho đến hiện tại không biết đã đi bao lâu, cũng không biết là đang ở vị trí nào, chỉ thấy hiện tại linh khí đã dày đến nỗi hóa thành khói trắng che khuất tầm nhìn của bọn họ, với lại ở bên trong những linh khí dày đặc này cái loại cảm giác nguy hiểm càng ngày càng đến gần, ở sâu bên trong thông đạo này dường như có một cỗ hơi thở nguyên thủy bàn bạc đang theo nhịp tim mà sống lại, tạo cho tất cả mọi người một cảm giác áp bách cùng sự run rẩy từ trong linh hồn.

“Mọi người đi sát lại với nhau, nơi này cho ta cảm giác càng ngày càng nguy hiểm, ở trong sương mù linh khí này tầm nhìn bị hạn chế mọi người không nên tách ra.” Tôn Dương lên tiếng nhắc nhở, hiện tại hắc mị hồ cảm nhận được một luồng hơi thở khủng bố đang ở đầu đó sâu bên trong kia đang lan tràn ra khiến cho tâm tình hắc khó nhịn được mà run rẩy, Yêu Huyền Ma Đồng vẫn luôn được hắc vận dụng đến cực hạn nhìn xuyên qua dòng linh khí

dày cộm kia mà đi về phía trước.

Sau một khoảng thời gian bình yên vô sự, ngoài cái cảm giác áp bách nguy hiểm kia ra thì tất cả mọi chuyện vẫn rất suôn sẻ, cho đến khi đám người đi đến một gian thông đạo rộng rãi, nơi này có ba ngã rẽ tuy nhiên bọn họ có đèn lồng chỉ đường cho nên cũng không sợ đi lạc. Đột nhiên, từ ba hướng thông đạo có hàng loạt tiếng gào rú chói tai vang lên khiến cho tâm mọi người sinh ra một cỗ rét lạnh, cái nguy hiểm luôn rình rập bọn họ cuối cùng cũng đã đến. Đôi mắt Tôn Dương cứ lại, toàn thân hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh khi nhìn về ba hướng thông đạo, ánh mắt hắn nhìn xuyên qua lớp sương mù kia chính là hàng loạt những bóng đen ghê tởm lớn nhỏ không đồng đều đang điên cuồng hướng về bên này lao đến, trên thân thể của đám bóng đen này đều phát ra âm sát khí nặng nề, trong lòng tất cả mọi người đều run lên, bởi vì những thứ này không cần đoán cũng biết tất cả bọn chúng đều là Oán Linh có đủ loại cấp bậc, với lại số lượng nhiều vô kể. Nhưng lúc này bởi vì sương mù che đi tầm mắt cho nên không ai để ý phía dưới chân bọn họ đang dẫm lên một bãi máu nhện nhựa ghê rợn.

Dưới trần cảnh này hàng loạt Oán Linh đang ép tới, bọn họ lại không có tự tin có thể từ trong biển Oán Linh này toàn thân thoát ra, bởi vì số lượng của chúng thật sự rất nhiều. Thiên n cắn răng chửi thề một tiếng, lại lấy ra một cây bút lớn cầm trong tay, động tác không thập phần mau lẹ vẽ ra một cái vòng tròn lớn, sau đó lại vẽ ra hàng loạt những vân tự kỷ quái ra xung quanh bao vây lấy vòng tròn, động tác của hắn gấp rút cực kỳ nhanh. Chỉ trong nháy mắt hắn đã vẽ xong trên trần còn lăm lăm tám mồ hôi, hiển nhiên để vẽ ra những đồ án này hắn đã tiêu hao không ít tinh thần lực. Xong xuôi tất cả, chỉ thấy Thiên n lại lấy ra một cái lọ nhỏ, vẽ mặt một bộ tức nổi đau xót, sau đó hắn cũng dứt khoát đen cái bình nhỏ đồ ra, nhất thời mọi người liền cảm nhận được một cỗ huyết mạch lực cường đại xông ra, một giọt máu đỏ tươi lóng lánh có ẩn chứa năng lượng cường đại nhỏ xuống bức đồ án, nhất thời toàn bộ vân tự đồ án đều sáng lên từ bên trong còn ẩn chứa một nguồn uy năng hủy diệt mạnh mẽ phát ra khiến cho người người rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cực phẩm bách biến phong linh

Ầm ầm ầm... Trên ba ngã rẽ, toàn bộ oán linh lớn nhỏ đều như say khát máu, từng khuôn mặt dữ tợn như điên cuồng lao vào công kích đám người Tôn Dương, nhưng may thay, nhờ có trận pháp của Thiên n, mọi người đứng ở bên trong trận tuy có hơi căng thẳng nhưng vẫn bình yên vô sự không hề bị thương tổn gì.

Bởi vì trận pháp đã khởi động tạo ra lá chắn màu đỏ thẫm như máu ngăn cản đám oán linh ở bên ngoài, đồng thời đồ án xung quanh trận pháp cũng đang điên cuồng thiêu đốt huyết khí, phát ra uy lực cường đại, đem vô số oán linh cấp thấp thiêu đốt thành khói đen tại chỗ.

Chỉ là số lượng của chúng thật sự quá đông, e rằng không giết chúng được bao nhiêu thì trận pháp sẽ bị tiêu hao hết, đến lúc đó kết cục của mấy người Tôn Dương có thể sẽ rất thảm khốc. Thiên n nhìn trần diện chỉ chút oán linh, trong lòng hắn cũng có chút bất an, bất quá về mặt hắn vẫn rất bình tĩnh nhìn ba người nói "Trận pháp của ta chỉ sợ sẽ không còn cầm cự được lâu, vì vậy các ngươi nên chuẩn bị tốt tinh thần mà chiến, nên dùng toàn lực cố gắng quét sạch thật nhanh để mở ra một con đường."

Ú u u u... Người tính không bằng trời tính, ý định của Thiên n thì là vậy, nhưng bất chợt lại có vô số tiếng hú kéo dài từ xa vọng đến, liền dập tắt đi ý nghĩ đó của hắn. Ngay cả ba người Tôn Dương, Nhạn Kiến Sinh và Tuyệt Kỳ khi nghe thấy tiếng hú này thì toàn thân lông tóc cũng đều dựng đứng, bởi vì bọn họ cũng không xa lạ gì với tiếng hú ghê rợn này nữa, vừa nghe liền có thể đoán ra được nó là vật kinh khủng nhất trong số cấp bậc oán linh. Đó chính là Siêu cấp oán linh, mà điều làm cho bọn họ càng thêm sợ hãi chính là Siêu cấp oán linh đang tiến đến nơi này không chỉ có một con, mà là cả một đàn mấy chục con.

Nhạn Kiến Sinh chứng kiến cảnh này, ngay cả người không sợ trời không sợ đất như hắn cũng thẫm đổ mồ hôi lạnh, nếu nói là một con thì với thực lực của hắn vẫn có thể thông dong mà ứng phó được, nhưng nếu là mấy chục con thì đừng nói là hắn cho dù là cường giả Thiên Vương nhảy vào nơi này cũng chỉ có thể bị xé xác.

Ầm ầm ầm rắc rắc... Trận pháp đã bắt đầu có dấu hiệu nứt vỡ, cả bốn người lúc này tinh thần đã tập trung cảnh giác cao độ, tùy thời đều có thể sẽ lao ra chém giết. "Rắc rắc" lại vài tiếng nứt vỡ vang lên, chỉ thấy một đầu Siêu cấp oán linh đang không ngừng vươn bàn tay to lớn đen đúa đập mạnh vào màn chắn của trận pháp, khiến cho màn chắn càng thêm chật chội vết nứt lan toả đi một cách nhanh chóng.

Mọi người nhìn cảnh này thì ai nấy mặt mày đều trắng bệch ra, chỉ là đang trong tình huống cấp bách này bọn họ lại thấy Tôn Dương không biết từ lúc nào đã khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, không ai biết hắn đang muốn làm gì, bọn họ cũng không ngờ đến mức cho rằng là hắn đang tu luyện. Đùa sao? Trong tình huống bốn mạng treo trên một sợi tóc này mà dám ngồi thông dong tu luyện thì không phải là muốn chết sao?

Mà về phía Tôn Dương lúc này, nếu nói cấp bách thì không ai cấp bách bằng hắn, hiện tại hắn đang liều mạng đem tinh thần dung nhập vào trong thân thể, Thần Phách của Tôn Dương lúc này đang từ từ phân tán hoá thành một làn khí trong suốt, ý định muốn nhắm vào sâu bên trong đoá Tinh Liên mà chui vào. Bởi vì hiện tại thứ mà Tôn Dương trông chờ cũng chỉ có vật đang ở bên trong Tinh Liên, nó chính là Bách Biến Phong Linh mà lần trước đã chui vào bên trong Tinh Liên của Tôn Dương rồi yên lặng cho đến tận bây giờ.

Hiện tại tinh thể cấp bách cho nên Tôn Dương chỉ còn trông chờ vào nó, vì vậy hắn mới liều mạng phân tán tinh thần vào trong thân thể để mang Bách Biến Phong Linh ra ngoài.

Nhưng mà dù cho Thần Phách Tôn Dương dùng đủ mọi cách, giữ đủ thủ đoạn cũng không thể nào chui vào được bên trong những cánh sen chưa nở này

nữa bước, điều này làm hấn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Trong lúc hấn đang rối ren tìm cách thì bất chợt thanh Hắc Cầm bị quần đầy những sợi xích màu đen lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn. Tôn Dương nhìn thanh Hắc Cầm này mặc dù khó hiểu nhưng cũng có thể đại khái đoán ra được là nó đang muốn giúp mình, hấn đưa tay vuốt nhẹ lên thân Hắc Cầm sau đó lại thờ dãi lắc đầu tự nói "Ngươi mặc dù rất quý dị, chỉ tiếc là lần này ngươi giúp ta không được... Ta cũng không có đủ năng lực để khống chế ngươi phát huy toàn bộ sức mạnh... haizz thôi bỏ đi."

Như hiểu được lời của Tôn Dương nói, thanh Hắc Cầm như không vừa ý, toàn thân màu đen tuyền bắt đầu toả ra hắc vụ lượn lờ, sát khí đậm đặc cũng điên cuồng phóng thích như muốn chứng tỏ cho Tôn Dương thấy là nó có thể giúp được, chỉ là sát khí nó vừa phóng thích ra thì như kích động những sợi dây xích kia, khiến cho chúng càng thêm quấn chặt lại, như muốn ngăn cản không cho Hắc Cầm làm loạn.

Nhưng mà nhờ như vậy cho nên Tôn Dương mới nhận được một cái đại hỷ, ngay trong khoảnh khắc khi Hắc Cầm phóng xuất ra sát khí thì bên trong đoá Tinh Liên chợt có một đoàn ánh sáng bắn ra ngoài, Tôn Dương vừa nhìn thấy đoàn sáng này thì lập tức vui mừng như điên, bởi vì thứ mà hấn trông chờ rốt cuộc đã chịu xuất hiện.

Tôn Dương thì vui mừng, nhưng trái lại Bách Biến Phong Linh thì chẳng buồn để ý đến hấn, nó vừa ra ngoài thì lập tức phản kích "Chi chi chi" kêu lên rồi há miệng đem sát khí do Hắc Cầm phóng ra mà điên cuồng hút lấy. Thần Phách Tôn Dương ở một bên nhìn cảnh này mà há to miệng, sau đó như nghĩ đến điều gì? khoe miệng hấn khẽ nhếch lên một nụ cười gian xảo, Thần Phách vung tay đem Hắc Cầm thu lại, sát khí cũng lập tức biến mất không còn một mảnh, Bách Biến Phong Linh đang hút sát khí thống khoái thì bất chợt lại biến thành hút không khí, điều này làm cho nó rất khó chịu, nó hướng về phía Thần Phách mà bay đến, đôi mắt to linh động khẽ cau lại hai má phồng lên "Chi chi chi" kêu lớn, bộ dạng như đang tức giận.

"Khà khà cuối cùng ngươi cũng chịu bò ra ngoài, thế nào? Người đến chỗ ta ăn của chùa ở của chùa bây giờ lại còn trở mặt nổi giận với ta sao?" Thần Phách Tôn Dương thấy nó đã trúng kế liền đắc ý vừa cười vừa như bắt lỗi Bách Biến Phong Linh nói.

"Chi chi chi..." "Được rồi được rồi, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì? Hiện tại ta cũng đang rất gấp cho nên mới chạy vào đây tìm ngươi giúp... Chi cần ngươi chịu giúp ta thì sau này không những có thể cho ngươi ở lại trong Tinh Liên của ta, mà còn có thể thường xuyên cho ngươi hấp thu sát khí... Thế nào? Nếu ngươi đồng ý thì gật đầu, không cần kêu, ta không hiểu." Tôn Dương cũng không có thời gian dây dưa ở chỗ này, vì vậy hấn liền nói ra ý định của mình, kèm theo đó là một vài điều kiện mang tính dụ hoặc, hấn tin chắc rằng con Phong Linh này có thể nghe và hiểu lời mình nói.

Nhưng mà làm cho Thần Phách Tôn Dương sốt ruột là con Phong Linh này vậy mà không có gật đầu trả lời ngay, ngược lại nó còn trầm ngâm như đang suy nghĩ tính toán được mất, điều này làm cho Tôn Dương muốn phát bực đến nỗi thâm rũa trong lòng "Bà mẹ nó, tưởng ngu ngu ngơ ngơ dễ lừa gạt, hoá ra lại còn biết tính toán suy nghĩ..." Thần Phách Tôn Dương nóng lòng sợ không kịp thời gian, nếu hấn còn đứng ngây ở chỗ này chỉ sợ là thân thể bên ngoài sẽ bị xé ra thành từng mảnh mất. Vì vậy hấn liền xoay chuyển ném ra mỗi nhử cuối cùng "Ngươi không giúp ta cũng không sao, hiện tại ở bên ngoài đang có rất nhiều oán linh đang vây vào công kích ta, không phải người rất thích chúng sao? Với lại nếu ta mà bị chúng hại chết thì ngươi về sau thứ gì cũng không có, ngươi nghĩ xem có đúng không?"

Quả nhiên vừa nghe Tôn Dương nói xong thì sắc mặt nó chợt biến đổi, Chi chi chi kêu lên, sau đó hoá thành một luồng sáng bắn thẳng ra ngoài, Thần Phách Tôn Dương thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi ý niệm cũng trở lại bản thể.

Ở bên ngoài lúc này không gian xung quanh nhiệt độ đã hạ thấp xuống làm cho bầu không khí trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, ba người Thiên n, Nhạn Kiến Sinh và Tuyệt Kỳ lúc này đã đứng tạo thế thành hình tam giác che chắn cho Tôn Dương ở bên trong "Mẹ kiếp, tên tiểu mao từ này đang muốn làm cái gì đây, còn không tỉnh lại thì cả đám sẽ chết chắc đấy..." Thiên n nhin không được liền mắng một tiếng...

"Rắc rắc Âm" cùng lúc đó màn chắn của trận pháp cũng đã triệt để tan vỡ, một đám oán linh như ong vỡ tổ điên cuồng phóng đến, dưới tình huống này ước chừng chỉ cần ba cái hô hấp thì bảo đảm cả bốn người chắc chắn sẽ bị xé ra thành từng mảnh. Thiên n hoảng sợ tro mắt nhìn một loạt móng vuốt sắc lẹm đang cận kề mình trong gang tấc, hấn thảm than một tiếng trong lòng "Thôi xong, sứ mệnh của ta, có lẽ ta là kẻ đầu tiên phải chết yếu, truyền thừa độc môn của Thần Toán Điện cũng bị hủy trong tay ta, ta đã trở thành tội nhân hủy môn đạo rồi."

Cũng chính lúc này đây lại có kỷ tích xuất hiện, chỉ thấy đám oán linh sắp chạm đến ba người thì chúng lại đột ngột tiêu thất không thấy tăm hơi, mà ngay chính giữa trên thân thể Tôn Dương lúc này đang toả ra từng luồng ánh sáng nhu hoà, ánh sáng chiếu rọi khắp thông đạo, hào quang quét qua đến đâu thì oán linh cấp thấp nơi đó liền biến mất không để lại một chút tăm hơi.

Tôn Dương mở mắt ra, vươn mình đứng dậy, trên vai còn xuất hiện thêm một vật nhỏ cỡ bằng một bàn tay, mà thứ ánh sáng nhu hoà đáng sợ kia lại chính là từ vật nhỏ này liên tục phát ra. Ba người Nhạn Kiến Sinh rõ ràng cũng cảm nhận được, bên trong ánh sáng nhu hoà kia ẩn chứa sức ăn mòn và hấp thu cực kỳ bá đạo, nhất là Nhạn Kiến Sinh khi hấn vừa nhìn thấy vật nhỏ ở trên vai Tôn Dương thì tâm tình hấn vạn phần rung động, hấn hiện tại đã là một cường giả Chân Vương cảnh, đã trải qua Linh Vật phụ thể, làm sao lại không nhận ra lai lịch của vật nhỏ kia được. "Linh Vật dị chủng Bách Biến Phong Linh" Nhạn Kiến Sinh nhìn không được mà lầm nhầm, trước lúc đột phá Chân Vương hấn đã tìm hiểu rất kỹ lưỡng về các chủng loại Linh Vật, đã từng đọc qua tài liệu về các loại Linh Vật truyền thuyết, trong đó có Bách Biến Phong Linh.

Có mười loại cấp bậc Linh Vật truyền thuyết, mà Bách Biến Phong Linh lại là ngoại lệ thứ mười một, ở thời thượng cổ đã từng có cường giả dung hợp với sức mạnh bá đạo của Bách Biến Phong Linh huyết sắc, có được sức chiến đấu vô song, vị cường giả đó đã vui đập không biết bao nhiêu thiên tài cường nhân ở thời đại đó, vì vậy danh tiếng của Bách Biến Phong Linh cũng theo đó mà được ghi chép vào sử sách, được liệt vào hàng ngũ tuyệt phẩm Linh Vật truyền thuyết, trở thành ước mơ và khao khát của rất nhiều cường giả.

Đôi lời tạ lỗi của tác ; xin lỗi ae thời gian qua ta rối quá nên tạm dừng để đi đọc thêm ít truyện tham khảo, nay có thêm chút kinh nghiệm nên trở lại up tiếp, mong mọi người thông cảm... Ở từ chương này trở đi, ta sẽ cẩn thận chú ý chính tả và logic truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Thi thể trong quan tài

Tôn Dương nhận thấy ánh mắt vừa sợ hãi vừa nóng bỏng của Nhạn Kiến Sinh, hần khẽ cười một tiếng rồi lắc đầu nói " Sư huynh cũng nhận thức nó sao?"

Nhạn Kiến Sinh nghe Tôn Dương hỏi vậy thì định thần lại, lộ ra chút xấu hổ vì sự thất thố của mình nói " Ta đương nhiên biết, sư đệ, sau này khi người chưa bước vào Chân Vương cảnh đừng hợp với nó thì tuyệt đối không nên để cho cường giả khác thấy được người có vật này... Nếu không người sẽ không biết vì sao mà mình chết đâu." Nhạn Kiến Sinh mỉm cười vỗ vỗ bả vai Tôn Dương chân thành thành dặn dò hần, đối với loại Linh Vật này nếu để cho cường giả thấy được thì khẳng định tên sư đệ này của mình sẽ bị truy sát cho đến chết.

" Ta biết rồi đa tạ sư huynh nhắc nhở..." Tôn Dương cảm tạ một tiếng sau đó liền tiến lên phía trước, hần quét mắt nhìn một rừng oán linh đông nghịt như kiến từ ba hướng, trong đó còn có đến mấy chục con Siêu cấp oán linh, bất quá nhìn chúng lúc này lại trở nên rất an phận, không còn hăm dọa như lúc nãy nữa, chỉ đứng tại chỗ mà nhe nanh múa vuốt không dám xông lên, đây tự nhiên không phải là vì chúng sợ Tôn Dương, mà là sợ vật nhỏ trên vai hần.

Thiên sinh Bách Biến Phong Linh chính là khắc tinh áp chế nghiêng về một phía của chúng, gặp phải nó đương nhiên chúng sẽ không dám tùy tiện làm bừa, chỉ cần sơ xuất một chút thì không kể dù là đứa lớn hay đứa nhỏ cũng sẽ đều bị hút khô không còn manh giáp.

Tôn Dương bước lên phía trước hai bước, khoe miệng hần khẽ nhếch lên nụ cười, hần chỉ ngắn gọn nói ra một câu " Ta có việc cần phải đi gấp, vì vậy người mau dọn sạch chúng đi, nhớ là đừng chừa lại một con nào..." Lời nói của Tôn Dương vừa dứt, Phong Linh như oan hồn thảng bầy được thả cửa, nó hưng phấn kêu lên chi chi chi rồi thân nhỏ kóe sáng bay lên, khi ánh sáng thu lại thì trước mắt mọi người Phong Linh đã không thấy đâu, thay vào đó là một con rắn màu xanh lục ba đầu to lớn, " là Tam Thủ Lục Lân Xà... Mẹ ơi chuyện quái gì đang diễn ra thế này...?"

Thiên n kinh dị kêu lên, cho đến hiện tại hần vẫn chưa hiểu là chuyện gì đang xảy ra, bản thân hần tưởng chừng như đã nắm chắc cái chết vậy mà giờ lại vẫn còn sống nhăn răng, lại thêm chuyện oán linh vô tung vô ảnh mà biến mất một mớ lớn, rồi lại đến chuyện cái vật nhỏ bay bay như cái chuông gió kia lại biến thành Tam Thủ Lục Lân Xà, quả thật khiến cho hần mơ mơ màng màng choáng váng cả đầu óc.

Dưới sự kinh ngạc của mọi người, ba cái đầu rắn của Tam Thủ Lục Lân Xà do Phong Linh biến thành hướng về ba ngã thông đạo, miệng rắn gào rít lên một tiếng chói tai, tiếp đó là không gian đột nhiên phát sinh biến hoá, một ba luồng lực lượng hấp thu thôn phệ bá đạo từ trong miệng rắn phát ra, chỉ trong nháy mắt đã có vô số oán linh bị hút mất không còn một mống, ngay cả mấy chục con Siêu cấp oán linh cũng không tránh khỏi tai kiếp, nhưng vì chúng mạnh mẽ hơn nên vẫn cố sức cố gắng giãy dụa bỏ chạy, nhưng chúng càng muốn chạy thì lực thôn phệ lại càng tăng lên, từng đoàn âm sát khí trên người chúng như nước lũ bị hút đi, thân hình của chúng cũng theo đó mà thu nhỏ lại, cuối cùng khi thân hình chúng chỉ còn bằng một con oán linh cấp thấp thì chúng cũng hoàn toàn biến mất. Ba cái thông đạo lúc này cũng trở nên trống trơn sạch sẽ, ngay cả linh khí dày đặc cũng bị cái máy hút siêu tốc Phong Linh này hút cho gần hết, làm cho tầm mắt của mọi người cũng trở nên rõ ràng hơn.

Hút xong một bụng thống khoái, ba cái đầu rắn hướng về phía Tôn Dương mà híp mắt như đang cười khoái chí, Nhạn Kiến Sinh ở phía sau lắc đầu cười khổ lẩm bẩm " Linh Vật kia mới chỉ là phẩm giai màu trắng mà đã khủng bố như vậy, về sau khi nó tăng phẩm đến Huyết phẩm thì sẽ như thế nào đây?... Haizz xem ra sau này truyền thuyết có thể sẽ tái hiện rồi, Lục Địa thế giới và các thế giới khác về sau chỉ sợ là không nơi nào là không có dấu chân của vị sư đệ này."

" Được rồi người mau biến trở lại đi, ta còn có việc phải làm không thể đứng ngốc ở đây với người đâu." Tôn Dương nhìn Phong Linh không khách khí nói

Phong Linh nghe lời, nó hoá thành một chùm sáng lại bay vào trong người Tôn Dương rồi biến mất không thấy tăm hơi, ba người phía sau tiến lên, Thiên n thì trở mắt lượn quanh người Tôn Dương một vòng, hết dỡ tay áo xem xét thì lại banh áo trước ngực hần ra, muốn tìm xem cái vật nhỏ kia đã trốn đi đâu, hành động này của hần làm cho Tôn Dương và hai người còn lại đều dỡ khốc dỡ cười, có lẽ là do tên này đã bị dọa cho đến phát ngốc rồi. " Này Tôn lão đệ, cái thứ bay bay giống như cái chuông gió đó đã chạy đi đâu rồi, tại sao không thấy?" Thiên n vẫn ngu ngu ngơ ngơ hỏi?

" Ủa... Vật gì? Người bị dọa cho phát ngốc rồi sao? Làm gì có vật gì đâu..." Tôn Dương làm bộ như không hề hay biết gì, kiểu như làm gì có chuyện gì xảy ra, người bị làm sao vậy?

" Đúng vậy làm gì có vật gì đâu." Nhạn Kiến Sinh cũng hùa vào theo nói cho tên Thần côn mặt mũi giống như gà mờ, mơ mơ màng màng không biết là mình nhìn lầm hay là bọn họ đang lừa mình nữa.

" Thật không có cái gì sao? Nhưng rõ ràng ta nhìn thấy..." " Được rồi, thấy cái gì mà thấy... Người mau hoàn hồn lại rồi điều khiển truy tung đẳng của người đi, cứu người quan trọng, lỡ như chậm trễ sợ sẽ sinh biến a..." Thiên n còn đang định nói tiếp thì bị Tôn Dương cắt ngang, không phải là hần muốn lừa gạt gì tên thần côn này, mà là không muốn y bị đã kích thêm nữa, muốn nói thì đợi đến lúc hần bình tâm lại rồi nói cũng không muộn.

Đợi cho Thần côn ổn định lại tinh thần, hần bắt đầu lại thao túng Truy Tung Đẳng nhắm phương hướng thông đạo chính giữa bay đi, bốn người lại đi tiếp sâu vào bên trong, nhưng kỳ lạ là lúc này họ càng đi vào sâu thì không khí xung quanh lại càng trở nên lạnh buốt, màu sắc hai bên vách tường cũng bắt đầu thay đổi thành màu xanh lam giống như băng, ở phía trên tường hai bên cũng dần dần có một ít ánh sáng chiếu vào do một ít viên đá Dạ Quang được người gắn vào phía trên thông đạo.

Bởi vì có ánh sáng hỗ trợ, bốn người có được tầm nhìn liên bất đầu chú ý đến những hình vẽ kỳ dị phía hai bên vách tường, có hình thì vẽ một đầu thần Long đang khuấy đảo một mảnh bầu trời trong lõi kiếp, có hình thì vẽ lại cảnh Phượng Hoàng nộ khiếu xung thiên, có hình thì vẽ một người đứng trên đỉnh một toà tháp khí thế bá đạo khiêu khích trời xanh, có hình thì vẽ một Ma nhân sau lưng có tám đôi cánh đen như mực và một nữ nhân cũng có tám đôi cánh sau lưng, nhưng cánh của nữ nhân là màu trắng, hình ảnh phản chiếu lại cảnh hai bên đang đánh nhau khí thế làm run đất xé trời.

Còn có hình ảnh giống như kỳ sỹ cười trên lưng một đầu Xích Lân đạp trên thiên địa uy mãnh vô hạn.

Còn có rất nhiều hình ảnh người và thú còn có ma cùng nhau chiến đấu, tràn cảnh khốc liệt uy lực ngút trời. Tuy đây chỉ là những bức hình ảnh được vẽ lại, nhưng khí thế của mỗi nhân vật trong bức tranh đều khiến cho cả bốn người khiếp hồn bạt vía, dường như không dám quá tập trung để nhìn chăm chăm vào những bức tranh đó nữa.

"Thật đáng sợ, chỉ là những hình ảnh được vẽ lại vậy mà cũng mang theo khí phách của họ dung nhập vào trong đó, quả thật quá dọa người rồi." Tôn Dương lúc này cũng không dám dừng lại ánh mắt trên những bức tranh quá lâu, hần vừa đi vừa nhìn lướt qua những bức tranh, nhìn không được liền lên tiếng than thở vì sự bá đạo tiềm ẩn ở bên trong những bức tranh này.

"Ý ở phía trước, ở phía trước có lối ra. Kiều Mộng Cầm cũng đang ở gần đó.." Lúc này Thiên n đột nhiên kêu lên làm cho ba người chú ý, bọn họ nhìn truy tung đang đang đỏ phần phật sáng lên khác thường, Thiên n không nói thêm một lời nào, trực tiếp theo Truy Tung Đằng đi về phía trước, ngọn đèn bay đến gần một quan khẩu thì dừng lại, nó ở trên không xoay tròn tại chỗ mấy vòng sau đó mới bay ra khỏi quan khẩu, chính thức thoát ra khỏi thông đạo.

Khung cảnh tiếp theo hiện ra trong tầm mắt mọi người là một gian đại điện rộng lớn mênh mông, những cột đá to lớn màu lục sắc giống như những cây cổ thụ chống đỡ tòa đại điện cao vút này, bốn người đảo mắt nhìn khắp nơi, càng nhìn càng cảm thấy khiếp sợ nơi này, khí tức nguy hiểm cũng phát ra từ chỗ này càng thêm nặng nề rét lạnh.

Ở các hướng hai bên đại điện tổng cộng có tám cánh cửa lớn có khắc hoạ các loại hoa văn đồ án rất tinh xảo, còn có cả những sợi dây xích to lớn đem những cánh cửa đó quán chặt lại như đang giam giữ thứ gì đó ở bên trong. Nhưng mà hiện tại bốn cánh cửa ở phía bên trái hình như đã bị ai đó phá phong mà mở ra, toàn bộ dây xích trên mỗi cánh cửa đều đã bị người nào đó phá bỏ, Thiên n nhìn bốn cánh cửa phía bên trái đó không hiểu sao hần lại có cảm giác sợ hãi tim đập chân run "Mọi người nên cẩn thận, ta cảm thấy có điều bất an..."

Tôn Dương cũng cau mày liên tục đảo mắt nhìn quanh, bởi vì hần rõ ràng cũng đã cảm giác được một cỗ bất an mãnh liệt từ khi vào đến nơi này, chỉ là bọn hần từ khi đặt chân vào đến nơi đại điện này, ánh mắt vẫn luôn quan sát đề phòng mọi thứ và bị thu hút bởi những thứ kỳ dị cùng tám cánh cửa kia, nhưng có một nơi mà bọn hần đã vô tình bỏ sót chưa nhìn đến, nơi đó chính là phần trung tâm nằm ngay giữa chính điện, chiếc bảo tọa trên đài cao, phía trước bảo tọa còn có một chiếc quan tài hình dáng khá đặc dị, ở bên trong chiếc quan tài đó là một cỗ thi thể nam nhân đang nằm ngay ngắn trông giống như đang ngủ say, chỉ là lúc này ngay tại vùng mi tâm của cỗ thi thể đó lại đang phát sinh dị biến, một điểm nhỏ màu xanh lục trông giống như một con mắt đang bắt đầu hé mở, kèm theo đó là một cảm giác như có khí tức sinh cơ từ nơi đó đang tràn ra ngoài rồi dung nhập vào thi thể nam tử đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ta không có nói gì hết...

Bốn người Tôn Dương lúc này thì đang cấp tốc đuổi theo Truy Tung Đằng, ngọn đèn này đột nhiên bay nhanh nhắm thẳng vào một phương hướng chính là một trong bốn cánh cửa kia. Cả bốn người đuổi theo cũng xác nhập vào bên trong đó, có điều khi vừa bước vào bên trong thì cảnh tượng đầu tiên xuất hiện trước mắt bọn họ là một đám U Linh đông đảo mặt mày dữ tợn đang chặn đường bọn họ, ở phía sau còn có tiếng va chạm cùng sóng lực bùng nổ, hiển nhiên là có người đang đánh nhau với đám U Linh ở bên trong.

"Cái gì? Là U Linh của U Linh Giới, tại sao chúng có thể đến được nơi này?" Nhạn Kiến Sinh vừa nhìn thấy đám U Linh thì kinh dị thốt lên như không thể tin được.

"U Linh giới, bọn chúng là tộc nhân của thế giới khác nữa sao? Không phải nói lần này chỉ có người của ba thế giới đi vào nơi này thôi sao?" Tôn Dương cũng kinh ngạc hỏi.

"Ta cũng không rõ vì sao chúng vào được, nhưng nếu chúng đã có mặt ở nơi này thì có lẽ sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả?" Nhạn Kiến Sinh cau mày nói.

Tôn Dương đảo mắt vừa nhìn lại liền thấy ở trên một toà tế đàn cao phía sau, bóng dáng của Kiều Mộng Cầm đã bị ngắt đang bị trói vào trụ hiến tế trên tế đàn, nhìn nàng lúc này đầu tóc rối bời quần áo xộc xệch, Tôn Dương thấy vậy hần đột nhiên có cảm giác hiện tại bản thân mình như đang mất khống chế, hần tức giận. Con giận của hần đang mãnh liệt dâng lên, khắp người hần toả ra sát khí còn nặng nề hơn cả khi hần đối đầu với Hoà Long.

"Lũ súc sinh khốn kiếp, chết hết đi cho ta." Tôn Dương gầm thét lên giận dữ "Ách Đợi..." hần mang theo lửa giận điên cuồng xông thẳng vào đám U Linh, ngay cả Thiên n muốn lên tiếng nói gì đó cũng không kịp mở miệng, vì tốc độ của hần quá nhanh. Hai người Tuyệt Kỳ và Nhạn Kiến Sinh cũng đang chuẩn bị lao lên hỗ trợ Tôn Dương thì lại bị Thiên n ngăn cản lại "Hai người các người cũng bình tĩnh đi, cứ để cho hần lên trước ăn hành một hồi vì

cái tội dám trêu ta, các ngươi quên mục đích Truy Tung Đẳng của ta muốn tìm là gì rồi sao? Mau nhìn thử đi..."

Hai người vừa nghe Thiên n nói thì cũng bình tĩnh trở lại, theo hướng của Truy Tung Đẳng nhìn lại, cả hai người đều khó hiểu đứng ngây ra, bởi vì lúc này rõ ràng là ngọn đèn kia đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu của một hắc y nhân che mặt đang chiến đấu với mấy tên U Linh, cả hai người đều cực kỳ khó hiểu, rõ ràng là Kiều Mộng Cầm đang bị trôi ở trên kia, nhưng tại sao chiếc đèn đó lại bay đến bên người của hắc y nhân này "Rốt cuộc là chuyện gì đây?" Nhạ Kiến Sinh khó hiểu hỏi.

"Rất đơn giản, thật ra Kiều Mộng Cầm không có bị làm sao cả, vẫn còn rất hăng hái và khỏe mạnh như hai người đã thấy đó..." Thiên n cười cười đáp.

"Ý ngươi là...?"

"Phải đó chính là nàng ta..."

"Vậy còn người bị treo trên kia" Tuyết Kỳ hiểu kỳ nhện không được liền lên tiếng hỏi.

"Đó có thể chỉ là một phân thân của nàng ta, Truy Tung Đẳng của ta là nhắm vào người còn sống có khí tức sinh mệnh có linh hồn, cái phân thân kia không có thì tìm đến đó làm gì?..." Thiên n nhẹ nhàng đáp.

"Nói như vậy có nghĩa là trước đó nàng ta đã biết trước là có người đang muốn hại mình cho nên đã để phân thân của mình đi thế, còn bản thể thì ẩn mình lặng lẽ đi theo xem xét..." Nhạ Kiến Sinh có chút bất đắc dĩ nói, theo hán nghĩ nếu đúng là như vậy thì bản thân hắn vẫn còn quá xem nhẹ cô gái này rồi, bây giờ hắn dường như mới nhận ra một điều, đó chính là bằng hữu bên cạnh Tôn Dương bất kỳ người nào cũng đều không phải là nhân vật đơn giản cả. Phan Thanh Xương cũng vậy Sùng Văn cũng vậy ngay cả tên thầy bói này và Kiều Mộng Cầm kia cũng thế.

"Có lẽ là vậy, khi vào đây có lẽ là nàng ta bị phát hiện cho nên mới xảy ra xung đột... Tiểu tử kia thì mặt kệ hắn, chúng ta qua đó giúp nàng một tay đi khả khả..." Thiên n chà xát hai tay cười cười, theo như tính toán của hắn thì đây chính là cơ hội tốt để lấy lòng mỹ nữ đó nha.

"Vậy thì hai người qua đó, để ta đi giúp Tôn Dương ca ca..." Tuyết Kỳ bĩu môi, sau đó vọt đi đến bên cạnh Tôn Dương, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng xuất ra một chuỗi liên đánh bay một tên U Linh rồi đứng bên cạnh Tôn Dương.

Mà hán lúc này thì mặt mày đã chuyển thành màu xám âm trầm lạnh lùng đến đáng sợ, ngay cả khi Tuyết Kỳ đến bên cạnh, hắn cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không nói câu nào nếu không phải hắn vẫn còn lý trí nhận ra nàng thì đã tung luôn cho nàng ta một chuỗi rồi.

"Tôn Dương ca ca huynh mau bình tĩnh lại, thứ mà huynh nhìn thấy không phải là thật đâu..." Tuyết Kỳ vừa đánh vừa cố gọi Tôn Dương để giải thích.

Quả nhiên hán vừa nghe vậy thì động tác có hơi khựng lại tách ra khỏi một tên U Linh, lại nhìn nàng hỏi "Không phải thật. Ngươi nói vậy là có ý gì?" "Huynh tự mình nhìn đi..." Tuyết Kỳ vừa nói vừa chỉ tay về phía hắc y nhân bên kia, Tôn Dương theo hướng tay nàng nhìn lại thì thấy ngọn đèn treo trên đỉnh đầu của một hắc y nhân còn có cả tên Thần côn và sư huynh của mình ở bên cạnh cũng ở bên cạnh hắc y nhân đó, mặt hán hăm hăm lập tức đen lại thẹn quá hoá giận, hán rống lớn một tiếng vang vọng cả khu tế đàn này "Mẹ kiếp nhà ngươi tên Thần côn khốn kiếp... Ngươi dám lừa Lão Tôn một vỏ lớn như vậy?"

Tất cả mọi người kể cả đám U Linh đều bị tiếng rống này của hán làm cho kinh động, toàn bộ đang đánh nhau đều tách ra định chỉ động tác, không biết bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía nơi phát ra âm thanh "Ặc, có vẻ ta hơi lớn tiếng thì phải... Đừng có nhìn ta, ta không có nói gì hết... Các ngươi đang đánh nhau vậy thì cứ tiếp tục đi không cần để ý đến ta đâu a." Bị bao nhiêu cặp mắt sẫm soi ngay cả gan lớn như hán cũng cảm thấy chột dạ, hán vội vàng lấp liếm chối bầy lời nói của mình, bộ mặt cứ như ta không có nói gì hết các ngươi có tiếp tục đánh nhau đi.

"Tôn Dương mau can chúng lại, đám U Linh này đang giúp tộc nhân của Ma Giới hồi sinh mấy tên ma đầu... Mau giết sạch chúng nếu không sẽ không kịp..." Ngay lúc này Kiều Mộng Cầm bỗng nhiên hướng về phía Tôn Dương mà hét lớn, lời của nàng vừa dứt, nó giống như một tín tức chấn động làm cho Tuyết Kỳ và Tôn Dương, ngay cả Nhạ Kiến Sinh cùng Thiên n đang ở bên cạnh nàng cũng ngây người.

Hồi sinh ma đầu đây là cái khái niệm gì, theo lẽ thông thường cường giả đã vượt qua Thánh cấp từ cấp bậc Hư Thần trở lên thì thân thể và linh hồn sẽ trở nên bất diệt, trừ khi là tận diệt tiêu tán linh hồn, nếu không thì những nhân vật này vẫn sẽ mãi tồn tại và đợi thời cơ để chuyển thế hoặc có phụ lực hồi sinh.

Nếu quả thật lúc này những nhân vật cấp bậc này được hồi sinh thì đây chính là một hồi tai ương ngập đầu, ở cái nơi hoang phế này thử hỏi ai có đủ bản lĩnh để chế trụ những nhân vật như thế? Nhạ Kiến Sinh bất giác cảm thấy sống lưng mình phát lạnh, hán cắn răng nhìn về phía Tôn Dương hô lớn "Sư đệ, để bọn ta chặn chúng, ngươi mau đi phá Tế Đàn nhanh lên... Không thể để chúng hồi sinh ma đầu, nếu không tất cả chúng ta sẽ đều phải chết...!"

Hán cũng không dám chậm trễ, lời nói vừa dứt hán và Kiều Mộng Cầm liền động thủ, ngoại hình Nhạ Kiến Sinh đột nhiên biến hoá, y phục trên người hán cũng biến đổi thành một màu tím phát ra những luồng từ quang sáng lập lòe, giữa mi tâm của hán còn hiện lên dấu ấn hình một thanh kiếm màu tím thần bí, giống y hệt như thanh kiếm lớn đang trôi nổi lơ lửng phía sau lưng hán, sức mạnh cường đại bắn ra bốn phía. Toàn thân Nhạ Kiến Sinh lúc này đều sắc bén giống như một thanh kiếm, khắp người đều có kiếm khí cường đại phát tán ra xung kích liên tục can quét.

Tôn Dương nhìn thấy một màn này hán nhện không được mà thì thảo lắm bầm" Linh Vật phụ thể, đó chính là Linh Vật và trạng thái phụ thể của Nhạ sư huynh sao? Thật quá cường đại đi, sức mạnh không tăng lên đến đáng sợ..."

"Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không đi phá Tế Đàn mau lên..." Nhạ Kiến Sinh nhìn thấy Tôn Dương còn đứng ngẩn người, làm hán càng thêm buồn bực hết âm lên.

Tôn Dương lấy lại tinh thần, hẳn biết việc lần này rất nghiêm trọng, ngay cả Nhận sư huynh cũng đỡ ra thủ đoạn mạnh nhất để ngăn cản thì hẳn làm sao lại dám lơ là được, nhưng trong tình thế cấp bách có đôi khi lại hay xuất hiện mấy tảng đá chặn đường. Ngay lúc Tôn Dương đang định bay qua Tế Đàn thì bất chợt có hai giọng nói ồm ồm vang lên " Khắc khắc Muốn phá Tế Đàn, người làm được sao?"

" Mau chặn tên nhân loại đó lại..!" Từ hai phương hướng phía trước và phía sau Tôn Dương đột nhiên xuất hiện bốn cái bóng, Tôn Dương đưa mắt nhìn hai tên U Linh phía trước trong lòng hẳn thầm giật mình, bởi vì cảnh giới của hai tên U Linh này đều là Thiên Tướng hậu kỳ thật thực lực rất mạnh. Nhưng khi nhìn lại hai tên phía sau thì lại càng kinh dị hơn, bởi vì hai tên phía sau không phải là U Linh mà là nhân loại, lại còn là người quen nữa đây.

Hai người này chính là hai tên đã từng muốn lấy mạng của Tôn Dương hẳn, là tên Khô Mộc và tên Cơ Lạp lúc trước đã chặn hẳn ở ngoài cổng thành, nhưng điều mà Tôn Dương không ngờ tới là hai kẻ này lại theo chân mình đuổi đến tận đây, lại còn trong lúc quan trọng này mà bọn hắn lại đứng ra ngăn cản mình vì ân oán cá nhân.

" Không đứng, hai người này có điểm khác thường, vừa nãy bọn hắn tại sao lại gọi mình là nhân loại.. " Tôn Dương quan sát hai người này thấy có điều không thích hợp, nhưng hắn lại không nghĩ ra là không thích hợp ở điểm nào, đến khi hắn chú ý vào đôi mắt có màu hơi bạc của hai người thì kêu lên một tiếng kinh dị " U Linh, các người là U Linh... Không phải là các người đã đoạt xá bọn hắn?"

các bạn đọc thấy được thì ấn cho một like lấy động lực nha, cảm ơn các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 76: Người không thể ra ngoài

" Khắc khắc nhân loại, con mắt của người cũng sáng thật đấy... Trước đó bọn chúng muốn giết người, bây giờ ta dùng thân xác của chúng để giết người cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của chúng... Khắc khắc " Tên U Linh Khô Mộc cười khắc khắc quái dị nói.

" Hừ muốn giết ta vậy thì đến đây đi.."

" Nhân loại ngu ngốc, chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngông nghênh như vậy?" " Ba tên các người đi hỗ trợ giết những kẻ còn lại, tiểu nhân loại này để ta giải quyết... " Tên U Linh Khô Mộc ra lệnh cho ba tên kia rồi đi, bởi vì hắn nghĩ đối phó với một nhân loại cảnh giới yếu này thì chỉ cần một mình hắn là đủ.

" Người tự tin nghĩ mình có thể cản được ta... Ha ha ha... Ngu ngốc...! Đợi cho ba tên kia rồi đi, Tôn Dương trong lòng thở phào một hơi, nếu như cả bốn tên đó cùng xông lên thì bản thân hắn cũng khó lòng mà chống đỡ được, hai Thiên Tướng hậu kỳ, một Ma Pháp sư thất tinh trung kỳ, còn có tên Khô Mộc cảnh giới khảng định là Thiên Tướng đại viên mãn hoặc là gần với Chân Vương cảnh, nếu thật sự phải đối đầu thì Tôn Dương sợ là không có bất kỳ phần thắng nào cả, nhưng vừa may là tên U Linh Khô Mộc này lại đột nhiên thay đổi ý định muốn chiến một mình nên để cho ba tên kia rồi đi, như vậy thì tảng đá trong lòng Tôn Dương đã giảm nhẹ đi không ít.

Thế nhưng mặc dù là vậy thì Tôn Dương cũng không có ý định ở chỗ này dây dưa chiến đấu với U Linh Khô Mộc, việc hắn cần làm bây giờ là cấp tốc đi phá Tế Đàn, vì vậy hắn liền đưa ra quyết định mạo hiểm. Ở bên trong thân thể hắn Thần Phách đứng dậy đập chân bước ra khỏi thân thể, trên người Thần Phách khải giáp màu vàng Kim chói loá đứng đối diện với U Linh Khô Mộc, còn Tôn Dương thì nhân cơ hội lập tức phóng đi hướng thẳng về phía Tế Đàn.

" Nhân loại người đứng là xảo trá hơn ta nghĩ, chỉ có điều người dùng linh hồn của mình đi chặn đường một U Linh thì đúng là quá ngu ngốc... " Nói rồi U Linh Khô Mộc lập tức vọt lên, ngón tay móc thành trào như thói quen muốn cắt qua Thần Phách " Bang " U Linh Khô Mộc bị đánh ngược trở về, trên tay Thần Phách Tôn Dương lúc này đã huyền hoá ra một cây búa lớn trực tiếp đập ra một búa đối cứng với một trào của U Linh Khô Mộc.

" Ô hồn lực thật mạnh, nhân loại từ khi nào lại có kẻ có thể tu luyện linh hồn đến loại trình độ này?" Đối cứng một chiêu với Thần Phách Tôn Dương tên U Linh Khô Mộc liền kinh dị thốt lên một tiếng. Nhưng không có ai trả lời hắn, Thần Phách vẫn đứng lặng yên bất động, chỉ cần Khô Mộc động thì nó sẽ động, ý niệm của Tôn Dương chính là để cho Thần Phách quán lấy U Linh Khô Mộc kéo dài thời gian chứ không trực diện giao tranh với hắn, bởi vì nếu đấu về lâu dài chỉ sợ Thần Phách sẽ bại và tổn hại, một khi Thần Phách bị tổn hại thì Tôn Dương hẳn cũng sẽ không được khá giả gì?

Tôn Dương hạ mình đập chân trên tế đàn, bên trên tế đàn này là một bãi sân trống rỗng, hoàn toàn không có gì đặc biệt cả, chỉ có mỗi một cái cột đá đang trời lấy phần thân của Kiều Mộng Cầm và một cái hồ lớn chừng bốn thước vuông. Nhưng lúc này từ trong cái hồ đó đang không ngừng phun ra những dòng hắc khí tà ác, Tôn Dương dường như còn nghe thấy từ bên dưới cái hồ đó dường như có tiếng gầm nhẹ của thứ gì đó, hẳn hít sâu một hơi để mình thanh tĩnh lại, nhiệm vụ của hắn là lên đến nơi này để phá Tế Đàn, nhưng hiện tại hắn đang đập chân lên Tế Đàn rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đột nhiên từ trong miệng hồ bạo động, dường như có thứ gì đó đang phát ra hấp lực cường đại, đem toàn bộ linh khí dày đặc xung quanh hút vào, ngay cả bản thân Tôn Dương cũng không trụ nổi bị nguồn hấp lực này hút đi, khi hắn bị kéo đến gần miệng hồ thì hắn bắt đầu có cảm giác toàn thân lạnh buốt, một cỗ nguy hiểm từ trước đến nay chưa từng có đang bao trùm lên trái tim của hắn, thế nhưng dưới nguồn lực hút kinh khủng này hắn không có biện pháp nào để thoát ra. Ngay khi hắn bị kéo đến kề sát miệng hồ, đang có dấu hiệu rơi xuống thì hắn lại đưa ra quyết định liều mạng.

Trong khoảnh khắc toàn thân rơi xuống đó, Tôn Dương cũng đồng thời buông tay, từ trên đầu năm ngón tay cấp tốc bắn ra vô số sợi tơ nhỏ hướng đến

trụ đá bên trên mà quán vào, hấn bị rơi xuống chừng bốn mét thì dừng lại, bản thân treo lơ lửng giữa miệng hố, nhưng mà cái lực hút kinh khủng kia vẫn còn. Tôn Dương cố dùng hết sức hai tay nắm chặt vào những sợi tơ của mình, một mặt lại phải chống cự với nguồn hấp lực đáng sợ kia, với tình huống của Tôn Dương hấn hiện thì có thể nói là tính mạng ngàn cân treo sợi tơ.

Chỉ có điều hấn cũng không phải là người gan nhỏ, bản thân hiện tại bị treo nơi này xuống thì chắc chắn không thể xuống, nhưng mà muốn leo lên thì cũng cực kỳ khó khăn, vì vậy cho nên hấn trầm nghĩ trong lòng " Bà mẹ nó... Tề Đan còn chưa sờ đến được lại bị cái thứ quái gì hút vào cái hố chết dẫm này...? Không được, ta phải nhìn xem thứ bên dưới là thứ quý quái gì? Lỡ đâu có chết thì cũng mình bạch được nguyên nhân..." Nói là làm ngay, hai tay hấn càng dùng thêm lực bầu chặt vào những sợi tơ, đầu thì ngoảnh lại nhìn xuống bên dưới xem dưới đó là vật gì?

Không nhìn thì thôi nhưng khi nhìn thấy rồi lại khiến hấn kinh hồn đến tóc gáy dựng ngược, chỉ thấy bên dưới cách vị trí của hấn không xa đang treo lơ lửng một viên ngọc màu xanh đen lớn bằng hai ngón tay, chính là viên ngọc này đang tỏa ra hấp lực khủng bố hút hết toàn bộ lượng linh khí khổng lồ vào bên trong, nhưng đây cũng không phải là điều làm cho Tôn Dương sợ hãi nhất, thứ làm cho hấn kinh dị nhất đó là ở phía sâu bên dưới miệng hố là một màu đỏ thẫm, vừa giống màu dung nhan vừa giống màu máu.

Ngay tại bên dưới đó có một con mắt khổng lồ đang thông qua cái hố này mà nhìn chăm chăm vào Tôn Dương, thỉnh thoảng nó còn phát ra tiếng khẹt khẹt như đang cười quái dị.

" Tiểu nhân loại hèn mọn, nguoi thật to gan... Lại dám phá Tề Đan ngăn cản bốn Thần hồi sinh... Hừ..." Tôn Dương nhìn thấy thứ bên dưới miệng hố, mặt dù hấn có cảm giác nguy cơ sinh tử đang đến rất gần với mình, thế nhưng tâm tính cứng cỏi không cho phép hấn vì sợ hãi mà mất đi lý trí, hấn cố định thần trấn tĩnh lại bản thân. Nhưng vừa mới ổn định lại được một chút thì hấn lại nghe một giọng nói giống như vang lên từ địa ngục, cái âm thanh này giống như m Ba trực tiếp đánh thẳng vào trong đầu Tôn Dương khiến hấn nổi lên một trận đau đớn gần như muốn mất đi ý thức, đôi tay đang nắm những sợi tơ đang có dấu hiệu buông lỏng ra thì bất chợt hấn lại nắm chặt lại. Từ trong đôi mắt của hấn lúc này đã trở nên đỏ ngầu chảy xuống hai dòng máu tươi.

"Ồ vẫn còn trụ được, tiểu nhân loại này ý chí cũng thật mạnh khác thường đi, có thể sống sót dưới sóng âm lực của bốn Thần coi như nguoi cũng có chút bản lĩnh." Tiếng nói bên dưới lại vang lên, nhưng mà lúc này Tôn Dương như đã nửa tỉnh nửa mê, sóng âm vừa rồi quả thật đã công kích hấn quá mạnh, Thần dù sao cũng là Thần mặc dù chỉ là một Hư Ma Thần tồn tại dưới dạng hồn linh, nhưng mà những nhân vật cấp bậc này thủ đoạn giết người vô số kẻ, huống hồ Tôn Dương mới chỉ là một tiểu nhân vật còn không bằng một con kiến trong mắt những tôn tại đó, chỉ cần một lời nói mà đã làm cho Tôn Dương hấn suy yếu chút nữa thì mất mạng, cũng may trong khoảnh khắc vừa rồi nếu không phải hấn kịp thời toàn lực vận khởi Yêu Huyền Ma Đòng tập trung bảo vệ ý thức thì có lẽ hấn đã toi mạng thật rồi.

Mặc dù là vậy nhưng Yêu Huyền Ma Đòng cũng không chống đỡ được bao lâu liền bị phá giải, vì vậy cho nên đôi mắt của hấn lúc này đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Ở bên trong thân thể Tôn Dương truyền đạt ý thức kêu gọi Thần Phách trở về bản thể, với tình hình hấn lúc này nếu như không có hồn lực chống đỡ chỉ sợ là sẽ không trụ được bao lâu. Thần Phách hiện ra, lại trở về ngồi phía trên Tinh Liên, chỉ có điều nhìn hình dáng nó lúc này đã mờ nhạt đi không ít, hiển nhiên là trong lúc cầm chân U Linh Khô Mộc nó đã bị tổn hại không ít hồn lực.

Hiện tại có Thần Phách ở trong thân thể chống đỡ, thương thế của hấn cũng được giảm nhẹ đi không rất nhiều, với lại Tinh Liên lúc này cũng đang cập tốc xoay chuyển phun ra linh khí tinh thuần để cho bản thân Tôn Dương trị liệu.

"Tôn Dương nguoi có làm sao không? Mau tỉnh lại, nhanh phá viên ngọc màu đen kia đi... Nó chính là vật dẫn câu thông với linh khí để cho Ma đầu hồi sinh đó..."

"A là, là giọng của Kiều Mộng Cầm... Viên ngọc màu đen, chính là viên ngọc nhỏ đó sao? Lực hút kinh khủng kia đã biến mất rồi, nhưng mà đầu mình, đầu mình đau quá..."

"Tôn Dương nguoi phải cố lên, nếu không thì sẽ không kịp nữa... Đợi đến lần hấp lực tiếp theo kết thúc thì Ma đầu sẽ được hồi sinh, đến lúc đó toàn bộ chúng ta sẽ đều phải chết... Phải chết... Phải chết..." m thanh giọng nói của Kiều Mộng Cầm lại một lần nữa vang lên, lần này Tôn Dương nghe được rõ ràng, nếu như thật sự để lần hấp lực tiếp theo kéo đến thì chỉ sợ là đã muộn.

Lúc này ngọn lửa trong thâm tâm hấn bắt đầu bùng cháy, ý chí của hấn đang vật dậy chống đỡ lấy tinh thần đang bị tổn hại của mình, hấn không muốn chết, hấn không thể chết, hấn còn phải sống, còn phải báo thù cho nên hấn không thể chết ở chỗ này được.

Tôn Dương đem một chút ý chí còn sót lại của mình thiêu đốt thành ý niệm cuối cùng, đó là hấn phải sống, nhất định phải sống sót, đây là ý niệm duy nhất trong đầu hấn lúc này, đôi mắt đỏ ngầu mờ bùng ra, toàn thân hấn đồng thời cũng tỏa ra lực lượng mạnh mẽ, hai chân khễ đạp vào hư không, cả thân hình hấn liền trực tiếp từ bên dưới miệng hố phóng lên cao đứng lơ lửng bên trên miệng hố trên tề đàn, ánh mắt đỏ sậm hờ hững nhìn xuống phía sâu bên dưới, âm thanh của hấn như tiếng chuông vang đi khắp nơi nói với Ma đầu bên dưới "Ta chỉ là một kẻ phạm nhân, Tạo hoá có mắt để cho ta nghịch thiên tu luyện... Ta còn có thù phải báo, ta còn có người mình cần phải bảo vệ... Vì vậy ta nhất định phải sống sót, cho nên nguoi không thể ra ngoài... Ta không cho phép nguoi ra ngoài... Không cho phép nguoi ra ngoài... ra ngoài..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cường thế phá Tể Đàn

"Khắc khắc khắc... Tiểu nhân loại, ngươi đánh giá mình cũng cao quá rồi đấy... Nào trước khi đột hấp lực tiếp theo bắt đầu, ngươi cho ta xem ngươi làm thế nào để không cho ta ra ngoài...?"

m thanh của Hư Ma Thần lại vang lên, lời nói của Tôn Dương lọt vào tai hắn như nghe được chuyện cười thú vị, lại còn tăng thêm ngẫu hứng khiêu khích tiểu nhân loại ngu ngốc này.

"Làm thế nào? Ha ha ha ha... Vậy thì ngươi xem cho rõ đi..." Lời nói của Tôn Dương vừa dứt, nhất thời linh khí tụ tập dày đặc xung quanh bắt đầu như sóng vỗ bờ bạo động, toàn bộ linh khí hoá thành một vòng xoáy tụ tập lại một điểm phía trước ngực Tôn Dương, đồng thời từ bên trong thân thể hắn Tinh Liên ly khai khỏi thân thể bay ra ngoài dung nhập vào bên trong biển linh khí đó, bốn cánh hoa sen nở ra xung quanh cũng khép lại thành một búp sen hoàn chỉnh, linh khí điên cuồng hội tụ quán nhập vào bên trong búp sen trong suốt, hấp thu linh khí đậm đặc, dần dần nó bắt đầu phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất, ban đầu chỉ là búp sen, sau đó đầu nhọn của búp sen bắt đầu kéo dài ra nhọn hoặc giống như hình một cái mũi khoan to lớn, nó càng lúc càng xoay chuyển xoáy tròn với tốc độ nhanh kinh khủng, linh khí xung quanh cũng điên cuồng hội tụ giống như bão lũ, năng lượng từ mũi chùy do Tinh Liên biến thành càng lúc càng trở nên khủng bố kinh nhân.

Lúc đầu là linh khí, sau đó dường như là toàn bộ mọi thứ ở bên trong tể đàn đều đang bị một lực hút khủng bố phát ra từ mũi chùy trong suốt kia hút đi, dù là gạch đá vách tường cũng bị lực lượng mạnh mẽ cuốn trôi ra rồi bị hút đi, U Linh hay thậm chí là mấy người Kiều Mộng Cẩm Nhạn Kiến Sinh cũng có xu hướng muốn bị hút đi, chỉ là bọn họ đã nép mình vào một vách tường cố gắng trấn trụ lại.

"Đó là thứ gì? Tại sao lại kinh khủng như vậy?" Nhạn Kiến Sinh gian nan nhìn vào mũi chùy đang xoáy tròn trên không trung kia, trong lòng hắn có vô vàng tư vị khó tả, hắn thật sự muốn biết vị sự đệ đồng môn này của mình còn có cái chiêu gì đáng sợ hơn cái này nữa hay không? Một mũi chùy khủng bố này nếu như thật sự nhắm vào chính mình, hắn tin chắc dù bản thân có dùng toàn lực thì không chết cũng sẽ bị phế bỏ không dậy nổi.

"Sư huynh, ta sẽ phá hủy toàn bộ nơi này, nguồn sức mạnh này ta không khống chế được lâu... Huynh mau dẫn bọn họ đi trước không cần lo cho ta..." Từ trên cao Tôn Dương quét mắt nhìn xuống lớn giọng nói với Nhạn Kiến Sinh.

"Sư đệ, ta..." "Đi mau... Ta sắp không khống chế được rồi..."

"Được vậy ngươi hãy bảo trọng, chúng ta ở bên ngoài đợi ngươi..."

"Tôn Dương... (Tôn Dương ca ca) ngươi nhất định phải bình an..." Kiều Mộng Cẩm và Tuyết Kỳ đồng thời lên tiếng gọi Tôn Dương một tiếng, sau đó mới theo Nhạn Kiến Sinh thông qua một con đường khác mà chạy cấp tốc tránh xa nơi này.

Bên ngoài sảnh điện, trong chiếc quan tài kỳ dị lúc đang phát sinh dị biến, người nam tử nằm lặng yên trong quan tài đột nhiên hé mở đôi mắt, một đôi mắt hoàn toàn phản diện với diện mạo trẻ trung bên ngoài, bên trong đôi mắt đó như ẩn chứa muốn vàng sự tang thương của năm tháng, từ trong ánh mắt đó có thể thấy chủ nhân của nó đã trải qua chuyện gì đó khiến cho hắn vô cùng thống khổ cùng tiếc hận, khiến hắn phải chịu đựng sự cô đơn cùng lạnh lẽo của năm tháng. Giờ đây hắn lại một lần nữa thức tỉnh, nhưng thời đại huy hoàng trước kia đã không còn nữa, có chăng thì cũng chỉ là một thế giới phế tích cùng đổ nát.

"Ma tộc, đã bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi mà vẫn không ma diệt được các ngươi... Hôm nay các ngươi lại muốn thoát ra ngoài gây hại nhân gian... Vậy thì để bốn tọa tiền các ngươi thêm một đoạn chấm dứt tai họa của thời đại trước..." Bên trong quan tài, âm thanh như làn nước truyền ra tuy rất trầm thấp nhưng hầu như ai cũng đều nghe thấy, kể cả đông đảo người đang đứng bên ngoài cung điện, cũng không ai hay biết là đang xảy ra chuyện gì?

Nam tử ở bên trong quan tài lúc này vẫn nằm yên ở đó, đôi mắt cũng đã khép lại, chỉ là con mắt màu xanh lục ở trên mi tâm hắn lúc này lại toả ra lực quang cường thịnh, khí tức sinh mệnh phát ra càng thêm đậm đặc, toàn bộ đều dung nhập vào bên trong thân thể của nam tử. Bàn tay hắn khẽ cử động nhấc lên, bàn tay trắng hồng chạm nhẹ vào nắp quan tài và sau đó hắn đột nhiên vô tung vô ảnh mà biến mất, chỉ để lại một chiếc quan tài trống rỗng.

Cùng lúc đó bên trong Tể Đàn "Ầm" một tiếng vang lên, sau đó liên tiếp thêm hai tiếng "Ầm Ầm" từ hai hướng khác cũng vang lên kinh thiên động địa, mặt đất run chuyển, không gian bị ba nguồn lực lượng mạnh mẽ cán quét trở nên hỗn loạn, khắp nơi đều bị chấn cho đổ nát, mặt đất bị xói tung lên một mảng lớn, tường đá đổ vỡ giống như lưu tinh bay tán loạn, khói bụi mù mịt thông qua một lỗ hổng lớn vừa bị phá của cung điện mà bốc lên cao, tạo thành cột hình nấm cực lớn giữa không trung.

Tất cả mọi người bên ngoài đều đang ngơ ngẩn nhìn khói bụi ngập trời kia mà không ai hiểu được là đã xảy ra chuyện gì?

"Nguồn sức mạnh vừa rồi là từ đâu ra vậy? Rốt cuộc bên trong cung điện đã xảy ra chuyện gì?"

"Có lẽ nào bảo vật đã xuất thế, cho nên đã có người nhanh chân đoạt trước."

"Ta thấy hình như không đúng, ba nguồn sức mạnh cường đại như vậy, vừa rồi năng lượng bùng nổ lại không có xung kích nhau, mà hầu như là đồng thời phát ra cùng một lúc giống như đang phá hủy thứ gì đó thì phải!"

Những người bên ngoài nghe một câu ta một câu bàn tán suy đoán đủ mọi trường hợp đang xảy ra, ngay lúc bọn họ còn đang nghị luận suy đoán không biết bảo vật đã về tay ai thì chính lúc này, từ bên trong khói bụi mù mịt ba bóng người chật vật bay ra ngoài, cả ba người toàn thân đều loang lổ vết máu, quần áo trên người cũng đã rách nát te tua, tóc thì rối loạn giống như là mấy lão quái vật luyện đan bị nổ lò vậy.

Thế nhưng khi tất cả mọi người còn chưa nhìn rõ ba người này là ai thì đã nghe bọn hắn đồng thời hô lớn "Tất cả các người chạy mau, nhanh rời khỏi nơi

này..."

"Khắc khắc khắc, chạy lùi sâu một các người chạy được sao? Ha ha ha đã hơn trăm vạn năm rồi, hơn trăm vạn năm rồi cuối cùng bản thân cũng được hồi sinh... Để mừng ngày ta trở lại hôm nay toàn bộ các người sẽ đều là vật tế của ta.... Ha ha ha."

"Ba tên nhân loại khốn kiếp các người vậy mà lại có thủ đoạn làm hỏng chuyện tốt của chúng ta, bây giờ bản thân sẽ bắt các người đi tế cho bọn hán..."

Ngay khi lời nói của ba người Tôn Dương vừa dứt thì đã không kịp nữa rồi, từ bên trong làn khói mù mịt kia đột nhiên hiện ra một khuôn mặt tà ác to lớn đang nhe răng cười dữ tợn, sức mạnh khủng bố vô hình trực tiếp uy áp xuống đem một rừng người nơi này khóa chặt lại, giống như không gian đã bị cầm cố toàn bộ mọi người đều đã cứng đờ ra, không ai có thể kháng cự được.

m thanh như quý tử địa ngục vang lên cuộn cuộn trong hư không, lọt vào tai chúng nhân bên dưới nó giống như một lời phán từ hình, khiến cho vô số người hoang mang sợ hãi. "Các người cũng đã thoát ra rồi thì mau đến đây đi... Bản Thân cần chút thời gian để khôi phục, cho nên đám nhân loại này các người mau dọn dẹp hết đi."

"Chết tiệt thật, chỉ phá được ba cái Tế Đàn, còn một cái lại để cho tên Ma đầu này xổng mất." Sùng Văn chặt vật nửa quý nửa ngòi trên mặt đất, khoe miệng hán vẫn còn dính máu tươi, hán cười khổ nói.

"Sùng huynh không nên nói vậy? Chúng ta đã làm hết khả năng rồi... Đứng trước một ma đầu đã chạm đến cảnh giới của Thần thì chúng ta căn bản ngay cả kiến hồi cũng không được tính vào, nói gì đến chống cự..." Phan Thanh Xương lúc này thì ngược lại hán rất bình tĩnh, tựa như chuyện sống hay chết đối với hán cũng không có mang ý nghĩa gì quá lớn cả.

"Hai vị bằng hữu, kể từ lúc ta nhập đạo đến nay, hai người là bằng hữu đầu tiên của ta, tuy chúng ta là người khác thế giới nhưng ta thật sự rất vui khi cùng hai người kết giao bằng hữu... Số mệnh hết lần này đến lần khác trên người ta, nhiều lần muốn đẩy ta vào tử cục kết thúc sinh mạng, chỉ bất quá ta còn nhiều thứ vướng bận còn chưa hoàn thành, vì vậy cho nên hiện tại ta không thể chết, ta nhất định phải sống sót dù có một phần cơ hội nhỏ nhất thì ta vẫn phải thử..." Tôn Dương mặt không có biểu tình hay cảm xúc, hiện tại ánh mắt hán đã biến đổi trở nên khốc liệt khác hẳn hoàn toàn với giọng nói của hán lúc này.

Ở một hướng khác đám người Kiều Mộng Cảm Nhận Kiến Sinh ở từ xa vẫn luôn chú ý đến mấy người Tôn Dương ngay từ khi bọn hán mới xuất hiện, chỉ là còn chưa kịp đi qua đó thì toàn thân đã bị giam cầm lại, đám người nhìn sự khác thường của Tôn Dương lúc này chợt có dự cảm không lành, nhìn sắc của hán lúc này đã trở nên lãnh khốc cực kỳ đáng sợ. "Tôn Dương hán làm sao vậy? Tại sao bộ dạng hán lại biến đổi trở nên đáng sợ như vậy chứ?" Kiều Mộng Cảm không hiểu sao lại đột nhiên lo lắng tự hỏi.

Sùng Văn và Phan Thanh Xương thấy bộ dạng Tôn Dương như vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau dĩ nhiên cả hai đều biết hán đang muốn làm gì? "Ha ha ha không hồ là người mà bản Thái Tử xem là bằng hữu, tốt, đáng nào thì cũng phải chết vậy thì trước lúc chết tại sao không đánh một trận cho thống khoái chứ... Hư Ma Thần thì đã sao?... " Sùng Văn ngửa mặt lên trời cười một tiếng sáng khoái, lời nói lớn mật của hán rơi vào trong tai mọi người khiến ai nấy đều rung mình, tâm như rơi vào địa ngục. "Mẹ ơi, kẻ khủng bố trong kia không ngờ lại là một cường giả cự đầu của Ma Tộc Hư Ma Thần..."

"Ha ha Tôn huynh, người cũng thật quá liều mạng đi... Bất quá hiện tại ta cũng bị ép vào đường cùng rồi, vì vậy cho nên ta cùng hai người thử làm lớn một phen xem cảm giác như thế nào?... Khẳng định là kích thích lắm a..." Phan Thanh Xương cũng nở nụ cười hào sảng thoải mái mà nói lớn, khiến cho đám người xung quanh nghe được người nào người nấy đều kinh hồn bạt vía. "Trời ơi, lại là mấy tên này, ba tên này mặc dù có bệnh điên... Nhưng mà đã điên nặng đến mức này rồi sao? Cường giả Hư Ma Thần là để cho bọn hán đem ra đùa được sao?"

Tại một góc nào đó trong hư không, có một đôi mắt màu lục đang chăm chú quan sát ba người Sùng Văn Tôn Dương và Phan Thanh Xương, hoàn toàn không có để tôn ma đầu Hư Ma Thần gì gì đó kia vào trong mắt, ánh mắt người này thì hờ hững không có biểu cảm, nhưng khoe miệng hán thì lại hiện ra nụ cười như hải long "Hơn trăm vạn năm qua đi, không ngờ lớp hậu bối lại xuất hiện những nhân vật kiệt xuất như thế này... Phá hỏng Tế Đàn do cường giả Thứ Thần bày ra là một chuyện, trong tình thế ngàn cân lại dám tự tin khiêu khích cường giả Hư Ma Thần lại là một chuyện khác...Đánh đi, để cho ta kiến thức xem hậu bối ở thời đại này mạnh đến bao nhiêu so với thời thượng cổ..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Khiêu khích

"Khắc khắc mấy tên tiểu nhân loại ngu ngốc, lại dám vọng tưởng đi khiêu khích Hư Ma Thần đại nhân... Đối với các người hiện tại ngay cả uy áp của ngài còn không thoát ra được lại còn dám ở đó khoác lác... Đối phó các người chỉ cần bản Ma Hoàng búng tay một cái là đủ..." Từ trong hư không, âm thanh của Ma đầu truyền ra vang vọng khắp Sa Hóa thành làm cho một đám thanh thiếu niên nam nữ trẻ tuổi như rơi vào hầm băng, tâm ý người lạnh cam tâm chờ chết, đứng trước lực lượng tuyệt đối như thế này thì ai có thể phản kháng được chứ.

Chưa nói đến Hư Ma Thần cao tit trời xanh kia, chỉ kể đến hiện tại còn có vô số U Linh và ma nhân đủ mọi cảnh giới đang trực chờ lấy mạng bọn họ thì cũng quá dễ dàng rồi. Huống chi phía sau hậu đài lại có thêm mấy tôn cấp bậc Thánh Ma thậm chí là Thánh Ma Hoàng.

Đứng giữa con đường gần như là tử lộ, sự tuyệt vọng bao trùm khắp Sa Hóa thành, không ai ngờ rằng đột thí luyện Hoang Nguyên lần này lại có kết cục

bị ai thâm khốc như vậy, thế nhưng người nắm giữ số mệnh nghịch thiên thì luôn tạo ra kỳ tích bất ngờ. Trong lúc tất cả mọi người đều đã chìm trong sự sợ hãi của tử vong thì bất chợt một đạo âm thanh lạnh nhạt vang lên rơi vào tai của tất cả mọi người.

" Các vị, lát nữa nhờ mọi người đồng tâm giúp chúng ta một tay chặn đám U Linh và ma nhân cấp thấp kia lại. . . Còn mấy tên Thánh Ma gì đó kia cứ giao cho bọn ta đối phó. . ." Tôn Dương mặt không đổi sắc, tuy hắn vẫn bị uy áp giam cầm nhưng lời nói của hắn khiến cho mọi người nghe ra sự tự tin mãnh liệt bên trong đó.

Sùng Vãng cũng cười rất tự nhiên như thể hắn lúc này cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi uy áp của Hư Ma Thần nói " Ha ha ha nếu là Thánh Ma chân chính thì bọn ta thật sự không có cơ hội, nhưng mà các ngươi bị nhốt hơn trăm vạn năm lại còn Tồn tại dưới dạng linh hồn, cho nên hiện tại các ngươi đã phế vật lắm rồi. . . Còn muốn ở nơi này mà rung cây dọa khỉ sao?

" Ha ha Thánh Ma cũng chỉ đến thế là cùng, nghĩ mượn nhờ vào cái thân xác tạm bợ không phát huy ra được bao nhiêu lực lượng thì các ngươi cũng chỉ là phế Ma mà thôi ha ha. " Phan Thanh Xương cũng ngửa đầu cười to, trong lời nói cũng toàn mang theo ý tứ khiêu khích cùng châm chọc.

Lời nói của ba người Tôn Dương vang lên, giống như một liều thuốc làm khơi dậy cho vô số người niềm hy vọng, cho nên có rất nhiều người vì một con đường sống này mà không hề do dự liền gật đầu đáp ứng " Được, các ngươi cứ yên tâm đi đối phó mấy tên đầu sỏ, những kẻ còn lại cứ giao cho chúng ta. . ." Trong đó có rất nhiều cường giả trẻ tuổi thực lực cực kỳ mạnh mẽ, không hề thua kém gì so với Nhạn Kiến Sinh, chính là những người lúc trước đã ngồi nói chuyện với Nhạn Kiến Sinh ở trên tòa lầu các trước đó. Mà bọn họ cũng có tính toán riêng của mình, chỉ đáp ứng đi đối phó với đám U Linh và ma nhân, tuy là bên trong số đó cũng có một số Ma Vương và U Linh Vương, nhưng mà bọn hắn thà chọn đối đầu với mấy tên này chứ cũng không ai tình nguyện đi tranh danh hay là trợ giúp mấy người Tôn Dương đối đầu với mấy loại mặt hàng nặng ký kia cả.

Mà trong hư không, người nam tử có đôi mắt màu lục lúc này nhìn mấy người Tôn Dương lại càng thấy bọn hắn thú vị, chuyện thực lực hiện tại của Hư Ma Thần và mấy tên Thánh Ma kia cũng là do y đã truyền âm nói cho mấy người Tôn Dương biết, vì vậy bọn hắn mới có thể tự tin như vậy, chỉ có điều Cường giả đẳng cấp mặt dù thực lực đại giảm thì vẫn có thủ đoạn lớn và kinh nghiệm chiến đấu ở cấp bậc cao, còn có đối phó được hay không thì phải xem thủ đoạn của mấy người Tôn Dương rồi.

" Vậy được, đợi lát nữa ta phá giải uy áp cho các ngươi xong những người có thực lực yếu không thể tham chiến thì lập tức rút lui đi khỏi nơi này, tìm chỗ nào đó an toàn chờ đến ngày Hoang Nguyên mở ra thì lập tức thoát ra ngoài. . ." Tôn Dương lại tiếp tục lên tiếng, đây là hắn tính toán trước một con đường giữ lại mặt mũi cho một số người, vì hắn biết một khi uy áp bị phá thì sẽ có không ít người mang trong mình ý nghĩ sẽ rút lui để bảo toàn mạng sống, đã biết vậy rồi không bằng tự mình nói ra luôn có khi còn mang lại một số hiệu quả khác.

Quả nhiên khi lời nói của Tôn Dương vừa dứt thì có không ít người trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ vừa cảm kích đối với Tôn Dương, bởi vì không ai muốn mình mang tiếng là kẻ nhát gan tham sống sợ chết cả. Nhưng mà hiện tại Tôn Dương đã nói thẳng ra ý định của bọn họ để cho bọn họ danh chính ngôn thuận mà rồi đi sẽ không có ai dị nghị gì cả, đây là họ lại nợ Tôn Dương hắn một cái nhân tình.

" Hừ tiểu nhân loại ngông cuồng ngu xuẩn, vậy mà lại dám có ý nghĩ phản kháng. . ." m thanh của Thánh Ma tức giận truyền ra, âm thanh giống như sóng còn ầm ầm chấn vào màng tai mọi người, khiến cho một số người tu vi yếu liền chao đảo đứng không vững, đầu óc quay cuồng như trời sắp sụp xuống vậy.

" Ma đầu, bọn ta không những muốn phản kháng, mà còn muốn trăm Ma đây. . ." Tôn Dương ngửa mặt nhìn thẳng vào Thánh Ma mà quát lớn một tiếng " Tinh Liên Toà Định hiện cho ta " dứt lời từ phía trên đỉnh đầu Tôn Dương lập tức hiện ra một đoá búp sen mới nở ra được bốn cánh, đoá hoa sen trong suốt như lưu ly thủy tinh sáng lấp lánh chậm rãi xoay chuyển, lực lượng khủng bố tỏa ra bắt đầu chèn ép với uy áp của Hư Ma Thần.

Cùng lúc đó, bên phía Sùng Văn và Phan Thanh Xương cũng đồng thời triệu hoán ra một tòa tháp chín tầng thân bí đen ngòm và một vòng Pháp Ấn kỳ dị cũng bắt đầu xoay chuyển toả ra khí tức cổ xưa mà cường đại.

Tòa Tháp màu đen huyền phù trôi nổi phía trên đỉnh đầu Sùng Văn, từ bên trong tháp cũng phát tán ra uy thế khiếp người mạnh mẽ nghiền ép phá vỡ uy áp của Hư Ma Thần, hơi thở khủng bố giống như một tôn đại Thần chân chính kích xạ ra xung quanh, làm cho vô số người cũng bị chèn ép đến không thở nổi, chân tay không tự chủ được mà run rẩy.

Cũng tương tự Pháp Ấn của Phan Thanh Xương uy lực phóng xuất ra khí thế cũng khủng bố không kém, chỉ có điều so với Sùng Văn và Phan Thanh Xương thì khí thế phát ra từ Tinh Liên của Tôn Dương có vẻ còn yếu hơn hai người kia rất nhiều, nguyên nhân cũng là bởi vì Tinh Liên hiện tại cũng chỉ mới nở được bốn cánh, còn chưa hoàn toàn nở ra toàn bộ, vì vậy khí thế yếu hơn so với hai người kia là chuyện bình thường, nhưng mà đối với chúng nhân lúc này thì khí thế như vậy là cũng quá mức dọa người rồi.

Dưới sự chèn ép của ba nguồn khí tức cường đại, uy áp di Hư Ma Thần phủ xuống rất nhanh liền bị gạt bỏ, tuy nhiên đây cũng chỉ là uy áp do một Hư Ma Thần suy yếu đến cực điểm phát ra, cho nên ba người Tôn Dương mới có thể chống đỡ được. Còn nếu là một tôn Hư Ma Thần chân chính thực lực cường thịnh thì đừng nói là uy áp, chỉ cần một cái khịt mũi cũng đủ để giết đám người Tôn Dương đến mấy chục mấy trăm lần rồi.

Chúng nhân bên trong thành được gỡ bỏ uy áp, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm như vừa mới từ cõi chết trở về, người nào người nấy đều một thân mồ hôi lạnh ướt đầm, tiếp đó là vô số ánh mắt có nóng chảy có kinh dị có ngưỡng mộ có cảm kích, có ngạc nhiên rất nhiều loại ánh mắt mang theo đủ loại tư vị nhìn ba tên quái vật y phục rách rưới đang đứng phía trên kia. Nhìn bọn hắn mà trong lòng vô số người đều cảm thấy tự ti và ganh tỵ vô cùng" Tại sao cùng là tu sĩ, cùng là thiếu niên đồng lứa mà số phận lại khác xa nhau đến vậy? "

Ở phía trên cao, phía trong hắc khí cuộn cuộn, một đôi mắt đen kịt mở ra. Hư Ma Thần bên trong hắc khí như cảm nhận được khí tức mạnh mẽ, đôi mắt nhìn xuyên qua khí vụ hướng đến ba vật kỳ dị đang treo cao trên đỉnh đầu ba tên thiếu niên, từ trong đôi mắt màu đen không tránh khỏi lộ rõ sự kinh ngạc nồng đậm " Ba tên tiểu nhân loại này nắm giữ những thứ đáng sợ như vậy? Thảo nào lại có đủ khả năng phá hồng tể đàn. . . Hừ vẫn là bốn Thần may mắn, chỉ trách ba tên kia xui xẻo gặp phải mấy quái thai này phá đại sự. . . n một đoá hoa sen không rõ nguồn gốc, sức mạnh tiềm ẩn bên trong quả

thật khủng khiếp cực độ, may mà nó chưa nở ra hết... Lại còn một vòng Pháp Ấn quái dị, khí tức tang điền như vậy hẳn là một loại Ấn cổ xưa được truyền thừa lại, nhưng hình Pháp Ấn này cũng đang trong thời kỳ bị phong ấn... Vật còn lại là...

Hư Ma Thần lần lượt đánh giá những vật kia, không nhìn thì thôi càng nhìn khiến hắn càng thêm khiếp sợ, một cái càng khủng bố hơn một cái, hẳn là ai chứ? Đường đường là một tôn đại ma Hư Ma Thần, ánh mắt nhìn thấu triệt cỡ nào, sao có thể không nhìn ra sự đáng sợ của những vật kia được chứ, chỉ có điều hoa sen của Tôn Dương và Pháp Ấn của Phan Thanh Xương hẳn không rõ lai lịch cho nên chỉ là ngạc nhiên một chút. Nhưng khi hắn nhìn đến tòa Tháp màu đen trên đỉnh đầu Sùng Văn thì toàn thân như cứng đờ lại, giọng nói có vẻ hơi run rẩy cùng sợ hãi " Cái, cái này là... Chính là nó, nó và cái nhân vật khủng bố kia..."

Cũng đồng dạng ở một góc trong hư không, đôi mắt màu lục của nam tử kia lúc này cũng không thiếu phần kinh dị cùng kích động nhìn ba vật đang trôi nổi kia, nhất là tòa Tháp màu đen của Sùng Văn, khi nhìn đến tòa Tháp này ánh mắt nam tử đó hiện lên một vẻ tôn kính từ tận đáy lòng trên miệng y không ngừng lầm bầm mấy cái danh tự " Nghịch Thiên Linh Bảo Tháp - Lạc Long Chân Quân đây là truyền nhân của ngài ư? Chân mệnh nghịch thiên, đi ngược đạo trời tự thân thành đạo, đạo không do trời... Xem ra một thời đại truyền kỳ của trăm vạn năm trước lại tái diễn rồi, loại người này một khi tự thân tu thành đại đạo thì dù có là trời cũng không thể diệt hắn được, cũng giống như nhân vật truyền kỳ Long Thần Lạc Long Chân Quân của trăm vạn năm trước vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Giao chiến Thánh Ma

Một kẻ thì không có khí tức chỉ giống như một người bình thường yếu nhược nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay giết người mà không có khí ba động báo trước, đây là loại người được Tạo Hoá dưỡng dục thành, số mệnh là do hắn tự mình nắm giữ không do trời.

Một người thì dù đứng ngay trước mặt nhưng luôn tạo cho người cảm giác như hắn không thuộc về thế giới hắn đang đứng, loại người này gần như sống không vì mình cũng không phải vì người khác, mà giống như là hắn đang muốn chứng minh cho ai đó biết hắn có thể tự mình đứng lên dù là ở bất cứ nơi nào, không câu nệ hay tuân theo bất kỳ một pháp tắc hay quy luật nào cả.

Còn một kẻ khác thì càng đáng sợ hơn, trong người luôn chảy xuôi khí huyết chống đối với trời, chẳng qua là có dị vật áp chế cho nên mới không dẫn đến lôi kiếp hủy diệt. Loại người này mang thể chất nghịch thiên, con đường tu luyện không đi theo lẽ thường, vì vậy có khả năng thường xuyên dẫn động lôi kiếp đến diệt thân... Bản thân hắn chính là đạo, một khi đạo của hắn thành thì vạn đạo bất phạm hắn, phạm thì hắn diệt, ngay cả cửu thiên cũng không thể làm gì hắn.

Trở lại tình huống lúc này, Tôn Dương mở ra Yêu Huyền Ma Đòng, đôi mắt lưu chuyển một màu tím yêu dị, tử mục thâm thúy nhìn xuyên qua thân thể tên Thiên Ma Tướng mà Thánh Ma đang mượn xác, hắn vừa nhìn liền phát hiện đạo tàn hồn của Thánh Ma đang ẩn nấp sâu bên trong thức hải của Thiên Ma Tướng để điều khiển thân xác.

Thánh Ma kinh hãi, hắn thật không ngờ với thực lực nhỏ yếu của Tôn Dương lại có thể phát hiện ra mình, hắn đang định di chuyển tàn hồn sang vị trí khác nhưng đã không còn kịp. Ngay khi Tôn Dương vừa phát hiện ra hắn thì đã lập tức ra hiệu cho hai người Sùng Văn và Phan Thanh Xương đang đợi sẵn cùng công kích.

Chỉ thấy Sùng Văn hét lớn một tiếng " Lao Ngục Tù Lung Kiếm " hai tay hắn cũng liên tục kết ấn, trong hư không xung quanh Thánh Ma lại bắt đầu biến chuyển hoá thành một màu đen ngòm như mực rồi từ từ đông kết lại, giữa không gian cũng nhúc nhích hàng loạt mũi kiếm khí uống lượng chìm nổi, khi thì xuất hiện khi thì biến mất, giống như một đàn cá heo đang lao nhanh giữa biển cả lao về phía Thánh Ma, nhưng kiếm khí lần này cũng không phải là được ngưng kết từ Linh Khí, mà là được tạo ra từ Tinh Thần lực của Sùng Văn, đây chính là thủ đoạn mà hắn dùng để công kích linh hồn tốt nhất.

Kiểm khí liên tục cuộn tròn thành một cái lồng giam hình cầu bằng ngàn vạn thanh kiếm, đem Thánh Ma nhốt vào bên trong rồi đồng loạt công kích liên miên không dứt.

Phan Thanh Xương nhìn một chiêu này của Sùng Văn, hắn cũng há hốc mồm kinh dị, thủ đoạn công kích bậc này nếu không cẩn thận sợ ý một chút thì sẽ lập tức biến thành thịt nhão ngay.

Cảm thán một tiếng rồi hắn cũng không trì hoãn, hắn thu lại tâm tình cũng hét lớn một tiếng " Nghiệp Hoá Luyện Hồn đốt cho ta " miệng hắn cũng lầm lũi liên tục niệm ra những đoạn chú ngữ kỳ quái, từng đoạn từng đoạn chú ngữ bay ra cuộn tròn lại thành từng chiếc vòng như Càn Khôn bao quanh thân thể Thánh Ma, sau đó đột nhiên chúng bóp chặt lại như muốn thắt lấy tàn hồn của Thánh Ma vào rồi bốc cháy hoá diêm phật trên thân thể hắn.

Bởi vì đã có ba dị vật bá đạo áp chế, cho nên ba người Tôn Dương cứ thẳng tay toàn lực mà đánh một trận.

Đạo tàn hồn của Thánh Ma ở bên trong kinh hải vạn phần, hắn ngàn lần cũng không thể ngờ được, mấy tên tiểu tử non yếu này lại có lực công kích linh hồn mạnh như vậy.

Tôn Dương cũng kinh dị nhìn hai chiêu thức bá đạo của Sùng Văn và Phan Thanh Xương, ngay chính bản thân hắn hiện tại cũng không có một môn tuyệt kỹ nào thiên về công kích linh hồn cả. Nhưng hắn vẫn có thể hỗ trợ hai người bọn họ bằng Yêu Huyền Ma Đòng, hắn sử dụng Ma Đòng mở ra huyền

cảnh bao quanh Thánh Ma giam cầm hẳn vào trong đó.

Thánh Ma hiện tại bắt đầu nghiêm túc mà đón đỡ chiêu của hai người Sùng Văn không thể phân tâm cho nên đã bị Tôn Dương dễ dàng đưa vào Huyền cảnh, tình thế của hắn càng thêm chật vật vì Tôn Dương liên tục tạo ra vật cản để ngăn chân hắn.

Thần Phách bên trong thân thể Tôn Dương dưới sự điều động của hắn cũng đứng thẳng dậy, một bước bước ra lập tức tiến vào Huyền cảnh, trên tay Thần Phách năng lượng bắt đầu vận vẹo huyền hoá ra một cây búa lớn cầm xông thẳng vào Thánh Ma, một thức của Đạp Phá Tinh Vân giáng xuống đỉnh đầu hắn, uy lực bạo kích cực đại nện vào thân thể Thánh Ma đang chậm chạp do bị “Lao Ngục Tù Lung Kiếm” của Sùng Văn ảnh hưởng, trọng lực bên trong được gia cố tăng cường rất nhiều cho nên hắn nhất thời không thể nào hoạt động tự do được, vì thế mới bị một búa nện trúng sườn vai, bị đập bay đi một đoạn.

Ở bên trong Tàn Hồn của hắn còn phải vận lực chống chọi với Nghiệp Hoả của Phan Thanh Xương đang không ngừng thiêu đốt, hoàn cảnh của hắn lúc này phải nói là dù thực lực mạnh nhưng không chiếm trước được tiên cơ thì vẫn bị ăn hành như thường, có trách thì trách ba tên tiểu nhân loại trong mắt hắn quá xảo trá mà thôi.

Thế nhưng Thánh Ma dù sao vẫn là Thánh Ma, mặc dù chỉ là một đạo tàn hồn có sức mạnh ngang ngửa Chân Vương đại viên mãn, nhưng với Kinh Nghiệm chiến đấu của một Thánh Ma chân chính, rất nhanh hắn liền lấy lại tình thế. Khắp người hắn toả ra ngùn ngụt khí đen, đem toàn bộ không gian đông cứng xung quanh mạnh mẽ đẩy ra, toàn thân hắn lại được nói lỏng, hoạt động trở lại như thường, ngay cả huyền cảnh của Tôn Dương cũng bị hắn bóp méo, hai tay vạch ra một đường không gian rồi chui ra ngoài, lại tránh được một đòn công kích của Thần Phách Tôn Dương. Duy chỉ khiến hắn đau đầu là ngọn lửa của Phan Thanh Xương cực kỳ bám xiết mà thiêu đốt, làm cho đạo tàn hồn của hắn cũng bắt đầu cảm nhận được hồn lực của mình đang có dấu hiệu bị ăn mòn.

Tuy kinh hãi nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, chỉ cười lạnh một tiếng quái dị “e ề ề... Khá lắm nhưng bấy nhiêu đây vẫn chưa đủ để tổn thương đến bản tọa đâu..” Nói xong hắn thì thầm niệm một đoạn chú ngữ nào đó, khắp người hắn lại toả ra khói đen càng thêm dày đặc, nhưng lần này đám khói đen tỏa ra lại hóa thành hàng vạn đầu Ma Bình Ma Tướng thì nhau lao vào Nghiệp Hoả, đến khi đầu Ma Tướng cuối cùng bị đốt thành tro thì Nghiệp Hoả cũng bị dập tắt.

Thánh Ma được giải phóng, hắn từ bên trong sự bao vây của muôn vàn Kiếm khí, thân thể hắn lóe lên những tia ánh sáng đen kỳ dị chiếu xuyên qua ngàn vạn mũi kiếm phóng thẳng ra ngoài rồi nổ tung, toàn bộ đều bị chấn nát, huyền cảnh của Tôn Dương cũng tiêu thất tan tành.

Cả ba người đều bị lực lượng cực đại của Thánh Ma cản trở, từ trên không trung phun ra một ngụm máu rồi như đạn pháo bay thẳng xuống và vào các tòa kiến trúc bên dưới, đập thẳng xuống mặt đất dày cộm tạo ra các khe nứt sâu hút.

“Hừ mấy tên tiểu tử ranh ma các ngươi, nếu không phải bản tọa vẫn chưa khôi phục thực lực thì giết các ngươi cũng không cần phải tốn sức như vậy đâu...” Thánh Ma từ trên cao nhìn xuống ba cái hồ sâu bên dưới, âm thanh lạnh lùng nói

Ba người Tôn Dương khắp người đều là máu, cả ba đều lồm cồm bò dậy, nhìn bộ dạng bọn hắn trước đó vốn đã rách nát chật vật rồi, cộng thêm hiện tại thì có thể nói là te tua không chịu nổi, quần áo đã nát đến nỗi còn không bằng cả ăn mày.

Thế nhưng từ sâu trong đôi mắt bọn hắn vẫn rất tinh minh và linh mãnh, còn có cả chiến ý như đang bốc cháy hùng hực, hoàn toàn không giống với bộ dáng chật vật của bọn lúc này chút nào cả.

“Đến, ta lại đến đây...” Tôn Dương phóng mình lên cao lơ lửng trên không trung, mười ngón tay xòe ra, từ trên đầu ngón tay bắn ra vô số sợi tầm ti màu tím, toàn bộ đều bao vây hướng về phía Thánh Ma mà xuyên xuống, ý đồ muốn quán chặt lấy hắn.

Bên này Sùng Văn và Phan Thanh Xương thấy Tôn Dương vừa động hai người cũng lập tức ra tay phát động công kích, chỉ nghe Sùng Văn lại hét lớn một tiếng “Bạo Lôi Ký Sinh Phù” Bàn tay hắn vẩy mạnh vào không trung, lập tức không khí xung quanh Thánh Ma biến đổi quay cuồng, từng đạo phù văn màu vàng kim không biết từ nơi nào mọc ra bám xiết vào thân thể của Thánh Ma, tiếng sấm rền không biết từ nơi nào phát ra vang lên từng hồi đỉnh tai nhức óc, đồng thời trong không gian còn ẩn hiện vô số Lôi khí vô hình cùng lúc phóng ra, toàn bộ đều tập trung vào một mục tiêu đang bị khoá là Thánh Ma.

Phan Thanh Xương lần này lại sử dụng kỹ năng Hoả Ma Pháp, hắn cũng hét lớn một tiếng “Bất Diệt Tâm Hoả” một ngọn lửa cuộn tròn như ốc xoáy ầm ầm lao đi bao vây lấy thân thể Thánh Ma mà thiêu đốt, nhưng kỳ lạ là ngọn lửa khí thể cháy hùng hực kia lại không mang theo một chút sức nóng nào như vẻ bề ngoài của nó cả.

Thánh Ma vẫn bất động đứng đó đối mặt với công kích của Tôn Dương và Sùng Văn, hắn ngay cả mắt cũng không nháy một cái, miệng chỉ cười lạnh âm tà như đang chơi trò trẻ con, nhưng khi ngọn lửa của Phan Thanh Xương ập đến rõ ràng trên gương mặt tà dị của hắn rốt cuộc đã có biến hoá, mới đầu thì kinh ngạc, tiếp đến là nhăn nhó như có phần sợ hãi sau cùng hắn lại nhe hàm răng mà cười một cách quỷ dị như đây thú vị.

Ngọn lửa này rõ ràng là không có chút nhiệt độ nào, nhưng công kích vào Thánh Ma lại khiến cho hắn biến sắc là vì tính chất của ngọn lửa này là công kích linh hồn, mà Thánh Ma hiện tại chỉ còn lại một đạo tàn hồn đang mượn xác của một tên Thiên Ma Tướng để tồn tại, Phan Thanh Xương biết điểm này cho nên mới không công kích bằng Lôi thuộc tính Mà lại chọn Hoả Ma Pháp mà mình ít khi sử dụng để công kích Thánh Ma.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Sùng Văn nổi giận

Những sợi tâm ti của Tôn Dương bình thường vốn vô cùng sắc bén và cứng rắn dẻo dai, những tu sĩ bình thường một khi bị nó quấn vào chỉ cần Tôn Dương khẽ động thì thân thể kẻ đó sẽ lập tức chia năm sẻ bảy đứt ra từng khúc, thế nhưng hiện tại thì lại khác, mục tiêu lúc này lại là một Thánh Ma. Tuy chỉ tồn tại ở trạng thái tàn hồn, nhưng lực lượng lại sánh ngang với một cường giả Chân Vương đại viên mãn sắp sẽ bước vào Thiên Vương, còn có kinh nghiệm chiến đấu của một Thánh Ma chính thống.

Tuy ba người Tôn Dương Sùng Văn và Phan Thanh Xương có thể dùng cảnh giới thấp để đánh một trận với Thánh Ma, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì có mấy món bảo vật kia trấn áp gia trì lực lượng, vì vậy mới có thể miễn cưỡng đánh được. Nếu không với thực lực Địa Tướng của bọn hắn, muốn chày cối đánh chay với Thánh Ma thì hoàn toàn không làm được ra ngô ra khoai gì cả.

Mà ba người bọn hắn lúc này nhiều lắm chỉ là ở vào cảnh giới Địa Tướng đỉnh phong, còn chưa đạt đến Thiên Tướng cảnh nửa thì làm sao mà đánh, cường giả Chân Vương chính là ở trên Thiên Tướng, mặt dù sức chiến đấu của bọn hắn tuy mạnh lại có nhiều chiêu bảo mệnh, nhưng muốn đối đầu với một Chân Vương đại viên mãn cách bọn hắn hai đại cảnh giới và sáu tiểu cảnh giới thì có vẻ hơi quá sức.

Bởi vậy công kích bằng tâm ti phát ra từ Yêu Huyền Tâm Ti châu của Tôn Dương đánh lên người Thánh Ma lại không hề gây ra chút thương tổn nào cả, ngược lại còn bị lực phản chấn ngược lại bay tán loạn cắt sẽ tứ tung vào các toà lâu các kiến trúc bên dưới, đâm xuyên qua những cột đá lớn rồi quấy nát chúng, có thể thấy sức phá hoại của Tâm Ti là mạnh đến cỡ nào vậy mà lại không hề gây ra chút thương tổn nào cho Thánh Ma.

Bạo Lôi Ký Sinh Phù của Sùng Văn cũng không cầm cự được bao lâu, Thánh Ma bị nhốt bên trong đó tưởng chừng như đã bị khoá ở thế bị động vậy mà lại không hề hấn gì, hắn vẫn cứ nhiên hoạt động như chốn không người, để mặc cho lôi điện liên tục bắn vào người hắn chỉ phát ra tiếng leeng keeng như va vào kim loại, lực công kích của Bạo Lôi Ký Sinh Phù cũng không có mấy tác dụng đối với hắn.

Thánh Ma nhất chân đâm mạnh một cước vào hư không, toàn bộ Lôi phù đều bị chấn rách nát bay tứ tung.

Cả ba người đều tròn mắt nhìn nhau, sức mạnh của một Chân Vương đại viên mãn thật đúng là không phải chuyện đùa, ít ra đối với bọn hắn hiện tại là như vậy.

" Mẹ nó, cảnh giới cách biệt quá lớn... Đánh hắn như muối bỏ biển, không thấm chút nào cả..." Phan Thanh Xương giận mẩn một tiếng.

" Hừ, Ta không tin đánh không được hắn, không dùng sức được thì ta mượn sức... Nghịch Thiên Linh Bảo Tháp, biến lớn cho ta..." " Ta dùng cái này đập xem người có thấm không."

Sùng Văn hồ nháo, hắn thấy không gây được thương tích cho Thánh Ma làm hắn rất là ức chế, bản tính hắn vốn hiếu thắng, chỉ cần đánh được kẻ địch thì dùng thủ đoạn gì hắn cũng sẽ dùng, vì vậy hắn liền buông tha việc chày cối đánh chay, trực tiếp chơi lầy, biến lớn Bảo Tháp rồi cầm đập thẳng mặt Thánh Ma đại nhân luôn.

Tôn Dương và Phan Thanh Xương đang bị trọng thương cũng bị cái hành động bá đạo này làm cho hết hồn, cả hai đều há hốc mồm hết chỗ nói, vậy mới biết thì ra vị Tam Thái Tử này nguyên lai vẫn còn có một mặt hung hăng lầy lội như vậy, nói đánh liền đánh không cần báo trước, trực tiếp đập thẳng mặt như vậy ai mà đỡ cho kịp, huống chi cái vật công kích lại còn là một món đồ chơi khủng bố.

Quả nhiên ngay cả Thánh Ma đại nhân cũng không ngờ đến, tên tiểu nhân loại kia vậy mà không có quy tắc như vậy, trực tiếp cầm cái tháp đó đập vào thì hắn lấy cái gì mà đỡ cho nổi, đùa sao? Món đồ chơi này có thể dễ dàng dẹp bỏ uy áp của Hư Ma Thần đó nha. Không cần thận bị đập trúng thì không sức đâu cũng sẽ mẻ trán a.

Nhưng mà nghĩ nhiều cũng là vô ích, bởi vì chỉ trong vài cái nháy mắt thì Thánh Ma đại nhân đã bị đập một phát vào mặt, cả người đều bị đánh bay xa tít rơi xuống đất, làm kéo theo một cái lằn bụi dài đằng đằng.

Toàn trường chứng kiến một màn này, tất cả đều lặng ngắt như tờ, ai có thể ngờ được vị Thánh Ma mới vừa rồi còn đánh cho ba tên kia lên bờ xuống ruộng, vậy mà bây giờ lại đột nhiên bị người đập bay tít mù như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy vị Tam Thái Tử này chơi cũng nguy hiểm quá đi, đánh như vậy người ta làm sao mà đỡ, ai có bản lĩnh đỡ nổi cái tháp khủng bố đó.

Sùng Văn cho đó là chuyện đương nhiên, hắn cũng chẳng buồn quan tâm đến các thứ biểu cảm của người khác, hiện tại lại muốn truy đến đập thêm vài cái, nhưng bất chợt hắn cảm giác một cổ nguy hiểm cận kề, không đợi hắn phản ứng thì toàn thân hắn đã bị khoá chặt ở giữa không trung, cổ họng như bị một bàn tay cứng rắn bóp chặt nhất hồng hân trong không trung.

" Hừ tiểu nhân loại bản lĩnh thật không nhỏ, vốn dĩ bản Thần không muốn ra tay, nhưng vì ngươi là một mối tai hoạ, cho nên bằng mọi giá ta buộc phải bóp chết ngươi từ trong trứng nước..." m Thanh của Hư Ma Thần từ trong hắc vụ vang lên.

Sùng Văn bóp chặt khiến cho khuôn mặt hắn cũng trở nên đỏ bừng, muốn nói gì đó cũng không nói được, ngay khi từ trong hắc vụ tách ra một đoàn khí đen hoá thành một cái đầu lâu bay thẳng đến muốn cắn nuốt Sùng Văn. Bất chợt từ phía xa có hai luồng kiếm quang cực đại một tím một đỏ mạnh mẽ chém đến, kiếm quang màu tím thì cắt thẳng vào cái đầu lâu, chém nó tiêu tán, còn kiếm quang màu đỏ thì phóng thẳng vào bên trong hắc vụ cường thế chém thẳng vào vị trí của Hư Ma Thần.

" Bang " một tiếng trầm đục vang lên, âm thanh giận dữ của Hư Ma Thần lập tức truyền ra ngoài. " Kẻ nào, là kẻ nào dám đánh lên bản Thần? "

Không có tiếng đáp lại, chỉ có giữa hư không một khe hở không gian mở ra, Nhạn Kiến Sinh toàn thân kiểm khí lượn lờ bước ra ngoài, vững vàng đứng giữa hư không nhìn vào hắc vụ.

Tiếp đó lại có thêm một thanh kiếm màu đỏ từ xa bay lao đến với tốc độ kinh người, thanh kiếm bay đến vị trí đối diện với Hư Ma Thần thì cắm vào giữa không trung, ánh sáng chói lóe thanh kiếm liền biến thành một thanh niên mặc trường bào màu đỏ, khí chất của người này toả ra sắc bén như lợi kiếm, làm tách biệt một vùng không gian chỉ có dành cho riêng hắn, không ai có thể đến gần.

Sùng Văn vẫn bị nắm giữ không chế, nhưng khi nhìn thấy người vừa đến thì không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Tôn Dương và Phan Thanh Xương thấy Nhạn Kiến Sinh kịp thời đến đứng lúc chặn cho Sùng Văn một kích thì cũng thờ phào nhẹ nhõm, hai người đạp bước bay đến bên cạnh Nhạn Kiến Sinh, đồng thời cũng quan sát đánh giá thanh niên áo đỏ vừa mới đến kia. Người này khí vũ bất phàm, khí thế sắc bén có chút ngạo thị, hắn đứng đó để tùy ý áo bào lay động, đứng đối mặt với Hư Ma Thần nhưng vẻ mặt hắn trước sau vẫn như một không hề có biến hoá.

"Hừ một đám nhân loại bỏ đi, các ngươi có đến thêm vài tên nữa ở trước mặt bản Thần cũng chỉ là gà đất chó cảnh mà thôi." Hư Ma Thần nổi giận nói.

"Vậy sao? Có lẽ người vẫn còn tư tưởng thực lực của mình vẫn huy hoàng như trước kia nhỉ?" Thanh niên áo đỏ khẽ cười điềm nhiên nói.

"Hừ giết các ngươi thì bấy nhiêu là đủ rồi... Đi chết hết đi cho ta...!" Không gian biến sắc, giữa không trung từng đoàn từng đoàn hắc khí ngưng tụ thành mấy bộ khô lâu đại tướng cầm hắc đao trong tay, mấy bộ khô lâu như được thức tỉnh vương mình đứng dậy, thân hình cao lớn phát ra từ khí đậm đặc.

Cùng lúc đó Thánh Ma từ hướng xa quay trở lại, mặt mày hân hoan nhỏ dãi tơn, trên tay cầm theo một thanh đao hướng thẳng đỉnh đầu Sùng Văn mà chém xuống.

"Cút cho ta" Nhạn Kiến Sinh một đầu đón đỡ, trực tiếp chém ra một kiếm đầy Thánh Ma trở về, tiếp đó hai bên liền quần lấy nhau hỗn chiến.

Hiện tại còn hai bộ khô lâu thì đang nhắm vào thanh niên áo đỏ mà lao vào công kích, hai bộ khô lâu tốc độ cực nhanh, nhưng khi chúng gần lao đến thanh niên áo đỏ thì bất chợt chúng lại biến mất. Ngay tại khoảnh khắc đó, Tôn Dương và Phan Thanh Xương liền phát hiện không ổn, cả hai người tính toán chính xác vị trí, liền cấp tốc phóng qua trước người Sùng Văn, đồng thời cả hai đều đánh ra một chiêu toàn lực vào hư không.

"Bang bang Âm Âm" hai tiếng va chạm vang lên, hai thanh đao đen kịt từ trong không gian chém ra, lực lượng cực đại mạnh mẽ nghiền ép chém tan hai chiêu toàn lực của Tôn Dương và Phan Thanh Xương, khí thế mạnh bạo cũng không dừng lại, hai thanh đao trực tiếp đem hai người chém xuống, cả hai như điều đứt dây bay vút xuống đập mạnh xuống mặt đất rồi nằm yên không có động tĩnh gì nữa.

Lực lượng của Hư Ma Thần quả thật quá đáng sợ, mặc dù là ở đẳng cấp hiện tại nhưng một kích của hắn không phải giống như Thánh Ma, không thể để cho mấy người Tôn Dương có thể dễ dàng đỡ được.

Sùng Văn đang bị chế trụ, hai mắt hiện lên tơ máu, lần đầu tiên trong đời hắn chưa bao giờ cảm thấy khuất nhục và tức giận như hiện tại. Tận sâu bên trong thân thể hắn, từng mảnh phù lục màu vàng tróc ra, chín tầng Nghịch Thiên Linh Bảo Tháp cũng trở nên điên cuồng toả ra khí tức mãnh mẽ.

Sự biến hoá của Sùng Văn lúc này cũng đồng thời làm cho bầu trời Sa Hoả thành biến đổi, bầu trời mây đen đột nhiên phủ xuống kèm theo sấm chớp giăng đầy như mạng nhện, thiếu điều chỉ chờ một khoảnh khắc đánh xuống đỉnh đầu Sùng Văn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Một giọt thần huyết

Thanh niên áo đỏ nhìn lời kiếp giăng đầy một mảnh tinh không, hắn không tự chủ được cũng phải lùi về phía xa một chút, cách xa Sùng Văn một đoạn sau đó lên tiếng nói.

"Văn Lang Tam Thái Tử... Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, một khi ngươi gỡ bỏ áp chế thì lời kiếp sẽ không buông tha cho ngươi..."

Sùng Văn cũng không có trả lời hắn, khắp người vẫn dâng lên khí tức nghịch đạo, đôi mắt hắn cũng dần chuyển thành một màu đen kịt, trên thân thể từng mảnh vảy rồng chen chúc nổi lên phủ kín toàn thân.

Ngay tại thời điểm Sùng Văn gầm lên một tiếng, một tiếng rống ngâm vang vọng chấn động tinh không, cùng lúc đó lời kiếp trên bầu trời cũng như thác lũ Âm Âm chen chúc đánh xuống, Sùng Văn lần đầu tiên kể từ lúc hắn sinh ra cho đến tại thời điểm này chính thức gỡ bỏ áp chế, hắn biến thành một đầu Hắc Long to lớn dài đến mấy chục mét. Khí chất nghịch thiên lan toả bị bản mệnh của Hoang Nguyên giới cảm ứng được, một chút bản mệnh còn sót lại của thế giới này cũng không muốn buông tha cho hắn, vẫn theo lẽ thường ngưng tụ ra lời kiếp để ma diệt hắn.

Hắc Long đối mặt với lời kiếp, Nghịch Thiên Linh Bảo tháp đã biến lớn thành một toà tháp cao vút đứng sừng sững giữa thiên địa. Hắc Long quán mình đậu trên đỉnh tháp ngửa mặt nhìn lời kiếp, há miệng nộ gầm một tiếng, lời kiếp đánh xuống liền bị tách ra thành những tia sét nhỏ nhiều như bão vũ bắn loạn ra xung quanh.

Khiếp sợ, toàn trường khiếp sợ, không ai ngờ tới vị Tam Thái Tử này vì bằng hữu mà tức giận đến trình độ này, ngay cả lời kiếp cũng có thể dẫn tới cấp độ kinh khủng như vậy.

Đôi mắt to lớn đen kịt của Hắc Long nhìn chăm chăm vào hắc vụ, hắc lại gầm lên một tiếng, móng guốc gấp lấy bảo tháp trực tiếp lao thẳng vào bên trong, thanh niên áo đỏ kia cũng không chậm trễ, hắc cũng cùng lúc hoá thành một thanh kiếm theo Sùng Văn bay thẳng vào hắc vụ.

Mọi người bên ngoài bị mất tầm nhìn, không nhìn thấy những gì xảy ra bên trong hắc vụ, chỉ nghe từ bên trong đó liên tục vang lên những tiếng va chạm Ầm Ầm, lực lượng ba động điên cuồng cán quét bắn ra, có lời kiếp càng lúc ngưng tụ càng mạnh liên tục giáng xuống. Thịnh thoảng còn có tiếng rống gầm và tiếng của Hư Ma Thần truyền ra ngoài "Lũ sâu mọt, dám mạo phạm bốn Thần... Giết"

Giữa không trung khí vụ điên cuồng hội tụ hoá thành một cự linh ma đầu đen kịt, ma đầu cầm trong tay chiếc cự phù màu đen mạnh mẽ cán quét, sóng lực khổng lồ lan toả trong một phạm vi rộng, đem toàn bộ mọi thứ nằm trong phạm vi đó đều quét thành bụi bặm, nơi nào bị quét qua nơi đó liền biến thành một bãi trống rỗng.

Bên trong hắc vụ cũng theo đó mà vang lên những tiếng rống ngấm đau đớn không ngớt, không ai nhìn thấy trần diện hỗn tạp bên trong, nhưng chỉ nghe tiếng gầm kia thì cũng có thể đoán ra được Sùng Văn đang rơi vào thế hạ phong.

Trong lúc này bất chợt mọi người đều nhìn thấy một kiếm quang màu đỏ từ bên trong hắc vụ bắn thẳng lên trời, kèm theo đó là tiếng nói giận dữ của Hư Ma Thần vang lên đỉnh tai nhức óc "Hiển Viên Kiếm... Người lại là truyền nhân của Hiển Viên Đại Đế..."

Thanh niên áo đỏ hoá thành thanh kiếm phóng ra ngoài rồi biến trở lại thành người, hắc đứng hờ hững nhìn hắc vụ mặt vẫn không đổi sắc.

"Hừm một tên đã bỏ chạy rồi, người lại vẫn còn có niu kéo... Hừ truyền nhân của Lạc Long Chân Quân cũng chỉ có vậy là cùng... Người chưa bước vào Tôn Giả thì mãi mãi vẫn là kiến hôi... Cút cho ta..."

m thanh rét lạnh của Hư Ma Thần lại tiếp tục vang lên, hắc vừa mới bị thanh niên áo đỏ chém một kiếm gây thương tích cho nên rất tức giận, mà tên kia lại xảo trá một kiếm vừa chém ra liền lập tức rút lui ra ngoài, chỉ có Sùng Văn vẫn cường ngạnh cố chấp cho nên vẫn ở lại tiếp tục công kích, Hư Ma Thần lại bị thêm một vết lún, do hắc cận chiến với Sùng Văn cho nên cũng bị lời kiếp đánh vạ lây sang hắc, lại làm hắc giận muốn điên lên.

Một tên đã chạy cho nên hắc chỉ còn cách đem toàn bộ sự tức giận đổ hết lên đầu Sùng Văn, vô số chương án đen ngòm giáng xuống thân thể Hắc Long của Sùng Văn. Lực lượng cường đại bạt xuống, đến ngay cả thân hình to lớn của Hắc Long cũng không cách nào đỡ nổi, cuối cùng liền bị đánh bay ra ngoài, trên thân Hắc Long bị đánh tróc ra vô số vảy rồng, thân hình hắc bay đến đâu lời kiếp lại như đĩa sống bám theo đến đó.

Từng tia lời quang lớn như cột nhà đánh xuống thân thể Hắc Long, hắc tránh né không kịp liền bị vô số lời kiếp đánh đến trầy da tróc thịt, dưới tình huống này may mà có bảo tháp đã phủ xuống che chắn bớt lời kiếp cho hắc, còn nếu không với tình trạng này chỉ sợ là không bao lâu thì Hắc Long sẽ bị đánh đến tan xương nát thịt, hoá thành tro bụi mất.

Hắc Long thét dài đau đớn, thân thể rơi xuống đập mạnh lên mặt đất, làm bốc lên một mảnh khói bụi mù mịt, lời kiếp vẫn vòn quanh trên đỉnh đầu hắc liên tục đánh xuống, nhưng toàn bộ lại bị bảo tháp chặn lại phản chấn chỉ tiêu tán.

Đôi mắt Hắc Long yếu ớt nhìn về phía Tôn Dương và Phan Thanh Xương, tận sâu trong đôi mắt đó lộ rõ sự khuất hận cùng không cam lòng.

Chính ngay lúc này, Tôn Dương từ trong hôn mê như nghe có tiếng ai đó gọi hắc tỉnh dậy, hắc trở mình yếu ớt hé mở đôi mắt, trước mắt hắc Sùng Văn đã biến mất, chỉ còn lại nơi đó một đầu Hắc Long to lớn đang bị thương nặng, Tôn Dương nhìn vào đôi mắt Hắc Long, hắc vừa nhìn liền có thể nhận ra được chủ nhân của đôi mắt đó, vừa nhìn liền có thể thấy được sự không cam lòng của bằng hữu. Hắc lại nhìn lời kiếp đầy trời, lại nhìn thân thể của bằng hữu loang lỗ vết máu, da thịt bị nứt vỡ chảy xém bốc lên từng làn khói đen và mùi khét khó ngửi.

Nhìn tất cả những điều này, hắc làm sao không nhận ra được Sùng Văn là vì cái gì mới biến thành thế này, tận sâu trong đáy lòng hắc đột nhiên dâng lên tư vị khó tả, hắc cũng không cam lòng, không cam tâm để bằng hữu vì mình mà phải chịu cảnh bị trọng thương nửa sống nửa chết như vậy.

Tôn Dương gượng ép để mình đứng dậy, trên thân hắc còn in đậm một vết đao cắt kéo dài trên ngực, nhưng trong lúc này hắc đã không còn để ý đến những vết thương này nữa rồi. Hắc vật vờ thân thể lung la lung lay đứng thẳng, đôi mắt yếu nhược bỗng trở nên linh mãnh như bình thường, ý niệm khẽ động, phía trước mặt hắc liền xuất hiện một cái bình ngọc huyết sắc tinh xảo, bình ngọc chỉ nhỏ bằng ngón tay út huyền phù lơ lửng trước mặt Tôn Dương.

Không ai biết Tôn Dương đang muốn làm gì, cũng không ai biết bên trong cái bình ngọc đó chứa đựng cái gì? Chỉ khi Tôn Dương khẽ lật tay đem thứ trong bình đổ ra, nhất thời không lại một lần nữa biến hoá chuyển sắc, tất cả mọi người đều nhìn thấy một giọt huyết dịch màu đỏ sáng lấp lánh như kim cương đang trôi nổi trước mặt Tôn Dương.

Khi giọt máu đỏ vừa xuất hiện thì không gian cũng trở nên biến sắc, toàn bộ đều hoá thành huyết khí màu đỏ bao phủ khắp không gian, huyết mạch cường đại lan toả trong không gian khiến cho vô số người không tự chủ được, cảm thấy khí huyết trong người đột nhiên trở nên quay cuồng bành trướng như muốn nổ tung.

Mà về phía Hư Ma Thần và nam tử ẩn mình kia khi nhìn thấy giọt máu này thì cũng trở nên biến sắc, bởi vì đó không phải là máu của người bình thường,

mà là máu của Thần, là máu máu của cường giả đã phi thăng hoá thành Thần Linh chân chính. Đó là thần huyết.

Đúng vậy, đây là thần huyết do Tôn Dương đã cướp được từ trên người của Long Nha đến từ Phi Thiên thành lúc trước, thứ này cường đại vô cùng, hần cũng tự biết là không thể tùy tiện dùng bừa, nhưng hiện tại đã đi vào đường cùng rồi, nếu không liều mạng thì bằng hữu của hần sẽ phải chết.

Cứ như vậy mặc cho mọi người vẫn đang hoang mang kinh dị, Tôn Dương không hề do dự liền há miệng khẽ hấp, thần huyết bị hần như vậy nuốt chửng.

Nam tử ở trong hư không kia muốn ngăn cản cũng không cản kịp, y thậm chí dài lắc đầu đáng tiếc, không phải là y tiếc giọt thần huyết kia mà là tiếc hận cho Tôn Dương, một thế hệ tuổi trẻ đại tài như vậy lại phải chết tan xương nát thịt, quả thật quá đáng tiếc, nếu như cho mấy người thiếu niên này thêm thời gian vài trăm năm để bọn hần lớn mạnh, khẳng định về sau mỗi người trong số bọn hần sẽ đều là những nhân vật đỉnh thiên lập địa một cõi trời.

"Chỉ tiếc là ta đã không tính đến một bước này, cắn nuốt một giọt thần huyết của Thần Linh chân chính thì dù là cường giả Bán Thần cũng phải cẩn thận từng li từng tí một, vậy mà thiếu niên này lại trực tiếp nuốt vào thì chỉ còn cách bị bạo thể chết, không ai có thể cứu nổi hần rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tại sao lại là ta

Thần huyết vừa vào trong cơ thể, Tôn Dương liền cảm nhận được một nguồn năng lượng cực đại và huyết mạch lực hùng hậu đang tăng lên nhanh chóng, tốc độ tăng lên như muốn bành trướng thân thể hần nổ tung, ở bên ngoài toàn thân hần từ trên xuống dưới đã biến thành một màu đỏ, huyết khí lượn lờ dày đặc.

"Không, không được, nhân lúc vẫn còn chống đỡ được ta nhất định phải hoàn thành một số việc..." Tôn Dương nặng nề nhấc chân bước đi, mỗi một bước của hần lúc này đều để lại trên mặt đất một dấu chân bốc lên huyết khí đỏ thẫm.

Hần đi từng bước một trên mặt đất rồi sau đó vẫn giữ nguyên cước bộ dầm từng bước chân đi giữa không trung, từng bước đi về phía Hư Ma Thần âm thanh hần trầm thấp nói. "Hôm nay dù cho bọn ta đều sẽ chết ở nơi này, nhưng trước lúc đó ta sẽ làm cho ngươi nhớ, đã từng có những con kiến hôi lột mất của ngươi vài lớp da..."

"Hừ ngươi tưởng dựa vào thần huyết là có thể nói lời ngông cuồng sao... Ngươi dám nuốt thần huyết, chỉ sợ ta còn chưa động đến được thì ngươi đã nổ tan xương nát thịt rồi."

"Bớt nói nhảm đi... Tinh Liên nở ra cho ta..." Tôn Dương gầm lên một tiếng, hần muốn nhân lúc này lợi dụng năng lượng của thần huyết cưỡng ép nở ra Tinh Liên.

Đóa búp sen trong suốt vừa hiện ra liền bị Tôn Dương cưỡng ép truyền vào lực lượng, năng lượng cường thịnh hội tụ rót vào, búp sen trong suốt bắt đầu có dấu hiệu nở ra cánh thứ năm, lực lượng Định Trụ và lực lượng đồng hoá của Tinh Liên liền mạnh mẽ tăng vọt.

Đóa hoa sen treo trên cao tỏa ra lực Định Trụ cường đại, theo thời gian trôi qua cánh sen thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám liên tục bị cưỡng ép nở ra, lực lượng định trụ cũng theo đó tăng lên ở một mức độ đáng sợ, lực Định Trụ bao phủ toàn diện, chúng nhân bên dưới đều bị nguồn lực lượng này đè ép đến không cự nổi, giống như toàn thân bọn họ đều đang bị hàng tỉ toà đại sơn chèn ép trên người, đem bọn họ đấm lại tại chỗ mà nghiền ép.

Từng cánh sen nở ra, Hư Ma Thần cũng lần đầu tiên cảm nhận được áp lực và sự đáng sợ từ đóa hoa sen trong suốt của Tôn Dương mang lại, hần không thể tiếp tục để cho những cánh hoa sen này nở ra, nếu không với thực lực của hần hiện tại chỉ sợ cũng không có cách nào tránh được đóa hoa sen này ở trạng thái toàn thịnh.

Vì vậy, hần liền hoá thành một đám ma vân trực tiếp lao thẳng đến ý đồ muốn ngăn cản Tôn Dương. Nhưng hần đã tính toán nhầm, hần hiện tại chỉ lo nhắm vào Tôn Dương mà quên mất những người khác, chính lúc đại thủ ấn của hần sắp đánh đến Tôn Dương thì bất chợt tốc độ của hần đột nhiên giảm mạnh, hần kinh hãi nhìn đóa hoa sen lâm lâm. "Lực Định Trụ, là nó Lực Định Trụ khủng khiếp như vậy?"

Trong một cái tích tắc hần bị trì hoãn đó, phía sau Tôn Dương đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang lấp lánh như giải ngân hà quét về phía Hư Ma Thần, kiếm quang lướt đi rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng. Nhưng khi đạo kiếm quang này rơi vào mắt Hư Ma Thần thì nó là một đại sát chiêu kinh khủng.

Hư Ma Thần bị Tinh Liên trấn trụ tốc độ chậm chạp, mà một kiếm kia tuy nói là chậm nhưng thật ra lại quá nhanh, chỉ là vì ánh sáng nhu hoà phát ra từ một kiếm này làm cho người nhìn lầm tưởng là nó rất chậm mà thôi, Hư Ma Thần trực tiếp bị một kiếm to lớn chém xuyên qua hắc vụ, chỉ nghe hần hét lên một tiếng đau đớn rồi bay về phía sau.

Khi mọi người nhìn lại phía sau Tôn Dương thì toàn trường lại thêm một lần nữa kinh dị không nói nên lời, phía sau Tôn Dương lúc này là một cái bóng hư linh to lớn mờ ảo phát ra ánh nhu hoà, cái bóng này tựa như một Thiên Thần với đôi cánh thánh khiết phe phẩy giữa không trung, một kiếm vừa rồi là do cái bóng này chém ra.

Mà ở trên đỉnh đầu của Thiên Thần mờ ảo đó lại có một bóng người tương chừng như đã không thể dậy nổi đang đứng trên đó, Phan Thanh Xương

đứng trên đỉnh đầu Linh Thần của mình, hai mắt hắn đã chuyển thành một màu trắng đục, sau lưng hắn không biết từ bao giờ cũng đã mọc ra một đôi cánh trắng phe phẩy, hắn vô cảm nhìn Tôn Dương ngừ khí cũng khác lúc bình thường nói.

"Người cứ tiếp tục đi, ta đi cản hắn... Ta cũng giống như người, ta không muốn bằng hữu của ta vì ta mà chết..."

"Gào oooooooo" Tiếng Long ngâm lại đột nhiên vang lên, Hắc Long từ dưới đất lại một lần nữa đứng dậy bay lên không trung, bảo tháp vẫn treo cao trên đỉnh đầu giúp hắn chống đỡ lời kiếp. Sùng Văn ở trên không trung đối diện với nam tử áo đỏ mở miệng nói. "Thiên Viên ta cần người giúp một tay..."

Thiên Viên cũng không có trả lời Sùng Văn, hắn chỉ liếc nhìn Tôn Dương và Phan Thanh Xương một cái, sau đó mới gật đầu nói "Được, Vãng Lang Tam Thái Tử, người rất mạnh... Bằng hữu của người cũng rất mạnh, ta bất quá là dó do điểm xuất phát của ta sớm hơn các người vài năm mà thôi, cũng không tính bị được với các người..."

"Người là truyền nhân của Hiên Viên tộc, với tư chất của người cho dù là xuất phát cùng lúc với bọn ta thì cũng sẽ kiệt xuất như vậy thôi..."

"Được rồi, ta cùng các người cản hắn... Nhưng mà bảo bằng hữu của người phải nhanh lên một chút, đối với một nhân vật cấp bậc Tôn Giả thì chúng ta chưa tính là gì đâu..." Thiên Viên nói.

"Các người chỉ cần cản hắn trong vòng ba mươi chiêu, cứ ngăn chân hắn, không cần giao chiến trực diện..." Tôn Dương ở phía sau lên tiếng nói.

Hai người một rống gật đầu đáp ứng một tiếng, cả ba người chia ra ba hướng tạo thế chân vạc bao vây lấy Hư Ma Thần.

"Hư một lũ bại não, tưởng đánh lén bỏ thần được một lần thì có thể tự tin sao?... Đì chết hết đi cho ta..." Hư Ma Thần gầm lớn một tiếng, tay hoá thành một đại trảo to lớn nhắm thẳng về phía Sùng Văn mà cất xuống.

"Ách mẹ kiếp, ta có thù với nhà người sao? Tại sao lần nào cũng nhắm vào ta..." Sùng Văn giận dữ chửi thề một tiếng, quả thật hắn không hiểu nổi vì sao tên ma đầu này cứ năm lần bảy lượt đều nhắm vào mình, thật là buồn bực hết sức. Nhưng hắn đâu có biết nguyên nhân chủ yếu là vì tên Hư Ma Thần này đang sợ, bởi vì Sùng Văn hắn là người kế thừa của Long Thần Lạc Long Chân Quân. Mà ngày trước Lạc Long Chân Quân đã để lại cái bóng ma cực đại trong thâm tâm mỗi tộc nhân của Ma Giới.

Thử một người chưa thành Thần lại có sức mạnh trăm hai vị Ma Thần chân chính chết đến thần hồn câu diệt, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa. Thử hỏi một người có sức mạnh như vậy trực tiếp chém chết hai vị đầu sỏ của Ma giới, bảo sao tộc nhân Ma giới không khiếp sợ cho được. Lạc Long Chân Quân cũng vậy, Tiên Mẩu u Cơ cũng vậy. Một đôi phu thê này đều cường thế như nhau, Yêu Thần ngày đó cũng là bị một tay Tiên Mẩu u Cơ truy sát lên tận Thiên giới mà trăm chết.

Bây giờ Sùng Văn lộ rõ phong quang thì đương nhiên Hư Ma Thần cũng tự rõ đạo lý bóp người từ trong trứng nước, không thể để cho Sùng Văn trưởng thành.

Còn chỉ nói đến đây, một trảo của ma đầu kẻ sát đến Sùng Văn thì từ phía hai bên, hai đạo kiếm quang một đỏ một trắng quét qua, Hư Ma Thần dù mạnh thế nhưng cũng không dám chủ quan, hắn liền dứt khoát buông tha cho Sùng Văn để rút lui. Nhưng mà hắn nào ngờ được Sùng Văn vốn thích chơi lầy, hắn vừa né tránh hai đạo kiếm lui về phía sau, cứ tưởng là đã thoát nạn, nhưng mà chỉ một cái tích tắc hắn sơ hở đó thì liền bị một cái đuôi rồng to bự nện thẳng xuống đỉnh đầu.

Hư Ma Thần lại một lần nữa trúng đòn trực diện, hắn cảm thấy khuất nhục không còn gì để tả, bởi vì mới vừa rồi chính hắn đã nói là bởi vì Phan Thanh Xương đánh lén cho nên hắn mới bị trúng đòn, còn hiện tại lại bị Sùng Văn nện thẳng mặt như vậy thì bảo hắn phải nói gì đây.

Cũng không có nói gì cả, Hư Ma Thần giống như phát điên, cả về sức mạnh và tốc độ đột ngột tăng mạnh, mỗi một chiêu đánh ra đều màn theo lực lượng hủy diệt vô cùng, nhưng mà ba người Sùng Văn lúc này lại không có ý định hỗn chiến với hắn, chỉ là giữ khoảng cách, kiểu như khi Hư Ma Thần nhắm vào một người thì hai người còn lại liền từ sau lưng hắn đập một gậy sau đó liền bỏ chạy, mà nhân lúc hắn phân tâm đó thì người đằng trước cũng mau lẹ đổi sang một vị trí khác.

Có đôi khi thì cả ba người cùng bu vào một chỗ công kích Hư Ma Thần, người bỏ một đao ta chém một kiếm, cảnh tượng giống như bu vào đánh boss giết đồ, đánh xong liền tách ra bỏ chạy, nếu như hắn lại nhắm đến một người mà đuổi theo thì hai người kia lại từ sau lưng hắn gõ một gậy, đánh đá kiu này lập đi lập lại như vậy thật khiến cho tên ma đầu này tức muốn xịt khói đầu.

Nếu như hắn không có đủ tốc độ hoặc thủ đoạn để công kích ba người cùng lúc thì hắn sẽ không cách nào gây thương tổn cho bọn họ được. Nhưng mà nói thì nói vậy chứ thủ đoạn thì Hư Ma Thần đại nhân có thừa, chẳng qua là hắn muốn bảo trụ thực lực để đối phó với Tinh Liên của Tôn Dương cho nên không dám dùng, vậy mà hiện tại hắn giận quá mất khôn chuyện sau thì cứ để sau tính, trước mắt cứ tấn cho mấy tên này một trận cho hả dạ đã.

Hư Ma Thần cười âm tà một tiếng, hắc vụ tách ra lại hoá thành hai tên khô lâu đại tướng nhắm đến hai người Phan Thanh Xương và Thiên Viên đánh tới. Còn bản thân hắn thì lại muốn tự mình chăm sóc đặc biệt cho Sùng Văn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Lực hủy diệt

"Tiểu tử đùa đủ rồi thì đi chết đi..." Hư Ma Thần nộ gầm một tiếng, hắc vụ lại ngưng tụ ra một cự linh to lớn, cự linh vừa xuất hiện liền nhấn chiếc chiến phủ lên cao, ma khí hội tụ cường thịnh khiến cho Sùng Văn cũng phải biến sắc.

Hiện tại hắc thân mang trọng thương, Nghịch Thiên Linh Bảo Tháp thì đang giúp hắc chống lại lời kiếp, mà lực lượng và tốc độ của ma đầu lại quá lớn, cú này chỉ sợ hắc phải hứng trọn một kích, không có đường thoát rồi.

"Khốn kiếp, ma khí mạnh quá... Đành liều mạng thôi..." Sùng Văn thấy không còn cách nào, một phủ kia nếu như bỏ xuống thì hắc chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Hắc tính toán muốn liều mạng lấy xuống bảo tháp kháng cự. Nhưng chính tại thời khắc đó, không gian bất chợt như bị đông cứng, một mảnh trời đột nhiên tối sầm lại.

Một đoá hoa sen trong suốt to lớn che khuất một mảnh bầu trời Sa Hoả thành, đoá hoa sen cực đại toả ra lực Định Trụ khủng bố, tu sĩ bên dưới dù là người hay ma hoặc U Linh, chỉ cần là tu vi yếu từ Địa Tướng trở xuống thì đều bị ép chết tại chỗ, toàn thân bị ép đến nổ tung trong chớp mắt, còn lại những người khác cũng không thể nào khá giả hơn, tu vi bọn hắc mạnh hơn một chút nhưng không bị ép chết thì cũng biến thành một đồng thịt nhão, xương cốt đều vỡ vụn, so với chết còn thảm hơn.

Dưới lực Định Trụ khiếp nhân này, nhất thời tình cảnh giống như lúc Hư Ma Thần mới xuất hiện lại tái diễn, toàn trường đều bị trấn trụ còn muốn thăm hơn so với uy áp của Hư Ma Thần.

Mà nạn nhân trong số này lại có thêm Hư Ma Thần và Thánh Ma, cả hai tên ma đầu đều bị định tại chỗ, lực lượng chèn ép khiến cho bọn hắc khó chịu vô cùng, chính tại thời điểm này bọn hắc mới chân chính nhận ra sự kinh khủng của đoá hoa sen này, nếu như không có cách nào để thoát ra thì chỉ sợ ngày hôm nay chính là tử cục của bọn hắc sao trăm vạn năm.

Nếu như bọn hắc mà biết hiện tại Tôn Dương mới chỉ có thể huy động được chưa đến năm phần lực lượng của Tinh Liên thì không biết bọn hắc sẽ có cảm tưởng gì?

Sùng Văn thờ phào nhẹ nhõm một hơi, hiện tại hắc không bị hoa sen ảnh hưởng cho nên vẫn có thể hoạt động được, ngay cả lời kiếp trên đầu cũng đã bị Tinh Liên che phủ để cho hắc có thời gian buông lỏng.

Phan Thanh Xương Sùng Văn và Thiên Viên bay đến bên cạnh Tôn Dương, nhìn sắc mặt hắc và toàn thân hắc lúc này đều đã hiện đầy đường tơ máu, cơ thịt căng cứng, giống như tùy thời đều có thể nổ tung.

"Các ngươi dừng lại gần, hiện tại đứng gần ta rất nguy hiểm, lỡ như ta không khống chế được thì sẽ vạ lây sang các ngươi..." Tôn Dương đưa tay ra hiệu bảo đám người dừng lại, với tình trạng của hắc lúc này chỉ cần hắc mất tầm kiểm soát thì đại họa sẽ giáng xuống vô số người.

"Tôn huynh ngươi đâu cần phải làm vậy?" Sùng Văn biến trở lại thành người, khắp người đầy thương tích, nhưng hắc lại không để ý đến, hắc nhắc đi đến bên cạnh Tôn Dương nói.

"Ta không có nhiều thời gian, các ngươi hiểu ta là được rồi không cần nói ra... Ta chỉ tiếc một điều là mình vẫn còn thù hận chưa thể báo, có lẽ nên để nó chôn theo ký ức của ta ở nơi này..." Tôn Dương nói.

Không gian trở nên trầm lắng u buồn, sự tiếc nuối in đậm trên những khuôn mặt trẻ tuổi, bọn hắc tiếc cho Tôn Dương, tiếc cho chính mình không có đủ năng lực để cứu lấy bằng hữu... "Ha ha ha chết thì có gì đáng sợ, chẳng qua chỉ giống như một giấc ngủ dài, biết đâu khi ngươi tỉnh lại thì đã ở một nơi khác có thân phận khác..." Phan Thanh Xương đột nhiên cười lớn, ý tứ trong lời nói của hắc cũng như đang nói về chính bản thân mình, mặc dù có chút bị ai hắc đã cố che dấu rất tốt nhưng mọi người vẫn có thể nhìn ra được.

"Được rồi, tới đâu hay tới đó... Hiện tại chúng ta làm chuyện trọng yếu trước đã... Mấy tên ma đầu này kết thúc ở đây thôi..." Tôn Dương cảm thấy thân thể của mình đã đạt đến đỉnh điểm, năng lượng của thần huyết đang tàn phá bên trong thân thể, hắc hiện tại thật sự rất đau đớn khó nhịn, nhưng hắc vẫn cố tỏ ra bình thản che giấu đi, cảm thấy thời gian đã đến, nếu hắc không nhanh chóng diệt sát mấy ma đầu này thì chỉ sợ là sẽ không kịp.

Cả bốn người cũng không ai nói thêm gì nữa, hiện tại ma đầu đã bị Tinh Liên trấn trụ, nếu không mau ra tay, đợi lát nữa Tôn Dương không còn thì không ai có thể khống chế đoá hoa sen này trấn áp ma đầu. Đến lúc đó thì đại họa sẽ chính thức giáng xuống, bị thất thế một lần rồi, nếu thoát ra được thì hắc sẽ cho ngươi cơ hội lần thứ hai sao?

"Ba vị, để hoàn toàn diệt sát ma đầu thì chúng ta cần phải dồn sát thương chủ yếu vào linh hồn của hắc... Vì vậy ta cần các vị giúp ta một tay, đem sát chiêu của các ngươi dung nhập vào ta..." Tôn Dương mở miệng nói.

"Tôn huynh, như vậy quá nguy hiểm, ngộ lỡ ngươi không khống chế được..." Sùng Văn ngăn cản nói.

"Ta hiện tại không cái gì không nguy hiểm cả, làm hay không làm thì kết quả vẫn vậy thôi..."

"Vậy được, vậy thì ngươi cẩn thận một chút..." Thiên Viên nói "Bắt đầu đi."

Tôn Dương cũng không nói thêm gì nữa, hắc bắt đầu dẫn động năng lượng của thần huyết hội tụ lại trước ngực, khí huyết màu đỏ giống như sóng gầm mạnh mẽ xoáy tròn thành một cái hồ lớn, toàn bộ không gian như có dấu hiệu bị dẫn động, phong bạo cuộn cuộn nổi lên, mây đen quay cuồng phủ xuống. Năng lượng cực đại hội tụ vào bên trong cái hồ màu đỏ đó, ai cũng có thể cảm nhận được từ bên trong đó có một thứ đáng sợ mang theo hơi thở

hủy diệt dần dần lớn mạnh.

Ba người Sùng Văn Thiên Viên và Phan Thanh Xương đứng gần đó cũng cảm thấy một trận tê dại da đầu, vẫn biết là Tôn Dương đang lợi dụng năng lượng của thần huyết, nhưng mà để ngưng tụ ra một chiêu mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ như vậy quá mức kinh khủng rồi.

Vật còn chưa hình thành mà khí tức đã phủ xuống làm biến đổi diện mạo thiên địa như vậy, thử hỏi sau khi nó hình thành thì sẽ có lực hủy diệt ở cấp độ nào đây?

"Đến lúc rồi, các vị mau động thủ đi..." Tôn Dương hét lớn một tiếng, ba người còn lại cũng không chậm trễ, cả ba người cũng đồng thời quát một tiếng "Hiện tế" ba nguồn năng lượng và ý niệm mạnh mẽ rót vào bên trong cái hố khủng bố, để cho khí tứ hủy diệt của nó nhất thời đột biến tăng vọt, có hơi thở của ý chí kiếm đạo cường đại, có khí tức nghịch thiên đạo tà dị, có hơi thở cổ xưa thần bí.

Cả bốn loại khí tức đều được Tôn Dương chậm rãi trộn lẫn vào nhau, dần dần một cái đại siêu cấp hủy thiên diệt địa như có sinh mệnh thành hình, một cái nhon hoặc đang điên cuồng xoáy tròn cuốn theo khí thể thiên địa lộ ra khỏi cái hố màu đỏ, đây là một mũi chủy khủng bố nhất mà tất cả mọi người đều được chứng kiến.

Ngay cả Thánh Ma và Hư Ma Thần khi nhìn vào cái mũi khoan khổng lồ đang xoay chuyển đó, bọn hắn cũng lần đầu tiên toàn thân run rẩy, ngay cả tâm cảnh cấp bậc cao như bọn hắn cũng không chống đỡ được khí tức hủy diệt đó, để cho bọn hắn nổi lên sợ hãi mà run rẩy thì có thể thấy sự đáng sợ của vật kia là kinh khủng như thế nào?.

Sự tuyệt vọng bao trùm trong Sa Hoả thành, một chiều này một khi giáng xuống thì không chỉ có Thánh Ma và Hư Ma Thần, mà toàn bộ những thứ bị vật kia phong tỏa đều sẽ biến thành cát bụi.

"Không ta không thể chết, ta không muốn chết... Ta đã chịu đựng hơn trăm vạn năm chỉ để chờ ngày thoát ra... Tại sao lại để ta gặp phải mấy tên quái thai này...?" Hư Ma Thần như điên cuồng giãy giụa, nhưng mà mặt cho hắn làm cách nào cũng không thể nhích nổi thân thể nửa xích, như vậy có thể thấy được lực Định Trụ của Tinh Liên bá đạo đến mức nào? Hư Ma Thần lúc này ít nhiều gì thực lực cũng tính từ Tôn Giả trở lên đó nha, nhân vật cấp bậc này mà cũng không giãy giụa nổi thì những kẻ cấp thấp bị ép đến nổ banh xác là chuyện bình thường.

"Người không muốn chết cũng phải chết, một mạng của ta đổi một mạng của người coi như cũng có lời rồi... Giờ thì đi chết đi..." Tôn Dương hét dài một tiếng "Nhất Chủy Thông Thiên... Đi..." Mũi chủy theo tiếng của Tôn Dương giống như một ngòi tên lửa ầm ầm phóng đi, tốc độ nhanh đến nỗi phát ra lực ma sát đốt cháy không gian.

Một chủy này giáng xuống, coi như kết thúc một đời cường giả đỉnh phong, chết trong tay những kẻ mà hắn tự xem là gà đất chó cảnh, không lật được sóng gió.

Sức mạnh tàn phá hủy diệt như điên phong gào thét, không nằm ngoài dự liệu, Hư Ma Thần hứng trọn một chủy này sẽ tan xương nát thịt, thần hồn câu diệt biến mất khỏi thiên địa.

Nhưng chính cái khoảnh khắc đó lại đột nhiên phát sinh dị biến tiếp theo, mũi chủy khủng bố gần chạm đến Hư Ma Thần thì đột nhiên chuyển hướng bay thẳng ra bên ngoài Sa Hoả thành, nó lao đi xa tít tận bên ngoài vùng sa mạc Hoang Nguyên, sau đó mọi người chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất cũng run chuyển dữ dội.

Ai cũng không thể ngờ được kết cục lại biến chuyển như thế này, cũng không ai biết được chuyện gì đang xảy ra. Đám người hoang mang cực độ, sau đó lại nghe một âm thanh như xa như gần đầu đó trong hư không vang lên "Đại La Giới Chủ Ma Giới... Người cuối cùng cũng chịu lộ diện, người làm ta chờ lâu quá đấy?"

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hai đại giới chủ

"Là ai..." Trong hư không âm thanh bên phía Hư Ma Thần vang vọng đáp lại, nhưng người lên tiếng không phải là Hư Ma Thần mà là một người khác.

"Ha ha, đã trăm vạn năm trôi qua, đầu óc người cũng bị mài đi không ít rồi nhỉ..." Giọng nói kia lại chậm biểm đáp lại.

"Người... Là người... Trường Sinh, giới chủ Hoang Nguyên giới... Hừ người còn chưa chết...?"

"Người cũng biết Linh Vật mà ta nắm giữ là thứ gì? Người hỏi như vậy có cảm thấy mình ngu ngốc lắm không?"

"Hừ hay cho Cửu Mệnh Thiên Căn Thảo..."

"Ngươi nhớ được thì tốt, nếu đã đến đông đủ rồi thì để bốn toạ tiền thêm các ngươi một đoạn luôn thể, kết thúc một thời đại..."

"Ha ha ha nói hay lắm, bắt quá nói là một chuyện, còn ngươi làm được hay không lại là chuyện khác... Hừm nực cười, để ta tiền hết đám quái thai này xong rồi sẽ đến lượt ngươi..."

Bên này nguyên một đám người nghe được cuộc đối thoại kia, ai nấy lông tóc đều dựng đứng, hoá ra ở nơi này Hư Ma Thần vẫn chưa phải là kẻ đáng sợ nhất, mà ở phía sau còn có tồn tại đáng sợ hơn chưa lộ diện.

Giới chủ Ma Giới đời trước và giới chủ Hoang Nguyên giới, đây là cái khái niệm gì thì ai cũng rõ, một cái thế giới có biết bao nhiêu cường giả đỉnh cấp, nhưng cái danh hiệu giới chủ thì chỉ có thể dành cho một người đạp trên xương máu của toàn bộ cường giả ở thế giới đó mới lấy được, hay nói một cách dễ hiểu là một người nắm trong tay sức mạnh tuyệt đối, chạm đến cực hạn mà thế giới đó có thể thừa nhận không ai dám phạm hấn thì hẳn chính là độc tôn với danh xưng giới chủ.

Mỗi thế giới đều chỉ có một giới chủ, mà lúc ở đây lại xuất hiện đến hai người, lại còn ở thế nước với lửa đối chọi gay gắt như vậy, điều này khẳng định là sắp có một hồi đại chiến cấp bậc đỉnh phong diễn ra. Nhưng trước lúc đó thì chỉ sợ sẽ không ai còn mạng để mà chứng kiến cảnh tượng đó, bởi vì trong không trung lúc này đã xuất hiện vô số mũi ám nhận đen kịt, số lượng nhiều như mưa rào trút xuống. Mỗi một mũi ám nhận đều mang theo lực xuyên phá cực mạnh, vật còn chưa tới thì khí thế đã khóa chặt mục tiêu, làm cho một đám người mặt mày đều trắng bệch.

Mà bốn người Tôn Dương lúc này lại là mục tiêu trung tâm, cả bốn người bọn họ cũng không ai ngoại lệ, toàn bộ đều bị khí thế kinh khủng kia khoá chặt không cựa nổi, cả đám chỉ có thể trơ mắt nhìn hàng loạt ám nhận kia xuyên xuống mà không thể làm gì, nhất thời tình huống vừa rồi đáng lẽ phải xảy ra với Hư Ma Thần lại bị đảo ngược lại, cái cảm giác này cũng không dễ chịu chút nào.

"Khốn kiếp, ngươi vậy mà lại thật sự không biết xấu hổ, dám ra tay với tiểu bối..." Trường Sinh giới chủ vung tay, tức tốc một đám dây leo trong nháy mắt mọc lên giăng đầy một mảnh, mỗi một đầu dây leo vậy mà quấn lấy một đầu ám nhận, lực lượng sinh mệnh khủng bố mạnh mẽ triệt tiêu uy lực của ám nhận, sau đó lại vung ra bản ngược chúng trở về với tốc độ còn nhanh hơn so với chúng bay đến, mà mục tiêu lại là Thánh Ma và Hư Ma Thần vẫn đang bị Tinh Liên khoá chặt.

Phốc phốc phốc hai tiếng hét thảm vang lên, hai đại ma đầu cứ như vậy bị người dễ dàng xuyên thủng, toàn thân đều bị xuyên thành tổ ong, ngay cả linh hồn muốn thoát ra ngoài bỏ chạy cũng bị lực lượng sinh mệnh cường đại cắn nuốt triệt để.

Cả bốn người Tôn Dương nhìn một màn này đều há hốc mồm, Hư Ma Thần trong mắt bọn hắn mạnh mẽ như vậy, vậy mà đứng trước người gọi là giới chủ này cũng không chịu nổi một kích bị người ta phản chấn lại, chỉ là một chiêu tùy tiện của người trả lại cho người thôi vậy mà hai cường giả cứ như thế bị xuyên thủng cắn nuốt. Sức mạnh của một giới chủ thật quá đáng sợ.

"Mấy tiểu hữu, các ngươi không cần phải quá kinh ngạc như vậy... Tên Hư Ma Thần đó đối với ta mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả, cho dù là hắn ở thời kỳ toàn thịnh thì ta cũng có thể một kích diệt sát như thường thôi..." Trường Sinh giới chủ cười ôn hoà nhìn mấy người Tôn Dương nói.

"Hừ đúng là phế vật, đã phế đến như vậy rồi thì cũng nên chết đi cho đỡ chật đất..." Đại La giới chủ nhìn thi thể của Hư Ma Thần rơi xuống tức giận nói.

Á... Aaaaaaaa... Tôn Dương đột nhiên đau đớn hét lên, toàn thân hắn bắt đầu rỉ ra máu tươi, có vẻ như hắn đã không còn cảm cực nổi nữa, hắn lập tức phóng người bay ra phía xa, tránh xa đám người một khoản.

"Tôn Dương (Tôn Dương)" Tuyệt Kỳ và Kiều Mộng Cầm âm thanh như nước nở hô lớn.

Sùng Văn và Phan Thanh Xuông hốc mắt cũng đỏ bừng, nhưng bọn hắn vẫn không lên tiếng, cũng không ngăn cản Tôn Dương chạy đi, người bằng hữu này phần ân tình này bọn hắn sẽ khắc ghi trong lòng.

Tôn Dương bay ra phía xa, hắn ngoảnh mặt nhìn lại tất cả mọi người, nụ cười đắng chát thê lương cuối cùng này dù muốn hay không hăng cũng phải có cười coi như để nhắc nhở bằng hữu không cần vì hắn mà đau lòng.

Tinh Liên treo cao trên bầu trời như cảm nhận được cực hạn của Tôn Dương đã đến, nó liên tục xoay chuyển run động, năng lượng thần huyết bị phóng xuất ra ngoài tiêu tán vào thiên địa, theo đó những cánh sen cũng khép lại trở về trạng thái búp sen như cũ, khi cánh sen cuối cùng khép lại, chỉ còn lại bốn cánh sen thì Tinh Liên cũng đã thu nhỏ lại bay đến bên cạnh Tôn Dương, bầu trời không biết từ lúc này đã trở lại như thường, lời kiếp cũng đã biến mất.

Lắc cắc một vật nhỏ đen thui từ trên cao rơi xuống đỉnh đầu Tôn Dương, khi hắn nhìn rõ đó là vật gì thì há hốc miệng, hắn chợt nhớ tới Bách Biến Phong Linh. Cái vật nhỏ đó vốn là cư ngụ bên trong Tinh Liên, mà vừa nãy hắn cưỡng ép nở ra Tinh Liên sau đó đem Tinh Liên đi hứng lời kiếp cho Sùng Văn, "Không lẽ cái cục đen thui này là...? Mẹ ơi, cái vật nhỏ này từ lúc đó đến giờ không phải vẫn ở trên đó hứng luôn kiếp đấy chứ?"

"Chi chi chi" Bách Biến Phong Linh toàn thân đen thui, nó mở đôi mắt to nhìn Tôn Dương tội nghiệp kêu lên.

"Ta sắp không được rồi, đoá hoa sen này nếu ngươi thích thì cho ngươi, cứ mang đi đi..." Tôn Dương cố mỉm cười vẫy tay nâng lấy Tinh Liên đưa đến trước mặt Bách Biến Phong Linh nói.

Áa... Tôn Dương vừa dứt lời, khắp người hắn giống như đồ sứ, từ trên xuống dưới đều bắn ra quang vụ màu đỏ thẫm, chỉ cần một cái chạm nhẹ tùy thời hắn đều sẽ tan vỡ, giây phút cuối cùng này trong đầu hắn bắt chợt hiện lên hình bóng của cha mẹ, hình dáng nhỏ nhắn đáng yêu của Nhược Hy, gương mặt tuyệt mỹ của Huyền Trân cùng nụ cười dịu dàng, từng đoạn hình ảnh lướt qua trong đầu hắn, sau cùng là bóng dáng xinh đẹp tình nghịch của Cẩm Linh, những đoạn hình ảnh từ ánh mắt đến nụ cười, từng cử chỉ hành động của nàng đều in lại trong đầu hắn.

"Nàng... Vĩnh biệt..." Quang vưng kích xạ mà ra, năng lượng thần huyết vẫn điên cuồng dâng lên "Chi chi chi" Tôn Dương tưởng chừng như sẽ nổ tan tành, đột nhiên Bách Biến Phong Linh như giận dữ kêu lên, nó ném Tinh Liên trở về cho Tôn Dương sau đó há miệng khế hấp, toàn bộ huyết khí và năng lượng thần huyết trên thân thể Tôn Dương đều bị một luồng hấp lực mạnh mẽ hút đi.

Năng lượng tràn ra bao nhiêu đều bị hút đi bấy nhiêu, mỗi một phần năng lượng bị hút đi Tôn Dương lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hẳn cảm thấy thật kỳ diệu, hẳn trăm ngàn lần cũng không thể ngờ được, con Phong Linh này lại có một ngày nó là nhân tố chủ yếu quyết định sinh tử của mình.

OoO

"Ài thật bị ai cho một đời tuổi trẻ kiệt xuất..." Sau khi Tôn Dương chạy đi, tránh xa mọi người, Trường Sinh giới chủ cũng thở dài than tiếc nuối một tiếng.

"Các người lui xuống dưới cửa thương thế đi, đợi kết giới mở ra rồi đi ra ngoài... Việc còn lại để ta giải quyết..." Trường Sinh giới chủ nhìn mấy người Sùng Văn nói.

Ba người đáp ứng một tiếng rồi hạ xuống Sa Hoá thành, nhìn toàn diện ở nơi này bây giờ đã cực kỳ thảm khốc, khắp nơi đều là xương cốt và máu tanh vỡ vụn, đây chính là hậu quả do Tinh Liên của Tôn Dương gây ra, lực lượng nghiền ép thật quá đáng sợ.

Mấy người Sùng Văn tìm kiếm một chỗ tương đối sạch sẽ rồi tụ lại với nhau, Tuyết Kỳ Kiều Mộng Cầm, Nhạn Kiến Sinh, (Thiên n (Thần côn) còn có một cô gái xinh đẹp là bằng hữu của Sùng Văn cũng đi đến. Hắn lấy ra bộ quần áo mới mặc lên người, sau đó nhìn cô gái mới đến kia hỏi. "Linh Cơ ngươi đến nơi này từ lúc nào?"

"Ta đến cùng lúc với người" Linh Cơ mỉm cười đáp.

"Vậy lời kiếp kia?" Sùng Văn lại hỏi

"Là ta và hắn làm" Linh Cơ lại chỉ vào Thần côn nói.

"Đúng vậy, là ta và nàng đã bày trận che đi bản mạng của người, mặc dù có hơi muộn một chút nhưng có còn hơn không..." Thiên n cũng gật đầu nói.

"Chỉ tiếc là hắn... Haiz thôi bỏ đi, tình vận của hắn là do hắn tự tạo ra, tự mình nắm giữ, ta cũng không có cách nào tính toán ra cát hung để báo trước cho hắn. Hiện tại cũng không biết hắn thế nào rồi..." Thiên n ủ rũ nói.

Bên ngoài thành, một cái bóng đen lao nhanh hướng bên trong Sa Hoá thành bay vào, bóng người vừa đáp xuống đất thân hình mảnh khảnh lập tức nhảy lui về phía sau, tránh né để không dẫm đạp lên thi thể trên mặt đất, cô gái nhìn cảnh tượng khắp nơi đều là xương vỡ thịt nát, nơi nào cũng có máu tanh, nàng cau mày không hiểu.

Đôi chân dài trắng nõn bước đi từng bước bên trong thành, ánh mắt nàng liên tục đảo quanh như đang cố gắng tìm kiếm người quen, khi nàng vừa đi đến trung tâm nơi vừa xảy ra ác chiến thì liền thấy nhóm người Sùng Văn đang ngồi trị liệu. Đồng thời mấy người Sùng Văn, Phan Thanh Xương và Thiên n cũng nhận ra nàng. Cả ba người liếc mắt nhìn nhau thầm cười khò, nếu như để nàng ta biết Tôn Dương đã không còn, với tính cách của nàng ta thì sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Là kẻ nào đánh lén bốn Thái Tử

Cầm Linh một thân váy đen phiêu bồng đi đến trước mặt mấy người rồi lên tiếng hỏi "Tam Thái Tử mọi người đều ở đây, vậy tên hư hỏng kia đâu? Tại sao không thấy hắn..?" Nàng vừa đi đến liền hỏi một tua, cũng không có nói ra danh tự Tôn Dương mà vẫn quen miệng gọi hắn là hư hỏng.

Ở đây chỉ có ba người Sùng Văn, Thiên n và Phan Thành Xương là nhận ra nàng, còn lại những người khác thì chưa gặp nàng bao giờ cho nên liền hiếu kỳ, không biết cô nàng này muốn tìm ai lại có thể nói chuyện ngang nhiên như vậy?

Sùng Văn thầm cười khò "Tại sao lúc nào kẻ đầu tiên bị nhìn đến cũng là ta..." "hắn nhất thời không biết nên trả lời như thế nào? Thiên n lại chen vào nữa thật nữa giả nó..." "Tôn Dương và bọn từ lúc ở trong lăng mộ Thánh Hoàng trở ra đến nay vẫn chưa gặp lại, cũng không biết hắn thế nào rồi?"

"A Tôn Dương ca ca không phải đã..." "Im ngay" Cả ba người thầm đổ mồ hôi lạnh cùng lúc trùng mắt với Tuyết Kỳ...

"Tôn Dương hắn đã làm sao?" Cầm Linh đột nhiên cảm giác không ổn, thâm tâm nàng bỗng nhiên bất an khó hiểu, nàng liền đến gần Tuyết Kỳ hỏi.

Tuyết Kỳ thấy phản ứng của ba người Sùng Văn và Cầm Linh, nàng có ngốc cũng biết là mình đã lỡ lời, cô gái xinh đẹp này có phản ứng như vậy, khẳng định là đối với Tôn Dương rất quan trọng.

" Hấn chết rồi..." hấn chết rồi, một câu này của Nhận Kiến Sinh như tiếng sấm rền giữa trời quang đánh vào tâm hồn Cẩm Linh.

Thân hình nàng hơi chao đảo lung lay như đứng không vững, ánh mắt như thất thần nàng vô thức hỏi... " Vì... Vì cái gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta không tin hấn lại dễ dàng chết như vậy? "

" Có mấy ma đầu cường đại hồi sinh, bọn hấn vì ngăn chặn mấy ma đầu này cho nên..." Thiên n nói đến đây thì hấn cũng chán nản không muốn nói tiếp, với tính cách của cô nàng này chỉ sợ nàng ta sẽ bỏ mặc tất cả mà liều mạng làm bừa.

" Ma đầu, tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Tại người chết lại là hấn..." Cẩm Linh hốt mắt đỏ lên ngăn lệ, ngay lúc nàng mắt bình tĩnh muốn bay lên không trung thì Sùng Văn lại lên tiếng nói.

" Đừng ném đi sinh mạng vô ích, một mạng của hấn đã đổi lấy mạng cho tất cả chúng ta... Người lên đó liều mạng không phải là uống phí sinh mạng của hấn sao? Với lại nhân vật trên đó không phải những kẻ như chúng ta có thể nhúng chàm... Một Tôn Giả còn bị một cái phẩy tay giết chết thì người tính là cái gì? " Sùng Văn nói không kiên nhẫn, nếu như hiện tại mà đi khuyên giải thì chỉ sợ sẽ không có tác dụng, như vậy còn không bằng đã kích tâm tính để nàng ta từ bỏ ý định.

Cẩm Linh nghe Sùng Văn nói xong cả người nàng như vô lực ngã ngồi trên mặt đất, hai dòng lệ từ trên khoé mắt xinh đẹp rơi xuống, hình bóng thiếu niên ngây ngô mới ngày đầu gặp mặt lại hiện ra quanh quẩn trong đầu nàng... " Vì sao? Vì sao? Người là đồ hư hỏng, vì sao người lại dễ dàng ngã xuống như vậy? "

Nhìn bộ dáng thương tâm của nàng, cũng không ai lên tiếng nói gì nữa, họ chỉ ngồi đó lặng yên để cho không gian trở nên tĩnh lặng.

OoO

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, kỳ hạn của thí luyện Hoang Nguyên chỉ còn vài giờ nữa là sẽ kết thúc, tất cả mọi người đều đang đếm từng giây, chỉ mong kết giới sớm mở ra để bọn họ sớm một chút thoát khỏi cái nơi đáng sợ này.

Trong tầng không gian hỗn loạn, hai nhân vật đỉnh cấp như thiên thạch lao vào nhau, lực lượng chấn động liên tục đem không gian xung quanh phá hủy vỡ ra từng mảnh sụp xuống. Chiến đấu ở cấp bậc này có sức hủy diệt rất lớn, vì vậy những dạng chiến đấu này thường không xảy ra bên ngoài, mà sẽ được dịch chuyển vào một tầng không gian khác.

Trường Sinh giới chủ và Đại La giới chủ hai bên va chạm rồi lại tách ra, Đại La giới chủ nữa quỳ một gối trong hư không, vẻ mặt hấn tái nhợt trắng bệch, trên khoé miệng còn chảy ra tia máu. Hiển nhiên là đã bị thương nặng, hấn ngẩng đầu nhìn Trường Sinh giới chủ ở đối diện nói.

" Người vẫn còn mạnh như vậy? Ta chỉ muốn biết vì sao hơn trăm vạn năm trước người vốn có cơ hội giết ta nhưng tại sao lại không giết? Lại đợi đến ngày hôm nay...? "

Trường Sinh giới chủ điềm nhiên nhìn Đại La giới chủ, trên mặt cũng không có lộ ra cảm xúc gì, y chỉ bình thản nói một câu làm cho Đại La giới chủ bật cười thê lương.

" Bởi vì ta muốn dùng người để viên mãn đạo của ta..."

" Người... Người đã đi đến một bước kia... Ha ha ha là người, hoá ra lại là người, người vì thành đạo của mình mà không tiếc để cho thế giới này bị phá hủy... Cả Hoang Nguyên giới và Ma giới đều bị người tính toán trong lòng bàn tay..."

" Người chỉ nói đúng một nửa, ta không có bỏ mặt Hoang Nguyên giới, mà là ta không có đủ sức để đứng trước hai Ma Thần và Yêu Thần để gánh lấy thế giới này..."

" Ha ha hay cho một Trường Sinh giới chủ, vì bảo toàn mạng sống mà bỏ mặc cả thế giới của mình bị hủy diệt không thương tiếc... Phần tâm tính này ta tự nhận một kẻ tu Ma như ta cũng không làm được..."

" Ta vẫn còn sống, Hoang Nguyên bị hủy... Bây giờ ta dùng người để viên mãn đạo của ta, Ma giới nợ Hoang Nguyên giới bao nhiêu máu thì ta sẽ đòi lại bấy nhiêu."

" Muốn chạm đến Ma giới... Hừ bốn toạ không để cho người được như ý..! " Đại La giới chủ hét lớn một tiếng, toàn thân đều ngưng tụ Ma khí về phía mi tâm, đây là trạng thái tự bạo, hấn muốn sát diệt luôn cả thân hồn của mình, không để cho Trường Sinh giới chủ đoạt được.

Ma khí hội tụ kinh khủng, Trường Sinh giới chủ nhìn Đại La tự bạo y cũng không có ra tay ngăn cản, y dịch chuyển người lui về phía xa, vẻ mặt vẫn bình thản nhìn Đại La giới chủ, trên miệng hấn khẽ nhếch lên một vòng cười nhẹ nói nhỏ " Để người tự mình kết thúc vẫn tốt hơn, người đã sớm không còn xứng để làm đá kê chân cho ta rồi..."

Ầm ầm ầm tiếng nổ kinh thiên vang lên, sinh mệnh của một đời chủ Ma giới cũng theo đó kết thúc chôn vùi vào bão loạn không gian. Trường Sinh giới chủ hờ hững vạch một đường và hứ không bước ra ngoài, y đứng lơ lửng trên trời cao nhìn một mảnh thế giới hoang phế tĩnh mịch, bóng hình cô độc của một vị cường giả mang theo vô vàn sự tiếc nuối cho một thời thịnh thế.

Y lại nhìn bầu trời thác loạn không có bản mệnh của thế giới này, ở nơi đó đang ngưng tụ năng lượng cường đại, vừa nhìn vào y liền có thể đoán ra được hiện tại ở thế giới bên ngoài có những cường giả hùng mạnh đang truyền tải lực lượng vào nơi này để mở ra kết giới.

"Kết giới sắp mở ra rồi, ta hiện tại cũng nên làm một số việc, để cho những chuyện đã xảy ra sẽ vĩnh viễn chôn vùi ở nơi này..." Cánh tay khẽ nhấc lên, giữa mi tâm của Trường Sinh giới chủ lực quang phóng ra, một con mắt màu xanh lục chợt mở, ý chí thiên địa bên trong Hoang Nguyên giới được câu thông với con mắt này, Thần niệm cường đại thông qua thiên địa chỉ lực bao phủ toàn bộ mọi góc ngách trên mảnh đại lục Sa Mạc Hoang Nguyên này.

Toàn bộ những người hiện tại đang đặt chân bên trong mảnh đại lục bị bao phủ, lúc này họ chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng đau nhức "Cạch" một tiếng vang lên, toàn bộ mọi người khi định thần lại thì đầu óc đã trống rỗng, một đoạn trí nhớ nào đó trong đầu họ đã bị xóa bỏ. Thứ còn sót lại chỉ là đoạn trí nhớ kể từ lúc bọn hắn mới bước vào Sa Hoả thành, còn những chuyện xảy ra sau đó thì không ai còn hay biết gì nữa.

Ooo

"Á khốn kiếp, tên nào? Là tên nào dám đánh lên bốn Thái Tử ra cái bộ dạng này?" Trong nhóm người đang ngồi an tĩnh dưỡng thương, Sùng Văn đột nhiên cảm thấy thân thể đau nhức khó tả, hắn vừa mở mắt ra thì lập tức nhảy dựng hết âm lên, nguyên cả đám người đều bị hắn kêu tỉnh lại, người nhìn ta ta nhìn người.

"Ặc mẹ kiếp, cả ta cũng bị người đánh lên... Má ơi là tên nào nhẫn tâm bỏ ta một đao ghê thế này...? Phan Thanh Xương cũng kinh dị hết âm lên chửi bới tứ tung.

"Là các người... Các người là ai, có phải là do các người đánh lên bọn ta...?" Sùng Văn chỉ vào mấy người Thiên n Nhạn Kiến Sinh và Tuyệt Kỳ và Kiều Mộng Cậm giận dữ nói.

"Ách không liên quan đến ta, ta cũng không biết vì sao ta lại ngồi ở đây nha..." Thiên n vội vàng trốn ra phía sau Nhạn Kiến Sinh lấp bấp nói.

"Người hoá ra là người... Con mẹ nhà người Thiên Viên, người vậy mà thật đi đánh lên bốn Thái Tử..." Sùng Văn lại chỉ vào Thiên Viên cũng đang ngồi ngơ ngẩn mờ mịt nói.

"Văn Lang Tam Thái Tử, người nói chuyện cũng phải có căn cứ một chút... Ta vừa nãy còn ở bên ngoài thành, chớp mắt một cái liền ngồi ở nơi này... Người nói ta đánh lên người, vậy tên nào lại đánh lên ta đây...? Thiên Viên tròn mắt đối chọi với Sùng Văn, sau đó hắn cũng chỉ vào những vết thương trên người mình hỏi vặn lại.

"Chuyện quái gì đang xảy ra đây? Cẩm Linh Tôn Dương đâu, người không có đi cùng hắn sao?" Phan Thanh Xương nhìn Cẩm Linh hỏi.

"Người hỏi ta ta hỏi ai... Ta vừa mới vào thành, cũng đang tính hỏi các người đây... Mà đợi đã, cái gì đây? Là nước mắt, hơ nước mắt của ta, ta vừa mới khóc sao? Tại sao ta lại khóc?" Nguyên một đám người mắt to nhìn mắt nhỏ, không ai hiểu mô tê gì cả. Một đoạn ký ức bị xóa bỏ làm đảo lộn rất nhiều thứ bị xáo trộn rối như tơ nhện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hai cô gái

Bên ngoài vùng Sa Mạc, một bóng người nằm dài trên bãi cát, toàn thân hắn máu me đầm đìa nhìn như huyết nhân, khắp người đều là thương tích lớn nhỏ dài ngắn đều có đủ. Người này chính là Tôn Dương, đoá Tinh Liên chậm rãi xoay chuyển trước ngực hắn, nó liên tục phóng ra năng lượng tinh khiết sáng lấp lánh truyền vào trong thân thể Tôn Dương giúp hắn trị liệu thương thế.

Tôn Dương yếu ớt mở hé đôi mắt, toàn thân đau nhức vô lực làm cho hắn không dám cử động mạnh "Cái cái gì đây? Ta sao lại nằm ở đây? Ai đã đánh ta thành cái bộ dạng này vậy chứ? Đau quá toàn thân như không còn chút sức lực nào... Mấy kẻ chặn cổng thành đâu?"

Hắn kỳ quái khó hiểu, nhưng không có ai giải đáp cho hắn, đây cũng coi như lại là một cái khởi đầu mới cho những người trẻ tuổi đã kinh qua nỗi sợ hãi khi đối đầu với cường giả đỉnh cấp. Trường Sinh giới chủ không muốn trong tâm cảnh của bọn hắn lưu lại bóng ma của những cường giả kia, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện của bọn họ, vì vậy cách tốt nhất là đem những đoạn ký ức đó từ trong đầu bọn hắn xóa đi, không có Ma Thần không có giới chủ, chỉ có bọn hắn lúc mới bước vào Sa Hoả thành, còn những chuyện khác sẽ vĩnh viễn không có ai giải đáp cho bọn họ.

Trên bầu trời Hoang Nguyên lúc này kết giới đã hoàn toàn mở ra, cũng giống như ngày trước, từ bên trong tầng tầng kết giới bắn ra vô số những chùm sáng chiếu sạ vào tất cả mọi người bên trong Hoang Nguyên giới, hay nói đúng hơn là chiếu vào những người có lệnh bài chuyển tiếp trên mình, ánh sáng bao bọc bọn họ vào bên trong rồi tiêu thất giữa thiên địa, đợt thí luyện Hoang Nguyên lần này, lúc những người trẻ tuổi này trở về thế giới bên ngoài, nhất định sẽ gây nên một hồi chấn động lớn.

OoO

Tôn Dương bị chuyển tiếp ra bên ngoài, hắn cũng không biết bản thân mình bị truyền đến nơi nào của Thành Tây Ninh, điểm lúc đầu xuất phát là nơi này, bây giờ trở về lại cũng là nơi này. Nhớ lúc hắn mới chập chững ở toà thành nhỏ này đã từng bị người đánh thừa sống thiếu chết chỉ vì một miếng thịt, khi đó hắn vẫn còn là một tên phàm phu tục tử chính hiệu.

Đến khi hần bước vào Hoang Nguyên thì hần cũng chỉ mới là một tên Huyền Đồ cảnh giới, ngay cả Tam Linh cảnh còn chưa đạt đến. Vậy mà hiện tại lúc hần trở ra thì mọi thứ đã đổi mới, hần đã lớn mạnh ở một mức độ nhất định, ít ra lúc ở nơi thành trì này là như vậy? Hiện tại ở nơi này, người có thể bắt nạt hần chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay hoặc là hầu như là không có.

Hần không biết hiện tại mình đang ở vị trí nào? Bởi vì toàn thân lúc này đều là vết thương, nội tạng và kinh mạch bên trong cũng hầu như là bị tổn hại nặng khiến cho hần đau đớn không thể tả nổi, hần cố gồng mình ngồi dậy nhưng không cách nào làm được.

Cố gấn một hồi vẫn không dậy nổi, hần đành nằm lại tại chỗ điều sức, lúc này hần mới để ý xung quanh mình đều là cây cỏ kỳ lạ, có rất nhiều mùi hương thơm khác nhau tỏa ra từ những ngọn cây này, hần tham lam hít vào một hơi dài, mùi hương ngào ngạt vừa vào trong người làm cho hần cảm giác rất dễ chịu thoải mái.

"Tỷ tỷ hôm nay gia gia bảo chúng ta hái thuốc gì đây?" Một giọng nói của nữ nhi lạnh lạnh vang lên rơi vào tai của Tôn Dương, hần chỉ nghe âm thanh vẫn có thể đoán ra được là có người đang đi về hướng này.

"Là Cân Huyết thảo và Hồng Nguyên căn, hôm nay gia gia cần chúng để chữa bệnh cho thiếu gia nhà họ Chu..."

"A là tên thiếu gia vô đạo đức Chu Chính đó hả? Hừ sao không để cho hần chết quách đi... Gia gia cứu hần làm gì?"

"Tiên Linh những lời này không nên nói ra ở bên ngoài nghe rõ chưa? Chúng ta là người hành y, cứ xem hần là bệnh nhân mà cứu, còn ác nghiệp của hần tự nhiên sẽ có ngày báo ứng không liên quan đến chúng ta."

"Muội biết rồi tỷ... A tỷ tỷ ở bên trong vườn có người... Hần nằm đè lên thảo dược của gia gia hết rồi kia..." Tiên Linh chợt la lên, cô gái nhỏ chỉ tay về phía Tôn Dương đang nằm bẹp ở trong vườn thuốc nói.

"A đúng là có người, hần bị thương rồi... Tiên Linh mau giúp ta vào đỡ hần ngồi dậy..." Cô gái còn lại cũng kêu khẽ một tiếng, sau đó liền chạy đến xem xét Tôn Dương rồi đỡ hần dậy.

"Tỷ tỷ hay là thôi đi, chúng ta đâu có biết hần là ai, với lại hần nằm đè hỏng hết thảo Dược của gia gia rồi..." Tiên Linh vẫn đứng tại chỗ oán trách nói.

Cô gái kia thấy muội muội mình lộ ra bộ dáng hờ hững, nàng ta thăm thò dài trong lòng một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm khắc nói. "Tiên Linh ta vừa mới dạy muội những gì?"

"Muội biết rồi tỷ tỷ... Chúng ta là người hành y, chỉ cần là người bệnh thì đều phải cứu..." Tiên Linh chu miệng giọng thì thầm gượng gạo đáp.

"Vậy còn không mau qua đây?" "Vâng tỷ tỷ..."

Tôn Dương được hai cô gái đỡ ngồi dậy, lúc này hần mới nhìn rõ diện mạo hai người trước mặt, hai nữ nhân này là một lớn một nhỏ, người nhỏ thì khoảng chừng mười ba tuổi, cô bé trắng trẻo xinh xắn có đôi mắt linh động, nhưng nhìn bộ dáng có vẻ hơi bướng bỉnh. Còn cô gái lớn thì khoảng chừng mười sáu tuổi, lớn lên cũng rất xinh đẹp, nhìn cô nàng này từ khuôn mặt, hay đôi mắt cho đến cách ăn mặc và cách buộc mái tóc đều hiện rõ bản chất hiền lành thùy mị, không hề có chút giả tạo nào.

"Này người tên gì? Vì sao lại bị thương nặng như vậy? Tại sao người lại nằm ở đây?... " Cô gái đợi Tôn Dương ngồi vững rồi bắt đầu hỏi chuyện về hần, nhưng mà miệng thì hỏi nhưng tay nàng ta cũng không có rảnh rỗi, nàng lấy ra vài bình thuốc vừa nói vừa bôi thuốc lên vết thương của Tôn Dương, nhìn dáng vẻ rất nhẹ nhàng chăm chú như sợ hần bị đau, rất có tổ chức của y đạo chân chính.

Tôn Dương chú ý đến điểm này, hần cũng tăng thêm hảo cảm với cô nàng, một người hết lòng vì người bệnh như vậy, hần chỉ mong tương lai đừng để nàng ta cứu phải những kẻ háo sắc hay vong ân bội nghĩa, ngày hôm nay là hần chứ nếu đổi lại là kẻ khác có chút thực lực thì hần không dám chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì với nàng. Mà nguyên nhân chủ yếu là vì cô nàng này cũng quá xinh đẹp đi.

"Này người nhìn cái gì? Thấy tỷ của ta xinh đẹp nên ngán người rồi, không nghe tỷ ấy hỏi cái gì phải không?" Tiên Linh thấy Tôn Dương nhìn tỷ tỷ của mình mà ngán người ra, cô nàng bực bội muốn đá Tôn Dương một cái nói.

"À ta quên mất, ta tên là Tiểu Ngưu... Ta bị người khác cướp rồi đuổi giết, cha mẹ ta đều đã bị hại chết... Ta may mắn chạy thoát, nhưng cũng không được yên ổn dễ dàng như vậy, hiện tại như hai người thấy đó..." Ngoài cái tên và chuyện bị cướp ra, những chuyện còn lại Tôn Dương đều là nói thật, cha mẹ hần đã chết, chỉ có hần và Nhược Hi may mắn thoát nạn, hiện tại vì sao bị thương như thế này thì hần cũng không nhớ gì cả.

"A thật bị thảm, bây giờ người đang bị thương, hay là người theo ta về nhà để ta nhờ gia gia giúp người trị liệu..." Cô gái nghe câu chuyện của Tôn Dương, nàng cũng cảm thấy xót cho hần, nhìn hần thương tích lớn nhỏ đầy mình, nàng cũng không nỡ bỏ mặt, cho nên mới động lòng muốn mạng hần về để giúp hần trị liệu.

"Không được, tỷ không thể mang hần về nhà, ở nhà chúng ta chỉ có ba người, gia gia thì đã già, muội và tỷ đều là nữ nhi yếu đuối, với lại tỷ xinh đẹp như vậy.... Lỡ như hần..." Tiên Linh kiên quyết lắc đầu không đồng ý nói.

"Được rồi cô nương, ý tốt của cô ta xin nhận... Nhưng mà thương thế của ta người bình thường không chữa được, vì vậy nên thôi đi, để ta tự hồi phục một chút rồi ta sẽ rời khỏi đây..."

"Ai nói là không chữa được... Thương thế bên ngoài thì không sao? Nhưng còn thương thế bên trong làm người rất khó đau đớn chịu đựng không?... "

Tôn Dương vừa nói xong thì bất chợt một giọng nói khàng khàng vang lên, nói trúng vào thể trạng của hắn.

Tôn Dương kinh ngạc nhìn một lão già tóc hoa râm đi đến, nhìn người này trông có vẻ đã rất lớn tuổi rồi, nhưng thân hình y vẫn thẳng tắp vững vàng, không hề có dấu hiệu chân yếu lưng còng.

"Gia gia (gia gia)" hai cô gái cùng gọi một tiếng. Lão nhân nhìn hai cô gái cười hiền lành với các nàng một cái nói. "Tiên Linh Tiên Liên, các con mang hắn trở về xử lý vết thương trước, ta ra ngoài một lát rồi trở về trị bệnh giúp hắn."

Tiên Liên và Tiên Linh nghe lời muốn đỡ Tôn Dương đứng dậy, nhưng thấy hắn hơi kháng cự, lão nhân lại lên tiếng nói tiếp "Người không nên kháng cự, ta biết hiện tại ngươi đã không còn chút sức nào? Muốn đi thì hãy đợi sau khi ngươi hồi phục rồi hãy tính..."

Nghe những lời này Tôn Dương cũng đành bất đắc dĩ buồn lòng, quả thật như y nói, hiện tại hắn đã không còn chút sức nào, ngay cả một cái nhấc tay cũng khó khăn rất nhiều. Nếu như người ta đã nhìn thấu mình thì đành phải chịu một phần ân huệ này vậy? Đợi sau này có cơ hội thì nhất định sẽ báo đáp họ sau.

Tôn Dương được hai cô gái dìu đi, sau khi họ đi xa thì lão nhân khẽ nhíu mày khó hiểu. "Thật kỳ lạ, một người bình thường bị thương đến tình trạng này mà vẫn không chết, những chuyện này nếu xảy ra trên người một tu sĩ thì không nói làm gì? Đàng này... Haiz thôi bỏ đi, cứ cứu hắn trước, chuyện gì muốn thì hắn sẽ nói..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Ở lại làm ma canh cửa đi

Vài ngày sau, Tôn Dương ở tại nhà của Lão Nhân để cho lão giúp hắn điều trị, lão nhân này được người khác gọi là Tiên Y Sư, tên là Tiên Sách. Còn hai tỷ muội Tiên Liên và Tiên Linh là cháu gái ruột của lão, hai cô gái này từ nhỏ đã sống cùng gia gia, ngay cả diện mạo của cha mẹ cũng chưa từng thấy, cho nên khi nhắc đến cha mẹ, các nàng cũng không có phản ứng gì mấy, chỉ là hơi tiếc nuối một chút mà thôi.

Với lại mấy ngày này, từ trong miệng tỷ muội Tiên Liên, Tôn Dương biết được rất nhiều chuyện xảy ra bên ngoài, theo như lời của Tiên Liên nói thì hiện tại ở trong khu vực thành Tây Ninh đang rất hỗn loạn, mà nguyên nhân chủ yếu là do thời gian gần đây thì luyện Hoang Nguyên kết thúc, rất nhiều thanh thiếu niên của các gia tộc trở về thực lực đều tăng mạnh. Vì vậy mới dẫn đến sự trỗi dậy của các gia tộc, bắt đầu chính diện tranh chấp đấu đá nhau, dẫn đến trong thành cực kỳ đại loạn.

Tôn Dương còn nghe nói trong số những thanh thiếu niên trở về lần này, thậm chí đã có người bước vào Địa Tướng cảnh, làm rạng danh gia tộc. Ví dụ như đại thiếu gia nhà họ Chu, Chu Đức Toàn và tiểu thư của phủ thành chủ Lý Man Man.

Sự trưởng thành của những người này chính là cốt lõi của gia tộc, vì thế cho nên rất nhiều người kiên dè bắt đầu lựa chọn đầu nhập phe cánh, nhất là nhà họ Chu chiếm phần lớn số đông, bởi vì nghe nói hai tháng trước lão Thái Gia của Chu gia đã đột phá vào Thiên Tướng cảnh, có ý chống đỡ cho nên đã đưa gia tộc lên tầm cao mới, mà con cháu gia tộc này cũng ý lại vào điều này cho nên càng ngày càng hống hách lộng hành.

Tỷ như người mà hôm trước Tiên Linh nhắc đến, Chu Chính thiếu gia nhỏ tuổi của Chu gia, hắn càng ngày càng không xem ai ra gì? Ngang ngược muốn làm gì thì làm, muốn đánh người thì đánh, muốn cưỡng bạo nữ nhân thì cưỡng bạo, không cần lý do, mà cái lý do duy nhất là cũng chỉ vì hắn có quyền thế dựa vào.

Tôn Dương nghe hết những điều này hắn cũng chỉ lắc đầu cho qua, đối với những loại tình huống này, theo thực hắn càng ngày càng tăng thì hắn càng dễ hiểu ra được nhiều chuyện, kẻ nào có lực lượng mạnh thì kẻ đó là vì tôn, con voi ý lớn dẫm chết con kiến là chuyện hết sức bình thường.

Theo suy nghĩ của hắn hiện tại, mặc cho ai làm gì thì làm, còn hắn an tĩnh dưỡng thương, chỉ mong đừng có kẻ nào xui xẻo đi chọc đến hắn là được.

Tiên lão nhân sau khi xem qua tình trạng của Tôn Dương đã có nói, hắn vì bị một nguồn năng lượng nào đó cực mạnh xung đột với thân thể, dẫn đến lực phủ ngũ tạng bị tàn phá nghiêm trọng, kinh mạch thì xuất hiện đầy vết rạn gần như nứt vỡ. Với tình trạng này nếu không mất đến vài năm chỉ sợ là sẽ không thể hoàn toàn khôi phục được.

Tôn Dương cũng chỉ đành thuận theo, đàng nào cũng đã vậy rồi không bằng ở lại nơi này một thời gian, cũng coi như là tu dưỡng lại tâm tính.

Những thời gian sau đó, Tôn Dương hằng ngày ngoài việc uống thuốc đúng giờ ra, thời gian còn lại hắn đều dành để đi bộ củi, hoặc là đi bộ lên đỉnh đồi núi nhìn ánh bình minh và ngắm mặt trời lặn.

Mỗi ngày lại lặp lại giống một ngày, thời gian theo đó cũng trôi đi qua, ba năm liền như vậy gắn với một cái cuộc sống an nhàn của một thanh niên hai mươi tuổi, trong ba năm này Tôn Dương gần như quên đi rằng mình còn có một thân lực lượng mạnh mẽ, chỉ an phận sống một cuộc sống tu dưỡng của thường dân.

Hằng ngày hắn đều bị Tiên Linh bám riết bắt nạt, có khi thì đòi hắn dẫn lên núi xem mặt trời lặn, có khi thì muốn hắn dẫn nàng vào rừng săn thú, có khi

lại muốn hắt dẫn nàng ra ngoài thành chơi đùa. Mà cô nàng này bây giờ cũng đã mười sáu tuổi, thân hình phát triển đầy đặn, lớn lên cũng đã xinh đẹp không hề thua kém tỷ tỷ Tiên Liên của nàng, chỉ có điều tính cách cô nàng này hơi ngang ngược bướng bỉnh một chút, nhưng lòng dạ đều rất tốt, đây đều là do tỷ tỷ của nàng đã cất công dạy dỗ.

Còn Tiên Liên thì càng ngày dường như càng quan tâm đến Tôn Dương hơn một chút, mọi thứ dành cho Tôn Dương nàng đều cất công tự tay đi làm cho hắn, đôi lúc còn hay ngồi nói chuyện thăm dò xem Tôn Dương hắn đã có ý trung nhân nào chưa? Tất cả những điều này Tôn Dương đều hiểu, chỉ là hiện tại hắn giả làm một tên trâu ngốc cho nên cái gì cũng không biết, không quá đề cập đến.

OoO

Một ngày này cũng giống như thường lệ, Tiên Linh và Tôn Dương đi ngắm mặt trời lặn từ trên núi trở về, cô nàng vừa đi vừa nhảy nhót linh hoạt hỏi Tôn Dương.

"Tiểu Ngưu à tiểu Ngưu, ngươi ở trong nhà ta ba năm, ngoài việc đi lên xuống núi mỗi ngày và bỏ củi ra, ngươi còn biết làm gì không?"

"Không biết..." Tôn Dương ngắn gọn trả lời.

"Thật là không biết? Vậy nếu như có một ngày, ta và tỷ tỷ bị người bắt nạt, ngươi có thể giúp chúng ta không?"

"Ngươi nói cái gì vậy? Ai lại có thể bắt nạt được ngươi...?"

"Thì ta nói thí dụ vậy? Ngươi chỉ cần trả lời xem ngươi có giúp hay là không giúp là được..."

"Chỉ cần có ta thì không ai bắt nạt được các ngươi..." Tôn Dương nói một câu chắc như đinh đóng cột, sau đó liền thông dong đi lướt qua Tiên Linh, tư thế nhẹ nhàng đi xuống núi.

Tiên Linh nhìn bóng lưng hắn trong ánh chiều lặn, nàng như cảm giác được hắn đang rất lẻ loi cô độc, nhưng mà lời nói của hắn vừa rồi thật bá đạo, dường như nàng nghe không quen tai khi câu nói này phát ra từ miệng của Tiểu Ngưu mà nàng biết.

Hai người một trước một sau lẳng lẳng đi xuống núi, khi vừa về đến nhà thì bất chợt nghe từ trong nhà tiếng hét khổ sở chói tai của Tiên Liên vang lên. Cả hai người cấp tốc chạy về đến thì cảnh tượng đập vào trước mắt là Tiên Liên đang nằm bất tỉnh giữa sàn, trên người nàng y phục đều bị xé tung bừa bãi, mà trên ghế bên cạnh đó là một tên thanh niên ăn mặc quần là áo lụa đang ngồi vênh mặt, gác chân lên bàn hương thụ.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ của ta..." Tiên Linh hét lên chói tai, nàng nhìn tỷ tỷ của mình nằm dưới sàn mà trong lòng muôn vàn đau đớn khó tả..." Chu Chính, ngươi là đồ súc sinh... Đồ súc sinh lấy oán trả ơn..."

"Ồ lại thêm một mỹ nhân, nào đến đây hầu hạ bổn thiếu gia luôn một thể..." Chu Chính vẫn ung dung không thèm để tâm lời của Tiên Linh nói, hắn lại dùng ánh mắt dâm tà nhìn lướt lên xuống thân thể của Tiên Linh nói.

"Ngươi là đồ ma quỷ, trả tỷ tỷ lại cho ta..."

"Nói nhảm, ta còn chưa đụng đến cái kia thì nàng ta đã chết... Vốn đang định mang nàng ta về thì ngươi lại đến dâng lên miệng cho ta, đã vậy thì mang ngươi đi luôn một thể..." Chu Chính hung hăng nói.

"Đi... Ai cho các ngươi đi... Đã đến rồi thì ở lại làm ma giữ cửa cho nhà này đi..." m thanh lạnh lẽo của Tôn Dương vang lên, vừa rồi khi nhìn thấy Tiên Liên nằm dưới đất, quần áo tối tả, hắn đã suýt chút nữa không kiềm chế được, nhưng khi nghe tên kia nói còn chưa đụng đến nàng thì hắn lại thở phào nhẹ nhõm, nếu quả thật Tiên Liên mà bị tên này cưỡng bạo thì chỉ sợ hắn sẽ hối hận, cả đời đều mang tội với nàng.

Nhưng việc những kẻ này lại dám lộng hành ngang ngược, ngay cả nhà dân cũng dám xông vào cưỡng bạo nữ nhi nhà người ta, những loại chuyện này Tôn Dương hắn không thấy thì thôi, đã chứng kiến rồi thì dù là bất cứ kẻ nào hắn đều không nhìn đến, mặc kệ ngươi có thân phận hay địa vị gì, chỉ cần chạm đến giới hạn của ta thì ta giết.

"Ngươi là kẻ nào? Không biết bổn thiếu gia là ai hay sao mà lớn lối như vậy?" Chu Chính tức giận nói.

"Chết" đáp lại hắn có một chữ, sau đó từng tên lâu la bên cạnh Chu Chính liền bị cắt ra thành từng mảnh rơi xuống đất, Tôn Dương vẫn đứng đó không hề động đậy, chỉ là ánh mắt hắn bây giờ đã biến đổi trở nên cực kỳ sắc lạnh.

"Ngươi... Đây là... Ngươi dám giết người của Chu gia ta..." "Mau, mau chạy về bẩm báo cho lão Thái Gia ta biết, có người dám động thủ trên đầu Chu Gia..." Chu Chính kinh hoàng kêu lên, sau đó hắn ra lệnh cho một tên nô nhân còn lại bảo hắn chạy về bẩm báo.

"Ta ở đây đợi, ngươi có thể đi bẩm báo... À quên, sợ người Chu gia không tin, cho nên ngươi mang theo cái này trở về đi... Có cái này bọn hắn nhất định sẽ tin" Tôn Dương nghĩ nghĩ sau đó đưa tay vẫy một cái, cái đầu của Chu Chính còn mang theo vẻ mặt kinh hoàng lăn xuống, Tôn Dương tiện chân đá nó về hướng của tên nô nhân kia nói tiếp "Cho ngươi ba cái hồ hấp, không cầm lấy rồi đi bẩm báo thì ngươi cũng ở lại đi..."

Tên nô nhân nhìn Tôn Dương như nhìn một tên sát tinh, hắn vội vàng nắm lấy cái đầu của Chu Chính rồi cấp tốc bỏ chạy, chỉ sợ chậm trễ thì mạng mình cũng phải để lại nơi này mất.

Tên nô nhân vừa đi, Tôn Dương khôi phục lại vẻ mặt tiểu Ngưu hiền lành bình thường, hắn phui phui tay làm như không có chuyện gì, đi đến bể Tiên

Liên lên sau đó nhìn Tiên Linh nói... " Cái đồng lộn xộn này người xử lý được không? " Đồng lộn xộn trong miệng hắn, ý là nói mấy cái thi thể trên mặt đất.

Nhưng mà Tiên Linh dường như không có nghe thấy lời hắn nói, hiện tại nàng ta đã cứng đờ cả người, hai mắt mở to đến hết cỡ dán vào người Tôn Dương như không thể tin được.

"Này, người đã bị dọa cho vỡ mặt rồi sao? " Tôn Dương lại lên tiếng nói, hắn cũng buồn bực thầm nghĩ " Có cần phải ngạc nhiên đến trình độ này không? "

" Tiểu tiểu Nguru... Người người vừa rồi mới làm gì? " Tiên Linh mờ mịt hỏi, nàng cảm thấy giống như mình đang ảo tưởng, tên tiểu Nguru mà suốt ngày ngây ngây ngốc ngốc làm sao lại có thể làm được những chuyện này, đây là giết người đó, mà người bị giết còn là thiếu gia của Chu gia. Nghĩ lại về mặt vừa rồi của Tiểu Nguru, nàng cảm thấy thật sợ hãi và xa lạ.

"Người cũng thấy rồi còn gì? Giết thì cũng đã giết rồi, người không cần phải cân bằng như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Đánh thì đánh, không đánh thì rút

Tôn Dương mang Tiên Liên trở về phòng của nàng, hắn đặt nàng trên giường rồi lấy chăn đắp lên che lại thân thể cho nàng, đúng lúc hắn đang định đứng dậy đi ra ngoài giúp Tiên Linh thu dọn thì tiếng khóc của Tiên Liên lại vang lên bên tai hắn.

Nàng đã tỉnh lại, nhưng khi nhìn thấy Tôn Dương thì nàng không dám gọi hắn như lúc trước nữa, bởi vì nàng nghĩ mình bây giờ đã không còn tư cách để ở chung một chỗ với hắn nữa rồi.

Tôn Dương thấy cũng không đành lòng, hắn nhẹ nhàng áp tay lên má, lau đi nước mắt cho nàng rồi nói... " Yên tâm, hắn vẫn chưa động đến nàng... Có ta ở đây rồi, nàng không cần phải sợ nữa..."

Tiên Liên nghe Tôn Dương nói như vậy, nàng cũng bình tĩnh lại một chút, sau đó âm thầm cảm nhận kiểm tra lại thân thể, quả nhiên ngoài việc quần áo bị xé rách ra thì tất cả còn lại đều không có việc gì. Nghĩ đến đây trong lòng nàng vô cùng vui mừng cùng xúc động, bất chợt nàng vươn hai tay ôm lấy Tôn Dương thật chặt, đầu nàng cũng tựa vào vai hắn thì thầm nói.

" Tiểu Nguru, người có thể lấy ta được không? Ta cho người tất cả, nếu không để sau này lại xảy ra chuyện như hôm nay thì ta sẽ hối hận cả đời... Ta không muốn như vậy? "

" Ách chuyện này... Tiên Liên nàng nghe ta nói, không phải ta không muốn cùng nàng, mà là hiện tại ta không thể chăm lo được cho bất kỳ ai, ngay cả bản thân ta sống nay chết mai cũng không biết chừng... Vì vậy? " Tôn Dương lưỡng lự tìm cách từ chối, không phải vì hắn không thích Tiên Liên mà là bởi vì hắn vẫn còn nhớ rất rõ, bóng dáng của Cẩm Linh vẫn còn in sâu trong đầu hắn.

" Ta hiểu rồi, người đi ra ngoài đi, ta muốn thay y phục rồi nghỉ ngơi..." Tiên Liên nghẹn ngào nói.

Tôn Dương thấy nàng như vậy hắn cũng không nói thêm cái gì? Để cho nàng bình tâm lại rồi tất cả sẽ ổn, hắn chỉ bỏ lại một câu " Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn một ngày thì ta nhất định sẽ không để cho tỷ muội các nàng xảy ra chuyện gì? " Hắn nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

Hắn vừa ra bên ngoài liền bắt gặp Tiên Linh vẽ mặt đang tái nhợt, nàng ta liên tục chạy ra ngoài nôn mửa, nhưng mà chuyện này cũng đúng thôi, các nàng đều là bình dân sống cuộc sống với ruộng đồng và rừng núi, đâu nào đã thấy qua cảnh tượng giết chóc, máu me lênh láng như vậy bao giờ.

Tôn Dương nhìn cô nàng láu lỉnh thường ngày, bây giờ mặt mày đều xanh như lá chuối, thấy cũng tội nghiệp cho nên hắn liền giúp nàng đem mấy cái thi thể xử lý sạch sẽ, đến khi mọi thứ xong xuôi đầu vào đó thì trời cũng đã sẩm tối. Tiên Liên ngủ một giấc xong dậy đi ra ngoài, nàng nhìn mọi thứ vẫn thơm tát như trước, như chưa từng xảy ra chuyện gì? Mà nàng cũng không biết lúc mình ngất đi đã xảy ra những chuyện gì? Cho nên vẫn bình thản tự nhiên như trước.

Bỗng nhiên gió mạnh rít gào, từ xa xa đâu đó có âm thanh cuồng nộ vọng lại rơi vào tai ba người " Tiểu tặc nào to gan dám giết con ta...? "

Tiên Linh đang ngồi chống cằm trên ghế vừa nghe đến âm thanh này thì cũng giật nảy mình, nàng đưa ánh mắt nhìn xem Tiểu Nguru, nhưng mà cái tên này mặt mày vẫn thản nhiên như thường, giống như hắn không có nghe thấy cái gì vậy?

"Này, này Tiểu Nguru... Bọn họ thật sự đến rồi kìa, làm sao bây giờ? " Tiên Linh gấp gáp hỏi.

" Tiên Linh có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? " Tiên Liên khó hiểu hỏi?

"y da tỷ à, tỷ đừng hỏi nữa, chuyện này để nói sau đi." "Tiểu Nguru bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Bọn họ nhất định sẽ không tha cho chúng ta.."

"Ngươi gấp cái gì? Cứ nghe ta ngồi yên trong nhà là được... Đừng chạy ra ngoài làm vướng tay vướng chân..."

"Hừ tiểu tặc mau lăn ra đây chịu chết..." m thanh lại vang lên một lần nữa, nhưng lần này người nói đã đứng ngay trước cửa nhà. Nguyên một đám người đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào bên trong.

"Cách" một tiếng cửa nhà mở ra, chỉ thấy một tên thanh niên bình thường vừa đẩy cửa đi ra ngoài, hần liếc mắt nhìn một đám người hung thần ác sát, tự nhiên hần cũng có thể đoán ra được trong số những người đến này không chỉ có người của Chu gia, mà còn có người của các gia tộc khác muốn đến đây bắt hần để lập công.

"Các ngươi cũng thật xem trọng ta quá đi, lại dẫn theo nhiều người đến như vậy?" Tôn Dương đứng đối diện đám người, hần lơ đãng thản nhiên nói.

"Tiểu tặc khôn kiếp thật to gang, ngươi dám giết con ta, ta phải bầm thây ngươi vạn đoạn..." Người trung niên dẫn đầu lên tiếng giận dữ nói, người này chính là gia chủ của Chu gia, Chu Đức Viễn.

"Nếu ngươi cất công đến đây chỉ để nói những lời này, nói xong rồi thì về đi... Muốn đánh thì vào đánh không đánh thì rút, nói nhiều như vậy ngươi không đau miệng chứ ta thì ngứa tai lắm" Tôn Dương không hề kiêng nể vừa trêu tức vừa đáp trả lời của Chu Đức Viễn.

"Được được được, hay cho một tên tiện dân... Nếu ngươi đã muốn chết sớm một chút thì ta thanh toán cho ngươi..." Chu Đức Viễn giận dữ gầm lên, hần đường đường là một gia chủ cai cao tại thượng, chưa từng có ai dám mở miệng nói chuyện với hần như vậy, hôm nay lại bị một tên vô danh giết mất một đứa con, lại còn bị người buông lời khiêu khích, bảo sao hần không nổi giận cho được.

Nhưng khi hần quay sang muốn ra lệnh cho những người của gia tộc khác ở xung quanh, bảo họ lên trước bắt Tôn Dương thì phát hiện, toàn bộ mọi người đến nơi này, ngoại trừ người của Chu gia ra thì tất cả còn lại đều đã im hơi lặng tiếng mà lùi ra phía xa. Đứng cách xa người của Chu gia một đoạn, một bộ như ta chỉ đến xem náo nhiệt, những chuyện khác đều không liên quan đến ta.

"Các ngươi đây là có ý gì?" Chu Đức Viễn vừa giận vừa khó hiểu hỏi.

"Chu gia chủ, việc này e là ngài phải tự mình đi xử lý cho thỏa đáng a... Gia tộc của chúng ta nhỏ yếu, không đủ lực để tham gia đâu..." Người lên tiếng là một trưởng lão của Trần gia, cháu trai của hần vừa rồi đã nhận ra Tôn Dương, đem chuyện của Tôn Dương lúc ở trong Hoang Nguyên kể cho lão nghe, tên thanh niên này căn bản là một cái đại sát tinh, muốn chọc vào hần cũng chẳng khác nào đâm đầu vào tổ ong vô vể. Vì vậy cách tốt nhất là nên nghe lời cháu mình, phải tay đứng một bên là bình an vô sự.

Cũng đồng dạng những trưởng hợp tương tự, tất cả các gia tộc nhỏ đều có con cháu nhận ra Tôn Dương, cho nên đã nhắc nhở người của mình không nên tham gia vào chuyện này, cứ để cho Chu gia một mình đi gánh lấy cái tai họa sát tinh này, có trách thì đi mà trách cái tên Chu Chính kia chọc ai không chọc, hết lần này đến lần khác đi chọc vào cái tên điên này, kết cục bị giết thì cũng không có gì lạ...

"Chu gia chủ, chuyện này hay là bỏ qua đi. Kẻ này chúng ta không chọc vào được..." Người lên tiếng lần này chính là đệ đệ của thành chủ thành Tây Ninh, Lý Đạo Nhiên sở dĩ hần đứng ra nhắc nhở Chu Đức Viễn cũng là vì hai nhà bọn họ sắp thông gia với nhau, một mặt khác là vì hần cũng được con trai mình ở bên cạnh nhắc nhở, cho nên hần cũng không dám tùy tiện làm bừa.

Tất cả những thanh thiếu niên cùng xuất phát với Tôn Dương ở Tây Ninh thành, không ai là không biết đến hần, một trận đánh kia, hơn hai mươi cường giả Địa Tướng cảnh trở lên, còn có sáu vị Thiên Tướng cảnh, trong đó có hai Thất Tinh Ma Pháp sư muốn chặn cướp Tôn Dương, nhưng kết quả toàn bộ đều bị hần giết sạch không còn một mống. Vì vậy hình ảnh sát tinh của Tôn Dương mới được lưu lại kỷ cang trong đầu của những thanh thiếu niên đó.

Hôm nay cũng vì vậy mà giúp được gia tộc của bọn hần thoát được một đại kiếp nạn. Nhưng còn Chu Đức Viễn thì vẫn không hay biết gì, hần cau mày trừng mắt với Lý Đạo Nhiên nói "Ngươi nói thật hay, nếu người bị giết là con của ngươi thì ngươi có cam tâm bỏ qua không?"

"Ta chỉ nói như vậy thôi, nếu ngươi nghe không lọt tai thì tùy ngươi, đến lúc xảy ra chuyện rồi thì đừng có trách ta không báo trước... Kẻ này dù là lão Thái gia của các ngươi ra mặt cũng chưa chắc có thể làm gì hần đâu..." Lý Đạo Nhiên nói hết câu, sau đó cũng lui về phía sau nhìn Tôn Dương lớn tiếng nói.

"Tôn Dương tiểu hữu, chuyện này chỉ là hiểu lầm, bọn ta sẽ lập tức rút đi ngay... Chuyện của Chu gia thì bọn họ tự xử lý, không liên quan đến bọn ta..."

"Lý Đạo Nhiên... Ngươi..."

"Chu gia chủ bảo trọng... Cáo từ..." Lý Đạo Nhiên chỉ đáp ngắn gọn một câu rồi liền dứt khoát rời đi, nhưng hần vừa đi được một đoạn thì phía đối diện lại có hai bóng người nhắm phương hướng căn nhà nơi Tôn Dương đang đứng mà đi tới, khi nhìn rõ người đến là ai thì Lý Đạo Nhiên kinh ngạc vội vàng chào hỏi một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Lão nhân Tiên Y Sư cau mày khó hiểu nhìn theo phương hướng của Lý Đạo Nhiên một cái, sau đó lại tiếp tục đi một tiểu hòa thượng trẻ tuổi trên vai hướng nhà phía trước đi đến. Tiên Y lão nhân lần này cũng giống như mọi khi, cứ cách một thời gian là lại ra ngoài hai tháng đi sưu tầm thuốc quý, lần này trở về lại vô tình bắt gặp một tiểu hòa thượng kỳ lạ, cơ thể của tiểu hòa thượng này hoàn toàn rất yếu, nhưng khi lão kiểm tra thì lại không có một chút thương tích hay bệnh tật nào cả.

Nói lão cứ như vậy bỏ lại người ta một mình thì lão cũng không làm được, vì vậy cho nên lão đành mang theo vị tiểu hòa thượng này cùng đi về nhà rồi

tìm cách chữa trị cho hần. Nhưng kỳ lạ là trên suốt quãng đường đi, tiểu hoà thượng này cứ mê man lặp đi lặp lại một câu nói, bảo lão hãy bỏ lại hần rồi chạy đi, chạy càng xa càng tốt... Rồi cái gì mà không áp chế được, hần sắp ra ngoài rồi, lão mau chạy nhanh lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Cho người biết, cái gì gọi là độc ác

Tiên Y Sư diu tiểu hoà thượng đi về phía nhà của mình, nhưng khi vừa đến nơi thì lão liền phát hiện, ở trước nhà mình lúc này có rất nhiều người đang bao vây. Mà người cầm đầu không phải ai xa lạ, chính là Chu Đức Viễn gia chủ của Chu gia.

Thời gian trước lão thường hay lui tới chữa bệnh cho con của hần, lúc này nhìn thấy, làm sao không nhận ra hần cho được, chỉ có điều, lão thắc mắc không hiểu vì sao? Vị Chu gia chủ này nửa đêm nửa hôm lại dẫn theo nhiều người đến bao vây nhà mình như vậy.

Lão cau mày một cái rồi mang theo tiểu hoà thượng bước vào, vừa đến trước mặt Chu Đức Viễn thì lão mở miệng hỏi "Chu gia chủ, ngài nửa đêm cất công đến ngôi nhà rách nát này của ta, chẳng hay có việc gì cần lão hủ giúp?"

"Hừ Tiên Y tiên sinh, ông về thật đúng lúc... Con trai ta bị người vô cớ giết ở nơi này, ông nói xem việc này nên xử lý thế nào?" Chu Đức Viễn lạnh lùng nói.

"Cái gì? Chu thiếu gia làm sao lại chết ở nơi này?" Tiên Y Sư nghe Chu Đức Viễn nói xong, lão cũng ra vẻ kinh ngạc, râu trắng dựng ngược lên hỏi lại một câu thừa thãi... Không phải Chu Đức Viễn đã nói là con của hần bị người giết ở nơi này rồi sao? Vậy mà lão còn đi hỏi vặn lại như vậy, đây cũng là ngụ ý như lão cũng không đặt nặng vấn đề này mấy, với tội nghiệp của tên thiếu gia họ Chu kia thì chuyện hần bị giết cũng là chuyện sớm muộn, không có gì lạ cả, chẳng qua trong lòng lão hiếu kỳ là, ai đã độc ác như vậy? Tại sao không giết tên kia ở nơi khác mà lại chọn trúng ngay nhà lão mà giết hần.

"Tiên Y tiên sinh, ngay cả ông cũng đang muốn đùa giỡn với ta có đúng không? Ta không muốn nói nhiều, tên thanh niên gọi là Tôn Dương kia đã giết con ta... Hần ở tại nhà của người, vậy nên người ít nhiều cũng có phần trách nhiệm... Chỉ cần giao hần và tôn nữ của người cho chúng ta, những chuyện còn lại ta sẽ không truy cứu nữa..." Chu Đức Viễn vẫn lớn giọng nói, nhưng hần nào biết, chỉ vì những lời nói này của hần mà dẫn tới đại hoạ.

Tiên Y lão nhân vừa nghe Chu Đức Viễn mở miệng đòi người, Tôn Dương trong miệng hần là người nào? Lão không biết. Nhưng khi nghe đến hần còn muốn mang cả cháu gái của mình đi thì lão liền nổi giận... "Chu Đức Viễn, ta cần người nói một lời cho rõ ràng... Vì có gì muốn bắt tôn nữ của ta?"

"Hừ nếu không phải vì tiện nhân đó thì con trai ta làm sao phải chết?"

"Người nói láo, rõ ràng là tên Chu Chính kia mò đến nhà muốn cưỡng bạo tỷ tỷ, cho nên mới bị Tiểu Ngu giết... Là do hần tự làm tự chịu, vậy mà người lại dám nói là do tỷ tỷ của ta hại chết hần..." Tiên Linh ở trong nhà, vừa nghe Chu Đức Viễn nói chuyện hàm hồ, vu khống tỷ tỷ, nàng nhin không được liền đẩy cửa chạy ra ngoài phản bác.

"Cái gì? Người nói cái gì? Hần lại dám đến tận nhà cưỡng bạo Liên nhi... Haaa, Chu Chính làm sao người dám? Ta sẽ cho người biết cái gì là chết không được yên thân..." Tiên Y lão nhân như trở nên điên cuồng rống nộ, ngay cả tiểu hoà thượng đang mê man cũng bị lão ném sang một bên không quảng.

"Tiên Y Sư, nói thế nào thì hôm nay người cũng phải dao người ra cho ta... Nếu không đừng có trách ta độc ác..." Chu Đức Viễn như vẫn chưa cảm nhận được đại hoạ đang lâm xuống đầu mình, hần chỉ biết hiện tại hần là người có quyền, cho nên những chuyện khác đều không quan tâm đến, dù trời có sập thì cũng đã có lão Thái Gia đứng ra chống, cho nên hần không cần phải kiêng dè ai cả.

"Giao người... Ha ha ha, người muốn so độ độc ác với ta, được bây giờ ta sẽ cho người xem cái gì gọi là độc ác chân chính..." Lời nói của lão vừa dứt thì khí tức trên người lão cứn đột nhiên biến đổi, từ quanh thân thể và đôi mắt của lão đều bốc lên khí vụ màu đen tà dị.

"Ta đã từng thề là sẽ không bao giờ động đến những thứ này nữa... Nhưng hôm nay, vì tôn nữ của ta, ta bắt các người phải trả giá bằng máu thịt... Hãy làm vật tế, nuôi dưỡng cho Ngải độc của ta đi..."

Tiên Y lão nhân miệng thì nói lời lạnh lùng, nhưng trong lòng lão lại cực kỳ khổ sở. Rất nhiều năm trước, lão vì chìm đắm trong việc tu luyện bùa chú Ngải độc hại người, bị nhiều cường giả truy sát vây giết, cuối cùng lão không chết, nhưng đã dẫn đến một kết cục bi thảm. Con trai và con dâu của lão vì cầu tình cho ác nghiệp do lão gây nên mà phải tự sát, cả hai đều phải trả giá bằng mạng sống, chết ngay trước mặt lão để cầu xin cho lão một cơ hội quay đầu làm người.

Hai đứa con đều vì lão mà chết, chỉ để lại hai đứa con gái một đứa thì non dại, còn một đứa thì chỉ vừa được mấy tháng tuổi. Lão đã vì chuyện này mà day dứt, cắn xé tâm can suốt bao nhiêu năm, kể từ đó lão đã thề là sẽ không bao giờ động đến những loại bùa chú cùng Ngải độc tà ác đó nữa. Lão cũng bắt đầu chuyển sang làm y sư, đi khắp nơi cứu chữa cho người bệnh, chỉ mong sẽ chuộc lại những lỗi lầm mà lão đã vô tình phạm phải.

Thế nhưng hôm nay, cháu gái của lão, hai người thân duy nhất mà lão vô cùng yêu thương, thường ngày đều xem như bảo bối, cung chiều dạy dỗ cẩn thận. Vậy mà bị kịch vẫn xảy đến, để cho cháu gái của lão bị người ta lấn nhục. Lão cũng một khắc nổi giận, cái gì lời thề thốt chó má đều ném đi hết, k

nào lẫn nhục cháu của lão, lão đều sẽ để cho kẻ đó đến chết cũng không được yên lành.

Mọi người nhìn trạng thái của Tiên Y lão nhân lúc này, không hiểu sao toàn bộ đều cảm thấy rét lạnh đến tận linh hồn, cũng không ai ngờ, người mà thường ngày được mọi người tôn sùng gọi một tiếng là Tiên Y Sư, lại có một mặt tà dị đáng sợ như vậy.

Ngay cả Tiên Linh cũng giật mình nhìn gia gia của mình, cũng giống như lúc nàng nhìn thấy Tôm Dương lần đầu tiên giết người, cảm giác thật son hải, thật xa lạ. Nàng không dám tin, gia gia của mình thường ngày hiền lành tốt bụng, bây giờ lại trở nên tà ác đáng sợ như vậy?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng chỉ có Tôn Dương là nhìn chăm chú vào Tiên Y lão nhân, chỉ có hắn biết cái thân phận này của lão là gì? "Không ngờ lão nhân hiền lành này vừa là một Y Sư lại còn là một Ngải Sư... Chọc giận Ngải Sư, đám nhà họ Chu kia kết cục đã định rồi..." Tôn Dương thì thầm tự nói.

"Hừ Tiên Y Sư, ngươi lại còn muốn giả thần giả quỷ.." Chu Đức Viễn khó chịu hô lớn.

"Giả thần giả quỷ ha ha ha, vậy thì ngươi nhìn xem ta đây và con trai ngươi như thế nào?... Ba Hồn Bảy Phách triệu hoán trở về cho ta..." Theo lời của Tiên Y lão nhân, trong tay lão xuất hiện một cái hình nộm bằng vải đỏ, lão cầm hình nộm ném lên không trung, sau đó đầu ngón tay lão chích ra một dòng máu, lão đưa tay viết vào không trung một đoạn văn tự huyết sắc, trong miệng cũng không ngừng niệm chú.

Nhất thời cả không gian bốn phía gió đột nhiên thổi mạnh, mọi người đều có thể thấy rõ ràng từng đoàn ánh sáng trắng từ bốn phía bay về, hội tụ lại một chỗ. Đoàn sáng càng lúc càng nhiều, cuối cùng trong sự kinh dị của mọi người, khi ánh sáng cuối cùng ngưng tụ lại, ai cũng có thể thấy rõ bóng dáng mờ ảo của Chu Chính đang vẫy vẫy trời nổi giữa không trung.

"Má ơi, thuật triệu hồn... Tiên Y sư này còn là một Ngải Sư..." Trưởng lão của Trần gia trên trán đầy mồ hôi lạnh, hấn sợ hãi kêu lên một tiếng, để cho những người còn lại nghe được cũng rợn cả tóc gáy, cả đám người đều tự giác mạnh mẽ lùi thêm về phía xa, đến chỗ phạm vi an toàn mới dừng lại nhìn qua.

Lần này xem ra Chu gia liên tục đã phải một cây thiết bản và giẫm phải một cây đinh sắt rồi, chọc đến một Ngải Sư thì dù ngươi có chết, hấn cũng sẽ cho ngươi chết không được yên thân. Hiện tại cứ nhìn thuật triệu hồn đi là biết, hấn đã có thể gọi ra hồn phách của ngươi, thì tự nhiên cũng sẽ có cách đem ngươi hành hạ đến thần hồn câu diệt.

Không đợi bọn họ kinh ngạc hết thì đã thấy Tiên Y lão nhân vung tay, một loạt dơi nhỏ màu đen kịt từ trong lòng bàn của lão bay ra ngoài, đây chính là dơi quỷ mà lão đã luyện thành Ngải, ngày trước cũng chính là lão đã dùng những con dơi Ngải này để giết vô số người một cách vô thanh vô thức. Hôm nay lão lại muốn dùng chúng để cắn xé linh hồn của Chu Chính.

Tiếng kêu gào âm u của Chu Chính liên tục vang lên, từng mảnh linh hồn bị cắn xé đau đớn, sau đó một cơn gió thổi qua, linh hồn của hấn lại lạnh lẽo như củ, rồi lại tiếp tục bị cắn xé, hấn lại kêu gào thảm thiết. Cảnh tượng cứ lặp đi lặp lại, để cho một đám người sợ đến nổi tay chân đều bủn rủn, muốn vô lực mà ngã xuống đất.

Chu Đức Viễn nhìn hồn phách của con trai bị hành hạ thê thảm, người làm cha như hấn cũng không nỡ nhìn, chuyển đến nước này, hấn có ngu cũng biết Tiên Y Sư này rốt cuộc là cái giống gì rồi? Hấn mặt dù cũng đang sợ hãi, đang thấy hối hận, nhưng không có ai bán thuốc hối hận cho hấn. Không chịu nổi cảnh con mình bị giày vò, ngay cả chết rồi cũng không được yên thân như thế, hấn nghĩ liệu mình, muốn xông đến giết Tiên Y lão nhân, chỉ cần giết được lão thì con mình sẽ được giải thoát.

Chỉ là hấn vừa mới động thân một cái, toàn bộ người của Chu gia và kẻ cả hấn đều hét thảm một tiếng, cả đám đều ngã lăn ra đất, trên người mỗi người, từ trong máu thịt của bọn họ nhộn nhạo mọc ra vô số rễ cây đâm xuyên qua gia thịt, rễ cây đâm ra bên ngoài như vật ký sinh có sinh mệnh, chúng bám xiết trên người của bọn hấn, sau đó nhanh chóng dài ra đâm xuống lòng đất. Rễ cây phát triển cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong vài cái tích tắc, ở nơi đó đã có nẩy chục cái cây hình người treo lơ lửng, bên trên từ chỗ rễ cây mọc ra còn có máu tươi chảy ròng ròng.

Vậy mới biết, mức độ giết người lạnh lẽ của một Ngải Sư là độc ác đến mức nào? "Hừ, bây giờ thì ngươi đã biết cái gì gọi là độc ác rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tiểu Hoà Thượng và Hoà Thiên

Tôn Dương đứng nhìn cảnh tượng ghê rợn trước mặt, hai tròng mắt hấn mở lớn như muốn rớt ra ngoài, miệng thì há to hết cỡ. Lúc trước hấn đã từng tiếp xúc với tàn hồn của Ngải Đế Lục Hấn, cũng biết đôi chút về cách hành sự của Ngải Sư, nhưng hấn trăm ngàn lần không ngờ rằng, một Ngải Sư, khi sử dụng lực lượng trở chủ lại tà dị kinh khủng như vậy?

Lực lượng trở chủ, vậy mà lại vô thanh vô thức chú nguyện lên người địch nhân, thông qua nguồn lực lượng này để đưa bùa Ngải vào bên trong thân thể họ, rồi từ bên trong đó cắn xé ra ngoài. Một loại lực lượng khiến cho người khó lòng phòng bị như vậy? Thảo nào Ngải Sư ở trên khắp các đại lục đều bị người nghi kỵ, bài xích.

Lúc đầu, sở dĩ hắn vừa nhìn biểu hiện của Tiên Y Sư, liền nhận ra thân phận Ngải Sư của lão là bởi vì, bên trong Tinh Liên của hắn, vẫn còn tồn tại một ít tính chất đặc thù của "Yêu Liên Tỏa Định" cấp bậc Ngải Đế, cho nên khi Tiên Y lão nhân vừa phát ra khí tức thì Tinh Liên liền có phản ứng.

Mà ở phía sau Tôn Dương, Tiên Liên và Tiên Linh lúc này cũng đã trở nên ngây ngốc, các nàng nhìn toàn bộ mọi chuyện xảy ra, cả hai tỷ muội vẫn không có cách nào chấp nhận được, sự thật đang diễn ra trước mắt lại là do một tay gia gia hiền lành của mình gây nên.

Các nàng nhìn bóng dáng mờ ảo đang ngày một nhạt dần của Chu Chính, rồi lại nhìn hơn mấy chục người đang bị rễ cây từ trong thân thể mọc ra quấn chặt. Từng người từng người vô lực gãy gập, toàn thân họ như đang khô héo đi, da thịt trên người đều teo tóp lại, đến khi họ không còn gãy gập được nữa, thì tất cả biến thành những bộ xương khô treo lơ lửng, toàn bộ máu thịt đều bị cái rễ cây đáng sợ kia hút sạch sẽ.

"Gia gia... Tại sao lại như vậy? Tại sao gia gia lại biến thành như vậy?" Tiên Liên nức nở kêu lên chua xót, hình ảnh gia gia hiền lành tốt bụng trong lòng nàng, giống như bị một cây kim nhọn đâm vỡ vụn, khiến cho nàng cảm thấy thật đau xót, thật xa lạ.

"Liên nhi, ta...."

"Ha ha ha, hắn không nói được, vậy để ta nói cho ngươi biết.." Ngay lúc này, khi Tiên Y lão nhân đang muốn lên tiếng giải thích thì bất chợt, dị biến phát sinh.

Cái nhân vật được lão mang về, tưởng chừng như bị lãng quên lại đột nhiên cười lớn lên tiếng. Một cái đầu trọc lóc đang từng ngấn dậy, một đôi mắt đỏ rực như máu lóe ra huyết quang trong đêm tối, nhiệt độ không gian cũng đột nhiên giảm mạnh, khắp một mảnh tinh không đều trở nên rét lạnh vô thường, cái tiêu hòa thượng yếu nhược kia, lúc này lại giống như một ma đầu khát máu, khí tức tà dị đầy cuồng tính.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn cái hòa thượng trọc đầu kia, cái cảm giác từ vong bao trùm lên bọn họ, chưa bao giờ cận kề như vậy? Thậm chí cái cảm giác bất an từ tiêu hòa thượng này mang lại, còn mãnh liệt hơn so với Tiên Y Sư rất nhiều.

"Khắc khắc khắc đã lâu lắm rồi... Tên hòa thượng chết tiệt kia không cho ta ra ngoài, khó khăn lắm ta mới thoát ra được một lần, vì vậy cái mà ta muốn nói chính là... Tất cả các ngươi đều phải chết.... Aha ha ha ha..." Tiêu hòa thượng cười ngạo nghễ, sau đó ánh mắt hắn lóe lên một mảnh tà ác nói.

"Ngươi không phải là tiêu hòa thượng... Ngươi là ai?" Tiên Y lão nhân cũng đành mặt lại hỏi.

"Ta là ai à? Ta không là ai cả, ngoài bản thân ta ra thì tất cả đều là đáng chết... Tất cả đều phải chết... Giết, ta phải giết hết các ngươi, ta phải báo thù... Chết hết đi cho ta..." Tiêu hòa thượng càng nói, hắn như bị giày vò, càng trở nên điên cuồng, trên tay hắn xuất hiện một thanh huyết kiếm kì lạ, thân kiếm này đều là một màu đỏ sậm dài đến hai mét, đặc biệt là từ trên thanh kiếm này, mùi máu tanh đậm đặc toả ra khiến cho người ta muốn nôn mửa một trận, hiển nhiên là nó đã uống máu của rất nhiều người, sinh ra huyết tính cực mạnh rồi.

Tiêu hòa thượng không hề bảo trước, liền sách kiếm giống như chớp giật, một kiếm muốn chém đứt đầu Tiên Y lão nhân, vì lúc nào lão là người đứng gần hắn nhất... "Khắc khắc, đi chết đi lão gia ngu ngốc... Hắn đã nhắc nhở ngươi, kêu ngươi chạy trốn, ngươi lại ngu lý, giờ thì chết đi..."

"Bang bang" hai tiếng vang lên, khi lưỡi kiếm đã gần kề đến cổ của Tiên Y lão nhân thì bất chợt, có một cây búa lớn mạnh mẽ đập vào mũi kiếm và chạm hai cái, đường kiếm vẫn không thể cản được nhưng lại bị đánh lệch đi, chém về một hướng khác, nơi đó có mấy bộ xương khô, một kiếm bắt đầu đi chém xuống, đường kiếm sát bén, gọn gàng cắt ngang qua mấy bộ thi thể, nhưng nhìn thì giống như nó vô hình đi xuyên qua thi thể vậy, không có một chút dấu vết, nhưng sự thật là những cổ thi thể đó đã bị cắt ra thành nhiều mảnh, chẳng qua là tốc độ kiếm quá nhanh, quá sắc bén, cho nên những mảnh cắt chưa kịp rơi ra mà thôi.

Tôn Dương đứng chắn trước mặt Tiên Y lão nhân, hắn cũng kinh dị bởi một kích va chạm vừa rồi, lực lượng trong một kiếm kia thật sự quá ảo diệu. Một kiếm có đầy đủ sức mạnh, tốc độ, sự sắc bén đến cùng cực, góc chém sào diệu và sự điều chỉnh tùy tâm, giống như người hợp lại với kiếm.

Chỉ trong một kiếm mà lại tổ hợp nhiều yếu tố khắt khe như vậy?, uy lực chém ra thật sự quá kinh người. Nếu vừa nãy chỉ cần hắn thiếu nửa nhịp, hoặc lực lượng phát ra không đủ để ngăn cản một kiếm kia, vậy thì chỉ sợ là Tiên Y lão nhân đã thật sự rơi đầu rồi.

Cây búa trong tay hắn, mặt dù chỉ là do tạo hoá lực diễn biến theo công pháp mà cấu thành, nhưng nó cũng đã được lực lượng gia trì kiên cố, cho nên độ rắn chắc cũng không khác gì một kiện binh khí chân chính, vậy mà dưới một kiếm đó, nó lại bị đánh cho tiêu tán, mà đường kiếm của người ta vẫn không thể đỡ được, chỉ miễn cưỡng đánh nó lệch hướng mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Tôn Dương chạm phải một người sử dụng kiếm cường hãn như vậy? Bây giờ hắn mới kiến thức thêm, thế giới bên ngoài, kỳ nhân dị sĩ thật sự còn rất nhiều, những thanh thiếu niên ở trong Hoang Nguyên, cũng chỉ mới được tính là Cá Lóc Cóc con mà thôi.

"Đa tạ ngươi tiểu Ngưu..." Tiên Y lão nhân lên tiếng nói.

"Lão không cần đa tạ ta... Đây là việc ta nên làm thôi, lão trở về đi, lát nữa ta có chuyện cần nói với lão... Nơi này cứ giao cho ta..." Tôn Dương lắc đầu nói.

"Được, vậy ngươi cẩn thận một chút..." Tiên Y lão nhân nói xong, lão giải tỏa lực lượng trở chú trên người, trở lại là một lão nhân Tiên Y Sư như bình thường, lão cười ôn hoà nói.

Chờ cho Tiên Y lão nhân đi vào nhà, Tôn Dương đang định quay sang nói chuyện với tên hòa thượng thì... Hắn trợn mắt trắng dã nhìn một hàng người ngã xuống, chính là những người vẫn chưa chịu đi, muốn ở lại xem chiến. Nhưng mà chỉ trong vài cái nhịp thở ngắn ngủn, mà hắn và Tiên Y lão nhân đang đối thoại đó, gần một trăm người chỉ trong vài cái hô hấp liền ngã xuống.

Đám người đó nói Tôn Dương hẳn là sát tinh, nhưng hẳn giết người là vì những kẻ đó muốn giết hẳn, hẳn chỉ là theo bản năng phản kháng mà thôi. Nhưng còn hiện tại, tên sát tinh chân chính là đây chứ đâu, một người một kiếm, lướt đi tới đâu thì người ngã xuống ở đó, không nói một lời, không cần lý do, phảng phất như đối với tên kia, giết người là một chuyện mà hẳn nhất định phải làm vậy?

"Thật thông khoái, thật thú vị, cảm giác người nằm dưới chân ta thật là thoải mái..." Khi người cuối cùng ngã xuống, tiểu hòa thượng cảm kiếm đứng ngạo nghễ nhìn đồng thi thể trước mặt, về mặt hẳn hưởng thụ tự nói.

Hiện trường lúc đầu vốn là một mảnh người đông nghịt, bây giờ lại chỉ còn lại bốn người, tính thêm cả tên hòa thượng kia nữa là năm. Hẳn xoay chuyển đôi mắt khát máu tà ác nhìn về phía Tôn Dương, nụ cười lạnh lẽo tà dị khẽ nhếch lên, tay hẳn nhất lấy thanh kiếm muốn chém qua Tôn Dương, nhưng khi kiếm vừa giơ lên được nửa chừng thì lại đột ngột hạ xuống, cánh tay trái đề lên giữ cánh tay phải đang cầm kiếm lại, về mặt cũng trở nên hiền lành từ bị, giọng nói của hẳn cũng biến đổi nói.

"Hoạ Thiên đủ rồi, ta không cho phép người lại giết người..."

Một hồi khuôn mặt hẳn lại biến thành dữ tợn, giọng nói cũng ồm ồm đáp lại chính mình "Hừ tên lừa trọc, người dám đánh nát thân thể của ta, đem ta phong ấn vào cơ thể người... Bây giờ người cũng cố mà chịu cảnh máu tanh từ ta đi..."

"Không được, ta là người tu hành, không thể mang sát nghiệp trên mình..."

"Ha ha ha đây chính là hậu quả của việc người thương xót ta, người muốn độ hoá ta, đâu có dễ như vậy?"

"Hoạ Thiên, ta chỉ nhắc lại một lần, nếu người còn tiếp tục giết người thì ta sẽ liều mạng. Đem người vĩnh viễn phong ấn, chỉ cần ta còn, thì người vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy được mặt trời..."

"Khốn kiếp, người dám uy hiếp ta...?"

"Nếu người không tin thì có thể thử..."

"Được, được lắm tên lừa trọc..." Nói qua nói lại một hồi, cuối cùng cái tên Hoạ Thiên cũng cúi đầu chịu thua, cánh tay cầm kiếm buông lực, hẳn nhìn về phía Tôn Dương lạnh lùng nói "Các người là những kẻ đầu tiên sống sót dưới kiếm của ta... Người nên cảm tạ tên lừa trọc kia đi..."

"Người đứng là rất mạnh, nhưng có lẽ vị hoà thượng kia còn mạnh hơn người... Với lại, người muốn giết ta cũng không phải là chuyện dễ dàng như người nghĩ..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Một kiếm của Hoạ Thiên

Thời gian một đêm như một con gió lặng lẽ trôi qua, một vùng không gian nơi này sắc mùi tanh tươi của máu, mà cái tên Hoạ Thiên và Tôn Dương tuy nói là không có xảy ra đánh nhau, nhưng cả hai vẫn lẳng lặng đứng đó, khí thế đối chọi gay gắt không ngừng.

Màn đêm dần tan đi, phía dưới chân núi đường lên nhà của Tiên Y lão nhân, lúc này hơn mười cái bóng đen lướt đi trong gió, hướng đến phía căn nhà nhỏ bay đi. Hơn mười người áo đen này, khí thế đều nội liễm, tốc độ vững vàng không nhanh không chậm phiêu phù trong không trung, trong đó một cô gái mặc áo choàng có đội đầu bông tròn đầu lên tiếng nói.

"Lão đại, đã tiếp cận tên kia rồi... Hẳn đang ở đâu đó gần đây..." Cô gái này cầm trên tay một cái La Bàn kỳ quái, trên bề mặt La Bàn có một lần khí vụ ngưng tụ thành hình dạng một cái hoà thượng trẻ tuổi, bọn họ càng bay đi thì hình dáng hoà thượng đó càng ngưng thực rõ ràng, chính là tên hoà thượng hiện đang đối chọi khí thế với Tôn Dương ở trên núi.

"Cứ tiếp tục lên, lần này nhất định phải bắt lại ma đầu này mang về Hình Điện." Người gọi là lão đại kia lên tiếng nói.

"Nhưng mà lão đại, cái tên trọc hoà thượng Tâm Vinh kia hình như cũng không phải hạng xoàng xĩnh... Hiện tại tên Hoạ Thiên kia và hoà thượng đó đều ở chung một thân thể, dù là đối phó tên nào cũng đau đầu như nhau cả." Một nam tử khác cũng lên tiếng nói.

"Ngũ Tướng, người nên nhớ, bọn hẳn hiện tại đang bài xích lẫn nhau, cho nên thực lực không thể phát huy trọn vẹn... Lát nữa các người cứ đứng ngoài hộ pháp là được, việc còn lại để ta giải quyết..." Lão đại lại lên tiếng nói.

"Vâng lão đại..."

Mười hai bóng người như U Linh lướt đi, đến khi bọn họ lên đến nơi thì trời cũng đã hừng sáng, thứ đầu tiên xộc vào mũi bọn họ là một mùi tanh hôi nồng nặc, mười hai người nhìn một đồng thi thể ngổn ngang bừa bãi, lại nhìn một cái đầu trọc đang khoanh chân ngồi trên đất, bên cạnh hẳn còn có một

thanh kiếm dài đỏ rực, đang cắm ngược xuống mặt đất, quanh thân kiếm còn có huyết khí phun ra nuốt vào lập lòe tà dị.

"Thập nhị Thiên Tướng... Các ngươi vậy mà cũng đuổi đến được tận nơi này..." Không gian tĩnh lặng, Hoạ Thiên vẫn ngồi đó khép hờ đôi mắt, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được người đến là ai, cho nên hắn lạnh nhạt lên tiếng nói.

"Hoạ Thiên ma đầu, nếu đã biết chúng ta đến rồi thì mau ngoan ngoãn một chút, theo bọn ta trở về Hình Điện linh tộ..." Một tên mập mạp da thịt rùn rĩnh vừa nhìn thấy Hoạ Thiên thì lớn tiếng quát, tên mập này nửa thân trên đều để mình trần, đầu có đội mũ sắt che khuất khuôn mặt, trên cánh tay to bự của hắn còn quấn một đoạn xích sắt lớn, phía đầu dây xích còn treo một cái móc câu đang đung đưa theo nhịp tay của hắn.

"À, ngươi xác định lại muốn đưa ta về Hình Điện?" Hoạ Thiên vẫn thản nhiên hỏi.

"Đừng có nói lời thừa thãi, hãy đỡ một Câu của bản Tướng..." Tên mập lại quát lên một tiếng, có lẽ tính khí tên này hơi nóng nảy, hắn chỉ nói ngắn gọn sau đó liền đánh. Cái móc câu trên đầu xích nhìn giống như một cái phi lao, dưới tác động lực lượng của tên mập, cái móc câu hướng về phía Hoạ Thiên mà phóng đi với tốc độ kinh người.

Lực lượng gia trì mạnh mẽ khiến cho mũi câu càng thêm nguy hiểm khó phòng, với đại thế này, nếu như để một câu này móc trúng thì xương cốt cũng chỉ có nước bị cắt đứt vỡ vụn.

Hoạ Thiên vẫn ngồi đó không nhúc nhích, đôi mắt đỏ rực mở bừng ra, trên miệng hắn treo một nụ cười lạnh, chỉ nghe hắn hô lên một tiếng "Yến Phán" "Bang" một tiếng. "Cẩn thận" tên béo lão đảo lui về phía sau, một bên thịt dày dưới bụng còn bị cắt ra một cái đường máu nhỏ xuống liên tục.

Tên béo kinh hoàng nhìn lại Hoạ Thiên, nhưng thấy hắn vẫn ngồi đó quay lưng về phía hắn, bất động thanh sắc. Một kích vừa rồi hắn thậm chí là không thấy được tên kia ra tay như thế nào? Cũng may là lão đại đã kịp thời giúp hắn, nếu không, chỉ với một kiếm kia không chỉ đơn giản là cắt ra một vết thương nhỏ như vậy, mà là lấy luôn cái mạng của hắn.

Một kiếm, chỉ một kiếm nhưng lại vô cùng tinh tế và nham hiểm, một kiếm vừa rồi cũng chỉ có người gọi là lão đại kia là có thể nhìn ra được, bởi vậy hắn mới có thể ngăn cản. Tôn Dương ở phía đối diện cũng nhìn thấy, nhưng hắn nhìn được là bởi vì hắn đã sử dụng Yêu Huyền Ma Động.

Tôn Dương nhìn một kiếm này, ngay cả hắn cũng phải ghé mắt mà than thở trong lòng, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được một cái quái nhân sử dụng kiếm biến thái như vậy. Một kiếm, mỗi chiêu cũng chỉ có một kiếm, một kiếm rất đơn giản bình thường, không có hoa mỹ, không có khí thế, chỉ có tốc độ nhanh đến vô cực và lưỡi kiếm sắc bén như tinh kim, cộng thêm mức độ chuẩn xác cao đến dọa người và góc độ xuất kiếm vô cùng xảo diệu. Chỉ một kiếm đơn giản như vậy nhưng có mấy ai làm được.

"Thật đáng danh hai chữ Yến Phán... Từ trong công kích của kẻ địch, nương theo kẻ hở chiêu thức mà mạnh mẽ phản ngược lại đối phương trong nháy mắt, không cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào trở tay... Nhưng mà cái tốc độ đó cũng quá biến thái đi..." Tôn Dương thì thảo tự nói.

"Thập nhị Thiên Tướng, các ngươi ở cảnh giới Thiên Tướng thì đúng là rất mạnh... Nhưng ở trong mắt ta ngoại trừ lão đại của các ngươi ra thì tất cả còn lại đều là giun dế mà thôi..." Hoạ Thiên vươn mình đứng dậy, hắn chậm rãi xoay người đối diện với người gọi là lão đại nói.

"Hoạ Thiên nếu ngươi vẫn còn gian ngoan cố chấp, chọc giận đến cao tăng của Hình Điện thì ngươi nên biết sẽ có hậu quả như thế nào rồi đấy?" Lão đại kia cũng không tránh né, mắt đối mắt với Hoạ Thiên cường ngạnh nói.

"Bớt nói nhảm đi, các ngươi đừng cho là ta không biết... Trở về đi, trở về nói với vị Thái Tử kia của Nguyệt tộc, Ma Trì nằm trong tay ta, nếu hắn có bản lĩnh thắng được ta thì có thể mang đi..." Hoạ Thiên lạnh nhạt nói.

"Nói như vậy có nghĩa là ngươi vẫn cố chấp không chịu phục mệnh...?" Lão đại nghiêng răng hỏi.

"Mệnh của ta là do ta quyết, không phải do hắn, cũng không phải do trời. ((là do thằng hòa thượng trọc quyết ☹)) Trở về đi, các ngươi đến mười hai người, nếu còn ở chỗ này chọc ta thì chỉ có ngươi, một người có thể trở về..." Hoạ Thiên nói đến đây thì sát cơ lạnh lẽo dâng lên, làm cho nhiệt độ xung quanh mạnh mẽ giảm xuống lạnh lẽo rét buốt.

"Được, vốn định truy đến nơi này để bắt ngươi, nhưng thật không ngờ ngươi lại khôi phục nhanh như vậy? Hôm nay dù có đánh cũng không thắng được ngươi, vì vậy bọn ta sẽ rút lui... Ngươi có phải có điều gì muốn ta chuyển lại cho ngươi đó không?"

"Ngươi trở về nói với hắn, năm năm sau ta chờ hắn ở đại hội Vô Đài vạn giới..."

"Được... Ta sẽ chuyển cáo cho ngươi... Cáo từ..." lão đại nói xong liền quay đầu dứt khoát rút lui, hắn một đường dẫn theo những người khác đi xuống núi, rất nhanh chóng liền biến mất ở phía xa trong hư không.

Hoạ Thiên nhìn theo phương hướng đám người biến mất, trong mắt hắn lướt qua một tia sâu sắc cùng cô độc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh lẽo. Thanh kiếm trong tay hắn nhắc lên chìa ra phía sau lưng lạnh lùng nói "Ngươi dám bước thêm một bước" "Chết"

"Hi hi Ngươi không nên lạnh lùng như vậy chứ? Nào cái thứ đồ chơi này rất nguy hiểm, ngươi nhanh bỏ nó xuống đi rồi chúng ta cùng nói chuyện..." Tôn Dương đứng dậm chân tại chỗ, hắn cười cười nhìn thanh kiếm đang kề sát trên cổ mình nói.

"Giữa ta và ngươi có gì để nói sao?" Hoạ Thiên vẫn lạnh nhạt đáp.

"Có, đương nhiên là có... Ta biết trạng thái bây giờ của ngươi, ta có thể giúp ngươi..." Tôn Dương nghiêm túc nói.

"Giúp ta, người giúp ta thế nào? Hay là mang thân thể của người tặng cho ta.." Hoạ Thiên cười lạnh nói.

Tôn Dương mỉm cười lắc đầu, hẳn không có trả lời Hoạ Thiên, mà trực tiếp gọi Thần Phách từ trong thân thể đi ra ngoài sau đó mới nói... "Ta giúp người tu luyện cái này"

Quả nhiên, ngay khi Hoạ Thiên vừa nhìn thấy Thần Phách thì hắn liền mở to mắt khiếp sợ, hắn rút lại kiếm trên cổ Tôn Dương vừa kinh dị nói. "Linh hồn, linh hồn ngưng thực thật cường đại... Ở trên đời lại còn có kẻ tu luyện linh hồn lực đến mức biến thái như thế này sao? Không phải nói cách tu luyện linh hồn ngưng thực, chỉ có Linh Thú và Ma Thú mới có thể làm được để hoá hình sao? Tại sao tên này lại tu luyện được?..."

"Người không cần phải ngạc nhiên, ta đã nói giúp người thì nhất định sẽ giúp... Chỉ có điều ta có một điều kiện..?"

"Mau nói, người có điều kiện gì?" Hoạ Thiên gấp gáp hỏi lại.

"Cũng không có gì quá đáng... Ta chỉ cần người dạy cho ta cách hợp thể Thiên Địa... " đây chính là thứ mà Tôn Dương muốn có, hắn đã nhìn thấy mỗi một chiêu của Hoạ Thiên đều chỉ có một kiếm duy nhất, nhưng trong một kiếm này còn bao hàm cả Thiên Địa chi lực, mượn nhờ đại thể Thiên Địa để khi xuất chiêu sẽ phát ra uy lực mạnh nhất và hoàn chỉnh nhất.

Hoạ Thiên nghe ra ý định của Tôn Dương, hắn lưỡng lự một chút sau đó nói. "Không phải là ta không muốn chỉ cho người, chỉ là với cấp bậc của người hiện tại, nếu như miễn cưỡng tu luyện hợp thể Thiên Địa thì sẽ rất khó khăn. Còn chưa nói đến nếu người không đủ sức để chống đỡ lực lượng đại thể Thiên Địa thì sẽ bị lực lượng Thiên Địa cản trở, nhẹ thì hao tổn căn cơ, nặng thì tu vi cả đời sẽ đậm chân tại chỗ..."

"Người chỉ cần chỉ cho ta cách tu luyện, còn những chuyện khác người không cần quản..." Tôn Dương lắc đầu kiên quyết nói, thời gian ba năm qua hắn vì trị thương mà tu vi một mực không tiến, hiện tại đã đến thời điểm phải rời đi, cho nên hắn nhất định phải tăng lên một ít lực chiến, để khi ra ngoài còn có thể chống đỡ được các cường giả bên ngoài.

"Vậy được, nếu người đã kiên quyết như vậy thì ta sẽ chỉ cho người... Nhưng nếu như thật sự xảy ra chuyện thì đừng có trách ta không nhắc nhở người..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Lăng Sương thành

Lăng Sương thành là một trong những tòa thành trì lớn nhất ở Sinh La đại lục, toà thành này còn có một cái tên gọi khác là Thành Trì Sương mù, ở nơi này quanh năm đều bị bao phủ bên trong những lớp Linh khí dày đặc, sinh khí dồi dào ôn nhuận, hỗ trợ phát triển về mọi mặt, như tu luyện đạt lợi ích cao, nuôi dưỡng linh thảo có độ phẩm chất tinh thuần cực tốt, ngoài ra ở những nơi như thế này còn có thể sinh trưởng ra vô số Linh thú và yêu thú cường đại.

Còn có một điểm trọng yếu nhất mà khiến cho nhiều cường giả chú ý, hay tụ tập về nơi này nhất chính là... Ở nơi thành trì Sương Mù này, thường hay uân nhuận dân sinh ra một số dị vật mạnh mẽ, ví dụ như Linh vật Lam phẩm trở lên và dị thú thiên địa từ cấp bậc Tinh nguyên trở lên.

Linh vật được chia thành tám phẩm, lần lượt là Bạch (trắng) Lục (xanh lá) Lam (xanh dương) Tử (tím) Kim (vàng) Bạch Kim (Vàng trắng) Huyết sắc (Đỏ).

Dị thú thiên địa thì lại không có phức tạp như vậy, cấp bậc của chúng phân chia rất đơn giản, chỉ chia làm bốn cấp bậc. Lần lượt là Nguyên Linh ứng với cấp bậc từ Tam Linh cảnh đến Thiên Tướng đại viên mãn, Tinh Nguyên ứng với cấp bậc từ Chân Vương cảnh đến Thiên Quân đại viên mãn, Hư Linh ứng với cấp bậc Đại Đế đến Thánh Hoàng đại viên mãn, Tinh Thể là cấp bậc cao nhất được tính sức mạnh từ cấp bậc Hư Thần đến Bán Thần.

Chính bởi vì như vậy, cứ mỗi lần có tin tức Linh Vật hay dị thú thiên địa xuất hiện thì nơi này đều xảy ra biến động lớn, mà điểm tiên quyết đầu tiên chính là số lượng người thường hay bị quá tải, lại thường xuyên xảy ra mâu thuẫn chém giết không ngừng. Chờ cho đến khi những vật kia xuất thế thì lại càng náo loạn hơn, mỗi lần sẽ có vô số cường giả cấp thấp bị đào thải tử vong, mà nguyên nhân cũng là do bọn hắn đánh cược, muốn tham gia tranh đoạt dị vật để có cơ hội trở mình, một bước đột tiến thực lực.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ của những kẻ nông cạn mới đi bỏ phí sinh mạng như vậy? Bởi vì ai cũng biết, một khi những thứ kia xuất hiện thì chỉ có cường giả cấp bậc cao, và các tông môn đại phái hoặc gia tộc lớn mới có thể tranh giành với nhau, họ thu thập những dị vật đó để tăng lên lực chiến đấu cho hậu bối của mình.

Một cường giả muốn mạnh mẽ không phải nhờ vào một thân tu vi cao là đủ, mà còn phải kết hợp rất nhiều thứ để có thể kích phát lực chiến đấu đến mức đỉnh điểm nhất. Ví dụ như dung hợp Linh Vật vào Chiến Linh của mình để tăng sức chống chịu, tùy vào thuộc tính Linh Vật. Giống như Hoang Nguyên giới chủ dung hợp Linh Vật Cửu Mệnh Thiên Căn Thảo, giúp y có được lực lượng sinh mệnh bất tử.

Dị thú thiên địa, sau khi bị người cuối cùng vây công hạ sát, thì những kỹ năng hay dị vật được sinh ra dựa trên chủng loại của chúng sẽ thuộc về người

đó dung hợp sử dụng.

Nói chẳng hạn như Tôn Dương từng cướp một con Nguyên Linh Yêu Huyền Linh Chu, sau khi hạ sát đòn chí mạng cuối cùng thì hắn nhận được Yêu Huyền Tâm Ti và Yêu Huyền Ma Đồng của Yêu Huyền Linh Chu. Cùng với khả năng tạo ra huyền cảnh, hay toàn bộ giác quan của hắn đều được nâng lên nhạy bén giống như loài nhện, có thể cảm ứng được nguy hiểm xảy đến với mình trước khi nó xảy ra.

Còn một điểm khác đó là dị thú thiên địa còn được sử dụng làm vật cưỡi, bởi vì ngày trước, bên trong vạn thú từng xuất hiện thú thần, thú thần đã đưa ra một yêu cầu hiệp định với cường giả nhân loại... Nếu như Yêu thú hoặc Linh thú không tình nguyện thuần phục, thì bất kỳ cường giả nhân loại nào cũng không được phép bắt chúng làm thú cưỡi. Nếu như vi phạm thì nhân loại sẽ phải chịu lửa giận của thú triều quy mô cấp thế giới.

Chính vì như thế cho nên cũng không có ai dám làm cang, ngay cả những cường giả cấp bậc cao cũng không ngoại lệ. Vì thế cho nên dị thú thiên địa mới trở thành mục tiêu săn đón, nhưng đa phần đều là những cường giả từ cấp bậc Hư Thần trở lên mới dùng chúng làm thú cưỡi, bởi vì ngoại hình và màu sắc của dị thú thiên địa đẹp hơn so với Yêu thú và Linh thú rất nhiều, đặc biệt là dị thú cấp bậc Tinh Thể. (Sau này đụng đến rồi sẽ tả sâu hơn)

Còn rất nhiều thứ sẽ được khai mở khi tu vi của một tu sĩ tăng cao, nói sơ qua như Linh Ấn, Ấn Thú, Phụ Cốt, Mệnh Tinh. Mỗi cái đều là bảo vật vô hạn lượng, mỗi khi chúng xuất hiện thì có thể sẽ dẫn đến những trận chiến quy mô lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Các gia tộc hay tông môn đại phái ở nơi này lớn mạnh, nguyên nhân một phần cũng là do lợi ích của toà thành này mang lại.

Lúc này ở bên ngoài cách cổng thành không xa, bốn bóng người thanh tú hai nam hai nữ đang rào bước đi đến gần toà thành lớn, cao ngất ngưỡng này. Hai nữ nhân thì đều xinh đẹp mỹ miều, khuôn mặt cũng có nét tựa giống nhau, còn hai nam nhân thì đều là thanh niên tuấn lãng, một người thì ăn mặc thô sơ đơn giản giống như bình dân, người còn lại thì một thân y phục lụa mỏng kim tơ, cái đầu thì trơn lóc bóng loáng, vừa nhìn liền biết đó là một vị hòa thượng, chỉ có điều ánh mắt của vị hòa thượng này lại có phần hơi tà, làm phản diện lại hoàn toàn với bộ dáng của hắn.

" Sắp vào thành rồi... Tôn Dương, có phải sau khi vào thành rồi ngươi sẽ bỏ chúng ta không? " Tiên Linh đột nhiên giảm chậm cước bộ, nâng nhìn Tôn Dương áp ứng hỏi.

Bốn người này tự nhiên là Tôn Dương, Hoa Thiên Tiên Linh và Tiên Liên, hơn một tháng trước, Tiên Y lão nhân đột nhiên rời đi, chỉ để lại một số tín vật và một lá thư, trong thư lão nhờ và Tôn Dương, muốn hắn giúp lão mang hai người cháu gái này đến Bách Thảo Tiên Cung ở Lăng Sương thành, để cho các nàng ở đó học hỏi tu luyện.

Tôn Dương cũng không còn cách nào khác, hắn vốn dự định đi đến Nhân môn một chuyến để thăm Nhục Hỷ, nhưng Tiên Y lão nhân đã nhờ vả như vậy hắn cũng không thể vong ân mà từ chối. Vì vậy cho nên hơn một tháng qua, hắn vẫn luôn ở bên cạnh hộ tống các nàng đến nơi này, ngoài ra còn có thêm một tên siêu cấp vệ sĩ miễn phí cũng luôn đi theo sát đất bên cạnh, đó chính là Hoa Thiên.

Tên Hoa Thiên này kể từ khi Tôn Dương chỉ cho hắn một ít tu luyện hồn lực có hiệu quả, hắn giống như phát cuồng muốn học nhiều hơn, suốt ngày luôn bám riết lấy Tôn Dương không rời nửa bước, do vậy cho nên trong suốt một tháng qua, trên đường đi mấy người Tôn Dương đều một đường thông thuận, không có trở ngại. Bởi vì đã có tên sát tinh này dọn đường cho nên cũng không có ai xảy ra vấn đề gì cả.

Tôn Dương khẽ cười nhẹ một tiếng, hắn cũng không biết phải nói với các nàng như thế nào? Suy nghĩ trong chốc lát cuối cùng hắn an ủi các nàng nói " Có thời gian ta nhất định sẽ trở lại thăm các ngươi... Tiên Y lão nhân đã đem các ngươi phó thác cho ta, ta làm sao có thể bỏ mặc các ngươi đây? "

" Vậy chừng nào ngươi sẽ đến thăm bọn ta? " Tiên Liên đột nhiên sen vào hỏi.

" Có thời gian ta nhất định sẽ trở lại... "

" Vậy ngươi ở bên ngoài muốn đi nơi nào? Có thể nói cho ta biết không? " Tiên Linh lại hỏi.

" Ta đi Nhân môn thăm muội muội của ta... "

" Ấc... Nhân môn... Ngươi là đệ tử của Nhân môn... " Hoa Thiên đang đi phía trước, vừa nghe Tôn Dương nhắc đến hai chữ Nhân môn thì hắn giống như bị sét đánh, từ trong ánh mắt của hắn lần đầu tiên hiện lên một tia kiên kỵ, không hề che giấu.

" Cũng cho là vậy, ngươi có vấn đề gì sao? " Tôn Dương liếc hắn một cái đáp, nhưng mà chuyện làm cho hắn trợn mắt há mồm là, cái tên sát tinh này vậy mà đột nhiên như đạn pháo tung toé chửi ầm lên cực kỳ thô lỗ, đầu còn cái bôn đáng lạnh lùng, ngẫu nhiên thường ngày nữa.

" Con mẹ nó nha nha, tại sao ta lại xui xẻo đụng thêm một tên đệ tử của cái Tông môn khủng bố kia... Thảo nào, thảo nào, chẳng trách ngươi lại biến thái như vậy? Cái Tông môn khốn kiếp đó không biết ăn phải cái giống gì? Tại sao đào tạo ra đệ tử, tên nào cũng đều là quái thai hết vậy? "

" Ấch, ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai đây? Mà nghe cái giọng điệu này của ngươi, ta khẳng định chín phần là ngươi bị vị sư huynh sư tỷ nào của ta cho ăn hành rồi... Hắc hắc " Tôn Dương nhìn Hoa Thiên cười cợt nói.

" Hừ Ngay cả tên kiêu ngạo như Nguyệt Hoàng còn phải nhún nhường mấy tên kia vài phần, ta bị bọn hắn áp đảo một đầu cũng không có gì lạ.. " Hoa Thiên nói rất tự nhiên, hắn không hề cố kỵ cái gì? Bản thân hắn không bằng người thì hắn cũng thẳng thắn thừa nhận, không hề có một chút nào nản chí hay ganh ghét đố kỵ mà ngược lại hắn còn lấy đó làm mục tiêu của mình.

" A những người kia lợi hại đến vậy sao? Không biết so với Nhạn sư huynh mà mình gặp ở cổng Sa Hoá thành thì sao nhỉ? Tôn Dương thì thào tự nói, hắn thật sự càng lúc càng rất hiếu kỳ về cái Nhân môn mà khi nhắc đến ai cũng phải run rẩy này.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn đang định mở miệng hỏi thêm một chút tin tức về nhân môn và những tông môn khác, nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì phía sau đã có một tiếng quát lớn vang lên.

"Tiện dân, mau tránh ra cho bọn công tử, đừng có đứng đó cản đường, miễn cho thú cười của ta đâm trúng thì làm bản thân nó.."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đánh chó không nể mặt chủ

Một người một thú lướt ngang qua phi thẳng vào trong thành, theo sau đó còn có ba bốn người trẻ tuổi, ăn mặc cũng hoa lệ là lướt bám theo thiếu niên phía trước đi vào thành, trong đó còn có một tên cổ tình dừng lại một chút, hắn nhìn mấy người Tôn Dương miệng khẽ nhếch lên cười miệt thị.

Tiên Linh dặm chân tức giận, nàng vừa há miệng định mắng thì bị Tôn Dương ra hiệu cản lại. Dù sao bọn họ cũng chỉ vừa mới đến nơi này, còn chưa hiểu biết một chút gì bên trong tòa thành này cả, mà đám người kia tuy ngang ngược can rở, nhưng cũng chưa đụng chạm gì đến bọn họ, Tôn Dương cũng không muốn vừa đến đã sinh chuyện. Vì vậy hắn cũng không để tâm đến mấy tên phú gia công tử kia mấy, chẳng qua chỉ là mấy cái thể gia công tử nhà có quyền thế mà thôi. Chỉ cần không đụng chạm gì đến hắn thì tất cả đều yên ổn.

Bốn người chậm rãi đi vào thành, nhìn toà thành còn lớn hơn gấp mấy lần Tây Ninh thành này, hai cô nàng mới lần đầu tiên ra ngoài như Tiên Liên và Tiên Linh bắt đầu nổi lên đủ thứ tò mò. Nhất là Tiên Linh, cô nàng này tính cách vốn hiếu động tinh nghịch, cho nên ở nơi xa hoa như thế này, nàng ta chạy nhảy tung tăng khắp nơi, nhìn ngó các loại quầy tiệm cửa hàng xung quanh, nhìn bộ dáng giống như dân quê mới lên tỉnh vậy.

Tôn Dương chậm rãi bước từng bước chậm đi phía sau, hắn nhìn Tiên Linh đằng trước chạy nhảy vui vẻ, hắn thầm cười nhẹ một tiếng bất đắc dĩ. Nhớ lại ngày trước, khi hắn mới đặt chân đến thành Tây Ninh cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, cũng là một bộ dáng tò mò ngạc nhiên với mọi thứ như thế này.

Hắn vì một miếng thịt để cho Nhược Hi ăn đồ đổi mà bị người đánh gần chết, lúc đó Huyền Trân đã cứu hắn. Còn bây giờ hắn cũng đã có thể tự bảo vệ mình, những chuyện trước kia cũng sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Ít nhất thì hắn sẽ không để cho Tiên Liên và Tiên Linh bị đối, hay bị người khác ức hiếp.

Tiên Linh chạy nhảy phía trước, đột nhiên nàng nhìn phía trước đường lớn có một đám người đứng đông đúc, dường như là đang xem chuyện gì đó? Cô nàng hiếu kỳ cũng lách mình chen vào trong đám người, nàng muốn nhìn xem phía trước đang có chuyện gì?

Chen chúc một lúc, khi Tiên Linh vừa chen lên phía trước thì lập tức nhìn thấy một con vật quen mắt, nó chính là con thú cười của tên thiếu niên ở bên ngoài cồn thành khi nãy, là một con sói màu xanh to lớn. Bàn chân lớn gỗ ghè của nó lúc này đang dẫm trên ngực của một tên thiếu niên khác, mà trên lưng sói xanh, tên thiếu niên thanh tú ngang ngược kia đang nhìn xuống bên dưới, hắn có vẻ rất hứng thú nói.

"Viêm Khai, tên phế vật của Viêm gia... Ngươi nói cho ta biết cảm giác của ngươi lúc này như thế nào? Từ một thiên tài biến thành phế vật như vậy có dễ chịu lắm không? Ha ha ha..."

"Lăng Kiếm ngươi là đồ chó má... Có giỏi thì xuống đây đấu với ta..." Thiếu niên tên Viêm Khai bị Lam Phong Lang đè dưới chân, miệng thì liên tục trào máu, nhưng hắn vẫn không nhả mặt lấy một cái, ánh mắt hắn vẫn rất quật cường nhìn thẳng Lăng Kiếm phía trên quát lên.

"Đấu với ta... Ha ha ha ngươi nói đùa sao? Ngươi không nhìn lại mình xem bây giờ ngươi đang ở cái dạng nào à? Nếu là trước đây thì ta còn sợ ngươi, nhưng mà hiện tại, một cái dặm chân của ta ngươi còn không đỡ nổi thì đấu như thế nào?" Lăng Kiếm mặt coi thường nhả một ngụm nước bọt nói.

Viêm Khai bị nói trúng chỗ đau, hắn như uất ức không chịu được, lại phun ra một ngụm máu, cả khuôn mặt cũng biến thành tái nhợt khô sở. Hắn đang định mở miệng nói thêm gì đó thì lại bị thêm bốn cái chân dẫm mạnh lên ngực, khí lực mạnh mẽ tác động vào khiến cho hắn đau quằn quại, một thân y phục trắng tinh đều biến thành một màu đỏ sẫm vì nhuộm máu.

"Ha ha ha thật là vinh dự nha, không ngờ ta lại có ngày được dẫm trên ngực của thiên tài một thời của Viêm gia.." tên thiếu niên đang dí bàn chân lên ngực của Viêm Khai, hắn vừa nghiêng răng vừa cười hung ác nói. Người này chính là tên đã cười nhạo miệt thị đám người Tôn Dương lúc ở ngoài thành, nhìn dáng vẻ của hắn xem ra rất hận Viêm Khai, cho nên hắn ra tay mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Đang lúc mấy tên thiếu niên hưởng thụ chà đạp Viêm Khai, bất chợt không biết từ đâu, có một đôi tay mềm yếu trắng nõn gian nan đẩy chân bọn hắn ra, sau đó một giọng nói trong trẻo còn có phần tức giận nói "Các ngươi thật quá đáng, hắn đã thành ra như vậy rồi tại sao còn không tha cho hắn..."

Cả đám người ngạc nhiên nhìn lại, thì ra là một cái tiểu cô nương chừng mười sáu tuổi, dáng vẻ nàng cũng thật là xinh đẹp, chỉ có điều tại sao lại gây thơ như thế? Ở nơi này có biết bao nhiêu người, nhưng không ai dám xen vào chuyện này, vậy mà cô nàng trẻ tuổi xinh đẹp kia không biết từ nơi nào nhảy ra chỉ trích mấy tên ôn thần đó.

"Ồ nữ hiệp xinh đẹp, ngươi làm ta sợ quá. Đầu ngươi có phải bị vấn đề rồi không?" Lăng Kiếm nhìn Tiên Linh đang đứng chắn cho Viêm Khai, hắn bày

ra bộ mặt kinh ngạc sau đó chầm biếm nói.

"Ta không phải là nữ hiệp, ta chỉ là một y sư cứu người, cho nên ta không quen mắt nhìn người khác bị ức hiếp..." Tiên Linh vẫn bình thản tự nhiên đáp lại, nàng vốn không hiểu thế sự bên ngoài, cho nên trong suy nghĩ của nàng chỉ là không nỡ nhìn tên thiếu niên kia bị đánh bạo ngược như vậy mà thôi, nàng đâu có biết một hành động này của mình sẽ dẫn đến bao nhiêu rắc rối.

"À hóa ra là một y sư, thảo nào lại ngu ngốc như vậy? Nề tình người là một nữ nhân ngốc nghếch, ta cho người một cơ hội tránh sang một bên. Nếu còn lải nhải vào chuyện này thì cả người bốn công tử cũng đánh..."

"Người là cái đồ hư đồn, ban nãy ở ngoài thành ta nhìn người cũng đã churóng mắt, bây giờ lại còn ở nơi này ra lệnh cho ta... Người là cái thá gì có thể sai khiến ta đây...?" Tiên Linh lại dõ ra bản tính ngang bướng, cô nàng hai tay chống nạnh phồng mang trợn má lên, đem những gì muốn nói khi nãy ở ngoài thành, lúc này đều một lần phun ra hết.

"A ta nhận ra người rồi, người chính là tiện dân vừa nãy đứng cùng với đám tiện dân kia chắn đường ta ở bên ngoài cổng thành..." Lăng Kiếm nghĩ nghĩ sau đó a lên một tiếng chỉ vào Tiên Linh nói.

"Đúng vậy chính là ta đây, nhưng mà người mở miệng một câu tiện dân, hai câu cũng tiện dân... Ta cũng là người bằng xương bằng thịt như người, người nói ta tiện dân có phải cũng là đang mắng mình hay không?.." Tiên Linh vẫn không yếu thế, cứ nghe tên này nói chuyện chói tai như vậy, thật khiến nàng ta càng thêm phát bực.

"Ặc người lại còn dám mắng xéo ta... Hừ coi bộ hôm nay ta đã nhún nhường người quá... Nói đủ rồi thì lăn đi cho ta..." Lăng Kiếm ngồi trên lưng sói, hần nổi giận điều khiển Lam Phong Lang trở mình, dùng cái đuôi sói to lớn quét về phía Tiên Linh, đuôi sói lướt qua, gió tạt vù vù đập mạnh lên người Tiên Linh, làm cho nàng thân thể yếu nhược bị đánh bay như một mảnh xốp nhẹ.

Ai cũng không ngờ tên Lăng Kiếm này vậy mà nói đánh là đánh thật, một nữ nhân yếu nhược như vậy mà bị đuôi của Lam Phong Lan quét trúng thình còn gì là người nữa. Viêm Khai thấy cô gái đến giúp mình cũng bị Lăng Kiếm đánh bay ra ngoài, hần tức giận cực độ, khắp người hần bốc lên hỏa diễm hùng hực khí thế, nhưng cũng chỉ là bốc lên trong chốc lát thì hỏa diễm liền tiêu tán, Viêm Khai nửa quỳ trên mặt đất không cam lòng nói.

"Vì sao? Rốt cuộc là vì sao lại đối xử với ta như vậy?"

"Hừ cả người cũng cút cho ta, đừng ở đó mà lải nhải..." Đuôi sói lại quét qua, Viêm Khai cũng bị quất trúng, toàn thân bị đánh bay lên không trung theo đường của Tiên Linh mà rơi đi.

Chỉ nghe Tiên Linh a lên một tiếng, sau đó một vòng tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng đáp xuống đất, cả Viêm Khai cũng được một người đỡ lấy đáp xuống bên cạnh Tiên Linh. Tôn Dương nhìn vết máu trên khóe miệng Tiên Linh, hần thâm lắng đầu thờ dài một tiếng rồi nói "Ta đã dặn người là đừng có quản đến chuyện của người khác rồi, tại sao lại không nghe lời ta?"

"Là muội thấy hần bị đánh tội nghiệp cho nên chỉ muốn giúp hần..." Tiên Linh rút đầu vào ngực Tôn Dương yếu ớt nói.

"Được rồi, mau qua để tỷ tỷ người xem người thế nào? Cái nào đánh người thì để ta đi chặt cái đó xuống..." Tôn Dương đưa Tiên Linh đến cho Tiên Linh kiểm tra thương thế cho nàng, hần vừa đặt người xuống thì lập tức nói một câu làm cho cả đám người há mồm kinh ngạc.

Mà cái người đang đỡ lấy Viêm Khai cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trên người mặc một bộ y phục đỏ hồng sắc sỡ, ngay khi Tôn Dương vừa nói xong thì nàng ta cũng đặt Viêm Khai sang một bên, sau đó nàng ta cũng lên tiếng bá đạo nói "Đánh chó không cần nề mặt chủ... Chó đã có người đánh rồi thì ta đi đánh thẳng chủ..."

Hai bóng người như chớp giạt lao lên, liên tục khua tay múa chân, chỉ nghe tiếng người và sói cũng một dạng như nhau, đều tru lên đau đớn thê thảm.

Một lát sau, Lăng Kiếm và bốn tên thiếu gia khác đều bị đánh nằm một đồng trên đường lớn, toàn thân bọn hần đều bị lửa đốt đến bốc mùi cháy khét khó ngửi, bên cạnh đó còn có con Lam Phong Lang đã bị cắt mất cái đuôi và một chân trước, nó nằm tru lên đau đớn rên rỉ, nhưng không còn chút sức lực nào giãy giụa cả?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chú Thuật

Viêm gia, mấy người Tôn Dương được hai tỷ muội Viêm Khai chào đón dẫn đến Viêm gia tạm trú. Gia tộc Viêm gia là một trong bốn đại gia tộc cường thịnh nhất ở Lăng Suương thành, nội tình cốt lõi đã có trên ngàn năm, thực lực chính thể vô cùng hùng hậu và mạnh mẽ.

Nghe nói người chắn giữ mạnh nhất bên trong gia tộc này, thực lực đã đạt đến cảnh giới Thiên Vương đại viên mãn, thậm chí là đã bước vào Tôn Giả. Thực lực cường hãn vô cùng.

Mà ba gia tộc còn lại, lần lượt là Lăng gia, Từ gia và Đông Doanh gia tộc, cả ba nguồn thế lực này, mỗi bên đều có nội tình không hề thua kém Viêm gia một chút nào. Có khi còn mạnh hơn, áp đảo Viêm gia một đầu.

Tôn Dương vừa mới đến nơi này, hẳn vốn không định sinh sự phiền phức, mặc dù là do Tiên Linh thích xen vào chuyện của người khác, nhưng hẳn cũng không thể trơ mắt nhìn người ta đánh nhau mà không làm gì?

Theo quan điểm của hắn, chẳng nào thì cũng dây vào rồi, dù mình không đánh đối phương thì bọn hắn cũng sẽ được đà lấn tới ức hiếp. Nếu đã vậy, không bằng đập trước cho mấy tên kia một trận, còn những chuyện sau thì đến đó rồi tính.

Còn về thiếu niên tên Viêm Khai kia, tiếp xúc một hồi, mọi người cũng biết được một chút về hắn. Viêm Khai năm nay mười bảy tuổi, hơn hai năm trước hắn nguyên bản là một tên yêu nghiệt chơi lửa, mới mười lăm tuổi đã luyện một thân nguyên lực đến cảnh giới Địa Tướng trung kỳ, còn nghịch thiên hơn cả Tôn Dương không biết bao nhiêu lần.

Trong quãng thời gian đó, danh tiếng của Viêm Khai tại khắp Lăng Sương thành, không ai là không biết đến, không ai là không khiếp sợ. Một tên thiếu niên thiên tài, chỉ mới mười lăm tuổi đã phá vỡ quy luật của thiên phú, nhất cử đột phá bước vào Địa Tướng trung kỳ, hẳn trở thành mặt trời sáng chói nhất ở Lăng Sương thành, trở thành viên ngọc quý nhất của Viêm gia.

Thế nhưng ông trời đổ kỳ nhân tài, vốn tưởng đợi Viêm Khai trưởng thành thì sẽ là lúc Viêm gia quật khởi, nhưng nào ngờ, một ngày kia, trong lúc Viêm Khai đang bế quan dung hợp hỏa diễm truyền thừa của gia tộc. Dĩ nhiên không biết từ nơi nào phát sinh, Viêm Khai bị ngắt đi một tháng ngủ say, sau khi hắn tỉnh lại thì bản thân đã biến đổi lớn đến khó có thể chấp nhận được.

Kinh mạch toàn thân hắn giống như vô tung vô ảnh biến mất, một chút năng lượng cũng không điều động được, cảnh giới của hắn cũng theo đó mà rớt xuống đến thể thảm, từ một Địa Tướng trung kỳ rớt xuống làm một Huyền Sĩ vô giả, ngay cả Tam Linh cảnh cũng không đến. Thật chẳng khác nào một phạm nhân bình thường, hẳn mạng tiếng là một Huyền Sĩ, nhưng lại chẳng điều động được một chút lực lượng cơ bản nhất, căn bản là đã bị phế đến tàn tệ rồi.

Khắp gia tộc Viêm gia từ trên xuống dưới, thời gian đầu đã tìm đủ mọi cách để cứu chữa cho Viêm Khai, nhưng mà dù cho bọn họ dùng cách gì? Cố gắng như thế nào thì Viêm Khai cũng không thể trở lại giống như lúc trước, bởi vì căn nguyên trên người Viêm Khai, không ai biết chuyện gì đã xảy ra với hắn. Cha của Viêm Khai từ đầu đến cuối đều không cam lòng nhìn con mình bị phế, y đã dốc hết tài lực mời đủ các y sư cao cấp nhất về xem xét cho con trai mình, nhưng lần nào nhận được cũng chỉ là một cái lắc đầu.

Thời gian dần trôi qua, hình ảnh Viêm Khai cũng ngày một mờ nhạt dần trong gia tộc, tuy hắn bị phế nhưng Viêm gia cũng không đến nỗi quá tàn ác hắt hủi hắn, chỉ là cấp cho hắn một cái tiểu viện yên tĩnh, để cho hắn an ổn sống hết đời, dù sao Viêm gia cũng đã từng kỳ vọng vào hắn, hắn cũng vì Viêm gia mà mạo hiểm đi dung hợp hỏa diễm tổ truyền của gia tộc, cho nên mới dẫn đến kết cục hôm nay, nói sao thì cũng là Viêm gia nợ hắn.

Cuộc sống của Viêm Khai từ đó sớm tối đều lặng lẽ trôi qua cho đến hôm nay, do lúc trước tính tình Viêm Khai rất hoà đồng, hẳn tuy được người tôn sùng nâng niu, nhưng hẳn chưa bao giờ tỏ ra kiêu căng hay xem thường người khác. Trái ngược lại hẳn rất hài hoà tiếp xúc với mọi người, cùng bọn họ bàn luận trao đổi kinh nghiệm mà mình có được, bởi chính vì vậy, tuy hắn bị phế, phải sống cuộc sống dân thường, nhưng trong gia tộc mặc dù mọi người không còn qua lại với hắn nhiều như trước, nhưng cũng không có ai coi thường khinh thị hắn, vẫn mắt nhắm mắt mở để cho hắn yên ổn sống.

Nhưng đó chỉ là tình hình bên trong gia tộc Viêm gia, còn ở bên ngoài, những thanh thiếu niên của các gia tộc khác thì không có được nhân từ như vậy? Trong đoạn thời gian hai năm này, Viêm Khai cứ mỗi lần xuất hiện ở bên ngoài, đến khi trở về thì không lần nào là trên người không có thương tích. Ví như hôm nay, hắn bị tiểu thiếu gia của Lăng gia chà đạp, nhục mạ mà không thể phản kháng, nếu không phải có Tiên Linh xen vào thì chỉ sợ hắn đã bị đánh đến không thể dậy nổi rồi.

Viêm Hồng tỷ tỷ của Viêm Khai vừa dìu hắn, vừa dẫn đường cho đám người Tôn Dương đi vào một biệt viện nhỏ, cô nàng này ngày thường tính cách vốn nóng nảy, nhưng nàng cũng không phải là không biết phân biệt đúng sai và ôn nhã, đặc biệt là đối với người chịu đứng ra giúp đỡ của mình thì nàng càng cảm kích.

Viêm Hồng dẫn mọi người đến một dãy gian phòng dành cho khách nhân, sau đó mới nói với mấy người Tôn Dương. "Hiện tại các người cứ ở tạm bên trong Viêm gia... Nhớ là vài ngày tới đừng có đi ra ngoài, mấy tên đệ tiện của Lăng gia kia không có nói lý lẽ đâu..."

"Bọn ta biết rồi Viêm tiểu thư... Người yên tâm, bọn ta sẽ tận lực tránh né phiền phức... Nhưng nếu tránh không được thì..." Nói đến đây, Tôn Dương khẽ cười ngậy ngó, tay vuốt vuốt chóp mũi nói một câu đứt quãng, làm cho Viêm Hồng khó hiểu, không biết ý tứ hắn muốn nói là gì?

"Được rồi, vậy thì các người cứ ở lại nơi này, ta đi có việc một lát..." Viêm Hồng nói xong liền muốn mang Viêm Khai rời đi.

Tôn Dương chợt nhớ đến chuyện gì đó liền vội vàng gọi lại Viêm Hồng cất tiếng hỏi "Viêm tiểu thư, người có thể cho ta xem tay Viêm thiếu gia một chút được không?"

Viêm Hồng cau mày, nàng không hiểu vì sao Tôn Dương lại muốn xem tay đệ đệ mình, nghĩ lẽ nào hắn có thể nhìn ra được thể trạng của đệ đệ, nhưng chuyện này không có khả năng. Nàng do dự một lúc, nhưng vẫn không nịn được liền lên tiếng hỏi với vẻ mặt đầy hy vọng. "Người có phải nhìn ra điều gì?"

Tôn Dương khẽ cười lắc đầu "Không có, chỉ là ta cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc từ trên người Viêm thiếu gia mà thôi..."

"Khí tức quen thuộc, người nói vậy là có ý gì? Không lẽ người nghĩ đệ đệ của ta có quan hệ với người... Người muốn nhận thân..." Viêm Hồng liếc xéo Tôn Dương một cái, câu từ thẳng như ruột ngựa nói cho Tôn Dương phải há miệng câm nín, thật nể phục trí óc suy tưởng của cô nàng này quá.

"Không phải là chuyện đó, ý ta muốn nói là có một nguồn lực lượng quen thuộc đang tồn tại bên trong thân thể của Viêm thiếu gia.." Tôn Dương cười khổ nói.

"Cái gì? Bên trong thân thể đệ đệ có tồn tại lực lượng khác...? Viêm Hồng kích động kêu lên.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ là cảm giác mờ ảo thôi, muốn xác định thì phải để ta xem Viêm thiếu gia trước đã..."

"Được được, người mau qua xem giúp đệ đệ của ta.." Viêm Hồng kích động luống cuống lên, nàng vội vàng mang Viêm Khai đến gần Tôn Dương nói.

Tôn Dương cũng không nói gì, hắn chỉ là theo phản ứng của Tinh Liên mà làm, hắn nắm lấy tay Viêm Khai, chậm rãi truyền vào Tạo hoá lực thăm dò, ngay khi Tạo hoá lực vừa xâm nhập vào bên trong thân thể của Viêm Khai thì bắt đầu chạy tán loạn, Tôn Dương nhíu mày lắm bầm "Đúng là không có một đường kinh mạch nào, Tạo hoá lực vừa vào không có kinh mạch làm đường dẫn, liền bị phân tán... n toàn bộ đã bị cắn nuốt..."

Khoé miệng Tôn Dương khẽ cong lên một tia cười nhạt, trong một cái chớp mắt khi Tạo hoá lực bị cắn nuốt đó, hắn đã có thể xác định được, có một nguồn lực lượng thần bí đã cố tình che dấu đi kinh mạch của Viêm Khai, ở bên trong đó từ từ cắn nuốt Tạo Hoá lực của hắn. Chỉ là loại thủ đoạn tinh vi này, bất kỳ một tu sĩ nào cũng không thể làm ra được, do vậy Tôn Dương trong đầu liền nghĩ đến một cái danh tự "Ngãi Sư" đã dùng chú thuật cao cấp.

"Thế nào rồi? Người có nhìn ra được tình trạng của đệ đệ ta không?" Viêm Hồng vẻ mặt mong chờ hỏi.

Gật đầu, một cái gật đầu của Tôn Dương làm cho hai mắt Viêm Hồng kích động đến nổi hiện lên màn nước lóng lánh như pha lê xinh đẹp. Nhưng không đợi nàng mở miệng nói gì thì Tôn Dương đã nói tiếp.

"Người mau mang Viêm thiếu gia đi trị tốt thương thể... Đợi đến khi nào hắn khoẻ trở lại thì mang hắn đến tìm ta... Ta sẽ thử giúp hắn khôi phục xem sao?"

"Người, người nói là thật... Thật có thể giúp đệ đệ của ta khôi phục..." Viêm Hồng như kiến bò trên chảo nóng, nàng vì đệ đệ mà bỏ hết cái gì mà thực nữ rườm rà kia sang một bên, vội vàng vô thức cầm lấy tay Tôn Dương gấp lên hỏi.

"Loại chú thuật này rất cao minh, ta không biết có làm được hay không... Bất quá nếu các người đồng ý thì ta cũng có thể thử.."

"Chú thuật, ý người nói, trong thời gian qua, đệ đệ của ta là bị người ta trớ chú... Là Ngãi Sư..." Viêm Hồng khiếp sợ khi nghe Tôn Dương nhắc đến chú thuật, trên đời này, chỉ có một loại người mới có thể sử dụng chú thuật, đó chính là Ngãi Sư, nhưng Viêm gia các nàng từ trước đến nay, đâu có đắc tội qua một vị Ngãi Sư nào, vì có gì người ta lại đi trớ chú lên người đệ đệ mình.

"Ta, ta đồng ý... Giúp ta, xin hãy giúp ta..." Ngay khi lời của Tôn Dương vừa dứt, giọng nói yếu ớt của Viêm Khai lại vang lên, từ trong lời nói rõ ràng có thể cảm nhận được một tia cương nghị cùng khao khát mãnh liệt của hắn.

"Vậy được, trước tiên người cứ an dưỡng cho tốt đi đã... Vì trong lúc giải chú sẽ rất đau đớn, cho nên người cần phải có đủ nghị lực và sức chịu đựng mới được..." Tôn Dương nói.

"Được, ta sẽ không vội... Ta sẽ tĩnh dưỡng thật tốt..." Viêm Khai bình thản nói ra một câu, Tôn Dương nhìn thái độ bình thản như không của hắn mà thầm kinh ngạc, thầm khen một tiếng, đối với loại tâm tính này của Viêm Khai, dù đứng trước bờ vực tuyệt vọng hay là niềm vui sướng kích động, tâm tính hắn vẫn thản nhiên như vậy, tuyệt vọng không bi quan, có hi sự không nóng vội. Thảo nào hắn còn trẻ tuổi mà thành tựu võ đạo lại cao như vậy cũng không có gì là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Âm thủ quỷ ảnh kiếm hoá thiên

"Cái gì? Tiểu Hồng, người nói có người đã hạ Ngãi chú lên người Khai nhi..." Bên trong nghị sự điện của Viêm gia, cha của Viêm Khai ngồi trên ghế chủ toạ, mặt mày tức giận đến nhăn nhó. Cánh tay y tức giận vỗ mạnh lên mặt bàn thạch bích phía trước mặt, làm cho cái bàn phải chịu tác động lớn, nó lập tức vỡ vụn ra đổ sập xuống.

Viêm Chính, gia chủ Viêm gia đứng bật dậy, khí thế thô bạo không kiềm chế được bắn ra bốn phía, làm cho không gian nhiệt độ bỗng trở nên tăng mạnh, sức nóng kinh khủng bao trùm bên trong sảnh điện, ngay cả những vật lân cận hầu như cũng muốn bị nung đỏ. Như vậy đủ thấy sức nóng từ trên người Viêm Chính phát ra là bá đạo cỡ nào.

Y vì cứu chữa cho con trai mà tìm đủ trăm phương ngàn cách, nhưng cái mà y trăm ngàn lần không ngờ đến là con mình lại bị người âm thầm hạ chú thuật lên người, hại nó phải sống khổ sở suốt hai năm.

Viêm Hồng và sáu vị trưởng lão ở bên dưới nhìn gia chủ nổi giận, cả đám người cũng tạm thời câm như hến, để mặc cho y phát tiết, nếu không, có người thật sự dám lên tiếng thì khẳng định là sẽ bị nướng đến giòn rộm chảy mỡ luôn ngay.

Sau một lúc phát tiết, Viêm Chính thu lại khí thế, y hít sâu một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh rồi lại hỏi tiếp. "Tiểu Hồng, người mau nói... Làm sao người biết có người hạ Ngải chú lên người Khai nhi..."

"Cha, là ta mang một vài người ở bên ngoài về... Hôm qua đệ đệ ở bên ngoài bị tiểu thiếu gia của Lăng gia ức hiếp, là mấy người đó đã ra tay giúp đệ đệ, ta sợ họ bị Lăng gia báo thù nên đã mang họ về gia tộc tạm trú... Nhưng nào ngờ một người trong đó lại nhìn ra được dị thường của đệ đệ..." sau đó Viêm Hồng đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói ra hết một lượt, kể lại cho cha mình nghe.

"Nếu quả thật đúng là như vậy thì đám sâu mọt Lăng gia này thật quá đáng giận... Nhưng cũng nhờ có chúng mà chúng ta biết được căn nguyên của Khai nhi..." Viêm Chính có chút thở nhẹ ra nói

"Cha, còn có một việc nữa... Người kia nói, hần có thể thử giải chú cho đệ đệ... Chỉ cần người đồng ý thì đợi khi đệ đệ an dưỡng thương thế xong hần sẽ giúp..."

"Cái gì? "Lần này, không chỉ riêng Viêm Chính, mà ngay cả sáu vị trưởng lão cũng đồng thời đứng bật dậy vừa kinh ngạc vừa mừng hô lên.

Tuy đã biết căn nguyên dẫn đến tình trạng của Viêm Khai là do Ngải Sư đã hạ chú thuật, nhưng biết được căn nguyên là một chuyện, còn chuyện tiếp theo là làm cách nào để giải chú lại là một chuyện khác, một Ngải Sư một khi đã hạ xuống chú thuật thì không phải dễ dàng phá giải như vậy? Nếu không biết rõ năng lực của đối phương thì không thể mạnh mẽ dùng sức phá được, huống hồ người hạ chú cho Viêm Khai lại có thể vô tung vô ảnh suốt một thời gian dài như vậy? Ai cũng không thể phát hiện ra, dù thấy thực lực của Ngải Sư kia là kinh khủng đến mức nào?

"Tiểu Hồng, mau người mau đi mời người kia đến đây... Chúng ta phải gặp hần một lát..." Người lên tiếng là đại trưởng lão Viêm Trần, Viêm Khai lúc trước cũng là do lão chỉ bảo dạy dỗ nhiều nhất, cho nên khi hần xảy ra chuyện lão cũng là người tiếc hận và đau xót không kém cha của Viêm Khai. Bây giờ đưa nhỏ ngày nào lại có hy vọng quật khởi, bảo sao lão không gấp cho được.

"Cái này sợ là không được a Trần gia gia... Hần từ sau khi nói chuyện kia xong, chỉ nói là khi nào đệ đệ chữa khỏi thương thế thì mang đến chỗ hần, hần tự nhiên sẽ gặp..." Viêm Hồng cúi thấp đầu, có chút lúng túng nói.

"A lại có người quái dị như vậy? Đây chẳng phải nói chuyện hần gây ra, lại bỏ mặc không thèm quản, ném cái củ khoai nóng này lại cho Viêm gia chúng ta thay hần xử trí sao? "Nhị trưởng lão dựng râu ý tứ móc xéo nói ra.

"Nhị trưởng lão, người nói cái gì vậy? Người kia đánh cũng chỉ là đánh một con Lam Phong Lang, còn tên tiểu thiếu gia kia là do ta đánh a... Cho nên..." "Đù rồi, đừng có tranh cãi nữa... Hừ cũng chỉ là một cái Lăng gia, đánh thì cũng đánh rồi, muốn đòi công đạo thì cứ đến đây, các người việc gì phải phí nước bọt đi tranh cãi..."

Viêm Hồng há miệng muốn nói chưa hết câu thì đã bị cha mình cắt ngang, lời nói bá đạo vang lên, rơi vào trong tai mọi người, làm cho cả bảy người đều xúng người kinh ngạc, họ chưa bao giờ thấy gia chủ hành động ăn nói tùy tiện như vậy? Đây tự nhiên mọi người đều hiểu, ý của Viêm Chính là chỉ cần người mò đến cửa thì sẽ đánh, không cần phải nói nhiều.

Thấy ý gia chủ đã quyết, sáu vị trưởng lão cũng lập tức im lặng, không nói gì nữa? Dẫu sao cũng là do bên phía Lăng gia gây sự trước, nếu bọn hần không nói lý lẽ thì Viêm gia cũng không cần phải nói nhiều nữa, trực tiếp đánh là được.

Còn về phần Tôn Dương đến trú tạm tại Viêm gia, có thể lưu lại hần hay không thì còn phải xem vào biểu hiện của hần, nếu như Tôn Dương thật sự có thể giải chú cho Viêm Khai thì tất nhiên Viêm gia không những sẽ bao che hần, mà còn đem hần trở thành người có ân với gia tộc, cho hần sự kính trọng xứng đáng với công lao của hần.

Không khí bên trong sảnh điện lâm vào yên lặng trong chốc lát, Viêm Chính chấp tay sau lưng đi qua đi lại, bộ dáng trầm mặc như đang suy tư. Cuối cùng, y thở ra một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn Viêm Hồng ở bên dưới hỏi.

"Tiểu Hồng, hiện tại người đã an bài cho những người kia ở nơi nào? Ta muốn nhìn qua bọn hần một chút..."

"Là ở giang Trúc Lâm viên thưa cha..." Viêm Hồng nhanh miệng đáp.

"Được rồi, không ai được kinh động bọn hần, ta muốn âm thầm quan sát bọn họ trước sau đó mới quyết định..." Nói xong thân ảnh Viêm Chính liền hoá thành vô số đốm lửa rồi tiêu tán ngay trước mặt mọi người, sáu vị trưởng lão cũng theo sau, mỗi người đều lần lượt hoá thành ánh lửa rồi tiêu tán.

Khi bọn họ xuất hiện trở lại thì đã ở bên ngoài khuôn viên của Trúc Lâm viên, bảy người đạp trên bảy ngọn trúc cao vút, thân thể nhẹ nhàng đứng đưa bông bèo trong gió, theo sự chuyển động của những ngọn trúc yếu ớt.

Viêm Chính di chuyển ánh mắt nhìn về phía khoảng sân trống bên trong Trúc Lâm viên, y liền nhìn thấy hai người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên bộ bàn ghế bằng đá nói chuyện. Vừa nhìn thấy hai người này, không riêng gì Viêm Chính mà ngay cả sáu vị trưởng lão cũng nhũn mày cảm thấy kỳ lạ, một người nhìn thì có vẻ là một hoà thượng của phật môn, nhìn đáng vẻ thì có thể thấy người này tu phật rất có đạo hạnh, với lại ngoại hình rất thanh tú, gương mặt góc cạnh trắng nõn, đẹp đến kỳ lạ.

Chỉ có điều khi họ nhìn vào đôi mắt của hoà thượng này, vốn là một đôi mắt cong đẹp như mắt phượng, nhưng có sao đôi con ngươi lại sắc bén cùng tà dị như vậy? Hoàn toàn phản diện lại với toàn bộ khí chất phật môn của hần.

Mà một người còn lại thì càng quái dị hơn, toàn thân tên thanh niên này từ đầu đến chân đều toát ra một loại khí chất tầm thường chính hiệu của một phạm nhân chính cống, hay có thể nói hẳn hoàn toàn là một người bình thường, một chút lực lượng hay tố chất của tu sĩ cũng không có, cái gì cũng không có phát ra, mà đáng nói hơn nữa là tất cả những thứ đó đều được thể hiện một cách tự nhiên, không hề có dấu hiệu bị thủ thuật che giấu hay cố tình áp chế.

Cả bảy người liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều nhìn thấy sự khó hiểu từ trong mắt đối phương, và đương nhiên họ sẽ không lú lẫn tới nỗi cho rằng hai tên thanh niên bên dưới là hai người bình thường giống như vẻ bề ngoài của bọn hắn.

Ngay khi ánh mắt của bảy người Viêm Chính rơi vào đánh giá hai người Hoạ Thiên và Tôn Dương, thì bọn hắn cũng đồng thời lưu ý, ánh mắt nhướng lên liếc về phía những ngọn trúc cao ở bên trong Trúc lâm.

"Ồ bị phát hiện rồi!" Đại Trưởng lão Viêm Trần kinh ngạc thốt lên một tiếng, với tu vi của mấy người bọn họ hiện tại, chỉ cần họ muốn ẩn giấu thì những tu sĩ từ Thiên Tướng trung kỳ trở xuống, nếu muốn phát hiện ra bọn họ là chuyện rất khó. Vậy mà lại bị hai tên thanh niên kia nhìn thấy được.

Viêm Chính tuy cũng kinh ngạc nhưng cũng không có lên tiếng, y chỉ thông dong đứng đó, vẻ mặt có chút tán thưởng đối với hai người Tôn Dương và Hoạ Thiên. Sau đó y quay sang nói với sáu vị trưởng lão "Các vị trở về trước... Ta đi qua đó nói chuyện với bọn hắn một lát..."

"Được, vậy chúng ta đi trước..." Sáu người rời đi, Viêm Chính đạp nhẹ bước chân bay xuống đứng đối diện với Hoạ Thiên và Tôn Dương, y khẽ nở nụ cười hoà ái, sang sảng nói.

"Hai vị tiểu hữu, tề xá của Viêm gia không biết mọi người ở có quen không?"

Tôn Dương đưa mắt quan sát người trung niên trước mặt một lượt, cảm thấy người này toàn thân đều có nhiệt lượng rất cao, khí tức thì nội liễm không nhìn ra được tu vi. Đáng về tuy ôn hoà nhưng không thiếu phần uy nghiêm của người bề trên, Tôn Dương vừa mới vào phủ đệ Viêm gia ngày ngốc một ngày, ngồi còn chưa nóng đất, làm sao có thể nhận ra được người trước mặt mình là ai, chẳng qua nếu người ta đã hỏi thì hẳn cũng phải theo lệ mà trả lời.

"Đa tạ đại thúc, lâm viên của Viêm tộc rất tốt... Xin hỏi thúc là...?"

"Ha ha ta quên mất chưa giới thiệu... Ta là Viêm Chính cha của Viêm Hồng và Viêm Khai..." Viêm Chính cố tình để cho Tôn Dương được tự nhiên, cho nên y không nói mình là gia chủ Viêm gia, mà chỉ nói mình là cha của Viêm Khai và Viêm Hồng.

"À hoá ra là Viêm đại thúc... Tiểu tử gọi là Tôn Dương, bên cạnh là bằng hữu của ta tên là Hoạ Thiên, bên trong còn có hai vị nữ tử đang trị thương, mấy người chúng ta là từ nơi khác đến, hiện tại lâm phiên Viêm gia của thúc rồi... Đợi bằng hữu của ta thương thế tốt một chút rồi chúng sẽ lập tức đi ngay..." Tôn Dương cũng cười hoà nhã, sau đó đem mấy người Hoạ Thiên giới thiệu qua một lượt.

"n thì ra là Tôn tiểu hữu... Ách mà đợi đã, ngươi vừa nói người bên cạnh ngươi tên là Hoạ Thiên?" Viêm Chính cười ôn hoà sau khi nghe Tôn Dương giới thiệu, nhưng sau đó nụ cười y chợt tắt biến, thay vào đó là một vẻ mặt kinh ngạc và khó hiểu, vừa nhìn Hoạ Thiên vừa hỏi lại Tôn Dương.

"Đúng vậy, Viêm thúc có chuyện gì sao?" Tôn Dương nhìn vẻ mặt kinh nghi của Viêm Chính, hẳn liền kỳ quái hỏi.

Nhưng mà Viêm Chính không có trả lời hắn, y lại trực tiếp quay sang cẩn thận dò xét rồi chậm chạp hỏi Hoạ Thiên "Dám hỏi vị này có phải là Âm Thủ Quý Ánh Kiếm Hoạ..." "Được rồi, ngươi chỉ cần biết, cái tên Hoạ Thiên trên đời này sẽ không có người thứ hai là được..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phạm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Lãng gia mò đến cửa

Ba người nam nhân ngồi xuống đàm luận, sau khi xác định được thân phận của Hoạ Thiên, Viêm Chính có vẻ càng khách khí hơn một chút, hoàn toàn không có bộ dáng cao ngạo của gia chủ một gia tộc chút nào.

Mà Tôn Dương thì thấy Viêm Chính hoà đồng dễ gần như vậy, hẳn cũng rất tự nhiên mà trò chuyện cười cười nói nói vui vẻ. Duy chỉ có cái tên chuyên làm mặt lạnh như Hoạ Thiên là ngồi đơ ra như phỗng, thỉnh thoảng chỉ mở miệng nói vài ba câu rồi sau đó lại tiếp tục làm mặt lạnh.

Viêm Chính thấy Tôn Dương cũng hoà hợp như vậy? Y cũng tranh thủ nói với hắn rất nhiều chuyện ở Lãng Sương thành, ví dụ như nói về các gia tộc lớn như Lãng gia, Từ gia và Đông Doanh gia. Y còn nhắc đến các tông môn đại phái lớn như Bách Thảo Tiên Cung, Sinh La môn, Linh Vân Kiếm Các và Bách Bảo tông. Hoàn toàn không có nhắc gì đến chuyện của Viêm Khai con trai mình, nhưng mà cũng không phải là không nhắc đến, chỉ là y đang khôn khéo lựa thời cơ phù hợp để mở miệng với Tôn Dương mà thôi.

Tôn Dương đương nhiên cũng nhận ra điểm này, nhưng mà hắn cũng không vội, dù sao hắn cũng đã đáp ứng với Viêm Khai rồi, cho nên đằng nào hắn cũng phải giúp. Chẳng qua hiện tại hắn mới đến Thành Sương Mù này, vẫn còn cần nhiều hiểu biết một chút để cho dễ hành sự, bây giờ có người ngồi đây nói cho hắn nghe, hắn đương nhiên cũng sẽ không từ chối.

Chỉ là khi hắn nghe đến đoạn có Bách Thảo Tiên Cung thì hai mắt liền toả sáng. Hắn đến Lăng Sương thành này cũng chính vì tìm Bách Thảo Tiên Cung mà đến, đây là chuyện mà sau khi rời đi Tiên Y lão nhân đã nhờ vả hắn, để hắn hộ tống giúp Tiên Liên và Tiên Linh đến được Bách Thảo Tiên Cung. Nghe nói nơi đó là thiên đường của Y Sư, Tiên Liên và Tiên Linh đi đến đó sẽ như cá gặp nước, mở ra một con đường mới cho các nàng tha hồ vùng vẫy.

"Viêm thúc, thúc có thể nói rõ cho ta về Bách Thảo Tiên Cung không?" Tôn Dương vội vàng hỏi.

"n người muốn biết về Bách Thảo Tiên Cung... Cũng được, vậy thì ta sẽ nói cho người nghe một chút..."

"Bách Thảo Tiên Cung là nơi thánh địa của Y Sư và Luyện Dược Sư ở Lăng Sương thành này, toà Tiên Cung này nằm sâu bên trong địa phận của Linh Thú bên trong Nhiệt Đới sầm lăm. Ở nơi đó linh khí vô cùng nồng đậm, địa thế nằm ngay Địa mạch chủ hiểm thấy, tất nhường ở đó cũng vì vậy mà ôn nhường nuôi dưỡng ra vô số thiên tài địa bảo và thảo dược quý hiếm. Vì vậy cho nên nơi đó mới được chọn làm vị trí để kiến tạo Bách Thảo Tiên Cung với lại tất cả những Y Sư đi ra từ Tiên Cung này mỗi người đều có tài nghệ vô song.... Y đức đều có đủ, đa phần người sau khi rời khỏi Tiên Cung thì họ đi lang bạt khắp nơi, cứu chữa cho vô số người, nhưng mục đích của họ cuối cùng cũng chỉ có một, đó là họ muốn nâng cao Y Đạo của mình đến trình độ "Nhất Từ Hồi Sinh" có thể dùng thảo dược và y thuật kết hợp để cứu một người từ cõi chết trở về."

"Ồ nghe ra thì Bách Thảo Tiên Cung này cũng là một nơi khá tốt nhỉ... Tiên Liên và Tiên Linh đi đến đó có vẻ phù hợp a..." Nghe Viêm Chính nói xong, Tôn Dương ngồi xoa cằm trầm nghĩ. Đã có mục tiêu rõ ràng rồi, những chuyện cần thiết bên trong Lăng Sương thành hắn cũng đã hiểu đại khái, nghĩ nghĩ xong hắn lại quay qua nói chuyện của Viêm Khai.

"Đúng rồi Viêm thúc, không biết trong nhà thúc có ai gây mâu thuẫn với vị Ngải Sư nào không? Tại sao người ta lại ra tay độc ác, đem toàn bộ kinh mạch của Viêm Khai chặn lại rồi ăn giấu đi như vậy...?"

"A chuyện này ta cũng không rõ lắm, hình như là không có ai đắc tội với Ngải Sư cường đại nào? Ta cũng không biết vì sao hắn lại hạ độc thủ lên người con trai ta..." Nghe Tôn Dương nhắc đến chuyện của Viêm Khai, Viêm Chính cũng nghiêm túc lại, vẻ mặt cũng có phần như muốn tức giận nói.

"Ồ nếu không có thì rất có khả năng là do những gia tộc đối đầu với Viêm gia hạ độc thủ rồi... Nếu đối lại là ta, khi nhìn thấy một gia tộc khác mọc ra một thiên tài có lực uy hiếp như Viêm Khai thì ta cũng sẽ tìm mọi cách để trừ bỏ hắn, để tránh đi mối họa về sau... Mười lăm tuổi đạt đến Địa Tướng trung kỳ, con mẹ nó đây là cái khái niệm gì chứ?"

Tôn Dương càng nói hắn càng cảm thấy ám ức cho bản thân mình, chính mình cũng thiên tân vạn khổ mới đi đến một bước ngày hôm nay, cũng đã hai mươi tuổi rồi, vậy mà tên Viêm Khai kia ngay từ lúc mười lăm tuổi đã ở vào cảnh giới này, trong hai năm nay nếu như hắn không bị người ta ám toán thì sẽ đạt đến trình độ nào cơ chứ... Còn Tôn Dương hắn vì buồn bực mà cũng quên bên đi, tại sao hắn không nghĩ đến trong ba năm qua, nếu như hắn không phải vì chữa thương thì hắn sẽ đạt đến cảnh giới nào rồi.

"Ám toán... Nếu đúng như lời người nói thì chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là Lăng gia... Viêm gia ta và Lăng gia đã đấu đá suốt mấy thế hệ rồi, nếu nói kẻ có cừu oán lớn nhất thì cũng chỉ có Lăng gia..." Viêm Chính siết chặt nắm tay đầy bị phần nói ra.

"Lại là cái Lăng gia đó sao?"

"Nếu không phải là bọn chúng thì ta thật không nghĩ ra là ai đã hạ độc thủ với con trai ta..."

"Vậy thì đợi một thời gian đi... Đợi sau khi Viêm Khai được giải chú thì sẽ rõ... Đối với Ngải Sư, một khi hạ chú mà bị người giải được thì hắn ít nhiều sẽ bị tổn hại... Đến lúc đó khi hắn tức giận rồi thì sẽ tự mình mò tới cửa cho chúng ta nhìn..." Tôn Dương điềm nhiên nói một cách rất là thoải mái, giống như hắn rất tự tin có thể giải được chú thuật trên người Viêm Khai vậy?

"Người thật sự có thể cứu giúp cho Khai nhi của ta..." Viêm Chính kích động đến nỗi bắt lấy cánh tay Tôn Dương mà gấp gấp hỏi.

Nhưng mà Tôn Dương cũng không nóng vội như vậy? Hắn vẫn bình thản nói ra một câu để cho Viêm Chính vừa cảm thấy an tâm vừa cảm thấy khó tin "Chỉ cần không phải là chú thuật do Ngải Đế hạ xuống thì ta đều có lòng tin giải được..."

"Nói đùa sao? Lão Tôn nắm trong tay Ngải Đế Yêu Liên, tuy đã bị đồng hoá nhưng vẫn còn đặc tính của Yêu Liên, nếu Ngải Đế Yêu Liên mà còn không giải được chú thuật của Ngải Sư cấp bậc thấp thì ta đem nó ném quách đi cho xong chuyện chứ giữ lại cái thứ vô dụng đó làm gì?..." Tôn Dương cúi đầu trầm nghĩ.

"Được... Vậy ta sẽ lập tức đi chuẩn bị, lo liệu điều trị tốt nhất cho Khai nhi, đến lúc đó dù thành công hay thất bại Viêm Chính ta vẫn sẽ tạ Tôn tiên hữu người đã có lòng giúp đỡ..." Viêm Chính kích động, đang đứng lên chuẩn bị rồi đi lo liệu cho Viêm Khai thì đột nhiên, từ bên ngoài Viêm Hồng chạy vào kêu lớn.

"Cha.... Người của Lăng gia thật dám xông vào cửa rồi, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?"

"Hừ chúng thật dám đến, đến cũng đúng lúc lắm... Ta cũng có một số chuyện cần nói với chúng đây..." Viêm Chính vỗ bàn tức giận đứng dậy, nhiệt lượng nóng bức từ trên người y điên cuồng phóng thích ra đốt không gian vang lên từng tiếng lách tách.

"Viêm thúc, không nên đề cập đến chuyện của Viêm Khai lúc này... Thúc hiểu ý ta chứ?... " Tôn Dương thấy Viêm Chính tức giận như mất bình tĩnh, chuẩn bị rồi đi, hắn liền nhắc nhở để cho y bình tĩnh lại. Nếu không việc của Viêm Khai là đúng là do Lăng gia làm, lúc này mà phanh phui ra, đánh rần động có thì Viêm Khai sẽ càng thêm ăn khổ, bởi vì chú thuật của Ngải Sư có thể phát động bất cứ lúc nào, cho dù là ở cự ly cách xa nhau bao nhiêu vạn

đậm thì hần vẫn có thể điều khiển chú thuật bộc phát được, đó chính là chỗ đáng sợ của Ngải Sư.

"Đa tạ đã nhắc nhở, ta thật nóng vội suýt chút nữa thì làm hỏng việc rồi."

"Không có gì? Ta đi cùng thúc ra ngoài xem một chút.." Viêm Chính gật đầu sau đó thân thể hoá thành từng đốm lửa nhỏ rồi biến mất, Tôn Dương hơi kinh ngạc trong chốc lát sau đó hần cũng điem ra một lỗ không gian chui vào trong rồi cũng biến mất, trong sân lúc này chỉ còn lại một mình Hoạ Thiên vẫn đang ngồi làm mặt lạnh thì thảo lẩm bầm "Cái Lăng gia kia chọc phải ôn thần rồi"

Trong chốc lát tầng khí không gian khê vụn vụn, Viêm Chính bước ra phía trước đại môn của Viêm gia, tiếp đó là một cái lỗ đen mở ra, Tôn Dương bước ra từ lỗ không gian. Hần đưa mắt nhìn một vòng đám người trước mặt gồm có khoảng sáu bảy người gì đó, cảm đầu là một tên trung niên có khuôn mặt hơi nhọn, có ria mép giống cá trê, đôi mắt thì một mí lại vừa dài nhỏ hẹp, trông mắt hay xoáy đảo, đây rõ ràng là điển hình của một kẻ tiểu nhân. Phía sau hần còn có hai lão già nhìn tu vi có vẻ thâm hậu khó lường, ba người còn lại là ba thanh niên đều mặt y phục màu trắng, hai nam một nữ.

Nhìn khí chất của ba người thanh niên này còn có phần sáng sủa dễ nhìn hơn mấy người kia rất nhiều, chỉ có điều bọn hần hiện đang vào vai phản diện, cho nên Tôn Dương dù nhìn như thế nào cũng cảm thấy bọn họ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Dịch chuyển không gian quái đăng

"Lăng Tỷ người lại thật sự dám dẫn người đến gõ cửa Viêm gia ta... Hừ" Viêm Chính đứng chấp tay sau lưng, dáng vẻ uy nghiêm khí thế hùng hậu quát lớn một tiếng, làm cho râu cá trê của người gọi là Lăng Tỷ cũng bị thổi bay lên.

"Mẹ kiếp, ta tên là Lăng Tây, ai cho người gọi ta là Lăng Tỷ... Hừ ta đến đập cửa Viêm gia thì sao? Con gái người dám ra tay đánh cháu ta bị thương nặng như vậy? Nếu người không cho ta một cái công đạo thì đừng trách Lăng gia ta trở mặt..." Lăng Tây nổi giận gầm lên một tiếng, hần ghét nhất là bị người khác gọi mình là Lăng Tỷ, như vậy chính là đem hần đi so sánh với chuột a.

"Hừm Tây với Ta cái gì ở đây... Người không biết cảm gương soi mặt thì cũng phải biết mức chịu nước để mà soi chứ... Người nhìn lại người trước đi rồi xem ta gọi có đúng tên người hay không? Còn chuyện của tên tiểu tử kia, hần dám chà đạp con trai ta, ta còn chưa tính sổ với hần... Vậy mà các người còn không biết vô si chạy đến đây gõ cửa..." Viêm Chính chăm chọc, lời lẽ nói ra khỏi miệng đều nhắm vào tên Lăng Tây kia, khiến hần tức giận nghiêng răng đến nổi mặt đỏ lên như táo chín.

"Không cần phải nói nhiều... Hôm nay chúng ta đến đây thứ nhất là đệ tử Lăng Thiên của Lăng gia ta muốn hạ chiếu thư, khiêu chiến đệ tử Viêm gia các người... Còn việc thứ hai, đó là các người phải giao ra kẻ đã đánh giết con Lam Phong Lang của Lăng Kiếm..." Lăng Tây bị chọc giận, hần liền không muốn dài dòng, dứt khoát nói ra mục đích của mình, lợi dụng việc của Lăng Kiếm để chen ép lên đầu Viêm gia.

"Lăng Thiên khiêu chiến, Lăng gia người cũng thật biết chọn người quá nhi... Lấy thực lực Địa Tướng đại viên mãn của hần đi khiêu chiến thì trong đồng lứa Viêm gia ta tự không... Được Viêm gia ta chấp nhận khiêu chiến, ước hẹn một tháng sau, con trai ta Viêm Khai sẽ tự mình ứng chiến..."

Viêm Chính sầu não khi nghe người khiêu chiến là Lăng Thiên, kẻ này hiện tại ở Lăng Sương thành chính là người trẻ tuổi đệ nhất nhân, năm nay hai mươi tám tuổi đã bước vào Địa Tướng đại viên mãn. Y vốn đang định nói trong đồng lứa Viêm gia tự nhận không có ai bằng Lăng Thiên, nhưng ngay lúc đó Tôn Dương lại đột nhiên truyền âm bảo y cứ an tâm nhận lời khiêu chiến thay cho Viêm Khai, y cũng không rõ ràng ý đồ của Tôn Dương lắm, nhưng mà vẫn kiên định tin tưởng hần gật đầu, lời nói nhanh chóng xoay chuyển nhận lời khiêu chiến.

"Viêm Khai à ha ha ha Viêm Chính, có phải đầu người có vấn đề rồi không? Con trai người bây giờ đã thành ra cái bộ dạng gì người còn không rõ sao? Một kẻ không thể huy động kinh... À không một kẻ phế vật như vậy? Người muốn hần đi chịu chết sao?"

Tôn Dương và Viêm Chính liếc mắt nhìn nhau, đây chính là ý đồ của Tôn Dương, hần muốn dùng cái tin tức giật gân này để nhìn xem, người của Lăng gia có buộc miệng nói ra manh mối gì hay không? Vậy mà tên Lăng Tây kia thật sự đã hé lộ ra. Hai nắm tay Viêm Chính đang cố gắng siết chặt lại vì nén giận, hai mắt cũng ầm ầm như có hoả diễm điên cuồng muốn bốc lên...

Một câu vừa rồi, tuy Lăng Tây đã thật nhanh sửa lại, nhưng như vậy cũng đã đủ để đoán ra, ý hần muốn nói "Một kẻ không thể điều động kinh mạch" chuyện này bao nhiêu năm qua Viêm gia từ trên xuống dưới không ai biết Viêm Khai bị cái gì, vậy thì đương nhiên những người bên ngoài càng không thể biết, vì sao hôm nay người của Lăng gia lại biết.

Điều đó chứng tỏ, ngay từ đầu bọn hần đã biết, hay nói chính xác hơn là suy đoán của Tôn Dương đã nói đúng, chính là đám người Lăng gia đã âm toán Viêm Khai. Viêm Chính hít sâu một hơi cố nén giận, khuôn mặt ảm trầm đến đáng sợ nhìn đám người Lăng gia lạnh lùng nói.

"Chúng ta đã chấp nhận khiêu chiến rồi... Không còn việc gì thì mau rút đi, đứng có nhay nhua chọc giận ta, ta mà nổi điên thì sẽ đem các người bóp chết đấy..."

"Đi à người mới chỉ đáp ứng một việc... Còn tên kia người không định giao ra sao?.." Lăng Tây vẫn lơ đãng không quan tâm lời nói của Viêm Chính,

hắn chỉ tay vào Tôn Dương đang đứng bên cạnh nói.

"Người... " Viêm Chính đang muốn bạo phát thì đột nhiên bị Tôn Dương đưa tay chặn lại nói " Viêm thúc, việc của thúc đã xong rồi... Bây giờ đến lượt ta rồi đi..."

" Nhưng mà..."

" Không sao? Cân lượng của ta rất nặng, chỉ sợ bọn hắn mang đi không nổi..."

" Vậy được, người cẩn thận một chút..."

Tôn Dương gật đầu bước lên phía trước, hắn nheo mắt nhìn đám người Lăng gia một cái sau đó ra vẻ lười biếng nói " Ai lên bắt ta trước... Ta nói trước ta rất nặng đó nha..."

" Hừ ranh con, lại còn dám ngông nghênh như vậy? Lăng Huy Lăng Kiến các người lên bắt hắn..." Lăng Tây nhìn bộ dạng lười biếng của Tôn Dương khiến hắn rất khó chịu, vì vậy hắn lập tức ra lệnh cho hai thanh niên sáng sủa kia xông lên trước bắt lại Tôn Dương. Hai tên thanh niên lĩnh mệnh đều xông lên, cả hai đều có tu vi là Địa Tướng sơ kỳ.

Hai tên thanh niên phát động lực lượng mạnh mẽ, tốc độ nhanh như chớp phóng ra hai bên công kích Tôn Dương. Tôn Dương vẫn đứng đó vẻ mặt vẫn bày ra lười biếng như không nhìn thấy gì, bất chợt hắn vươn tay ra đập loạn choang vào hư không, vang lên từng tiếng bộp bộp giống như đang đập mấy con muỗi. Sau đó chỉ thấy hai cái bóng màu trắng bay ngược trở về, với tốc độ còn nhanh hơn cả khi bọn hắn xông lên.

Cả đám người trợn mắt kinh ngạc, đầu ai ngờ rằng, Tôn Dương vẫn đứng vững chỉ vung ra mấy cái tát mà đã đánh cho hai tên thanh niên đó thê thảm như vậy? Thậm chí bản thân hắn còn chưa động một chút nào nữa.

Hai lão già đứng phía sau Lăng Tây nheo mắt nhìn Tôn Dương, muốn dò xét cảnh giới của hắn, nhưng mà dù cho hai lão làm cách nào cũng không thể dò ra được một chút gì?

" Lăng Tây, kẻ này không phải đơn giản... Để hai người bọn ta cùng lên bắt hắn..." Hai lão già thì thầm xong liền bước lên phía trước, khí thế trên người hai người tản ra làm nổi lên hai cơn gió lốc xoáy tròn lẫn đi.

Tôn Dương khoanh hai tay trước ngực, lúc này hắn mới để ý đến, thì ra hai lão già này lại giống nhau như đúc, có lẽ là huynh đệ song sinh. Hắn nhìn khí thế hai người đang tăng lên, ước lượng tu vi của hai lão già này có lẽ cũng đã là Thiên Tướng sơ kỳ.

Hai lão già động thân, tốc độ còn nhanh hơn hai tên thanh niên vừa nãy không biết bao nhiêu lần, chỉ trong vài cái chớp mắt, hai bàn tay khô quắt của hai lão già song song cùng một chỗ, mười ngón tay mọc lại thành trảo cát về phía cổ họng Tôn Dương, ra tay cực kỳ âm hiểm ác độc.

Tôn Dương hơi kinh ngạc, hắn nhích người lui về phía sau một chút, ánh mắt hắn trong chớp nhoáng đảo qua cô nàng của Lăng gia đang lạnh lùng nhìn hắn. " Á à đám mắt lớn trùng mắt nhỏ với ta à? ..." Khoé miệng Tôn Dương vẽ lên một đường cong âm hiểm, trong một na sát khi hai lão già tiếp cận sắp bộp vào cổ hắn, bất chợt trước người Tôn Dương đột nhiên cánh tay diềm ra, hai cái lỗ đen không gian lập tức hình thành, đem hai cái Long Trảo thủ của hai lão già nuốt vào bên trong. Đồng thời cũng ngay lúc đó, phía trước ngực của cô gái Lăng gia kia cũng bất thành linh xuất hiện hai cái lỗ đen, sau đó từ bên trong hai cái Long Trảo thủ khô quắt phóng ra chụp trúng ngay vị trí cần chụp, hai bên hai cái không lệch đi chút nào.

Cảm giác mềm mềm co giãn truyền lại trên bàn tay khiến cho hai lão già trong nhất thời cứ tưởng là đã chế trụ được Tôn Dương cho nên ra sức mà bóp lấy, bởi vì hai cái lỗ đen xuất hiện quá bất ngờ với lại còn nằm ngay tại vị trí cổ của Tôn Dương cho nên hai lão không kịp phản ứng. Còn về phía cô gái kia thì đang đứng sững sờ cả người, nàng ta cúi đầu vô thức nhìn hai cánh tay khô quắt đang nắm lấy hai bên bộ ngực sữa của mình mà bóp. Trong lòng nàng ta bất giác dâng lên một cổ ghen khuất cùng xấu hổ không thể nói thành lời.

" A á á á á " Một tiếng hét chói tai vang lên, làm cho đám người đang chăm chú nhìn cảnh tượng quái dị bỗng sực tỉnh.

Viêm Chính liếc mắt nhìn Tôn Dương rồi giả vờ dẫn đầu ho khang một tiếng, y cố nén cười, nhưng trên khuôn mặt đã lộ rõ ý cười, đồng thời cũng thần phục trong lòng đối với Tôn Dương, cái trò quái đản như vậy mà hắn cũng đem ra đùa được. Viêm Hồng ở bên cạnh cũng nhìn một màn này mà đỏ mặt tía tai thay cho cô nàng kia không ít.

Còn về phía Lăng Tây lúc này thì thầm than hồng hét, hắn sốt sắn lấy bàn tay che mặt lại không dám nhìn, bởi vì lần này trở về bọn hắn gặp họa lớn rồi. Mà hai lão già kia khi phân biệt rõ phương hướng thì càng sâu não hơn, cả hai cùng thu tay về nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn chằm chằm Tôn Dương với vẻ đầy cảm hận.

" Nhìn ta, nhìn ta làm gì? Là các người tiện nghi đi sờ nàng ta... Chứ ta có nắm được cái gì đâu mà lại nhìn ta...? Ha ha ha " Tôn Dương đứng khoanh tay trước ngực, vừa nói vừa trêu tức để cho cô gái kia giận quá mà lăn ra ngất xỉu tại chỗ, còn hai lão già thì giận dữ mặt đỏ như gấc chín, trông cực kỳ hồng nhuận tràn đầy sức sống nha.

" Người được lắm tên ranh con... Người cứ chờ đấy... Chúng ta đi..." Lăng Tây thấy hai lão già cũng không thể bắt được Tôn Dương, hắn liền dứt khoát mang người trở về, chỉ sợ còn ở lại nơi này thêm một chút có khi còn mất mặt hơn nữa.

Thấy Lăng Tây rời đi, hai lão già mặt dù vẫn còn giận tím mặt không cam tâm, nhưng cũng phải theo Lăng Tây trở về, chỉ là trước khi đi ánh mắt như muốn giết người của hai lão nhìn chằm chằm Tôn Dương, đầy phần hận nói " Tiêu tử ngươi ra đường cẩn thận gặp ma..."

Chương 98: Gặp lại Thiên Ân

Mười ngày sau

Thoáng cái mười ngày liền trôi qua, bầu trời Lăng Suong thành gần đây đột nhiên phát sinh dị biến, mây trắng trên cao đang dần chuyển thành màu vàng rực tựa như lửa. Nhiệt độ ẩm thấp trên toàn bộ Lăng Suong thành lần đầu tiên có dấu hiệu trở nên nóng bức kinh người, sương mù cũng dần chuyển biến tan ra không ít, để cho toà Thành Suong Mù này lần đầu chân chính lộ rõ diện mạo tráng lệ hào hùng của nó.

Khí tượng đột nhiên biến đổi, bầu trời mây đỏ quay cuồng như đang hội tụ một nguồn năng lượng cường đại. Theo đó, tất cả những thế lực lớn nhỏ bên trong Lăng Suong thành cũng bắt đầu rục rịch chú ý đến, không biết là ai đã lan truyền tin tức, nói rằng sắp có Dị Thú xuất hiện.

Những lời truyền miệng này vô tình dẫn đến một trận oanh động, khắp Lăng Suong thành bắt đầu náo loạn, còn có rất nhiều tu sĩ ở từ khắp mọi nơi nghe được tin tức cũng liêu mạng chạy đến Lăng Suong thành hội tụ. Không gian trong thành phút chốc bỗng trở nên ngột ngạt, có chút chật chội, đâu đâu cũng có bóng dáng các tu sĩ, mạnh yếu, đủ mọi cảnh giới. Người đến nơi này thật sự quá đông, mà số lượng còn đang liên tục tăng lên.

Đây chính là sức hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ của Dị Thú. Đi giữa lòng người đông đúc, Tôn Dương và Hoạ Thiên luôn nghe văng bên tai, toàn bộ đều là tiếng nghị luận đủ các kiểu về Dị Thú sắp xuất hiện, có người nói Dị Thú lần này chắc hẳn là một con Dị Thú thuần hoá, còn có người nói Dị Thú lần này chắc chắn cấp bậc cũng sẽ là Nguyên Linh hoặc cũng có thể là Cấp bậc Tinh Nguyên trung cấp, chỉ có điều không biết nó sẽ là chủng loại nào?

Tôn Dương cũng rất tò mò về Dị Thú sắp xuất hiện này, nhìn nơi nơi đều phủ kín bóng người, hẳn nghĩ mà cảm thấy bản thân mình may mắn vì năm đó đã cướp gọn một con Nguyên Linh Yêu Huyền Linh Chu. Nếu lúc đó mà dẫn động đến nhiều người như lúc này thì chỉ sợ sẽ không có phần của hắn, mà cho dù có cướp được thì hắn cũng sẽ không được yên thân mà sử dụng.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Hoạ Thiên như vô hình hỏi Tôn Dương, còn những chuyện huyền ảo xung quanh dường như cũng cùng hắn không có quan hệ, hắn vẫn một bộ mặt lạnh, lặng lẽ như vậy.

"Trước tiên đi đến sân đấu gia Bách Bảo của Bách Bảo Tông cái đã... Nếu thật sự có Dị Thú xuất hiện thì ta cũng phải tranh thủ chuẩn bị tốt một chút... Kiểm chút lợi lộc mới được... Hắc hắc" Hắn muốn nhân lúc này tranh thủ đến tìm một món binh khí vừa tay để có thể tiện sử dụng, nói chẳng hạn như Đạp Phá Tinh Vân của hắn, chiêu này uy lực chủ yếu là lực bạo kích là chính, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mỗi lần sử dụng hắn đều phải dùng năng lượng huyền hoá ra cây búa, cho nên uy lực phát động công kích không được hoàn mỹ, mà mỗi lần vận dụng năng lượng quá mạnh thì cây búa do năng lượng cấu thành lại không dung nạp nổi, cho nên vấn đề này đối với hắn rất là khúc mắc mỗi khi cùng người khác giao tranh.

"Chỉ dựa vào người mà cũng muốn nhúng chàm vào Dị Thú...?" Hoạ Thiên vẻ mặt coi thường nói.

"Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ không buông tha..."

Hoạ Thiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tôn Dương, hẳn hơi im lặng không biết là đang nghĩ cái gì? Sau đó cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu một cái rồi tiếp tục làm mặt lạnh đi về phía trước.

Theo phương hướng mà Viêm Chính đã từng nói qua, Tôn Dương một đường đi thẳng về hướng tây thành, nơi đó chính là địa phận của của Tử gia, sân đấu gia Bách Bảo đường cũng là vì hợp tác với Tử gia cho nên được kiến tạo ở đó.

Chỉ là giữa dòng người đông đúc tấp nập, Tôn Dương đi trên đường lớn dường như loáng thoáng nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Cái âm thanh lưỡi uổng ba tất đó, vừa nghe vào Tôn Dương đã muốn gỡ lấy chiếc giày mà tán cho tên kia một cái vào mặt, đến khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia đang ngồi cạnh một chiếc bàn bên lề đường, trên bàn còn có những mảnh giấy vàng và bút mực, bên cạnh còn cắm một cái lá cờ tướng số.

Nhìn cái tên kia, nét mặt vẫn là hèn mọn như vậy, miệng lưỡi vẫn liên tục khua múa chào mời như vậy? Hiên nhiên là hắn lại đang muốn lừa bịp mọi người để kiếm tiền. Hắn chính là Thiên n, cái tên thần côn đã ba năm rồi Tôn Dương chưa gặp lại.

Tôn Dương miệng khẽ cười, nhắc chân đi đến chỗ của Thiên n, miệng cũng đồng thời hỏi lớn. "Ta muốn xem mệnh, ngươi xem giúp ta xem khi nào thì ta chết..?"

Thiên n đang cầm cúi viết lách, vẽ những chữ viết ngoằn ngoèo lên giấy vàng mỏng, khi nghe Tôn Dương hỏi thì hắn vẫn theo bệnh nghề nghiệp lập tức cong lưng đáp lại "y da vị tiền sinh này phúc khí tựa trời đất, thọ mệnh tựa nam sơn... Muốn chết cũng không dễ, muốn chết cũng không dễ a..."

Tôn Dương cười hắc hắc, hắn đưa chân sút một cước vào cẳng chân của Thiên n sau đó cất tiếng trào phúng nói "Mẹ kiếp nhà ngươi thần côn, thói xấu không bỏ, lại còn ở nơi này lừa bịp..."

Nhận ra âm thanh quen thuộc, Thiên n ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn thấy Tôn Dương hắn liền ra vẻ giật mình kinh ngạc, sau đó là một màn nhảy vọt lên thiếu điều ôm chặt lấy Tôn Dương mà khóc lóc giàn giụa... "Tôn Tôn lão đệ, từ lúc chia tay đến nay ngươi vẫn chưa chết... Ngươi vẫn chưa chết... Ông trời

thật có mắt a..."

Tiếng gào rú như khóc cha gọi mẹ của Thiên n cũng thú hút rất nhiều ánh mắt xung quanh, làm cho Tôn Dương ghen đến nổi mặt đen như nhọ nồi, cái tên thần côn khốn kiếp này vừa mở miệng là đã trù ẻo mình, hần đưa chân đạp ra một cước, đá tên thần côn đáng hận này bay về chỗ cũ ngồi vắt vẻo trên ghế hạm hực rồi mắng.

" Cái miệng quạ nhà ngươi nha... Chết cái đầu ngươi ấy, ngươi có tin ta thu luôn cái cờ hiệu làm ăn của ngươi không? "

" Ấy ấy Tôn lão đệ đừng nóng, ngàn vạn lần không nên a... Ngươi thu cờ hiệu của ta có khác nào lấy cái mạng già của ta đây..." Thiên n thay đổi cảm xúc một trăm tám mươi độ, chỉ một cái chớp mắt liên tất cả nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt đều vô tung vô ảnh biến mất. Hần trung ra bộ mặt cười hì hì nói tiếp.

" Tôn lão đệ, ta tìm ngươi cũng cực khổ lắm nha... Ngày đó ở trong Hoang Nguyên bọn ta đều người đánh lén, mình đầy thương tích a... Mà ngươi thì lại mất tâm không thấy bóng dáng, cho nên ta cứ tưởng..."

" n các ngươi cũng bị đánh thành bị thương sao? Chuyện này cũng quái lạ nhỉ..? " Tôn Dương vừa cau mày vừa kinh ngạc, chuyện lần đó hần cũng không rõ nguyên do vì sao mình lại bị đánh đến như từ như vậy? Chuyện duy nhất hần nhớ được là đã đánh một trận với đám người canh cổng thành và tên Hoà Long, sau đó gặp được Nhạn Sư Huỳnh, còn những chuyện về sau thì không còn nhớ gì nữa.

" Ta cũng không rõ, lúc bọn ta mờ mắt ra thì đã ngồi chung một chỗ, xung quanh đều là thi thể và thịt nát, máu tanh lênh láng... Cảnh tượng thật là đáng sợ a, bây giờ nghĩ lại ta vẫn còn thấy sợ đây này..." Thiên n vẽ mặt hãi hùng khiếp vía, vừa nói hần vừa đưa tay vỗ vỗ ngực tự trấn an bản thân.

" Được rồi, dù sao cũng không biết chuyện gì đã xảy ra... Có lẽ đợi đến sau này có cơ hội thì có thể sẽ biết được.... Ta còn có việc nên đi trước, ngươi cứ tiếp tục khua môi múa mép kiếm tiền đi nha..." Tôn Dương nói xong liền dứt khoát xoay người hướng sân đấu gia Bách Bảo rồi đi.

Thiên n thấy vậy hần liền nhảy dựng lên, khó khăn lắm hần mới chờ được Tôn Dương ở chỗ này, nào có thể để cho tên nhãi đó chuồn đi dễ dàng như vậy? Hai tay nhay hơn não, thần côn vơ một đồng đồ lộn xộn gồm cả cờ hiệu đem nhét vào chỉ giới. Sau đó nhanh chân đuổi theo Tôn Dương và Hoà Thiên " Tôn lão đệ chờ ta, chờ ta với..."

Phòng đấu giá Bách Bảo, đây là phòng đấu giá rộng lớn và xa hoa nhất Lăng Surong thành. Ở nơi này đa phần là đấu giá về các loại bảo khí và bảo vật có đủ mọi phẩm chất và cấp bậc quý hiếm, thỉnh thoảng còn đấu giá một số loại bảo vật như thảo dược và đan dược cao cấp, nhưng đa số vẫn là đấu giá binh khí có cấp bậc và phẩm chất cao, vì vậy rất nhiều tu sĩ muốn có một món binh khí vừa tay thì đa số đều là lựa chọn đến Bách Bảo Đường.

Không gian bên trong đại sảnh trước phòng đấu giá được chia làm hai khu vực, một bên là nơi dùng để tiếp khách nhân muốn đến gửi bán vật phẩm đấu giá, còn một bên thì làm thủ tục cho khách nhân muốn vào tham gia đấu giá, ví dụ như là bán vé tham gia đấu giá và cung cấp mặt nạ bảo vệ thân phận nếu khách nhân yêu cầu. Vé tham gia cũng được chia làm hai loại, một loại là vé phổ thông dành cho những khách nhân bình thường, một loại là thẻ đặc biệt dành cho khách nhân có thân phận và địa vị đặc biệt.

Tôn Dương được người chỉ dẫn giới thiệu sơ qua về quy tắc của phòng đấu giá, sau đó hần tiến đến một mặt đá lớn được dựng thẳng ngay chính giữa đại sảnh, bên trên mặt đá chính là thông tin về các vật phẩm sẽ được mang ra đấu giá ngày hôm nay. Có tổng cộng tất cả là mười món, trong đó có hai món là đan dược ngũ phẩm chính là Xung Huyết Đan, còn loại kia Tôn Dương cũng biết rất rõ, vói lại hần cũng có rất nhiều nữa là đẳng khác, đó chính là Nguyên linh đan tinh thuần lấy ở bên trong Hoang Nguyên, tám món còn lại đều là binh khí, nhưng lại được chia ra làm hai khoảng khác nhau.

Tôn Dương cũng hiểu sơ bộ về cách phân chia của binh khí, đại loại như là chia theo phẩm chất bắt đầu từ Bạch phẩm, Lục phẩm, Lam phẩm, Tử phẩm, Kim phẩm và Huyết phẩm, còn có một loại phẩm chất biến dị chính là màu Đen... Nhưng ngay lúc này nhìn bản vật phẩm hần lại không hiểu, bởi vì bên trên rõ ràng được chia làm hai phần, bốn món phía trên rõ ràng là có hai món Lam phẩm và hai món Tử phẩm, trong đó còn có một món tử phẩm mà hần lại đặt biệt chú ý đến, đó là một món Tử phẩm Lưu Tinh Chùy.

Thế nhưng bốn món vật phẩm này, phẩm chất như vậy cũng được tính là hàng hiếm thấy rồi, giá cả của chúng cũng không phải thấp, chi là cái làm Tôn Dương khó hiểu chính là bốn món vật phẩm nằm riêng bên dưới, rõ ràng bốn kiện binh khí này có ba món Lục phẩm và một món Tử phẩm, phẩm chất còn xa xa không bằng hai món Tử phẩm ở phía trên, nhưng giá cả của chúng lại đắt đỏ gấp mấy lần hai kiện binh khí Tử phẩm kia.

Cái này thật làm cho Tôn Dương hần ngu ngu ngơ ngơ, mờ mịt khó hiểu. Không phải nói phẩm chất càng cao thì càng trân quý hơn sao? Tại sao lại được sắp xếp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Người chính là Tôn Dương

Nhìn thấy Tôn Dương cau có mặt mày không hiểu, Hoà Thiên đứng bên cạnh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hần hỏi " Ngươi không hiểu? "

Tôn Dương cười khổ gật đầu " Đúng là ta không hiểu " Quả thật hần không hiểu, bởi vì từ lúc bắt đầu nhập đạo đến nay, hần chưa bao giờ có cơ hội tiếp

xúc dễ hiểu rõ về những phương diện này, vì thế cho nên có nhiều lúc nhìn hấn giống như một tay mơ, so với gà mờ không hơn không kém...

Hoạ Thiên và Thiên n đều ném cho hấn một cái ánh mắt khinh bỉ, sau đó Hoạ Thiên mới lạnh nhạt giải thích cho hấn. Sở dĩ binh khí được chia thành hai loại và giá cả cũng khác nhau đều có nguyên nhân của nó, một món binh khí có phẩm chất cao thì uy lực đương nhiên cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng đó cũng chỉ là một món binh khí có phẩm chất nguyên vẹn, còn chưa qua tẩy luyện và Chú Linh, cho nên tính ra chúng cũng không được người chú ý nhiều cho lắm.

Còn một món binh khí cho dù là phẩm chất tầm thường, nhưng nếu đã được Chú Linh Sư Chú Linh qua thì uy lực của chúng sẽ lập tức tăng vọt, số lần Chú Linh càng nhiều thì uy lực của binh khí càng tăng mạnh, có khi còn vượt qua cả những binh khí có phẩm chất cao là chuyện bình thường, vì vậy cho nên giá trị của chúng cũng căn cứ vào Chú Linh bên trên là bao nhiêu lần mà định ra giá trị.

Một món binh khí, mỗi giai đoạn Chú Linh đều là một sự khó khăn, Chú Linh lên càng cao thì độ khó càng lớn, tiêu hao rất nhiều tài nguyên quý hiếm và tinh lực của Chú Linh Sư, nếu như thành công thì món binh khí đó chính là tuyệt phẩm, đến một giai đoạn nhất định thì sẽ lột xác tự tăng lên phẩm chất, uy lực cũng theo đó mà tăng lên ở một mức không cách nào tưởng tượng nổi. Còn nếu như thất bại thì toàn bộ sẽ tan thành mây khói, toàn bộ Chú Linh trước đó cũng sẽ tiêu tán trở về con số không? Kiện binh khí kia cũng sẽ biến thành phế phẩm.

"Ồ ta hiểu rồi... Thì ra lại còn có chuyện như vậy? Chú Linh à? Nếu có thể Chú Linh như vậy thì thật tốt... Ta nhất định phải mua Từ phẩm Lưu Tinh Chùy này..." Tôn Dương hai mắt tỏa sáng, coi bộ hấn rất có hứng thú đối với những thứ mà Hoạ Thiên vừa nói. Nhưng khi hấn dò xét chỉ giới kiểm tra lại số lượng nguyên thạch của mình thì cảm thấy có chút không đủ. Mặc dù lúc còn ở trong Hoang Nguyên hấn trắng trợn cướp bóc không ít, nhưng chung quy nếu gom lại để mua một món binh khí Từ phẩm thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tôn Dương đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, hấn thầm nghĩ bản thân mình thật sự vẫn còn quá nghèo a, lần sau nếu có cơ hội thì nhất định phải kiếm nhiều Nguyên thạch một chút mới được. Suy nghĩ một lát, hấn lấy từ trong chỉ giới ra một cái chỉ giới khác, sau đó liền đi đến khu bán vật phẩm, chớ đừng nghĩ là một lão nhân tóc hoa râm, vừa thấy Tôn Dương đi đến thì lão nở một nụ cười sáng lạn chào đón hỏi.

"Tiểu huynh đệ này chẳng hay có vật phẩm gì muốn Bách Bảo Đường chúng ta bán giúp?"

Tôn Dương cũng gật đầu xem như đáp lại, sau đó hấn ném chỉ giới lên trước mặt lão chớ đừng nghĩ là Tôn Dương nói "Chỗ ta có mười vạn viên Nguyên linh đan trung cấp và năm ngàn viên cao cấp... Tuy số lượng không nhiều lắm nhưng mà hiện tại ta đang cần Nguyên thạch cho nên nhờ quý Đường bán giúp cho..." Lời nói của hấn vừa dứt thì lập tức làm cho lão chớ đừng nghĩ là và những cô gái phục vụ đều giật mình run lên.

Ngay cả Hoạ Thiên và Thiên n cũng là muốn tròn mắt đem tên ôn thần này bóp chết tại chỗ "Mẹ nó, mười vạn viên Nguyên linh trung cấp và năm ngàn viên cao cấp a... Tên quý này ở bên trong Hoang Nguyên đã làm ra cái sự tình gì? Tại sao lại có nhiều Nguyên linh đan như vậy?... " Thiên n đó kỳ đến đó mặt tái tái, hấn giậm chân hậm hực một vẻ tức giận thay cho bản thân mình, ngày đó hấn suýt dục Cẩm Linh đi cướp bóc một phen, nhưng chỉ cướp được mấy nghìn viên, sau đó liền bị một con Siêu cấp Oán Linh đâm tặc truy đuổi phải chạy trốn chết, khó khăn lắm mới giữ được cái mạng nhỏ a..

Lão chớ đừng nghĩ là cầm lấy chỉ giới dò xét một phen, sau khi xác định vật phẩm bên trong hoàn toàn đúng như lời Tôn Dương nói thì lão hai tay run rẩy, cầm lấy chỉ giới trên tay hỏi kỹ lại Tôn Dương một lần nữa..." Tiểu huynh đệ, toàn bộ những thứ bên trong ngươi xác định muốn bán hết...?"

"Đúng vậy, nhiều đó không đủ sao? Vậy thì lấy thêm hai mươi vạn viên nữa..." Tôn Dương vẫn ngây ngây ngô ngô không hiểu giá trị của Nguyên linh đan, đồng thời hấn cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ là một ít Nguyên linh đan, có cần phải bày ra bộ dáng như gặp đồ hiếm như thế không?

Ngay lúc hấn đang định thật sự lấy ra thêm hai mươi vạn viên nữa thì chỉ nghe ầm một cái, tên thần côn ngã lăn ra đất miệng sùi bọt mép, hai chân chổng lên trời có triệu chứng co giật, "cái này thật quá đáng hận rồi..."

"Không không cần nữa, nhường này đủ rồi, tiểu huynh đệ ngươi mau cất lại đồ vật..." Lão chớ đừng nghĩ là lau mồ hôi trên trán, nói thêm với Tôn Dương vài câu, sau đó dặn dò những cô gái phục vụ đưa mấy người bọn hấn vào phòng khách đặc biệt, còn lão thì cầm chỉ giới chạy thẳng một mạch vào sâu trong Bách Bảo Đường.

Một lát sau, lão nhân chạy trở về, phía sau lưng lão còn có thêm hai người, một người là một cô gái trẻ mặc y phục màu Lam nhạt, nàng cũng cỡ tuổi như Tôn Dương, khoảng hai mươi tuổi, cô nàng này đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt rất thủy mị xinh đẹp, vàng trán và đôi mắt đều sáng lạn, toát lên một vẻ thông minh thư thái và trầm ổn.

Còn lão nhân phía sau thì càng thần bí hơn, lão tuy già nhưng dường như không hề yếu, nhất là đôi chân vẫn rất trong suốt tinh minh, không hề có dấu hiệu vẩn đục của tuổi già như bao người khác, thân thể lão gầy còm lưng lay như muốn ngã, nhưng nếu nhìn kỹ vào bước chân thì có thể thấy, mỗi bước đi của lão đều rất chắc chắn vững vàng.

Cô gái mặc đồ Lam kia đi đến tự mình ngồi xuống cái ghế chính giữa trong phòng một cách rất tự nhiên, cánh môi mềm mại màu hồng nhạt khẽ cười lên một tiếng như hoa xuân nở rộ, nàng khẽ cúi đầu xem như chào hỏi mấy người Tôn Dương sau đó tự mình giới thiệu, nhưng ngay khi nàng nhìn kỹ lại Tôn Dương thì bỗng nhiên đôi mắt đẹp mở to kinh ngạc kêu lên.

"Tôn Dương... Ngươi có phải là Tôn Dương ở trong Hoang Nguyên Giới...?"

Nghe cô gái gọi lên danh tự Tôn Dương, ngoại trừ Hoạ Thiên và Thiên n ra thì tất cả những người còn lại đều tròn mắt, từ trong mắt bọn họ có thể nhìn thấy sự kính nể cùng khiếp sợ trong đó.

Nghe đối phương có vẻ như nhận ra mình, Tôn Dương cũng không hiểu chuyện gì? Cô gái trước mặt này hấn khẳng định là chưa từng gặp qua, nhưng nghe nàng ta nhắc đến Hoang Nguyên thì hấn cũng có thể đoán ra được, chắc hấn nàng đã từng nhìn thấy hấn trong Hoang Nguyên Giới. Mặc dù không

hiểu sao đối phương chú ý mình, nhưng Tôn Dương vẫn gật đầu xác nhận.

"Ta chính là Tôn Dương... Chẳng hay vị tiểu thư này biết ta sao?..."

"Tiểu nữ là Từ Linh Lung ra mắt Tôn công tử và hai vị khách nhân..." Từ Linh Lung khẽ cười một tiếng, rồi đem chuyện của ba năm trước, lúc mà mọi người tham gia bên trong thí luyện Hoang Nguyên trở về. Sự tình Tôn Dương đã từng một mình giết hơn hai mươi cường giả Địa Tướng cảnh và chiến sáu vị Thiên Tướng, đánh cho cường giả Thiên Tướng người thì chết người thì bỏ chạy. Tất cả những chuyện này sau khi những người kia trở về đã được lan truyền, ở khắp mọi thành trì, chỉ cần trong gia tộc có người đã từng ở trong Hoang Nguyên chứng kiến về trận chiến đó thì ai cũng đều biết. Chuyện này đã từng là một đề tài được bàn tán sôi nổi ở thời điểm ba năm trước.

Nghe Từ Linh Lung nói xong, Tôn Dương chợt hiểu ra, đối với những chuyện kia hẳn chưa từng nghĩ đến khi truyền ra ngoài lại oanh động như vậy. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn. Còn Hoạ Thiên và Thiên n thì đều tròn trĩnh mắt như mắt ếch, nhìn Tôn Dương như đang nhìn một tên quái vật sống. "Bà mẹ nó, có để cho người ta sống nữa hay không? Tên khốn kiếp này còn chưa bước vào Thiên Tướng nữa đây... Thật không biết hắn ăn cái giống gì mà trâu như vậy nữa... Dùng cảnh giới Địa Tướng giết hơn hai mươi cường giả Địa Tướng thì đã thôi đi... Lại chiến cùng sáu cường giả Thiên Tướng mà không bại, ngược lại còn giết đối phương, đây là cái khái niệm gì chứ?..."

Tôn Dương theo thói quen đưa tay vuốt vuốt chóp mũi, có chút ngượng ngùng nói "À chuyện tình năm đó hoàn toàn là do lỡ tay... Là lỡ tay thôi mà..."

Nghe hắn nói một đám người nghiêng răng, hận không thể đập cho tên này mấy cước, thẳng tay đem một đám cao thủ làm thịt như vậy lại còn bảo là lỡ tay.

Tôn Dương cũng nhận thấy mình nói đã có phần hơi quá, sau đó hắn liền ho khan một tiếng lại chuyển chủ đề nói "Chuyện này không nhắc đến nữa... Từ tiểu thư mau nói xem đồ của ta có bán được trong ngày hôm nay không... Tại vì phiên đấu giá tới có một vật phẩm ta cần, cho nên hiện tại ta cần phải có Nguyên Thạch..."

"n Tôn công tử, tiểu muội ở chỗ này có một ít Nguyên thạch, hiện tại muốn mua lại toàn bộ Nguyên linh đan trong chỉ giới này mà không thông qua đấu giá, không biết ý của Tôn công tử thế nào?..." Từ Linh Lung cũng không hổ là nữ nhân trong làng mua bán, nàng ta rất biết nắm bắt thời cơ. Chờ cho Tôn Dương vừa chuyển chủ đề thì lập tức chủ động đi vào chuyện chính.

"Ta thì rất thoải mái, chỉ cần có đủ Nguyên thạch... Còn mua bán thế nào thì đều không quan trọng... Giữa mua bán trực tiếp và đấu giá cũng không chênh lệch bao nhiêu cả, cho nên cái nào dễ thì làm thôi..." Tôn Dương rất sáng khoái đáp ứng, tựa như đối với hắn số Nguyên linh đan kia cũng không tính là gì cả?

"Vậy được Tôn công tử cũng thật dễ nói chuyện... Hi hi... Mười vạn viên Nguyên linh đan trung cấp giá một trăm vạn Nguyên thạch... Năm nghìn viên cao cấp giá tăng gấp ba lần là ba trăm vạn Nguyên thạch... Tổng cộng là bốn trăm vạn... Không biết Tôn công tử có vừa ý với mức giá cả này chưa?..."

Tôn Dương nghe báo giá xong, hắn ngoài mặt tuy vẫn giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nhảy lên lộp bộp thầm nghĩ "Cái thứ quỷ Nguyên linh đan này không phải chỉ có Nguyên lực tinh thuần thôi sao? Tại sao giá cả lại nằm trên trời như vậy?" Suy nghĩ trong chốc lát, Tôn Dương cũng không biết đối với giá cả này đã ổn hay chưa? Nhưng số lượng Nguyên thạch nhiều như vậy chắc cũng đã dư sức mua cái Từ phẩm Lưu Tinh Chùy kia rồi. Vì vậy cho nên hắn liền gật đầu đồng ý.

"Được nếu đã đủ Nguyên thạch thì cũng không cần phải nói thêm dài dòng nữa... Ngoài ra ta còn có một chuyện muốn hỏi?"

"Tôn công tử có chuyện gì cần xin cứ nói... Chỉ cần Linh Lung hiểu được thì sẽ trả lời công tử..." Từ Linh Lung cười duyên đáp.

"Trước tiên cô không cần phải gọi công tử này nọ gì cả... Cứ gọi trực tiếp tên ta là được... Thứ hai ta muốn hỏi, ở Lăng Sương Thành ta phải đi nơi nào thì có thể học thuật Chú Linh?"

Từ Linh Lung nghe xong thì nàng khẽ cười, ánh mắt nhìn về phía lão nhân đang ngồi yên lặng gần nàng, như đang muốn trung cầu ý kiến. Người này gọi là Phúc lão, thân phận của lão dù là ở bên trong Từ gia hay là Bách Bảo Tông đều có địa vị rất cao.

"Ta không có gì nhờ cậy... Chỉ là ta muốn học một ít thuật Chú Linh, không biết các vị có thể chỉ điểm cho ta nên đến nơi nào để học...?" Tôn Dương thấy đối phương im lặng trong chốc lát, hắn lại mở miệng lên tiếng nói tiếp. Tuy hắn chưa từng sử dụng qua binh khí có Chú Linh cho nên không biết uy lực của chúng thế nào? Nhưng nếu Hoạ Thiên đã mở miệng nói như vậy thì hẳn lựa chọn tin tưởng, nguyên nhân cũng bởi vì hắn đã từng nhìn thấy kiếm của Hoạ Thiên, một thanh kiếm có linh tính khát máu tàn bạo như vậy thì tuyệt đối không thể là vật tầm thường. Với lại người như Hoạ Thiên, Tôn Dương không tin hắn lại đi sử dụng một thanh kiếm bình thường được.

Từ Linh Lung và Phúc lão đưa mắt nhìn nhau như trao đổi ý kiến, từ trong mắt của Từ Linh Lung, Phúc lão có thể nhìn ra được nàng đang khẩn cầu lão giúp Tôn Dương. Qua một lúc sau, Phúc lão khẽ thở dài âm thanh khàn khàn lên tiếng hỏi Tôn Dương "Học Chú Linh rất tiêu tốn thời gian và tài nguyên... Tôn tiểu hữu thật sự muốn học..."

Thấy lão nhân lên tiếng, tuy không biết thân phận của lão như thế nào? Nhưng Tôn Dương vẫn kiên định gật đầu. "Đúng vậy..."

"Được rồi... Hảizz nếu Tôn tiểu hữu đã muốn học thì lão hủ cũng chỉ đành ra sức một phen tận lực chỉ điểm cho ngươi, còn học được bao nhiêu thì phải xem vào ngộ tính của ngươi rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Phong cách đấu giá gian xảo..

Giao dịch kết thúc, sau khi nói chuyện xong xuôi, Tôn Dương nhận lấy từ chỗ của Từ Linh Lung bốn trăm vạn Nguyên thạch và một tấm thẻ đặc biệt màu vàng kim, buổi đấu giá cũng vừa đến lúc bắt đầu, ba người Tôn Dương đeo vào mặt nạ, rồi được người chỉ dẫn đến một lô phòng sang trọng bên trong sân đấu giá.

Bọn họ vừa đặt mình ngồi xuống ghế thì giọng nói của người chủ trì phiên đấu giá cũng vừa lúc vang lên "Chào mừng quý vị khách quý đến với phiên đấu giá của Bách Bảo Đường... Buổi đấu giá hôm nay gồm có mười kiện vật phẩm, chắc hẳn quý vị đã tham khảo qua, bây giờ ta xin tuyên bố buổi đấu giá sẽ chính thức bắt đầu..."

Vật phẩm đầu tiên được mang lên chính là viên đan dược ngũ phẩm Xung huyết đan, sau một hồi trả giá cuối cùng có người ra giá một vạn Nguyên thạch để thu về viên đan dược ngũ phẩm. Tiếp đến chính là năm mươi viên Nguyên linh đan trung cấp, lúc mọi người hô giá vật phẩm này, Tôn Dương cũng đặc biệt chú ý đến, hẳn cũng không ngờ chỉ có năm mươi viên Nguyên linh đan cao cấp này lại có nhiều người tranh nhau như vậy? Giá cả vẫn được nâng lên liên tục, đến cuối cùng rốt cuộc có người nâng giá lên hai vạn tám trăm Nguyên Thạch mới mua được số Nguyên linh đan đó về.

Tiếp theo là hai kiện binh khí Lam phẩm được lần lượt mang lên, sau đó cũng có người ra giá mua về, Tôn Dương vẫn ngồi lặng yên chờ đợi, đến khi kiện binh khí Từ phẩm đầu tiên là một cây Long Giáng được mang lên, không khí trong phòng đấu giá cũng bắt đầu tranh giành kịch liệt, mức giá của Long Giáng liên tục được nâng lên đến con số gần một trăm vạn. Cuối cùng tại một gian phòng đặc biệt khác, có người đã lên tiếng ra giá một trăm hai mươi vạn để mua về Long Giáng.

"Ồ phòng đặc biệt số ba, là người của Đông Doanh gia tộc..." Có người tò mò nhìn về phía người mua Long Giáng sau đó thì thảo bàn tán.

Đã bán xong năm kiện vậy phẩm, tiếp đến chính là thứ mà Tôn Dương trông chờ, Từ phẩm Lưu Tinh Chùy cuối cùng được mang lên. Sau khi người chủ trì ra giá khởi điểm là mười vạn Nguyên thạch xong, toàn bộ phòng đấu giá lại một lần nữa trở nên kịch liệt sôi nổi, chỉ trong thời gian ngắn, Lưu Tinh Chùy đã được nâng giá lên đến một trăm vạn, con số vẫn chưa chịu dừng lại, vẫn tăng lên đến một trăm ba mươi vạn.

Tôn Dương từ đầu tới cuối vẫn chưa hề mở miệng hô giá, hẳn vẫn đang chờ đợi người cuối cùng chốt giá, đến lúc đó hẳn chỉ cần đưa ra một cái giá chắc chắn, liền có thể lấy về Lưu Tinh Chùy. Con số tăng lên đến một trăm năm mươi vạn thì bắt đầu có dấu hiệu chậm lại, cuối cùng dừng lại ở con số một trăm năm mươi lăm vạn Nguyên thạch, lại là người của Đông Doanh gia tộc, mua Long Giáng đã ra giá mua xuống Lưu Tinh Chùy.

Ngay lúc người chủ trì đấu giá đang định hô lên chốt lại giá của Lưu Tinh Chùy thì đột nhiên, một âm thanh chậm chạp vang lên "Hai trăm vạn Nguyên thạch..." âm thanh vừa hạ xuống, toàn bộ người trong phòng đấu giá đều trở nên yên lặng, có rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ quay về phía phòng đặc biệt số sáu, muốn nhìn xem người bên trong là ai, hẳn có thân phận gì? Lại trực tiếp tăng giá lên hai trăm vạn Nguyên thạch, tăng lên một lần gần năm mươi vạn chỉ để mua Lưu Tinh Chùy Từ phẩm thông thường.

Âm thanh vừa hạ xuống, người bên phòng số ba có vẻ như tức giận vì có người dám tranh với mình, nhưng hẳn cũng không thể làm gì hơn, lại tiếp tục nâng giá lên năm vạn thành hai trăm lẻ năm vạn. Nhưng rồi âm thanh ở bên phòng số sáu lại vẫn tiếp tục vang lên "Hai trăm năm mươi vạn..." sau đó lại kèm theo một giọng nói có vẻ như sủa sủa nói "Ta sắp hết tiền rồi a, vị bên kia mà nâng lên thêm hai mươi vạn nữa thì ta chắc sẽ bỏ mất thôi..."

Đám người tham gia đấu giá vừa nghe cái giọng nói có vẻ than thở sầu não này, ai nấy đều hé miệng cười trộm thầm nghĩ "Gia hỏa trên kia đi đấu giá cũng thật biết giờ trở đi, giá của Lưu Tinh Chùy đã bị hắn kéo vượt quá mức rồi... Bây giờ chỉ có người của Đông Doanh gia tộc là vẫn bám theo không bỏ... Mà người kia lại nói thêm một câu như vậy thật làm cho người ta phân vân không biết là nên tiếp tục theo hay bỏ, vạn nhất nếu tiếp tục nâng giá lên thì coi như đã trèo lên thuyền giặc rồi, phải theo đến cùng. Nhưng nếu buông bỏ thì lại trúng vào kế của người kia, ai biết đâu lỡ như lời hắn nói là thật, hẳn sắp hết tiền rồi thì sao? Đến lúc đó thì người cũng chỉ biết tức chết chứ sao?"

"Đông Doanh gia tộc lần này rốt cuộc cũng bị người cho lọt hố rồi ha ha..." Có người sáng khoái cười to, như được giải tỏa ức chế kìm nén đã lâu.

"Ta nghe nói Đông Doanh gia tộc cũng có cung phụng một vị Chủ Linh Sư, vì vậy bọn họ cũng không ngại bỏ tiền ra mua những món binh khí phẩm chất phổ thông này..." Lại có người tiếp lời bàn tán, thì thảo với nhau.

"Hừ muốn âm ta, vậy thì ta cũng muốn xem xem người có bao nhiêu cân lượng... Hai trăm bảy mươi vạn..."

"Ba trăm vạn... Haiz thật sự là sắp hết tiền rồi... Chỉ cần nâng lên hai mươi vạn nữa thì ta tèo mất thôi... Phải làm sao bây giờ..." Giọng nói than thở bên phòng số sáu lại vang lên, làm cho một đám người đều hiếu kỳ dờ khóc dờ cười, không biết người ngồi trong kia là ai mà lại cổ quái như vậy? Đây là hẳn đang muốn âm người ta chứ đâu phải là đang đấu giá...

Đông Doanh Chiến ngồi trong phòng số ba, khuôn mặt hắn lúc này đang xanh rờn vì tức giận, hai tay hắn bấu chặt vào thành ghế vang lên tiếng kêu răng rắc.

"Thúc thúc, có cần ta qua đó xem bọn hắn một chút không?" Bên cạnh Đông Doanh Chiến, một tên thanh niên có vẻ kiêu ngạo lên tiếng hỏi.

" Không cần... Không nên chọc vào quy tắc của phòng đấu giá... Bỏ ra hơn ba trăm vạn mua một cây Lưu Tinh Chùy cũng không đáng... Vậy thì nhường cho bọn hắn đi, sau khi đấu giá kết thúc người chỉ cần lưu ý bọn hắn là được..." Đông Doanh Chiến giảng lỏng mảy ra, chậm rãi nói.

" Dạ Thiên Lý hiểu rồi thúc thúc..."

Giá của Lưu Tinh Chùy được chốt lại ở mức ba trăm vạn Nguyên Thạch, bị Tôn Dương mua xuống, lúc này vẻ mặt hắn đằng sau tấm mặt nạ liên tục cười khở. Hắn cũng không ngờ cái Đông Doanh gia tộc kia lại nhây nhura như vậy? Nếu hắn không nhanh trí mở lời tạo ra thế ràng buộc đối phương thì chỉ sợ Lưu Tinh Chùy sẽ không thể đến tay a.

" Còn bốn món vật phẩm cuối cùng... Ta tin chắc ở trong số các vị hiện có rất nhiều người đã để dành tài lực vì bốn kiện binh khí này... Kiện binh khí đầu tiên là một Lệ Thủ Ấn lục phẩm... Đăng cấp Chú Linh là mười cấp, phẩm chất Chú Linh là hai phẩm Trắng, bảy phẩm Lục và một phẩm Lam, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể thành Linh Ấn... Giá cho khởi điểm Lệ Thủ Ấn này là bốn trăm vạn... Đấu giá bắt đầu..."

Lời nói của người chủ trì đấu giá vừa dứt, nhất thời bên trong phòng đấu giá lại một trận oanh động, vô số người mang theo ánh mắt nóng bỏng nhìn lên Lệ Thủ Ấn đang phát ra khí linh óng ánh trên kia. Lệ Thủ Ấn này chắc chắn có sức hấp dẫn cực lớn đối với người luyện quyền pháp, chẳng hạn như là người của Lăng gia cũng là một trong số đó.

Có người nóng ruột không chờ được, ngay khi lời của chủ trì đấu giá vừa dứt, hắn liền đứng dậy là người đầu tiên hô giá " Bốn trăm mười vạn " tiếp theo lại có hàng loạt tiếng ra giá vang lên...

Bốn trăm hai mươi vạn.

Bốn trăm ba mươi vạn.

Bốn trăm năm mươi vạn.

Năm trăm vạn.

Con số giá nhanh chóng bị kéo lên nhanh đến chóng mặt, thoáng chốc đã lên đến tám trăm vạn. Một con số không hề nhỏ đối với những gia tộc bình thường và tu sĩ tán tu... Tôn Dương ngồi trong phòng quan sát bên dưới, hắn nhìn số lượng Nguyên Thạch không ngừng tăng vọt mà cảm thấy liú lười, miệng đắng lưỡi khô, hắn cũng thật không ngờ giá của mấy món binh khí có Chú Linh kia lại cao đến kinh khủng như vậy?

Cuối cùng cái giá đã bị kéo lên đến chín trăm năm mươi vạn thì không thể lên được nữa, bởi vì bên trong phòng đặc biệt số hai đã có người cất tiếng lên tiếng... " Món đồ này Lăng gia ta nhất định phải có, kẻ nào dám tranh thì kẻ đó là địch của Lăng gia ta..."

Tôn Dương vừa nghe đến âm thanh này, nghe sao cũng có chút quen tai, đưa mắt nhìn sang phòng số hai hắn liền loáng thoáng thấy gương mặt quen của Lăng Tây. Vẫn là hai cộng rầu cá trê huyền thoại đó, vẫn là vẻ mặt hèn mọn đó.

Mà bên dưới hàng ghế phổ thông, một người thanh niên trẻ tuổi tuần tú, nhìn gương mặt và cách ăn mặc của người có vẻ giống như một thư sinh yếu nhược. Người thanh niên cầm trên tay một chiếc quạt xếp phe phẩy, dáng vẻ thư thái như vô tình lên tiếng.

" Ài chỉ là một cái chi mạch của Lăng tộc cũng có thể ở nơi thành trì này tác quái, chấn nhiếp tứ phương, quả nhiên danh khí rất lớn a... Bất quá dùng danh khí lớn như vậy chỉ để tranh một món đồ nhỏ nhỏ cũng có chút bất ổn đi..."

Rất nhiều ánh mắt theo thanh âm của thanh niên nhìn lại, chỉ thấy người này dáng vẻ thư sinh nhưng phong thái cực kỳ tao nhã, họ liền liên tưởng đến con cháu của các đại gia tộc trong Lăng Sương thành, nhưng ở Lăng Sương thành không có gia tộc nào có người nổi bật phong thái như thế này cả. Cuối cùng bọn họ kết luận lại, khẳng định người thanh niên này là từ nơi khác đến, có khả năng hắn cũng là vì dị thú mà đến.

Cùng lúc đó, ở phòng số sáu giọng trào phúng của Tôn Dương cũng ù ù vang lên " Ái chà chà, ta còn tưởng là ai... Hoá ra lại là Lăng Tỷ đại nhân của Lăng gia... Ha ha hẳn hạnh hạnh a..."

Nghe được hai âm thanh châm chọc vang lên từ hai hướng, Lăng Tây hô hấp bỗng trở nên dồn dập vì tức giận, thiếu điều bị ngột tim mà chết. Nhưng cái đáng hận hơn là, khi hắn nộ khí xung thiên lên đến đỉnh điểm, muốn há mồm chất vấn thì lại bị giọng nói của chủ trì đấu giá vang lên chặn đứng lại. Làm cho hắn ôm một bụng ghen ghét không tưởng.

" Các vị phòng đấu giá có quy tắc của phòng đấu giá... Mong các vị an phận một chút... Lệ Thủ Ấn này nếu không còn ai ra giá thì ta xin tuyên bố nó thuộc về Lăng Tây tiền sinh..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Phong Vị Tân Thế Bản

Hai kiện binh khí lục phẩm tiếp theo cũng có phẩm chất Chú Linh tương tự rất nhanh liền bị người ra giá mua xuống. Còn một kiện cuối cùng, khẳng định kiện binh khí này mới chính là thứ chủ yếu khiến rất nhiều người trông chờ.

Giọng nói của người chủ trì đấu giá lại vang lên có phần hào hứng " Các vị, kiện binh khí cuối cùng của ngày hôm nay chính là thứ vô cùng có giá trị... Đó chính là Từ phẩm Chấn Thiên Tượng Kích... Cấp bậc Chú Linh là cấp mười, phẩm chất Chú Linh là tám Lam phẩm và hai Từ phẩm... Ngoài ra Chú Linh đã ngưng tụ ra Linh Ấn Châu lục phẩm... Chú Linh Sư còn bắt đầu Chú Linh lên mười cấp tiếp theo để ngưng tụ ra Linh Ấn Châu thứ hai... Đây chính là kiện binh khí cực kỳ hiếm có... Mà uy lực của Chấn Thiên Tượng Kích thì ta không cần phải nói nhiều... Giá khởi điểm cho kiện binh khí này là bốn ngàn vạn Nguyên Thạch, mỗi lần ra giá không được ít hơn năm mươi vạn... Đấu giá bắt đầu..."

Àm ầm ầm phòng đấu giá lại một lần nữa như sóng tràn bùng nổ mãnh liệt, vô số người ánh mắt đỏ bừng đầy sự thèm thuồng nóng bỏng nhìn Chấn Thiên Tượng Kích, trong lòng bọn họ vô cùng kích động. Đây là binh khí Từ phẩm đã Chú Linh đến cấp mười, ngưng tụ ra Linh Ấn Châu đầu tiên a. Bản thân Chấn Thiên Tượng Kích vốn đã thiên về lực công kích cộng dồn cực mạnh, bây giờ lại được Chú Linh có phẩm chất cao, còn ngưng tụ được Linh Ấn Châu mới là điều đáng sợ.

Linh Ấn Châu vốn dĩ là đại biểu cho lực công kích dồn sát thương cực kỳ bá đạo, nay lại cộng thêm đặc tính của Chấn Thiên Tượng Kích, sức mạnh của người sử dụng nó không biết sẽ tăng lên ở một cấp độ đáng sợ nào, có kiện binh khí này trong tay, khi khiêu chiến vượt cấp thì sẽ tự tin hơn nhiều. Nghe nói binh khí nếu như Chú Linh đến lần thứ mười (có nghĩa là một trăm cấp) sẽ ngưng tụ ra mười Linh Ấn, đến lúc đó không biết uy lực của kiện binh khí đó sẽ thông thiên triệt địa đến mức độ nào. (Cái này tạm hiểu như vậy, đợi đến lúc nvc học chú linh thì ta sẽ phân tích rõ hơn...)

Nhìn cảnh tượng người người như phát ra điên cuồng, Tôn Dương cũng trầm kinh hãi vì sức hút của kiện binh khí Chấn Thiên Tượng Kích quá mức dọa người. Hắn nhìn Từ phẩm Chấn Thiên Tượng Kích đang tự huyền phù trôi nổi bên cạnh chủ trì đấu giá, toàn thân thanh trường kích này đang phun ra nuốt vào Từ quang đậm đặc có pha lẫn màu Lam, quanh thân nó còn có một viên châu màu Lục lớn cỡ ngón tay cái đang liên tục xoay tròn xung quanh trường kích. Hắn gian nan nuốt một ngụm nước miếng, cảm nhận khí tức nặng nề mạnh mẽ từ Chấn Thiên Tượng Kích mang lại, khiến cho hắn càng thêm quyết tâm nhất định phải học Chú Linh thuật.

" Mẹ nó, khí tức đáng sợ như vậy? " Tôn Dương không tự chủ được liền chửi thề một tiếng.

Hoạ Thiên ngồi bên cạnh nhìn hẩn như nhìn một tên nhà quê mới lên tỉnh, biết Tôn Dương không hiểu, mà hắn cũng lười đi giảng giải cho tên này, cho nên hắn cũng chỉ ngắn gọn nói một câu " Đợi người đi học Chú Linh rồi những bất ngờ đợi người sẽ còn nhiều lắm..."

Không khí bên dưới vô cùng cuồng nhiệt, có rất nhiều tu sĩ không tiếc dốc hết tài lực của bản thân để hô giá, còn có người của Lăng gia, Đông Doanh gia cũng nhiệt tình đến đỏ mặt, nản giá lên cao kinh khủng, hi vọng có thể mua được Chấn Thiên Tượng Kích này. Ngay cả những phòng đặc biệt còn lại từ đầu đến giờ chưa có động tĩnh cũng bắt đầu tham gia đấu giá, trong đó cũng có người của Viêm gia.

Ở bên trong phòng đặc biệt số một, Viêm Hồng đang đứng bên cạnh xoa bóp vai cho Đại trưởng lão Viêm Trần, tuy là đang bóp vai nhưng đôi mắt xinh đẹp của nàng lại đang dán chặt vào Chấn Thiên Tượng Kích bên dưới, từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn thấy sự tham vọng độc hữu trong đó.

Đại trưởng lão nhìn ra tâm tư của nàng, lão nhẹ đưa tay cốc khế lên đầu của nha đầu này một cái sau đó cười nói. " Nha đầu người có phải muốn gia tộc giành món đồ này về cho Viêm Khai? "

Viêm Hồng bị nói trúng ý đồ, nàng nũng nịu lay lắc cánh tay đại trưởng lão nói. " Trần gia gia, người xem đệ đệ sau khi khôi phục cũng sẽ không có món binh khí nào sử dụng kia kìa... Mà Chấn Thiên Tượng Kích này lại rất phù hợp với đệ đệ..."

" Nha đầu ngốc, ai nói Viêm Khai không có binh khí, chỉ là năng lực của nó chưa đủ nên chưa thể sử dụng thôi... Còn thứ này nếu may mắn mua được thì sẽ tặng Cho đường huynh của người Viêm Phi..."

" A Trần gia gia, người nói là thật... Đệ đệ cũng có binh khí nhưng tại sao con chưa từng nghe hắn nói qua..."

" Nha đầu không được nhiều chuyện, thứ mà đệ đệ người nắm giữ càng ít người biết càng tốt... Đợi có cơ hội thì tự nhiên người sẽ biết, người cũng chờ nên nhiều chuyện đi hỏi hắn, nếu có sơ suất thì sẽ dẫn đến đại họa sát thân cho hắn đó..."

" Vâng con hiểu rồi Trần gia gia..." Viêm Hồng tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ biết chu miệng cúi đầu hiểu ý, tuy nàng rất tò mò, nhưng Trần gia gia đã nói nghiêm trọng đến mức độ đó thì nàng cũng tự biết mình không nên nhiều chuyện.

Quay lại vòng đấu giá, cái giá khởi điểm bốn ngàn vạn nay đã được nâng lên chín ngàn năm trăm vạn, hiện tại cái giá khủng bố này đã làm rụng vô số người phải ngậm ngùi bỏ cuộc. Chỉ còn lại lác đác vài nhà vẫn còn đang tranh chấp nhau gay gắt, chính là Đông Doanh gia tộc, Lăng gia còn có người của Sinh La Môn cũng tham gia tranh đoạt, cùng với một số người ẩn mình khác vẫn đang liên tục nâng giá. Viêm gia thì chỉ biết cười khò sớm đã bỏ cuộc.

Mà lúc này người thanh niên thư sinh kia cũng đang động dung, nhưng hắn vẫn bình thản ngồi phe phẩy chiếc quạt tựa như đang chờ đợi thời cơ, xem ra ý đồ của hắn cũng giống như Tôn Dương, chờ đợi giá cả tăng lên đến mức cực hạn thì hắn sẽ đánh phủ đầu đám người kia, một lần chốt giá lấy đồ vật về túi mình.

Mười hai nghìn vạn, cái giá trên trời này đã để không biết bao nhiêu người phải hít hà than thở, nhưng nó dường như cũng đã đến cực hạn, Đông Doanh gia tộc và những thế lực khác đều đã bỏ cuộc, chỉ còn lại Lăng gia và người của Sinh La Môn vẫn còn cố gắng gồng với nhau.

Xem ra Lang gia tài đại khí thô, nhìn bộ dáng của Lăng Tây có vẻ vẫn còn đủ sức trụ được, còn người của Sinh La Môn thì dường như yếu thế hơn một chút. Đúng lúc này, thanh niên thư sinh kia lại đột ngột lên tiếng, trực tiếp đưa ra cái giá mười bốn nghìn vạn. Cả Sinh La Môn và Lăng gia đều câm nín

trong chốc lát, sau đó Sinh La Môn cũng chỉ đành cười khổ rút lui, Lăng Tây thì tròn mắt to như hạt nhãn nhìn chằm chằm thanh niên thư sinh kia, hạn không thể đem tên này xuống lột da tróc thịt đi.

Mười bốn ngàn vạn Nguyên Thạch, nếu tăng lên thêm một ngàn vạn thì chính là cực hạn của hắn đã đến, hắn hận a, tên khốn kiếp này sớm không ra muộn không ra lại ra ngay đúng vào lúc này, chặn ngang họng người ta vậy thì làm sao mà sống đây. Đang lúc Lăng Tây vẫn còn hằm hằm buồn bực thì cái câu nói quen thuộc trước đó lại đột nhiên vang lên.

"Ta cũng chỉ có bấy nhiêu Nguyên Thạch thôi nha... Nếu người tăng lên thêm ngàn vạn nữa thì ta có khả năng sẽ bỏ a..." Vẫn là cái điệu bộ này, nhưng lần này nơi phát ra không phải từ phòng số sáu, mà là phát ra từ tên thanh niên thư sinh kia. Hắn bắt chước cái trò vắt vào lòng người này của Tôn Dương nhằm chọc phá đám người Lăng gia một phen.

"Người... Cái đồ khốn kiếp, người lại muốn âm ta..." Lăng Tây giận đến xanh mặt đứng bật dậy, cánh cửa phòng số ba bị khí thế trên người hắn đẩy tung ra.

"Ồ tức giận rồi sao? Không lẽ Ren của Lăng Tộc ở nơi nào cũng bá đạo như vậy?" Thanh niên thư sinh kia vẫn một bộ mặt phong bình vân đạm cười khể nói.

"Hừ có tăng giá nữa cũng vô dụng, xem như nhường cho người cầm trước..." Lăng Tây lại ngồi trở lại ghế, vẻ mặt giận dữ vẫn chưa tiêu tán, nhưng từ lời nói của hắn mọi người đều có thể nghe ra ý tứ trong đó. Đây là hắn muốn trắng trợn nói cho thanh niên thư sinh kia biết, hắn nhất định sẽ cướp lại Chân Thiên Tượng Kích.

Đầu giá kết thúc, cuối cùng Chân Thiên Tượng Kích thuộc về thanh niên thư sinh kia, hắn cầm đồ trong túi vẫn nhàn nhã phe phẩy chiếc quạt rồi khỏi Bách Bảo Đường. Ba người Tôn Dương cũng lần lượt đi ra khỏi phòng đầu giá, ngay khi bọn hắn lấy xuống mặt nạ thì Tôn Dương liền nhìn thấy Hoa Thiên đang nhếch miệng cười, hắn hiểu kỳ hời.

"Người đang cười cái gì?"

"Ha ha ta cười Lăng gia kia sắp gặp họa..." Hoa Thiên cười ha ha nói

"Sắp gặp họa sao? Vì cái gì người nói vậy? Không lẽ là tên thư sinh kia người biết hắn sao?" Tôn Dương tò mò hỏi.

"Hừ biết, ta đương nhiên biết... Trên Phong Vị Tân Thế Bản có mười lăm người, mà kẻ này xếp thứ sáu... Ba người đứng đầu chưa tới ba mươi tuổi đều đã tiến vào hàng ngũ Tôn giả, người nói xem hắn xếp thứ sáu thì sẽ có thực lực gì? Với lại những kẻ có tên trong Phong Vị Tân Thế Bản không ai không phải là kiêu hùng kiệt thế, sức chiến đấu có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung."

"Phong Vị Tân Thế Bản là cái gì? Ba người đứng đầu chưa tới ba mươi tuổi đã là Tôn giả... Cái này phải là hơi quá rồi không? Còn tên thư sinh kia không lẽ hắn cũng đã vượt qua cảnh giới Chân Vương..." Tôn Dương và Thiên n đều tròn trừng mắt mà hít vào một hơi khí lạnh, cái này cũng quá đã kích người đi, trong phút chốc Tôn Dương bất chợt có cảm giác bản thân mình tu luyện vẫn còn quá chậm chạp không tiến.

"Hừ Chân Vương cảnh là cái thứ gì đòi xếp trên tám bản kia? Người nên nhớ, người trên Phong Vị Tân Thế Bản tuy sắp xếp chênh lệch, nhưng thực lực vẫn luôn bám sát nhau, cách biệt khôn quá lớn... Hắn mệnh danh là Sử Bút Liêu Trai... Tên là Lưu Nhất Sinh... Thực của hắn hiện tại có thể đã đột phá Thiên Vương đỉnh phong, sắp xỉ đạt đến đại viên mãn rồi..."

Tôn Dương lại hít vào một ngụm khí, những cái này thật quá đã kích hắn rồi, ngay cả Chân Vương cảnh cũng không đủ tư cách lọt vào xếp hạng, đủ thấy những nhân vật trên tám bản kia là kinh khủng đến mức nào.? Nghĩ trong chốc lát, Tôn Dương như nhớ ra điều gì đó liền quay sang hỏi Hoa Thiên...

"Vậy người ở trên tám bản kia xếp ở vị trí thứ mấy?..."

"Sau này người sẽ biết, người chỉ cần biết trong năm hạng đầu là được..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đụng phải ôn thần rồi

Chỉ trong vài câu nói của Hoa Thiên đã đánh thức tâm trí của Tôn Dương rất nhiều điều, hắn thầm nhủ với bản thân đợi lo xong chuyện của Tiên Liên và Tiên Linh thì nhất định phải lao đầu vào tu luyện mới được. Đi giữa đường lớn hắn miên man suy nghĩ đến thất thần, cho đến khi đầu hắn vô tình đụng vào Thiên n phía trước vì tên này dừng lại quá đột ngột, hắn cũng giật mình ngẩng đầu nhìn, sau đó liền thấy một đám người đang chặn đường phía trước.

"Hừ hay cho một đám tiểu tử miệng còn hôi sữa... Lại dám âm xỏ Đông Doanh gia ta..." Ở phía đối diện Đông Doanh Chiến vẻ mặt hung tàn quát lớn một tiếng.

"Ái chà chà thì ra là Đông Doanh gia tộc, trắng trợn chặn đường thế này có vẻ như không nhìn nổi rồi nhỉ...?" Tôn Dương một bộ điệu không sợ đạn hung hăng mở miệng châm chọc nói, hắn thầm nghĩ bản thân vừa mới bị đã kích không nhẹ, vẫn còn đang day dứt khó chịu đây, đám người này mò đến cũng đúng lúc như vậy hẳn nhất định phải tận dụng để giải tỏa áp lực mới được a.

"Ranh con nếu đã biết rồi thì mau ngoan ngoãn giao Tử phẩm Lưu Tinh Chùy ra đây... Có khi ta sẽ nhẹ tay cho ngươi một chút..." Đông Doanh Chiến trừng mắt nói thẳng ra ý đồ của mình không che giấu, hắn cảm thấy hôm nay bị mấy tên tiểu tử này xỏ mũi như vậy thật quá mất mặt đi.

"Ha ha muốn lấy đồ của ta... Đến, Lưu Tinh Chùy ở đây đến đây lấy này..." Tôn Dương ngửa mặt cười to, vô tình gây ra sự chú ý cho những người xung quanh tò mò bắt đầu tụ tập lại xem kịch hay. Tôn Dương lấy ra Lưu Tinh Chùy vợ qua vợ lại trước mặt đám người Đông Doanh gia tộc, rất có ý vị trêu tức, hắn liếm liếm môi có vẻ thú vị, muốn nhân cơ hội này thử uy lực của Đạp Phá Tinh Vân xem uy lực chân chính của nó khi dùng binh khí thật sẽ như thế nào?

"Hừ vậy thì đừng có trách ta..." Đông Doanh Chiến vừa dứt lời, từ tên người hắn liền tách ra khí thế cường hãn, trên tay hắn xuất hiện một thanh kiếm, thân kiếm cong tựa như đao mà không phải đao, hắn vừa nhảy vọt lên với tốc độ cực nhanh muốn công kích Tôn Dương. Nhưng đột nhiên từ trên trời một cột hỏa diễm to bằng thân người dánh xuống, nhắm ngay vị trí đỉnh đầu của hắn mà oanh kích, bức hắn phải lui trở về.

"Viêm gia các ngươi muốn nhúng mũi vào chuyện này?" Đông Doanh Chiến tức giận gầm lên.

"Ha ha Tôn Dương tiểu hữu là khách của Viêm gia ta... Ngươi đã thương hắn chính là đánh vào mặt Viêm gia ta... Ngươi nói xem ta có nên nhúng mũi vào không?" Viêm Trần trưởng lão và Viêm Hồng từ phía sau mấy người Tôn Dương chậm rãi đi tới nói.

Mà Tôn Dương lúc này thì đang hết sức buồn bực, vốn hắn đang định ghénh đón đập cho tên kia một trận, nào ngờ lại xuất hiện kỳ đà cản mũi, làm cho hắn cực kỳ sâu não. Nếu Đại trưởng lão Viêm Trần mà biết suy nghĩ hiện tại trong lòng hắn thì không biết lão sẽ có tư vị gì đây?

Đông Doanh Chiến khí thế hùng hục, nhưng vừa nhìn thấy người đi tới là Đại trưởng lão của Viêm gia Viêm Trần thì hắn như một quả bong bóng xì hơi, khí thế trên người bị ép cho tiêu tán. Xong hắn nghĩ lại lời của Viêm Trần vừa nói, chợt nét mặt hắn đại biến trở nên kinh hoàng nhìn Tôn Dương lắp bắp hỏi.

"Ngươi ngươi gọi là Tôn Dương? Có phải là Tôn Dương bên trong chiến trường Hoang Nguyên giới..."

"Đúng rồi là ta đây... Đến, đến đây đại chiến với ta ba trăm hiệp đi... Ta đang buồn rầu lắm nha..." Tôn Dương có chút bực mình gật đầu xác nhận, hiện tại mà có người cùng hắn đánh nhau thì tốt.

"Ặc bà mẹ nó, như thế nào lại đụng phải cái ôn thần này..." Đông Doanh Chiến thấy Tôn Dương thừa nhận, chiến ý trong lòng lập tức bị dập tắt, sau lưng hắn đổ ra mồ hôi lại thầm mắng một tiếng. Sau đó im hơi lặng tiếng quay đầu là bờ, dẫn theo đám người của mình một mạch bỏ đi không ngoái đầu lại.

"Thúc thúc đây là chuyện gì? Không lẽ chúng ta lại sợ người của Viêm gia sao?" Đông Doanh Thiên Lý thấy thúc thúc của mình đầu đầy mồ hôi lạnh, dẫn theo bọn hắn một mạch bỏ đi giống như đang sợ cái gì? Hắn liền buồn bực hỏi.

"Câm miệng, Đông Doanh gia chúng ta như thế nào lại sợ Viêm gia... Chỉ là không biết vì sao bọn hắn lại có thể lôi kéo được tên ôn thần kia về kết giao... Con mẹ nhà nó, ta mà không dẫn người chuồn sớm thì thật sự sẽ có chuyện đấy..." Đông Doanh Chiến đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán bực mình nói.

"Nhưng mà thúc thúc đang nói ai vậy?" Đông Doanh Thiên Lý vẫn không cam tâm tiếp tục lái nhại hỏi.

"Hừ tên tiểu tử nhà ngươi gốc thật hay giả vờ gốc vậy? Cái tên Tôn Dương ba năm trước không phải ngươi cũng đã từng bàn tán sao? Bây giờ ngươi nghe lại không hiểu hả?" Đông Doanh Chiến lại tức giận gầm lên, hắn thật sự muốn đem thẳng cháu này đánh cho một trận thâm nghĩ "Đầu óc ngu như vậy thảo nào tu luyện mãi không tiến bộ..."

"Ặc ý thúc muốn nói là tên đó... Chúng ta không xui xẻo như vậy chứ?"

"Im miệng đi mau... Cái tên ôn thần đó nếu không phải cha ngươi hoặc mấy vị trưởng lão ra tay thì không thu thập được hắn... Ta nhất định phải đem chuyện này báo lại cho cha ngươi mới được..."

"Muốn chạy... Các ngươi còn chưa đánh nhau với ta mà đã chạy à? Ở lại hết cho ta Ầm ầm..." Tôn Dương ở phía sau đột nhiên nổi giận dưng dưng quát lên một tiếng, hắn cầm Lưu Tinh Chùy trong tay ném mạnh một đường bay xa tít, rơi xuống chặn ngay phía trước đường đi của đám người Đông Doanh Chiến, sức nặng của Lưu Tinh Chùy cũng không phải tầm thường, nó vững vàng ầm ầm rơi xuống đập mạnh lên mặt đường, tạo thành một cái hố lớn với vô số vết rạn nứt chẳng chịt kéo lan ra.

Trong nháy mắt Lưu Tinh Chùy rơi xuống thì Tôn Dương cũng đã xuất hiện trước mặt đám người, không ai nhìn thấy hắn làm cách nào mà xuất hiện ở đó. Chỉ thấy Đông Doanh Thiên Lý hai chân không ngừng run rẩy có đứng không vững, hắn kinh khủng nhìn Tôn Dương như nhìn thấy tử thần. Còn Đông Doanh Chiến thì đầu liên tục toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn định nhìn Tôn Dương cố gắng lừa dối nói.

"Tôn Tôn huynh đệ, chúng ta và ngươi vốn không thù không oán... Chuyện vừa nãy chỉ là hiểu lầm a... Nếu bọn ta nhận ra ngươi sớm thì cũng không có lá gan đi chặn đường ngươi..."

"Hừ ta đã nói đấu ba trăm hiệp, ngươi chỉ cần trả lời đấu hay không đấu..." Tôn Dương ngừng khí trầm xuống, lời nói cũng trở nên dứt khoát, chỉ cho

phép đối phương lựa chọn, không cho phép từ chối.

"Tôn Dương bọn ta đã nhận lỗi rồi, người cũng không nên ép người quá đáng..." Đông Doanh Chiến giận đến run người la lớn một tiếng.

"Nói nhiều cũng vô dụng, vậy thì để ta quyết định thay các người..." Tôn Dương vừa dứt lời liền nắm lấy Lưu Tinh Chùy phóng mình nhảy lên cao đến bảy tám mét, Lưu Tinh Chùy dương thẳng trên đỉnh đầu, Tào Hoá lực trong cơ thể trên hân tuôn ra như suối vỡ quán chú vào cây búa lớn, làm cho thân búa rung mạnh một cái. Một Chùy nhắm thẳng vào chính giữa đám người nện xuống, lực lượng bạo kích đập thẳng xuống mặt đường, tạo ra một hồi rung chuyển giống như có động đất.

Sau khi bụi bặm đất đá tan đi, ở nơi đó đám người của Đông Doanh gia tộc đều đã bị sóng lực cực mạnh quét bay ra bốn phía nằm lăn lóc trên đất, miệng tràn máu tươi mà rên rĩ vì đau nhức. Ở ngay tại vị trí đó chỉ còn lại một mình tên thanh niên kia, hân đứng giữa một cái hố lớn, trên tay cầm Lưu Tinh Chùy nhìn với vẻ mặt thương thức không nở buồm tay.

Nguyên một đám người xung quanh nhìn cảnh tượng này, nhớ lại một màn lúc nãy mà thậm chí toát mồ hôi lạnh kinh hãi nhìn tên thanh niên có vẻ tầm thường kia. Một kích, chỉ một kích liền đem đứa lớn đứa nhỏ nhà Đông Doanh gia đều quét bay tán loạn, nhất thời bọn họ đều hiểu kỳ, không biết tên thanh niên kia là cái dạng gì? Còn trẻ tuổi như vậy mà thực lực lại khủng bố đến quá biến thái như thế?

Bên này Hoạ Thiên và Thiên n từ trước đã biết tính tình Tôn Dương thì còn đỡ, không có ngạc nhiên mấy. Nhưng còn Đại trưởng lão Viêm gia Viêm Trần và Viêm Hồng thì đều tròn to mắt như không thể tin nổi. Bọn họ sớm đã nhận ra Tôn Dương, chỉ có điều là vẫn lặng yên không có nhắc đến chuyện của hân, vốn cứ tưởng là Tôn Dương tuy khó dò thực lực, nhưng chắc chắn hân cũng chỉ mạnh ở một mức độ nào đó thôi, lúc này chứng kiến mới thấy được sự kinh khủng của tên thanh niên này. Viêm Trần liếc mắt nhìn Viêm Hồng vẫn còn đang há hốc miệng, lão cười khổ một tiếng nói thầm.

"Viêm gia cũng thật may mắn khi kết giao được với cái ôn thần này a..."

Mà ở trên lầu các Bách Bảo Đường, Từ Linh Lun và Phúc lão lúc này cũng đang đưa mắt nhìn nhau, Phúc lão thở dài lên tiếng nói. "Cái tiểu tử này cũng không tệ a, lời đồn quả nhiên không sai... Ba năm trước hân đã mạnh như vậy, bây giờ chắc hân còn đáng sợ hơn rồi..."

Từ Linh Lung mắt đẹp khẽ lộ ý cười yếu ớt, nàng nhìn thanh niên đang đứng ngao ngễ bên dưới đến thất thần, một lúc sau khi định thần lại mới cảm nhận được mặt mình đang nóng lên, nàng yêu kiều đưa tay bụm má thì thầm nói..."Cái nam nhân này mới đến Lăng Sương thành cũng thật biết gây chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Giải chú cho Viêm Khai

Đông Doanh gia tộc đại sảnh nghị sự.

Đông Doanh Vấn Thiên gia chủ của Đông Doanh gia ngồi trên ghế, hai mắt khép hờ như đang điều tức kiềm chế đi giận dữ trong lòng. Sau một lúc hân mở mắt ra, nhìn đệ đệ của mình và con trai mình đầy thương tích ở bên dưới, hân trầm ngâm một lát sau đó lên tiếng nói.

"Món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại... Chỉ có điều bây giờ chưa phải lúc, hiện tại Dị Thú đã sắp thành hình... Chúng ta phải bảo tồn thực lực để tranh đoạt Dị Thú... Các người lui xuống chờ thương, những ngày tới không nên ra ngoài gây chuyện..."

"Dạ (dạ)" hai người ầm ức đáp một tiếng sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

Đông Doanh Vấn Thiên gõ gõ ngón tay trên tay ghế vang lên từng tiếng lóc cóc, rồi tự mình lên tiếng nói với khoảng không như đang nói chuyện một mình..."Người nói xem chuyện này xử lý làm thế nào?"

"Muốn làm thế nào thì làm thế đó, người phạm ta thì ta giết..." Từ trong khoảng không, một âm thanh như mờ mịt xa xôi nhưng lại tựa như rất gần đáp lại Đông Doanh Vấn Thiên.

"Hiện tại Dị Thú đã muốn xuất thế... Chúng ta không thể hao tổn nguyên khí vào những chuyện này..." Đông Doanh Vấn Thiên trầm ngâm nói.

"Vậy thì tùy người..." m thanh kia lại hư vô mờ mịt đáp lại.

"Còn vật kia tình hình như thế nào rồi?" Đông Doanh Chiến hỏi.

"Người yên tâm, đợi thêm một thời gian nữa là sẽ nở rồi... Chỉ có điều hơi rắc rối một chút, bởi vì ngọn hoả diễm kia thời gian gần đây có hơi mất cân bằng, có chút thất thường..."

"Ồ không lẽ nó cảm ứng được cái gì? Có khi nào là bị Dị Thú sắp xuất hiện kia ảnh hưởng..."

" Ta cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng mà cũng không có vấn đề gì? "

" Được rồi, vậy thì trông cả vào người... Đợi vật kia nở ra thì sẽ là lúc Đông Doanh gia ta quật khởi... "

Hai ngày sau. Khí tức nóng bức bên trong Lăng Sương thành đã nóng đến cực điểm, sương mù cũng đã hoàn toàn bị hoà tan không còn một mảnh, cảnh tượng trên bầu trời Lăng Sương thành lúc này những đám mây đã hoàn toàn chuyển thành màu của lửa, từ bên dưới ngược nhìn lên trông chẳng khác nào một biển lửa đang thiêu đốt trên bầu trời, như muốn thiêu rụi thương khung.

Lúc này là đáng lẽ ra là ban đêm, nhưng bởi vì từ khi dị tượng trên bầu trời xuất hiện kéo dài, chiếu sáng một vòm trời, làm cho người ta dần không phân biệt được lúc nào là ban đêm lúc nào là ban ngày nữa.

Bên trong Viêm gia, lúc này ở trước cửa phòng Viêm Khai đã tụ tập hầu như đều là cao tăng của Viêm gia, nhìn về mặt bọn họ lúc này đều đang mong chờ căng thẳng, người người đi qua đi lại đứng ngồi không yên. Đột nhiên từ bên trong phòng vang lên một tiếng thét dài đau đớn của Viêm Khai, tiếng hét thê thảm như bị xé da cắt thịt, mọi người bên ngoài khi nghe tiếng hét này trong lòng đều run lên, một người cứng cỏi như Viêm Khai mà còn bị con đau hành hạ đến hết lên thê thảm như vậy? Dù thấy sự đau đớn mà hẳn phải chịu khi phá giải chú thuật là ở mức độ nào?

Tiếng hét thảm kêu gào của Viêm Khai kéo dài đến tận bốn giờ mới dừng lại, sau một lúc cửa phòng mở ra, Tôn Dương vẻ mặt tiêu tụy trán đầy mồ hôi bước ra ngoài. Viêm Chính thấy hắn đi ra liền là người đầu tiên lên tiếng gấp gáp hỏi.

" Tôn huynh đệ người không sao chứ?, Viêm Khai thế nào rồi? "

Tôn Dương thở hắt ra một ngụm khí, hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi có phần tức giận nói " Con mẹ nó thật quá ác, vậy mà đem cổ trùng trở chú vào bên trong, đem một thân Nguyên Lực của Viêm Khai hút không còn một mống... Bất hiện tại cũng không sao rồi, vài ngày tới mỗi ngày nhớ dùng một lượng lớn Nguyên Thạch bóp nát rồi truyền vào bên trong cho hắn, hắn cần bổ sung Nguyên khí để khôi phục... "

Nghe Tôn Dương nói xong, toàn bộ mọi người đều thở nhẹ một hơi, sau đó nét vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt. Viêm Khai người có tiềm lực bậc nhất Viêm gia cuối cùng cũng có thể một lần nữa đứng vững trở lại rồi.

Cùng lúc đó tại một mật thất bí mật của Lăng gia, một lão già gầy nhom hai hốc mắt lõm sâu, trông có phần đáng sợ. Lão đang ngồi khoanh chân, khắp người lão đều bốc lên khí vụ tà dị, bên trong khí vụ có vô số sinh vật nhỏ li ti đang bay tán loạn, trên mặt đất xung quanh lão cũng có không ít những loại cây kỳ quái, có cây thì đầu ngọn cắm xuống đất rễ mọc lên ngược lên trời, có cây thì tự động di chuyển chạy sà sà trên mặt đất, nói chung có rất nhiều, tất cả đều vô cùng kỳ lạ.

Lúc này đôi mắt thâm quầng sâu hoắm đó đột nhiên mở bừng ra, từ trong miệng lão phun ra một đoàn máu tươi, còn có thể nhìn thấy loáng thoáng mảnh vỡ của nội tạng. Lão hai mắt trừng lên oán độc lắm lắm " Là kẻ nào? Rốt cuộc là kẻ nào lại có thể phá giải Trớ Chú của ta... Lão độc vật, chắc chắn là lão độc vật kia... Hừ Đông Doanh gia tộc và Viêm gia vốn có mâu thuẫn, tại sao hắn lại đi giúp Viêm gia... Không lẽ bọn chúng lại liên thông với nhau rồi... Không được ta nhất định phải tìm hắn tính sổ..." Nói rồi lão đột nhiên tan rã, toàn thân hóa thành một làn khói đen bay đi trong bóng tối rồi biến mất.

Viêm gia " Tôn huynh đệ, phần nhân tình này Viêm gia ta không biết nên báo đáp người thế nào? Nếu Tôn huynh đệ có cần thứ gì thì cứ mở miệng, chi cần chúng ta đáp ứng được thì nhất định sẽ làm cho người... " Viêm Chính hoà ái đối đãi với Tôn Dương càng thêm khách khí hơn vài phần nói.

" n vậy ta cũng không khách khí đâu nha... Hiện tại ta đang muốn học Chú Linh thuật cho nên cần một loại hoá điểm tốt tốt một chút... Viêm gia ngài bao nhiêu năm chơi với lửa chắc hẳn một cái hoá chủng cũng nên có chứ nhỉ...? " Tôn Dương không cần khách khí, hắn đang lúc cần hoá điểm để học Chú Linh, sẵn tiện Viêm Chính đã mở miệng nói như vậy thì hắn cũng không cần giả vờ giả vịt mà từ chối nữa.

" Người cần hóa chủng... Chuyện này..." Viêm Chính nghe Tôn Dương nhắc tới hoá chủng y liền lộ ra vẻ mặt khó xử.

" Haiz dà thôi bỏ đi, ta cũng biết hóa chủng rất trân quý, coi như ta chưa nói gì đi..." Tôn Dương nhìn về mặt Viêm Chính lộ ra khó xử, hắn thở dài một tiếng có chút thất vọng nói.

Viêm Chính cười khổ vội vàng lên tiếng giải thích... " Tôn huynh đệ, không phải là ta tiếc hóa chủng không cho người... Mà là hiện tại Viêm gia ta không có hóa chủng... "

" Ách có nhầm không vậy? Một gia tộc thiên tu hoá lực đã nghìn năm mà một cái hoá chủng cũng không có... Chuyện này cũng thật quá buồn cười đi..." Tôn Dương ngạc nhiên kêu lên.

Viên Trần đại trưởng lão từ đầu không lên tiếng, lúc này lão đột nhiên thở dài có chút sầu muộn nói " Hoá chủng thì chúng ta đương nhiên có, và lại còn là hóa chủng đặc dị nữa là chẳng khác... Nhưng mà mười năm trước nó đã bị người mang đi rồi..."

" A lại có người dám vào tận Viêm gia lấy cắp hóa chủng... "

" Chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của lão phu... Năm đó con gái của ta là Viêm Nhi bị rơi vào lưới tình của Đông Doanh Phi Thiên, bị tình yêu che mờ lý trí, để cho Đông Doanh gia tộc nắm được sơ hở, lợi dụng nó để trở về gia tộc âm thầm lấy đi hóa chủng... Từ đó về sau hóa chủng đều nằm trong tay Đông Doanh gia tộc, cho dù chúng ta có trở mặt làm cách nào cũng không thể lấy lại được..."

" Ấc lại còn có sự tình như thế này... Nói như vậy, hiện tại hóa chủng vẫn đang nằm trong tay Đông Doanh gia...? " Tôn Dương hai mắt tỏa sáng hỏi. Hắn thâm nghĩ " Chỉ sợ hóa chủng sẽ nằm ở nơi khác không rõ tung tích, nhưng nếu vẫn còn ở Đông Doanh gia thì dễ lắm rồi... Có thời gian nhất định phải

âm thầm đến thăm gia tộc này một chuyến mới được a... Sẵn tiện mượn luôn hóa chúng về dùng... Hắc hắc..."

"Nếu không có biến cố xảy ra thì hẳn là vậy?... "Đại trưởng lão nói.

Cuối cùng mọi người đều giải tán trở về nghỉ ngơi, chỉ có điều không ai chú ý đến Hoa Thiên, hẳn lúc này sắc mặt biến đổi liên tục, khi thì hiền từ khi thì tà dị, hẳn cần rằng cố gắng trấn trụ lại nói thầm... "Tên hòa thượng chết tiệt, vậy mà đã tỉnh lại... Hẳn lại muốn trở ra rồi, ta lại phải chịu cảnh bị hấn phong ấn giam cầm nữa sao? Linh hồn, ta cần phải mau chóng ngưng thực linh hồn... Chỉ có như vậy ta mới không bị Như Lai Tam Ân Luân Hồi của hấn phong ấn..." Nói xong thân hình hấn khẽ động liền vô tung vô ảnh biến mất.

Tôn Dương thấy sự khác thường của Hoa Thiên, hấn nhíu mày nhìn theo phương hướng Hoa Thiên biến mất, nhìn nét mặt liên tục biến hoá thành hai trạng thái khác nhau của Hoa Thiên, hấn phần nào đoán ra được nguyên nhân. Khẳng định là Linh Hồn của hòa thượng kia đã hồi phục, muốn quay lại thân thể, như vậy cũng đồng nghĩa là Hoa Thiên sẽ lại bị phong ấn "Nếu hiện tại Linh Hồn lực của Hoa Thiên có thể ngưng thực thì tốt rồi, hấn có thể mạnh mẽ tách ra tồn tại độc lập rồi đi tìm lại thân thể của bản thân..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Nguyệt Ly

Tôn Dương lách mình, một đường đuối tới chỗ của Hoa Thiên, hấn nhìn Hoa Thiên đang nửa quỳ dưới sàn dây dưa, vẻ mặt đầy sự không cam lòng. Tôn Dương tiến đến gần nhẹ đặt tay lên vai Hoa Thiên, đang định mở miệng truyền cho hấn pháp quyết, giúp hấn hoàn thành ngưng thực hồn phách, nhưng đột nhiên Hoa Thiên dường như biết ý định của hấn, liền hất tay Tôn Dương ra nói.

"Dừng lại đi... Đã không kịp nữa rồi, hấn đã hoàn toàn tỉnh lại rồi... Chuyện này nếu để hấn biết được thì lần sau chỉ sợ ta sẽ không còn cơ hội..."

Tôn Dương hiểu ý gạt đầu thu tay lại, đối với loại tình huống này hấn cũng không biết làm gì hơn. Chỉ nghe Hoa Thiên nói tiếp.

"Nói tính ra hòa thượng này cũng không phải muốn thật sự giam cầm ta, ngày đó ta vì nổi hận diệt môn mà đem gia tộc kia đồ sát. Sau đó bị Hình Điện và Hoàng thất Nguyệt Tộc truy sát, đúng lúc ta đại nạn lâm đầu thì hòa thượng này xuất hiện, nói muốn quyết đấu với ta... Sau đó ta và hấn liền so đấu dưới con mắt của Hình Điện và Nguyệt Tộc, cuối cùng ta bị hấn đánh bại, trước lúc Linh hồn của ta lâm vào ngủ say, ta đã thấy hấn rơi lệ... Ta cũng biết hấn làm như vậy là vì muốn dành lấy cho ta một con đường sống, vì ta và hấn đã từng là huynh đệ cùng nhau chơi đùa, cùng nhau tu luyện, cùng nhau lớn lên... Hấn giam cầm ta là vì muốn đem Ma Chủng trong cơ thể ta độ hoá để cho ta trở lại làm Hoa Thiên lúc trước. Nhưng hấn không biết ta vốn dĩ đã không thể nào quay đầu, Ma Trì đã nhận ta làm chủ, đem Ma căn của ta lột xác thành Ma Chủng, đã hoàn không thể vẫn hồi được nữa..."

Tôn Dương nghe câu chuyện của Hoa Thiên, hấn cũng một bụng đều là kinh ngạc, thật không ngờ Hoa Thiên và tên hòa thượng đó lại là bằng hữu. Mà cái hòa thượng kia cũng thật có đủ can đảm, đủ nhẫn tâm, có thể tự tay đem bằng hữu thâm giao cùng lớn lên với mình đánh ngã, sau đó đem thân xác bỏ một nơi, linh hồn chia một nơi. Vẫn biết hấn làm vậy là vì cứu lấy tính mạng của Hoa Thiên, nói hấn không đau khổ thì quá không tìm không phải rồi.

Lúc này Hoa Thiên kể cho Tôn Dương nghe những chuyện này, tự nhiên là vì hấn không muốn Tôn Dương mang ác cảm đối với hòa thượng. Những ngày qua tiếp xúc với Tôn Dương, hấn cũng đại khái phần nào hiểu được tính cách của người thanh niên này, nếu Tôn Dương thật sự xem hấn là bằng hữu thì với tính tình của Tôn Dương, hấn nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để giúp đỡ cho Hoa Thiên. Trong thời gian đó, giữa Tôn Dương và hòa thượng chắc sẽ xảy ra mâu thuẫn, đây còn chưa nói đến nếu thật sự đánh nhau thì Tôn Dương dù có thêm một trăm cái mạng cũng không đủ cho tên hòa thượng giết.

"Vậy hiện tại ngươi cảm thấy thế nào rồi? " Tôn Dương lại lên tiếng hỏi.

"không sao? Ta vẫn còn có thể gắng gượng thêm vài ngày nữa. Dị Thú kia đoán chừng trong khoảng thời gian này cũng sẽ xuất hiện, nếu ngươi muốn tranh thì ta sẽ giúp ngươi một tay..." Hoa Thiên chống mình đứng dậy ngồi lên ghế, hấn chỉnh lại quần áo rồi chậm rãi nói.

"Đợi đến lúc đó hăng tít. Nhìn tình hình hiện tại, có vẻ như hơi khó đó... Không nói đến các gia tộc khác, Viêm gia lần này cũng đã chuẩn bị rất chu toàn để cướp Dị Thú, chúng ta ở chung chỗ với họ, ra tay chỉ sợ không tiện cho lắm... Còn chưa nói đến những kẻ âm thầm bên ngoài, chẳng hạn như Lưu Nhất Sinh kia thực lực cũng không phải tầm thường..."

"Vậy thì tùy cơ ứng biến, nếu tranh đoạt Dị Thú không được thì ít ra cũng phải tranh thủ đi lấy Hòa Chủng về..." Hoa Thiên ngữ khí lạnh nhạt nói.

Hai mắt Tôn Dương đột nhiên sáng trưng lên, chuyện này làm sao hấn lại không nghĩ tới, thời gian Dị Thú xuất hiện chính là lúc đột nhập nhà người ta để mượn đồ là hợp lý nhất a. "Đúng rồi, tại sao ta không nghĩ tới nhỉ, dù sao tranh đoạt Dị Thú cũng không phải đánh đấm vài cái là có được... Nói không chừng cả đám người đó có khi còn không thể làm gì được Dị Thú cấp bậc Tinh Nguyên ấy chứ..."

"Đúng vậy, Dị Thú thông thường có lực lượng mạnh gấp ba lần so với cấp bậc của nó, một cường giả cùng cấp muốn giết nó chỉ sợ không có đến 1% hy vọng..."

"Được rồi ngồi nghỉ ngơi một chút đi... Ta đi trước..." Tôn Dương nói xong liền mở cửa đi ra ngoài, hắn đi chuyển bước chân đi đến nơi ở của Tiên Liên và Tiên Linh, sau khi ngồi nói chuyện với các nàng một lúc, muốn báo cho hai nàng biết đợi sau khi chuyện Dĩ Thú kết thúc, hắn sẽ đưa các nàng đến Bách Thảo Tiên Cung. Sau đó hắn lại rời đi.

Vùng trung tâm Lăng Surong thành, nơi này đất chật người đông, quán xá vô cùng náo nhiệt. Ở tại một trà lâu, người ra ra vào vào tấp nập, tiếng bàn tán nghị luận đủ mọi loại chuyện tình vang lên không ngớt.

"Các người có nghe nói gì chưa? Mấy hôm trước người của Lăng gia bị người ta đánh cho không dậy nổi, phải gọi người đến khiến về đó..."

"Um mấy hôm trước Đông Doanh gia tộc cũng thế đó... Nghe nói người bị đánh là tam gia Đông Doanh Chiến, bị một tên thanh niên tên là Tôn Dương đem ra thử chùy thì phải...?"

"A ta nhớ ra rồi, cái tên Tôn Dương của ba năm trước. Cái ôn thần này đúng là đánh một trận mà nổi khắp làng, ở các thành trì lớn đều rất chú ý đến cái tên này đấy..."

Tiếng bàn tán nghị luận xôn xao? Ở trên lầu cao, có từng đạo thân ảnh trầm mặc yên lặng ngồi thưởng thức trà thơm. Tại một góc bàn có một thư sinh ngồi thong dong phe phẩy chiếc quạt, hắn bưng lên ly trà thưởng thức một hớp nhẹ, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười thú vị nói thầm "Tôn Dương... Thư Chùy... Hoá ra là hắn, xem ra người này cũng khá thú vị a, có cơ hội nhất định phải kết giao đàm luận một phen mới được..."

Tại một bàn khác có bình phong che khuất, hai người thiếu nữ cũng ngồi lặng lẽ thưởng thức trà vừa nghe tiếng bàn luận bên ngoài, hai cô gái này đều rất xinh đẹp, nhất là cô gái mặt y phục màu đen có chạy sọc viền trắng, nàng này một khuôn mặt tinh xảo, trắng trẻo không tí vết, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy một ít ánh sáng mờ ảo phát ra từ làn da của nàng, khiến cho vẻ đẹp của nàng càng tăng thêm vài phần thánh khiết, lại có thêm một chút yêu mị xinh đẹp vô cùng. Ánh mắt đen nhánh linh động rất dễ thu hút sự chú ý của người khác khi nhìn vào đôi mắt đó.

Nếu như tên thư sinh đang ngồi ở bên ngoài kia mà nhìn thấy nữ nhân này, khẳng định ý nghĩ cướp đoạt Dĩ Thú trong đầu hắn sẽ lập tức bị gạt bỏ trong chớp mắt. Bởi vì nàng chính là đệ nhất nhân xếp hạng đầu tiên bên trên Phong Vị Tân Thế Bản, Thái Cổ Tinh Nguyệt Thánh Nữ Nguyệt Ly. Thực lực của nàng có thể nói là siêu việt cảnh giới, trong những năm qua không một ai dám đi khiêu chiến giành vị trí thứ nhất với nàng.

Bởi vì không ai dám, cái nữ nhân này được mệnh danh là Thiện Nữ Thiên Toán. Không ai biết trong đầu nàng có bao nhiêu chất xám, mỗi người làm địch nhân của nàng đều sẽ cực kỳ đau đầu với nữ nhân này, nàng không chỉ có tu vi mạnh, có Linh Vật đặc biệt, có binh khí cao cấp, mà còn có một cái đầu thông minh vô cùng đáng sợ.

Mỗi một chiêu thức, mỗi bước chân cách di chuyển của nàng trong giao tranh đều được tính toán rất chi li tương ứng, không những vậy, nàng ta còn có khả năng tính toán ra các chiêu thức và cách đối thủ sẽ di chuyển hay sẽ tung chiêu như thế nào, ở góc độ nào. Toàn bộ dường như đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, một khi đã nắm rõ những điểm này rồi thì việc nàng công kích hạ gục đối thủ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vì thế cho nên mới nói, người làm đối thủ của nàng thì nhất định phải đánh lừa được nàng, còn nếu không thì sẽ cực kỳ đau đầu khi bị nàng tính toán. Mà chuyện lừa được nàng ta cũng không phải dễ làm như vậy?

"Thánh... À không tiểu thư... Bên ngoài lại bàn tán về cái tên Tôn Dương kia rồi kìa... Thật không biết hắn là người thế nào? Tại sao đi đến đâu cũng đều nghe người ta nhắc đến hắn..." Thiếu nữ bên cạnh Nguyệt Ly ngồi vừa ngich ly trà vừa chu miệng nói.

"Ta cũng rất tò mò đây... Ba năm trước hắn đã là Địa Tướng cảnh, hiện tại ba năm qua đi, yêu nghiệt như vậy chắc hắn cũng đã ở cấp độ khác đi..." Nguyệt Ly khẽ cười nói.

"Một Địa Tướng vượt cấp chiến một Thiên Tướng thì còn không nói... Đẳng này hắn lấy cảnh giới Địa Tướng chiến một lần sáu Thiên Tướng mà không bại... Cái này cũng có chút dọa người a tiểu thư... Mấy hôm trước còn nghe nói hắn thử Chùy, chỉ là một kích đánh xuống mặt đường, vậy mà sóng lực lại có thể thổi bay cường giả Thiên Tướng của gia tộc gì gì đó, cái này có phải hơi khoa trương không?" Cô gái kia lại lên tiếng nói.

"Cũng không có gì lạ cả. Một người ưu tú như vậy thì cách hắn tu luyện khẳng định cũng không giống người bình thường..." Nguyệt Ly nói.

"Haiz tiểu thư nói xem... Có phải người mang họ Tôn thì đều bá đạo như vậy không? Vị cuồng nhân của Thái Thanh Sơn kia cũng họ Tôn, muội nghe Liễu lão nói... Thực lực của vị Tôn Thiên Vũ đó đã sắp chạm đến cực hạn rồi, Liễu lão nói người này đã có thể bước vào cảnh giới ngang hàng với giới chủ. Chỉ là hắn không thêm chức vị rùm rà cho nên không tranh giành mà thôi..." Những lời này nếu như để cho Tôn Dương nghe được thì không biết cảm giác của hắn sẽ như thế nào? Bởi vì cái tên Tôn Thiên Vũ trong lòng hắn vốn đã không còn nữa, cái tên đó đã được viết lên trên hai nắm mồ ở Lục Man Thôn, vĩnh viễn mang theo ký ức của hắn chôn lại nơi đó.

Trong trí nhớ của hắn, Tôn Thiên Vũ chỉ là một người cha, một người chồng, một người nông dân tầm thường, rất yêu vợ, rất thương con, rất hòa đồng với mọi người. Không có lý nào lại đột nhiên biến thành một cường giả đỉnh thiên lập địa như vậy đâu.

"Được rồi Chiêu Chiêu, muội lại bắt đầu nói nhiều rồi... Tôn Thượng của Thái Thanh Sơn cũng không phải là người chúng ta có thể bàn tán đâu..."

"Muội biết rồi Thánh... À không tiểu thư..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lặng lẽ đi trộm đồ

Lại thêm hai ngày trôi qua, trong hai ngày này lại có thêm một số tin đồn truyền ra. Ở Bắc Vực có một số đệ tử tông môn lớn thời gian gần đây cũng đã lặn lội đến Lăng Suong thành, nhưng không hiểu vì sao? Trong những ngày qua lại đột nhiên xuất hiện một người bịt mặt cầm trong tay một cây búa lớn, đem mấy người kia đều gõ qua một lượt.

Đối với loại chuyện này, những người đến từ Bắc Vực kia đều vô cùng cảm tức, nhưng lại chẳng thể làm gì được, bởi vì tên bịt mặt kia mỗi lần đến và đi đều vô ảnh vô tung, làm cho bọn hắn không có cách nào phòng bị, cho nên mới bị người gõ.

Đến hôm nay, bầu trời Lăng Suong thành đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, sức nóng khủng bố điên cuồng thiêu đốt không gian vạn vật, lúc này toàn bộ chúng nhân đều đang ngược lên bầu trời, giây phút chờ đợi sau bao nhiêu ngày rốt cuộc đã đến.

Dị Thú rốt cuộc muốn xuất thế, nhìn đám mây lửa vẫn lộn trên bầu trời, một đám mây có màu sắc đậm đặc đang di chuyển qua lại trong biển mây lửa, hình thái đám mây lửa này có chút kỳ dị, nhìn bề ngoài thì có thể thấy nó đặc biệt giống mây bình thường, nhưng nếu chú ý kỹ thì có thể phát hiện, khắp mọi góc ngách trên đám mây này đều có hoa văn màu vàng lưu chuyển, chỉ là bị hỏa điểm bên ngoài che phủ cho nên không thể phát hiện ra mà thôi.

Cảnh tượng trên bầu trời biến động, làm cho vô số người đều dùng ánh mắt tham lam mà nhìn Dị Thú kia, không biết là ai đã lên tiếng hô lớn "Đó là... Dị Thú này cư nhiên là Tinh Nguyên Hỏa Văn thú trung cấp... Má ơi lần này có lẽ sẽ xuất động đến Tôn Giả rồi..."

"Cái gì Hoả Văn thú... Xong rồi xong rồi, lần này có nguy cơ Lăng Suong thành sẽ chìm trong biển lửa rồi..." Lại có người hét hoảng kêu lên, lai lịch của Hỏa Văn thú thật sự quá đáng sợ, loại Dị Thú này công kích hỏa lực đều là công kích toàn diện, tất cả mọi thứ xung quanh có thể sẽ bị đốt thành tro bụi nếu như chọc giận nó.

Lúc này đã có vô số cường giả bay lên giữa không trung, đứng nhìn đám mây lửa đang quay cuồng to lớn kia, có vẻ như nhân loại trong mắt nó đều là nhỏ yếu đến đáng thương. Ở trên không trung các gia tộc ở Lăng Suong thành đều đã xuất động, dẫn đầu bay lên trước, tiếp đến là những thế lực ở bên ngoài đến gấp nghe Dị Thú cũng đã bắt đầu động thân.

Hỏa Văn thú ở trên cao, nó nhìn thấy bên dưới có vô số nhân loại nhỏ bé đang muốn tiếp cận nó, nhất thời từng tiếng đùng đoàng vang lên, lại thấy vô số ánh lửa từ trên trời rơi xuống mang theo nhiệt độ nóng đến cực điểm, tốc độ của ánh lửa rơi nhanh không tưởng tượng nổi, số lượng lại nhiều không kể xiết.

"Hỏa Văn thú muốn công kích rồi, các vị cùng nhau hợp lực làm suy yếu nó trước. Còn về sau nếu ai có thể kết liễu được thì Dị Thú này sẽ thuộc về người đó... Các vị thấy thế nào?... " Người lên tiếng là gia chủ Lăng gia, Lăng Thiên Hữu. Nhìn Dị Thú cấp bậc này, chỉ sợ lão tổ bên trong gia tộc hắn cũng không thể đỡ nổi, vì thế cho nên hắn liền đưa ra ý kiến đề nghị chúng nhân góp sức. Bởi vì hắn quan sát thấy ở nơi này cao nhất cũng chỉ có cường giả Thiên Vương, không hề thấy bóng dáng Tôn Giả, cho nên hắn liền theo kế hoạch đã định trước mà tiến hành.

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, sau đó cả đám người tách ra tránh né vô số ánh lửa, rồi lại tụ lại bay vút lên cao, từng kiện binh khí muôn hình vạn trạng xuất hiện tay của mỗi người, một lần phát động, tất cả cùng nhau đều công kích vào vị trí của Hỏa Văn thú. Trận diện bắt đầu trở nên khốc liệt, hỏa điểm bay múa đầy trời rơi xuống, đốt cháy mặt đất làm bốc lên từng làn khói xanh.

Mà ngay lúc này, ở tại một góc hẻm nhỏ trong thành, một bóng người mặc áo choàng đen bịt mặt cũng đang ngược nhìn lên trời cao. Người này chính là Tôn Dương, người mà hai ngày qua được người ta đồn đãi âm thầm đi đánh người chính là hắn, mối thù diệt thôn trang hắn vĩnh viễn không bao giờ quên, tuy những kẻ mà hắn đánh đều không có liên quan gì? Nhưng tông môn của bọn hắn chính là đầu sỏ, thực lực của hắn hiện tại chưa đủ để đi tìm những tên đầu sỏ đó, cho nên hắn chỉ có thể đem hết những giận dữ trong lòng trút lên người đám đệ tử kia.

Đáng lẽ ra hắn muốn giết bọn họ, nhưng nghĩ đến tình hình hiện tại chưa phải là lúc, cho nên hắn cũng chỉ như mèo vờn chuột đem mấy tên kia đánh trước, đợi có cơ hội thì sẽ làm thịt hết bọn họ. Hắn ngược nhìn cảnh tượng người đông một mảnh trên bầu trời đang không ngừng công kích Hỏa Văn thú, trong lòng hắn cũng chỉ biết thờ dài buông xuôi. Với loại tình huống này, chỉ sợ hắn cướp được một cọng lông của Hoả Văn thú thì chỉ sợ cũng không mang đi được.

Vì vậy hắn liền dứt khoát từ bỏ, hắn âm thầm rút lui vào trong hẻm rồi biến mất không còn bóng dáng, một lát sau tại Đông Doanh gia tộc đã lặng lẽ xuất hiện hai bóng người, chính là Tôn Dương và Hoạ Thiên, bọn hắn theo như kế hoạch, chỉ cần Dị Thú không cướp được thì sẽ đi trộm hỏa chủng.

Lúc này cả hai đang đứng trên đỉnh nóc một mái nhà cao, nhìn bao quát toàn diện Đông Doanh gia tộc rộng lớn. Tôn Dương mờ mịt phương hướng, bởi vì Đông Doanh gia tộc thật sự quá lớn, bọn hắn thì lại không biết hỏa Chủng được giấu ở nơi nào? "Làm thế nào bây giờ?" Tôn Dương hỏi khổ hời.

"Để ta dùng thần niệm quét thử xem..." Hoạ Thiên đang định mở ra thần niệm thì lại bị Tôn Dương chặn lại nói. "Không được, bên trong khẳng định còn có người, nếu như người quét thần niệm thì nhất định sẽ bị cảm ứng được..."

"Vậy phải làm thế nào?" Hoạ Thiên hỏi.

"Để ta..." Tôn Dương nói xong, hai mắt đột nhiên lóe lên màu tím, hắn sử dụng Yêu Huyền Ma Đồng nhìn xuyên qua toàn bộ mọi nơi một lần, nhưng lại chẳng có kết quả gì?

Đang lúc hần buồn bực muốn nhảy xuống dưới chạy loạn tìm kiếm thì đột nhiên, từ trong hư không vang lên một giọng nói già nua đầy tức giận... " Lão độc vật lão độc vật, ngươi mau lăn ra đây cho ta..."

Hai người Tôn Dương sớm đã chú ý nên trốn sang một bên, nhìn trên không trung là một lão già gầy trơ xương, hai hốc mắt thâm đen lõm sâu, toàn thân lão bốc lên yêu vụ dày đặc, lão liên tục hô to giận dữ như đang gọi tên ai đó. Một lúc sau, bọn hắn lại nghe từ sâu bên trong một tòa đài các nhìn giống như một cái tháp có giọng nói âm u truyền ra.

" Hừ lão côn trùng khốn kiếp, ngươi không ở Lăng gia luyện Ngải, lại chạy đến đây âm ỉ cái gì?"

" Lão độc vật kia, ngươi còn hỏi ta... Hừ ngươi vậy mà lại dám làm hỏng chuyện tốt của ta, đem chú thuật trên người tiểu tử Viêm gia hoá giải... Hại ta bị Ngải chủ cắn ngược, ngươi nói xem có đáng hận không? " Lão già gầy trơ xương kia trừng mắt giận dữ nói.

" Cái đồ côn trùng chết tiệt nhà ngươi... Mà ngươi đang nói cái gì sao ta nghe không hiểu kia...? " Hắc y kia ngữ khí âm u có chút mơ màng hỏi lại.

" Ngươi... Được được lắm, ta đã tìm tới cửa rồi mà vẫn còn giả ngu... Vậy thì đánh..." Vừa dứt lời lão già gầy nhom đột nhiên niệm chú ngữ, hai tay bắn ra vô số hắc vụ màu đen hướng về phía Hắc y kia mà công kích đến.

" Hừ lão côn trùng khốn kiếp, ngươi lần đến đây gào rú nói nhảm đủ rồi, bây giờ lại muốn đánh... Ta sợ ngươi quá, đánh thì đánh..." Nhất thời cả hai người lao vào cùng một chỗ, bộc phát năng lượng âm âm chấn ra bốn phía.

Mà lúc này, tại cửa vào của tòa đài các, hai bóng người lướt đi nhanh nhẹn như U Linh chui tọt vào bên trong, vừa nãy khi hắc y kia từ bên trong này đi ra, Tôn Dương đã dùng Yêu Huyền Ma Đồng dò xét qua, phát hiện được ở bên trong đài các này còn có một thông đạo dẫn xuống lòng đất. Cái này cũng coi như lão già gầy nhom kia đã giúp bọn hắn.

Cả hai lặng lẽ một trước một sau hướng theo thông đạo đi xuống, chỉ có điều lúc này vì thông đạo quá tối, Tôn Dương thì đi phía trước, cho nên hắn không có phát hiện về mặt của Hoạ Thiên lại bắt đầu liên tục biến hoá, tuy nhiên Hoạ Thiên cũng không có lên tiếng báo cho Tôn Dương biết, hắn vẫn mang theo hiện trạng như vậy theo Tôn Dương đi xuống.

Một lát sau, cả hai người đã đi hết thông đạo, bước ra bên ngoài là một vùng không gian khác, nơi này vô cùng ẩm ướt, khắp nơi đều là một màu xanh lục đậm đặc gần giống với màu đen, trên cao còn có những khối thạch nhũ to lớn gồ ghề, có mũi nhọn hoắt chĩa ngược xuống đỉnh đầu, một giọt nước rơi xuống cũng có thể gây ra tiếng động vang vọng thanh thúy.

Đột nhiên Tôn Dương chú ý đến vùng trung tâm nơi địa đạo này, ở nơi đó có một đầm nước màu lục sắc kỳ dị, ngay chính giữa đầm nước đó có một bình đài nhỏ, bên trên bình đài, một ngọn cây đang cháy hừng hực hỏa diễm màu xanh lục đang nằm lặng lẽ ở đó, cây hoa diễm này cao chừng ba mươi phân, trên cây có ba ngọn lá, nếu nhìn kỹ thì cũng không phải là cái cây đang cháy, mà đó hoàn toàn là một cái cây do lửa hình thành. Đó còn chưa hết, lại nhìn lên phía trên đỉnh cách ngọn cây chừng năm mươi phân, bên trên trời nổi một vật đen tròn hình bầu dục, tựa như quả trứng, vật này lớn bằng thân hình của một đứa trẻ ba bốn tuổi, nó đang không ngừng hấp thu hỏa diễm màu lục do cây nhỏ phía dưới phun ra.

" Đó đó là hỏa Chung... Còn có vật bên trên là cái gì..? " Tôn Dương vừa vui mừng vừa kinh ngạc kêu lên, hắn nhắc chân đang muốn chạy qua lấy hỏa Chung thì đột nhiên, đầm nước dậy sóng, một cái đầu rắn dữ tợn nhô lên... Đồng thời từ phía sau lưng hắn, bờ vai hắn bị một bàn tay dữ dội lại, sau đó có âm thanh vang lên " Thí chủ cùng với đồ vật này không có duyên a..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Tiểu nha đầu trong trứng

Tôn Dương nghe được âm thanh, lại thấy thế nào quái quái lạ, ở sau lưng hắn không phải là Hoạ Thiên sao? Mà Hoạ Thiên thường ngày đâu có nói mấy câu từ như vậy? Hắn quay đầu nhìn lại, lập tức hai mắt mắt trừng lên kinh ngạc, bởi vì người sau lưng hắn vẫn là cái đầu trọc bóng loáng đó, vẫn là khuôn mặt hoà thượng đẹp đến kỳ lạ đó, vẫn là y phục mà Hoạ Thiên đã mặc đó, thế nhưng ánh mắt tà dị của Hoạ Thiên đã biến mất, mà thay vào đó là một ánh mắt trong veo sáng ngời, từ trong ánh mắt đó có thể thấy được sự từ bi hiền lành trong đó.

" Ngươi ngươi ngươi... Ngươi không phải là Hoạ Thiên, ngươi là Hòa Thượng đó? " Tôn Dương lắp bắp luống cuống hỏi.

" Thí chủ chắc cũng đã rõ, cũng không cần phải ngạc nhiên như vậy a... Tiểu tăng là đệ tử Kim Giác Tự pháp danh Tâm Vĩnh..." Hoà Thượng Tâm Vĩnh tay hợp chữ thập tự giới thiệu nói.

" Ài tại sao ngươi không cho hắn rán thêm chút nữa...? Tôn Dương thở dài lắm bầm nói.

" Thôi thí chủ bảo trọng, tiểu tăng xin đi trước đây..." Nói xong Tâm Vĩnh liền như chạy nợ, vừa xoay lưng liền lập tức cong chân bỏ chạy...

Tôn Dương nhìn một màn này hắn thấy sao kỳ quái, hòa thượng này muốn đi cũng đâu cần phải vội vàng như vậy chứ, nhưng rồi Tôn Dương chợt hiểu

ra, hần cảm thấy sau lưng truyền đến một đám hơi khí lạnh, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một cái đầu rắn dữ tợn cùng với hai hàng răng sắt nhọn đang chuẩn bị tấp xuống thân thể mình, hần trợn mắt nhìn cái tên trọc đầu phía trước, trong lòng dờ khóc dờ cười không biết nên dùng từ ngữ gì để miêu tả tên hòa thượng này. Hần gian nan nuốt lấy một ngụm nước bọt, sau đó cả thân hình giống như hoà tiễn bắn đi như đạn pháo, cùng lúc đó, cái đầu rắn cũng tấp xuống ngay vị trí hần vừa đứng.

Tôn Dương mặt mày tái mét, hần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên hòa thượng phía trước mà chửi ầm lên. " Con mẹ nhà ngươi tên hòa thượng vô sỉ... Ngươi cũng thật có nghĩa khí a... Vậy mà lạng lẹ bỏ chạy một mình, ngươi muốn nó đóng chết lão Tôn hả? "

" Thí chủ cũng không nên trách ta nha... Con rắn đó tuy ta có thể giết, nhưng lại không thể giết, tiểu tăng là người xuất gia không thể sát sanh... Nhưng mà nó cũng không giết được thí chủ đâu... A di đà phật... Tội lỗi tội lỗi a..." Hoà thượng Tâm Vĩnh lười cong ba tất nói một tràng về đạo hạnh của mình, làm cho Tôn Dương há miệng cũng không nói ra lời.

Tôn Dương chợt dừng bước chân, hần cẩn thận cảm nhận lại khí tức của con rắn, sau đó liền lập tức về mặt giận dữ, hần lấy ra Lưu Tinh Chùy bộ đáng hung thần ác sát rầm rập đi tới, một búa hung ác lập tức nên ra đập ngay vào hàm răng sắt nhọn của con rắn lớn, lực lượng bạo phát liền đem toàn bộ răng của con rắn hàm trên hàm dưới đều đánh rụng, sau đó lại từng búa đáng xuống, đánh cho đỉnh đầu con rắn nổi lên từng cục u, lớn nhỏ đều có đủ.

" Bà mẹ nhà ngươi này, dám hố lão Tôn này, giả thần giả quỷ này... Hừ ta sợ vỡ mặt này... Ta đánh, ta đánh cho ngươi trả..."

Con rắn bị đánh đến mình mẩy đều là bầm dập, nó gian nan lết đi, cố gắng trường đến chỗ cái đầm nước rồi lặn xuống bên dưới, thoát khỏi cái nhân loại ghê tởm kia. Ở trong đầm nước cái đầu rắn hơi nhô lên, hai con mắt to có vẻ tội nghiệp hơi lộ lên trên mặt nước nhìn ngó canh chừng Tôn Dương, nó sợ cái nhân loại này nổi điên xuống tận đầm nước mà lôi nó lên đánh. Tôn Dương thấy nó nhìn mình, hần hung hăng trừng mắt với nó một cái, làm cho con rắn sợ đến mất hồn, cái đầu lập tức chui tòm xuống nước rồi lặn yên không có động tĩnh gì nữa.

Tôn Dương lúc này mới hài lòng cất lại Lưu Tinh Chùy, hần phui phui tay, đánh định đi qua lấy hóa Chủng thì bất chợt lại thấy cái bóng đáng quen thuộc lướt qua, hai tay chấp thành chữ thập một đường hướng đến chỗ Hòa Chủng đi đến. Tôn Dương thấy vậy hần liền đứng xừng người trợn mắt há hốc miệng, hần nhìn tên hoà thượng này trong lòng cũng chỉ còn hai chữ cực phẩm để nói về tên này.

Con mẹ nó vừa nãy cũng là hần chạy nhanh nhất, bây giờ Tôn Dương dọn dẹp xong chướng ngại rồi hần lại là cái đầu tiên chạy qua muốn cướp đồ, nghĩ đến đây Tôn Dương lại giận dữ hét ầm lên, hai chân mau chóng lao tới, khi hoà thượng chuẩn bị cầm vào cây hoá điểm thì bị hần ôm cứng lại chửi ầm lên " Tên hoà thượng ngươi cũng quá đề tiện rồi nha... Hoà Chủng này là của ta..."

" A di đà phật... Thí chủ vật này cùng ngươi không có duyên a... Mau buông tiêu tăng ra..." Hoà thượng miệng thì nói nhẹ nhàng, vừa nói vừa lấy ra một cây dùi gỗ mõ màu vàng kim gỗ xuống đỉnh đầu Tôn Dương làm hần đau điếng cả người.

" Hoà thượng chết tiệt ngươi lại dám đánh ta... Ta cho ngươi nhảy lò cò..." Tôn Dương hằm hằm nổi giận, hần vẫn bu bám ôm chặt lấy hoà thượng Tâm Vĩnh, một tay lấy ra Lưu Tinh Chùy, một chùy nhắm ngay mu bàn chân của hoà thượng đập xuống.

Tâm Vĩnh bị đau đến rung rung nước mắt, nhưng miệng hần vẫn không ngừng lải nhải, cứ mỗi một câu nói ra lại gõ Tôn Dương một gõ. Mà Tôn Dương mỗi lần ăn một gõ thì hần cũng nện lại một búa, hai bên đập qua đập lại đến tẹo chân u đầu, sau một lúc không chịu nổi mới buông nhau ra, một tên đứng xoa đầu còn một tên ngồi nắn chân. Cảnh tượng trông rất buồn cười, hai kẻ đi trộm đồ kiểu này cũng quá chuyên nghiệp đi, còn có thời gian đánh nhau mà không sợ bị người phát hiện.

" A di đà phật... Thí chủ hay là bây giờ chúng ta chia đồ... Ngươi lấy trứng lớn, còn tiểu tăng lấy Hòa Chủng..." Ngồi xoa bóp bàn chân qua một lúc, Tâm Vĩnh bày ra bộ đáng chịu xuống nước nói.

" Phi ta nhỏ vào... Ngươi dựa vào cái gì đòi lấy hóa điểm...? " Tôn Dương trừng mắt phun ra một ngụm lớn nước miếng hung hăng nói.

" Thí chủ không nên tức giận a... Vật bên trong trứng lớn này cùng tiểu tăng không có duyên..."

" Ách, ngươi biết bên trong đó là thứ gì sao? " Tôn Dương tò mò hỏi, nhưng rồi đột nhiên ánh mắt hần nhướng lên, cảm thấy sau lưng một trận sát cơ mãnh liệt.

" Thí chủ cẩn thận..." Nhưng lời của Tâm Vĩnh vừa vang lên thì đã không còn kịp, Tôn Dương bị một thủ chuông đen ngòm mạnh mẽ phách vào sau lưng, cả thân hình hần bay theo đà bay qua phía đầm nước, toàn thân bị đụng vào quả trứng lớn, trong miệng hần phun ra một đoàn máu tươi, máu rơi lên trên bề mặt trứng lớn sau đó liền biến mất không còn một giọt. Tôn Dương cũng không có chú ý đến điểm này, hần nhân cơ hội nhìn lại cảm giác đau đớn trên lưng, liền đưa tay bao bọc Tạo hoá lực nắm lấy Hòa Chủng nhỏ lên.

" Tặc tử to gan, ngươi dám..." Hắc y bên kia giận dữ quát lên, hần đang muốn lao qua đoạt lại Hòa Chủng thì lại bị cái hòa thượng kia chặn lại, hai người liền quần lại một chỗ đánh nhau.

Tôn Dương nhân cơ hội này, hần cười lớn một tiếng " Ha ha ha hoà thượng chết bầm, ngươi ở lại đây mà hưởng thụ đi... Ta đi trước..." Tôn Dương đưa tay điểm ra một lỗ không gian rồi lách mình chui vào trong biến mất. Nhin nào ngờ tên hòa thượng này lại quá biến thái, ngay lúc hần vừa mới chui vào lỗ không gian thì hoà thượng cũng tách khỏi giao tranh, bàn tay hần bao phủ kim quang chọc xuyên qua hư không, nắm lấy cổ áo Tôn Dương kéo ngược hần trở về ném trên mặt đất.

" Thí chủ thật không có nghĩa khí a..." Tâm Vĩnh cười tủn tủn nói.

Mà Tôn Dương thì hai mắt trừng to như chuông đồng, một bộ như không thể tin được, hần nhìn tên hòa thượng như nhìn quái vật lấp bắp nói. " Con mẹ

nó vậy mà cũng lòi về được sao? "

" Hừ tiểu tử mau trả Hoà Chung lại cho ta, ta hứa nhất định sẽ để cho các ngươi tự do rời đi..." Hắc y kia như sợ bị mất đi Hòa Chung, hần cuốn cuồng lên đưa ra điều kiện nói.

Nhưng ngay lúc này bên tai bọn họ đột nhiên vang lên âm thanh răng rắc, ngoảnh đầu nhìn lại, quả trứng lớn lúc này đã bắt đầu rạn nứt, từ trên những khe nứt lại loé ra ánh sáng nhu hoà tinh khiết, có một loại mùi thơm kỳ lạ bay vào mũi bọn họ, để cho tinh thần bọn họ đều được thư thái dễ chịu. Vết rạn xuất hiện càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Tôn Dương sợ xảy ra dị biến, hần liền đem Hoà Chung dứt khoát thu vào trong người, Hòa Chung bay vào cơ thể trôi nổi lơ lửng trước mặt Thần Phách, sau đó lặng yên chậm rãi xoay chuyển. Tôn Dương thở phào một hơi, hần đang định lau mồ hôi thì bỗng nhiên giật mình nhảy lùi về phía sau, bởi vì lúc này có bốn con mắt đều đang chia về phía hần, về mặt của cả hai người đều hăm hăm như muốn đem tên tiểu tử này mò ra để lấy Hòa Chung.

Bỗng nhiên rắc rắc hai tiếng vang lên giòn tan, quả trứng lớn hoàn toàn nổ ra, một loại ánh sáng chói lóa phản chiếu vào mắt mọi người, đợi cho đến khi ánh sáng thu lại thì ở nơi đó, có một cái tiểu nha đầu chừng ba tuổi đang đứng, tiểu nha đầu này toàn thân đều trần truồng, làn da sáng bóng như ngọc, phát ra quan vạm thánh khiết nhân nhật. Khuôn mặt non nót bầu bĩnh cực kỳ đáng yêu, tóc đen bóng mượt xõa xuống ngang lưng.

Đôi mắt nha đầu to tròn đen láy linh động, lúc này đôi mắt đó đang tò mò nhìn ngó xung quanh, sau đó ánh mắt nó dừng lại trên người Tôn Dương, nét mặt non nót hiện lên vui vẻ, nó chạy chập chững về phía Tôn Dương, vừa chạy vừa dang hai tay ra gọi lớn " Cha... Cha... Ôm."

Tôn Dương lại trừng to hai mắt, hần không biết nên khóc hay nên cười, cái tiểu nha đầu này tại sao lại chạy đến chỗ hần, còn gọi hần là " Cha " nhưng rồi hần cũng nhanh tay, ngay khi nha đầu vừa chạy đến thì trong tay hần đã cầm sẵn một cái áo của mình đem khoác lên cho nó. Ở khoảng cách gần, Tôn Dương nhìn kỹ tiểu nha đầu này, thế quái nào hần đều có cảm giác quen mắt cùng thân thuộc.

Lúc này Tâm Vinh lại cười tủm tỉm hĩa vờ ho khàng một cái nói " Ừ ờm... Thí chủ nhìn tiểu thí chủ này có vẻ có vài phần giống ngươi a..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Lật nóc nhà bỏ chạy

" Cái cái gì đây? Tại sao lại là một hài nữ? Ma Hoà Phượng Hoàng đâu...? " Hắc y nhân kia như không thể tin nổi kinh dị kêu lên.

Mà Tôn Dương lúc này thì lại cười khổ, hần được Tâm Vinh nhắc nhở liền chú ý đến dung mạo của tiểu nha đầu. Hần nhìn đi nhìn lại đến mấy lần, nhưng dù nhìn ở góc độ nào hần cũng nhìn ra được bóng dáng của mình từ tiểu nha đầu này, cái này cứ cho là trùng hợp thì không nói, nhưng còn cảm giác thân thuộc kia hần lại không biết từ đâu mà có, cái cảm giác này hoàn toàn giống như cảm giác thân thích ruột thịt của hần và cha mẹ mình.

Hần suy tư mãi không có lời giải đáp, lại nghe nha đầu ở bên dưới nín nín ống tay áo của hần có phần hoảng sợ nói..." Cha, cha đang chảy máu..."

Tôn Dương đưa tay sờ sờ trên khoe miệng, đây là vết máu vừa rồi hần phun ra ở trên trứng lớn, bất chợt hần như nghĩ tới điều gì đó, liền kinh ngạc nói " Máu, đúng rồi không lẽ là do vừa rồi ta phun máu lên quả trứng kia, lại bị nó hấp thu... Nói như vậy trong người nha đầu này đang chảy xuôi một phần huyết mạch của ta, nếu đúng là như vậy thì có khác nào nó là con của ta đây... Hồng rồi hồng rồi, lần này ta trộm phải một món lớn rồi..."

" Cha... Ôm..." Tiểu nha đầu lại kéo kéo ống tay áo Tôn Dương, đôi mắt to ngược lên nhìn hần có vẻ chờ mong.

Tôn Dương thở dài một tiếng, hần cúi người ôm lấy cô bé bé trên tay, đem quần áo quần lại cho nó rồi hỏi..." Nha đầu, ngươi tên gì? "

Cô bé chớp chớp đôi mắt to nhìn Tôn Dương, sau đó lắc đầu nói..." Mẹ sinh con ra liền đi, chưa có đặt tên cho con... Con muốn có tên, cha đặt tên cho con đi..."

Tôn Dương lại cười khổ một tiếng, hần không ngờ bản thân mình lại có ngày này, nghĩ đến hiện tại mình đến nơi này để trộm bảo vật, lại vớ trúng cái nha đầu này, thật không biết là phúc hay là họa. Hần suy nghĩ một lát, sau đó nhìn tiểu nha đầu nói. " Ta họ Tôn dù sao ngươi cũng tính là con của ta... Sau này gọi ngươi là Tôn Bảo Nhi đi..."

" Hi hi Bảo Nhi có tên rồi..." Bảo Nhi vui vẻ cười lên, giọng cười trong trẻo non nót vang vọng khắp địa đạo.

" Hừ các ngươi thì thăm đủ chưa? Mau buông tiểu nha đầu kia xuống cho ta... Mặc kệ ngươi là cái thứ gì? Đông Doanh gia ta đã hao tổn tài nguyên nuôi dưỡng ngươi... Ngươi nhất định phải ở lại nơi này..." Đúng lúc này, hắc y nhân kia nổi giận gầm lên, hần không thể để cho kế hoạch của gia tộc trong phút chốc bị hủy đi như vậy được, hần không cam tâm.

" Hoà thượng, ta biết ngươi đối phó được... Ngươi giúp ta cản hần một lát, ta phải đưa Bảo Nhi đi trước..." Tôn Dương nhìn Tâm Vinh lời nói nghiêm túc muốn đề nghị hần giúp đỡ.

"Thí chủ đã quyết định chắc chắn chưa?" Tâm Vĩnh liếc mắt nhìn Bảo Nhi đang ôm chặt lấy cổ Tôn Dương hỏi.

"Đằng nào cũng vậy rồi... Ta tự biết mình phải làm gì..?"

"Vậy được... Đoạn nhân duyên này của thí chủ sẽ dính dáng rất sâu xa, hi vọng sau này khi đối mặt nguoi sẽ không hối hận vì quyết định này..."

"Đa tạ đã nhắc nhở... Vậy nhờ nguoi cản hấn một lát..."

"Hừ tặc tử, muốn chạy... Đâu có dễ dàng như vậy... piii... piii..." Hắc y nhân kia thấy Tôn Dương muốn rời đi, hấn nổi giận muốn lao qua ngăn cản, nhưng lại bị Tâm Vĩnh đứng chặn lại trước mặt. Hấn giận dữ không làm gì được, biết hoà thượng này không dễ dây dưa, hấn liền hướng đến phía đầm nước huyệt dài một tiếng. Xem ra có vẻ như là muốn gọi con rắn ở dưới đầm lên giúp sức.

Nhưng lúc này con rắn ở dưới đầm nước vẫn mắt đếc tai ngơ, nó đang nằm cuộn mình lại thành một vòng tròn, sau đó dùng cái đuôi nhẹ chà xát trên đỉnh đầu, hy vọng sẽ bớt đau, nó nghe thấy tiếng huyết của Hắc y nhân ở trên nhưng vẫn không hề có động tĩnh muốn trồi lên, mặc cho hắc y nhân ở trên ra sức huyết gió muốn dứt hơi, nhưng nó chung quy vẫn nằm yên không nhúc nhích. Giống như nó đang suy nghĩ, khẳng định là Hắc y nhân ở trên cũng đánh không lại cái nhân loại ghê tởm kia, sau đó liền gọi nó lên, mà nó lại vừa mới bị nhân loại đó tấn cho một trận kinh hồn bạt vía, bây giờ hắc y nhân kia lại gọi nó lên chịu đòn, bảo sao nó dám mò lên đây.

"Khốn kiếp thật, con rắn chết tiệt kia hôm nay tại sao lại không chịu ngoi lên..." Hắc y nhân tức giận mắng một tiếng.

"Thí chủ không cần phải phí sức... Con rắn đó khẳng định là trốn kỹ rồi, không dám nổi lên đâu..." Tâm Vĩnh chấp tay trước ngực cười cười nói.

"Hừ dù vậy các nguoi cũng không đi được... Cửa ra ở phía trên đã bị ta khoá lại... Để xem các nguoi chạy đường nào..?"

"Ha ha... Chỉ dựa vào cái nơi này mà muốn giam giữ ta... Nguoi cũng coi thường ta quá..." Tôn Dương cười lớn một tiếng, sau đó cánh tay hấn giờ thẳng lên đỉnh đầu, từ trên lòng bàn tay hấn có thể nhìn thấy một mũi chủy xoáy tròn đang cấp tốc hình thành, năng lượng cuồng bạo điên cuồng hội tụ, lại ầm ầm phát ra khí tức hủy diệt, làm cho hai người Tâm Vĩnh và Hắc y nhân kia tâm thần cũng có chút sợ hãi.

"Nguoi nguoi muốn phá nóc nhà bay ra..." Hắc y nhân vẻ mặt tái nhợt gào thét, nhìn mũi chủy đang hội tụ năng lượng cuồng bạo kia, hấn có thể đoán ra được Tôn Dương đang muốn dùng nó để một kích đâm xuyên lòng đất bay thẳng ra ngoài, hấn suy đi tính lại cũng không thể ngờ được Tôn Dương lại dùng cách này để chạy trốn.

"Ầm Ầm Ầm" Đúng như dự tính, mũi chủy trên tay Tôn Dương vừa rời tay liền phát động năng lượng cuồng bạo, lực lượng hủy diệt điên cuồng phóng thích ra, đem lòng đất phía trên đỉnh đầu xoắn nát, mũi chủy sắt nhọn lúc này giống như một cái mũi khoan siêu tốc, xoắn đi với tốc độ cực nhanh đâm xuyên qua lòng đất, tạo ra một cái lỗ hồng cực lớn thông ra bên ngoài.

Mũi chủy một đường bay thẳng vẫn chưa tiêu tán năng lượng, lại tiếp tục bay thẳng lên bầu trời xa tít sau đó mới nổ tung ra, tiếng chấn động ầm ầm vang lên khiến cả bầu trời gần như cũng muốn rung chuyển. Tiếng động phát ra quá lớn, lại vô tình gây sự chú ý của rất nhiều người, ở phía bên kia, mặt dù cách một khoảng rất xa, nhưng những người đang vây vào công kích Dị Thú cũng có thể rõ ràng sự chấn động vừa rồi.

Nhất là đám nguoi của Đông Doanh gia tộc, bọn họ biết nơi vừa mới phát ra tiếng động chính là ở phương hướng gia tộc mình, nhưng lại không có ai biết lúc này ở đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

"A có nguoi từ nóc nhà bay lên..." Có người nhìn thấy phương hướng Đông Doanh gia tộc có người lật nóc nhà bay ra, hấn liền kinh nghi hô lên.

"Đứng rồi, đứng là có ba nguoi... Thật không ngờ lại có nguoi nhân cơ hội này đi lật nóc nhà của Đông Doanh gia a..."

"Tiểu tặc nguoi vậy mà thật dám lật nóc nhà chạy trốn." Ở phía sau Hắc Y nhân vừa bay lên khỏi miệng thông đạo do Tôn Dương đào ra, hấn đang định đuổi theo Tôn Dương thì bất chợt từ trên bầu trời, một đại thủ ấn cực đại màu kim sắc che phủ bầu trời ầm ầm giáng xuống, đem hấn chụp một cái đập hấn rơi trở lại xuống bên dưới địa đạo.

Tâm Vĩnh đứng giữa không trung phui phui bụi đất trên nguoi, bất giác hấn nhận thấy có điểm không đúng, không gian xung quanh có vẻ rất nóng thì phải. Ngẩng đầu nhìn lên trời, lập tức hai mắt hấn tỏa sáng như đuốc, miệng thì lẩm bầm "Dị Thú là Dị Thú thuần hoá a... Xem ra cơ duyên của tiểu tăng cũng không tệ nha..." Nói xong hấn như một tên chết đói, bay thẳng lên trên bầu trời, kim quang trên nguoi nổ rộ. Mọi người lại nhìn thấy một cái phật ấn cực đại hình thành, phật ấn mang theo khí thế mênh mông vỗ xuống, nhắm hướng của Hòa Vân thú mà phách đi.

Đám nguoi đang vây công Hoà Vân thú có cảm giác không ổn, cả đám nguoi liền dứt khoát rút lui, vừa tránh ra xa được một đoạn thì ai nấy đều trợn mắt nhìn một cái phật ấn Kim sắc đang ầm ầm đánh xuống Hòa Vân thú. Một kích liền đem Hòa Vân thú đánh lui.

"Tôn Tôn Giả xuất hiện rồi." Có người thất thanh kêu lên.

"Cái gì? Là cường giả cấp bậc Tôn Giả... Lần này hay rồi, để xem đám nguoi kia làm sao mà cướp đồ từ tay Tôn Giả.." Lại có người hưởng ứng hòa theo, bộ dáng có vẻ cười giễu cợt đám nguoi vây công Hoà Vân thú cả ngày hôm nay.

"Ha ha cả đám nguoi đánh lui đánh tới không làm gì được Hòa Vân thú... Tôn Giả vừa ra tay liền có sự khác biệt..."

Trên bầu trời Tâm Vĩnh đứng bao phủ trong kim quang, hấn nhìn chăm chăm vào Hoà Vân thú như nhìn thấy món đồ ưa thích, hấn có vẻ rất thích lửa thì phải. Chỉ là một hành động này của hấn đã vô tình dẫn đến những đầu sỏ sau màn của các đại gia tộc, những nguoi này đều đang núp trong bóng tối trực

chờ thời cơ, đồng thời kìm hãm lẫn nhau, nhưng không ngờ lại đột nhiên lòi ra một tên hoà thượng trẻ tuổi có thực lực khủng bố như vậy...? Chuyện ngoài ý muốn này xảy ra, khiến cho bọn họ buộc phải lộ diện.

Sau một lúc lại có sáu bảy bóng người bay vút lên không trung, những người này khí tức của mỗi người đều tỏa ra mãnh mẽ cường đại, khí thế chèn ép bầu trời trong chớp lát cũng trở nên ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Cừu địch khắp nơi

Thái thượng trưởng lão của các gia tộc đều xuất hiện, làm cho vô số người có ý định cướp Dị Thú đều mang vẻ mặt thất vọng. Tôn Giả đã xuất thủ rồi, chỉ có kẻ muốn chết mới dám lâm le cướp Dị Thú từ tay Tôn Giả.

"Trời đậu... Cường giả Tôn Giả ở đâu ra mà nhiều thế?" Có người lại hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

Tôn Giả xuất hiện, toàn bộ những người vây công Hỏa Vân thú đều rút lui về một góc, còn lại những người thuộc các gia tộc cũng đều lui về đứng phía sau lưng Thái Thượng trưởng lão nhà mình.

Lúc này không gian cũng trở nên yên tĩnh lại, Thái Thượng trưởng lão của Lăng gia lại đột nhiên lên tiếng. "Tiểu hoà thượng... Nơi này là Lăng Sương thành, Dị Thú nằm trong phạm vi của Lăng Sương thành thì sẽ do người trong thành ta định đoạt... Phiền người không nên nhúng tay vào..."

"Ha ha vị thí chủ này... Trên người của Hỏa Vân thú có ghi mấy chữ Lăng Sương thành sao...?" Tâm Vĩnh mặt không đổi sắc, hai tay chấp trước ngực cười tủm tỉm nói.

"Hừ không biết tốt xấu... Nếu người đã muốn tranh thì đừng trách chúng ta cậy thế gần nhà..." Thái Thượng trưởng lão Lăng gia thấy hoà thượng kia vẫn thông dong đảo ngược lời của mình, lão liền tức giận uy hiếp nói.

"n hoà thượng... Người vậy mà cũng chạy đến nơi này..." Lúc này lại đột nhiên có một giọng nói trong trẻo thanh thúy vang lên, sau đó mọi người liền nhìn thấy một nữ nhân mặc y phục màu đen có viền trắng lướt đi trên không trung, bay đến trước mặt hoà thượng. Thân hình nữ nhân này thon gọn mảnh khảnh, vừa nhìn liền biết đây là tiêu chuẩn của một mỹ nữ, chỉ có điều trên mặt nàng ta đã bị một dải lụa che lại, cho nên không nhìn ra được dung mạo, nhưng với vóc dáng như vậy làm cho người ta cũng không khó hình dung nàng thành một tuyệt đại giai nhân.

Nhưng mà những người kia không nhận ra nữ nhân này thì đã thôi, còn Tâm Vĩnh khi vừa nhìn thấy nàng thì có vẻ như có chút cười khổ, hất lách mình lùi về phía sau một đoạn, cố tình bảo trì khoảng cách với nữ nhân kinh khủng này, sau đó mới lên tiếng nói. "Nguyệt Ly thí chủ, đã lâu không gặp..."

Mà ở một góc khác, Lưu Nhất Sinh lúc này cũng là một bộ khóc không nói nên lời, hắn nhìn hai người trẻ tuổi phía trên mà cười khổ lắm lắm. "Hai cái đại ôn thân Thứ nhất, thứ nhì bản này vậy mà lại chạy đến đây rồi... Tên hoà thượng ở đây, khẳng định là cái tên điên khủng bố Hỏa Thiên kia cũng ở đâu đó quanh đây..." Hắn nhìn ngó xung quanh một chút, nhưng rồi hắn cũng đạp bước bay lên, hướng đến chỗ của Tâm Vĩnh và Nguyệt Ly bay đến cười ha ha nói.

"Ha ha vậy mà lại gặp được hai đại cao thủ ở nơi này..."

"Lại thêm một người nữa, mấy cái thanh niên này mỗi một người so với một người khí tức càng thêm đáng sợ..." Ở bên dưới lại có người hốt hoảng kêu lớn.

Phía bên kia những Thái Thượng trưởng lão của các gia tộc nhìn thấy lại có thêm hai người xuất hiện, bọn họ không khỏi cau mày. Bởi vì ai cũng có thể cảm nhận được, từ trên người của ba người thanh niên trẻ tuổi này đều có khí tức không hề thua kém bọn họ, nhất là nữ nhân che mặt kia, từ trên người nàng luôn tỏa ra một loại khí chất nhìn thì nhẹ nhàng vô hại, nhưng nguy cơ lại bao hàm trùng trùng.

"Ba vị... Các người còn trẻ tuổi mà đã bước vào Tôn Giả... Khẳng định gia thế cũng không phải tầm thường... Chỉ bất quá Dị Thú là vật hi hữu cho nên bọn ta cũng không thể để tùy ý các người nhúng tay được..." Tôn Giả của Đông Doanh gia tộc cũng không phải kẻ ngu, lão liếc mắt cũng có thể nhìn ra những thanh niên trẻ tuổi kia chắc chắn đều là con cháu các đại thế lực lớn. Nhưng sức dụ hoặc của Dị Thú cũng không làm cho lão nỡ buông tay dâng cho người khác được.

"Các vị đều là Tôn Giả... Hôm nay bọn ta cũng sẽ dùng thực lực ngang hàng để tranh đoạt... Không hề liên quan đến thân thế... Nếu các vị có đủ thực lực thì có thể lấy Dị Thú đi..." Nguyệt Ly đưa mắt nhìn Tôn Giả của các đại gia tộc một lượt ngữ khí nhẹ nhàng nói.

"Được được... Người trẻ tuổi nông nổi, vậy thì đừng có trách chúng ta không khách khí..." Tôn Giả của Lăng gia tức giận, ngữ khí lạnh lùng nói. Lão vừa dứt lời, đang muốn động thủ thì bất chợt Hỏa Vân thú trên cao bỗng nhiên quay cuồng gầm gào, từ trên cao có những đám mây lửa bắt đầu hội tụ, nhiệt lượng nóng bức kinh khủng bắt đầu hướng đám người ép xuống, tiếp đó là hàng vạn những cột lửa to bằng thân người tựa như mưa rào trút xuống.

Nhìn cảnh tượng này, vô số người đều hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt mang theo nỗi hoảng sợ nồng đậm, lại có người trực tiếp bỏ chạy thật nhanh. Dị

Thú đã bắt đầu nổi giận, hàng vạn hoả vũ kia mà rơi xuống thì Lăng Sương thành chắc chắn sẽ bị nướng thành lò lửa.

Nhưng chuyện kinh dị còn chưa kết thúc, ngay tại thời khắc hàng vạn hoả vũ rơi xuống đó, ở tại vị trí Viêm gia đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh, mọi người đều thấy một cột lửa lớn không tưởng tượng nổi từ trong Viêm gia bắn thẳng lên trời, cột lửa gần như đâm thủng bầu trời, đem những đám mây lửa của Hỏa Vân thú hình thành kia, mạnh mẽ tách ra một mảng lớn.

Tiếp đó lại có một bóng người đen thui từ bên dưới cột lửa đó bay lên cao, lượn vòng quanh cái trụ lửa to lớn, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy cái bóng đen này đang đập trên những đốm lửa có màu sắc khác nhau đang quần quanh trên cột lửa lớn, những đốm lửa nhỏ đó quần thành một vòng tròn xếp từ thấp đến cao theo mô hình bậc thang đi lên. Cái bóng đen kia vừa đâm lên đốm lửa thứ nhất liền bị bắn ngược trở lại, sau đó đốm lửa kia liền biến lớn hoá thành một người lửa, bộ dáng giống hệt cái bóng đen kia.

Toàn bộ người của Viêm gia nhìn một màn này, tất cả bọn họ đều mang vẻ mặt khiếp sợ, nhất là Viêm Chính, lúc này trong lòng hắn đang vô cùng lo lắng. Bởi vì cái bóng đen kia chính là con trai hắn Viêm Khai, nhìn hiện trạng này của Viêm Khai hắn rõ ràng biết con trai mình đang muốn làm gì? Hắn nhìn Thái Thượng trưởng lão có phần lo lắng muốn trung cầu ý kiến hỏi.

"Tổ gia gia... Viêm Khai nó..."

"Ài cứ mặc kệ hắn... Muốn có được thực lực thì phải đánh đổi nhiều thứ..."

"Nhưng mà dung hợp Viêm Thần Dịch Hoả không phải là chuyện dễ dàng... Vạn nhất hắn..."

"Tất cả phải xem vào ý chí của nó rồi..."

Một bên người của Lăng gia và Đông Doanh gia nhìn một màn này cũng khiếp sợ không nói nên lời, đột nhiên gia chủ của Lăng gia Lăng Thiên Hữu trấn định lại quát lớn... "Mau mau qua đó cản tiểu tử kia lại... Hắn muốn dung hợp Viêm Thần Dịch Hoả..."

Theo tiến quát của hắn, người của hai gia tộc đều trấn định lại, ngoại trừ Tôn Giả ra thì tất cả những người còn lại đều lao qua, muốn ngăn cản Viêm Khai.

"Các ngươi dám..." Viêm Chính nổi giận gầm lên, toàn bộ người của Viêm gia cũng đi ra muốn chặn đám người kia lại. Nhưng nhân số hai bên có chênh lệch, người của Viêm gia chỉ ngăn cản được một nửa, còn lại người của Đông Doanh gia vẫn lao qua, gia chủ Đông Doanh gia vừa lao tới liền bỏ ra một kiếm bất ngờ, Viêm Khai lúc này đang cùng với Viêm Thần Hoả giao chiến, lại thấy một kiếm kia bất ngờ lao đến, hắn trong chốc lát không kịp tránh né cứ ngỡ rằng lần này mình sẽ chết chắc rồi. Hắn không cam tâm, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng nhìn đường kiếm mỏng như dải lụa kia chém qua.

"Ầm ầm bang" Mọi chuyện cứ ngỡ như đã kết thúc, một thiếu niên thiên tài cứ như vậy ngã xuống, vậy mà lại đột nhiên xuất hiện cứu tinh, sau khi tiếng va chạm bùng nổ qua đi, mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi đó có một người thanh niên trẻ tuổi đang đứng ngạo nghễ giữa không trung, che chắn trước mặt Viêm Khai, người thanh niên này cầm trên tay một cây búa lớn, trên thân búa lúc này còn phát ra từ quang lập loè.

"Đa tạ Tôn đại ca..." Viêm Khai thở ra một hơi nhìn Tôn Dương nói. Nếu như vừa rồi, chỉ cần Tôn Dương chậm nửa nhịp thì chỉ sợ cái mạng của Viêm Khai thật sự phải để lại rồi.

"Được rồi... Ngươi mau tiếp tục đi, để ta cản bọn hắn..." Tôn Dương lạnh nhạt đáp một tiếng, đôi mắt hắn lạnh lùng có từ quang lập loè nhìn đám người đông Doanh gia nói.

"Các ngươi muốn ý thế hiệp người có đúng không? Vậy thì đến đây đi... Ta hiện tại là một Địa Tướng đại viên mãn, còn chưa bước vào Thiên Tướng... Đến cho ta xem sức mạnh của cường giả Chân Vương một chút đi..."

"Tôn Dương hẳn chính là Tôn Dương... Vậy mà mới chỉ là Địa Tướng đại viên mãn..."

"Địa Tướng lại có thể dễ dàng đỡ một kích của cường giả Chân Vương... Cái này cũng quá biến thái rồi..." Đám người bên dưới lại bắt đầu xôn xao nghị luận.

"Hừ tặc tử... Ngươi lại còn dám xuất hiện... Mau giao hài nữ Ma Hoả Phượng Hoàng ra đây..." Đúng lúc này âm thanh của Hắc y nhân lúc trước vang lên, lão từ xa bay đến, trên mặt đều là vẻ tức giận khó kìm hãm.

"Hừ hoá ra là tiểu tử ngươi phá giải chú thuật của ta... Hại ta bị thương... Đáng chết..." Lại thêm một âm thanh già nua lạnh lẽo truyền đến, tiếp đó một bóng người gầy còm liền xuất hiện đứng song song với hắc y nhân kia đối diện với Tôn Dương.

"A cây búa đó... Thì ra là ngươi, là ngươi hai ngày qua đã gõ bọn ta... Đáng chết, hôm nay chúng ta bắt ngươi phải trả đủ..." Lại có thêm một đám người chạy qua vây lấy Tôn Dương, đám người này chính là đám người đã bị Tôn Dương âm thầm gõ qua.

"Hừ tiểu tử, món nợ của chúng ta cũng nên tính đi..." Lần này lại là hai lão già nhìn giống hệt nhau, chính là hai lão già xong sinh của Lăng gia lần trước bị Tôn Dương chọc phá cùng với cô gái kia của Lăng gia.

"Tôn Dương à... Hoá ra chính là ngươi... Ngươi chính là kẻ đã đánh bị thương đệ đệ và con trai ta... Hừ hôm nay ngươi xong rồi..." Đông Doanh Vãn Thiên tức giận gầm lên.

Nguyên một đám đều là cao thủ vây quanh Tôn Dương, bộ dạng hung thần ác sát như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Tràn cảnh này làm cho vô số người

đều phải trọn mất than thở thay cho Tôn Dương, có người còn tự hỏi không biết tên này ăn phải cái giống gì lại giỏi gây chuyện đến vậy. Nhìn tình hình hiện tại thì có thể nói là hần tử phía đều có cừu địch khắp nơi a...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Hắc Cầm lại xuất hiện

Đứng giữa không trung, xung quanh đều là cường giả, những người này cảnh giới thấp nhất cũng là Thiên Tướng, nếu như bọn họ thật sự đồng loạt công kích, chỉ sợ là Tôn Dương không thể cản nổi. Huống hồ trong số những người này còn có cường giả Chân Vương.

Đôi mắt lưu chuyển màu tím của Tôn Dương quét nhìn đám người xung quanh, hần không hề có chút giao động sợ hãi nào, ngược lại ánh mắt của hần dừng trên người của những đệ tử đến từ Bắc Vực âm thanh lạnh lùng nói.

"Mấy năm trước trường bối của các ngươi vì ngăn cản Huyền Trân tấn cấp Thánh Thủ, hại nàng thần hồn thất lạc... Sau đó vì truy sát nàng, bọn hần lại tàn nhẫn đem người trong thôn trang của ta chịu vạ lây... Mấy trăm mạng người đều bị đánh giết sạch sẽ... Ta đã từng thề, chỉ cần là người của những tông môn kia, Tôn Dương ta gặp một người liền giết một người... Vì thế các ngươi cũng đừng có quá bi phẫn, ta không đủ sức để tìm đến những kẻ kia, nhưng còn các ngươi thì phải thay bọn hần trả nợ máu đi..."

"Hừ tiểu tử ngươi chết đến nơi rồi còn giả mồm phách lối..." Hắc Y nhân kia thấy Tôn Dương không thèm đếm xỉa đến mình, tựa như coi mình là không khí không để vào trong mắt, hần liền tức giận quát lớn.

"Ha ha các ngươi đúng là người đồng lực mạnh, ta tự nhận đánh không được các ngươi... Nhưng mà các ngươi cũng không giết được ta..." Tôn Dương cười lạnh một tiếng, lời nói của hần vừa nói ra, rơi vào trong tai đám người giống như đang kể cho bọn họ nghe một câu chuyện cười. Một Địa Tướng cảnh dù có mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể so sánh với cường giả Chân Vương được, hần nói như vậy khác nào đang tự đề cao bản thân mình.

"Đội ngươi chết rồi để xem ngươi còn nói lời ngông cuồng được không..." Đông Doanh Vấn Thiên lạnh lùng nói một tiếng xong, thanh kiếm trong tay liền chém ra hai đạo kiếm ảnh giống như hai dải lụa mỏng cắt về phía Tôn Dương.

Hai đạo kiếm ảnh đan chéo vào nhau mang theo khí thế sắc bén chém xuống, Tôn Dương thân ảnh hơi động, hần thấy người lui về phía sau một đoạn, tưởng chừng như là tránh né công kích, nhưng thật chất hần xác thật là lui về phía sau, chỉ là ở ngay tại chỗ hần vừa đứng lại có một đạo thân ảnh giống y hệt hần đang đứng đối chọi với hai đạo kiếm ảnh kia.

Đạo thân ảnh này chính là Thần Phách của Tôn Dương, trên tay Thần Phách lúc này đang cầm Lưu Tinh Chùy, đôi mắt mang một màu tím yêu dị không có một tia cảm xúc, đứng đối diện với Đông Doanh gia chủ. Đám người đằng xa nhìn thấy một màn này, không ai có thể kìm nén được vẻ kinh dị trong mắt, bọn họ không hiểu vì sao lại đột nhiên lại ra thêm một tên Tôn Dương, thực lực cũng mạnh mẽ đến kinh khủng như vậy?

Ngay cả ba người Tâm Vinh Nguyệt Ly và Lưu Nhất Sinh cũng thoáng ngẩn người không hiểu, chỉ là bọn hần cũng không phải người tầm thường, chỉ thoáng kinh ngạc một cái, sau đó liền nhận ra có điểm không thích hợp từ trên người của Tôn Dương mới xuất hiện kia.

Tôn Dương vừa lui về phía sau, để cho Thần Phách cản chân Đông Doanh Vấn Thiên, bản thân hần vừa mới ổn định lại liền lập tức lại có hai đạo sát cơ nặng nề phủ xuống. Quay mặt nhìn qua chính là Hắc Y kia và lão già gầy còm đang dùng tốc độ giống như đạn bắn lao về phía hần, Tôn Dương hừ lạnh một tiếng, một đoàn Tinh Liên trong suốt như thủy tinh bay ra, búp sen chỉ mới nở ra năm cánh vừa bay ra ngoài liền trở nên biến lớn, lực lượng Định Trụ nặng nề cũng theo đó toả ra.

Búp sen to lớn xoay chuyển giữa không trung, nằm ngay tại vị trí mà hai người kia nhất định sẽ lao đến, cả hai người tuy hơi kinh ngạc nhìn búp sen, nhưng nhiều hơn là vẻ mặt coi thường không thèm đếm xỉa đến, bọn hần vẫn giữ nguyên tốc độ đó lao vào, nhưng ngay khi cả hai người vừa sắp nhập vào phạm vi bao phủ của Tinh Liên thì trong cái chớp mắt, thân hình của hai người chợt cứng đờ bị treo giữa không trung, một xích cũng không di chuyển nổi.

Lão già gầy còm và Hắc Y lúc này mới thật sự thấy kinh hoàng, toàn thân như bị hàng vạn ngọn đại sơn đè xuống không cách nào chống đỡ nổi. Lại nhìn một màn này toàn bộ đám người thêm một lần nữa khiếp sợ, bọn họ nhìn đóa búp sen trong suốt kia mà tâm tình cũng có chút run rẩy. Hai người kia chỉ ít cũng là thực lực Chân Vương đại viên mãn hoặc thậm chí là Thiên Vương, ấy vậy mà ngay cả bọn họ cũng bị đóa búp sen to lớn kia ép đến không dậy nổi, tất cả mọi người đều đang suy đoán, không biết cái búp sen kia rốt cuộc là bảo vật gì? Lực lượng Định Trụ mạnh như vậy chắc chắn không phải vật tầm thường rồi.

"Má ơi... Tên Tôn Dương này đúng là ghê thật... Trong một thời gian ngắn ngủi vậy mà đem hai cường giả đỉnh cấp trấn trụ lại, một Chân Vương hậu kỳ thì lại bị người giữ chân không thể làm loạn được... Hần có đúng thật là cảnh giới Địa Tướng không đây, tại sao lại trâu như vậy?... " Lưu Nhất Sinh há hốc miệng kinh dị nhìn Tôn Dương như nhìn một tên quái vật sống, phần bản lĩnh này chỉ sợ nếu đổi lại là hần, đứng trước nhiều cường giả có cảnh giới cao hơn mình như thế này, bản thân hần cũng không có cái loại tự tin cùng thực lực để làm đến một bước này.

"Vẫn còn mười mấy người nữa... Tất cả đều có cảnh giới Thiên Tướng, cao nhất là Thiên Tướng hậu kỳ, cứ chờ xem thử hần dùng cách gì để đối phó

đám người kia..." Nguyệt Ly đằng sau mạng che mặt cũng nhìn Tôn Dương đầy vẻ hứng thú cùng tò mò nói.

Tôn Dương đập không nhẹ nhàng lướt qua mặt hai người Hắc Y nhân và lão già kia, ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc bọn hắn một cái, tựa như đem bọn họ xem thành không khí, làm cho cả hai người giận đến tím mặt nhưng lại không thể làm được gì? Cứ thế trơ mắt nhìn Tôn Dương lướt qua. Hắn một đường bay thẳng đến trước mặt mười mấy tên đệ tử đến từ Bắc Vực, ánh mắt hiện lên sát cơ nồng đậm nhìn chằm chằm đám người kia lên tiếng nói.

"Đệ tử Tà Long Giáo... Đệ tử Diệt Nhân Môn... Hôm nay dù cho kết cục thế nào thì ta cũng bắt các ngươi phải để mạng lại nơi này..."

"Ngươi nói nhảm cũng vô ích... Chỉ là một Địa Tướng cảnh mà cũng dám ngông cuồng... Đi chết đi cho ta..." Mười mấy người trong cùng một lúc đồng thời xuất động, thân ảnh của mỗi người tựa như chớp giật, lúc ẩn lúc hiện lướt đi một cách quỷ dị không cách quy luật nhất định. Một đám người trên tay đều là nỏ lên vẩy rồng màu đen sáng bóng lấp lánh, trông cực kỳ kiên cố rắn chắc, đầu ngón tay thì có móng sắc nhọn lóe lên ánh sáng. Còn một đám người còn lại mỗi người trên tay đều có binh khí cường đại, thế hung mãnh giết về phía Tôn Dương.

Tôn Dương đem bóng dáng của mười mấy người thu vào trong đáy mắt, Yêu Huyền Ma Đồng lưu chuyển màu tím yêu dị, lúc này ở trong mắt hắn động tác của những người kia đều biến trở nên chậm chạp, mỗi một góc độ di chuyển đều bị hắn nhìn rõ. Hắn khẽ nhếch miệng cười gần một tiếng, miệng khẽ lẩm bầm "Các ngươi muốn quân ầu sao?..."

Bàn chân hắn bước ra, một cước dẫm mạnh giữa không trung, thân hình uốn lượn như con rắn nước tránh né công kích của mười mấy người, nhưng bàn thân hắn dù nhanh nhưng dù sao cũng chỉ có một mình. Muốn tránh né công kích dày đặc của mười mấy người một cách hoàn hảo là chuyện không có khả năng, cuối cùng hắn bị một tên Thiên Tướng trung kỳ của Tà Long Giáo cào trúng ngực, phía trước ngực liền hiện ra bốn vết cắt sắc lẹm có mắt tươi chảy ra, sau lưng lại bị một tên khác lợi dụng cơ hội dùng năm ngón tay đen ngòm cắm vào bả xương sườn của hắn, lại hiện ra thêm năm cái lỗ máu.

Ngay lúc Tôn Dương còn đứng lại chưa vững thì lại có một cây đại côn to lớn hướng trước ngực hắn nện xuống, đem Tôn Dương mạnh mẽ đánh bay đi một đoạn sau đó mới đứng vững lại được. Hắn ôm ngực phun ra một búng máu tươi, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, đôi mắt màu tím chiến ý hừng hực dâng lên, hắn nhắm mắt thở sâu một hơi rồi thả lỏng thân thể. Ý niệm khẽ động, ngay lập tức vùng không gian trước mặt hắn bỗng trở nên vụn vụn, một vật đen ngòm quần đầy xích sắt từ từ lộ ra, vật này chậm rãi hiện ra vô tình không gian cũng biến phát sinh biến hoá, gió đột nhiên thổi mạnh mang theo một loại khí tức sát phạt tang điền quanh quần trong hư không.

Đến khi vật kia hoàn toàn lộ ra, khi đám người nhìn vào vật này thì đột nhiên trong lòng lại dâng lên một cổ cảm giác bất an khó tả. Vật này là một thanh Hắc Cầm kỳ dị, toàn thân cây đàn đều là một màu đen tuyền, ngay cả dây đàn cũng là màu đen. Ở phía hai đầu của Hắc Cầm thì lại có những sợi xích màu đen quấn vào như đang giam cầm nó, hắc vụ màu đen tựa như sát khí từ trên thân cầm liên tục tỏa ra, khiến cho nổi bất an của những người kia lại mơ hồ có cảm giác từ vong đang đến gần.

Tôn Dương nâng Hắc Cầm trong tay, cả người chậm rãi hướng trên cao bay lên, hắn ngồi xếp bằng giữa không trung bao la rộng lớn, thanh Hắc Cầm nằm ngang trời nổi lơ lửng trước mặt. Tâm tình hắn lúc này như hoà nhập vào thiên địa, tựa như phiến không gian này chỉ còn lại một mình hắn và Hắc Cầm trước mặt "tùngggg" Một tiếng đàn vang lên, kéo theo cả mảnh thiên địa như dậy sóng, sáu vầng trăng khuyết treo cao trên đỉnh đầu Tôn Dương như bay múa. Một cỗ lực lượng tựa như sóng ngầm theo nhịp điệu của tiếng đàn lan tràn đi ra, từng lớp từng lớp tựa như sóng biển chồng chất lên nhau, sóng sau xô sóng trước, nhìn thì nhẹ nhàng tưởng như vô hại, nhưng sát cơ bên trong lại vô tình khiến người đối mặt phải run rẩy sợ hãi tới cùng.

Ở phía bên kia ba người Tâm Vinh Nguyệt Ly và Lưu Nhất Sinh nhìn trạng thái hư vô này của Tôn Dương, cả ba người lần đầu tiên không khỏi kinh dị mà cùng hô lên một tiếng "Lực lượng Hợp Thế Thiên Địa... Làm sao có thể? Hắn chỉ là cảnh giới Địa Tướng cảnh làm sao có thể lĩnh ngộ ra được loại lực lượng này của cấp bậc Tôn Giả...?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Linh Âm Hoàn

Lúc này, không riêng gì ba người Tâm Vinh mà ngay cả những Tôn Giả của các đại gia tộc cũng là một bộ dạng kinh dị tất cả bọn đều là Tôn Giả, bọn họ đều hiểu muốn lĩnh ngộ ra lực lượng Hợp Thế Thiên Địa là khó khăn cỡ nào? Như thế nào cũng không nghĩ đến, một tên Địa Tướng cảnh vậy mà lại có thể làm đến một bước này. Nói như vậy thì thiên tư của tên tiểu tử kia phải là cái loại yêu vật gì mới làm được.

Nhìn cảnh tượng hiện tại, Tôn Dương tĩnh lặng ngồi giữa không trung, từng tiếng đàn theo nhịp tay hắn vang lên, mỗi một nhịp đều mang theo lực lượng chồng chất cực đại và hơi thở khủng bố của Thiên Địa. Trong lòng bọn không cách nào tránh khỏi sự rung động, họ thật sự không dám tin, nguồn sức mạnh can quét hủy diệt kinh nhân này là do một Địa Tướng cảnh làm ra.

Mười mấy cường giả Thiên Tướng lúc này đang tận lực kháng cự nguồn sức mạnh kinh khủng đó, trong lòng ai nấy đều dâng lên một loại cảm giác sợ hãi cùng khuất nhục, mười mấy cường giả Thiên Tướng lại bị một tên Địa Tướng ép cho đến tình trạng này, nếu như để ngoại nhân biết được thì mặt mũi của bọn hắn đều đã ném đi rồi.

Tôn Dương ngồi tĩnh lặng trên cao, hắn chú tâm theo pháp quyết của Tuyệt Khúc Khuynh Thành mà gây đàn, chỉ là lúc này trong lòng hắn còn đang phiền muộn than thở. "Ài... Vậy mà ta vẫn không thể phát huy được hết sức mạnh của Tuyệt Khúc Khuynh Thành, sáu vầng trăng khuyết kia thật sự cần

phải tiêu tốn rất nhiều năng lượng... Nhưng mà dù thế nào cũng phải giết hết đám người này..." Nghĩ đến đây, trong lòng hắn chợt nổi lên một tia hung ác, toàn bộ tinh thần đều được nâng lên ở trạng thái hoàn mỹ nhất, lực lượng trong cơ thể tuôn ra, không ngừng quán chú vào Hắc Cầm.

Ầm ầm ầm sức mạnh tựa như bão lũ phóng thích, làm cho Hắc Cầm đột nhiên rung lên dữ dội, lần đầu tiên dường như nó cảm nhận được Tôn Dương nổi lên sát ý cực thịnh, mặc kệ cho những sợi xích kia xiết chặt, thân đàn vẫn không ngừng rung lên, ở phía hai đầu có quần xích sắt giường như có thứ gì đó đang muốn phá phong thoát ra, từng đoàn quang vạm màu đen len lỏi chui ra ngoài. Cuối cùng ở trên thân đàn, những quang mang màu đen này tụ lại thành ba cái vòng màu đen.

Ngay tại khoảnh khắc khi ba cái vòng màu đen đó vừa tụ lại, toàn bộ mọi người đều nhìn rõ, kể cả những người đang xem chiến cũng không khỏi run rẩy lắc bấp thót lên..." Linh Linh Ân Hoàn biến dị... Hơn nữa còn là ba cái... Má ơi, một cái bình khí biến dị, lại còn có ba cái Linh Ân Hoàn màu đen..."

Linh Ân Hoàn cũng tương tự như Linh Ân Châu cũng đều là Linh Ân do Chú Linh hình thành, chỉ khác mỗi chỗ là hình dáng và năng lực của cả hai đều có chỗ hữu dụng riêng. Nếu nói Linh Ân Châu là thiên về lực công kích đòn sát thương cực mạnh, vậy thì Linh Ân Hoàn lại hoàn toàn trái ngược, nó tồn tại dưới dạng vòng tròn bao quanh bình khí, loại Linh Ân này chủ yếu là gây ra lực sát thương quần thể cho nhiều mục tiêu, còn mức độ uy lực như thế nào thì còn phải xem vào phẩm chất của Linh Ân. Linh Ân phẩm chất càng cao thì uy lực bạo phát càng thêm đáng sợ.

Mà lúc này thanh Hắc Cầm của Tôn Dương lại có đến ba cái Linh Ân Hoàn màu đen, loại Linh Ân này chính là loại biến dị cực kỳ khan hiếm và khó luyện ra nhất, vậy mà lại có đến ba cái. Trong lòng những người xung quanh không khỏi một trận khiếp sợ, bọn họ cũng thầm đổ mồ hôi lạnh thay cho những cường giả Thiên Tướng kia. Trước lúc Linh Ân Hoàn xuất hiện thì bọn họ đã bị ép đến gian nan như vậy rồi, hiện tại lại có thêm Linh Ân Hoàn biến dị phụ trợ, đám người kia lần này khẳng định dù không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Quả nhiên, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, lực lượng bạo ngược đè ép hư không như muốn sụp đổ, những cường giả Thiên Tướng kia đều bị lực lượng cộng dồn liên tục xung kích, tựa như họ đang gian nan nâng một quả tạ một trăm ký, sau đó lại liên tục có thêm từng quả tạ như vậy đè xuống, đến cuối cùng lực lượng đã vượt quá sức chịu đựng, không thể chống đỡ nổi nữa. Cả đám người đều bị chấn đến thân hồn điên đảo, ngay tại không trung phun ra máu tươi, sau đó mỗi người một ngã bị kinh lực cực mạnh quét đi sạch sẽ, cũng không biết là còn sống hay đã chết.

Cũng tại thời điểm đó, Tôn Dương cũng phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt đi, hắn thu lại Hắc Cầm đứng giữa không trung, lại đột nhiên tóc gáy dựng thẳng, sát cơ không biết từ nơi nào ập đến khoá chặt lấy hắn, một xích cũng không cử động được, hắn liền kinh hoàng thốt lên..." Là Tôn Giả..." Ý nghĩ trong đầu vừa hiện thì hắn đã thấy một cái đại thủ to lớn, đen ngòm che khuất bầu trời từ trên đỉnh đầu mình vỗ xuống.

Tôn Dương lúc này có một loại bị phần khó tả trong lòng, hắn thật sự phải chết như vậy? Thế rồi chỉ trong một sát na đó, khí thủ ẩn cực đại kia chỉ còn cách đỉnh đầu hắn không đến một mét, dị biến lại đột nhiên phát sinh, chỉ thấy một ánh lưu quang màu tím xẹt qua, trong vài nhịp hô hấp, ánh lưu quang đó giống như một lưỡi đao xoắn quanh đại thủ ẩn kia vài vòng, sau đó liền tiêu tán đồng thời thủ ẩn màu đen cực đại kia cũng tan ra, bị vòng lưu quang cắt ra thành từng mảnh rồi tiêu tán ngay trên đỉnh đầu Tôn Dương. Một chiêu của Tôn Giả liền như thế nhẹ nhàng bị người phá giải, kèm theo đó là một âm thanh trong trẻo vang lên giữa thiên địa.

"Tôn Giả cũng thật sự có mặt mũi đấy nhỉ? Vậy mà lại có thể ra tay với một Địa Tướng cảnh... Cẩn thận cẩn người không được lại bị người cắn cho, đến lúc đó mặt mũi cũng có đầu nha..." m thanh lạnh lạnh như đang chọc tức, người này không phải là ai khác, chính là Nguyệt Ly. Hiện tại ở nơi này, nữ nhân duy nhất có thể mở miệng nói chuyện kiểu này, ngoài nàng ra thì sẽ không có người thứ hai.

Mà người ra tay cũng chính là Tôn Giả của Lăng gia, bọn họ vốn đã kết thù với Tôn Dương, hiện tại lại nhìn thấy tiềm lực của Tôn Dương thật sự quá mức có thể chấp nhận được, nếu lão không nhân cơ hội trừ bỏ Tôn Dương, đợi đến một ngày khác khi hắn trưởng thành thì sẽ là đại họa của Lăng gia hắn.

Chỉ có điều lão không ngờ mình đã ra tay nhanh như vậy, lại có người còn có tâm đề phòng giúp cho Tôn Dương, càng làm lão kinh dị hơn là cô gái trẻ tuổi kia lại có thể một kích, đem một phần ba lực lượng của lão triệt tiêu trong nháy mắt, mà lực lượng của nàng ta sử dụng vậy mà lại vừa đủ để phá giải thủ ấn của lão, không hề có một chút dư thừa. Cái này cũng quá mức kinh khủng rồi, lão không hiểu vì sao cô nàng kia lại có thể đo lường được lão đã sử dụng bao nhiêu lực lượng, để rồi lại canh chiêu phá giải chuẩn xác như vậy?

Tuy nhiên lúc này lão cũng không có thời gian để phân tích, việc cần làm lúc này là lão nhất định phải lấy mạng Tôn Dương. Lão liếc mắt nhìn về phía Nguyệt Ly hừ một tiếng nói." Kê này ta đã muốn giết... Các ngươi không ngăn được ta..." Nói xong lão cũng đột nhiên biến mất, mà cũng không phải là biến mất, chỉ là do tốc độ quá nhanh cho nên không ai nhìn rõ.

Chỉ vài cái hô hấp tiếp theo bóng người kia đã xuất hiện trước mặt Tôn Dương, bàn tay khô gầy bao hàm lực lượng kinh khủng ép tới như muốn đem đầu của Tôn Dương bóp nát. Bang bang một tiếng va chạm vang lên, phía trước người Tôn Dương kim quang chọi lóe, Tâm Vinh toàn thân chìm trong kim quang thánh khiết tung ra một chưởng, đem một trảo của Tôn Giả Lăng gia đánh lui.

"Thí chủ không nên phạm vào quy cũ a..." Tâm Vinh đứng trước người Tôn Dương đối diện với Tôn Giả kia nói. Tiếp đến lại có hai bóng người bay đến, chính là Nguyệt Ly và Lưu Nhất Sinh, bọn họ chính là xem trọng Tôn Dương, muốn kết giao với hắn cho nên mới ra tay cứu hắn, còn về phần Tâm Vinh, hắn được ý niệm của Hoạ Thiên truyền đạt, nhờ hắn giúp đỡ đi cứu Tôn Dương cho nên hắn mới ra tay.

"Hừ hay cho một đám tiểu tử... Ta muốn xem, bọn hắn có thể bảo vệ ngươi được bao lâu..." Tôn Giả Lăng gia hừ lạnh một tiếng, lão biết những tên trẻ tuổi trước mặt này không phải dễ đối phó, kìm nén lại giận dữ trong lòng lão phát ồng tay áo lại đứng sang một bên, không tiếp tục ra tay với Tôn Dương nữa.

Đúng lúc này lại một tiếng hét thảm vang lên, đem sự chú ý của mọi người kéo trở về. Mọi người di chuyển ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy hỏa diễm bay múa đầy trời, còn có một bóng người dường như bị lửa đốt đến trầy da bong thịt, cháy đến bốc mùi khét, toàn thân đều đã bị nám đen thui, thật khiến cho người nhìn vào đều phải giật mình run sợ, một người bị lửa đốt đến tình trạng này mà vẫn còn có thể đứng vững, đủ thấy nghị lực của hắn phải cứng cỏi

đến mức nào.

Người này chính là Viêm Khai, tình trạng hần lúc này có thể nói là cực kỳ thê thảm. Trên không trung có tất cả mười bậc thang lửa máu ác khác nhau, nhưng lúc này hần đã vượt qua bậc thứ năm, toàn thân hần đã bị đốt đến gần như biến dạng, nhưng bước chân hần vẫn không ngừng lại, hần vẫn gắng gượng đặt chân lên bậc thứ sáu.

Bước chân vừa dẫm xuống, một cột lửa lại bắn lên cao sau đó lại ngưng tụ thành hỏa nhân, hỏa nhân này cũng là mang một bộ dáng giống với Viêm Khai. Hỏa nhân vừa hình thành, Viêm Khai lập tức lao đến, lực lượng hỏa diễm trong tay điên cuồng công kích, chỉ là hỏa nhân kia vẫn đứng yên một chỗ để tùy ý hần dùng bất cứ phương thức gì công kích, có vẻ như hỏa nhân kia thân thể cực kỳ kiên cố, mặc cho Viêm Khai sử dụng lực lượng mạnh như thế nào cũng không thể đem nó lay động. Đột nhiên cứ mỗi lần Viêm Khai công kích hỏa nhân xong thì hần lại hét thảm một tiếng, tựa như thứ hần đang đánh không phải là hỏa nhân kia, mà là đang đánh chính mình, hần công kích càng mạnh bạo thì hần càng chịu đau đớn tương ứng.

Viêm Khai một lần lại tiếp tục một lần công kích liên hồi mạnh mẽ, hần liên tục tru lên đau đớn khiến cho người xem cũng phải sợ hãi, dùng lực lượng thì chính là bản thân hần bị thương, dùng lửa đốt thì chính là bản thân hần bị cháy. Nhưng Viêm Khai biết, nếu hỏa nhân này không thể phá vỡ thì hần sẽ không thể dung hợp thành công Viêm Thần hỏa ở tầng này.

Sự đau đớn do thương thể chồng chất từ lúc bắt đầu đến giờ, gần như đã vắt kiệt sức lực của hần, hiện tại toàn thân đều là cảm giác bỏng rát cùng khó chịu vô cùng, nhưng hần không cam lòng buông xuôi, hần chính là chỗ dựa của gia tộc, hần nhất định phải trở nên mạnh mẽ. Viêm Khai ngửa đầu lên trời hét dài một tiếng, sau đó ánh sáng loé lên, toàn thân hần lại bùng cháy hỏa diễm, lúc này trên vai hần lại có thêm một thanh trường côn màu đen gồ ghề, bên trên còn có những đường màu đỏ tựa như dung nham đang chảy ra, lan tràn trên thân Hắc Côn màu đen đó, trông cực kỳ nổi bật.

Càng làm cho người ta hoảng sợ hơn là trên thân Hắc Côn mà Viêm Khai đang vác trên vai đó, lúc này lại có thêm ba cái vòng tròn, hai cái màu đen còn một cái màu đỏ. Đây chính là Linh Ấn Hoàn hai cái biến dị và một cái phẩm chất đồ cực phẩm.

" Mẹ ơi lại thêm một cái binh khí biến dị... Hai Linh Ấn Hoàn màu đen và một cái màu đỏ... Những kẻ này lấy đâu ra lại lắm thứ đồ chơi cực phẩm thế chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Hoả diễm tầng thứ mười

Viêm Khai đứng thẳng tắp trên không trung, mặt đối diện với Hoả Nhân kia, toàn thân hần một màu đen nhám, chỉ có đôi mắt kia như có ánh lửa cháy lên chiến ý, tay cầm Hắc Côn kê trên vai, quanh thân hần còn có năm ngọn lửa giống như ma trôi bay múa. Đây chính là năm ngọn lửa mà hần đã dung hợp khi vượt qua được năm tầng bên dưới.

Dị Thú trên cao quay cuồng, phản ứng ngày càng kịch liệt, nhưng bởi vì hiện tại có Tôn Giả đang khắc chế nó, cho nên nó không thể bay loạn, công kích cuồng bạo giống như lúc đối mặt với những cường giả Chân Vương và Thiên Vương được.

Tất cả lúc này đều đang chú mục vào Viêm Khai, ngay cả những người đang đánh nhau cũng đã đình chỉ lại, mỗi người đều tách ra một vị trí mà đứng, Tôn Dương cũng thu lại Thần Phách và Tinh Liên, mấy người kia vừa được hần thả ra liền giận dữ gào thét, nhưng không có ai làm ra động tác gì? Bởi vì bên cạnh Tôn Dương lúc này đã có Tôn Giả bảo hộ hần, đám người này tuy giận, nhưng lại không có gan đi chọc vào Tôn Giả, cho nên chỉ đành áp chế xuống cơn giận, cùng những người khác đứng quan sát Viêm Khai.

Năm ngọn lửa năm màu bay lơ lửng quanh thân thể, Viêm Khai bất chợt hét lớn một tiếng, hai tay nắm Hắc Côn giơ cao trên đỉnh đầu, lực lượng của hần lại bắt đầu tăng lên, năm ngọn lửa quanh thân bùng cháy rực rỡ. " Viêm Thần Hỏa hợp lại cho ta... " Năm ngọn lửa giống như nhận được mệnh lệnh, chúng bắt đầu hoá thành từng đoàn ánh sáng, mang theo nhiệt độ kinh khủng hướng trên thân Hắc Côn hội tụ lại.

" Viêm Thần Bạo Nộ... Phá... " Viêm Khai gào thét một tiếng, Hắc Côn trên tay mang theo hỏa diễm cuồng bạo, hướng Hoả Nhân đập xuống, Linh Ấn Hoàn phía trên cấp tốc xoay chuyển, năng lượng bộc phát không ngừng kéo lên.

" Ầm ầm ầm " Bầu trời như bị run chuyển lắc lư, năng lượng bạo toạc khuếch tán ra bốn phía, tất cả mọi người đều cấp tốc tránh xa vị trí mà hỏa diễm bao phủ tới, năng lượng khổng lồ cộng với nhiệt độ kinh khủng tàn phá khắp nơi, ngay cả đại môn của Lăng gia bên dưới cũng bị ảnh hưởng không nhẹ, vỏ sô kiến trúc đều bị hỏa diễm quét qua, đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Khi mọi thứ an tĩnh trở lại, Viêm Khai thì đã không thấy đâu, mà ngay tại vị trí Hoả Nhân kia cũng đã biến mất, chỉ còn lại nơi đó một cái đóm lửa màu nâu, tựa như màu của đất đang cháy giữa không trung.

" Cách cách " Từ bên dưới mặt đất, một cách tay đen ngòm nhô lên, những mảnh đất đá bị hất văng ra, lộ ra một thân hình đen đúa đang nằm bên dưới một cái hố lớn. Một kích vừa rồi gần như đã lấy đi cái mạng của Viêm Khai, mức độ sức mạnh hần sử dụng để đánh Hoả Nhân kia mạnh bao nhiêu thì thương thể hần gánh chịu cũng tương đương bấy nhiêu. Cũng may là trước đó hần đã dung hợp được năm loại hỏa diễm, cường độ thân thể đã được cường hoá ở một mức nhất định, cho nên vẫn miễn cưỡng còn sống sót.

Dù thoát được một kiếp không chết, nhưng hấn cũng đã cạn kiệt sức lực, xương cốt toàn thân đều đã bị một kích vừa rồi đánh cho đứt gãy, có chỗ còn bị vỡ vụn, hiện tại hấn nhiều lắm cũng chỉ có thể yếu ớt nhấc tay, còn muốn đứng dậy lần nữa chỉ sợ là không làm được.

Hấn nằm dưới đất, đưa mắt nhìn hoả diễm màu nâu đang trôi nổi trên cao, ánh mắt vô lực cùng tiếc nuối như muốn buông bỏ. Chỉ là số mệnh hấn vẫn không chịu buông tha, giữa lúc tưởng chừng như mọi chuyện đã kết thúc, ở trên cao ngọn hoả diễm thứ bảy đột nhiên cháy lên hùng hực, sau đó lại biến thành một Hoả Nhân màu vàng trắng, ánh lửa mang màu sắc nhẹ nhàng nhu hoà, nhưng nhiệt độ lại nóng bức như muốn thiêu đốt, hủy diệt hư không.

Hoả Nhân này vừa hình thành lại không giống như sáu tầng trước, hình dáng lại không giống với Viêm Khai, mà là hình ảnh một nam tử tựa như một Hoả Thần chi vương, đứng ngạo thi giữa thiên địa. Hoả Nhân vậy mà lại có thể cử động, đầu hơi hướng xuống nhìn Viêm Khai bên dưới, trong ánh mắt hoả diễm hờ hững kia vậy mà ở sâu bên trong lại có một tia tán thưởng hiện ra, nhưng rất nhanh liền biến mất, Hoả Nhân đưa tay điểm vào ngọn lửa màu nâu một cái, ngọn lửa này liền hướng chỗ Viêm Khai bay xuống, nhập vào trong thân thể hấn.

Viêm Khai cảm nhận rõ ràng thân thể mình đang bắt đầu phát sinh biến hoá, từng mảnh xương cốt bị vỡ đang dùng tốc độ cực nhanh liền lại hoàn chỉnh, thương thế đau đớn trên người cũng dần dần tiêu tán, hấn cảm thấy lực lượng của mình lại một lần nữa khôi phục, còn đáng kinh hi hơn là cường độ thân thể của hấn lại được cường hoá, mức độ cứng rắn của thân thể hiện tại mạnh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

Hấn rũ người đứng dậy, trên thân vẫn là một mảnh cháy đen, nhìn qua thì như yếu ớt, nhưng bên trong lại tràn đầy lực lượng. Viêm Khai đứng dưới miệng hồ giữa đầu nhìn Hoả Nhân phía trên, hai chân búng một cái, hấn lại vác theo Hắc Côn bay lên không trung, đứng đối diện với Hoả Nhân.

Ánh mắt của mọi người vẫn chăm chú dõi theo hấn, dõi theo một tên thiếu niên mười bảy tuổi của Viêm gia đang quật khởi. Viêm Khai lại bạo nộ phun ra hoả diễm, bay vào cùng với Hoả Nhân quần lại một chỗ. Nhưng ngoài sức tưởng tượng của hấn, lần này không có cùng Hoả Nhân đánh nhau, khi hấn vừa lao đến thì Hoả Nhân kia liền tan ra, hoá thành một ánh lửa màu bạch kim nhu hoà, đem thân thể hấn quán quanh lại mà thiêu đốt.

Mới đầu, Viêm Khai còn tưởng tại sao lại dễ dàng như vậy? Nhưng sau đó hấn liền hét lên từng trận đau đớn, hoả diễm bám vào người hấn điên cuồng thiêu đốt, sức nóng gần như muốn đem thân thể của Viêm Khai đốt thành tro bụi. Qua một lúc sau tiếng hét thảm của hấn đột nhiên im bật, mọi người nhìn lại thì thấy hấn vẫn còn ở đó, chỉ là lúc này hấn đang khoanh chân ngồi giữa không trung, hai mắt nhắm lại tĩnh lặng, để tùy ý cho hoả diễm kia thiêu đốt trên thân thể hấn.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, đến khi Viêm Khai mở mắt ra lần nữa thì trước mặt hấn đã trôi nổi một ngọn hoả diễm màu bạch kim. Hấn đưa tay nâng hoả diễm trong lòng bàn tay, năm ngón tay bóp lại hoả diễm kia liền tiêu tán, bay nhập vào thân thể hấn.

Tiếp đến tầng thứ tám, tầng thứ chín cũng đều là như vậy, Viêm Khai mỗi lần đều đau đớn đến chết đi sống lại, sau đó cũng ngồi tĩnh lặng để cho hoả diễm thiêu đốt. Có điều ở mỗi tầng mức độ đau đớn mà hấn phải chịu đều tăng lên mạnh hơn mà thôi, ngay cả thời gian hấn ngồi hấp thu hoả diễm cũng kéo dài hơn.

Tầng hoả diễm thứ chín là một ngọn lửa trong suốt giống như một ngọn gió, sự đau đớn kịch liệt do loại hoả diễm này mang lại, làm cho Viêm Khai gần như bị đốt trụi. Nhưng mỗi lần như vậy hấn đều nghe trong đầu có một đoạn niệm quyết vang lên, hấn theo những niệm quyết này lĩnh ngộ để cho mình thanh tĩnh lại, từ từ trung hoà tinh thần vào chung một chỗ với hoả diễm. Đợi cho đến khi hai thứ hoàn toàn hoà chung vào làm một giống như đoạn niệm quyết nói.

" Ý niệm ta chính là hoà... Tinh thần ta chính là hoà... Linh Hồn ta chính là hoà... Bản thân ta cũng là hoà... Vạn hoá thế gian đều không thể đốt ta..."

Viêm Khai dung hợp được hoả diễm tầng thứ chín, chính là đã làm được một bước này, hoàn toàn biến bản thân mình thành hòa. Hấn đứng tại đó, toàn thân đều là ánh lửa pháp phòng vô định, hình dáng của hấn trong lửa có vẻ vạn vạo, tùy thời có thể tan biến bất cứ lúc nào. Ánh mắt hấn nhìn lên tầng thứ mười, nơi đó hiện tại đã không phải là một ngọn hoả diễm như những tầng khác nữa và một ngọn lửa màu Hồng sắc, ngọn lửa đó và chín ngọn lửa của chín tầng bên dưới cùng chụm lại một chỗ.

Ánh mắt Viêm Khai mang theo lửa nóng cùng khó hiểu, theo truyền thừa của gia tộc, hấn chỉ biết Viêm Thần Dị Hoả chỉ có chín tầng, nhưng lúc này lại có thêm tầng thứ mười, trên tầng này không những còn có một loại hoả diễm, mà chín loại kia cũng ở trên đó. Chuyện này làm cho hấn cũng mơ hồ có chút bất an.

Nhưng dường như hấn không có sự lựa chọn, theo ánh mắt hấn quan sát, mười ngọn lửa trên tầng thứ mười bắt đầu vạn vạo lại, đan vào cùng một chỗ. Nhất thời một cỗ năng lượng cường đại đang mạnh mẽ bạo khởi, nhiệt độ tỏa ra cũng nóng hơn không biết bao nhiêu lần so với chín tầng lúc trước, mà Hoả Vân thú ở trên cao lần này cũng bắt đầu phản ứng cuồng loạn, những đám mây lửa do nó tạo ra cũng đã bị ngọn lửa đang dung hợp kia ảnh hưởng, biến thành đủ màu sắc, nhiệt độ trong khoảnh khắc tăng lên, như muốn làm cho người ta cháy gia bong thịt, toàn thân đều bỏng rát rất khó chịu.

Những người đứng xa đều đã như vậy? Huống hồ Viêm Khai lần này là kẻ trung tâm, không nói đến nhiệt độ nóng khủng khiếp kia, chỉ riêng nguồn năng lượng đang bạo khởi đó thôi, cũng đủ chấn cho hấn điên loạn, thân hình liên tục bị cỗ năng lượng mạnh mẽ kia chấn cho bay ra xa, trên miệng hấn còn không ngừng phun ra máu tươi, nhưng máu của hấn vừa phun ra khỏi miệng, liền bị đốt thành tro trong nháy mắt. Hấn không có cách nào để kháng cự lại nguồn năng lượng đáng sợ này.

Hoả Vân thú ở trên cao cũng như đang nóng lòng, cứ mỗi khi Viêm Khai phun ra một ngụm máu thì nó lại càng trở nên bạo loạn, cố gắng luôn lách để thoát ra khỏi sự bao vây của mấy Tôn Giả kia.

Mà dường như cũng chỉ có một mình hấn là cảm nhận được nguồn năng lượng mang tính hủy diệt này, còn những người bên ngoài, bọn họ ngoài việc cảm thấy nhiệt độ đang tăng lên, nóng đến khó chịu ra thì không có cảm ứng được cái gì? Ngoài ra còn có một kẻ ngoại lệ cũng cảm nhận được nguồn năng lượng khủng bố kia, đó chính là Tôn Dương. Bản thân hấn mang hai chữ Tạo Hoá, cho nên khí tức hủy diệt kia dường như cùng hấn cũng có mối liên hệ nào đó, nguồn lực lượng kia cũng giống như bản thân hấn, bởi vì do Tạo Hoá hình thành cho nên những người bên ngoài sẽ không ai cảm nhận

được như hần.

" Ầm ầm ầm " Một tiếng nổ rung trời chuyển đất lại vang lên, Viêm Khai bị sóng lực quét trúng ngực, toàn thân từ thể xác cho đến Linh Hồn như bị một cái búa đập mạnh, lực phủ ngũ tạng như muốn nôn theo cổ họng ra ngoài, tinh thần ngất ngư tê dại, gần như mất đi ý thức, do thân thể đã mất đi không chế, hần tự do rơi từ trên cao xuống, nhìn từ xa giống như một cục than rơi từ trên trời xuống, trên tay hần vậy mà vẫn nắm chắc Hắc Côn không buông.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ mọi người đều có vẻ tiếc nuối thay cho hần, một tên thiếu niên tuyệt đỉnh, hần làm đến một bước này thật sự quá kinh tâm. Nhất là người của Viêm gia, ai nấy đều xiết chặt nắm tay, ánh mắt đều lộ rõ sự tiếc hận cùng không cam lòng.

Bất chợt từ trên bầu trời một tiếng rống nổ ùng đoàng vang lên, tựa như sắp có một trận lôi kiếp giáng xuống. Hoà Vân thú đột ngột cuồng bạo, toàn thân nó hóa thành một đám mây lửa màu đỏ vàng, khắp nơi đều bắn ra hỏa diễm thiêu đốt, đem những Tôn Giả kia vây khốn công kích. Còn nó nhân cơ hội dùng tốc độ cực nhanh luôn lách xuyên qua không gian, hướng thẳng chỗ Viêm Khai mà lao xuống.

Những cường giả của Viêm gia nhìn thấy một màn này, bọn không hiểu vì sao Hoà Vân thú lại đuổi theo Viêm Khai đang rơi xuống, cha của Viêm Khai trước đó cũng đã cấp bay xuống muốn đỡ lấy hần, nhưng tốc độ so ra vẫn không bằng Hoà Vân thú. Tôn Giả của Viêm gia thấy vậy liền mất một tiếng, đang định đuổi theo chặn nó lại thì đã không kịp. Chỉ là chuyện tiếp theo xảy ra làm cho tất cả mọi người đều phải trợn mắt kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hoả diễm thứ mười một

Viêm Khai đã tỉnh lại, hần đã sắp rơi xuống đất, vậy mà lúc này lại đang chậm rãi bay lên, quanh thân hần chín ngọn lửa vũ động, Hắc Côn trên vai cũng toả ra quang mang lập lòe. Toàn thân hần vẫn bùng cháy ngọn lửa vô định, hình bóng hần bên trong ngọn lửa đó, tựa như một chiến thần trời dấy.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, cái khiến cho nhiều người chú ý nhất chính là thứ đang nằm dưới chân hần, chính là thứ này đang nâng lấy thân thể của hần bay lên. Dĩ Thú, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hoà Vân thú tưởng chừng như muốn hủy diệt Viêm khai, giờ phút này lại nằm phủ phục dưới chân hần, nó hoá thành một đám mây lửa nâng đỡ hần.

Hình ảnh rung động này, thật dễ làm cho người nhìn sinh ra một loại ảo giác, như đang nhìn thấy một tôn chiến thần chân chính. Bởi vì Viêm Khai hiện tại quả thật rất giống, khắp người đều là hỏa diễm bay múa, trên vai vác Hắc Côn, dưới chân đạp Hoà Vân thú. Nhìn đi nhìn lại thật không khác nào một tôn chiến thần đỉnh thiên lập địa.

Những Tôn Giả của các thế lực nhìn một màn này, họ tự nhiên hiểu đây là chuyện gì? Với lại chuyện này xảy ra như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy. " Dĩ Thú tự mình nhận chủ " Trong đầu bọn họ lúc này đều có cùng một suy nghĩ như vậy? Riêng hai nhà Đông Doanh gia và Lăng gia thì lại nảy sinh sát cơ độc ác. Trước đó, một tên Tôn Dương đã đủ uy hiếp đến tương lai gia tộc rồi, hiện tại lại mọc ra thêm một tên quái thai của Viêm gia. Những mối hậu họa có tiềm lực vô tận này, nếu bọn họ không quyết đoán trừ bỏ, về sau sợ là gia môn bọn họ sẽ phải chịu cảnh diệt tộc.

Viêm Khai đã được Dĩ Thú công nhận tiềm lực, nó tự mình nhận chủ, một cái hành động này cũng gây nên cho vô số người sự tiếc nuối, có ganh tỵ, có căm hận, có ngưỡng mộ đối với Viêm Khai. Trong đó cũng có tên hoà thượng Tâm Vinh, hần nhìn Hoà Vân thú dưới chân Viêm Khai mà than thở tiếc hận không thôi. Nhưng ai cũng biết, nếu Dĩ Thú đã nhận chủ thì bất cứ ai cũng không thể làm gì được. Dù có giết chết Hòa Vân thú và Viêm Khai thì tất cả cũng sẽ tiêu tán, không ai nhận được cái gì cả?

Viêm Khai bay đến chỗ người của Viêm gia, hần hơi khom người hành lễ với Tôn Giả của gia tộc và các trưởng bối nói. " Mọi người nhanh hạ xuống bên dưới, bảo hộ gia tộc an toàn... Lát nữa hỏa diễm kia bộc phát, ta sợ là có rất nhiều thứ sẽ bị hủy diệt..."

" Khai nhi, ngươi muốn...? " Viêm Chính muốn hỏi Viêm Khai, ý định của hần có phải muốn dung hợp hỏa diễm tầng thứ mười, nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của con trai, hần lại không thể nào nói hết câu, chỉ đành thờ dài một tiếng rồi dẫn đầu hướng nơi Viêm gia bay xuống.

Tất cả những người khác cũng lần lượt hạ xuống, họ biết Viêm Thần Dĩ Hoà truyền thừa của gia tộc không phải là thứ tầm thường, Viêm Khai hiện tại ngoài ý muốn được Dĩ Thú nhận chủ, đây tự nhiên là điều kinh hi đối với Viêm gia, nhưng hần vì thực lực cho nên hần bắt buộc phải dung hợp loại hỏa diễm cuối cùng kia. Dù xác suất thành công sẽ rất nhỏ, có khả năng cao là hần sẽ bỏ mạng, người của Viêm gia biết điều này, nhưng cũng không có ai lên tiếng ngăn cản hần. Tương lai của hần, tất cả chỉ dựa vào một bước này.

Chờ cho mọi người rời đi hết, Viêm Khai lại hướng đến chỗ Tôn Dương hơi khom người một cái, giọng nói chân thành cảm tạ hần. " Đa tạ Tôn đại ca đã chiếu cố... Tiểu đệ nói ít, lòng nhiều, mong đại ca hiểu..."

" Được rồi... Ta cảm thấy ta đạo này cũng tạo được không ít phúc đức a... Ài mà thôi, ngươi mau đi làm chuyện của ngươi đi... Cẩn thận một chút, mấy cái lão già kia có khả năng sẽ làm chết ngươi đó..." Tôn Dương lúc này đã khôi phục được một chút huyết khí, hần thấy Viêm Khai đối với mình hành lễ, hần cũng rất kinh ngạc, nhưng cũng không có từ chối. Hần khoát tay cười cười cho qua chuyện nói.

" Tôn đại ca yên tâm... Bọn họ đều là Tôn Giả, ta tin chắc họ cũng nhìn ra sự đáng sợ của hỏa diễm kia... Ít nhất trong tình huống này bọn họ sẽ không dám động đến ta..." Viêm Khai liếc nhìn những Tôn Giả của các gia tộc kia nói.

"Vậy được.... Mau đi đi... Ta cũng muốn kiến thức xem Viêm Thần hỏa này lợi hại đến mức nào...?"

Viêm Khai gạt đầu, hắt hất sâu một hơi, giữa mi tâm lóe lên một đạo ấn ký hình ngọn lửa, đây chính là ấn ký của Hỏa Vân thú, có đạo ấn ký này, hắc có thể tùy ý điều động sức mạnh của Hỏa Vân thú.

Mọi người biết Viêm Khai lại muốn chơi lửa, đối với hỏa diễm lần này, bọn họ sẽ không dám đứng quá gần mà nhìn. Tất cả mọi người lại tiếp tục lùi về phía xa tít, có người còn cố tình hạ xuống đất để bảo trụ an toàn. Giờ phút này, Viêm Khai tựa như nhân vật chính, vô số ánh mắt nhìn theo bóng dáng của hắn bay lên, đứng đối diện với đóa hoa diễm kia.

Ở trên cao, mười loại hỏa diễm sau khi dung hợp đã hoá thành một đóa hoa sen mười cánh, có mười màu sắc khác nhau. Uy năng hủy diệt bắn ra càng làm cho người ta thêm sợ hãi rét lạnh, Viêm Khai nhìn đóa hoa sen hỏa diễm này, hắc thầm thở dài một tiếng. "Chỉ còn một tầng cuối cùng này... Chỉ cần phá bỏ được đóa hoa sen kia thì có thể thôn phệ nó... Nhưng mà mười loại hỏa diễm dung hợp lại, muốn phá nó cũng không phải dễ... Hiện tại ta chỉ có chín loại, đem dung hợp lại chỉ sợ cũng không thể lay chuyển được đóa hoa sen kia..."

Viêm Khai đứng suy nghĩ, đến cuối cùng cũng không còn cách nào khác, hắc bắt đầu tập hợp chín ngọn hỏa diễm, muốn đem chúng dung hợp lại với nhau, giờ phút này, trên bầu trời ầm ầm như có giông tố sắp kéo đến, từng tiếng sấm chớp lập loè bắt đầu hiện ra trên bầu trời.

Cũng tại thời điểm này, ở tại một nơi xa xôi nào đó. Tại một đỉnh núi cao vút như chọc vào mây xanh, bên trên đỉnh núi lúc này có một tòa tháp mười tầng, trên đó có chín tầng đang bốc cháy, còn một tầng trên cùng ầm ầm có hỏa diễm đang lập loè vô định như muốn bùng cháy lên.

Bên dưới chân tháp, một lão già còng lưng, râu tóc đã bạc trắng, ánh mắt lão lúc này đang kinh dị nhìn chín tầng tháp đang cháy lên hùng hực chín màu hỏa diễm. Ở phía xa lại có thêm mấy đạo lưu quang đang xẹt qua bầu trời, vị trí bay đến cũng là nơi đỉnh núi cao có tòa tháp đang bốc cháy này.

Bốn đạo lưu quang hạ xuống đỉnh núi, hóa thành bốn bóng người hai nam hai nữ, cả bốn người nhìn qua đều còn rất trẻ tuổi, tựa như chỉ mới hơn hai mươi. Nhưng ánh mắt của bọn họ lại không mang theo sắc thái giống với ngoại hình của bọn họ, cả bốn người đến khi nhìn thấy lão nhân còng lưng kia, bọn họ đều có vẻ cực kỳ kinh ngạc, với thân phận của lão nhân này, vậy mà chuyện này cũng làm kinh động đến lão. Cũng đồng dạng khi nhìn thấy mấy người này, nhất là đối với nam tử trang nghiêm đang đứng chấp hai tay sau lưng kia, lão nhân cũng hơi ngạc nhiên một cái rồi mỉm cười xem như chào hỏi bọn họ.

Lão hơi khom lưng, nhìn nam tử trang nghiêm đó, thấy hắc đang chăm chú nhìn trên đỉnh tháp, lão như có ý vui mừng nói..." Tộc trưởng, ngài thấy chuyện này thế nào? Đã mấy vạn năm qua rồi, chưa từng có người có thể đốt lên hỏa diễm tầng thứ chín... Hôm nay Viêm Tộc lại có một người kiệt xuất như vậy, nhìn tình hình này có vẻ như tiểu tử kia còn chưa muốn dừng lại, hỏa diễm tầng thứ mười đang len lỏi muốn cháy lên..."

Nam tử trang nghiêm kia hơi chuyển ánh mắt, hắc nhìn lão nhân này một cái, lại tiếp tục hướng ánh mắt lên trên đỉnh tháp, ngữ khí bình thản nói..." Người này tiềm lực quả thật rất mạnh... So với ta ngày trước ở Địa Tướng cảnh còn mạnh hơn rất nhiều... Viêm Thần Di Hoá ở Địa Tướng tháp này tuy là loại yếu nhất, nhưng những hậu bối ở cảnh giới này muốn dung hợp đến tầng thứ sáu đã rất khó khăn rồi, đừng nói đến tầng thứ chín..."

Nghe nam tử trang nghiêm kia nói vậy, cả ba người còn lại và lão nhân đều thập phần kinh dị. Tộc Trưởng của bọn họ là nhân vật bậc nào, bọn tự nhiên hiểu rõ, ngay cả hắc cũng đánh giá hậu bối kia còn mạnh hơn nhiều so với hắc ở cùng cảnh giới, cái này chính là đại biểu Viêm Thần Cổ Tộc đã có một tên yêu nghiệt xuất thế rồi.

Ầm ầm ầm... Một tiếng nổ vang lên, mấy người vừa đề nén lại kinh dị trong lòng xuống, lại một lần nữa nổi lên một tia kinh hãi hiếm thấy. Cả năm người nhìn lên tầng thứ mười của đỉnh tháp, năng lượng đột nhiên bùng nổ, sóng lực quét ra, đánh tan những tầng mây. Ở trên đỉnh tháp một đóa hoa sen mười màu đang hùng hực bốc cháy, lão nhân khi nhìn thấy đóa hoa sen này, ánh mắt không khỏi mờ lớn run rẩy nói.

"Đây đây là... Làm sao có thể, hậu bối kia rốt cuộc đã làm gì lại dẫn ra thứ này..."

"Triệt lão... Đó là thứ gì? Tại sao trước giờ ta chưa từng thấy qua... Nhìn có vẻ như năng lượng ầm chứa bên trong cũng không nhỏ..." Một nữ nhân mặc y phục màu hồng nhìn đóa hoa sen trên đỉnh tháp, không hiểu hỏi.

Nhưng lão nhân còn chưa kịp trả lời thì nam tử Tộc Trưởng đã lên tiếng nói..." Các người chưa từng gặp qua thứ này là bởi vì chưa từng có ai có thể đạt đến một bước kia... Đóa hoa sen này gọi là Từ Thần Nộ Liên... Muốn gọi ra Từ Thần Nộ Liên thì phải đem bản thân, từ ý niệm đến linh hồn và thể xác đều hoá thành lửa... Bản thân hắc chính là lửa, bởi vì hậu bối kia đã làm được một bước này, cho nên đã vô tình chín tầng hỏa diễm bên dưới và hỏa diễm tầng thứ mười dung hợp lại, tạo nên Từ Thần Nộ Liên..."

"Lại còn có chuyện như vậy? Nếu đúng là như vậy thì tên hậu bối kia không phải dùng hai từ yêu nghiệt để hình dung nữa rồi..." Nữ nhân áo hồng kia vẻ mặt thất sắc nói.

Nhưng chuyện kinh kinh còn chưa kết thúc, dưới sự quan sát của mấy người, trên đỉnh tháp lại vang lên một tiếng nổ mạnh, lại có thêm một đóa hoa sen mười màu hiện ra. Chỉ có điều hai đóa hoa sen này, có chín màu sắc thì giống nhau, nhưng còn màu thứ mười thì lại khác biệt. Một bên là màu hồng còn một bên thì màu cam, đóa hoa sen sau vừa hiện ra liền cùng với đóa trước đối chọi gay gắt.

Lần này ngay cả nam tử Tộc Trưởng kia cũng cảm thấy kinh dị, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài nhận biết của hắc. Đóa hoa sen hiện ra sau đó hắc cũng không cảm thấy kỳ lạ, kỳ lạ là ở ngọn lửa thứ mười màu cam ở trên đó. Viêm Thần Di Hoá tổng cộng có mười màu, Vàng, Đỏ, Xanh Lá, Xanh Dương, Nâu, Bạch Kim, Đen, Màu Trong suốt, Màu Tím và Màu Hồng... Nhưng lúc này lại có loại thứ mười một màu cam, cái này thật làm cho cả đám người khó hiểu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Phàm Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.